בבית המשפט העליון מ"ח 6881/19

<u>בירושלים</u>

<u>המבקש</u>: רומן זדורוב - נתין זר בעל מעמד זמני ת"ז 001666106 (בעל אזרחות אוקראינית AC 708847)

ע"י ב"כ עו"ד ירום הלוי

מרחוב ארלוזורוב 145, ת"א

טל' 050-5690130, פקס- 03-6966815

- נגד -

<u>הפרקליטות</u>: מדינת ישראל

<u>בקשה לקיום משפט חוזר</u>

בהמ"ש הנכבד מתבקש בזאת להורות על קיום משפט חוזר למבקש, אשר הורשע ביום 14.9.10 ע"י ביהמ"ש המחוזי בנצרת, בתפ"ח 502/07, ברצח הילדה המנוחה תאיר ראדה ז"ל (להלן: <u>המנוחה</u>) וכן בשיבוש הליכי משפט, וערעורו לבהמ"ש הנכבד בע"פ 7939/10 נדחה סופית ביום 23.12.15 (ברוב דעות כב' השופט עמית וכב' השופט בדימוס זילברטל, כנגד דעת המיעוט של כב' השופט בדימוס דנציגר).

(עוד יצויין כי ביום 17.3.13 קבל בהמ"ש הנכבד באופן חלקי את ערעורו הראשון של המבקש על הרשעתו, באופן זה שהחזיר את הדיון לבהמ"ש קמא לשם שמיעתם של שני מומחי הגנה חדשים, בסוגיית להב הסכין ששימשה לרצח ובסוגיית טביעות הנעל, אולם ביום 24.2.14 בהמ"ש קמא שב והרשיע בשנית את המבקש בעבירות שבהן הורשע; וערעורו השני של המבקש לבהמ"ש הנכבד, נדחה, כאמור).

העתק הכרעת הדין הראשונה של בהמ"ש קמא מיום 14.9.10 מצ"ב כ**<u>נספח 1</u>**.
העתק פסה"ד הראשון של בהמ"ש הנכבד מיום 17.3.13 בערעור מצ"ב כ**<u>נספח 2</u>**.
העתק הכרעת הדין השניה של בהמ"ש קמא מיום 24.2.14 מצ"ב כ**<u>נספח 3</u>**.
העתק פסה"ד השני של בהמ"ש הנכבד בערעור, מיום 23.12.15 מצ"ב כ**<u>נספח 4</u>**.

<u>תוכן העניינים:</u>

הקדמה : 5

<u>פרק ראשון</u>: רצף האירועים מיום הרצח ועד הכרעת הדין הראשונה: 23

<u>פרק שני</u>: נימוקי הכרעת הדין (הראשונה) של בהמ"ש קמא: 28

<u>פרק שלישי</u>: רצף האירועים ממתן הכרעת הדין הראשונה ועד מתן פסה"ד הסופי בערעור, כולל פס"ד מצגורה, החקירה בעניין א.ק, פסה"ד הראשון בעליון והכע"ד המשלימה: 30

<u>פרק רביעי</u>: נימוקי פסק הדין של בהמ"ש הנכבד בערעור 36

דעת המיעוט של כב' השופט דנציגר.....36

פסק דינו של כב' השופט עמית (שכתב את דעת הרוב).....49

פסק דינו של כב' השופט זילברטל (אשר הצטרף לדעתו של כב' השופט עמית).....61

<u>פרק חמישי</u>: הראיות החדשות, כמו גם הישנות, מוכיחות כי המבקש לא רצח את המנוחה:

.....64

תת פרק 5.1 : חוות"ד הראשונה של המומחה לפענוח כתמי דם – מר. תום בבל – קביעתו כי דלת התא השני, שבו בוצע הרצח, היתה סגורה לחלוטין בעת הדקירות, ומשמעותה המזכה.....64

לוח התמונות של המומחה תום בבל.....67

תת פרק 5.2: חוות הדעת הראשונה של המומחה לפענוח כתמי דם - קביעתו כי העקבות הזרות נוצרו מקסימום תוך שעה לאחר הרצח, ומשמעותה המזכה.....88

תת פרק 5.3: הימצאות טיפת דמה של המנוחה על גבי מיתקן ניר הטואלט בתא השלישי, ומשמעותה המזכה.....92

תת פרק 5.4: חוות הדעת השניה של המומחה לפענוח כתמי דם – קביעתו כי היו צריכות להמצא עוד עקבות זרות גם בתוך התא השלישי, וכן לגבי טיפת דם המנוחה על גבי המיתקן, ומשמעותן המזכה לגבי המבקש.....95

תת פרק 5.5: אימרותיהם בחקירה של כל הנוכחים/חולפים בשירותי הבנות (חמישה עשר) הוכיחו חד משמעית כבר אז כי רק הרוצחת יכלה להותיר את העקבות הזרות (ואת כתם הדם של המנוחה על גבי המיתקן בתא השלישי) ולא שום "מחלץ" אלמוני כביכול 102

תת פרק 5.6: ה"ספין" של "המחלץ האלמוני", שיצרו החוקרים לגבי העקבות הזרות, והוצג על ידם וע"י הפרקליטות במשפט ובערעור, ותשובת ההגנה במשפט.....117

תת פרק 5.7 : סקירת הצלחת הספין בבהמ"ש קמא : קביעותיו המוטעות של בית המשפט קמא לגבי העקבות הזרות, הן בהכרעת הדין הראשונה והן בהכרעת הדין המשלימה 136

תת פרק 5.8 : סקירת הצלחת הספין גם בבהמ"ש הנכבד : קביעותיה השגויות גם של דעת הרוב בנוגע לעקבות הזרות..... 142

תת פרק 5.9: משקלן העצום והמזכה של הראיות הפורנזיות החדשות לגבי העקבות הזרות, ומקו"ח נוכח הילכת מצגורה, מאיין את חוות הדעת של שור 152

תת פרק 5.10: נפקותן המזכה של הראיות החדשות לגבי העקבות הזרות, וזאת ביחס לקביעות בשתי הערכאות לגבי העקבות זרות.....155

תת פרק 5.11: חוו"ד המומחה לשיחזור מידע ממחשבים, מר יואב זילברשטיין, וקביעתו כי כל קביעותיהם של מומחה המחשב המשטרתי, ושל שתי הערכאות לגבי התנהלות המבקש, היו שגויות 157
לגבי חיפוש סרטי סנאף 160
לגבי "הפדופיליה".....164
לגבי מאמר "השיטות להטלת מורא" עם סכין.....171
לגבי המאמר על אי שפיות זמנית.....175
תת פרק 5.12: קשירת הקשר לפשע שקשרו המדובבים, לעיוות דינו של המבקש.....180
תת פרק 5.13: חוות דעת יצחק אילן כי הודאת המבקש היתה הודאת שווא.....206
תת פרק 5.14: לגבי הראיות ה"ישנות" - סקירת ראיות נוספות שתמכו בחפותו של המבקש כבר בבהמ"ש קמא.....247
תת פרק 5.15: לגבי הראיות ה"ישנות" – סקירת העובדה כי המבקש כלל לא מסר פרטים מוכמנים חיוביים אלא שליליים, וכי החוקרים הפכו אותם מכלי לזיכוי לכלי להרשעה 252

<u>פרק שישי</u>: הראיות החדשות מוכיחות כי א.ק רצחה את המנוחה.....264

תת פרק 6.1: העובדה כי נמצאה התאמה בין הדנ"א המיטו' בשערה שנאספה מבטנה של המנוחה לבין הדנ"א המיטו' של א.ח, וכי התאמה זו כשלעצמה ולבדה מוכיחה כי א.ק היא שרצחה את המנוחה.....264
תת פרק 6.2: הראיות החדשות מוכיחות כי א.ק רצחה את המנוחה 273
הראיות שנאספו כנגד א.ק בשנת 2012.....273
הראיות שנאספו כנגד א.ק בשנים 2017, 2018, 2019 297
סיכום כל 50 הסיועים והחיזוקים לעדות א.ח כנגד א.ק 309
ציורי א.ק ותצלומים.....321
חוו"ד המומחה להשוואת כתב יד - דר. מרכדי ורדי 332,331
תת פרק 6.3: סירובה העקשני של הפרקליטות לעצור את א.ק מחדש כחשודה ברצח המנוחה או למצער לחקרה מחדש תחת אזהרה בחשד זה 358
תת פרק 6.4: כל הראיות שנאספו בשנת 2012 הן חומר ראיות חדש 365

<u>פרק שביעי</u>: עיוות הדין המהותי שנגרם למבקש בשל הפעולות והמחדלים של היחידה החוקרת (ימ"ר צפון) ושל הפרקליטות..... 367
תת פרק 7.1: איתור וצילום קבוצת/קצוות שערות על גבי מכסה האסלה המורד, בצמוד לגופת המנוחה, אולם אי איסופה ואי העברתה לבדיקה במעבדה הביולוגית 369
תת פרק 7.2: איתור וצילום מספר שערות על כף ידה הימנית של המנוחה ואי העברתן לבדיקת מעבדה ביולוגית..... 371
תת פרק 7.3: "העלמת" כתם דם של המנוחה, שנמצא על גבי מיתקן נייר הטואלט בתא השלישי ע"י רישומו כאילו נמצא על גבי חתיכת נייר טואלט בתא השני 373
תת פרק 7.4: קשירת הקשר המוקלטת של שני המדובבים לשיבוש החקירה, ומימושה בפועל ביחד עם ראש צוות החקירה יורם אזולאי 373

תת פרק 7.5: העברת פרטים מהחקירה למבקש, הן באמצעות ארתור המדובב והן בהדרכתו הישירה ע"י החוקרים..... 374
תת פרק 7.6: איתור ואיסוף קבוצת/קצוות שיער כהה מלאכותי במכולת אשפה במיתחם בית הספר, ואי העברתה עד היום לבדיקת מעבדה 374
תת פרק 7.7: המצאת ספין "המחלץ האלמוני" חודש לאחר הרצח, וזאת במטרה להמנע מנפקותן המזכה של שלוש העקבות הזרות 376
תת פרק 7.8: הימנעות החוקרים המכוונת מלהציג בפני המבקש את כל זוגות המכנסיים הכחולים שמצאו במזבלה, והשמדתם, כדי ש"חלילה" המבקש לא יזהה אחד מהם כזוג שהשליך בתום לב.....376
תת פרק 7.9: השמדת כל המבחנות עם החומר שנלקח מתחת לציפורני המנוחה, וזאת באמצע המשפט בבהמ"ש קמא, ומבלי לתת הזדמנות להגנה לשקול אפילו את בדיקת החומר ע"י מומחה מטעמה + בדיקת החומר באופן המכוון לגילוי דנ"א זיכרי בלבד 384
תת פרק 7.10: שחרורה של א.ק ממעצרה בחשד לרצח המנוחה כבר למחרת, חקירתה המגמתית גם לאחר שניסתה לרצוח אף את שוקרון, הנסיון להלך אימים על א.ח במטרה שייסוג מהפללתו לגביה, העמדתה לדין בעבירה מינורית ובכל מקרה אי העמדתה לדין ברצח המנוחה במקום המבקש חרף כמות הראיות העצומה והחזקה כנגדה 389
תת פרק 7.11: הפסיכיאטרית קריינין לא מדווחת למשטרה על התוודות א.ק לע.ג כי רצחה את המנוחה, למרות שקריינין שמעה על כך ולמרות שא.ק מאשרת בפני קריינין כי היא רעבה לרצוח והכינה סכין וכפפות כדי לרצוח את השכן, וקריינין מאמינה לדיווח + בגלל מחדל זה המשטרה לא תופסת את הסכין של א.ק וגם לא חוקרת את ע.ג + תשעה חודשים אח"כ מתאבדת ע.ג, מבלי שנחקרה במשטרה + קריינין משקרת בחקירתה בנדון ב- 2017.....390
תת פרק 7.12 קבלת הדיווח במשטרה על התוודות א.ק ברצח המנוחה (גם) בפני ע.ג + אי חקירת הדיווח כמעט שנה (עד פברואר 2017) + זימון א.ק רק בחלוף למעלה משנה וחצי אחרי הדיווח (ביום 18.10.17).....391
תת פרק 7.13: חקירתה של א.ק ביום 18.10.17 חקירה "פתוחה" במקום תחת אזהרה, וזאת למרות שצבר ההודעות שניגבו בחודש פברואר 2017 מהצוות הרפואי של ע.ג, הוכיחו (למצער לכאורה) כי גם לע.ג היא היא סיפרה שרצחה את המנוחה 391
תת פרק 7.14: אי מעצרה של א.ק ע"י הפרקליטות (בהוראה/הנחיה למשטרה) חרף עשרות הראיות אשר הועברו לה ע"י החי"מ, והמוכיחות כי היא אכן רצחה את המנוחה..... 391
תת פרק 7.15: אי מעצרה של א.ק חרף העובדה כי נמצאה התאמה בין הדנ"א המיטו' של השערה שנלקחה מהבטן של המנוחה, והדנ"א המיטו' של א.ח 392

<u>סיכום..... 392</u>

הקדמה:

1. ממש באחריתו של פסה"ד שניתן ע"י בהמ"ש הנכבד, שבו נדחה באופן סופי וברוב דעות ערעורו של המבקש, ציין בהמ"ש הנכבד כי: "סוף דבר, הוחלט לדחות את הערעור ברוב דעות של השופטים עמית וזילברטל, כנגד דעתו החולקת של השופט דנציגר. הרצח של תאיר ראדה ז"ל הסעיר את הציבור בארץ, הן בשל האכזריות בו בוצע והן בשל הזמן והמקום בו בוצע הרצח, בתוך כותלי בית ספר ובמהלך שעות הלימודים...אנו תקווה כי בחלוף תשע שנים מיום הירצחה של תאיר ז"ל, תבוא פרשה קשה זו, שהטביעה חותם עמוק על כל הנוגעים בדבר, ועוררה עניין רב בציבור הרחב, לידי סיום והתרת ספקות".
וכאן נשאלת השאלה המתבקשת: האמנם בהמ"ש הנכבד באמת סבר שפרשה זו יכלה לבוא לידי <u>סיום והתרת הספקות</u> אחרי שכב' השופט דנציגר זיכה את המבקש בדעת מיעוט? התשובה, כמובן, נמצאת בגוף השאלה.
2. מכל מקום, **אין ספק שהגיעה השעה להתיר את הספקות, והיום הראיות החדשות הרבות, המצורפות לבקשה זו, אכן עושות זאת, בהוכיחן כי המבקש לא רצח את המנוחה!**
יתרה מזו, הן לא רק מוכיחות זאת אלא אף מגדילות לעשות, בהוכיחן חד משמעית מי כן רצח אותה – הבחורה (האשה) החופשיה והמאושרת מן ההפקר - א.ק! [שמה המלא מופיע בחלק מהנספחים, כמו למשל בנספח 211]

בהקשר של א.ק חשוב לדעת כי המשפט הידוע, לפיו המציאות עולה על כל דמיון, "נולד" לגביה! מקריאת בקשה זו בהמ"ש הנכבד אמור להפנים כי בפעם הראשונה בתולדות מדינתנו הקטנה (והלא צנועה) **פעלה בה רוצחת סידרתית בעלת הפרעה פסיכוטית קיצונית וחריגה ביותר! (ורק היא ה"פצצה המתקתקת").**
טבעו של המח האנושי הסביר לדחות את שבלתי מוכר לו ובלתי נתפס עבורו, אבל בדיוק כמו שטייס אשר נקלע לורטיגו, חייב(!) להסתמך רק על הנוריות והמכשירים המקיפים אותו כדי לא להתרסק, כך בהמ"ש הנכבד חייב להסתמך רק על עשרות הראיות המוכיחות מאה אחוז כי א.ק היא שרצחה את המנוחה.

3. <u>העילה הראשונה</u> של בקשה זו מתבססת אפוא על סע' 31 (א)(2) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב] תשמ"ד 1984, הקובע כי קיומו של משפט חוזר יתאפשר אם:

"הוצגו עובדות או ראיות [**חדשות**] , העשויות, לבדן או ביחד עם החומר שהיה בפני בהמ"ש בראשונה, לשנות את תוצאת המשפט לטובת הנידון".

העילה השניה מתבססת על ס"ק (א) (4), הקובע כי משפט חוזר יתאפשר אם: "נתעורר חשש של ממש כי בהרשעה נגרם לנידון עיוות דין". זאת משום שלמבקש נגרם בעבר ועד היום עיוות דין מהותי ע"י 15 פעולות ומחדלים שביצעו המשטרה והפרקליטות ל"כל אורך הדרך" וברצף: החל מראשית החקירה כנגדו, במהלך משפטו בבהמ"ש קמא, אחרי משפטו, אחרי דחיית ערעורו בבהמ"ש הנכבד, ולמעשה עד לרגע הגשת בקשה זו.

העילה השלישית מתבססת על ס"ק (א) (1), הקובע כי משפט חוזר יתאפשר אם: "בהמ"ש פסק כי ראייה מהראיות שהובאו...יסודה היה בשקר...ויש יסוד להניח כי אילולא ראיה זאת היה בכך כדי לשנות את תוצאות המשפט לטובת הנידון".

ייאמר מיד כי אמנם אף בימ"ש עדיין לא פסק כך לגבי ראיה במשפטו של המבקש אולם כיום הראיות מוכיחות כי לפחות פעולה אחת משמעותית ומרכזית מתוך 15 פעולות והמחדלים שביצעו המשטרה ו/או הפרקליטות – קשירת הקשר של המדובבים וראש צוות החקירה לעיוות דינו של המבקש - עלתה לדרגה המציבה אותה בהחלט במיתחם המביש של סיפת ס"ק זה.

4. עוד מן הראוי לציין כי למרות שהראיות החדשות, המובאות בבקשה זו, צריכות להיות "רק" עשויות להביא לזיכויו של המבקש, כדי להצדיק קיומו של משפט חוזר בענייננו, הח"מ סבור כי בשל עוצמתן וריבוין, הן עולות על "דרישת הסף" הנדונה לשם קיום משפט חוזר למבקש.

5. בהקשר זה יוסיף הח"מ כי לעניות דעתו **כדי להעתר לבקשה זו די להסתמך על חוו"ד של דר. נורית בובליל - ראש המעבדה הביולוגית במכון לרפואה משפטית (להלן: המכון), מיום 29.10.18, ולפיה קיימת התאמה בין הדנ"א המיטוכונדריאלי (להלן: מיטו') בשערה אשר נמצאה על בטנה של המנוחה, לבין הדנ"א המיטו של מר א.ח** (חברה לשעבר של א.ק, הכל כמפורט בתת פרק 6.1 בע' 264 להלן).

כמו כן, **גם שתי חוות הדעת של המומחה העולמי לכתמי הדם, תום בבל, מבססות כשלעצמן עילה מובהקת לקבלת בקשה זו** (וראו בנדון בתתי פרקים 5.1 עד 5.4 כולל).

6. **<u>הראיות החדשות שתוגשנה בבקשה זו</u>** הן אפוא (פירוט חלקן בלבד, ולא לפי סדרן הכרונולוגי):

<u>לגבי העובדה כי המבקש לא רצח את המנוחה</u>:

א. חוו"ד הראשונה (מבין שתיים בנושאים שונים) של המומחה מספר אחד בעולם לכתמי דם – מר. תום בבל – מיום 27.11.17, שבה קבע:

- כי בעת שהמנוחה נדקרה בתוך התא, דלת התא היתה סגורה לחלוטין(!) וכי מסיבה זו שיחזורו של המבקש, כמו גם כל הדגמותיו האחרות לחוקרים, היו מופרכים ובלתי אפשריים!

- כי שלוש עקבות הנעל/חלקי העקבות עם הדם: על מכסה האסלה המורד, על מיכל ההדחה (הניאגרה) ועל חלקו העליון של הקיר המפריד בין התא לתא השלישי (להלן: **העקבות הזרות**, כפי שכונו ע"י כב' השופט בדימוס דנציגר, שבדעת מיעוט זיכה את המבקש בפסה"ד בערעור), ואשר הוסכם בין הצדדים כי לא היו שייכות למבקש, הוטבעו מקסימום שעה אחרי שהמנוחה נדקרה ומתה. [ולכן נוצרו ע"י הרוצחת, ולא יכלו להווצר ע"י "דנידין המחלץ האלמוני", שהגיע עפ"י טענת המשטרה והפרקליטות לתא (רק) לאחר גילוי גופת המנוחה, דהיינו כחמש שעות לאחר מותה. תזה מטעה ומקוממת זו – להלן: **הספין** - שהומצאה ע"י החוקרים כחודש לאחר הרצח, אומצה ע"י הפרקליטות, ובהמשך אף ע"י בהמ"ש קמא ודעת הרוב של בהמ"ש הנכבד].

ב. מכתב ששלחה הפרקליטות לח"מ ביום 17.1.19 ובו אישור (על בסיס חוו"ד של המעבדה הביולוגית במכון, מחודש ינואר 2019, שלא נמסרה לח"מ אלא רק למשיבה) כי כתם דם של המנוחה נמצא בסמוך לאחר הרצח על מתקן ניר הטואלט (להלן: **המתקן**) בתא השירותים השלישי (הסמוך לתא השני, שבו נמצאה גופת המנוחה - להלן: **התא**), וכי כתם דם זה סומן באופן שגוי בשנת 2006, כאילו נמצא על ניר טואלט בתא).

הימצאות כתם הדם כאמור מוכיחה: א. כי הרוצחת היא שעברה מהתא השני לתא השלישי ולא "מחלץ אלמוני". ב. כי המבקש שיחזר שיחזור מופרך משקפץ החוצה מהתא ישירות מעל דלת התא וכשפניו בכיוון הדלת, בדיוק הפוך מדרך יציאת הרוצחת במציאות, עם הגב לדלת והפנים למיכל ההדחה. ג. כי א.ח דיבר אמת כבר בהודעתו הראשונה במשטרה, עת סיפר שא.ק אמרה לו שלאחר הרצח היא עברה לתא הסמוך.

ג. חוו"ד השניה (מבין שתיים בנושאים שונים) של המומחה לכתמי דם, מר תום בבל, מיום 8.4.19 (בעקבות אישור הפרקליטות מיום 17.1.19 כי דם המנוחה נמצא על המתקן בתא השלישי), ובה נקבע:

- כי שלוש העקבות הזרות (שהוסכם כי טיפסו מהתא לכיוון התא השלישי, וירדו אליו) לא רק הוטבעו בתא השני ועל מחיצת הקיר למעלה מקסימום תוך שעה

לאחר הרצח, אלא גם שעקבות זרות נוספות כמותן היו צריכות להתגלות גם בתא השלישי! [וכאלה לא נמצאו משום שהמנקה ניקה אותן אחה"צ, כלומר אחרי הרצח ולפני גילוי הגופה, עובדה המוכיחה אף היא כי העקבות הזרות נוצרו ע"י הרוצחת ולא ע"י ה"מחלץ האלמוני"].

- כי כתם הדם של המנוחה על המתקן בתא השלישי הועבר אליו ע"י מי שעבר (עברה) אליו מהתא, וזאת מקסימום תוך שעה מאז הדקירות ומות המנוחה [ולכן הועבר ע"י הרוצחת ולא ע"י ה"מחלץ האלמוני"].

ד. דו"ח בכתב יד של מז"פ (שמונה עמודים) שהועבר לח"מ בשנת 2017 ולפיו, בין היתר, גופת המנוחה לא הוזזה (עד לאחר תום בדיקת הזירה וצילום התצלומים), עובדה המצטלבת עם עדויות הפרמדיק ונהג האמבולנס, כי לא הזיזו את הגופה. עובדה זו חשובה בהקשר לדמה של המנוחה, שעוד זרם אחרי מותה, וכתם שלו כיסה על חלקה העליון של העקבה הזרה הראשונה, שנמצאה על מכסה האסלה המורד. (הכתם שכיסה הוזכר בחוו"ד הראשונה של מומחה כתמי הדם כ"עוגן" ראייתי חשוב).

ה. חוו"ד מיום 12.5.19 של מומחה המחשב ושחזור מידע ממחשב – מר יואב זילברשטיין, שהינו מנכ"ל חברת טיק טק בע"מ לשחזור מידע ממחשבים. עפי"ה המבקש:

- כלל לא חיפש סרטי סנאף במחשבו!

- כלל לא צפה בתמונות פדופיליות במחשב!

- כלל לא חיפש מאמר על הדרך ל"הטלת מורא" באמצעות סכין! - הגיע באקראיות אל עמוד בפורום שהכיל ציטוט של תגובה כלשהי (שכונתה בטעות כ"מאמר") בעת שחיפש חומרים על הטלפון הנייד Motorola.

-כלל לא קרא את הכתבה הקשורה בהתחמקות מעונש תוך שימוש בטענות "אי שפיות זמנית", וכלל לא נכנס אל העמוד המכיל את הכתבה.

ו. ראיה "ישנה", מקוממת ואף מזעזעת ונפיצה, שהיתה בחומר הראיות, אולם באופן תמוה ומדהים לא זכתה לשום דיון בבהמ"ש קמא, ומסיבה זו גם לשום איזכור בשתי הכרעות הדין וכן בפסה"ד של בהמ"ש העליון - הקלטת שיחה מיום 15.12.06 בבוקר בין שני המדובבים של זדורוב (השוטר יבגני וארתור העבריין), המתעדת קשירת קשר לביצוע פשע, שקשרו השניים בינם לבין עצמם ועם ראש צוות החקירה יורם אזולאי, לשבש את החקירה כנגד זדורוב. זאת בכך שיורם אזולאי יעביר לארתור בחשאי את פרטי רצח המנוחה ("איך היא נרצחה") במקום מזדורוב + שיחה מוקלטת בין ארתור למבקש, מספר שעות לאחר קשירת הקשר, שמוכיחה כשלעצמה את מימושו של הקשר, משארתור מסביר לזדורוב כי סברתו

שהמנוחה נאנסה, בניגוד לפרט המוכמן כי היא לא נאנסה, הינה שגויה. גם שיחה זו לא זכתה לשום איזכור בהכע"ד של בהמ"ש קמא וגם לא בפסה"ד של בהמ"ש הנכבד.

ז. חוו"ד מיום 25.9.19 של סגן ראש השב"כ לשעבר – מר יצחק אילן – שהינו עד מומחה בתחום החקירות וגביית הודאות שווא, ולפיה הודאתו של המבקש ברצח המנוחה היתה הודאת שווא משום שהמבקש לא ידע את פרטי הרצח העיקריים והבסיסיים ביותר, ומשום שהחוקרים הם שהנחילו לו את הנתונים העיקריים מזירת הרצח ומגופת המנוחה. (חוו"ד זו היא חדשה אולם מתייחסת לראיות "ישנות", והן כל אימרותיו של המבקש, הן למדובב והן לחוקרים).

<u>לגבי העובדה כי א.ק היא שרצחה את המנוחה</u>:

ח. חוו"ד של דר. נורית בובליל - ראש המעבדה הביולוגית במכון לרפואה משפטית (להלן: **המכון**), מיום 29.10.18, ולפיה קיימת התאמה בין הדנ"א המיטוכונדריאלי (להלן: **מיטו**) בשערה אשר נמצאה על בטנה של המנוחה, לבין הדנ"א המיטו של מר א.ח (חברה לשעבר של א.ק); בצירוף העובדה כי א.ח מסר כבר בחקירתו הראשונה ביום 25.4.12 כי א.ק התוודתה בפניו שרצחה את המנוחה כשהיא לובשת גם את בגדיו (וראו בנדון להלן).

ט. חוו"ד של דר. דורון בהר ללא תאריך (בפועל מיום 28.10.18) אשר לפיה הדנ"א המיטו של א.ח והשערה מתאים לפחות מחצי אחוז מאוכלוסיית ישראל. (כלומר שאיננו מתאים ליותר מ-99.5% מתושבי המדינה, ובפועל מתאים אך ורק לא.ח, כלומר אך ורק ל-א.ק! זאת בשל הפללתה של א.ק ברצח המנוחה ע"י חברה לשעבר - א.ח (וראו להלן), אליה מצטרפות 50(!) ראיות סיוע וחיזוק חדשות, הצולבות את א.ק "מכל עבר", ככתת יורים מעגלית תאורטית.

י. חוו"ד של דר. מרדכי ורדי, מומחה לכתב יד, מיום 18.9.19, ולפיה קיימת סבירות גבוהה ברמה של 85% כי א.ק, שציירה את סמל השלום במהופך באחד מציוריה (כחצי שנה לפני רצח המנוחה) היא מי שחרטה את סמל השלום, שנמצא מיד לאחר הרצח, כשהוא חרוט על הצד הפנימי של דלת תא השירותים בו נרצחה המנוחה.

יא. סדרת הודעות במשטרה מחודש פברואר 2017 שמסר הצוות הרפואי בביה"ח "בני ציון" בחיפה, בעקבות חקירה מאוחרת של המשטרה.
חקירה זו נפתחה רק שנה לאחר שידור התוכנית "צל של אמת" בטלויזיה (בתחילת 2016), לאחר דיווח של אחת המטפלות, וזאת בסמוך לאחר תום שידור התוכנית. עפ"י הדיווח בשנת 2014 מאושפזת מסויימת בביה"ח – הגב' ע.ג ז"ל

(להלן: **ע.ג**), שהיתה חברתה הטובה של א.ק, סיפרה למטפלות שלה (כשהיא נסערת) כי בעת שא.ק ביקרה אותה בביה"ח, היא התוודתה בפניה שרצחה את המנוחה, וכן כי היא מתכוונת לרצוח גם את השכן שלה, ואף הכינה סכין לשם כך. בעקבות דיווח ע.ג, שוחחה הפסיכיאטרית של א.ק (בשנת 2014) עם א.ק, והאחרונה אישרה באוזניה כי היא אכן מתכוונת לרצוח את השכן משום שהיא "רעבה" לרצוח, וכי אכן כבר הכינה סכין וכפפות לשם כך.

גם בחקירתה במשטרה ביום 18.10.17 (ללא אזהרה...) אישרה א.ק חלק מהפרטים שמסרה ע.ג, ולכן חרף מותה של ע.ג כתשעה חודשים אחרי שסיפרה לצוות על דברי א.ק, יש להודעות הצוות הרפואי קבילות ומשקל.

יב. המיזכר מיום 6.8.14 שכתבה הפסיכיאטרית של א.ק – דר. איזבלה קריינין – לפסיכיאטר המחוזי/של ביה"ח "מזרע", ובו העלתה על הכתב את דברי א.ק שפורטו בס"ק הקודם, ובסיומו ביקשה ממנו להוציא צן אשפוז לא.ק.

יג. צו אשפוז כפוי שהוצא באותו יום לא.ק, ואכן היה כפוי. לביתה הגיע אמבולנס, והיא הובלה כנגד רצונה לביה"ח.

יד. דיסק ובו תיעוד חקירת א.ק במשטרה מיום 18.10.17, שבו חרף חקירתה "בכפפות של משי", היא חיזקה את גירסת א.ח כנגדה, וקשרה עצמה לרצח. כך למשל סיפרה כי אמרה בעבר, הן לא.ח והן לע.ג (בזמנים שונים) כי "הלואי" שהיא – א.ק - היתה רוצחת את המנוחה; והרי מדובר בסיוע כשלעצמו לפי ע"פ 6813/16, סע' 37, שם קבע בהמ"ש הנכבד כי: "ראשית הודאה עשויה להימצא בדברי נאשם המעידים על רצונו לבצע את מעשה העבירה אף אם טוען שלבסוף לא בצע אותה".
(בהסתמך על הספר: "על הראיות" מאת כב' השופט בדימוס קדמי).

טו. ראיון מצולם שקיימה א.ק בשנת 2016 עם הכתבת אילה חסון, ושבו סיפרה כי בחקירותיה בשנת 2012 (בעקבות תלונת א.ח כנגדה) הופעל עליה לחץ עצום ע"י החוקרים אולם היא עמדה בו, ולא הודתה ברצח המנוחה. (למרות שלדבריה שם אדם רגיל כבר היה נשבר, וראו חשיבות הראיה בס"ק הבא).

טז. תצהיר חתום של א.ק מיום 15.6.17 (שאושר ע"י עו"ד מטעמה), שבו הודתה כי סיפרה לגב' א.ב שהיא (א.ק) היתה מעורבת ברצח המנוחה (והוסיפה כי אמרה זאת כביכול בשל "לחץ" מצד א.ב, הא ותו לא, שאת מהותו וטיבו לא טרחה להסביר או לפרט במאומה בתצהיר).

יז. הודעתה במשטרה של הגב' א.ב מיום 14.10.18, והקלטת תשאולה מאותו יום, שבהם סיפרה כי היתה חברתה של א.ק, וא.ק התוודתה בפניה כי היא חוששת להבדק בדיקת פוליגרף (לתוכנית "צל של אמת") לגבי השאלה אם רצחה את המנוחה, משום שהיא חוששת שיתברר כי היא אכן רצחה אותה ("אני מפחדת

שיגלו שזה באמת אני"). כמו כן, דבריה כי "בכמה חלקים של הקשר היא [א.ק] אמרה לי בדרכים כאלה ואחרות כי היא מעורבת ברצח".

יח. סידרת הודעות שמסר א.ח בחודשים אפריל ומאי 2012, ובהן הפליל את חברתו לשעבר א.ק ברצח המנוחה.

הפללתו התחלקה לשלושה חלקים עיקריים, אותם העלה כבר בהודעתו הראשונה והמרכזית, ביום 25.4.12, והם: בסמוך לאחר רצח המנוחה, בשעה 14:00 לערך - כחמש שעות לפני שהתגלתה גופתה, התקשרה א.ק (מהטלפון הקווי בדירתם השכורה בקצרין, שהיתה ממוקמת כ-600 מטר מביה"ס שבו למדה המנוחה) ל-א.ח (שעבד באותה עת בקיבוץ גדות) ואמרה לו: "אתה זוכר את מה שחלמתי לעשות/אמרתי לך שאני רוצה לעשות? אז היום הולך להיות פה בלגאן גדול" (חלק ראשון). לשמע הדברים, א.ח, שידע כי חלומה של א.ק הוא לחתוך אנשים למוות ו"לרחוץ בדם", נמלא דאגה. הוא שב לדירתם בין 18:30 ל-19:00 והשניים אירחו חברים עד כמעט חצות. לאחר שהחברים הלכו, א.ח, שחשד כי חברתו עלולה להיות קשורה לרצח המנוחה בעקבות שיחת ה"בלאגן הגדול", שאל אותה במישרין האם היא אשר רצחה את המנוחה. א.ק אישרה את סברתו והחלה לספר לו בפירוט את האופן שבו התארגנה לרצח והאופן בו רצחה (חלק שני). לאחר מכן הראתה לו את תיק הספורט שלו (של אחותו), שבו היו כל האמצעים ששימשוה לרצח, לפי דבריה, והיו מוכתמים בדם המנוחה: <u>בגדיו</u> וכן גם בגדיה, הסכין, פאה, כפפות, ועוד (חלק שלישי).

א.ח גם הוסיף וסיפר כבר בהודעתו הראשונה כי לאחר שא.ק רצחה את המנוחה, היא הייתה מכנה אותה בכינוי "אבן טופז קטנה", וכי התייחסה אל המנוחה ואל הרצח שלה בתור פרס, בתור משהו ש"שמים בקופסה" ו"שומרים לכל החיים".

יט. פוסט שכתבה א.ק בדף הפייסבוק שלה אך יומיים בלבד אחרי מסירת הודעתו הראשונה של א.ח, ביום 27.4.12 בערב, ובו ציינה (לראשונה אי פעם!): כי יש לה אבן טופז קטנה, כי האבן קבורה עמוק באדמה, כי היא (א.ק) שומרת עליה ב"תיבת אוצרות", כי אבן הטופז מאד בודדה, וכי היא (א.ק) רוצה לשחק. פוסט זה היה כמובן התגשמות נבואית מצמררת של הודעתו הראשונה ה"טריה" של א.ח.

כמו כן גם התבטאותה של א.ק כי היא רוצה "לשחק", קיבלה את פרשנותה המצמררת בחלוף ששה ימים נוספים אחרי כתיבת הפוסט, כפי שיוסבר מיד להלן.

כ. מיזכרים לפיהם ביום 28.4.12 לפנות בוקר, מיד אחרי שא.ח קרא את הפוסט, הוא נחרד והעיר מהשינה בו ברגע את חוקריו, בטענה כי הבין לפי תוכן הפוסט וה"קודים" שנכללו בו, שא.ק מתכוונת לרצוח אדם נוסף (אבן הטופז הקטנה

שקבורה באדמה בודדה, וא.ק רוצה עוד אבן לתיבת האוצרות שלה, וגם רוצה לשחק).

כא. הודעה ומיזכרים בנוגע למעצרה של א.ק באותו יום (28.4.12), חקירתה באזהרה בחשד לרצח המנוחה, ושחרורה כבר למחרת...

כב. הודעת שמעון שוקרון, מכר/ידיד של א.ק (אליו נקשרה לאחר פרידתה מא.ח בתחילת שנת 2012) מיום 1.5.12. בהודעה זו סיפר שוקרון כי א.ח "מטרידו" והזהירו [בעקבות הפוסט] כי א.ק עלולה לפגוע בו!

כג. צבר הודעות ומיזכרים בנוגע לעובדה כי יומיים בלבד אח"כ(!), ביום 3.5.12, [ארבעה ימים בלבד לאחר ששוחררה ממעצרה(!) ושישה ימים לאחר כתיבת הפוסט(!)], א.ק ניסתה לדקור בצווארו את שוקרון, שהצליח ברגע האחרון לעצור בעדה. אז נעצרה וסיפרה כי רצתה "להכנס לגופו" משום שהיא אוהבת להתעטף בדם ובמעיים, וגם לשחק, בהסבירה כי כוונתה ב"משחק" היא לחיתוך אנשים! היתה זו אפוא התגשמות נבואתו הכפולה של א.ח (הקשורה ישירות לרצח המנוחה!) עת הסביר יומיים לפני פרסום הפוסט באיזה כינויים כינתה א.ק את המנוחה לאחר שרצחה אותה, וכמו כן, מיד אחרי פרסום הפוסט, כי התריע כי היא מתכוונת לרצוח בקרוב מישהו נוסף ; ואף הזהיר בנדון ספציפית את שוקרון.

כד. תיאורו הנוסף של א.ח כבר בהודעתו הראשונה (המתועדת) מיום 25.4.12, במילים ובאמצעות ידיו, כי א.ק סיפרה לו שאחרי שהמנוחה נפלה ומתה, היא נשכה וטעמה חתיכת בשר שהשתלשלה מטה מהחתך בצווארה, וזאת בלא שיכול היה לדעת בעת שמסר את אימרתו כי בפועל אכן תועדה חתיכת בשר שכזו בתצלומי צואר המנוחה.

כה. פלט השיחות הנכנסות של א.ח, כולל איכונים, שהופק ביום 1.5.12, כשבוע לאחר שהוא כבר מסר את אימרתו הראשונה והעיקרית. הפלט אישר את כל עיקרי גירסתו הניתנים לאישור ע"י מחת"ק, ובכללם את העובדה כי א.ק אכן התקשרה אליו ביום הרצח בערך בשעה 14:00, כחמש שעות לפני שהתגלתה גופת המנוחה, ואכן התקשרה מטלפון קוי. [סיוע לאמור בס"ק יח' רישא לעיל].

כו. נתונים נוספים חדשים לגבי אותה שיחת טלפון חשובה, שהועברו לח"מ ע"י ב"כ הפרקליטות רק אחרי לחץ מתמשך, ורק בשנת 2017 (בימים 1.10.17, 9.11.17) ולפיהם קו הטלפון ממנו בוצעה אותה שיחה אכן היה בדירתם השכורה של א.ח וא.ק, וכמו כן על שמה של א.ק.

<u>לגבי עיוות הדין שנגרם למבקש</u>:

כז. מכתב מיום 29.7.18 ששלח המכון לח"מ ובו נכתב כי כל המבחנות שהכילו את החומר שנאסף מתחת לציפורני המנוחה, נזרקו והושמדו כבר בשנת 2008, דהיינו בעיצומו של משפט המבקש בבהמ"ש קמא!
כן נכתב כי עובר להשלכתן נערכה לחומר שנאסף בדיקה לגילוי דנ"א זיכרי בלבד! [גילוי זה היכה בתדהמה לא רק את הח"מ אלא גם את ראש המעבדה הביולוגית הנוכחית, משום שהיא התכתבה עם הח"מ אך בסמוך לפני גילוי זה, ונערכה לבדיקת הדנ"א של אותו חומר באמצעות ציוד חדיש הקיים במכון, וכן להשוואתו האפשרית לדנ"א של א.ק].

כח. אימייל מיום 4.2.19 שבו הודיעה היועמ"ש של המכון לח"מ כי נמצאו במכון מעטפות המכילות גזירי ציפורניים של המנוחה וכן מעטפות המכילות מטושים, שנדגמו מתחת לציפורני המנוחה; וכי כי נראה שהגזירים לא נבדקו ע"י שטיפה וכי הם ייבדקו כעת.

כט. אימייל מיום 6.2.19 מאת ראש המעבדה הביולוגית של המכון, שבו ציינה כי מבדיקת ששת גזירי הציפורניים עולה כי אין דנ"א זר מתחת לציפורניים.

ל. חוו"ד מיום 20.3.19 לגבי בדיקת גזירי הציפורניים חודש קודם לכן.

לא. מכתב של הח"מ אל המכון מיום 7.2.19 ובו שורת שאלות (כמו למשל, להיכן נעלמו ארבעת גזירי הציפורניים החסרים, ומה שווה בדיקת ששת גזירי הציפורניים כיום אם החומר שהיה מתחת לציפורניים כבר נאסף בשנת 2006, והועבר אל אותן מבחנות, שהושמדו כבר בשנת 2008?)

לב. מכתב תשובה של הפרקליטות מיום 1.7.19 ובו מענה רק על חלק מהשאלות ואי מענה על השאלה החשובה השניה שציינה בס"ק הקודם.

לג. מכתב מיום 17.1.19 ששלחה הפרקליטות לח"מ, ובו הודיעה לו כי בבדיקת טענת הח"מ ע"י המכון, התברר כי אכן (כטענת הח"מ) בסמוך לאחר הרצח בשנת 2006, התגלה כתם דם של המנוחה על גבי מיתקן תליית נייר הטואלט בתא השירותים השלישי [שאליו הוליכו העקבות הזרות מהתא השני, שבו נמצאה המנוחה] אולם המעבדה הביולוגית רשמה אותו כאילו הוא התגלה על גבי חתיכת נייר טואלט בתא השני.

לד. מכתב תשובה של הפרקליטות לח"מ מיום 9.3.19 לגבי שלוש קבוצות שערות חשובות, שנמצאו בזירת הרצח ועל גופת המנוחה, צולמו וגם תועדו בכתב, ואשר משום מה לאחר התיעוד נעלמו "מתחת לרדאר" ולא נבדקו מעולם (או שנבדקו ותוצאת הבדיקה לא נודעה): 1. קבוצת שערות בולטת על גבי מכסה האסלה המורד בתא השני (צמוד לגופת המנוחה). 2. מספר שערות על כף ידה הימנית של

המנוחה. 3. קבוצת שערות מלאכותיות (של פאה נכרית) שנמצאה במיכלית אשפה בתוך ביה״ס כשלושה שבועות לאחר הרצח.

במכתבה ציינה הפרקליטות כי קבוצה 1 כלל לא נאספה ממכסה האסלה ע״י חוקרי המעבדה הניידת משום שהיא נראתה להם דומה לשערות המנוחה.

לגבי קבוצה 2 כתבה הפרקליטות כי עקבותיהן אבדו...וכן נכתב כי למרות שראש המעבדה הניידת טוען גם כיום כי הקבוצה אכן הכילה מספר שערות (שמתוכן רק אחת זכתה לאיזכור בחוו״ד מז״פ) הרי שלדעת הפרקליטות דווקא יתכן בהחלט כי היתה רק שערה אחת בכף יד ימין של המנוחה (שהתלפפה לה כנחש אנקונדה ענק) ולכן רק נחזתה כמספר שערות.

לגבי קבוצה 3 כתבה הפרקליטות כי היא עדיין קיימת במשטרה אולם הפרקליטות לא מוצאת לנכון לערוך לגביה את בדיקות הדנ״א שביקש הח״מ לבצע, והיא גם לא סבורה שקבוצה 3 היא חלק מפאה נכרית.

לה. חקירתה של א.ק במשטרה ביום 18.10.17 (בעקבות הפללתה ברצח המנוחה גם ע״י ע.ג) וזאת בחקירה ״פתוחה״ וכלל לא תחת אזהרה כחשודה ברצח המנוחה, וזאת חרף הטחת החוקר בה כי ע.ג מסרה שא.ק התוודתה בפניה ברצח המנוחה. כמו כן, מקל וחומר, המשך חקירתה ללא אזהרה, לאחר שבמהלך אותה חקירה א.ק ציינה פתאום ביוזמתה, כי בזמנו אמרה גם לא.ח וגם לע.ג כי הלואי והיתה רוצחת את המנוחה! (וראו בנדון ס״ק יד׳ לעילי) (הח״מ יטען בהקשר זה כי המשטרה והפרקליטות עשו הכל(!), שלא כדין, כדי שא.ק לא תחקר תחת אזהרה, בחששן כי חקירה שכזו תטיל צל כבד על הרשעתו החלוטה ברצח של המבקש, ותתמוך בבקשתו לקיום משפט חוזר בעניינו).

לו. התעקשותה המקוממת והפנטסטית של הפרקליטות, שלא כדין (עד היום!), לא לעצור את א.ק ואפילו לא לחקור אותה תחת אזהרה כחשודה ברצח המנוחה, חרף אסופת מכתביו של הח״מ אליה (בצירוף ראיות חדשות), החל ביום 18.4.18 ועד 28.11.18 (שלאחריהם נואש ממנה), ובהם היפנה אותה לשפע הראיות החדשות, המוכיחות מאה אחוז כי א.ק היא שרצחה את המנוחה, והפצרותיו כי תורה למשטרה לעצור אותה.

כך היפנה הח״מ, בין היתר, ולשווא, לשפע הראיות משנת 2012 לגבי הפללתה ע״י א.ח והסיועים לגירסתו, לעדויות הרבות מחודש פברואר 2017 לגבי הפללתה של א.ק גם ע״י ע.ג, לאימרתה של א.ק בחקירתה מיום 18.10.17 כי בזמנו אמרה לא.ח (ומאוחר יותר גם לע.ג) כי הלואי והיתה רוצחת את המנוחה, למיזכר מיום 6.8.14 של הפסיכיאטרית איזבלה קריינין, שכתבה מפיה של א.ק כי היא אכן רעבה לרצוח אדם וכי אכן הכינה כבר סכין וכפפות כדי לרצוח את השכן שלה (בדיוק

אותם אמצעים שלדברי א.ח שימשוה לרצח המנוחה) (ובכך גם אישרה את גירסת ע.ג לגביה), ולתצהיר מיום 15.6.17 שעליו חתמה א.ק בפני עו"ד (ואשר הוגש לבהמ"ש בהליך אזרחי) ובו הודתה כי סיפרה (גם) לגב' א.ב כי אכן היתה מעורבת ברצח המנוחה.

למותר לציין כי התעקשות זו של הפרקליטות לא לעצור את א.ק ואפילו לא לחקרה תחת אזהרה כחשודה ברצח המנוחה, נמשכה גם לאחר יום 25.10.18, היום בו הודיע המכון לפרקליטות ולח"מ כי נמצאה התאמה מיטו' בין הדנ"א בשערה שנמצאה על בטנה של המנוחה לבין הדנ"א של א.ח!

במקום להרכין ראש סוף סוף אל מול המציאות הראייתית, השליכה הפרקליטות את יהבה על המימצא הלכאורי כי אותו דנ"א מיטו', המשותף לשערה ולא.ח, קיים גם בפחות מחצי אחוז מאוכלוסיית ישראל.

ומה רבותא בכך? הרי הפרקליטות יודעת ומבינה, בדיוק כח"מ, כי משסיפר א.ח למשטרה כבר בהודעתו הראשונה (שש שנים וחצי לפני הגילוי הפורנזי הנדון) כי א.ק סיפרה לו שהשתמשה בבגדיו לביצוע רצח המנוחה, והוא אף ראה את בגדיו המוכתמים בדם בתיק עם יתר אמצעי הביצוע, הרי שהסיכוי שהשערה שנמצאה אכן שייכת לו, עולה למאה אחוז או בקירוב לכך, וזאת בהעדר שום תסריט נגדי הגיוני/ממשי הסותר זאת!

יתר על כן, גם 50(!) ראיות הסיוע והחיזוק האחרות, המפלילות את א.ק ברצח המנוחה, מעלות לכדי מאה אחוז את הסיכוי כי השערה היא אכן של א.ח!

אז למה אפילו לא לחקור את א.ק תחת אזהרה?!

הרי מהדוקטורט שהח"מ כבר עשה על א.ק, ברור לו כשמש, כי אם היא היתה נחקרת כדבעי (ולא בחקירות ה"מניקור פדיקור", כפי שנחקרה ע"י החוקרים של ימ"ר צפון, בהדרכת הפרקליטות) היא כבר היתה מודה מזמן ברצח המנוחה, ומביאה בעצמה פרטים מוכמנים אמיתיים, שבאמת רק היא, כרוצחת, יודעת אותם! (בדיוק כפי שא.ח היטיב "לנבא" כה הרבה דברים באימרותיו כנגדה, והכל פשוט משום שדיבר אמת!)

והרי זהו תמציתו של עיוות דין, המזדקר לעין כל!!

7. <u>בקשה זו מתחלקת אפוא לארבעה חלקים</u>:

א. בחלקה הראשון (פרקים 1-4) היא סוקרת את הרקע והשתלשלות האירועים הרלוונטית לאורך תשע השנים, מיום הרצח ועד למתן פסה"ד הסופי ע"י בהמ"ש הנכבד ביום 23.12.15, את נימוקי שתי הכרעות הדין של בהמ"ש קמא,

וכן את פסה"ד של בהמ"ש הנכבד: את נימוקי דעת המיעוט המזכה ואת נימוקי דעת הרוב שדחתה את הערעור.

ב. **בחלקה השני** (בפרק החמישי) **היא מוכיחה חד משמעית כי המבקש לא רצח את המנוחה וזאת בסוקרה את הראיות החדשות (מהשנים 2012, 2017, 2018, 2019) וכן מקצת מ**הראיות שכבר נדונו ע"י בהמ"ש קמא וכן ע"י בהמ"ש הנכבד.

ג. **בחלקה השלישי** (בפרק השישי) **היא מוכיחה חד משמעית באמצעות <u>חמישים ראיות סיוע וחיזוק חדשות</u> (לגירסת א.ח) כי מי שרצחה את המנוחה היא הגב' א.ק**.

ד. **בחלקה הרביעי** (בפרק השביעי) **היא מוכיחה כי למבקש נגרם עיוות דין מהותי, שפגע במידה כה גדולה בהגנתו ובזכותו לניהול הליך פלילי הוגן, עד שהיא מצדיקה כשלעצמה קיום משפט חוזר בעניינו. זאת בהתבסס על ראיות חדשות,** בצירוף ראיות שכבר נדונו, **המוכיחות כי היחידה החוקרת (ימ"ר צפון) והפרקליטות נקטו פעולות וחדלו מחדלים, אשר יצרו, כ"א לחוד ובודאי יחדיו, את עיוות הדין הזה.**
פעולות ומחדלים אלה ארעו הן במהלך חקירת רצח המנוחה (מיום 6.12.06 ועד 18.1.07), הן במהלך משפטו (משנת 2007 ועד 2010) והן לאחר שפסה"ד הפך כבר לחלוט: בשנים 2017, 2018, 2019).

המבקש ידגיש כי לעיוות הדין שנגרם לו מצטרפות גם טעויות עובדתיות רבות וברורות, הן של בהמ"ש קמא והן, עם כל הכבוד הראוי, של בהמ"ש הנכבד, בפסה"ד של דעת הרוב בערעור.
טעויות בולטות אלה, שתפורטנה בבקשה זו, היו פרי הפיכת היוצרות, הן בהכרעת הדין של בהמ"ש קמא והן בפסה"ד של דעת הרוב בפסה"ד בערעור. באופן זה שתי הערכאות הטילו בטעות את נטל ההוכחה על המבקש, להוכיח שהוא אינו אשם חרף הודאתו בביצוע הרצח, במקום להטיל על הפרקליטות להוכיח כי הוא באמת אשם חרף כפירתו בקבילות הודאתו ובעיקר במשקלה ובנכונותה!

8. <u>בהתאם לארבעת חלקים אלה הבקשה תכלול את הפרקים הבאים</u>:

א. **<u>פרק ראשון</u>:** סקירת הרקע והשתלשלות האירועים מיום רצח המנוחה ועד למתן הכרעת הדין הראשונה ע"י בהמ"ש קמא.

ב. **<u>פרק שני</u>:** נימוקי הכרעת הדין (הראשונה).

ג. **<u>פרק שלישי</u>:** השתלשלות האירועים מיום מתן הכרעת הדין הראשונה ועד למתן פסק הדין הסופי בערעור (ובכלל זה פנייתו של א.ח למשטרה ועדותו כנגד א.ק, מעצרה הקצר של א.ק ודקירתה לאחר שיחרורה את שוקרון, החלטת בהמ"ש הנכבד להחזיר את הדיון בענין המבקש לבהמ"ש קמא, מתן <u>פס"ד מצגורה</u> בנושא טה"נ, וכן נימוקי הכע"ד המשלימה של בהמ"ש קמא).

ד. **<u>פרק רביעי</u>: נימוקי פסק הדין של בהמ"ש הנכבד בערעור.**

ה. **<u>פרק חמישי</u>: הראיות החדשות כשלעצמן, כמו גם הישנות, וכולן יחדיו מקו"ח, מוכיחות כי <u>המבקש לא רצח את המנוחה</u>. זאת משום שהן מוכיחות והוכיחו כי העקבות הזרות יכלו להווצר ונוצרו אך ורק ע"י הרוצח (הרוצחת א.ק), ולא ע"י שום "מחלץ אלמוני", ומשהוסכם כי הן אינן שייכות למבקש, ברור שהמבקש לא רצח את המנוחה!**

בנוסף, **הראיות החדשות מוכיחות חד משמעית כי המבקש שיחזר את הרצח (בשיחזור וכן בחדרי החקירות) באופן שגוי ביותר ביחס לאופן בו הרצח התבצע במציאות, בסוגיה מהותית ביותר שלא נדונה במשפט, ולכן מוכיחות למעשה כי הוא לא היה בזירת הרצח בעת הרצח.**

כמו כן, הן מוכיחות כי **המבקש כלל לא חיפש במחשבו סרטי סנאף, כלל לא צפה בתמונות פדופיליות, כלל לא קרא מאמר על שיטות להטלת מורא באמצעות סכין, וגם לא קרא כתבה על אי שפיות זמנית!**

<u>תת פרק 5.1</u>: ראיה חדשה - חוות הדעת (הראשונה מבין שתיים בנושאים שונים) של המומחה מספר אחד בעולם לפענוח כתמי דם – מר תום בבל, קביעתו בה כי בכל מהלך הדקירות דלת התא היתה סגורה לחלוטין, וכי שיחזורו של המבקש מופרך ובלתי אפשרי, משום שבו הוא חזר והדגים כיצד עמד בכלל מחוץ לתא ודקר את המנוחה, שנמצאה לדבריו בתוך התא, כשהדלת פתוחה לרווחה (בדיוק כפי שעשה גם בהדגמות בחדרי החקירה).

<u>תת פרק 5.2</u>: ראיה חדשה – אותה חוות הדעת (הראשונה מבין שתיים בנושאים שונים) של המומחה העולמי לפענוח כתמי דם – מר תום בבל, וקביעתו בה כי העקבות הזרות נוצרו מקסימום תוך שעה לאחר הרצח, ונפקותה המזכה לגבי המבקש.

<u>תת פרק 5.3</u>: ראיה חדשה - הימצאות טיפת דמה של המנוחה על גבי מיתקן ניר הטואלט בתא השלישי, ומשמעותה המזכה.

<u>תת פרק 5.4</u>: ראיה חדשה - חוות הדעת (השניה מבין שתיים בנושאים שונים) של המומחה העולמי לפענוח כתמי דם – מר תום בבל, קביעתו בה כי היו צריכות להיות עקבות זרות נוספות (שאינן) גם בתוך התא השלישי, ומשמעותה המזכה, וכן קביעתו כי גם טיפת הדם של המנוחה על המיתקן בתא השלישי הגיעה אליו מקסימום תוך שעה לאחר הרצח, ומשמעותה המזכה.

<u>תת פרק 5.5</u>: ראיות ישנות: סקירת הודעות **כל** הנוכחים (15) בשירותי הבנות (להבדיל מהתא!) שהוכיחו חד משמעית כבר בשלב החקירה כי רק הרוצחת יכלה להותיר את העקבות הזרות, וכי לא היה וגם לא יכל להיות שום "דנידין המחלץ האלמוני", שהומצא ע"י החוקרים (להלן: **הספין**), וזכה ל"חיבוק" מהתביעה.

<u>תת פרק 5.6</u>: סקירת ה"ספין" של החוקרים ושל הפרקליטות לגבי העקבות הזרות, שהוצג על ידם הן במהלך המשפט בבית המשפט קמא והן בערעור, ותשובת ההגנה במשפט.

<u>תת פרק 5.7</u>: סקירת הצלחת הספין בבהמ"ש קמא: קביעותיו המוטעות של בית המשפט קמא בהכרעות הדין הראשונה והמשלימה, לגבי העקבות הזרות.

<u>תת פרק 5.8</u>: סקירת הצלחת הספין גם בבהמ"ש הנכבד: קביעותיה השגויות גם של דעת הרוב בבהמ"ש הנכבד לגבי העקבות הזרות.

<u>תת פרק 5.9</u>: משקלן העצום והמזכה של הראיות החדשות לגבי העקבות הזרות עולה עוד יותר בצירוף הילכת מצגורה, ומאיין את חוות הדעת של שור לגבי הימצאות (כביכול) עקבות נעליו של המבקש על מכנסי המנוחה.

<u>תת פרק 5.10</u>: נפקותן המזכה של הראיות החדשות לגבי העקבות הזרות, וזאת ביחס לקביעות לגבי העקבות הזרות בשתי הכרעות הדין של בהמ"ש קמא וכן בפסה"ד של דעת הרוב של בהמ"ש הנכבד.

<u>תת פרק 5.11</u>: ראיה חדשה – חווה"ד של המומחה לשיחזור מידע ממחשבים, מר יואב זילברשטיין, אשר בדק את הדיסק הקשיח של מחשב המבקש, וקבע כי כל קביעותיהם של מומחה המחשב של המשטרה, ובהתאמה מלאה גם של בהמ"ש קמא בשתי הכרעות הדין וכן של בהמ"ש הנכבד בפסק דינו, לגבי התנהלות המבקש במחשבו, היו שגויות מהיסוד, וגרמו למבקש "רצח אופי"!

<u>תת פרק 5.12</u>: קשירת הקשר לפשע, שקשרו המדובב השוטר וכן המדובב העבריין ארתור, ביחד עם ראש צוות החקירה יורם אזולאי, לפיה האחרון יעביר בחשאי ובאופן בלתי חוקי לארתור פרטים מוכמנים מהחקירה, במקום לקבלם מהמבקש. קשירת קשר זו מומשה למשל בכך שהמדובב "הרס"

למבקש כבר בתחילת החקירה סברה מוכמנת שלילית לפיה המנוחה נאנסה, אשר הוכיחה חד משמעית כי הוא לא רצח את המנוחה. זאת הואיל ובמציאות היא לא נאנסה, והואיל הוא היה חייב לדעת זאת בנקל אם היה רוצחה, ולו רק משום שנמצאה כשמכנסיה ונעליה על גופה וסגורים למהדרין.

תת פרק 5.13: ראיה חדשה/ישנה - חוו"ד של המומחה לחקירות ולהודאות שווא - מר יצחק אילן (סגן ראש שב"כ לשעבר), לפיה הודאתו של המבקש בפני המדובב והחוקרים היתה הודאת שווא, ונפקותה המזכה לגבי המבקש (כתומכת בראיות החדשות הנוספות).

תת פרק 5.14: לגבי הראיות ה"ישנות" - סקירת אלה אשר תמכו מאד בחפותו של המבקש כבר בבהמ"ש קמא, והעובדה שהן מוסיפות ומצדיקות גם כיום, בהצטרפן לראיות החדשות, מקל וחומר, קיום משפט חוזר למבקש.

תת פרק 5.15: לגבי הראיות הישנות – סקירת העובדה כי בכלל לא הוכח שהמבקש מסר פרטים מוכמנים (עם כל הכבוד הראוי לקביעות בהמ"ש הנכבד בפסה"ד בערעור), העובדה כי המבקש (בניגוד ל-א.ק) לא מסר שום פרט מוכמן אמיתי, כזה שלא היה ידוע כבר מתחילת החקירה לחוקרים(!), וכן העובדה כי בכל מקרה בהמ"ש הנכבד וכן בתיהמ"ש המחוזיים זיכו נאשמים מרצח למרות שנקבע לגביהם כי מסרו פרטים "מוכמנים"!

ו. **<u>פרק שישי</u>: הראיות החדשות מוכיחות כי <u>א.ק היא שרצחה את המנוחה</u>.**

<u>תת פרק 6.1</u>: <u>שערת א.ח נמצאה על בטנה של המנוחה ולכן ברור שא.ק, שהשתמשה בבגדיו, היא שרצחה אותה</u> - סקירת חוו"ד של דר. נורית בובליל - ראש המעבדה הביולוגית במכון לרפואה משפטית (להלן: **המכון**), מיום 29.10.18, ולפיה קיימת התאמה בין הדנ"א המיטו' של השערה אשר נמצאה על בטנה של המנוחה לבין הדנ"א המיטו' של א.ח (חברה לשעבר של א.ק, שהפליל אותה ברצח המנוחה). (בתת הפרק תסקר גם חוו"ד של המומחה לשושלות באוכלוסיית ישראל, דר. דורון בהר, ולפיה אותו דנ"א מיטו' קיים גם בפחות מחצי אחוז מאוכלוסיית ישראל, ומשמעות חוו"ד).

<u>תת פרק 6.2</u>: סקירת חמישים הראיות החדשות לגבי א.ק מהשנים 2012, 2017, 2018, 2019, המוכיחות חד משמעית כי היא שרצחה את המנוחה, הן כשלעצמן, והן כהופכות את השערה ל-100% שייכת לא.ח.

הסקירה כוללת, בין היתר, הן את חוו"ד של דר. בובליל ודורון בהר, מהן עולה המסקנה כי השערה שנמצאה על בטנה של המנוחה, הועברה אליה בפועל מ-א.ק; והן את חוו"ד של המומחה לכתב יד – דר. מרדכי ורדי, ולפיה א.ק

היא, בסבירות גבוהה, מי שחרטה את סמל השלום שנמצא על הצד הפנימי של דלת התא שבו נרצחה המנוחה, והן עוד 47 ראיות נוספות.

<u>תת פרק 6.3</u>: סירובה המקומם של הפרקליטות לעצור את א.ק מחדש כחשודה ברצח המנוחה או למצער לחקרה מחדש תחת אזהרה בחשד זה, וזאת חרף העובדה כי הח"מ העביר לה כבר ביום 18.4.18 את כל עשרות הראיות החדשות, המוכיחות כי היא שרצחה את המנוחה.

<u>תת פרק 6.4</u>: כל הראיות שנאספו לגבי א.ק בשנת 2012 הן חומר ראיות חדש. (וראו אימרותיהם הרבות של א.ח ו-א.ק במשטרה, מיזכרי החוקרים לגביהם, וכל הראיות לגבי ניסיונה של א.ק לדקור את שוקרון בחזהו/צווארו). זאת למרות העובדה כי בסוף שנת 2012 הגישו סניגוריו הקודמים של המבקש, לבהמ"ש הנכבד, בקשה לקבל את חלקן כראיות נוספות בערעור, ובקשה זו נדחתה ביום 17.3.13.

ז. <u>**פרק שביעי**</u>: **סקירת עיוות הדין שנגרם למבקש בשל הפעולות והמחדלים הקשים של החוקרים (מימ"ר צפון), לבדם וכן ביחד עם שני המדובבים, וכן של הפרקליטות**, אשר פגעו במידה כה גדולה בהגנתו ובזכותו של המבקש לניהול הליך פלילי הוגן, עד שהיא מצדיקה כשלעצמה קיום משפט חוזר בענייננו. פעולות ומחדלים אלה ארעו, כאמור, הן במהלך חקירת רצח המנוחה (מיום 6.12.06 ועד 18.1.07), הן במהלך משפטו (משנת 2007 ועד 2010) והן לאחר שפסה"ד הפך כבר לחלוט: בשנים 2017, 2018, 2019).

פעולות ומחדלים מעוותי דין אלה ייסקרו לפי סידרם הכרונולוגי, תוך הדגשת שני מועדים: מועד התרחשותם ומועד גילויים, שמן הסתם, לא תמיד חופפים. כמובן שגילוי חדש על פעולה או מחדל ישנים מעוותי דין מהווה ראיה חדשה, ולמרבה הצער לא חסרים כאלה.

<u>תת פרק 7.1</u>: 6.12.06 - איתור וצילום קבוצת/קצוות שערות על גבי מכסה האסלה המורד, בצמוד לגופת המנוחה, אולם אי איסופה ואי העברתה לבדיקה במעבדה ביולוגית (ובעצם מתן יד לאובדנה לנצח) "ככל הנראה" מהנימוק שהיא היתה דומה לפי מראה עינו של קצין המעבדה הניידת, לשיערה של המנוחה (גילוי מיום 7.3.19).

<u>תת פרק 7.2</u>: 6.12.06 – איתור וצילום מספר שערות ארוכות על כף ידה הימנית של המנוחה ואי העברתן לבדיקת מעבדה ביולוגית. (גילוי מיום 7.3.19)

<u>תת פרק 7.3</u>: 12/06 – "העלמת" כתם דם של המנוחה, שנמצא על גבי מיתקן נייר הטואלט בתא השירותים השלישי [שאליו הוליכו העקבות הזרות מהתא

השני] ע"י רישומו כאילו נמצא על גבי חתיכת ניר טואלט בתא השני, שבו נמצאה גופת המנוחה (גילוי משנת 2018 ואישורו ביום 17.1.19).

<u>תת פרק 7.4</u>: 15.12.06 - קשירת הקשר **המוקלטת** של שני המדובבים לשיבוש החקירה (שלושה ימים לאחר מעצרו של המבקש, דקות לאחר יציאתו מהתא), ומימושה בפועל ביחד עם ראש צוות החקירה יורם אזולאי – ראיה מזעזעת ונפיצה, שנעלמה "מתחת לרדאר" של שתי הערכאות, תוך גרימת עיוות דין מהותי למבקש. (גילוי ראשון ע"י ההגנה הנוכחית של המבקש בחודש מאי 2019).

<u>תת פרק 7.5</u>: 12.12.06 – 19.12.06 – העברת פרטים מהחקירה למבקש, הן באמצעות ארתור המדובב והן בהדרכתו הישירה ע"י החוקרים.

<u>תת פרק 7.6</u>: 28.12.06 - איתור ואיסוף קבוצת/קצוות שיער כהה מלאכותי במכולת אשפה במיתחם בית הספר, שלושה שבועות אחרי הרצח, ואי העברתה עד היום לבדיקת מעבדה, חרף בקשת הח"מ.

<u>תת פרק 7.7</u>: 7.1.07 - המצאת ספין "דנידין המחלץ האלמוני" חודש לאחר הרצח, וזאת במטרה להמנע "בכח" מנפקותן המזכה של שלוש העקבות הזרות, שהוכיחו את חפותו של המבקש, ותחת זאת להעמידו לדין "בכח".

<u>תת פרק 7.8</u>: 8.1.07, 17.1.07 - השמדת החוקרים המכוונת של כל זוגות המכנסיים הכחולים הרבים שמצאו במזבלה, חלקם ללא סימני דם וחלקם עם סימני דם לא מפלילים, וזאת מבלי להציגם לצורך זיהוי בפני המבקש או מי מהעדים שראו אותו ביום הרצח, כדי ש"חלילה" לא יזהו את אחד מהזוגות כזוג שהמבקש השליך בתום לב.

<u>תת פרק 7.9</u>: 2008 - השמדת כל המבחנות עם החומר שנלקח מתחת לציפורני המנוחה, וזאת באמצע משפטו של המבקש בבהמ"ש קמא, ומבלי לתת הזדמנות להגנה לשקול אפילו את בדיקת החומר ע"י מומחה מטעמה. (גילוי מיום 30.7.18).

כמו כן, בדיקת החומר מתחת לציפורניים (בטרם השמדת המבחנות) במעבדה הביולוגית, בבדיקה המכוונת לאיתור דנ"א זיכרי בלבד.

<u>תת פרק 7.10</u>: 29.4.12 – יוני 2012 - שחרורה של א.ק ממעצרה בחשד לרצח המנוחה (מיום 28.4.12) כבר למחרת היום (29.4), חקירתה המגמתית גם לאחר שניסתה לרצוח אף את שוקרון (3.5.12), מעצרו של א.ח דווקא הנסיון להלך עליו אימים במטרה שייסוג מהפללתו לגביה, העמדתה לדין בעבירה מינורית ובכל מקרה אי העמדתה לדין ברצח המנוחה במקום המבקש חרף כמות הראיות העצומה והחזקה כנגדה (מאי ,יוני 2012).

<u>תת פרק 7.11</u>: 6.8.14 - הפסיכיאטרית קריינין לא מדווחת למשטרה על התוודות א.ק לע.ג כי רצחה את המנוחה, למרות שקריינין שמעה על כך ולמרות שא.ק מאשרת בפני קריינין כי היא רעבה לרצוח והכינה סכין וכפפות כדי לרצוח את השכן, וקריינין מאמינה לדיווח + לכן המשטרה לא תופסת את הסכין של א.ק וגם לא חוקרת את ע.ג + תשעה חודשים אח״כ (מאי 2015) מתאבדת ע.ג, מבלי שנחקרה במשטרה (+ קריינין משקרת בחקירתה בנדון ב-2017).

<u>תת פרק 7.12</u>: מרץ 2016- קבלת הדיווח במשטרה על התוודות א.ק ברצח המנוחה (גם) בפני ע.ג + אי חקירת הדיווח כמעט שנה (עד פברואר 2017) + זימון א.ק רק בחלוף למעלה משנה וחצי אחרי הדיווח (ביום 18.10.17).

<u>תת פרק 7.13</u>: 18.10.17 - חקירתה של א.ק ביום 18.10.17 חקירה ״פתוחה״ במקום תחת אזהרה, כחשודה ברצח המנוחה, וזאת למרות שצבר ההודעות שניגבו בחודש פברואר 2017 מהצוות הרפואי של ע.ג, הוכיחו (למצער לכאורה) כי גם לע.ג היא סיפרה שרצחה את המנוחה, ולמרות שהחוקר הטיח בה כי לכאורה הפלילה את עצמה ברצח המנוחה (גילוי ביום 9.11.17).

<u>תת פרק 7.14</u>: 2018, 2019 - אי מעצרה של א.ק חרף עשרות הראיות המוכיחות חד משמעית ו״זועקות״ כי היא אכן רצחה את המנוחה, אשר הועברו ע״י החי״מ לפרקליטות, ביחד עם מכתב נלווה, ביום 18.4.18, וגם חרף בקשותיו הנוספות של החי״מ לפרקליטות גם לאחר מכן שתואיל לעשות זאת (גילוי מתמשך על פני 2018, 2019). [הפניה לתת פרק 6.3]

<u>תת פרק 7.15</u>: 2018, 2019 - אי מעצרה של א.ק חרף העובדה כי נמצאה התאמה בין הדנ״א המיטו׳ של השערה שנלקחה מהבטן של המנוחה, והדנ״א המיטו׳ של א.ח (עובדה המוכיחה מבנו של קל וחומר כי היא אשר רצחה את המנוחה (גילוי מתמשך על פני 2018, 2019).

<u>פרק ראשון: הרקע והשתלשלות האירועים מיום רצח המנוחה ועד למתן הכרעת הדין הראשונה</u> (בהתאמה לקביעות בהמ"ש הנכבד בפסק דינו בערעור).

9. המבקש הוא יליד 1978, נתין זר בארץ, והתגורר בקצרין עובר ליום רביעי - 6.12.06 (להלן: **יום האירוע**).
10. המבקש עבד במקלטי בית הספר "נופי גולן" (להלן: **ביה"ס**) במהלך כחודש עובר ליום האירוע, כולל אותו יום.
11. במסגרת עבודתו עבד בריצוף המקלטים והחזיק באחד מהם תיק עם כלי עבודה וכן ציוד עבודה מחוץ לתיק. לצורך עבודתו השתמש, בין היתר, בסכין יפנית בעלת להב חלק וכן במחסניות להבים חלקים להחלפה.
12. בבית הספר, בכיתה ח' , למדה המנוחה, שהיתה ביום האירוע בת 13.
13. ביום האירוע בשעה 18:50, בתום שעות של חיפושים אחרי המנוחה בשל העדרה מהצהריים, נמצאה גופתה מוטלת על מכסה האסלה (שהיה במצב מורד) בתא השירותים **השני** מהכניסה, בשירותי הבנות בביה"ס, הממוקמים בקומת הביניים בו (בין הקומה הראשונה והשניה).
14. בעת שהתגלתה גופתה היה התא נעול מבפנים, והואיל ולא ניתן היה לפתחו מבחוץ, הציץ אחד המטפסים – יואב חדד – מתחת לדלת התא וגילה אותה, ואילו חברו, צבי חוטר, טיפס בתוך התא הראשון והציץ מלמעלה אל התא, ואז ראה אותה פרושה לפניו.
צבי התקשר מיד לאב הבית (קובי סמברנו), שחיפש אחר המנוחה באיזור אחר בביה"ס, וזה הגיע בחלוף דקה עם פלאייר. אז נטל צבי את הפלאייר מידו הרועדת של אב הבית ופתח את דלת התא. בחלוף עוד כדקה הגיע לשירותי הבנות השוטר הראשון – יוסי לוי – שאף הוא היה בשטח ביה"ס, וסגר את הזירה. (בהמשך הגיעו לזירה גם מפקד התחנה וכן שני אנשי מד"א – פרמדיק ונהג אמבולנס). [וראו בנדון בתת פרק 5.5 בע' 102 להלן].
15. המנוחה התגלתה כשגרונה/צווארה חתוך (משוסף) והוסכם כי חיתוך זה הוא שהביא למותה.
כמו כן נמצאו חתכים גם (בין היתר) בסנטרה ובשורש כף ידה, וכן חבלות עם דימומים תת קרקפתיים בראשה.
16. בנתיחה התברר כי המנוחה לא נאנסה.
17. על מכנסי הג'ינס של המנוחה (להלן: **מכנסי המנוחה**) וכן בתא ומחוצה לו נמצאו עקבות נעליים (להלן: **טביעות הנעל, ט.נ** או **טה"נ**) כמפורט להלן:

א. על מכנסי הג׳ינס של המנוחה – לטענת מומחה התביעה להשוואת ט.נ - רפ״ק ירון שור (להלן: **שור**) – שלושה חלקי ט.נ ״מדממות״ בדם המנוחה, ש״אפשרי״ כי הן שייכות לנעלי המבקש, שהיו לטענתו מסוג נדיר, ועוד שלושה חלקי ט.נ ש״אפשרי בהחלט״ כי הם גם שייכים למבקש [ולכן לדברי שור קיימת סבירות גבוהה מאד כי כל השש שייכות למבקש].

ב. **שלוש העקבות הזרות**, המטפסות (ראו בנדון בסע׳ 6 (א) לעיל).

ג. מחוץ לתאים, על ריצפת שירותי הבנות – ט.נ שונות, כשמתוכן זוהו שתי טה״נ של החובש.

ד. בתא הראשון, על גבי האסלה, ט.נ של שניים מהמחפשים (מוטי בן צור ורמי דאודי), שהגיעו לזירה כדקה לאחר גילוי הגופה ע״י יואב חדד וצבי חוטר, ולפני שדלת התא נפרצה בהעדרם ע״י המתנדב צבי חוטר [וזאת לפני שהשוטר הראשון – יוסי לוי – הגיע לשירותי הבנות. ראה הפירוט בתת פרק 5.5 בע׳ 102].

18. **לגבי העקבות הזרות קבע שור, וכן הוסכם בין הצדדים, כי שלושתן שייכות לאותה נעל, וכי הן לא תאמו את נעליו של המבקש, כמו גם לא את אף אחת מנעליהם של המחפשים** [ששניים מהם נכנסו לשירותי הבנות בסמוך לפני גילוי גופת המנוחה וכל היתר בסמוך לאחר שהתגלתה] **וגם לא את אף אחת מנעליהם של השוטרים ואנשי מד״א** [שכולם, ללא יוצא מן הכלל, נכנסו לזירה רק אחרי שדלת התא כבר נפרצה והיתה פתוחה לרווחה].
העתק חוו״ד של שור - ת/362 - מצ״ב כ**נספח 5**.

19. כמו״כ **הוסכם בין הצדדים כי העקבות הזרות היוו את נתיב יציאתו של פלוני מהתא**, אלא שהצדדים נחלקו בינהם לגבי זהות אותו מטפס. ההגנה טענה כמובן כי הוא הרוצח/ת האמיתי ולכן יש לזכות מיד את המבקש, ואילו התביעה טענה כי המטפס אמנם איננו המבקש אולם הוא גם איננו הרוצח/ת אלא אחד מה״מחלצים״ [מונח שהטביעו ראשי צוות החקירה לגבי המבקרים בזירת הרצח], שלא אותר.

20. בתוך התא נמצאו כתמי דם רבים, התזות ומריחות, על הצד הפנימי של הדלת, על מסגרת משקוף הדלת, על שלושת הקירות, על הריצפה (שלולית דם) וכן על צדו התחתון של מכסה האסלה.
כמו כן נמצאו בו גם שערות.

21. גם בשירותי הבנים התגלו מספר כתמי דם. [כך, עפ״י קביעת בהמ״ש הנכבד, למרות שלא הובאה שום ראיה מדעית על כך...]

22. בזירת הרצח- בתא ו/או בסביבתו לא נתגלו ט.א ו/או דנ"א של המבקש, אולם עפ"י קביעת בהמ"ש קמא וכן דעת הרוב בבהמ"ש הנכבד, נמצאו טביעות נעליו על מכנסי המנוחה.
כמו כן, על נעליו של המבקש, כמו גם על שאר בגדיו /או על כליו וציודו, שעמם עבד ביום הרצח, לא נמצא דם.

23. המנוחה נרצחה בצהרי אותו היום, במהלך השעה ה"שביעית" (שעפ"י לוח הצלצולים, ת/379, היתה בין 13:05 ל- 13:50) או מעט לאחריה.

24. המבקש עבד כאמור בביה"ס ביום האירוע ועפ"י קביעת ביהמ"ש הנכבד עזב את ביה"ס בשעה 17:30 (ראה תיאור כתב האישום בנדון, בסע' 3 לפסק דינו של כב' השופט דנציגר, וכן קביעת כב' השופט עמית בסע' 2 לפסק דינו).

25. עם תום עבודתו בביה"ס הותיר המבקש במקלט את תיק העבודה שלו (שלפי התזה של התביעה הכיל את בגדי הרצח, המגואלים בדם המנוחה והסכין שבה השתמש) ואת כליו וציודו, ועזב את ביה"ס.

26. למחרת יום האירוע (7.12.06- חמישי) שב המבקש לביה"ס עם אשתו וביקש לקחת את תיקו וציודו, אולם בשל החקירה נמנעה גישתם לתחומי ביה"ס.

27. למחרת (8.12.06- שישי) שוב הגיע המבקש עם אשתו לביה"ס ולקח את תיק עבודתו ואת כליו וציודו.

28. ביום שבת – 9.12.06 - השליך המבקש את מכנסי העבודה שלו, (ואת חולצתו, חגורתו, נעליו וגרביו הותיר עמו).

29. ביום 10.12.06 תושאל המבקש לראשונה, ביום 11.12.06 נחקר תחת אזהרה ובסיום חקירתו נשלח למעצר בית, וביום 12.12.06 כבר נעצר לאור העובדה שהשליך את מכנסיו, וכן לאור העובדה שנתפסה ברשותו סכין יפנית ואוסף סכינים בביתו. (מלבד אוסף הסכינים שלו, מצאו החוקרים בימים הבאים, לטענתם, במחשבו כי מספר ימים עובר לרצח הוא חפש סרטי "סנאף" המתעדים אונס ו/או רצח אמיתיים וכן ביקר באתר אינטרנט שבו היה מאמר בנושא "הטלת מורא" באמצעות סכין, וגם החזיק תמונות פדופיליות של קטינות).

30. <u>כל בגדיו, נעליו</u> (מלבד המכנסיים) וכליו של המבקש נתפסו ע"י המשטרה. באופן זה נתפסו ברשותו מספר סכינים יפניות וכן מספר מחסניות של להבים לסכין יפנית. כולם היו עם להבים חדים (חלקים) ולא משוננים.

31. הסכין/הלהב שבאמצעותו נרצחה המנוחה מעולם לא נתפס.

32. מיום מעצרו- <u>12.12.06</u> ועד ליום 17.12.06 נחקר המבקש מדי יום. ביום 17.12 היתה הפוגה בת יום בחקירותיו, וביום 18.12 חודשה חקירתו.

33. עם מעצרו של המבקש אשתו מינתה לו את עו"ד אריה הרמלין ממשרד לדיני מקרקעין בצפת, שאינו דובר רוסית.
במהלך מעצרו, המדובב ארתור, ששהה בתאו של המבקש במהלך כמעט כל חקירתו, השמיץ את עוה"ד, וכב' השופט דנציגר קבע בסע' 70, 71 לפסק דינו כי אמנם "בעניינו, מתעוררת אי-נוחות למקרא התבטאויות מסוימות של ארתור באוזני [המבקש] בנוגע לעורכי דין מטעם הסנגוריה הציבורית ככלל, ועורך הדין שייצג אותו בפרט", ואולם למרות זאת "איני סבור כי התבטאויות אלה הפרו את זכות ההיוועצות של [המבקש] או שהן מצדיקות את פסילת הודאותיו".
34. בלילה שבין 18.12.06 ל- 19.12.06 הודה המבקש ברצח המנוחה בפני המדובב ארתור, שהוכנס לתאו.
35. בחלוף מספר שעות, ב- 19.12.06, הודה המבקש בביצוע הרצח גם בפני החוקרים, ואף שיחזרו בהמשך אותו היום אל מול המצלמות. במסגרת הודאותיו חשף פרטים, שחלקם נקבעו כמוכמנים ע"י בהמ"ש קמא וכן בהמ"ש הנכבד.
36. ביום 20.12.06 החליף המבקש ייצוג משפטי (שכר את שירותיו של עו"ד שפיגל במקום עו"ד הרמלין) ואז הודיע סניגורו החדש כי המבקש חוזר בו מהודאתו ברצח אך למרות זאת כבר באותו יום (21.12.06) המבקש שב והודה ברצח. בהמשך שוב חזר בו מהודאתו, והפעם לתמיד.
37. ביום 18.1.07 הוגש כנגד המבקש כתב אישום לביהמ"ש קמא שבו הואשם ברצח המנוחה בתא וכן בהעלמת המכנסיים שלבש בעת הרצח ולהב הסכין היפנית, שבאמצעותה רצח כביכול את המנוחה.
עפ"י כתה"א לאחר הרצח הוא נעל את התא מבפנים, דרך על גופת המנוחה, תמך ידיו בדפנות התא וקפץ החוצה (כשפניו בכיוון דלת התא), ירד לשירותי הבנים בקומה הראשונה, שטף את הסכין וניקה מעליו את דם המנוחה, חזר למקלט, החליף את בגדיו, המשיך בעבודתו עד 17:30 ואז עזב את ביה"ס.
38. במשפט הודה המבקש בכך שעבד ביום האירוע בביה"ס ואף בכך שבצהריים יצא מחוץ לביה"ס כדי ליטול ממעבידו דבק לצרכי העבודה, ואח"כ המשיך בעבודה במקלט, למעט ביקורים ספורים בחדר המורים ובשירותי הבנים.
המבקש כפר ברצח המנוחה ובהקשר זה הסכים כי הודה ברצח בפני המדובב והחוקרים, אולם טען כי מדובר בהודאת שווא כתוצאה מהשפעת המדובב הפסולה עליו וכן הלחץ הקשה בחקירה וההדרכה מצד החוקרים.
עוד הוסיף כי לא ידע פרטים מוכמנים וכל הפרטים שמסר נאמרו/נרמזו לו ע"י החוקרים, והם היו פרי ניחושים לוגיים, וכן שמע אותם משמועות.

לגבי כל טה"נ, שנטען להתקיימותן ע"ג מכנסי המנוחה, הוא טען כי אינן שייכות לו.

39. בביהמ"ש קמא העידו מעל מאה עדים, הוגשו מאות מוצגים והצטברו אלפי עמודי פרוטוקול.

מטעם התביעה העידו מומחה טה"נ שור וכן הרופא המשפטי – דר' קונסטנטין זייצב (להלן: **זייצב**).

שור טען כאמור בחוות דעתו (שהוגשה) ובעדותו כי גילה כשש ט.נ חלקיות ע"ג מכנסי המנוחה וכי הן מתאימות לנעליו של המבקש, שהינן נעליים נדירות מסוג סלמנדר, וכי בנוסף מצא גם סימנים ייחודיים תואמים.

זייצב טען בחוות דעתו ובעדותו כי כל החתכים במנוחה יכלו להגרם ע"י הלהבים (החדים והלא משוננים) שנתפסו אצל המבקש.

<u>מטעם ההגנה העידו</u>: מומחה טה"נ – דר' גיא קופר (להלן: **דר. קופר**), הרופא המשפטי דר' חן קוגל (להלן: **דר. קוגל**), אשר לימים מונה למנהל המכון לרפואה משפטית באבו כביר, וכן המומחה לזירות פשע – מר. אלכסנדר פלג (להלן: **פלג**).

דר. קופר טען כי טה"נ על גבי מכנסי המנוחה כלל לא מתאימות לנעלי המבקש.

דר. קוגל העיד לגבי כיוון החתך בצווארה של המנוחה.

<u>פלג</u> טען (ראה חוות דעתו נ/185 – נספח 28 - וכן עדותו בע' 1374-1398) לקיומם של מימצאים שונים בזירת הרצח ובגופת המנוחה אשר אינם תואמים את הודאת המבקש. במסגרת זו <u>טען בסע' 4.5 לחוות דעתו כי העקבות הזרות ה"מדממות" שייכות לכאורה לרוצח, ולכן הואיל והן אינן של המבקש, הן מלמדות על חפותו, ומקל וחומר נוכח העובדה שבשיחזורו המבקש יצא החוצה מהתא במסלול שונה מהן</u>.

40. ביום <u>14.9.10</u> הרשיע ביהמ"ש קמא (בפעם הראשונה) פה אחד את המבקש ברצח.

41. באותו יום בו הורשע (14.9.10) הוטל על המבקש עונש של מאסר עולם (אותו הוא ממשיך לרצות גם כיום).

<u>פרק שני: נימוקי הכרעת הדין (הראשונה) של בהמ"ש קמא</u> (לצערו

של הח"מ הכרעת הדין הראשונה של בהמ"ש קמא, אינה מקילה על החפץ להפנות למראי מקום בה. לפיכך הח"מ העתיק את נימוקיה, בשינויים המחוייבים, מע' 6-14 לפסה"ד של כב' השופט דנציגר בפסה"ד של בהמ"ש הנכבד בערעור).

א. בהמ"ש קמא סקר את כל אימרותיו של המבקש בפני החוקרים וכן בפני המדובב ארתור וקבע כי הן קבילות, בדחותו את טענות המבקש כי המדובב ו/או החוקרים (כל אחד נפרד) הפעילו עליו לחצים לא ראויים וכן תחבולות חקירה אסורות.
נהפוך הוא. בהמ"ש קמא קבע כי המדובב אף התנגד באוזני המבקש לכך שיודה ברצח, וכי המבקש עצמו הודה בעדותו כי האווירה בחקירותיו היתה נינוחה.

ב. בהמ"ש קמא דחה אף את טענת המבקש כי נפגעה זכות ההיוועצות שלו.

ג. בהמ"ש קמא קבע כי גם משקלן הפנימי של הודאותיו הוא גבוה בשל רמת הפירוט הגבוהה שלהן וכן בשל העובדה שהן כללו תיאורים "רגשיים ומצמררים".

ד. בהמ"ש קמא קבע גם כי משקלן החיצוני של הודאותיו הוא גבוה משום שנמצאו להן חיזוקים רבים, דהיינו "דבר מה" למכביר.

ה. כחיזוק המרכזי להודאותיו מצא בהמ"ש קמא את חוות דעתו של שור שבה, כאמור, קבע כי על גבי מכנסי המנוחה נמצאו בסבירות גבוהה מאד ששה חלקי ט.נ שמקורן בנעליו של המבקש – נעליים מסוג "סלמנדר", שהן נעליים נדירות.

ו. בהמ"ש קמא ביכר את חוה"ד של שור על פני חוה"ד של מומחה ההגנה להשוואת ט.נ – דר. קופר, אשר הסכים כי נמצאו ט.נ חלקיות על גבי מכנסי המנוחה, אולם טען כי הן אינן תואמות את נעלי המבקש.

ז. חיזוק נוסף להודאותיו של המבקש מצא בהמ"ש קמא בשורת פרטים שסיפר המבקש בהודאותיו, ובהמ"ש קבע כי הם פרטים מוכמנים שרק הרוצח היה יכול לדעתם (אם כי לא היתה מחלוקת כי כל הפרטים היו בידיעת החוקרים, והמבקש לא גילה שום פרט לגבי הזירה או המנוחה שהחוקרים לא ידעו אותו, והתברר כנכון).

ח. חיזוקים נוספים מצא בהמ"ש קמא בעובדות הבאות: בעובדה שהמבקש זרק את המכנסים שלבש ביום הרצח, בעובדה שהמבקש רב עם אחיו בעודם בחו"ל ריב שבו הפגין אלימות רבה כלפיו, ובעובדה שבמחשבו של המבקש נמצאו "עקבות" חיפוש סרטי "סנאף" וביקור באתר אינטרנט שבו מאמר העוסק בשיטות ל"הטלת מורא" באמצעות סכין.

ט. בהמ"ש קמא דחה לא רק את חוות דעתו ועדותו של דר. קופר מטעם ההגנה אלא גם את חוות דעתו ועדותו של מומחה ההגנה לזירות פשע/רצח – מר. פלג – לפיה (בין היתר) העקבות הזרות הוטבעו ע"י הרוצח האמיתי [הרוצחת האמיתית], ולהב הסכין שבאמצעותה נרצחה המנוחה היה משונן (ולא חלק כמו להבי הסכין היפנית שבה השתמש המבקש בעבודתו).
בהמ"ש קבע כי פלג נעדר כל ידע, מומחיות והשכלה בנושאים שלגביהם חיווה דעתו והעיד, וביקר קשות גם את אמינותו.

י. **לגבי העקבות הזרות, שסימנו מסלול יציאה מהתא (לאחר נעילתו מבפנים מיד לאחר הרצח), דחה בהמ"ש קמא את טענת המבקש כי הן שייכות לרוצח [לרוצחת], וקבע כי בהחלט אפשרי כי אחד ה"מחלצים" הרבים שנכחו בזירת הרצח ש"זוהמה", הוא שהותירן, ולא אותר**. [וראו בנדון בהרחבה בתתי פרק 5.21 – 5.21].

בהמ"ש קמא הוסיף בנדון כי "**אין בהעלאת השערות היפותטיות, אשר אינן מבוססות בחומר הראיות, כדי לעורר ספק סביר בדבר אשמתו של נאשם**", וכן כי "**יכול ועקבות אלה נותרו כתוצאה מתרחיש אחר אשר אין מתפקידנו לנחש**", וכן כי "**אין מתפקידו של בית־המשפט למלא את החלל או לפרש את הסתום ובודאי שחלילה לו לעשות כן בדרך מלאכותית**", וכן כי "**יתכן שיוותרו סימני שאלה או 'חורים ראייתיים' מסוימים לאחר עיבוד מכלול ראיות התביעה ולעיתים אין בידינו לשחזר למלוא פרטיו את האירוע שבמוקד כתב האישום. ועדין, אין משמעותם של אלה כי נוצר בהכרח ספק סביר באשמה. ספק סביר ממשי הוא, ולא די בהעלאת אפשרויות תיאורטיות גרידא**".

יא. כי אין בעובדה שלא נמצאו בתא ו/או על המנוחה ו/או בשירותי הבנות דנ"א או ט.א של המבקש כדי לבסס ספק סביר באשמתו, וזאת משום שהודאתו, בצירוף חיזוקיה הרבים, מבססים היטב את אשמתו.

<u>פרק שלישי: השתלשלות האירועים מיום מתן הכרעת הדין הראשונה ועד למתן פסק הדין הסופי בערעור</u> (כולל הכרעת הדין המשלימה)

42. ביום <u>28.10.10</u> הגיש המבקש ערעור (ללא נימוקים) על הרשעתו לביהמ"ש הנכבד (ראה כאמור ע"פ 7939/10).

43. לאחר מכן החליף המבקש שוב את ייצוגו (לעורכי דין מהסניגוריה הציבורית).

44. בינתיים, **ביום 1.4.12 חיפש צעיר בשם א.ח רכז מודיעין לשעבר בשם משה שטח (שאותו הכיר), וכשאיתרו (בחלוף שבועיים, שלושה) אמר לו כי הוא יודע מי באמת רצח את המנוחה, וכי המבקש יושב לחינם בכלא. הרכז השיב לו כי הוא אינו הכתובת לענין זה.**

45. **אז צלצל אפוא א.ח לעו"ד ירון פורר מתל אביב, נפגש עמו וספר לו כי חברתו לשעבר – א.ק – עמה היה חבר שנים רבות, לפחות כשנה עובר לרצח המנוחה ועד כחודשיים לפני פנייתו לעוה"ד – היא שרצחה את המנוחה. הוא ספר כי ביום הרצח היא צלצלה אליו בצהריים, מספר שעות עובר למציאת גופתה של המנוחה, ורמזה לו בטלפון על כך שרצחה (מישהו/י), כי התוודתה בפניו באותו לילה, מספר שעות אחרי פרסום גילוי גופתה של המנוחה, כי היא שרצחה אותה, וכי אף הראתה לו במקביל את האמצעים ששימשוה לכך, ובכלל זה את הסכין והבגדים המגואלים בדם המנוחה (בגדיו שלו וכן בגדיה).**

46. **עוה"ד צלצל אפוא לעורכי דינו החדשים של המבקש ועדכנם בנדון, ואז נפגשו האחרונים עם עוה"ד ועם א.ח, והוא חזר שוב על גירסתו המפורטת, מבלי שעורכי דינו של המבקש שיתפוהו במידע כלשהו מהתיק או מהראיות שהוגשו ונדונו בו.**

47. **לאחר הפגישה פנו עורכי הדין לימ"ר צפון, עדכנו את החוקרים בנדון, וביקשו לזמן את א.ח לחקירה.**

48. **ביום 25.4.12 נחקר א.ח לראשונה ומסר גירסה מפורטת שבה הפליל את א.ק ברצח המנוחה.**

49. **ביום 28.4.12 היא נעצרה בחשד לרצח המנוחה, הכחישה בתוקף את החשד ושוחררה למחרת (29.4.12). במקביל נעצר באותו יום (28.4) גם א.ח, בחשד שאנס אותה (שניהם ניהלו במשך שנים יחסי סאדו- מאזו). הוא גם שוחרר למחרת אולם נעצר שוב ביום 3.5.12 בחשד למסירת הודעה כוזבת, שיבוש הליכי משפט, ובידוי ראיות.**

50. **ביום 8.5.12 עומתו השניים והושארו בחלק מהעימות לבדם בחדר המתועד.**

51. **בסמוך לאחר העימות שוחרר אף א.ח, ועד היום לא הוגש כנגדו כתב אישום כלשהו בקשר עם גירסאותיו המפלילות לגבי א.ק.**

52. מנגד, גם כנגד א.ק לא הוגש כתב אישום (עד היום) באשמת רצח המנוחה.

53. (א.ק נעצרה ביום 3.5.12, ארבעה ימים אחרי ששוחררה ממעצרה בחשד לרצח המנוחה, לאחר שניסתה לדקור את שוקרון בצווארו, והוגש כנגדה כתב אישום שבו הואשמה בנסיון חבלה כשהעבריין מזויין).

54. ביום 15.12.12 הגישו סניגוריו של המבקש את נימוקי הערעור וכן בקשה להגשת ראיות חדשות.

55. במסגרת הבקשה להגשת ראיות חדשות ביקשו עורכי הדין מבהמ"ש הנכבד לקבל ארבע ראיות חדשות:

א. חוות דעת מומחה נוספת בעניין טה"נ, של מר ויליאם בודזיאק (להלן: **בודזיאק**), ואשר לפיה ספק אם סימני הדם ע"ג מכנסי המנוחה הם בכלל ט.נ, ומכל מקום הסימנים אינם מתאימים לנעלי המבקש.

ב. חוו"ד מומחה נוספת של הרופאה המשפטית דר. מאיה פורמן (להלן: **פורמן**) לפיה הלהב שגרם את החתך בסנטר היה משונן ולא חד, ולכן אינו תואם להודאת המבקש, וכמו"כ שבע החבלות בראשה של המנוחה נגרמו בנפרד, ואינן תואמות אף הן את הודאתו.

ג. **קלסר ובו חלק מהראיות בענין א.ח ו-א.ק** (יצויין כי חומר הראיות לגבי א.ק כלל כבר בשנת 2012 מספר קלסרים ודיסקים רבים, והיה הרבה יותר נרחב).

ד. קטעי עיתונות שפורסמו בסמוך לאחר רצח המנוחה, ובהם פורסמו פרטים שהוחשבו בדיעבד ע"י בהמ"ש קמא כפרטים מוכמנים שהמבקש מסר.

56. לאחר הגשת הבקשה בכתב לקבלת הראיות החדשות וקבלת תגובת הפרקליטות שהתנגדה לה, התקיים דיון בבקשה בפני הרכב ביהמ"ש הנכבד שנקבע לדון בערעור – כב' השופטת ארבל וכב' השופטים דנציגר וזילברטל.

57. ביום 17.3.13 קבל ביהמ"ש הנכבד בהרכב זה באופן חלקי את הבקשה להגשת הראיות הנוספות (ראו נספח 2). הוא התיר את קבלת חוות הדעת החדשות של המומחים בודזיאק ופורמן, **ודחה את הבקשה להגיש את חומר הראיות המצומצם מחקירת א.ק** (וכן את החומר בענין הרביעי). הדיון הוחזר אפוא לביהמ"ש קמא כדי שיגבה את עדויותיהם של שני המומחים, וייתן פס"ד משלים שבו יציין וינמק אם בעקבות הראיות החדשות יש מקום לשנות את פסה"ד המקורי המרשיע, אם לאו.

58. במהלך הדיונים המחודשים בפני ביהמ"ש קמא, ביום 3.12.13, ניתן ע"י ביהמ"ש הנכבד פס"ד **בע"פ 1620/10 מצגורה** שבו נדרש ביהמ"ש הנכבד לסוגייה העקרונית של ראיית ט.נ.

באותו מקרה המבקש הורשע (גם פעמיים) בהריגה ע"י ביהמ"ש המחוזי בת"א על בסיס מספר ראיות וביניהן ט.נ. לאחר שהורשע בפעם הראשונה הוא ערער לביהמ"ש הנכבד בטענה שהשוואת ט.נ אינה קבילה, וגם אם קיימת התאמה מסוימת, מדובר בראייה חלשה.

ביהמ"ש הנכבד החזיר את הדיון למחוזי אחרי שקיבל ראיות חדשות בערעור, ביניהן מאמר בנושא השוואת ט.נ.

ביהמ"ש המחוזי קבע כי השוואת ט.נ הינה קבילה לפי סע' 20 לפק' הראיות וכן שהשוואת ט.נ איננה "מדע" אך כאמור היא בוודאי ובהחלט בגדר "ידיעה מקצועית" כאמור באותו סעיף. לכן משקלה של ראיית ט.נ ייקבע לפי תוכנה, כשירותו המקצועית של המומחה, נסיבות המקרה ויתר הראיות בתיק.

ביהמ"ש הוסיף וקבע כי באותו מקרה קיימות ראיות מרשיעות נוספות אף מלבד ט.נ, ולכן הרשיע בשנית את מצגורה.

מצגורה שוב ערער לביהמ"ש הנכבד ובתגובה שוב טענה התביעה כי השוואת ט.נ איננה בגדר "מדע" אלא בגדר "ידיעה מקצועית" ולכן אין מקום לדרוש לגביה סולמות מספריים מדויקים.

בהמ"ש הנכבד (כב' השופט הנדל) קבע כי בראיית השוואת טביעות נעל כרוכים שבעה קשיים שלגביהם מצווה בהמ"ש שדן בה לבדוק בכל מקרה לגופו אם הם מתקיימים בה, ולפסוק בהתאם לגבי משקלה. לגבי משקלה באותו תיק נקבע כי הוא אפסי, ואולם בתיקים אחרים, בהם התשתית העובדתית שונה, המצב יכול להיות שונה, והראיה תיבדק כאמור עפ"י נסיבות אותו מקרה ומכלול ראיותיו. (וראו בהרחבה לגבי קביעותיו בפס"ד מצגורה בסע' 61, 70-72, 82, 93 להלן).

לפסק דינו הצטרפו כב' השופטים ג'ובראן ודנציגר. האחרון הוסיף כי אף הוא סבור כי בינתיים אין מקום לקבוע באופן גורף שט.נ איננה ראיה קבילה אבל עדיין קיימת שאלה לגבי משקלה.

כמו"כ סיים בקובעו כי: "<u>השופט הנדל עמד בחוות דעתו על הקשיים הבלתי מבוטלים הנוגעים למתן משקל לט.נ לצורך ביסוס הרשעה. קשיים אלה מחייבים נקיטת אמות מידה מוקפדות לצורך קביעת משקלה של הראיה. באמות מידה אלה יהיה כדי לספק ערובה למימוש זכותו של נאשם להליך הוגן, כך שחוו"ד הנוגעת לט.נ שאינה עומדת במסננת האמורה, לא תוכל לשמש ביסוס להרשעה</u>".

חרף קביעת ביהמ"ש הנכבד כי משקלה של ט.נ באותו מקרה היה אפסי, נדחה ערעורו של מצגורה על הרשעתו בהריגה, וזאת בשל קיומן למכביר של ראיות מרשיעות אחרות כנגדו.

59. אחרי מתן פס"ד מצגורה וחרף הותרת ההרשעה על כנה, הגישה המדינה לביהמ"ש הנכבד בקשה לקיום דיון נוסף (ראה **דנ"פ 8512/13**) ואולם ביהמ"ש הנכבד - כב' המשנה לנשיא כתוארה אז, הנשיאה בדימוס נאור - דחתה את הבקשה לקיום דיון נוסף מהסיבה העיקרית שהדיון הנוסף המבוקש היה אכן תאורטי לאור הותרת הרשעת מצגורה על כנה. כמו"כ, הוסיפה כי עפ"י הלכת מצגורה אין מקום לפסול באופן גורף את הראיה של טה"נ ולכן "ככל שיחפצו לעשות כן, פתוחה הדרך בפני הגורמים הרלוונטיים להתמודד בעתיד במקרים המתאימים לכך, עם ההסתייגויות שהובעו בפסק הדין ביחס לראיה זו". (וראו בהרחבה בנדון בסע' 61, 70-72, 82, 93 להלן).

60. ביום <u>24.2.14</u> נתן ביהמ"ש קמא את **<u>הכרעת הדין המשלימה</u>** בתיק הנדון, וכאמור, הוא שב והרשיע בשנית את המבקש.
ביהמ"ש קמא העדיף שוב בסוגיית טה"נ את חווה"ד של שור, והפעם על פני חווה"ד של המומחה החדש בודזיאק, אותו ביקר באופן קשה.

61. יחד עם זאת, **ביהמ"ש קמא בחן את חווה"ד של שור לאור הקשיים שצוינו <u>בהלכת מצגורה</u>** ובסופו של דבר **<u>קבע כי יש לתת לחוות דעתו של שור (לפיה טה"נ ע"ג מכנסי המנוחה מתאימות לנעלי המבקש) משקל מוגבל</u>.**
כמו"כ, הוסיף כי אף אם חוות דעתו של שור היתה מתבטלת כליל לא היה בכך כדי לזכות את המבקש, בשל יתר הראיות הקיימות כנגדו.

62. **לגבי העקבות הזרות קבע ביהמ"ש קמא כי הן נעדרות כל משמעות משום שהעקבות השייכות לרוצח הן אלה שנמצאו על מכנסי המנוחה. זאת בשל ההנחה שאדם שאיננו הרוצח לא יעז לדרוך על גופת נערה צעירה, ומכאן שהעקבות הזרות שייכות ככל הנראה למי מה"מחלצים" או הסקרנים שהצטופפו בזירה...**

63. גם בסוגיית אפיון הלהב שגרם לחתכים במנוחה- משונן או חד – ביהמ"ש קמא ביכר שוב את חוות"ד של זייצב לפיו הלהב היה חלק, על פני חוות"ד של פורמן, וגם את זו האחרונה ביקר באופן קשה.

64. בחודש אוקטובר 2014 הוגש לבהמ"ש הנכבד, כראיה נוספת מטעם ההגנה, תצהיר של דר. קוגל שבו ענה על שאלות ההגנה בנושא (חדש) טיב ואיפיון להב הסכין שגרם את מותה של המנוחה, ובתצהירו תמך בחוות"ד של פורמן לפיה הלהב היה משונן.

65. ביום 20.10.14 התקיים הדיון לגופו בערעור, בפני כב' השופטים דנציגר, עמית (שהחליף את כב' השופטת ארבל שפרשה בינתיים) וזילברטל.

באי כוחו של המבקש טענו:

א. כי יש לפסול את הודאותיו בפני המדובב והחוקרים משום שאינן קבילות, שכן לא ניתנו מרצון חופשי.

ב. לחלופין, כי משקל ההודאות אפסי. בהקשר זה ציינו כי קיימת מסה קריטית של אי התאמות בין הודאותיו לבין אופן ביצוע הרצח בפועל והממצאים בזירה. באופן זה, חלק מתיאוריו השגויים מהווים פרטים מוכמנים "שליליים" שבכוחם דווקא להפחית ממשקל הודאתו.

ג. בענין טה"נ - כי יש להעדיף את חוות"ד של בודזיאק על זו של שור, ולחילופין, בכל מקרה, לאור <u>הלכת מצגורה</u>, יש לתת לחוות דעתו של שור משקל אפסי.

ד. כי לעומת זאת אין בהלכת מצגורה כדי לאיין את משקלן הגבוה והמזכה של העקבות הזרות משום שלגביהן קיימת הסכמה כי הן אינן שייכות למבקש (וזאת להבדיל מטענה בדבר התאמת ט.נ המתיימרת להפלילו).

ה. כי בעניין להב הסכין כי יש להעדיף את חוות"ד של פורמן ואת תצהירו של קוגל על פני חוות"ד של זייצב, ולקבוע כי הלהב ששימש לרצח היה משונן, ולכן מדובר באי התאמה משמעותית בין הודאתו של המבקש כי רצח את המנוחה באמצעות הסכין היפנית שלו (החדה) לבין המימצאים, והדבר מפחית מאד ממשקל הודאתו.

ו. לעניין החבלות בראשה של המנוחה- כי חוו"ד של פורמן עדיפה גם בנושא זה על פני חוות דעתו של זייצב, ולכן גם בעניין זה קיימת אי התאמה מהותית בין הודאתו של המבקש לבין המציאות.

66. ביום 23.12.15 ביהמ"ש הנכבד נתן כאמור את פסה"ד.
כב' השופט דנציגר, בדעת מיעוט כאמור, קיבל את ערעורו של המבקש וזיכה אותו מחמת הספק, ואילו כב' השופט עמית דחה את ערעורו, והותיר את הרשעתו ברצח על כנה.

67. כב' השופט זילברטל הצטרף לפסק דינו של כב' השופט עמית, ולכן נדחה ערעורו של המבקש ברוב דעות.

בכל פסה"ד לא הוזכר כמובן עניינה של א.ק, שהרי קלסר הראיות בעניינה לא אושר כראיה חדשה.

בהיפוך גמור, ענין העקבות הזרות זכה לתשומת לב נכבדה, הן של דעת המיעוט והן של דעת הרוב, כפי שיפורט להלן.

<u>פרק רביעי: נימוקי פסק הדין של בהמ"ש הנכבד בערעור</u>

<u>דעת המיעוט של כב' השופט דנציגר</u> (כל ההדגשות שלי -י.הל).

68. כב' השופט דנציגר קבע:

א. כי הודאותיו של המבקש בפני המדובב ארתור וכן בפני החוקרים ניתנו מרצון חופשי של המבקש, וכי לפיכך הן קבילות (סע' 47-86, 343 לפסה"ד).

ב. כי משקלן של ההודאות גבוה לכאורה לאור הפירוט הרב בהן, האותנטיות הגלומה בהן, וכן מספר פרטים מוכמנים (חיוביים/נכונים) שהמבקש מסר במסגרתן (סע' 87-91 +93-107 + 115-122, 131, 138, 139, 144-149, 157, 166, 186, 196, 217, 228, 243-245 לפסה"ד).

ג. כי יחד עם זאת, הואיל והמבקש מסר במסגרת הודאותיו גם מספר פרטים מוכמנים "<u>שליליים</u>", כלומר מספר פרטים אשר עומדים בסתירה לממצאים בגופת המנוחה ו/או בזירה, הרי שמשקלן הכולל במקובץ הינו בינוני לכל היותר (ראה סע' 46, 89, 90, 116, 117, 148, 214, 228, 234-237, 245, 278, 300, 343 לפסה"ד).

ד. כי לפיכך ביסוס הרשעה על יסודן מחייב תוספת ראייתית מסוג <u>סיוע</u> ואין להסתפק בתוספת מאמתת בלבד (ראה סע' 46, 309, 343 לפסה"ד).

ה. כי קיים סיוע בדמות פרט מוכמן שמסר המבקש לגבי צורת עמידת המנוחה בשעה הרצח, אליו מצטרפות מספר ראיות נסיבתיות מחזקות שאינן כשלעצמן ראיית סיוע. הראיות המסבכות הן למשל העובדה שהמבקש השליך את מכנסי העבודה שלבש ביום הרצח, קיומן של ראיות המצביעות על התעניינותו בסכינים, אוסף הסכינים שהחזיק, מאמר שקרא במחשב, חיפושי סרטי "סנאף" כעשרה ימים לפני הרצח וכן שקריו המרובים (סע' 46, 310, 314, 315 לפסה"ד).

ו. כי חרף קיומה של תשתית ראייתית המאפשרת לכאורה את הותרת ההרשעה על כנה, נותר אצל כב' השופט בכל זאת ספק סביר באשמת המבקש ולכן הוא מוצא לנכון לזכותו מהאשמה, אולם מדובר במקרה גבולי של זיכוי שהוא "כפסע" מהרשעה (סע' 46, 344-358,356,354_לפסה"ד).

וביתר פירוט:

<u>לגבי הערכת משקל ההודאות ולגבי הפרטים המוכמנים ה"שלילייים" ו/או ה"חסרים"</u>
(כל ההדגשות שלי – י.הל):

69. בסע' 89: כי לגבי המבחן הפנימי והחיצוני של הודאות המבקש, הוא מאמץ את המבחן המשולש:

א. בחינת זהות המודה- האם הוא משתייך לאחת מקבוצות הסיכון למסירת הודאת שווא.

ב. הגיונה הפנימי של ההודאה, סבירותה, רציפותה ומידת עקביותה.

ג. האם קיים "דבר מה נוסף" לצורך קבלת ההודאה. שלב זה מחייב לבחון גם את קיומו של <u>"דבר מה חסר" או "דבר מה סותר", דהיינו יש לבדוק אם ההודאה לוקה בחסר בנקודה חשובה או סותרת בעניין מהותי את שהתרחש בפועל</u>.

בסע' 90: כי יש לבחון את מידת ההתאמה בין ההודאות שמסר המבקש למציאות בפועל- ממצאי הזירה, ממצאי נתיחת הגופה, אפיון כלי הרצח, החבלות בראש המנוחה ופרטים מוכמנים שמסר המבקש בנוגע לביצוע הרצח. <u>לשאלת ההתאמה יש תפקיד חשוב בהערכת משקלן של ההודאות במקרה דנא והיא תופסת "נפח" בלתי מבוטל בדיון כולו</u>. רק אח"כ תבחן התוספת הראייתית הנדרשת בהתחשב במשקל ההודאות.

בסע' 116, 146: כי **במהלך שחזורו המצולם, שבו נראה המבקש מתוח ולעיתים אף מעט המום, הוא הגיע לראש המדרגות בקומה השנייה, כשזירת הרצח משמאלו, ואז ביקש מהשוטרת (שדימתה את המנוחה) לפנות ימינה בכיוון הקומה העליונה (השלישית וה"לא נכונה"). בשלב זה עיכבוהו השוטרים ע"מ להסיר את אזיקיו, מה שאיפשר לו רק אז להביט בדלת השירותים "הנכונה" (זירת הרצח) שהיתה מסומנת בשלט ובסימנים, ורק אז הצביע עליה. התנהלותו מעוררת במידה מסוימת את הרושם כי אין לו זכרון חזותי "חי" ואותנטי של הזירה, והוא נשען בעניין זה על מידע "יבש" שהגיע לידיעתו ממקורות חיצוניים. לכן התנהלותו גורעת במידה מסוימת ממשקל הודאותיו וממשקל השחזור.**

כי בתוך חדר השירותים הדריך את השוטרת לעמוד ליד התא ובמהלך השחזור בתא מסר כי יצא וסגר את הדלת "אולי מבחוץ" ומיד אמר שכנראה נעל אותה מבפנים. בהמשך אמר שלא זוכר בדיוק ולבסוף, אחרי שהות קצרה של

מחשבה, הסביר כי יצא "מלמעלה"- עלה על האסלה וקפץ מעל הדלת בעזרת תמיכת ידיו בדפנות התא, ויצא אל מחוץ לתא ואח"כ נגב עם חולצתו את סף הדלת...

בסע' 117 : כי עם סיום השחזור בזירה, התבקש המבקש לחזור לשירותי הבנות ולהדגים כיצד קפץ מעבר לדלת התא. הוא הביע ספק אם יצליח לחזור על המעשה. הוא שוחרר מאזיקיו, נכנס לתא, נעל את הדלת מבפנים, עלה על האסלה, תמך את ידיו בדפנות התא וקפץ (שוב) מעל הדלת.

בסע' 148: כי **קיומם של פרטים מוכמנים בהודאה נבחן בד"כ בגדרו של המבחן החיצוני "כדבר מה" נוסף להודאה. ואולם לשאלת התאמתם לממצאים במציאות ישנה נפקות מכרעת גם בהערכת משקלן של ההודאות במישור הפנימי.**
בסע' 214, 245 : כי תיאורו של המבקש לגבי תנועת החיתוך במותן, שתוארה על ידו, מהווה אי התאמה ברורה (בשל העדר כל חתך במותן המנוחה) ולכן מהווה **<u>פרט מוכמן שלילי</u>.**

בסע' 228, 245 : כי אי מסירת הפרט במסגרת הודאותיו כי למנוחה נגרם פצע עמוק בשורש כף ידה מהווה **<u>פרט מוכמן שלילי</u>** או "דבר מה חסר", שיש בו כדי לגרוע ממהימנות ההודאה. זאת משום שמדובר בפרט מוכמן "קלאסי" בעל מאפיינים מיוחדים שלא סביר שהרוצח לא יזכור.

בסע' 234-237 : כי לידיעתו של המבקש כי שירותי הבנות נמצאים בקומה שניה אין שום משקל הן משום שהמבקש חזר וטען כי פרט זה נאמר לו ע"י החוקרים, והן משום שבשחזור הנחה כאמור את השוטרת לפנות לקומה העליונה ו"הלא נכונה".

בסע' 278 : כי יש להעדיף את חווה"ד של פורמן על פני חווה"ד של זייצב ולכן **<u>יש לקבוע כי החתך בסנטר המנוחה נגרם באמצעות להב משונן, ולכן עובדה זו עומדת בסתירה להודאת המבקש</u> וגוררת אחריה הפחתה של ממש ממשקל ההודאות.** (וראו בנדון גם בסע' 73 להלן).
בסע' 300 : כי הודאותיו של המבקש על פרטיהן וניתוח התאמתן לממצאים האובייקטיבים מעלים תמונה ראייתית מורכבת ובעלת פנים שונים. בעוד

שההודאות מותירות על פניהן רושם אמין וטומנות בחובן מידע מוכמן הרי שבה בעת **הן כוללות <u>פרטים מוכמנים שליליים</u> ואינן תואמות ממצאים אובייקטיבים משמעותיים בתיק.**

בסע' 303 : כי **ישנן מספר ראיות ונתונים שעומדים בסתירה להודאות וע"כ מפחיתות ממשקלן. בראש ובראשונה הממצא לפיו החתך בסנטרה של המנוחה נוצר ע"י סכין משוננת.**

<u>ממצא נוסף שיש בו כדי לגרוע ממשקל ההודאות הוא קיומן של העקבות הזרות במסלול היציאה מהתא</u>. בהקשר זה קבעתי כי אף אם נניח כי הן שונות מטה"נ ע"ג מכנסי המנוחה, ללמדנו כי יתכן שלא מדובר בעקבות הרוצח אלא של אדם אחר, עדיין <u>שאלה זו נותרה ללא מענה</u> ולכן גוררת הפחתה במשקל ההודאות.

בסע' 346 : כי התשתית הראייתית לא עשויה מיקשה אחת. פנים שונים לה, קוטביים לעיתים, המוליכים למסקנות שונות ומנוגדות. **<u>לא ניתן להתעלם מכך שלצד הראיות המפלילות עולה מחומר הראיות שורת ראיות "מזכות" שחובה לתת עליהן את הדעת, וגם הן בעלות עוצמה ומעוררות תמיהות ושאלות שאינן נותנות מנוח</u>.**

כך הם הפרטים שלא מצאו מקומם בהודאותיו של המבקש.

<u>לגבי הלכת מצגורה ויישומה בתיק הנדון</u>

70. בסע' 322 : כי לגבי חוו"ד של שור בדבר התאמת טה"נ ע"ג מכנסי המנוחה לטה"נ של נעלי המבקש, טענה ההגנה (בין היתר) כי יש להחיל עליה את הרציונל בהלכת מצגורה ולפיכך לקבוע כי על חוו"ד אכן חלים שבעת הקשיים שנסקרו בהלכת מצגורה. לעומת זאת התביעה מצידה תוקפת ישירות ונמרצות את הלכת מצגורה ואת השלכותיה על ראיות המתבססות על התאמת ט.נ. בין היתר היא טוענת כי ההלכה שמה דגש מוגזם על "מדעיות" הראיה בהחילה מבחנים קשיחים, כמותיים ומספריים וכי לשיטתה בדומה להערכה של ראיות נסיבתיות, גם כשמדובר בהערכת ט.נ אין לצפות כי יהיה ניתן לכמת מספרית את הצמצום במספר החשודים האפשרי הנובע מכל עליה בסולם דרגות ההתאמה.

בסע' 333 : כי אין כל הצדקה לגרוע מתחולתה העקרונית של הלכת מצגורה, שהינה הלכה חדשה (ומלאו לה אך שנתיים). אין זה נכון שנקבעו בה מבחנים קשיחים מדי אשר שוללים מניה וביה הסתמכות על ט.נ כראיות במשפט פלילי, וההלכה השאירה לבעלי הדין פתח לטעון כי הקשיים שנמנו בה אינם חלים באותו מקרה קונקרטי.

בסע' 334-340 בדק כב' השופט דנציגר את חוו"ד של שור לאור שבעת הקשיים שנימנו בהלכה ובסע' 341 קבע כי בהצטבר **אי ההתאמה הויזואלית בין עקבה מס' 1 (המשמעותית ביותר) ע"ג מכנסי המנוחה לבין טה"נ של המבקש**, לצד ההתגלמות הקונקרטית של חלק מהחששות האינהרנטיים של ההלכה, **לא ניתן לקבוע ממצא עובדתי כי טה"נ ע"ג מכנסי המנוחה מקורן בנעלי המבקש**. **לכן ראיה זו אינה יכולה להוות "דבר מה נוסף".**

בסע' 364, בשלהי פסק דינו, התייחס כב' השופט דנציגר לפסק דינו של כב' <u>השופט עמית</u> בעניין הלכת מצגורה, והכל כמובן בהשלכה על משקל חוו"ד של שור ונפקותה של זו לגבי המבקש.

וכך קבע: חברי הסתייג מההלכה שנפסקה <u>במצגורה</u>, בהדגישו כי יש להבחין בהקשר זה בין "מומחיות" לבין "מדע". הוא סבור כי השוואת ט.נ היא "מומחיות בתחום הפורנזי" המבוססת על נסיונו והכשרתו של המומחה, ולא מדובר "במדע פורנזי" (פסקה 37). לשיטתו השימוש המוטעה במונח "מדע" הוא שמביא למתקפה על תחום זה, למרות שהוא "אינו מתיימר מלכתחילה להיות כלל מדע אלא מומחיות". לכן לשיטתו מדובר בראיה נסיבתית שעוצמתה ומשקלה תלויים במידת הדמיון והזהות שהמומחה מביא בפני ביהמ"ש, שייבחנו עפ"י מכלול הראיות. ביהמ"ש צריך להתרשם מהמומחה ולהחליט מבלי לפנות למבחן של Daubert, שנקלט זה מכבר בביהמ"ש זה.

גישתו (של כב' השופט עמית) שובת לב אך מעוררת קושי, משום שאחת הדרכים לבחון את מעמד המומחה היא בהתייחסות לאופן שבו הוא מציג עצמו ואת חוות דעתו. שור בפירוש רואה עצמו כאיש מדע ובהתאם לכך גם פרסם מאמר ב- "ג'ורנל המדע הפורנזי". אמנם, הפרקליטות ניסתה לטעון [בבהמ"ש הנכבד] כי ביהמ"ש זה טעה <u>במצגורה</u> כשם דגש על 'מדעיות הראיה' וגזר מכך מבחנים קשיחים, כמותיים ומספריים, וביקשה לבחון ראיה זו ככל ראיה נסיבתית אחרת. עם זאת ובסמוך לכך חזרה ל"הנחות היסוד שבמדע הפורנזי של ט.נ", שהוכחו במחקרים ועליהן לא ניתן לחלוק.. כך או

כך ספק אם, כקביעת חברי, תחום השוואת ט.נ אכן "אינו מתיימר להיות כלל מדע אלא מומחיות"...

ובסע' 294-297 הוסיף וקבע ספציפית לגבי מידת נפקותה של ההלכה לגבי טה"נ על גבי מכנסי המנוחה מחד גיסא ולגבי העקבות הזרות מאידך גיסא:

א. כי ההגנה טענה בביהמ"ש קמא שהעקבות הזרות מלמדות על אפשרות ממשית שהן שייכות לרוצח האמיתי שאיננו המבקש.

ב. כי ההגנה גם טענה בביהמ"ש קמא שעפ"י הלכת מצגורה אין לתת משקל לחוו"ד של שור לפיה טה"נ ע"ג מכנסי המנוחה מתאימים לנעלי המבקש.

ג. כי ההגנה גם טענה בביהמ"ש קמא כי הלכת מצגורה מאיינת רק את חוו"ד של שור ולא את משקלן ונפקותן המזכה של העקבות הזרות, משום שלגבי אלה קיימת הסכמה בין הצדדים כי הן אינן שייכות למבקש, ולכן הרציונל של הלכת מצגורה כלל לא רלוונטי לגביהן.

ד. כי ביהמ"ש קמא דחה את כל טענות ההגנה בנדון, וקבע כי אין בעקבות הזרות כדי ליצור ספק סביר באשמת המבקש, וכי יתכן שאחד הנוכחים הרבים בזירה הוא שהותירן.

ה. כי **ביהמ"ש קמא גם קבע שאם הלכת מצגורה מאיינת את חוו"ד של שור [ואכן ביהמ"ש קמא קבע בפסה"ד המשלים כי בעקבות הלכת מצגורה משקל חוו"ד של שור הוא מוגבל בלבד] אזי שהיא בהכרח מאיינת גם את משקל אי התאמת העקבות הזרות לטה"נ של המבקש.**

ו. כי **<u>צודקת ההגנה בטענתה</u> כי הרציונל של הלכת מצגורה אינו רלוונטי לגבי העקבות הזרות וזאת לאור הסכמת הצדדים בדבר אי התאמתן של אלה לטה"נ של המבקש**. לכן בעוד משקלה של חוו"ד של שור נחלש מאד לאור הלכת מצגורה (ומתאיין לאור קושי ויזואלי ספציפי, כפי שיתואר בהמשך) **משקלן המשמעותי של העקבות הזרות כראייה נסיבתית העומדת בסתירה להודאות המבקש, נותר על כנו. [וגם אין דין שלילת התאמה, שאותה בדרך כלל הרבה יותר קל לאבחן, ובדרך כלל היא אינה דורשת מומחיות יוצאת דופן, לבין קביעת התאמה, הדורשת בד"כ יותר הקפדה ומומחיות. הכל בדומה לקביעת שונות או זהות ב-דנ"א....]**

<u>לגבי העקבות הזרות</u>

71. בסע' 293: כי **שלושתן נוצרו מאותה נעל ולא תואמות לאף אחת מנעלי המבקש** וכן לאף אחת מנעלי חשודים אחרים, מחלצים ושוטרים שנכחו בזירה. <u>ואכן, המבקש לא מסר בהודאתו כי יצא במסלול התואם את מסלול העקבות הזרות ובפועל בהודאתו אין כל התייחסות או הסבר לקיומן</u>. **קיומן עומד אפוא בסתירה מהותית לאופן התרחשות הרצח, כפי שתואר ע"י המבקש.**

בסע' 294-297: כי כאמור **הלכת מצגורה לא גורעת במאומה ממשקלן הגבוה של העקבות הזרות כמפחיתות ממשקל הודאות המבקש**, וראו הפירוט בנדון בסעיף הקודם.

בסע' 299: כי **ביהמ"ש קמא נסמך בדחותו את טענת ההגנה, על כך שסימני הדם על מכנסי המנוחה מקורם בטה"נ של המבקש ועל כך שאלה שונים מהעקבות הזרות. מכאן הסיק שטה"נ על המכנסיים שייכים בהכרח לרוצח, שהרי רק רוצח ידרוך על גופת המנוחה, ומכאן שהעקבות הזרות לא שייכות לרוצח.**
ואולם, **בניגוד לקביעת ביהמ"ש קמא, לא ניתן לפסוק שסימני הדם הנחזים לט.נ ע"ג מכנסי המנוחה מקורם בנעלי המבקש**. עולה מכך שאין בנמצא (בחוו"ד של שור) קביעה שטה"נ ע"ג המכנסיים שונות מהעקבות הזרות שנמצאו במסלול היציאה מהתא. (אם כי ניתן היה להבין זאת מדבר שהעיר בעדותו, וכמו"כ הצדדים הסכימו שטה"נ ע"ג המכנסיים שונות מהעקבות הזרות).

יש אפוא בראיה זו כדי לגרוע ממשקל הודאות המבקש, ולא ניתן להתעלם מהשאלה שנותרה פתוחה והתביעה לא סיפקה לה מענה ברור חרף המאמצים שהשקיעה בנסיון לברר למי הן שייכות.

בסע' 303, 346: כי **יש בקיומן של העקבות הזרות כדי לגרוע ממשקל הודאות המבקש**. (וראו סקירת סעיפים אלה בפסה"ד בסע' 69 לעיל).

בסע' 360 כב' השופט דנציגר התייחס לפסק דינו של כב' השופט עמית והעביר עליו בקורת נוקבת (וראו בנדון בהרחבה בסע' 74 להלן).

<u>לגבי טביעת/ות הנעל שנמצאה/ו ע"ג מכנסי המנוחה</u>

72. בסע' 232: כי לא ניתן לקבוע שסימני הדם על מכנסי המנוחה, הנחזים להיות ט.נ, מקורם בנעלי המבקש, ולכן יש לתת להם רק משקל מוגבל ביותר.
בסע' 299: ראו בעמוד הקודם.
בסע' 310: כי חרף קיומו בחומר הראיות של "דבר מה נוסף" ברמה של סיוע לצורך הרשעת המבקש (והוא הפרט המוכמן שמסר בדבר תנוחת המנוחה בשעה הרצח) עדיין יש לדון גם בסימני הדם על מכנסי המנוחה הנחזים להיות ט.נ.
אלה שימשו כראיית החיזוק המרכזית בהכע"ד הראשונה וכמושא למחלוקת העיקרית בפסה"ד המשלים. לדעתי לא הוכחה התאמה בין סימני הדם על המכנסיים לבין נעלי [המבקש] ולכן ראיה זו אינה יכולה לשמש "כדבר מה נוסף" להודאות.

בסע' 313: כי סימני הדם שנמצאו ע"ג המכנסיים עמדו בבסיס הכעה"ד הראשונה.
בסע' 320, 321: כי לאחר הגשת הערעור ביקשה כאמור ההגנה להגיש חוו"ד חדשה בעניין טה"נ מטעם בודזיאק, כי ביהמ"ש הנכבד קבל את הבקשה, ובהמשך ביהמ"ש קמא העדיף (שוב) את חוות דעתו של שור, אם כי לאור הלכת מצגורה נתן לה משקל מוגבל בלבד.
בסע' 324-329 כב' השופט דקדק בחוות דעתו של שור וקבע כי אכן אין להסתמך על חוות דעתו של בודזיאק.
בסע' 330: כי בצד האמור, ובניגוד לביהמ"ש קמא, יש מקום להתערב בקביעותיו לגבי שור. אכן יש לקבל את חלקן הארי של טענות ההגנה לגבי חוות דעתו ואכן **לא ניתן לבסס התאמה בין טה"נ על המכנסיים לבין נעלי המבקש.** בנסיבות המקרה לא ניתן לומר כי מדובר בראיית חיזוק גרידא לראיית אחרות אלא <u>בראיה שהינה לא פחות ממכרעת בערעור</u>.

בסע' 331 נתח כב' השופט דנציגר ביסודיות את חוות דעתו של שור לגופה וקבע כי היא מעוררת קושי, ובסי' 332-340 ניתח אותה לאור פס"ד מצגורה (וראו בנדון בסע' 54 לעיל). בסע' 341 קבע אפוא כי בהצטבר אי ההתאמה הויזואלית לצד ההתגלמות הקונקרטית של חלק מהחששות האינהרנטיים מפס"ד <u>מצגורה</u>, לא ניתן לקבוע ממצא עובדתי כי טה"נ ע"ג מכנסי המנוחה מקורן בנעלי המבקש. לכן ראיה זו אינה יכולה להוות "דבר מה נוסף".

בסע' 364 : כי חרף קביעתו של כב' השופט עמית לפיה השוואת ט.נ אינה מתיימרת להיות מלכתחילה מדע אלא מומחיות, הרי שגם השופט עמית מסכים כי במקרה הקונקרטי שלפנינו יש לדחות את חוות דעתו של שור בכל הנוגע למישור הפגמים האקראיים –ייחודיים, ואולם לדידו יש לאמצה בכל הנוגע להתאמה הסוגית.

ומוסיף כב' השופט דנציגר : כשלעצמי, גם אם אאמץ את דרך הניתוח המוצעת ע"י הפרקליטות וע"י חברי ביחס לראיות של ט.נ - להתייחס אליהן ככל ראייה נסיבתית אחרת מבלי להיזדקק למבחנים קשיחים וכמותיים – עדיין אינני מוצא לבסס ממצא על קביעותיו של שור, לרבות בשאלת ההתאמה הסוגית. מסקנתי נשענת על מכלול החומר שהוצג לביהמ"ש קמא. מקובלת עלי הערת חברי לפיה "מראה עיניים ומשמע אוזניים והשילוב של השניים" מקנים לערכאה הדיונית כלים לעקוב ולהבין טוב יותר את דברי המומחים, ברם חשוב לי להדגיש כי תמונת מכנסי המנוחה והשקפים ששור הניח על גביה, כמו גם המצגת שהכין, הכוללת עשרות תצלומים והשוואות לגבי הטביעות, עמדו לנגד עיני ונבחנו על ידי בקפידה, שעה שקבלתי החלטה בסוגיה.

<u>לגבי אפיון להב הסכין שגרם לחתכים במנוחה – האם היה חד או משונן?</u>

73. בסע' 260-278 נתח כב' השופט דנציגר את חוות הדעת ועדויותיהם של פורמן וזייצב, ובסע' 271 ציין כי קוגל הבהיר חד משמעית בתצהירו כי הוא מסכים עם פורמן בנושא הלהב וכי זו היתה עמדתו כל העת.
בסע' 278, 303, 346 קבע כי יש להעדיף את חוו"ד של פורמן ולקבוע כי **החתך בסנטר המנוחה נוצר ע"י להב משונן,** וכי **מדובר בסתירה מהותית להודאתו שממנה עולה באופן עקבי כי פגע במנוחה באחד הסכינים ששימשוהו בעבודתו. והרי בכליו נמצאו סכינים יפניות בעלות להבים חדים/ישרים בלבד** וכן מחסנית פלסטיק ובה להבים ישרים. אף לא להב משונן אחד נמצא בין כלי עבודתו.

ועוד : טענת הפרקליטות כי קיימים גם להבים משוננים המיועדים לסכינים יפניות אינה רלוונטית אף אם היא נכונה, משום שהאפשרות שהמבקש השתמש בהם נעדרת אחיזה בחומר הראיות והיא ספקולטיבית בלבד.

כמו"כ אין נפקות בכך שהחתך שהביא למות המנוחה היה בצוואר ולא בסנטר, שהרי לא נטען כי המבקש עשה שימוש ברצח במספר סכינים, שאחד מהם בעל להב משונן ומדובר בספקולציה. **סוגיית להב הסכין מלמדת על חוסר התאמה בין הודאות המבקש לבין ממצא אובייקטיבי בתיק. מטבע הדברים העדר התאמה גורר אחריו הפחתה של ממש ממשקל ההודאות.**

בסע' 359 כב' השופט דנציגר חלק על עמדתו של כב' השופט עמית בנוגע ללהב הסכין, וניתן לומר שאף מתח עליו ביקורת נוקבת וחריגה בחומרתה, (וראו בנדון בהרחבה בסע' 74 להלן).

<u>לגבי הספק הסביר והחלתו בתיק הנדון</u>

74. ראה לגבי קביעותיו של כב' השופט דנציגר בנדון בסע' 46, 344-352 בפסק דינו. ובסע' 353 : כי **במקרה דנן יש לזכות את המבקש לא רק בשל קול מצפונו של השופט היושב אלא דווקא משום שלא ניתן לקבוע כי הפרקליטות הוכיחה מעל לכל ספק סביר את אשמת המבקש** (וכאן חוזר כב' השופט ומפרט את שורת אי ההתאמות).

ובסע' 354 : כי ראוי להדגיש שמדובר במקרה גבולי המצוי כאמור כ"פסע" מהרשעה. האפשרות ש[המבקש] הורשע על לא עוול בכפו מחייבת התרחשות של סדרת צירופי מקרים נדירה. ההסתברות שהוא חף מפשע אינה גבוהה.

ובסע' 356 כב' השופט דנציגר מתייחס גם בסוגיה זו לפסק דינו של כב' השופט עמית : **חברי סבור כי החלטתי לזכות את המבקש נטועה בכך שהלכתי אחר "הקלסיפיקציה" של טיב התוספת הראייתית הנדרשת** (פסקאות 99, 100 לחוות דעתו). **הוא מעלה השערה לפיה מאחר ולא איתרתי ראיית סיוע עצמאית חיצונית, שמקורה אינו [במבקש] או בהודאותיו, הסקתי שיש לזכותו. לא כך הם פני הדברים. בפרק החותם את חוות דעתי ציינתי במפורש כי "המסקנה העולה מניתוח הראיות היא כי לכאורה קיימת תשתית ראייתית המאפשרת את הותרת הרשעת המבקש על כנה", ואולם הוספתי כי בכך לא די וכי אף אם מתקיימת הדרישה של "דבר מה נוסף", עדיין מסור לביהמ"ש שקה"ד אם להרשיע את הנאשם או לזכותו. בשלב זה קבעתי כי מארג הראיות כולו מוביל למסקנה כי התביעה לא הוכיחה את אשמת המבקש מעבר לספק סביר. <u>לא חסרונה של ראיית סיוע חיצונית היא שהכריעה את הכף מבחינתי אלא שקילת מכלול הראיות על כפות המאזניים</u> (ההדגשה בקו במקור),**

במנותק מהמבחנים המקובלים להודאת חוץ של נאשם, ובחינת השאלה אם עמדה הפרקליטות בנטל (ההוכחה) המוטל עליה בפלילים.

ובסע' 357 : יתר ע"כ, חברי המחיש את עמדתו בפתח חוות דעתו בכך שנתן "למצלמה לדבר בעד עצמה" (פסקה 2). **ה"תסריט" שחבר** [כב' השופט עמית] **הוא תעודי וניטרלי כביכול ומתיימר להציג לנו את "החשוד המיידי", שיתברר בסופו של יום "כחשוד האמיתי". אלא שבפועל ה"תסריט" של חברי נשען בחלקו על השערות ועל הנחות המצויות במחלוקת. חוששני כי צורת תיאור זו של הדברים עלולה להביא למסקנות שהן בבחינת "הנחת המבוקש". מכל מקום, כמו כל סרט תעודי, גם ה"תסריט" שכתב חברי הוא סובייקטיבי חרף שאיפתו להציג תמונה אובייקטיבית של המציאות.**

ובסע' 358 : ניתן להבחין כי חברי ואני רואים עין בעין (או הולכים "כמעט יד ביד") לאורך מרבית פסק הדין ותמימי דעים כי נגד [המבקש] נאספה תשתית ראייתית מפלילה ביותר הקושרת אותו קשר הדוק לביצוע הרצח. המחלוקת ביננו נעוצה בניתוח הקשיים והתמיהות העולים בכל זאת מחומר הראיות ובמשקל "השלילי" שיש לייחס להם, אם בכלל.
בכל הכבוד אינני סבור שחברי [כב' השופט עמית] התמודד באופן מלא עם הקשיים והתמיהות המתעוררים בתיק דנן. את חלקם הוא ביקש לפתור באמצעות השערות, אשר לטעמי נעדרות עיגון של ממש בראיות ואף לא הועלו ע"י מי מהצדדים.

כך בסע' 359- <u>לגבי להב הסכין</u> : חברי [כב' השופט עמית] הצטרף למסקנתי כי יש לדחות את חוו"ד זייצב ולאמץ במקומה את חוות דעתה של פורמן, לפיה החתך בסנטר המנוחה נגרם ע"י סכין משוננת, הגם שלשיטתו "תזה זו אינה נקיה מספקות". חרף זאת חברי סבור כי אין לייחס לראייה זו חשיבות לצורך השאלה אם המבקש הוא הרוצח משום שלשיטתו ראייה זו אינה משמעותית לתיק. בהקשר זה העלה השערות שונות שבכוחן להסביר לגישתו את העובדה שהרוצח עשה שימוש בסכין משוננת : "<u>מי לידינו יתקע</u> שהמבקש לא סיים לצרוך מחסנית עם להבים משוננים לסכין יפנית?" + "<u>מי לידינו יתקע</u> כי לא השתמש בסכין לעבודות רובה, שגם את להבו ניתן להחליף?" + "<u>מי לידינו יתקע</u> כי כלי העבודה שאיתם עבד ביום הרצח נותרו כפי שהם, כאשר המשטרה הגיעה למבקש ותפסה אותם לאחר שכבר עבד אצל ג'נאח?" + "<u>מי</u>

<u>לידינו יתקע</u> כי במהלך עבודות הריצוף וחיתוך הקרמיקה, הלהב... לא השתפשף עם עצם אחר וכך קבל את צורת השינון?״

מדובר בספקולציות שאין להן אחיזה בראיות, הניצבות מול ראייה אובייקטיבית ברורה שאינה מתיישבת עם ההודאות, כפשוטן. בפרט לא נראות לי ההנחות שהסכין ״הצמיח שיניים״ בדגם מסודר של מרווחים כמעט אחידים כתוצאה מפעילות זו או אחרת.

מעבר לכך, חלק מההשערות הנזכרות כלל לא הועלו ע״י התביעה וממילא לא נדונו בשום שלב ע״י ביהמ״ש קמא.

חברי הפנה גם לדברי ה[מבקש] בחקירתו מיום 21.12.06 לפיהם השחיז את להב הסכין באמצעות אבן והשליך האבן בדרכו הביתה. חברי סבור כי קיימת אפשרות שהסכין קבלה את השינון במהלך השחזה זו. מוסכם כי דברי ה[מבקש] בנקודה זו לא היו מהימנים אולם בכל מקרה השחזת הסכין נעשתה אחרי הרצח, וכמו״כ **ממילא לא ברור כיצד השחזה באמצעות אבן יכולה ליצור צורת שיניים מדויקת ובעלת מרווחים אחידים כמעט, כפי שנמצאו על סנטר המנוחה.**

עוד ציין חברי שה[מבקש] השחיז את הלהב על הדיסק שעמו עבד. בכל הכבוד אפשרות זו, לא רק שלא הועלתה בפני ביהמ״ש קמא בשום שלב אלא שכלל לא ברור אם היא אפשרית.

<u>בהקשר זה אני מוצא להזהיר - בתיק הנוכחי ובתיקים פליליים באשר הם – מפני העלאת השערות לחובתו של נאשם, שמטרתה למלא חלל ראייתי או להסביר תמיהה כזו או אחרת העולה מהתשתית הראייתית.</u>

כמובן שאין כוונתי כי בכל מקרה שבו נפער ״חור״ ראייתי אז הדבר יוביל אוטומטית לזיכוי. ברי כי יהיו מקרים בהם השלמת הפער תתבקש/תתחייב מההיגיון, מהשכל הישר או מהתשתית הראייתית.. כמעט בכל תיק פלילי נותרים חללים ושאלות פתוחות גם כשהאשמה הוכחה מעבר לספק סביר. עם זאת, **רואה אני להדגיש כי השלמת חללים, תמיהות או פערים העולים מחומר הראיות באופן הפועל <u>לחובת הנאשם</u> צריכה להיעשות בזהירות מירבית.**

על השופט המתמודד עם "סדק" בתשתית הראייתית לשאול עצמו אם להסבר הנדון יש בסיס הגיוני ממשי ועיגון כלשהו בראיות או שמא מדובר בהנחה גרידא שעלולה להוביל להסקת מסקנות בדרך של "הנחת המבוקש". הדברים זוכים למשנה תוקף כשההשערות וההסברים כלל לא הועלו ע"י המאשימה עצמה.

חברי זקף לחובת ההגנה את המחדל שבאי חקירת המבקש בנוגע לסכיניו אך לא נתן את דעתו לכך שגם הפרקליטות עצמה לא מצאה לנכון לחקרו בנושא זה, הגם שסוגיית להב הסכין היתה נתונה במחלוקת כבר "בגלגול הראשון" בביהמ"ש קמא. **<u>למותר לציין כי נטל הוכחת האשמה מוטל על הפרקליטות ואין להפוך את היוצרות בהקשר זה</u>.**

ובסע' 360 - כב' השופט דנציגר התייחס לפסק דינו של כב' השופט עמית לגבי **העקבות הזרות** וציין כי: **חברי מצא כי זו הראייה היחידה שאינה מתיישבת עם מארג הראיות לחובת המבקש אך קבע כי אין בה אף כדי לקרבו לקו הגבול של שטח הזיכוי. הוא אמץ את טענת הפרקליטות כי מקורן ככל הנראה במי מהנוכחים הרבים שביקרו בזירת הרצח ביום הרצח. איני סבור שניתן להסתפק בהשערה זו ולפטור עצמנו מהמשמעות הראייתית של ראייה פורנזית זו בהתחשב במאמצים ובמשאבים הרבים שהשקיעה הפרקליטות באיתור האדם בעל העקבות.**

גם בעניין זה <u>העלה חברי השערה שלא נטענה ע"י הצדדים, לא נדונה בביהמ"ש קמא ואף עומדת בניגוד לטענות הפרקליטות עצמה</u>. הוא הטיל ספק בקביעה כי העקבות הזרות יוצרות מסלול יציאה מהתא, קביעה שלה מסכימה הפרקליטות, והעלה השערה לפיה מדובר בעקבותיו של מי שנתלה על האסלה מעל המנוחה (פסקאות 53, 54). אין לי אלא להפנות לדבריי שלעיל, שנכתבו בהתייחס ללהב הסכין [בסע' 359 לפסק דינו].

וכן: **חברי עצמו ציין ש"אכן, אין עניינו בהוכחה לגבי מקור טביעות הרגליים בתא השירותים, אלא בניחוש ובהשערה ובהגיון, אך בהשערה סבירה שיש בה כדי להחליש עד מאד את עוצמת הראייה היחידה שניתן לזקוף בצד 'הזכות' של המבקש".**

"אכן, לא מדובר בהוכחה אלא בניחוש ובהשערה. אשר להגיון- ניתן להתווכח עד כמה ניתן להפליג למחוזות ההגיון בהעדר ביסוס ראייתי ממשי, כשעוסקים אנו בדין הפלילי".

ובסע' 361, 363 התייחס כב' השופט לפרטים המוכמנים שמסר המבקש, ובכלל זה לחתכים בצוואר המנוחה, בשורש כף ידה, לחתך כביכול במותנה, לקיסם שנמצא במנעול המקלט, ולטיפות הדם שניצפו בשירותי הבנים.

לגבי הקיסם במנעול שב כב' השופט דנציגר ומתח בסע' 362 לפסק דינו <u>ביקורת ספציפית נוקבת</u> למדי על קביעותיו בנושא זה של כב' השופט עמית, בסע' 90-87 לפסק דינו של האחרון.

<u>פסק דינו של כבוד השופט עמית (שכתב את דעת הרוב)</u>

כבוד השופט עמית קבע בפסק דינו:

75. כי הודאותיו של המבקש בפני המדובב ובפני החוקרים ניתנו מרצון חופשי ולכן הן קבילות (ראה למשל סע' 7 לפסק-דינו).
76. כי משקלן של הודאותיו הינו גבוה לאור הפירוט הרב בהן, האותנטיות הגלומה בהן וכן הפרטים המוכמנים שמסר במסגרתן. בהקשר זה יצוין כי כב' השופט לא ייחס משקל משמעותי היוצר ספק סביר לשורת "הפרטים המוכמנים השליליים" ואי ההתאמות שמנה כב' השופט דנציגר.
(וראו בנדון למשל סע' 10-14, 56 לפסק דינו).
77. כי לפיכך נדרשת להודאותיו תוספת ראייתית של "דבר מה נוסף" בלבד, ואולם גם אם היה נדרש להן סיוע, הרי שהוא קיים בתיק למכביר (ראה סע' 6, 59-63, 99, 100 לפסק דינו).
78. כי נוכח כל האמור לעיל לא נוצר אצלו כל ספק סביר באשמתו של המבקש, ולפיכך יש לדחות את ערעורו.

<u>לגבי הפרטים המוכמנים ומידת השפעתם על משקל ההודאות</u>

79. בסע' 18 לפסק דינו ציין כב' השופט עמית כי כב' השופט דנציגר הוטרד מכך שבמהלך השחזור המבקש חלף מספר צעדים על פני חדר השירותים "הנכון" וזאת לאור השתהות החוקרים שמנעה ממנו לכאורה להמשיך לעלות לקומה השלישית "הלא נכונה". כב' השופט עמית מציין כי חרף האמור המבקש עצמו מעולם לא טען זאת, כולל גם בשלב שבו התכחש להודאותיו. מכל מקום אין באפיזודה מקרית זו כדי להפחית ממשקל השחזור.

<u>לגבי טביעות הנעל ולהב הסכין</u>

80. בסע' 21 מציין כב' השופט עמית כי לאחר שהוא הלך עם כב' השופט דנציגר "כמעט יד ביד" לאורך מרבית פסק דינו של האחרון, נראה כי נושא הסכין וטה"נ הם שהיטו את האחרון, סמוך מאד ל"קו הגמר", לזיכוי אליו הגיע.
וכאן מותח כב' השופט עמית בקורת נוקבת על ההגנה, וראו בנדון בהרחבה בסע' 88 להלן.

81. <u>לגבי הסכין</u> – בסע' 28 קבע כי הוא מתקשה להבין כיצד ניתן בערכאת הערעור להציג כשאלה מרכזית את השאלה "משונן או לא משונן" כשבבהמ"ש קמא המבקש אפילו לא נשאל ע"י ההגנה בנושא זה, שאם היה נשאל, היה חושף עצמו לחקירה נגדית.
כמו"כ נשאלת השאלה מדוע קוגל לא נשאל בבהמ"ש קמא האם הלהב היה משונן או לא? שהרי הוא חיווה דעתו לגבי כיוון החתכים...
בסע' 23: כי למרות הביקורת הנוקבת שביהמ"ש קמא מתח על פורמן, כב' השופט דנציגר התערב במסקנות בהמ"ש קמא ואמץ לחלוטין את חוות דעתה של פורמן. ובלשונו של כב' השופט עמית: נכון אני להצטרף לחברי [כב' השופט דנציגר] ולאמץ את חוו"ד פורמן אבל איני רואה לייחס לה חשיבות לצורך השאלה אם ה[מבקש] הוא הרוצח.
בסע' 25: כי הוא סבור שנושא הסכין והשאלה אם היה עם להב משונן או לא, חרג מכל פרופורציה (וראו הפירוט שם).
ובסע' 26: כי השאלה אם להב הסכין משונן או לא הפכה כמעט לדגל ההגנה בערעור. באופן חריג ניתנה בכך להגנה אפשרות "למקצה שיפורים", לאחר שבבהמ"ש קמא אפילו לא חקרה את ה[מבקש] בנושא.
ההגנה חזרה אפוא לבימ"ש קמא והפעם הגישה את חוו"ד פורמן [פירוט לגביה]. בהמ"ש קמא בקר בחריפות את חוות דעתה אולם חברי הפך את מסקנות בימ"ש קמא.

בסע' 27: כי לאחר שעיין [כב' השופט עמית] בהגדלות התצלומים של החתך בסנטר, כפי שהן מופיעות בחוות הדעת, אכן ניתן להבחין בקווקוו עדין של כשמונה נקודות ולהסיק כי מדובר בסכין משונן. אולם תזה זו לא נקיה מספקות בעיניו. זאת משום שיוצא שהמרחק בין שן לשן הוא מ"מ בלבד **וקשה להניח** שהרוצח השתמש בסכין כה קטן, בעוד שבסכין גדול יותר המרחק בין השיניים גדול יותר.

כב' השופט עמית ציין אפוא כי: "אני מצטרף אפוא, גם אם בדוחק, למסקנת חברי כי יש לקבל את חוו"ד פורמן כי בסכין משונן עסקינן אלא שאיננני סבור כי היא כה משמעותית לתיק".

בסע' 28,27: כי זייצב קבע שלהב סכין יפנית או להבים דומים יכלו לגרום לחתכים בגופת המנוחה. המבקש אמר שהשתמש בסכין יפנית ששימשה אותו לעבודתו, ואפילו לא נשאל בחקירתו במשטרה או בבהמ"ש אם השתמש בלהב משונן או לא. ניתן היה לצפות לחקירה מקיפה של ההגנה בנדון את ה[מבקש], ובהעדרה ממילא לא ניתן להסיק על חוסר התאמה בין הודאותיו לבין ממצא אובייקטיבי בתיק, מה עוד שלהב הסכין לא נמצא לאחר שהושלכה על ידי ה[מבקש].

ה[מבקש] עבד עם מספר סכינים יפניות מסיביות. אכן, במחסנית שנמצאה ברשותו נמצאו מספר להבים חדים אך **מי לידינו יתקע** שלא סיים לצרוך מחסנית עם להבים משוננים? אין להסיק מה"אין" על להבים אחרים בהם השתמש. + **מי לידינו יתקע** כי לא השתמש בסכין לעבודות רובה שגם את להבו ניתן להחליף? + **מי לידינו יתקע** שכלי העבודה שאיתם עבד ביום הרצח, ושנתפסו אצל ג'נאח לאחר שכבר עבד אצלו, נותרו כפי שהם?

ה[מבקש] ספר לארתור כי השליך את הלהב אך ניקה את ידית הסכין, וכן ששבר את להב הסכין. כן ספר שהשליך את המכנסיים והלהב, ולא ימצאו אותם לעולם.

בסע' 29 לפסק דינו: **מי לידינו יתקע** כי במהלך עבודות הריצוף הלהב לא השתפשף בעצם אחר ועקב כך קבל הלהב, ולו בחלק קטן את צורת השינון?

ואכן, המבקש ציין בהודאתו מ- 21.12 (ת/29) כי השחיז באבן את להב הסכין בה רצח. לכן הסכין יכולה להיעשות משוננת ולו במקצת בחלק מהסכין. כמו"כ גם עבד עם דיסק שבאמצעותו ניתן להפוך תוך שניה להב חד ללהב

משונן.[רוצה לומר, **<u>מי לידינו יתקע</u>** כי המבקש לא השחיז באבן או בדיסק את הלהב והפכו למשונן?..]
ובסע' 31 לפסק דינו: כי בהנתן כל האמור לעיל [פירוט כל נימוקיו] משקלו של הנושא "משונן או לא" הוא זעיר, ובלשונו: ממילא איני סבור (בניגוד לחברי) כי בשל נושא הסכין יש להפחית "הפחתה של ממש" ממשקל ההודאות.

<u>לגבי טביעות הנעלים</u>

82. בסע' 32: כי הנושא נחלק לשניים:

א. **האם נמצאו ט.נ של המבקש על מכנסי המנוחה. ברי כי ככל שמקבלים את מסקנת בימ"ש קמא המדובר בראיה קונקלוסיבית לאשמתו של המבקש, ומכאן המאמצים הרבים שהשקיעה ההגנה כדי לשלול מסקנה זו...**

ב. **העקבות הזרות שאינן שייכות למבקש, וההגנה טוענת כי הן שייכות לרוצח האמיתי.**

הדיון בנושא טה"נ נעשה בצילו של פס"ד מצגורה וחברי החליט לדחות את חווה"ד של המומחה שור בנושא זה, בניגוד למסקנת ביהמ"ש קמא.

בסע' 33: כי כלל ידוע במקומותינו שאין דרכה של ערכאת ערעור להתערב בממצאי עובדה ומהימנות של הערכאה הדיונית.
בסע' 34: כי על רקע הפסיקה לעיל [שפורטה] ואמירותיו של ביהמ"ש קמא [שפורטו] התערבותו של כב' השופט דנציגר במסקנות ביהמ"ש קמא שאמץ את חוו"ד שור, היא חריגה כשלעצמה. היא עוד יותר מרחיקת לכת על רקע העובדה ששור אפילו לא נחקר נגדית על עקבות 2-6 וכן משום שמול חוו"ד שור לא ניצבה כל חוו"ד נגדית של ההגנה... **עולה כי מה שהכריע מבחינתו של [כב' השופט דנציגר] את הכף הוא הקשיים האינהרנטיים הקשורים למומחיות בתחום טביעות הנעלים, כפי שנקבע <u>במצגורה</u>.**

בסע' 35-45 לפסק דינו דן כב' השופט עמית ב**<u>הילכת מצגורה.</u>**
בסע' 35 קבע: חברי חזר ואשרר את שנקבע <u>במצגורה</u>, לה היה שותף כחבר במותב. אינני סבור שהילכת מצגורה סתמה את הגולל על תחום השוואת ט.נ. **עם זאת אין לכחד כי חרף זאת <u>פס"ד מצגורה בסופו של יום דש בעקבו את</u>**

<u>התחום של השוואת טביעות נעל. הביקורת שנמתחה בפסה"ד על תחום זה עלולה למעשה להשליכו אל פח ההיסטוריה, משל מדובר "במדע זבל"</u>.

משכך, אכנס דרך הפתח שפתחה הנשיאה בבקשה לקיום דיון נוסף בפס"ד מצגורה (דנ"פ 8512/13) באומרה כי "ככל שיחפצו לעשות כן, פתוחה הדרך בפני הגורמים הרלוונטים להתמודד בעתיד במקרים המתאימים לכך, עם ההסתייגויות שהובעו בפס"ד ביחס לראייה זו".

בסע' 36: אומר בקול צלול וברור – אינני מסכים עם גישתו של חברי ושל השופט הנדל במצגורה. יהא זה מרחיק לכת לסלק מפיתחו של ביהמ"ש את תחום השוואת נעליים, תחום שמקובל בארצות בעלות שיטות משפט מפותחות.

בסע' 37: הניתוח המעמיק של השופט הנדל במצגורה נעשה באספקלריה של ראייה מדעית אבל יש להבחין בין מדע לבין מומחיות, כפי שעולה גם בס' 20 לפק' הראיות: "ביהמ"ש רשאי, אם אין הוא רואה חשש לעיוות דין, לקבל כראייה בכתב חוו"ד של מומחה בשאלה <u>שבמדע</u> או <u>שבידיעה מקצועית</u>" (ההדגשות במקור).

כשאנו עוסקים בדנ"א או בזיהוי חומרים והרכבם- עניינו במדע. כשעסקינן בפענוח תצ"א, תצלומי רנטגן והדמייה, השוואת תרמילים וקליעים, השוואת ט.נ, השוואת טביעות צמיגים והשוואת כתבי יד- מדובר בעניינים שבמומחיות. אכן, המומחיות בהשוואת כלי נשק או בהשוואת ט.נ היא בתחום הפורנזי אך אין מדובר במדע פורנזי. דומני כי השימוש המוטעה במונח "מדע", הוא שמביא למתקפה על "מדעי הזבל", ואולם לא מדובר במדע אלא בעניינים שבמומחיות.

דומני שכל תחומי המומחיות העוסקים בהשוואה ייכשלו כבר במבחן הראשון של Daubert הקובע כי על השיטה המדעית לעמוד בעקרון ההפרכה של קארל פופר, מהסיבה שאין מדובר בתיאוריה מדעית הניתנת לניסוי הוכחה והפרכה, אלא על מומחיות המבוססת בעיקר על נסיונו והכשרתו של המומחה.

לאבחנה בין מדע למומחיות יש השלכה רבתי על דרך ניתוח הדברים בכל הנקודות אליהן התייחסו חברי וביהמ"ש בעניין <u>מצגורה</u>.

בסע' 38 לפסק דינו קבע כי בפס"ד <u>מצגורה</u> עמד השופט הנדל על הצורך בסטטיסטיקה. זו נדרשת בעניין שבמדע כמו דנ"א אך אין לה מקום כשמדובר

במומחיות הנוגעת להשוואה. כך גם בהשוואת ט.נ. בסופו של יום מדובר בראיה נסיבתית גריידא, שעוצמתה ומשקלה תלויים במידת הדמיון והזהות שהמומחה מביא בפני ביהמ"ש ואין חולק שכוחה חלש מראיית דנ"א או ט.א.
בס' 42: לגבי הסולם המשמש לתיאור ההתאמה - מאחר שמדובר במומחיות ולא במדע (בהשוואת ט.נ) ממילא אי אפשר ולא צריך לדרוש סולם מתמטי מדויק לתיאור ההתאמה או לשם מעבר משלב לשלב בו. ממילא לא ניתן לקבוע דרגות אבסולוטיות של התאמה ודרגות אובייקטיביות - אבסולוטיות בין הדרגות על פני הסולם.

אינני סבור שיש קושי בכך שביהמ"ש אינו יכול לכמת את המונחים בהם משתמשים המומחים. במקרה דנן קבע שור דרגת התאמה של "סבירות גבוהה מאד" שמשמעותו לדידו היא כי הסיכוי שנעל אחרת דרכה על מכנסי המנוחה הוא תאורטי בלבד.

בסע' 43: לגבי חילוקי דעות בקרב המומחים: אין בקיומם של אלה כדי לגרוע ממשקלה של חוו"ד ככל שביהמ"ש מוצא אותה ואת המומחה מהימנים ואמינים.
בסע' 44: לגבי שיטת ההכרעה, בפס"ד <u>מצגורה</u> נמתחה ביקורת על שיטת העבודה במז"פ לפיה כשיש מחלוקת בין שני מומחים במעבדה מצרפים אל הצוות מומחה שלישי ומנסים להגיע לקונצנזוס, דבר המתיימר ועלול להסתיר מביהמ"ש את דבר חילוקי הדעות בסוגיה. דעתי שונה גם בנדון. יש לראות בעין יפה היוועצות בין המומחים שעשויה דווקא להוליד את העמדה הזהירה ביותר כלפי הנאשם.
בסע' 45: השוואת ט.נ היא עניין למומחיות, וביהמ"ש יכול לעיתים להתרשם בעצמו במו עיניו מהדמיון או מאי הדמיון. כך עשה חברי בקובעו כי טביעה מס' 1 היא ט.נ (בניגוד לבודזיאק) ואף הרחיק לכת וקבע כי ע"ס מראה עיניו ובניגוד לשור, כי טביעה 1 אינה תואמת את נעלי המבקש.

לבסוף ציין כי לעיתים אין קו ברור המפריד בין עדות מדעית לעדות מומחה מסוג אחר, וכי יתכן שעדות מומחה תכלול את שתיהן.

<u>לגבי טביעת/ות הנעל שנמצאה/ו ע"ג מכנסי המנוחה</u>

83. בסע' 24 לפסק דינו: לא היתה מחלוקת כי הסימנים ע"ג מכנסי המנוחה הם ט.נ והמחלוקת נסבה רק על זהות טה"נ. בערעור ההגנה נקטה שינוי חזית של 180 מעלות והציגה את חוו"ד בודזיאק לפיה כלל לא מדובר בט.נ. משהוחזר התיק לבהמ"ש קמא וההגנה שוב נכשלה בעניין הנעלים, תקפה ההגנה את חוו"ד שור (גם לגבי עקבות 2-6) אבל לא עשתה כן בביהמ"ש קמא.
חברי אמץ את מסקנת בהמ"ש קמא ב"סיבוב השני" בדחותו את בודזיאק וגם אני כך, ולכן נותרה חוו"ד שור לבדה. חרף זאת ולמרות ששור לא נחקר נגדית לגבי נקודות 2-6 ולמרות שמדובר בעניין שבמומחיות ואין דרכה של ערכאת הערעור להתערב – חברי החליט לדחות את מסקנות שור.

ובסע' 46 לפסק דינו: שור זיהה ע"ג המכנסיים שש ט.נ [פירוטן]. כיווני העקבות מתיישבים עם טיפוס על גופת המנוחה ויציאה מעל הדלת, פרטים שלא היו ידועים לחוקרים בשעתו.
למעט טביעה 1 התקשיתי לראות מה שראה שור. ביהמ"ש קמא התרשם ממקצועיות שור, ושור לא נחקר כלל נגדית לגבי ט.נ 2-6 , וההגנה אף התנגדה להעדתו כעד הזמה לאחר עדות בודזיאק. אני תמה כיצד ניסתה ההגנה לעשות בערעור מה שלא עשתה בביהמ"ש קמא.
ערכאת הערעור אינה המקום לקעקע את מסקנת המומחה בנושאים עליהם לא נחקר כלל.

בסע' 48: לצורך הדיון **וכהנחה מיטיבה עם [המבקש] אני נכון שלא לקבל את חוות דעתו של שור לגבי הפגמים הייחודיים** (אבל) מתקשה לעשות זאת לגבי ההתאמה הסוגית. המומחה והמשטרה ביצעו "עבודת נמלים" והגיעו למסקנה כי מדובר בנעל נדירה (salamander), [והמבקש] אישר ("עמוק" בתקופת הכחשתו) כי ביום הרצח נעל נעליים כאלה.
בסע' 49: **טביעת הנעל כשלעצמה ובבדידותה מהווה לכאורה ראייה מכרעת בתיק זה ולכן אני מבין את זהירות היתר בה נקט חברי בעניין זה. אף אני סבור כי יש לבחון ראייה זו בזהירות יתרה וכי אין ליתן לה משקל מכריע.**
בהנתן שבהמ"ש קמא אמץ את חוו"ד שור ושאין דרכה של ערכאת הערעור להתערב, ובהינתן שינוי החזית הקיצוני של ההגנה, ובהנתן שמול חוו"ד שור לא הציבה ההגנה חוו"ד שניתן לאמצה (בשתי הערכאות) ובהינתן ששור לא נחקר על עקבות 2-6 , אני סבור שיש לקבל את חוו"ד שור בכל הנוגע להתאמה

הסוגית לנעל הסלמנדר הייחודית. גם ככזו, מדובר בראייה נסיבתית עוצמתית, אך **מתוך זהירות אני מוכן לראות את טה"נ כראייה נסיבתית בעלת משקל בינוני.**

<u>לגבי העקבות הזרות</u>

84. בסע' 50 : " המומחה שור, שלא היה נאמן על ההגנה כדי לקבוע את התאמת העקבות ע"ג מכנסי המנוחה, היה נאמן על ההגנה **בקביעתו כי [העקבות הזרות] ככל הנראה שיכות לאותו דגם ולאותו אדם, ושאין לשייכן לנעליו של [המבקש]...אכן, השוואה לצורך שלילת התאמה, 'חזקה' יותר מהשוואה לצורך קביעת התאמה"** [אמת. אז מדוע הביקורת על ההגנה? הרי קביעת אי התאמה לא רק יותר חזקה אלא גם יותר קלה מקביעת התאמה. ראה למשל שלילת זהות דנ"א, היכולה להעשות מהר, בקלות וחד משמעית משום שבדגימה א' מופיע ערך באלל מסוים, שלא מופיע בדגימה ב', ומספיק הבדל זה כדי לקבוע מיידית אי התאמה. זאת להבדיל ממקרה שבו בשתי הדגימות אין מספיק חומר (אללים) להשוואה, והאללים המעטים זהים בשתי הדגימות – י.הל], אך הדברים ממחישים את יתרונו של המומחה על פני ההדיוט בתחום. מכאן טענת ההגנה כי שלוש עקבות אלה שייכות לרוצח האמיתי, וכי העקבות מצביעות על מסלול יציאה מהתא החוצה לאחר הצטברות הדם על הריצפה".

בסע' 51 : "**לטעמי, זו הראייה <u>היחידה</u> [ההדגשה במקור] שאינה מתיישבת עם מארג הראיות הצפוף שנזקף לחובתו של ה[מבקש].** היש בראיה זו כדי לערער את הרשעתו של [המבקש]? דומני כי ראיה זו, היא שהביאה את חברי בסופו של יום "לחצות את הגבול" אל זיכוי מחמת הספק. לדידי, אין בראיה בודדת זו כדי לדחוק את ה[מבקש] אל שטח הזיכוי, ואפילו לא לקרבו אל קו הגבול. לקרב את ה[מבקש] אל קו הגבול. אנמק".

בסע' 52 : "**את שלוש טה"נ הזרות ניתן להסביר במהומה ששררה עם גילוי הגופה. עד לסגירת הזירה כראוי, נכנסו לתא השירותים הקטן אזרחים, צוותי מד"א ושוטרים שונים. הרשימה ת/95 כוללת 15 שמות של אנשים, ששמותיהם הופיעו בחומר החקירה (עדויות ודוחות) כמי שנכנסו לזירת הרצח, רק עשרה מהם תוחקרו בין 2.1.07 – 4.1.07 – דהיינו כחודש לאחר הרצח - אם מי מהם הותיר את העקבות. תא השירותים קטן וצפוף, ואין צורך בדמיון מפותח כדי לצייר את התמונה לפיה מאן דהו מנסה "להתלות" מעל**

המנוחה והאסלה - רגל פה (על מיכל ההדחה) ורגל שם (על הקיר) - בעוד שני הפרמדיקים שנכנסו לתא בודקים אם המנוחה בחיים, מנסים להתחיל בחילוץ הגופה, צועקים בהתרגשות אחד לשני. התגובה הטבעית עם גילוי המנוחה היא להכנס אל תא השירותים הקטן, אך מבלי לדרוך על המנוחה, שגופתה השרועה – שכובה על מכסה האסלה. כפי שהזכרנו, רוחב התא הוא כ-70 ס"מ והפתח ברוחב כ-60 ס"מ (שתי מרצפות). גודל תא השירותים אינו מותיר מקום ליותר מאדם אחד, שניים לכל היותר, להדחק אל תוך התא, ובמהלך השחזור, החוקר המלווה את [המבקש] אומר ספונטנית לשוטרים האחרים 'אין פה מקום לשניים בתא'. <u>מי לידינו יתקע</u> כי במהומה שנוצרה נכחו רק אלה שנכללו ברשימה ת/95, רשימה שהוכנה כחודש לאחר הרצח, ואף זאת רק בהסתמך על שמות האנשים שהופיעו בחומר החקירה? ומדוע דווקא השוטרים שושן דוד, שוטר הסיור אריק, המת"ח (מפקד התחנה) ראובן ארבל, הרמח"ם וקצין הזיהוי אלי שקד לא תושאלו שוב? (למען הדיוק אציין כי ראובן ארבל כתב תזכיר ביום 7.1.07 שבו נאמר בקצרה כי כאשר הגיע למקום היו שם שני חובשים של מד"א שטיפלו במנוחה, אך אין התייחסות ספציפית לשאלה שבפנינו). בהודעה הנוספת שנגבתה מהפרמדיק איל בן משה ביום 3.1.07, הוא ציין כי הוא וחברו נתבקשו כמה שפחות להסתובב בזירה, אך לא נשאל כלל אם <u>ייתכן</u> שמישהו אחר טיפס או עמד על האסלה/ניאגרה. בהודעתו הראשונה מיום האירוע ציין איל בן משה כי קצין המשטרה ראובן שהיה במקום ביקש שלא להזיז את המנוחה, כי הוא והנהג 'נכנסנו לזירה והשארנו בה שני זוגות כפפות רפואיות בצבע צהוב בתוך פח הזבל בשירותים, דרכנו באזור כתמי הדם ונגענו בגופה עם כפפות...' איננו צריכים להרחיק עדותנו כדי לדעת שבמקום היו אנשים נוספים שלא תוחקרו בנושא. מהדו"ח שצורף לרשימה ת/95 אנו למדים כי רכז המודיעין יוסי לוי, שתושאל ביום 3.1.07, הבחין באדם חובש כפה ליד השירותים, שאינו מכיר אותו, וכי אל מבנה השירותים הגיעו שני פרמדיקים מתחנת גולן, בשם איל בן משה וצביקה נבו.. לא ברור מי הוא אותו אדם חובש כפה שהיה בזירה, בנוסף לרופא, דר. צור, לגביו נכתב כי לא הוכנס לזירה. אחד הנוכחים בשם רמי דאודי (להלן: דאודי), סיפר כי כאשר הגיע לבית הספר בסביבות שש ומשהו בערב, הוא כבר פגש את כל החברה מחכים בחניה, כאלה שהגיעו לפניו לחניית בית הספר 'יואב חדד, צביקה חוטר, מוטי בן צור, מיכאל אברהם, ועוד שאני לא זוכר', וכן אביה של המנוחה, גלילה מהמתנ"ס ומאיר אמסלם שהוא אב הבית של המתנ"ס. שמותיהם של חדד,

חוטר, אמסלם ובן צור נכללים ברשימת האנשים שהיו בזירה, אך שמו של אברהם מיכאל ואחרים, שאיננו יודע את שמותיהם, ושידוע לנו שהיו בבית הספר בסמיכות זמן ומקום, לא נכללים ברשימה".

בסע' 53: **"אך גם בהנחה שלא נפקד מהרשימה אף אחד מהעוברים ושבים בזירה, <u>מי לידינו יתקע</u> כי מי מהם לא ניסה "להתלות" בתא השירותים משך שניה קלה על מנת לאפשר לאחרים לגשת לגופה, מבלי שבמהלך ההתרגשות והמהומה בתא הקטן והצפוף, הדבר נחרט בזכרונו? או שמא אף התבייש לחשוף זאת כשנשאל על כך?**
על אפשרות סבירה זו, ניתן להקיש מהעובדה שהמחלצים טיפסו וניסו להגיע לתא השירותים השני גם מלמעלה. כך, מעל מכסה האסלה, בתא הראשון, נמצאו מספר עקבות נעלים המתאימות בדגם לנעלי אחד הנוכחים בזירה, חובש בשם מרדכי בן צור, שאישר כי טיפס על האסלה בתא הראשון והניח ידיו על אדן הקיר המפריד בין התאים, אם כי מסר שלא נכנס כלל לתא השני. בדומה סיפר גם צבי סופר, ואילו צבי נבו סיפר כי הוא כמעט בטוח שאחד השוטרים טיפס על הניאגרה בתא השלישי. על האסלה בתא הראשון נמצאה עקבה חלקית שזוהתה כמתאימה לדאודי, שסיפר כי עלה על האסלה ואולי גם על הניאגרה בתא הראשון (כל הפרטים בטבלה ת/95).
המומחה שור התייחס לכך בעדותו.."[וכאן מובאת עדות השמיעה, הסברה וה"ספין" של שור, שכמובן לא היה בזירה בעת גילוי הגופה וגם לא בסמוך לאחריו, והגיע אליה שעות אח"כ – י.הל]

בסע' 54: "זאת ועוד. תודות ל[מבקש] שהסב תשומת לב החוקרים, ידוע לנו כי לא ניתן לנעול את תא השירותים מבחוץ, כך שאין כיום מחלוקת כי הרוצח חלץ עצמו מתוך תא השירותים החוצה. ההגיון אומר כי הסתלק במהירות מזירת הרצח, מאחר שכל רגע יכולה היתה להיכנס תלמידה אחרת לחדר השירותים. **לטעמי – ולא נעלם מעיני כי הדבר לא נטען על ידי המאשימה בסיכומיה - ספק רב אם שלוש העקבות הנ"ל אכן משרטטות מסלול יציאה מהתא.** אסביר.

מבט על תמונת המנוחה ותא השירותים מלמד כי גופתה של המנוחה היתה שרועה כמעט על כל מכסה האסלה, למעט חלק קטן בצד ימין (כשעומדים עם הפנים אל התא). אין חולק כי הרוצח היה חייב לעלות על משהו ולהגביה את

עצמו כדי להחלץ מתוך התא. **<u>קשה להלום</u>** כי הרוצח יניח את רגלו על החלק הקטן הפנוי של מכסה האסלה, תוך שהוא מקפיד לא לדרוך על המנוחה, לאחר מכן יעביר רגל שניה אל מיכל ההדחה (העשוי מפלסטיק ועלול להשבר תחת משקלו של הרוצח)[בהנחה השגויה כי מדובר ברוצח גדול וכבד משקל, כמבקש, ולא ברוצחת במשקל בינוני – י.הל] . או – אז, ימצא הרוצח את עצמו עם הפנים אל הקיר, יסתובב בתוך התא הצפוף ויחלץ עצמו מהתא, תוך שהוא דורך עם רגל אחת על קיר אחד – פעולה אקרובטית כשלעצמה, שאני מתקשה להבין כיצד היא אפשרית – **המחייבת אותו לעבור אל תא השירותים הסמוך**. פעולה זו אינה טבעית לרוצח המבקש להסתלק מהזירה. אפשרות אחרת היא, שהרוצח מסתובב כך שפניו אל הדלת, מניח רגלו על החלק הקטן הפנוי של מכסה האסלה, תוך שהוא מקפיד שלא לדרוך על המנוחה, לאחר מכן מעביר רגל שניה לאחור אל מכסה מיכל ההדחה, פעולה קשה כשלעצמה בהתחשב בהפרש הגובה בין האסלה למכסה מיכל ההדחה, ואז מחלץ עצמו מהתא, תוך שהוא דורך רק עם רגל אחת על קיר אחד. גם מסלול יציאה זה קשה לביצוע, מאחר שהוא מרחיק את הרוצח מהדלת, וגם אינו טבעי כלל מבחינתו של רוצח המבקש להחלץ מהתא בדרך המהירה והקלה ביותר. יש לזכור כי נמצאו עקבות על מכנסיה של המנוחה, ואין זה סביר בעיניי שהרוצח, שהיה מוכן לדרוך, בשלב כלשהו, על גופתה של המנוחה, הקפיד לדרוך בשלב אחר של בריחתו דווקא על החלק הקטן הפנוי של מכסה האסלה. דומני כי ההגיון מלמד שטביעות הנעל על גופתה של המנוחה שייכות לרוצח, בעוד שטביעות הנעל הזרות שייכות לאלמוני שהגיע לאחר הרצח, וביקש לכבד את המנוחה ולהימנע מלדרוך עליה.

הדרך בה [המבקש] חלץ עצמו מהתא במהלך השחזור, היא הדרך המהירה ביותר וההגיונית ביותר מבחינת הרוצח: עליה מהירה על מכסה האסלה עם הפנים לכיוון הדלת - מה שמתיישב הן עם כיוון העקבות והן עם העובדה שעקבת נעל ימין נמצאת על המכנס השמאלי ועקבת נעל שמאל על המכנס הימני של המנוחה - תוך דריכה על המנוחה ותנופה בכוח ידיים למעלה באמצעות קורות התא, כפי שהדגים בקלילות ה[מבקש]. אזכיר כי ה[מבקש] אף לא שכח בשחזור לנגב בחולצתו את החלק העליון של משקוף הדלת מה שיכול להסביר את בטחונו באמירתו למדובב ארתור 'אבל אני בטוח שבשירותי נשים אין טביעות אצבעות שלי'''

[וראו גם בסע' 16, 56, 74 לפסק דינו: אופן יציאת [המבקש] מהתא במהלך שחזורו דווקא מחזק את הודאותיו משום שהוא מנתר החוצה בקלילות ובמיומנות מפתיעה, ואם לא די בכך אף מנגב בדש חולצתו את משקוף התא לאחר סיום יציאתו].

בסע' 55: **"אכן, אין עניינו בהוכחה לגבי מקור טביעות הרגליים בתא השירותים, אלא בניחוש ובהשערה ובהגיון, אך בהשערה סבירה שיש בה כדי להחליש עד מאד את עוצמת הראייה היחידה שניתן לזקוף בצד "הזכות" של ה[מבקש].**

אך אפילו נאמר כי לא ניתן להסביר טביעות רגליים אלה, וכאמור איני סבור כך, הרי שעל כגון דא נאמר בפסיקה: 'לא אחת קורה שהפסיפס הראייתי אינו מושלם. הועבדה שקיימים חללים ראייתיים לא מוסברים ותהיות חסרות מענה אינה חוסמת בהכרח את האפשרות להרשיע עפ"י המארג הראייתי הקיים. זאת, כאשר על אף התהיות הבלתי מוסברות, עומדת בעינה המסקנה שהאשמה הוכחה מעבר לכל ספק סביר..."

<u>לגבי הפרטים המוכמנים האחרים</u>

85. בסע' 71 לפסק דינו: כי אין לראות בהעדרו של חתך במותנה של המנוחה משום פרט מוכמן שלילי משום שהמבקש התבטא כי "יתכן" שחתך אותה במותנה, ובכל מקרה אין לצפות ממנו שיזכור בלהט האירוע כל חתך וחתך שבצע.

86. בסע' 73: כי אין גם בפצע העמוק שהתגלה בשורש כף ידה של המנוחה כדי לגרוע ממשקל ההודאה וזאת בשל מהירות האירוע כאמור, וכן משום שבאותו שלב של החקירה המבקש ניסה לשטות בחוקרים.

87. לגבי הקיסם שנמצא נעוץ במנעול המקלט: בסע' 87 לפסק דינו כב' השופט עמית מפרט את העדויות בנדון ומציין כי המנקה העיד כי ביום האירוע ב-10:17 ראה את המבקש עוד עובד באחד מתאי השירותים במקלט, כי אחד המחפשים העיד שהחיפושים החלו בסביבות 17:20 וכי כעבור זמן הוא ועוד מחפש הגיעו למקלט ופרצו אותו. אח"כ הגיע גם שוטר ובסביבות 18:00 – 18:30 נאמר לו שהמנוחה כבר נמצאה.

לכן עולה מכאן אפשרות של ממש כי החיפושים בביה"ס החלו כש[המבקש] היה עדיין במקלט או בדרכו החוצה וכי כבר אז היו שוטר או שוטרים באיזור ביה"ס... המקלט קרוב למפלס הקרקע בביה"ס, והיות וכנראה החיפושים החלו לפני שה[מבקש] עזב, מדוע אפוא כחף מפשע לא יצא באופן טבעי מהמקלט לברר את פשר המהומה ואף הציע את עזרתו בחיפושים?

לדברי כב' השופט עמית יש בכך כדי להסביר מדוע מצא ה[מבקש] להשאיר במקלט את תיקו עם מכנסיו והלהב, על אף שסיים את עבודתו באותו יום ולמעשה בכלל בביה"ס. הדבר גם מתיישב עם כך שספר לארתור כי לא זרק את המכנסיים באותו יום כי היה מלא שוטרים. מכל מקום, האפשרות שהיה זה [המבקש] שחבל במנעול המקלט מתבקשת מאליה. הוא היחיד שהיתה לו הסיבה לחבל במנעול ומי שעזב את המקלט דקות ספורות לפני שהמחפשים הגיעו למקלט ופרצו את המנעול בחיפושים אחר המנוחה.

88. <u>לגבי השלכת מכנסי העבודה ע"י המבקש</u>

בסע' 91, 94 לפסק דינו מציין כב' השופט עמית כי כב' השופט דנציגר לא נתן לראיה נסיבתית זו את המשקל הראוי.

וכן: ניתן לתהות מדוע לא השליכם כבר ביום הרצח והעדיף להשאיר את תיק עבודתו במקלט, ולזרקם רק אחרי יומיים (כפי שסיפר לארתור).

<u>פסק דינו של כבוד השופט זילברטל</u> (אשר הצטרף לדעתו של כב' השופט עמית)

כבוד השופט זילברטל קבע בפסק דינו:

89. כי הודאותיו של המבקש בפני המדובב והחוקרים הן קבילות ומשקלן גבוה (ראה למשל סע' 2 לפסק-דינו).

90. כי להודאותיו נמצא חיזוק ראייתי משמעותי ביותר במארג הראייתי שנסקר ע"י כב' השופטים דנציגר ועמית (סע' 3 לפסק דינו).

<u>לגבי הפרטים המוכמנים השליליים והספק הסביר</u>

91. בסע' 2 לפסק דינו: כי אמנם בתיק הנדון לא נפתרו כל התהיות העולות מחומר הראיות וכן **נקודות אחרות, <u>שאינן חסרות משמעות</u>, נותרו בגדר תעלומה לא פתורה**. אלא שעוצמת הראיות המפלילות, ובראשן התוודות המבקש בפני ארתור היא רבה ביותר, עד שאותם סימני שאלה שנותרו אינם יוצרים ספק סביר באשמת המבקש.

ובע' 3 לפסק-דינו: עצם היוותרותו של ספק בלב חברי (כב' השופט דנציגר) חייבני לשוב ולשקול את עמדתי שלי, ואולם לא מצאתי שהעניינים שנותרו

בגדר קושיות יוצרים ספק ובכוחם לגבור על אמירת חברי עצמו לפיה "האפשרות שהמבקש הורשע על לא עוול בכפו מחייבת התרחשות של סידרת צירופי מקרים נדירה".

ובסע' 6 לפסק דינו: חברי השופט דנציגר ייחס משמעות לדרך התייחסות [המבקש] לחתכים במותן המנוחה ובשורש כף ידה. אסתפק בכך שאיני סבור שהרוצח יכול היה לשחזר בדייקנות כה מרובה כל תנועה ותנועה של הנפת הסכין, כשמדובר באירוע מהיר והוא בלחץ נפשי.

<u>לגבי העקבות הזרות</u>

92. בסע' 4 לפסק דינו: **בראש רשימת הנושאים שנותרו בגדר תעלומה מצויות העקבות הזרות**. אני מצטרף לחוות דעתו של השופט עמית וכן לדבריו בנדון. אין בפנינו נתון שבהיוותרותו בלתי מוסבר מחייב זיכוי. **<u>מדובר בסימן שאלה מטריד ביותר</u>** אך על רקע המארג הראייתי המרשיע הכולל, אינו מייצר ספק. יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בפסק דינם המשותף [והידוע] של כב' השופטת דאז (הנשיאה כיום) נאור וכב' השופט דנציגר <u>בע"פ 4354/08 רבינוביץ</u>: "אני רואה בית... אני רואה עץ... אני רואה שמיים..." (ודי בכך כדי שתהיה תמונה מרשיעה עפ"י הנתונים העיקריים המרכיבים אותה, ואין צורך לשם הרשעה למצוא ולצרף לפסיפס/לפאזל כל חלק וחלק ממנו).

<u>לגבי טביעת/ות הנעל שנמצאה/ו ע"ג מכנסי המנוחה ולגבי הלכת מצגורה</u>

93. בסע' 7 לפסק דינו הוא קבע כי לגבי המחלוקת ב**עניין טה"נ ניתן להגיע למסקנה מרשיעה גם ללא הקביעה שעל מכנס המנוחה הוטבעה טה"נ מהסוג שנעל [המבקש] וע"כ אין צורך להכריע בגדר ערעור זה בשאלת קבילותה ומשקלה של חוו"ד שור ולהתייחס לפס"ד <u>מצגורה</u>.**

חרף זאת כב' השופט זילברטל המשיך וכן התייחס לפס"ד מצגורה, וכלשונו: **השאלות שהעלה השופט הנדל בעניין מצגורה אכן מטרידות,** שכן לפנינו מומחה האמור לשכנע את ביהמ"ש לאמץ ראייה מפלילה, כאשר קיים קושי מובנה להעריך את מסקנותיו בהעדר אמת מידה אובייקטיבית מקובלת בבסיס אותן מסקנות. ודוק- עניינו במומחה המביא עמו "ערך מוסף" הנובע ממומחיותו (ואולם) אין לקבלו כנתון שאין להרהר אחריו, וראוי לברר האם ניתן לאשש עניין זה בדרכים המקובלות לאישוש מסקנות שבמומחיות, כגון אמצעים סטטיסטיים. כל זאת בין היתר לרקע המציאות שהראתה כי מה

שנחשב בעבר כנכון ובעל משקל ראייתי כאשר הוא נאמר ע"י מומחה, אינו בהכרח כזה (לדוגמה זיהוי שיער שלא עפ"י דנ"א כמפורט בפסקה 14 לפסה"ד של הנדל בפס"ד מצגורה).

לעניין זה ראוי להבחין בין מקרים בהם אישוש זה הוא אפשרי (ע"י עריכת בדיקות וניסויים כמקובל במדע והשגת סטטיסטיקה שתצביע על תקפות התוצאות) לבין מקרים בהם אישוש זה אינו אפשרי או אינו מעשי. במקרים אחרונים אלה יש להשקפתי להישמר משלילת כל משקל מחוות הדעת (אלא) לנקוט בגישה זהירה וחשדנית שתבחן מדוע נמנע המומחה מלערוך בדיקות לצורך תיקוף חווה"ד והאם ניתן חרף זאת להישען עליה.

<u>לגבי להב הסכין</u>

94. בסע' 5 לפסק דינו: כי בסופו של יום האפשרות שהסכין בה נעשה שימוש היתה משוננת נותרה רחוקה ועמומה, ואפילו אם כך היה, הדבר אינו מחייב מסקנה מזכה, ובלשונו: כחברי השופט עמית גם אני סבור שסוגיה זו חרגה מכל פרופורציה (אם כי) למען הסר ספק יצוין כי אני מצטרף לאמור בפסק דינו של כב' השופט דנציגר לגבי פורמן וחוות דעתה.

<u>פרק חמישי: הראיות החדשות כשלעצמן, כמו גם הישנות, וכולן יחדיו מקו"ח, מוכיחות כי המבקש שיחזר את הרצח באופן שגוי ביותר/מופרך ביחס לאופן בו התבצע הרצח במציאות, כשדלת התא סגורה לחלוטין(!), סוגיה חדשה מהותית ביותר שלא נדונה כלל במשפט, ולכן ברור שהוא כלל לא היה בזירת הרצח בעת הרצח.</u>

<u>כמו כן הראיות החדשות מוכיחות חד משמעית כי העקבות הזרות יכלו להווצר ונוצרו אך ורק ע"י הרוצח (הרוצחת א.ק), ולא ע"י שום "מחלץ אלמוני", ומשהוסכם כי הן אינן שייכות למבקש, ברור שהמבקש לא רצח את המנוחה!</u>

כמו כן, הן מוכיחות כי המבקש כלל לא חיפש במחשבו סרטי סנאף, כלל לא צפה בתמונות פדופיליות, כלל לא קרא מאמר על שיטות להטלת מורא באמצעות סכין, וכלל לא קרא כתבה על אי שפיות זמנית!

<u>תת פרק 5.1: ראיה חדשה – חוו"ד הראשונה (מבין שתיים בנושאים שונים) של המומחה מספר אחד בעולם לפענוח כתמי דם – מר. תום בבל – מוכיחה חד משמעית כי דלת התא השני, שבו בוצע הרצח, היתה סגורה לחלוטין למן תחילת דקירתה של המנוחה ועד שנפחה את נשמתה, ולכן שחזורו של המבקש, כמו גם הדגמותיו לחוקרים בחדרי החקירות, כיצד דקר כביכול את המנוחה, היו מופרכים, ומוכיחים כי הוא כלל לא דקר אותה!</u>

95. מדובר בסוגיה חדשה שכלל לא לובנה ונותחה במשפט!

כפי שיתואר להלן, קצין הזיהוי המשטרתי <u>רפ"ק ינאי עוזיאל</u> (להלן: **עוזיאל**) אמר בעדותו ביום 2.12.07 בע' 357 כ<u>בדרך אגב</u> (<u>משום שכלל לא קבע זאת בחוות דעתו</u> ת/296 – נספח 13) כי בעת דקירת המנוחה דלת התא (כביכול) "<u>לא היתה סגורה</u>", ובע' 362 הוסיף כי בעת התזת הדם הדלת היתה "<u>פתוחה או חצי פתוחה</u>".

ההגנה לא התנגדה להשמעת "קביעה"/סברה מפתיעה זו בעדותו, וגם לא חלקה עליה בהמשך המשפט ובערעור. כיום מתברר כי **עוזיאל טעה בנדון טעות מהותית.**

כך ארע שסוגיה זו חשובה ביותר זו נותרה לה כ"אבן שאין לה הופכין",
ואולם, כאמור, בינתיים נולדה לה הראיה המדעית החדשה, שהופכת כיום את האבן החשובה.

96. וראו ראשית בנדון:

א. המכתב הראשון (מבין שניים), באנגלית ובעברית, ששלח הח"מ ביום 17.11.17 אל מר. תום בבל (להלן: **בבל**), ובו הצגת נסיבות רצח המנוחה, ושלוש שאלות שעליהן הוא התבקש להשיב.

[בסוף המכתב היפנה הח"מ את בבל ללינק שהוביל לתיקיה ב-Dropbox שעליה נכתב: "שאלות" והכילה שלוש תיקיות נוספות: "שאלה 1", "שאלה 2" ו"שאלה 3". בכל אחת מהשלוש כלל הח"מ תמונות מדיסק תמונות מז"פ (נספח 12) הרלוונטיות לשאלה הספציפית.

העתק המכתב באנגלית הראשון מצ"ב כ**נספח 6.**

העתק תרגום המכתב הראשון לעברית מצ"ב כ**נספח 7.**

ב. חוו"ד הראשונה של בבל, באנגלית ובעברית, מיום 27.11.17, המצורפת לבקשה זו כ**נספחים 8, 9.**

ג. לוח התמונות (11 עמודים) שצירף בבל לחוו"ד הראשונה, המצ"ב לבקשה זו, כ**נספח 10. והמצורף גם פיזית לבקשה זו אחרי סע' 100 להלן.**

ד. קורות החיים של בבל, שצורפו לחוות דעתו, המצ"ב כ**נספח 11.**

97. השאלה הראשונה שהח"מ שאל במכתב את בבל היא: האם עפ"י כל כתמי הדם בתוך התא (ובכלל זה על הקירות, על הדלת, על משקוף הדלת הצדדי שבו מקבעים מזוזה ואליו חודרת לשונית הנעילה, ועל מסגרת משקוף הדלת), **בזמן דקירתה של המנוחה, דלת התא היתה פתוחה, פתוחה חלקית או סגורה?**

מר. בבל השיב כי הדלת היתה **סגורה**, ונימק תשובתו זו בשלוש סיבות/ראיות, אשר כל אחת כשלעצמה מוכיחה (גם להדיוטות) כי אכן הדלת היתה **סגורה**, ומקל וחומר בהצטברן יחדיו (וראו לשם הבנת הנימוקים בקלות את לוח התמונות נספח 10 בדיסק הקשיח וכן את לוח התמונות שצורף גם באופן פיזי לבקשה, מיד אחרי סעיף 100 להלן).

98. הנימוק הראשון שלו נעוץ בעובדה כי בעוד צדה הפנימי של דלת התא, החלק החיצוני (המסגרת) של "משקוף המזוזה" (הצבוע בסגול) וכן שני קירות התא הסמוכים לדלת, היו כולם מוצפים בכתמי דם, הרי שהאיזור היחיד ש"ניצל" מהתזת הדם ומהכתמה, ונותר כמעט נקי לחלוטין מכתמים (להוציא שני כתמים אדומים קטנים ולא מזוהים) היה "משקוף המזוזה" הפנימי הסגול, שבאמצעו

נמצא בית המנעול הקולט את לשונית הנעילה (**וראו בלוח התמונות שצירף בבל לחוו"ד הראשונה, בהפניה מס' 1, תמונות 86, 91, 93, הממחישות היטב את הנימוק**).

למותר לציין כי אם הצד הפנימי של הדלת "חטף" את ממטרת/התזת הדם וגם הצד החיצוני (המסגרת) של "משקוף המזוזה" "חטף" אותה וגם הקיר השמאלי (מכיוון פנים התא) הנמצא בהמשכו, הרי שאם הדלת היתה פתוחה אפילו חלקית, אז ממטרת ההתזה היתה מכתימה באותה עוצמה גם את "משקוף המזוזה" הפנימי ואת בית המנעול! (לגבי שני הכתמים הקטנים בסמוך מעל בית המנעול, שאפילו לא נדגמו, ומעולם לא הוכחו בכלל כדם, ראה בסע' 101-104 להלן).

99. הנימוק השני נעוץ בעובדה כי טיפות הדם שפגעו בצד הפנימי של הדלת יצרו בפוגען בה נקודות דם קטנות (עיגולי דם קטנים), שמהן זלגו מטה פסי דם ישרים בזוית ישרה (תמונה מס' 3 בחוו"ד). מכאן הוא הסיק כי הטיפות פגעו בדלת בזוית ישרה, כלומר כשהדלת סגורה, משום שאלמלא כן (אם הדלת היתה פתוחה או אפילו פתוחה חלקית) הטיפות היו פוגעות בצד הפנימי של הדלת בזוית פחותה מ-90 מעלות, ואז הן כמובן היו "נמרחות" על הדלת בצורה מוארכת. בגלל שהדלת היתה סגורה, הן פגעו בה בזוית ישרה של 90 מעלות, נבלמו באופן מיידי ומלא ע"י הזוית הישרה, ולפיכך "נאלצו" לזלוג מטה בקו ישר, ניצב לריצפה (**וראו בלוח התמונות את הפניות 4, 5, 6, ואת התמונות 61, 62 שם, הממחישות היטב את הנימוק**).

100. הנימוק השלישי נעוץ בעובדה כי תבנית התזת כתמי הדם על הצד הפנימי של הדלת - התזה שעולה אלכסונית שמאלה (תמונות 7, 8 בחוו"ד – תצלומים 61, 62 של מז"פ), ממשיכה באופן רצוף גם על הקיר השמאלי של התא (ממבט מבפנים) (תמונות 9, 10 בחוו"ד – תצלומים 90, 91 של מז"פ), שתצלומו "הודבק" באופן מלאכותי וערוך ע"י הח"מ, לתצלום הצד הפנימי של הדלת (שבמציאות היה כמעט צמוד אליו אך לא צולם כך ע"י מז"פ) וראו בחוו"ד סימולציה מס' 1, תמונה 11.

למותר לציין כי אילו הדלת היתה פתוחה, ולו חלקית, הרי שחלק מההתזה (שהיה צריך לפגוע בדלת) היה יוצא החוצה מהתא, ולכן היה גם נקטע רצף התבנית האלכסונית העולה של הכתמים. כך, מקל וחומר, אם הדלת היתה פתוחה לרווחה.

Figure 1 - Yellow arrows point to the area that is protected from blood spatter when the door is in a closed position. No stains are seen beneath the lock's recess (Picture number 86)

No stains are seen on the upper part of the past door stop (Picture number 91). See arrows.

Two tiny red stains are seen above the lock's recess (Picture number 93). See arrow.

Figure 2 – The red stain on the external side of the door (Picture number 24). See arrow.

2

Picture number 57. See arrow.

Figure 3 - Edges of the door's lintels of all the lavatory cells (Picture number 36).
See arrows.

3

Picture number 48. See arrows.

Picture number 59. See arrows.

4

Figure 4 – The angle in which the blood drops hit the interior side of the door was about 90 degrees. Relevant part of Picture number 62.

5

Figure 5. Picture number 61.

Figure 6. Picture number 62.

6

Figure 7. Picture number 90.

Figure 8. Picture number 91.

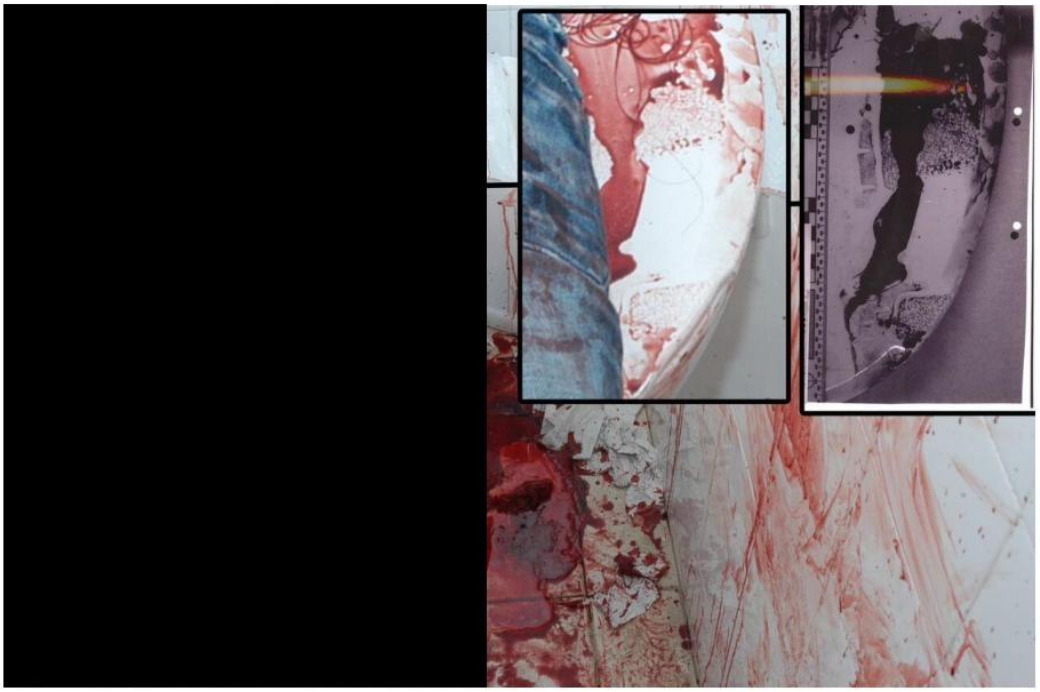

7

Figure 9 – Simulation 1. This simulation was made of these original photos: 61 and 91. Please notice that there was a "dead spot" (approximately 6.5 cm of the wall at the left-hand side of the door, looking from inside) that was not filmed by the police-officers, hence was ignored in the simulation.

Figure 10 – An enlargement of the relevant part of picture 88 with the relevant part of the laboratory photo.

8

Figure 11 – A laboratory photo.

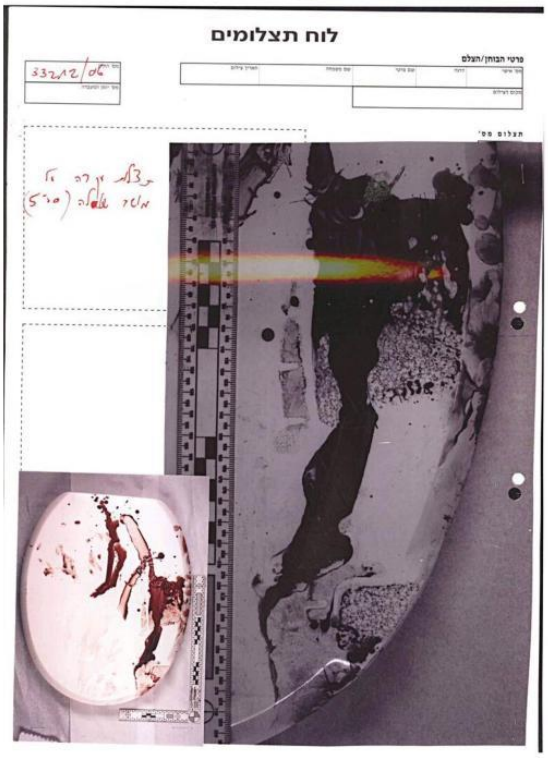

Figure 12 – Photo number 165 (rotated).

10

Figure 13 – Picture number 64.

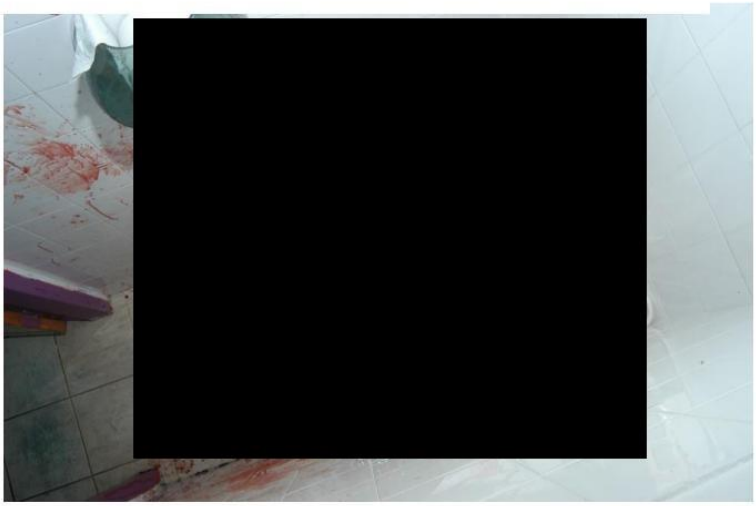

Figure 14 – Picture number 168.

101. למרות שדלת התא היתה סגורה לחלוטין בעת שהמנוחה נדקרה, עוזיאל טעה, כאמור, לחשוב הפוך מכך, וזאת משום שראה את שני הכתמים האדומים הקטנים שנמצאו מעל לבית המנעול ב"משקוף המזוזה" הפנימי, וחשב בטעות כי הם כתמי דם מבלי לדגום אותם ומבלי לבדקם במעבדה. (ראו תמונות מס' 93, 177 בדיסק התמונות של מעבדה ניידת, משירותי הבנות, המצ"ב כ**נספח 12**.

102. כך, מצד אחד, עוזיאל כתב בחוות דעתו (שהוגשה במשפט כ-ת/296 בצירוף לוח התצלומים ת/1) בע' 3 סע' 5(ג) כי: "במזוזת הדלת [ב"משקוף המזוזה" החיצוני] חומר חשוד כדם בצורת מריחות, נזילות והתזות המגיעות עד לגובה של 1.60 ס"מ מהריצפה, כמו כן מספר התזות במזוזה מעל לבית מנעול הדלת [ב"משקוף המזוזה" הפנימי] (ראה תצלומים 51,50)", ואולם מצד שני לא דגם, כאמור, מאומה מ"מספר ההתזות" מעל לבית מנעול הדלת! זאת למרות שדגם דגימות רבות של חומרים חשודים כדם, ממקומות אחרים בתוך התא וכן בכלל הזירה, וזאת בלא פחות מארבעה ביקורי איסוף דגימות, שערך בתאריכים שונים בזירת הרצח, ובכללם בערב הרצח (וראו בע' 5, 6, 7 לחוות דעתו).

העתק חוות דעתו של עוזיאל מצ"ב כ**נספח 13.**

103. וראו כאמור גם עדותו השגויה של עוזיאל בע' 357 לפרוט' בישיבת 2.12.07, המצ"ב לבקשה כ**נספח 14.** "הייתי....מחזיר אתכם לתצלום 50, בתצלום 50 אנו רואים התזות דם על מזוזת הדלת ליד בית המנעול, איפה שהחיצים, אם אני קושר את זה שוב פעם להסבר של האנרגיה ושל היכן הזירה, אז זה הגיע בשעת האירוע למקום.

שאלה: מה המשמעות של זה בשטח?

תשובה: המשמעות שהדלת לא הייתה סגורה.

שאלה: אתה יכול להסביר את זה?

תשובה: כי אם הדלת סגורה על המזוזה, בעצם היא מצלילה ובעצם ההתזות תגענה לדלת ולא תגענה למזוזה".

העתק תמונה 50 בלוח התצלומים של עוזיאל [שהיא תמונה 93 בדיסק צילומי הזירה נספח 12] כבר צורף לעיל, הן בדיסק התמונות מהזירה והן בלוח התמונות של חוו"ד הראשונה (נספח 10).

כן ראה עדותו בע' 362: "בשחזור זירה לפי ממצאי הזירה, לפי ממצאי התזות הדם, אפשר ללמוד שהמנוחה בעת ביצוע הרצח עמדה בכניסה לתא כאשר דלת הכניסה הייתה פתוחה או חצי פתוחה, היא עומדת בזווית כזו שפניה מול הקיר המערבי, נוצר חתך ואני מצביע פה לכיוון הצוואר, שוב בהנחה, נוצר חתך שם

והדם הולך אל מה שאנו רואים בתצלומים ולכן היא עומדת בדיוק בסף הדלת, בסף הדלת, דלת השירותים צריכה להיות פתוחה".

104. **"התזות הדם" ליד בית המנעול, שאליהן התייחס עוזיאל, לא היו אלא שני כתמי צבע אדום**, וראו את ארבע הסיבות המוכיחות זאת בודאות, והמהוות את הבסיס לקביעתו של בבל כי דלת התא היתה סגורה בעת דקירת המנוחה:

א. משום שתבנית התזת כתמי הדם על הצד הפנימי של הדלת, על הצד העליון של משקוף הדלת (לפני נישת המנעול) ועל הצד העליון של קיר השמאלי של התא (במבט מבפנים), נעה בקו אלכסון מעל שני הכתמים הקטנים האדומים. לפיכך, שני הכתמים הקטנים אינם קשורים בכלל למכניזם שיצר את כל יתר הכתמים הרבים בתוך התא.

אילו שני הכתמים הקטנים היו שתי טיפות דם, הקשורות למכניזם של ההתזה, שתואר לעיל, הם היו צריכים להיות ממוקמים יותר גבוה, בתוך קו הנתזים האלכסוני, ואולם במציאות כל השטח מעליהן ב"פס" הפנימי נקי לחלוטין במקום להיות להיות זרוע בטיפות דם (בגלל שהדלת היתה סגורה).

ב. משום ש**כתמי צבע אדום אכן התגלו במספר מקומות נוספים בשירותי הבנות, מחוץ לתא השני!**

כך למשל **בצדה האחורי (חיצוני) של דלת התא השני, בסמוך לציר שלה, נראה בבירור כתם אדום קטן, שיכול להתפרש בקלות ובטעות ככתם דם**. (וראו תמונות כתם זה בלוח התמונות שערך בבל - בהפניה מס' 2, תמונות 24, 57, וכן בדיסק תמונות מז"פ תמונות מס' 18, 24, 36, 57).

ואולם, בראיה החדשה, שהועברה ע"י הפרקליטות לח"מ, לבקשתו, בשנת 2017 – דו"ח שמונת העמודים בכתב יד שכתב ינאי עוזיאל או חוקר מעבדה ניידת אחר, מיד עם הגיעו לזירה, נכתב במפורש בע' 3 כי: "בחלקה החיצוני של הדלת לא נמצאו כתמי דם".

העתק שמונת העמודים מצ"ב כ**נספח 15.**

כנראה שגם עוזיאל הבין כי הכתם האדום הקטן על הצד האחורי של דלת התא איננו דם, וזאת משום שגם כתם זה לא נדגם ולא נבדק, וגם אפילו לא תואר כלל על ידו או ע"י איש מז"פ אחר בשום מסמך! (וראו, כאמור, בע' 5-7 לחוו"ד שלו נספח 13 את המקומות מהם כן דגם חומרים החשודים כדם).

מבחינה חיצונית לא היה, אפוא, כל הבדל בין הכתם האדום הבודד על צידה האחורי של דלת התא, שיכול מאד להראות בטעות כטיפת דם, לבין שני הכתמים

ליד בית המנעול, שינאי עוזיאל "החליט" עפ"י מראה עיניו בלבד, כי הם כתמי דם.

ג. משום שהתמונות בשירותי הבנות מחוץ לתא השני חשפו את העובדה שגם **ידית הדלת החיצונית של התא השני נצבעה בצבע אדום,** וכן כי **מצידי משקופי כל תאי השירותים, הן <u>של התא השני</u> והן של יתר התאים, בצבצו <u>פסים ארוכים של צבע אדום, שאיננו דם</u>, ואשר לא ניתן אפילו לחשוד בהם כי הם פסי דם**.

יתר על כן, אפילו בתמונה 93 (מס' 50 בלוח התצלומים של עוזיאל, עליה הסתמך בסברתו האגבית השגויה) ניתן לראות כי **<u>שני הכתמים הקטנים האדומים מעל לבית המנעול, הינם סמוכים מספר סנטימטרים אל פס הצבע האדום</u>, שמפריד בין "משקוף המזוזה" הפנימי בתא השני לחרסינה הלבנה שלידו**. (וראו את פסי הצבע האדום בקצות משקופי הדלתות של כל תאי השירותים בשירותי הבנות, הן בתמונה שהסתמך עליה עוזיאל, והן בלוח התמונות שערך בבל , בהפניה מס' 2, בתמונות 24, 57 וכן בהפניה מס' 3 בלוח, בתמונות 36, 48, 59 - ראה חצים).

כן ראה זאת בדיסק תמונות מז"פ, בתמונות 17, 26, 32, 48, <u>58</u>, <u>59</u>, 61, 67, 68, <u>72</u>, 173, 174.

ד. משום ש**גם תצלומי המשקופים הפנימיים של שניים מתאי השירותים בשירותי הבנים** (הממוקמים בדיוק מתחת לזירת הרצח) שצולמו ע"י מר חנן הרוש ביום 20.12.18 (שתים עשרה שנה אחרי רצח המנוחה), **מראות <u>כתמי צבע אדום ברורים ליד בתי המנעול בשני משקופים פנימיים</u>,** וזאת בשל פגעי הזמן אשר קילפו את הצבע הסגול, ואחריו את הצבע החום, שבהם נצבעו המשקופים, וכל מילה נוספת באמת מיותרת!

וראו תצהירו של חנן הרוש, אשר צילם את התמונות במהלך יום עיון שהתקיים בביה"ס, לזיכרה של המנוחה, המצ"ב כ**<u>נספח 15א</u>**.

וראו שלוש התמונות, המדברות בעד עצמן, המצ"ב כ**<u>נספח 15ב</u>**.

ברור אפוא כי קביעת עוזיאל אגב אורחה בעדותו כי דלת התא היתה פתוחה בעת דקירת המנוחה, היתה בלתי מקצועית, בלתי מבוססת, רשלנית, ומטעה!

אנו רואים כי אסור היה לו בתכלית האיסור לסמוך על מראה עיניים בענייניים פורנזיים, ולמרבה הצער דווקא הוא חטא בכך לפחות פעם נוספת, בחדלו מחדל חמור נוסף (וראו בע' 369 להלן, בתת פרק 7.1 , מחדלו הנוסף של עוזיאל, בעטיו לא אסף קבוצת שערות שנותרה על מכסה האסלה, בצמוד לגופת המנוחה, וזאת רק בגלל שסבר על סמך מראה עיניו בלבד, כי היא שייכת למנוחה...).

105. מן הראוי לציין כי מלבד שלושת נימוקיו הפורנזיים של בבל לעובדה שדלת התא היתה סגורה בעת הדקירות, קיימים עוד שני נימוקים הגיוניים, התומכים

בעובדה זו: הראשון הוא שהרוצחת, מן הסתם, לא רצתה שיתפסו אותה באמצע ביצוע פשעה, והרי בכל רגע יכלה להכנס נערה נוספת לשירותי הבנות ולצרוח למראה עיניה או להזעיק עזרה, ולכן ברור שסגרה את דלת התא עליה ועל המנוחה עוד בטרם החלה לחתוך אותה.

השני הוא שאלמלא הדלת היתה סגורה, אזי ברור שדמה של המנוחה היה מתיז גם אל מחוץ לשטח התאים, כלומר אל מבואת שירותי הבנות, ליד הכיורים, ו"צובע" גם אותה ואת הכיורים ב"שפריצים" של דם. אז, סביר להניח, כי המנקה, שהגיע לחדר שירותי הבנות לאחר הרצח (וראו בנדון בסע' 149-153 להלן) כבר היה מתריע על הגילוי בזמן אמת, ולא מנקה ב"שקט" רק את כתמי הדם ה"צנועים" שנותרה לו גישה אליהם, בתא השלישי.

106. ובחזרה לעוזיאל, הפרדוקס הוא שהגיונו, לפיו אם דלת התא היתה סגורה בעת הדקירות אזי לא יתכן כי טיפות דם היו מכתימות את "משקוף המזוזה" הפנימי ואת בית המנעול, היה כמובן נכון באופן עקרוני, ולא בכדי הגיון זה הוא גם הגיונו של בבל. יחד עם זאת עוזיאל טעה, כאמור, לחשוב ששני הכתמים הקטנים והבודדים שהכתימו את "משקוף המזוזה" הפנימי, היו כתמי דם, וזאת אף בלא לטרוח לבדקם!

107. בגלל סברתו השגויה של עוזיאל, לפיה בעת דקירת המנוחה דלת התא היתה פתוחה, <u>סברה שאפילו לא נכתבה בחוות דעתו</u> (!), וכי כביכול <u>רק לאחר מותה</u> של המנוחה הרוצח (רוצחת) סגר את הדלת, **אנשי המעבדה הניידת ומז"פ לא צילמו אף תמונה של התא השני <u>מבפנים</u> כשדלת התא סגורה**! כל התמונות שצולמו מתוך התא, צולמו כשדלת התא פתוחה! וראו עובדה זו בדיסק התמונות של מז"פ. (נספח 12).

מחדל זה בולט במיוחד לאור העובדה שבדיסק תצלומי הזירה ישנם עשרות תצלומים של התא, מבפנים ומבחוץ.

108. **בגלל סברתו המוטעית והלא מבוססת של עוזיאל, החוקרים "למדו" ממנו, כאמור, כי דלת התא היתה כביכול פתוחה בעת דקירת המנוחה, ולפיכך לא ידעו את הפרט המוכמן הנכון והחשוב לפיו היא דווקא היתה סגורה!**

מסיבה זו יורם אזולאי לימד את המבקש את הקונספציה השגויה של עוזיאל, וראה את ההוכחה הברורה בנדון בסע' 113 להלן. בהתאם לזאת, המבקש, שכלל לא היה בזירת הרצח ולא רצח את המנוחה, הדגים את

כל הדגמות דקירת המנוחה, הן במשרדי החוקרים והן בשיחזור, כשדלת התא פתוחה לרווחה, כשהוא עומד מחוץ לתא ודוקרה כשהיא בתוך התא! (וראו גם בסע' 286-293 להלן את סקירת סגן ראש השב"כ לשעבר – מר. יצחק אילן – בחוות דעתו נספח 124 לגבי כל הפרטים הנוספים שהמבקש למד מהחוקרים, ולא ידע בעצמו).

109. **<u>לעובדה שדלת התא היתה סגורה בעת הדקירות מצטרפת העובדה החשובה לענייננו, והיא כי התא היה כה צר מידות עד שאפילו אדם אחד בקושי יכל לנוע בו</u>!**

וראו בנדון למשל חוו"ד של עוזיאל (נספח 13) בע' 2 סע' 2 (ב) לפיה רוחב התא היה 74 ס"מ, וכן עדותו בישיבת 2.12.07 בע' 351, 352 לפרוט' כי: "**התא מאוד צר <u>ובקושי אדם אחד יכול לעמוד שם</u>**".

וראו גם העובדה כי גם **אנטולי, עורך השחזור, הביע פעמיים במהלך שחזורו של המבקש את <u>חוסר האפשרות להכניס את המבקש ביחד עם הניצבת בתוך התא</u>!** כך במונה מסך 19:43:09 הוא אומר: "(ברוסית) בוא. **בוא לא נכנס לשירותים (ובעברית) מאד צפוף לנו פה. אנחנו לא מסתדרים בפנים מבחינת התזוזות**".

כמו כן, גם לקראת סוף השחזור, בעת שהקצין אבי שי ביקש שהמבקש ישחזר פעם נוספת את קפיצתו החוצה מהתא, ולצורך כך ביקש מבלש שיכנס לתא השני ביחד עם המבקש, אז אנטולי אמר לו: "לא. **<u>אין כאן מקום לשניים בתא</u>.** זה רק יפריע". (ראו בדיסק השחזור נספח 16 במונה מסך 20:05:40) ובתמליל השלמת השחזור – נספח 18- בע' 2).

העתק דיסק ותמליל השחזור שהגישה ההגנה (נ/304) מיום 19.12.06 מצ"ב כ**<u>נספחים 16, 17</u>**.

העתק השלמת תמליל השחזור שנערכה ע"י הפרקליטות, ת/360, מצ"ב כ**<u>נספח 18</u>**.

כב' השופט עמית, שכתב כידוע את דעת הרוב בפסה"ד של בהמ"ש הנכבד, היה ער לראיות אלה, וכך כתב בסע' 52 להכרעתו: "**רוחב התא הוא כ-70 ס"מ והפתח ברוחב כ-60 ס"מ (שתי מרצפות). גודל תא השירותים אינו מותיר מקום ליותר מאדם אחד, שניים לכל היותר, להדחק אל תוך התא, ובמהלך השחזור, החוקר המלווה את [המבקש] אומר ספונטנית לשוטרים האחרים 'אין פה מקום לשניים בתא'**".

אמת ויציב אלא שכב' השופט, על דעת עצמו, ובניגוד לעדויות הברורות, היה נדיב מאד כלפי המשטרה והפרקליטות (על חשבון המבקש) בכך שהוסיף "מלוא החופן" מקום פוטנציאלי בתוך התא, לא רק לעוד אדם אחד נוסף אלא לעוד שלושה נוספים! [וראו שם, בסע' 84 לעיל, את תיאור המחלץ האלמוני המרחף בתא מעל שני הפרמדיקים והמנוחה גם יחד!]

את הדברים הללו הוא כתב כמובן בעת שכלל לא ידע כי **במציאות, המבקש, שהוא אדם גבוה וגדול, היה צריך לרצוח את המנוחה כשהוא כלוא עמה בתא שדלתו סגורה, וזאת במצב שגם אם היה לבד בתוכו היה בקושי יכול לזוז!!**

המסקנה היא אחת: נוכח העובדה שהרצח בוצע כשדלת התא סגורה(!) רק מישהו לא גדול מימדים יכול היה להדחק עם המנוחה לתוך התא צר המידות, וגם אז, להצמידה אליו מאחור, ולשחוט אותה מאחור, כשידו בכלל מכופפת על צווארה כמעט עד מצב סגירה!

110. ועתה, על רקע שתי עובדות מצטברות אלה, נפנה אל **הדגמותיו ואל שחזורו של המבקש, הן בפני המדובב והן בפני החוקרים, בחדרי החקירות ובמיוחד בשחזור. אלה גם אלה התאימו, כאמור, להפליא, "כמו כפפה", לתזה השגויה של עוזיאל והחוקרים, אולם עמדו כמובן בסתירה מוחלטת למה שארע במציאות בתוך התא!** זאת בשל הסיבות הבאות:

ראשית, משום שבמסגרת הודאתו, המבקש מעולם לא אמר בכל "קשקושיו" הרבים למדובב ולחוקרים את הפרט הבסיסי (אלמנטרי) שהיה חייב להגיד אילו באמת רצח את המנוחה - שדלת התא היתה סגורה בכלל בעת שדקר (כביכול) את המנוחה.

שנית ויתר על כן, משום ש**בכל הדגמותיו, ובכלל זה בשחזור, המבקש "דקר" את ה"מנוחה" (השוטרת ה"ילדה") עם יד פשוטה, מלוא אורכה, לפנים, במצב בו דלת התא פתוחה לרווחה (והמנוחה נמצאת בתוך התא ואילו הוא נמצא בכלל מחוצה לו).** זאת בהתאם לתזה הבלתי מבוססת שהנחיל עוזיאל, ועברה אליו באמצעות יורם אזולאי (וראו בהמשך להלן).

שלישית, משום שבמהלך הדגמתו בשחזור את דקירת המנוחה כאמור לעיל, המבקש אמר כי: "היא רצתה לסגור את הדלת [מיד להלן] ואני כבר הייתי כאן", כלומר "זכר" היטב את דלת התא כדי להתייחס אליה, ובכל זאת לא ידע להגיד

כי סגר אותה על שניהם עוד בטרם דקר את המנוחה, והבהיר היטב כי בעת דקירתה דלת התא היתה כביכול פתוחה!

רביעית, (לא זו אף זו) משום שבשיחזורו, רק אחרי שהמבקש סיים את הדגמת דקירתה והמתתה (שכיבתה) של המנוחה, כשהוא בכלל מחוץ לתא, הוא עבר, בעזרת אנטולי עורך השחזור, להדגים, כפי שהוא ואנטולי אמרו, היכן עמד כשסגר את דלת התא לאחר מותה (ובמילותיו שלו: לאחר שכבר נפלה). בכך שוב נעל הרמטית את מסירתו של הפרט המוכמן השלילי והמהותי הנדון, על ידו, והוכיח חד משמעית כי הוא לא רצח את המנוחה!

חמישית, משום שהמבקש הדגים את דקירת המנוחה כאילו הוא נמצא על במת התיאטרון ולא בתא שבו הוא בקושי יכול לזוז בתוכו! זאת לא רק בגלל מרחב התנועה הגדול והלא מציאותי שנטל לעצמו (הכולל יד "בלתי אפשרית" מושטת לפנים מלוא אורכה כדי לדקור) אלא גם בגלל החופש האומנותי והיצירתי שניכס לעצמו. במילים אחרות, והפעם מעולם הקולנוע, הוא "חי בסרט" רע, שאת תסריטו כתבו לו עוזיאל ויורם אזולאי (מבחינת הדלת הפתוחה ובאופן "מתבקש", כשהוא מחוץ לתא והמנוחה בתוכו, והכל במנותק מהמציאות).

ואשר להדגמות עצמן:

111. ראו בדיסק מ.ט 165-06 מיום מיום 18-19.12.06 קלטת 26, שתיעד בתא המעצר את הדגמת המבקש בפני המדובב (לאחר שכבר "נשבר") בזמן מסך 00:02:00 ועד 00:02:17.

המבקש הדגים את הנפת ידו, ה"אוחזת בסכין", כשידו פשוטה לכל אורכה ומנופפת מצד לצד במרחב, בערך ממרחק של מטר מהמדובב. למותר לציין כי הפעולה שהדגים היתה בלתי אפשרית לביצוע בתוך התא הסגור!!

העתק הקטע המצולם מתוך הדיסק מצ"ב **כנספח 19**.

(הערה בנדון: כב' השופט דנציגר, שבדעת מיעוט זיכה את המבקש בערעור, כתב כי הדגמה זאת לא בהכרח היתה הדגמה של רצח המנוחה אלא כנראה הדגמה כללית של השתלטות עם סכין. יחד עם זאת, דעת הרוב בפסה"ד בערעור התייחסה להדגמה זו, כבהמ"ש קמא, כהדגמת רצח המנוחה).

112. וראו דיסק חקירת המבקש לאחר הודאתו בפני המדובב, מיום 19.12.06, מ.ט 172-06-1, חלק שני, מונה מחשב 21:54 – 23:49 (ומונה מחשב 01:22:13- 01:24:18 בדיסק המלא של החקירה (ללא כתוביות תרגום, שלא צורף כנספח לבקשה זו בשל צירוף מלוא ארבעת חלקי הדיסק, הנושאים כתוביות).

כאן המבקש נחקר ע"י ראש צוות החקירה יורם אזולאי והחוקר סשה (וראו בנדון גם בסע' 249 להלן).

המצלמה מצלמת מתוך חדר החקירה בכיוון דלת החדר. המבקש וששה עומדים. המבקש מסובבו על הצד כשפרופיל ימין של ששה [״המנוחה״] מופנה אליו, ואח״כ מתלבט אם איזה צד ה״ילדה״ עמדה ביחס אליו, ולבסוף מדגים את דקירתה ממרחק של כמעט מטר. ששה שואל: ״כיצד הנפת?״, והמבקש משיב: ״אני לקחתי סכין ורצתי...הלכתי אליה״. בשלב זה יורם אזולאי, הצופה מהצד בהדגמה, מחליף את ששה בתור ה״ילדה״, ומדריך אותו פעמיים באופן בוטה ובלתי חוקי כי המבקש חתך את המנוחה **<u>מאחורה</u>**! כך, הוא ממש מנסה לשים מילים בפיו של המבקש, ובעצם מבהיר לו, כאמור, כי הדגמתו בתא לארתור (דקירה מהצד עם יד פשוטה מלוא אורכה לפנים, כשהיד ״מטיילת״ באויר מצד לצד, כאילו הוא נמצא ברחבת ריקודים) לא היתה נכונה!: ״יכול להיות **היא עמדה עם הגב אליך?**״ + ״**ואתה עשית לה ככה <u>מאחורה</u>**?״, תוך ש**הוא נצמד עם גבו אל חזית המבקש** ועוד מעז ו**מדגים תנועת שיסוף על גרונו שלו <u>מאחורה</u>**! ואולם המבקש אינו מבין את הרמז הכפול, ובמקום זאת ניגש אל יורם מהצד, ו״דוקרו״ כשידו מושטת לפנים והפרופיל הימני של יורם כלפיו, <u>באופן שהיה בלתי אפשרי לביצוע כשדלת התא סגורה עליו ועל המנוחה</u>. מרגע זה ואילך יורם אזולאי כבר לא ניסה יותר להדריכו כי דקר את המנוחה מאחור אולם הדריכו כי הדלת היתה פתוחה וכי המנוחה היתה בפנים והוא מחוץ לתא, והמבקש ציית לתדרוך השגוי!

העתק הקטע המצולם מצ״ב כ**<u>נספח 20</u>**.

העתק ארבעת החלקים של הדיסק המלא (נושאי כתוביות) מצ״ב כ**<u>נספח 21</u>.**

(קטע ההדגמה הנדון וכן קטע ההדמה בסעיף הבא נמצאים בחלק השני).

113. וראו הקטע הנוסף מהמשך אותה חקירה, במונה קטע ההדגמה השני (נספח 20) במונה מחשב 9 שניות ועד 2:20 דקות, ומונה מחשב חלק שני 53:11 שעה ועד 55:21 בדיסק המלא של החקירה (נספח 21, שצורף בארבעה חלקים). כאן יורם אזולאי מצליח להטמיע במבקש את הקונספציה השגויה של ינאי עוזיאל. יורם קם, פותח את דלת החדר לרווחה (באופן מקסימלי) ומדמה אותה לדלת התא. במקביל הוא אומר למבקש: ״זו דלת השירותים. היא **פתוחה** עכשיו, היא **פתוחה איך שהיא**, בסדר. אני עומד פה, אני רוצה שתעמוד פה. בוא. **צא רגע החוצה**״. כאן **יורם ממש דוחף את המבקש אל מחוץ לחדר,** ואומר למבקש שהוא (יורם) ״הילדה״, ונותר בתור החדר(!) <u>כשהדלת נותרת פתוחה לרווחה</u>. המבקש מתחיל להדגים, <u>וכלל לא מבקש לסגור את הדלת, מהסיבה הפשוטה שהוא לא רצח את המנוחה ולפיכך מיהר ואימץ מיד את הקונספציה השגויה לפיה דלת התא היתה כביכול פתוחה בעת הדקירות</u>.

יורם כנראה ציפה שהמבקש יכנס מבחוץ אל תוך המשרד [התא] וידקור/יחתוך את ה"מנוחה" מאחורה כשהדלת פתוחה, ולכן הציב את המבקש כשהוא עומד מחוץ לחדר, קרוב למפתן הדלת, וה"ילדה" עומדת בתוך החדר. יורם שואל: "איפה" הילדה פה? זה **דלת** שירותים?", והמבקש משיב: "ה**דלת** לדעתי, **כן. ככה**". כעת המבקש מעמיד את החוקר כשצידו הימני של האחרון מופנה אל המבקש, והמבקש עומד כמטר ממנו מחוץ למפתן הדלת.

עינינו הרואות אפוא כי **במסגרת אימוץ ההדרכה של יורם אזולאי, המבקש "זכר" במפורש את הדלת כשהיא פתוחה בעת הדקירות, ולכן במודע כמובן לא דרש לסגור אותה בעת שהדגים את דקירת/חיתוך המנוחה, וגם לא חתך אותה מאחורה** [כפי שכנראה נדקרה במציאות] **אלא הדגים כיצד הוא דוקר אותה מהצד עם יד פשוטה לפנים.**

114. וראו כנ"ל, בהתאם להדרכת יורם לגבי הדלת הפתוחה והצבתו מחוץ לתא, בדיסק ה**שחזור** מיום 19.12.06 (נספח 16) במונה זמן המסך: 19:40:19 ועד 19:41:10 (מונה מחשב 16:00 עד 16:51). המבקש משחזר את הדקירות כשדלת התא פתוחה לרווחה, וכשהוא מחוץ לתא ומושיט את הסכין ביד "ארוכה" ו"בלתי אפשרית" אל ה"הילדה" שנמצאת בתוך התא, כשהפרופיל הימני שלה מופנה אליו.

במונה מסך 19:40:44 (מונה מחשב 16:25) הוא אומר: " **היא רצתה לסגור את הדלת,** ואני כבר הייתי כאן", דהיינו ש**גם בשחזור, כמו בחקירתו, הוא התייחס במפורש לדלת ו"זכר" כי היתה כביכול פתוחה בעת שבצע את הדקירות.**

וראו מונה מסך 19:42:10 – 19:46:11 (מונה מחשב 16:51:17- 16:52:21). בהתחלת הקטע רואים את המבקש ואנטולי עורך השחזור בתוך תא, ואז שניהם יוצאים מהתא וממשיכים לדבר מחוצה לו, ואז במונה מסך 19:43:09 (מונה מחשב 18:50) אנטולי קורא לשוטרת ה"ילדה", וכשהיא נכנסת לתא, הוא אומר לה: "**מאד צפוף לנו פה. אנחנו לא מסתדרים. אנחנו לא מסתדרים בפנים מבחינת התזוזות**", **והרי היא הנותנת!!! ברור שלא ניתן היה לבצע את הדגמת ה"פנטזיות" של המבקש בתוך התא, משום שהיא היתה בלתי אפשרית במציאות, כשהמבקש סגור בתא עם המנוחה; ולעומת זאת היתה אפשרית עבור רוצחת קטנת מימדים ממנו, שגם היא לא רצחה את המנוחה כפי שהוא הדגים אלא כשהיא צמודה אליה מאחור!** (והמבקש מצידו כמובן לא תקן/העיר לאנטולי כי הדלת היתה בכלל סגורה).

בשלב זה ה"ילדה" יוצאת מהתא והמבקש משחזר את הדקירות מחוץ לתא....שוב היא עם פרופילה אליו, מרימה את ידה והוא בא אליה מהצד עם "הסכין" וכביכול פוגע גם בגב אמת ידה וגם בצווארה, ואז מבקש שתסתובב עם פרופיל שמאל אליו, ועורך השחזור מסובבה שוב עם פרופיל ימין אל המבקש.
אח"כ המבקש מכניס את "הילדה" לתוך התא כשצידה הימני כלפיו, והוא נשאר מחוץ לתא ו"דוקר" אותה מחוץ לתא. אחרי שדקרה הוא אומר שהיא החלה "להתקפל" וכי דקר אותה שוב באיזור יותר נמוך, ושוב מדגים את דקירתה כשהיא בתוך התא והוא מחוצה לו!

וראו מונה מסך 19:46:11 – 19:46:49 (מונה מחשב 21:52 – 22:30). **רק אחרי** שהמבקש מדגים, כאמור, שה"ילדה" "התקפלה", הוא אומר שהיא **נפלה ושכבה** (העורך מתרגם סימולטנית לעברית) ורק בשלב זה , במונה מסך 19:46:23 (מונה מחשב 22:05) אנטולי עורך השחזור שוב פונה אל השוטרת ("הילדה") ואומר לה: "תזוזי רגע. **בואי נדגים איפה הוא עמד כשהוא סגר את הדלת**", ואז המבקש נעמד בתוך התא קרוב אל סף הדלת, ובמונה מסך 19:46:38 (מונה מחשב 22:19) אומר שוב: "**היא כבר נפלה**".

וראו לקראת סיום השחזור, במונה מסך 20:02:37 (מונה מחשב 38:19) אנטולי עורך השחזור, מכריז: "טוב. עכשיו 20:08, אנחנו מסיימים כאן וחוזרים לתחנת משטרה...", ואז הקצין הבכיר אבי שי אומר לו (במונה מסך 20:03:00) (מונה מחשב 38:42): "יש כמה שאלות שצריך לברר כי זה לא תורגם. **האם היתה התייחסות לשאלה האם הדלת נסגרה או לא נסגרה?**"
אנטולי: "כן".
אבי שי: "כן. איך? איך היתה ההתייחסות?"
אנטולי: "כן. **הוא מוסר ש<u>לאחר</u> שהוא נכנס לתא השירותים, איפה ש<u>שכבה</u> המנוחה, נעל את הדלת עם הסוגר**". כלומר, חד משמעית, **גם עורך השיחזור מבין כי המבקש הדגים שדקר את המנוחה בזמן שהוא היה מחוץ לתא ואילו היא בתוכו, ורק לאחר שנפחה את נשמתה, הוא נכנס לתוך התא וסגר את הדלת על שניהם**. (וראו קטע זה הן בדיסק השחזור והן בתמליל המשלים של השחזור ת/360, נספח 18 ע' 1 למעלה).

115. בשל הדגמותיו אלה קבע אפוא בבל כי "לאור מסקנתי שדלת התא הייתה סגורה כאשר המנוחה נדקרה עד מותה, אני מסיק וקובע ש**השחזור שנעשה ע"י זדורוב**

אינו ריאלי והוא מופרך על ידי הממצאים שנמצאו בזירת הרצח, ועל כן לא יתכן שהוא התרחש במציאות".

המסקנה העולה מן המקובץ היא כי המבקש ערך חלוקה ברורה בין שלב הדקירות שבו דקר כביכול את המנוחה, שבוצע כשדלת התא פתוחה לרווחה(!), ובו הוא היה בכלל מחוץ לתא, לבין השלב שבו המנוחה כבר נפלה ומתה, ורק אז הוא נכנס לתא וסגר את דלתו על שניהם! מדובר בלב לבו של השחזור, ובלב לבה של הפללתו העצמית ברצח המנוחה, וכשהדגמה זו אף חזרה על עצמה שוב ושוב, הן בשיחזור והן בהדגמותיו בחדר החקירה, וכאשר ברור כיום כי היא היתה מופרכת מעיקרה, ברור שהמבקש לא רצח את המנוחה!

תת פרק 5.2: ראיה חדשה – אותה חוות הדעת הראשונה (מבין השתיים שכתב, בנושאים שונים) של המומחה מספר אחד בעולם לפענוח כתמי דם – מר תום בבל, קביעתו בה כי העקבות הזרות נוצרו מקסימום תוך שעה לאחר הרצח, כי לפיכך ברור שהן נוצרו רק ע"י הרוצחת ולא ע"י שום "מחלץ אלמוני", ולכן המבקש זכאי!

116. במשפטו של המבקש בבהמ"ש קמא עלה ונדון נושא שלוש העקבות הזרות, ומומחה התביעה לטה"נ שור קבע, כידוע, כי הן אינן של המבקש. בהתאם לקביעתו גם הצדדים הסכימו על כך. מעבר לכך, אף אחד מהצדדים לא הביא שום עד מומחה ספציפית לגביהן ו/או לגבי אחת משלושתן בנפרד.

117. באופן זה אף אחד מהצדדים לא התמקד לכל אורך המשפט ו/או בערעור בעובדה כי **על העקבה הזרה הראשונה, שנמצאה על מכסה האסלה המורד, צמוד לגופת המנוחה השרועה עליו, זרם קילוח דמה של המנוחה. קילוח זה זרם על העקבה הראשונה עד שנעצר, ובעוצרו הוא כיסה על חלקה.**

118. כך יצא שתמונת כתם דמה של המנוחה, המכסה על העקבה הזרה הראשונה, אמנם הוגשה לבהמ"ש קמא בתוך דיסק, הכולל 237 תמונות שצולמו בזירת הרצח, אולם אף אחד, כאמור, לא התמקד בה וניתח אותה, והיא נותרה לה כאבן שאין לה הופכין.

העתק שתי תמונות של כתם הדם, המכסה על העקבה הזרה הראשונה, מצ"ב כ**נספח 22**, וניתן לראותן גם בלוח התמונות שצורף בין דפי בקשה זו (וכן בנספח 10 בדפי תמונות 8-10).

119. היחיד שאיזכר, באימרת אגב, (וראו בנדון בסע' 37 לעיל) את קילוח דם המנוחה, שכיסה חלקית על העקבה הראשונה, היה מומחה ההגנה לזירות פשע – פלג, בע' 1418 לפרוט'. שם הוא ציין כי עובדה זו מלמדת שהעקבות הזרות הוטבעו ע"י הרוצח האמיתי [ולא ע"י "מחלץ אלמוני"], משום שזליגת הדם על העקבה הראשונה ארעה זמן קצר מאד לאחר הרצח. מעבר לכך לא הוסיף דבר בנדון.

יצויין כי טענתו זו לא נכללה בחוות דעתו (נ/185), לא נטענה בסיכומי ההגנה וכאמור כלל לא נדונה במשפט, ומן הסתם גם לא זכתה להתייחסות כלשהי בהכרעת הדין.

[בסע' 4.5 לחוות דעתו (נספח 28 - נ/185), שנדחתה מכל וכל ע"י בהמ"ש קמא, הוא טען כי העקבות הזרות שייכות לכאורה לרוצח, ולכן הואיל והוסכם כי הן אינן של המבקש, הן מלמדות על חפותו, ומקל וחומר נוכח העובדה שבשיחזורו, המבקש יצא החוצה מהתא במסלול שונה מהן (בקפיצה ישירה מעל דלת התא)].

120. <u>מסיבה זו מדובר בנושא חדש, שלא נדון כלל במשפט</u>.

121. חשוב לציין כי גם הפרמדיק איל בן משה, בדו"ח שכתב - ת/301 וכן בהודעתו - ת/302 סיפר כי הוא ונהג האמבולנס צבי נבו, שנכנסו מעט לתא [היחידים מבין כל 15 הנוכחים בזירת שירותי הבנות!] וחיברו בזהירות מוניטור למנוחה כדי לוודא שהיא איננה בחיים, <u>הקפידו לא להזיז את הגופה</u> בשל הנחיות מפורשות שקיבלו. עובדה זו חשובה משום שקילוח הדם מגופה של המנוחה זרם מיד לאחר הרצח, ולא, חלילה, משום שהפרמדיק ונהג האמבולנס הזיזו את הגופה מספר שעות לאחר הרצח, כשהוזעקו אל התא.

העתק הודעת הפרמדיק איל בן משה מיום 6.12.06 (ת/302) מצ"ב כ**נספח 23**.

העתק הדו"ח שכתב הפרמדיק באותו יום (ת/301) מצ"ב כ**נספח 24**.

122. וראו גם <u>הראיה החדשה</u>, שהועברה ע"י הפרקליטות לח"מ, לבקשתו, בשנת 2017 – דו"ח שמונת העמודים בכתב יד, שנרשמו ע"י חוקר מעבדה ניידת שהגיע לזירה, עם תום ביקורו בה (נספח 15).

בע' 8 (האחרון) נרשם במפורש כי <u>גופת המנוחה לא הוזזה</u>!

123. ביום 17.11.17 שלח, כאמור, הח״מ מכתב לבבל ובו גולל בתמצית את המימצאים והעובדות החשובים והרלוונטים ברצח המנוחה (נספחים 6, 7).
למכתב צירף, בין היתר, את הדיסק ובו 237 התמונות מהזירה, שצולמו ע״י מעבדה ניידת, את הקטעים הרלוונטים מחווה״ד הפתולוגית של המנוחה וכן את שיחזורו של המבקש.

124. בסיום המכתב שאל הח״מ את בבל שלוש שאלות.
(לשאלה הראשונה הח״מ כבר התייחס בתת פרק 5.1)
בשאלה <u>השניה</u> (הכמעט מיותרת) התמקד הח״מ בעקבה הזרה הראשונה ובכתם הדם שכיסה עליה, ושאל האם העקבה הראשונה קדמה לכתם הדם או להפך?
בשאלה <u>השלישית</u> שאל הח״מ את בבל האם ניתן לדעת כמה זמן עבר בין הדקירות (סיומן) לבין הטבעת שלוש העקבות הזרות.

125. בחוות דעתו הראשונה (נספחים 8, 9) השיב בבל לשאלה השניה (כפי שהתבקש עפ״י ההגיון) כי העקבה הראשונה על האסלה קדמה לכתם הדם שכיסה עליה.

126. לגבי השאלה השלישית <u>בבל ציין כי זרם הדם של המנוחה התפשט וכיסה על העקבה הראשונה **מקסימום תוך שעה**, ואז נעצר</u>. בהמשך לזאת ציין כי שתי העקבות הזרות הנוספות (השניה והשלישית) הוטבעו זמן קצר אחרי העקבה הראשונה, ובהמשך לכך קבע כי **כל שלוש העקבות הזרות הוטבעו מקסימום תוך שעה מאז סיום הדקירות.**

127. משמעות קביעת בבל היא כי **העקבות הזרות אכן הוטבעו ע״י הרוצחת ולא ע״י ״המחלץ האלמוני״, וזאת משום שגופת המנוחה התגלתה בדיוק בשעה 18:50** (וראו בנדון בסע׳ 159 להלן), **דהיינו כחמש שעות אחרי הרצח, ולכן אם אחד מה״מחלצים״ היה מחליט לטפס בתא מלמטה למעלה [באופן הזוי לחלוטין, משום שדלת התא נפתחה לרווחה כבר דקה לאחר גילוי הגופה, בנוכחות שני המגלים, שלא משו מחדר השירותים עד לפתיחתה], הרי שהעקבה ה״זרה״ הראשונה שלו, על מכסה האסלה, היתה עולה ומכסה על כתם הדם של המנוחה, שנעצר על גבי מכסה האסלה כבר כמה שעות קודם לכן, ולא להפך!**
<u>לכן לפנינו ראיה חדשה, מהמעלה הראשונה, המזכה את המבקש מרצח המנוחה</u>!

128. חרף האמור לעיל, החי"מ חפץ להביא גם חוו"ד של רופא משפטי בסוגיה זו. הואיל ולמשפחת המבקש לא היו האמצעים לשכור את שירותיו של רופא משפטי פרטי, פנה החי"מ ביום 2.9.18 במכתב מפורט ומנומק, בצירוף נספחים רבים, אל המכון לרפואה משפטית, וביקש לקבל חוו"ד בנושא מדר. חן קוגל.

החי"מ נימק את בקשתו בעיקר בעובדה המיוחדת והיא כי דר. קוגל כתב בתיק רצח המנוחה שבו הואשם המבקש, שתי חוות דעת שונות, בנושאים שונים, ובפער זמן גדול של חמש שנים. הראשונה (בשנת 2009) בעת שהיה עדיין רופא משפטי פרטי (והוגשה כמוצג הגנה במשפט בפני בהמ"ש קמא), חוו"ד שהוא אף העיד לגביה באותה שנה כעד הגנה של המבקש; והשניה (למעשה תצהיר תשובות על שאלות בנושא מאפייני להב הסכין) בשנת 2014, לאחר שכבר מונה לעמוד בראש המכון, וזאת במסגרת הליכי הערעור שהגישו סניגוריו הקודמים של המבקש לבהמ"ש הנכבד.

העתק המכתב ונספחיו מצ"ב כ**<u>נספח 25</u>** (+ הנספחים 26-36).

129. מכתב החי"מ הועבר אל היועמ"ש של משרד הבריאות (מעבידו של דר. קוגל) ומשם הועבר אל היועמ"ש לממשלה ו"נתקע" שם כמעט קרוב לשנה (כשהחי"מ מנסה את מזלו מעת לעת ב"נידנודים" לעו"ד ערן עסיס ממשרדו).

130. ביום 4.7.19 קיבל החי"מ מכתב תשובה <u>מביש</u> לבקשתו מהיועצים המשפטיים של משרד הבריאות והמכון.

במכתבם, שכנראה ביטא את ההחלטה שיצאה ממשרד היועמ"ש לממשלה, היתה התעלמות מוחלטת מכל נימוקי פנייתו של החי"מ בנוגע לנסיבותיו המיוחדות של המבקש, שבעטיים הוא ביקש לקבל חוו"ד נוספת (שלישית) מדר. קוגל. תחת זאת הוכלל המבקש בחטף ביחד עם כלל הנאשמים במדינה, ונכתב כי העובדה לפיה אין לציבור הנאשמים במדינה רופאים משפטיים לפנות אליהם, היא אכן בעיה שיש לתת עליה את הדעת, ולכן יקיימו הגורמים הנוגעים לענין ישיבה נוספת (אלוהים יודע מתי) כדי לבחון כיצד לקדם את פתרון הבעייה ה"רוחבית" הנדונה....

העתק המכתב מצ"ב כ**<u>נספח 37</u>.**

131. על מכתב זה השיב החי"מ דברים נוקבים, וזאת במכתב מיום 8.7.19, המצ"ב כ**<u>נספח 38</u>.**

132. החי"מ ראה ורואה בהתנהלות לה זכה בסוגיה זו, התנהלות פוגענית ומזלזלת, שנועדה, לעניות דעתו, פשוט לחבל עד כמה שניתן בבקשת המבקש לקבל משפט חוזר בעניינו. **זאת בלי קשר לעובדה שחוות דעתו של המומחה תום בבל עומדת כמובן בזכות עצמה, עם כל המשקל הרב שיש לייחס לה!**

<u>תת פרק 5.3: ראיה חדשה - הימצאות טיפת דמה של המנוחה על גבי מיתקן ניר הטואלט בתא השלישי, ומשמעותה המזכה.</u>

133. בסמוך לאחר רצח המנוחה, ביום 26.2.07, כתבה ראש המעבדה הביולוגית דאז במכון, דר. מאיה פרוינד (להלן: **פרוינד**), דו"ח ארוך ומפורט (ת/695), שבו סקרה את כל המוצגים שנמצאו בזירת הרצח (שירותי הבנות): על גופת המנוחה, בתא, בתא השלישי, ומחוץ לתאי השירותים בשירותי הבנות; וכן מחוץ לזירה: בחדר שירותי הבנים, בחצר ביה"ס, ועוד. היא פרטה את המספרים הסידוריים שניתנו לכל המוצגים, וכן האם נמצאו בהם מימצאי דנ"א, ואם כן, למי הם נמצאו שייכים.

134. במהלך המשפט פרוינד נחקרה ע"י שני הצדדים לגבי הדו"ח, ואולם הם מעולם (לא במשפט ולא בערעור) לא היפנו את תשומת לבה או את תשומת לב השופטים לעובדה שהיא ביצעה בדו"ח שהכינה את הרישום השגוי, שיפורט להלן, ואשר יצר הטעייה קשה מאד לצדדים במשפט ולבהמ"ש קמא, ופוגענית ביותר (ואף הרסנית) למבקש!

135. הטעיה קשה זו באה לידי ביטוי בעובדה כי פרוינד רשמה **<u>כתם דם קטן</u>, שנמצא שייך למנוחה, ואשר התגלה במציאות על גבי מיתקן ניר הטואלט <u>בתא השלישי</u>** (תא אחד אחרי התא שבו נמצאה גופת המנוחה), ככזה שנמצא כביכול על חתיכת ניר טואלט בתא השני, שבו נמצאה גופת המנוחה!

136. לאחר שגילה זאת הח"מ, הוא שלח למכון ביום 20.9.18 מכתב, אליו צירף מסמכים רבים, שחלקם הועברו ע"י הפרקליטות אל ההגנה רק בשנים 2014, 2015, כלומר מספר שנים אחרי שהמבקש כבר הורשע ע"י בהמ"ש קמא.

החו"מ הסביר בפירוט כיצד כל המסמכים הישנים וגם החדשים, מובילים למסקנה החד משמעית כי דמה של המנוחה נמצא על המיתקן בתא השלישי, וביקש את אישורו של המכון לקביעה זו.

העתק המכתב המפורט, ששלח הח"מ, מצ"ב כ**<u>נספח 39</u>**. (בשל תשובת הפרקליטות, שהשיבה לח"מ בשם המכון, ואשר תפורט להלן, התייתר הצורך בצירוף כל נספחי המכתב, ובכך ייחסכו גם זמן וטירחה מבהמ"ש הנכבד).

137. בהמשך התברר לח"מ כי המכון אמנם פתח בבדיקה עצמאית של הטענה, אולם במקביל עירב את הפרקליטות בפניית הח"מ, והעביר לה את מכתבו.

הפרקליטות פתחה אפוא, אף היא, בבדיקה משל עצמה, במסגרתה אף הגיע נציג בכיר מטעמה אל המכון כדי לצפות במיתקן עצמו, שהועבר לשם ממשרד המוצגים בתחנת קצרין.

138. בתחילת חודש ינואר 2019 העביר המכון את עמדתו לפרקליטות ולא לח"מ, והח"מ עד היום לא קיבלה, והתקומם כנגד כך.

139. ביום 17.1.19 שלחה הפרקליטות אל הח"מ מכתב, המשקלל את עמדת המכון (כפי שצויינה במכתב), כי אכן התגלה כתם דמה של המנוחה על המיתקן, אליה צירפה תוספת פרשנית משל עצמה, אשר ניסתה להמעיט ממישקלו העצום של הגילוי וכן ממישקלה התואם של הטעות והנזק שהיא גרמה להגנת המבקש.

140. הפרקליטות כתבה אפוא לח"מ, בסע' 3 למכתב, כי: **"מבדיקתנו עלה כי אכן ישנה טעות במסקנה 8 בחוות הדעת שנכתבה במכון, שכן תיאור מוצג 35 כאילו מדובר ב'ניר טואלט מהתא השני' הוא טעות. המכון סבור כי דר. פרוינד אכן טעתה בתיאור המוצג**. אנחנו מסכימים כי הסבירות למסקנה זו היא גבוהה, אם כי בחלוף 12 שנים לא ניתן לקבוע זאת בודאות. בהמשך לאמור, אנחנו סבורים כי **האפשרות שדם המנוחה נמצא על גבי מתקן ניר הטואלט בתא 3 היא מסתברת ומתיישבת עם נירות העבודה של המעבדות. מסקנה זו מקובלת גם על דר. נורית בובליל, מחליפתה של דר. פרוינד"**.

יחד עם זאת הוסיפה כאמור, בסע' 4, כי (כביכול) אין ערך ראייתי בגילוי משום שהזירה כביכול לא היתה סטרילית, כפי שקבע בהמ"ש קמא (וגם דעת הרוב של בהמ"ש הנכבד) ולכן המון רב של "מחלצים אלמונים" יכלו לעבור מהתא השני לתא השלישי, ולהעביר אל המיתקן גם את כתם דמה הקטן של המנוחה.

במילים אחרות, הספין המקומם והמופרך מלכתחילה, ש"נשלף" ע"י החוקרים רק בחלוף חודש מהרצח [ואשר יפורט בתתי פרקים 5.5, 5.6 להלן] כשהתברר להם כנראה רק אז, בדיוק בע"פ ממומחה טה"נ כי העקבות הזרות אינן שייכות למבקש, נשלף שוב כדי להדוף את משקלו החדש והעצום של הגילוי.

העתק מכתב התשובה מהפרקליטות מצ"ב כ**נספח 40.**

141. בניגוד לספין החוזר מטעם הפרקליטות, גם ראיה חדשה זו היא ראיה המזכה את המבקש (וראו בנדון ספציפית בסעיף הבא), וזאת קודם כל ומלכתחילה משום שהראיות החדשות וגם הישנות מוכיחות חד משמעית כי שום "מחלץ אלמוני" לא נכנס לתא, ומקל וחומר לא יצא ממנו מלמטה למעלה!

לגבי הראיות הישנות, הלא הן הודעות ומיזכרי **כל** הנוכחים בזירה [וראו בנדון פירוט הודעות כל הנוכחים בזירה, בתת פרק 5.5 בע' 102 להלן] - אלה הוכיחו חד משמעית שתי עובדות: כי לא היה שום "מחלץ אלמוני", וכי בכל מקרה, דלתו של התא

נפתחה כבר דקה לאחר גילוי הגופה. זאת ועוד, השניים שגילו אותה נותרו בסמוך לדלת מרגע הגילוי ועד לפתיחתה. דקה נוספת אחרי פתיחתה כבר הגיע אל שירותי הבנות השוטר יוסי לוי, שהוזעק אליהם מאיזור אולם הספורט של ביה"ס שבו חיפש עד לאותו הרגע את המנוחה, ואז הוא מיד סגר את הזירה! (לכן אפילו באופן תאורטי לחלוטין, לא היה כל צורך ל"דנידין המחלץ האלמוני" לטפס בתא מלמטה למעלה, כשדלתו פתוחה לרווחה...).

כמו כן, קיימות שתי ראיות חדשות, המוכיחות, הן כי שלוש העקבות הזרות הוטבעו אך ורק ע"י הרוצחת, והן כי כתם הדם הועבר למיתקן בתא השלישי אך ורק על ידה!

הראשונה, חוות דעתו הראשונה של בבל, כבר נסקרה בתת פרק הקודם, ואילו השניה – אף היא חוות דעתו של בבל – חוו"ד השניה, שאותה כתב בעקבות אישור הגילוי החדש, תיסקר בתת פרק הבא.

142. הימצאות כתם דמה של המנוחה על המיתקן בתא השלישי, בהתחשב באי קיומו של "דנידין המחלץ האלמוני", מזכה את המבקש בשל שלוש סיבות:

א. משום שהיא מחזקת את העובדה כי שלוש העקבות הזרות הוטבעו אך ורק ע"י הרוצחת.

ב. משום שהיא מפריכה את שיחזורו של המבקש, אשר במהלך שיחזורו יצא החוצה מהתא, לא במסלול שלוש העקבות הזרות (עם הגב מופנה לדלת התא, ועם ירידה אל התא השלישי) אלא ממש הפוך: עם הפנים אל דלת התא ומשם החוצה בקפיצה ישירה מעל הדלת (וראו בנדון בסע' 279 להלן).

ג. משום שהיא מהווה עוד חיזוק לגירסת א.ח כנגד א.ק, שהרי הוא טען כבר בחקירתו הראשונה כי א.ק סיפרה לו שלאחר שרצחה את המנוחה, היא עברה לתא הסמוך (וראו בנדון בסע' 344 (ז) להלן).

תת פרק 5.4: ראיה חדשה - חוות הדעת השניה (מבין שתיים בנושאים שונים) של המומחה לפענוח כתמי דם – מר תום בבל, קביעתו בה כי היו צריכות להיות עקבות זרות נוספות גם בתוך התא השלישי (שאינן), ומשמעותה המזכה, וכן קביעתו כי גם טיפת הדם של המנוחה על המיתקן בתא השלישי הגיעה אליו מקסימום תוך שעה לאחר הרצח, ומשמעותה המזכה.

143. בעקבות גילוי כתם דמה של המנוחה על גבי המיתקן בתא השלישי כתב הח"מ מכתב נוסף אל בבל, וזאת ביום 10.3.19. במכתב סקר את הגילוי וכן את תגובת הפרקליטות לגביו, צירף אליו שש תמונות (כמפורט בו) ובסיומו שאל ארבע שאלות. השאלה הראשונה היתה: "עפ"י כמות הדם שהותירו שלוש העקבות שטיפסו מהתא השני (על מכסה האסלה, על מיכל ההדחה ועל קורת הקיר המפריד בין התא השני והשלישי), אשר הוסכם בין הצדדים כי הן המשיכו וירדו אל התא השלישי, האם הן היו אמורות להותיר סימני דם נוספים גם בתא השלישי (למשל על מיכל ההדחה, מושב האסלה או על הריצפה בתא השלישי)?"

העתק מכתבו השני של הח"מ באנגלית למר בבל מצ"ב כ**נספח 41.**

העתק מכתבו השני של הח"מ בעברית למר בבל מצ"ב כ**נספח 42.**

העתק שש התמונות שצירף הח"מ למכתבו מצ"ב כ**נספח 43.**

144. ביום 8.4.19 שלח בבל לח"מ את חוות דעתו השניה (המשלימה), ובה ציין בתשובה לשאלה הראשונה כי: "**האדם שהותיר את שלוש העקבות, וירד אל תוך התא השלישי, היה אמור להשאיר גם בתוך התא השלישי סימני דם נוספים מסוליות נעליו**, אם כי דהויים יותר משלוש העקבות".

העתק חוו"ד השניה של בבל באנגלית מצ"ב כ**נספח 44.**

העתק חוו"ד השניה של בבל בעברית מצ"ב כ**נספח 45.**

145. תשובה זו מתיישבת כמובן עם ההגיון, שהרי העקרון של העברת דם לתוך התא השלישי ע"י מי שעבר אליו מהתא השני, הרווי בדם, מקובל גם על הפרקליטות, ובנוסף ביום 21.12.18 היא כבר הגדילה לעשות והרחיבה את הספין שלה. הפעם, לגירסתה, כבר לא מדובר רק ב"דנידין מחלץ אלמוני" אחד, שעבר מהתא השני וירד אל תוך התא השלישי, אלא בכמה "דנידינים", שזהותם לא נודעה עד היום!...

וראו בנדון תגובתה לגילוי דמה של המנוחה על המיתקן בתא השלישי, שפורסמה באתר משרד המשפטים/הפרקליטות באינטרנט ביום 21.12.18: "יש להביא בחשבון שבזירה נכחו גורמים רבים שחלקם אולי עברו בין שני תאי השירותים..." העתק התגובה מצ"ב כ**נספח 46.**

מטיעונה זה מתבקשת אפוא המסקנה כי אם אכן " דנידין המחלץ האלמוני" הוא שירד אל תוך התא השלישי, לאחר גילוי הגופה, הרי שמז"פ היו מגלים את טביעות נעליו ה"מדממות" או את חלקי טביעות נעליו "המדממים" גם בתוך התא השלישי, וכמובן מתעדים אותם.

ואולם, מז"פ לא גילו בתוך התא השלישי שום ט"נ "מדממות" ו/או חלקי ט"נ מדממים! (וראו העובדה כי בחוו"ד של מומחה טה"נ של המשטרה, ירון שור, נספח 5, אין, מן הסתם, כל התייחסות לכך).

ודוק, בדיוק כפי ש"דנידין המחלץ האלמוני" לא "ניקה אחריו" את שלוש העקבות הזרות, שטיפסו מהתא אל התא השלישי, כך הוא לא ניקה אחריו גם את העקבות הנוספות ש"הותיר" בתוך התא השלישי(!) ולכן מז"פ היו אמורים לאתר אף אותן ולתעדן.

146. **אז מה הסיבה ששום עקבות נעל "מדממות" נוספות לא התגלו בתא השלישי, בניגוד להגיון הפשוט, ובניגוד לקביעת המומחה בבל כי היו צריכות להמצא בו כאלה?**

הסיבה היא אחת ויחידה, ואין בלתה! הן לא התגלו בתא השלישי משום שהן פשוט לא הוטבעו בו אחרי גילוי גופת המנוחה (חמש שעות לאחר הרצח) אלא מיד אחרי הרצח, ע"י הרוצחת; ואחרי שהוטבעו ע"י הרוצחת, אחה"צ, מנקה ביה"ס, שניקה את כל חדר שירותי הבנות וגם את שני התאים הפתוחים מתוך הארבעה (הראשון והשלישי), ניקה אותן עוד לפני שהמחפשים הראשונים הגיעו לזירת הרצח!

147. מן המקום להוסיף ולציין כי לו המנקה היה רואה את ארבעת הכתמים הקטנים שעל המיתקן בתא השלישי, הוא בודאי היה מנקה גם אותם, אלא שהוא ככל הנראה פשוט לא ראה אותם בשל מידותיהם הקטנות ומיקומם על המיתקן.

148. וראו העובדה כי בתא השלישי ניצפו כתמי דם לפני שהמנקה הגיע אליו.

על כך סיפרו בהודעותיהן הקצרות שלוש תלמידות כתה ט' 2, שביקרו בשירותי הבנות לאחר הרצח. (ההודעות הוגשו בהסכמה במשפט במקום עדויותיהן).

וראו הודעת יאנה בנט מיום 12.12.06, שהוגשה במשפט כמוצג ת/50: ביום הרצח, בסוף השעה השמינית נכנסתי לשירותי הבנות (אולם) לא נכנסתי לאף תא, ובסוף השעה התשיעית, בסוף הלימודים, נכנסתי אליהם שוב עם חברתי רנטה גידברג. היא חיכתה לי ליד הכיורים ואני נכנסתי לתא הראשון וראיתי שהדלת שם לא ננעלת. התא השני היה נעול אז נכנסתי לתא השלישי. היה בו ניר טואלט עם סימני דם. גם בפח ראיתי ניר טואלט עם סימני דם. נראה לי שגם על הריצפה היו כתמי דם מרוחים.

העתק הודעתה של יאנה מצ"ב כ**נספח 47.**

וראו הודעת חברתה של יאנה – רנטה גידברג – מיום 11.12.06, שהוגשה במשפט כמוצג נ/182: בסוף השעה השמינית נכנסתי עם יאנה בנט לשירותי הבנות. התא השני היה נעול וחיכיתי ליאנה מחוץ לשירותים. למחרת יאנה סיפרה לי שראתה אז ניירות עם דם בפח התא השלישי.

העתק הודעתה של רנטה מצ"ב כ**נספח 48.**

וראו הודעת אידית גוטמן מיום 11.12.06, שהוגשה במשפט כמוצג ת/51: בשעה 15:30 הלכתי עם חברתי לשירותים. היא רצתה להכנס לתא השני והוא היה נעול, אז היא עברה לתא השלישי, שדלתו היתה פתוחה. יאנה בנט ואני ראינו שיש דם על הניר שנמצא על המיתקן, והיה סימן של דם על הריצפה, כאילו מישהו דרך על זה. אני מתקנת. זה היה ב-14:40 בערך, אחרי השיעור השמיני.

העתק הודעתה של אידית מצ"ב כ**נספח 49.**

149. לגבי המנקה, ויקטור קולסניקוב, ייאמר מיד כי גם הוא מסר הודעות וגם העיד במשפט, אולם גירסתו היתה מבולבלת, ולכן בהמ"ש קמא נמנע מלבסס עליה מימצאים. למרות זאת בהמ"ש קמא היה צריך לדלות גם מגירסתו את הדברים אשר הצטלבו עם גירסאות התלמידות, ולימדו כי אכן ראה דם בתא השלישי בשירותי הבנות.

150. ודוק, המנקה מסר בהודעתו הראשונה מיום 7.12.06 בע' 2 כי "אתמול **ראיתי כתמי דם על מושב של האסלה וליד האסלה על הריצפה** וזה היה בשירותים האחרונים שניקיתי, בקומה הראשונה, סמוך לחדר מורים, אני יכול להצביע על המקום. זה היה **בתא השלישי** מהכניסה לשירותים".

העתק הודעתו הראשונה של המנקה, ת/543, מצ"ב כ**נספח 50.**

עינינו הרואות כי הוא מסר כי ראה דם בתא השלישי, בדיוק כמו הבנות.

151. למחרת - 8.12.06 - הוא התבקש להוביל ולהצביע על השירותים עליהם מסר, וראו בנדון דו"ח ההצבעה, ת/155, המצ"ב כ**נספח 51.**

החוקר סטרז'יבסקי כתב: "העד הוביל אותנו לשירותי בנות (זירת האירוע)...אך התקשה להגיד בודאות איזה תא...היה נעול, אך טען שזה היה התא הראשון מימין או השני מימין. [ופתאום מהפך!] העד טען שאת הדם מצא בשירותים של בנים הממוקמים מתחת לשירותי הבנות, והוביל אותנו לשם..."

וכאן נשאלת השאלה: אם המנקה כבר הוביל את החוקרים לשירותי הבנות [אותן הוא מכיר מצוין וגם הסתמך על זכרונו לגבי הדם שראה בתא השלישי, ואפילו זכר ששם התא הראשון או השני היה נעול, אז מה גרם לו פתאום לשנות את דעתו ולהוביל לשירותי הבנים??

אין ספק כי העובדה שהחוקרים לא טרחו לצלם ולהקליט את הצבעתו (בתיק רצח) תרמה לכך שדו"כ שכזה יכול להגיח לאויר העולם....והח"מ סבור שהוא הודרך ע"י החוקרים לשנות את גירסתו.

מיד לאחר ההצבעה הוא מסר הודעה נוספת ובה סיפר בע' 1 כי: "היום יצאתי להצביע על השירותים עליהם סיפרתי אתמול...כשבאתי איתך לביה"ס ראיתי שטעיתי בהודעתי וכעת ברצוני לתקן אותה...אני נזכרתי תוך כדי שהיה [צ"ל הייתי] איתך בביה"ס שאת הדם מצאתי **לא** בשירותים של בנים למטה, כלומר בשירותים של בנים שממוקמים מתחת לשירותי הבנות...כשפתחתי את התא השני מימין בשירותי בנים ראיתי נייר טואלט באורך חמישה מטרים בערך ועליה מריחות של דם..."

העתק הודעתו השניה של המנקה, ת/544, מצ"ב כ**נספח 52.**

וכאן חשוב לזכור ולהדגיש: העובדה ששירותי הבנים ממוקמים מתחת לשירותי הבנות היתה נהירה מצוין למנקה, ובכל זאת הוא הוביל בתחילת ההצבעה לשירותי הבנות!

כמו כן, חשוב לתהות: **מדוע וכיצד נעלמו פתאום לחלוטין כתמי הדם על ריצפת התא** (מההודעה הראשונה) (גם משירותי הבנים) ??

וראו העובדה כי בניגוד לעדותו החדשה של המנקה, לפיה ניקה את התא השני בשירותי הבנים, **התא השני בשירותי הבנים דווקא נמצא מלוכלך**, וראו תמונות 25, 50-53 בדיסק התמונות משירותי הבנים, המצ"ב כ**נספח 52 א**. [תמונות אלה צולמו יומיים לאחר רצח המנוחה, אולם שירותי הבנים, כמו שירותי הבנות, נסגרו בסמוך לאחר הרצח, ונפתחו רק לאחר מספר ימים, וראו בנדון עדותו של יורם אזולאי בנספח 87 ע' 13].

וראו העובדה ש**התא השלישי בשירותי הבנות נמצא נקי**! (תמונות 35, 36 בדיסק התמונות נספח 12]

ומדוע החוקר לא שאל את המנקה כלום על כל העובדות הסותרות הללו??

בנוסף, עינינו הרואות כי המנקה לא נזכר "עצמאית" כי התבלבל ולא "הגיע מהבית" עם התיקון, אלא לדבריו "נזכר" שטעה תוך כדי שהיה ביחד עם החוקרים בביה"ס....(לו היינו זבוב ביבים על הניגארה בתא השלישי בעת שהפמליה התכנסה בשירותי הבנות).

לא זו אף זו, **אם נקבל את שינוי גירסתו הפתאומי של המנקה, ו"נקבע" כי לא ניקה את הדם בשירותי הבנות** (אלא כביכול בשירותי הבנים) **אז מי ניקה את כל הדם שעליו סיפרו התלמידות, וגם היה חייב להיות בו עפ"י חוו"ד המומחה בבל?? האם גם כאן תטען הפרקליטות לקיומו של "דנידין" נוסף, הוא "דנידין המנקה האלמוני"??**

הרי מעדויות הילדות עולה בבירור כי הן ראו ביום הרצח ובשעה המשוערת שלאחר הרצח, דם בתא השלישי על הרצפה, וכן ניירות עם דם בפיתחו, וגם המנקה בעצמו מסר גירסה ראשונה תואמת ולפיה ראה באותו תא דם על הרצפה וניירות עם דם בפח.

ולבסוף, למה התא ה"שלישי" פתאום התחלף בגירסתו של המנקה, ב"תא השני מימין"? ולמה הוא לא נשאל גם על כך דבר?

152. ביום 3.1.07 נגבתה מהמנקה הודעה נוספת, שכולה עסקה בביקורו במקלט, ושירותי הבנות והבנים לא הוזכרו בה.

העתק הודעתו השלישית מיום 3.1.07 , ת/545, מצ"ב כ**נספח 53.**

והנה, חרף זאת , מספר שעות אח"כ באותו היום כתב החוקר יוסי זמואלסון מיזכר על כך שדיבר [פתאום] בטלפון עם המנקה (אחרי שלפני כן היה שעות במשרדי היחידה) והמנקה אמר לו [חודש לאחר האירוע, ואחרי כל החד גדיא המודרכת שלו] כי ביום הרצח ניקה את שירותי הבנות ושניים מהתאים היו סגורים והתאים הפתוחים נוקו על ידו, והוא לא הבחין בכל דם או במשהו חריג. [מי אמר "יורם אזולאי" ולא קיבל?]

העתק המיזכר, ת/585- מצ"ב כ**נספח 54.**

עינינו הרואות כי **בדיוק באותו היום בו נולד ספין "דנידין המחלץ האלמוני" 3.1.07** - (ראו בתת פרק 5.5 בע' 102 מלוא ההודעות שניגבו באותו יום ואילך כמעט מכל הנוכחים בזירה, גם אלה שכבר נחקרו לפני כן, וכן תת פרק 5.6) – **דאג יורם אזולאי לשיחת הטלפון**

הפתטית הנדונה. זאת משום שרצה לוודא שלא תהייה שום ראיה כי בתא השלישי ניצפו כתמי דם על הריצפה או על האסלה, שהרי אלה לא ניצפו ע"י חוקרי המעבדה הניידת כשהם הגיעו לזירה, ולכן אם ניצפו בין הרצח לבין הגיעם של אנשי הזיהוי אזי ברור כי העקבות הזרות שייכות לרוצח (לרוצחת).

153. וראו עדותו הקצרה במשפט של המנקה, ביום 29.6.08, בע' 781-787.
שלוש הודעותיו הוגשו בהסכמה במקום חקירה ראשית, ובחקירה נגדית הסניגור לא התמקד בכל האמור לעיל, שהרי, כאמור, לא קרא תגר על "מישנתו" של ינאי עוזיאל כי דלת התא היתה פתוחה. לכן יצא מנקודת מוצא כי המנקה ראה את כתמי הדם בשירותי הבנים, והתמקד בשאלות בנושא ביקורו של המנקה במקלט ביה"ס ביום הרצח, עם ההשלכה לענין המבקש.
עדות המנקה בבהמ"ש מצ"ב כ**נספח 54א.**

154. אם כן, אנו רואים כי **בסופו של דבר קביעתו של המומחה בבל, בצירוף הודעות התלמידות (ואפילו המנקה), מוכיחות כמעט בודאות כי מי שעבר מהתא לתא השלישי הותיר גם בו עקבות נעל עם דם, ועשה זאת זמן קצר לאחר רצח המנוחה, ובודאי שהרבה זמן לפני שהתגלתה גופת המנוחה ולפני שה"מחלצים" הגיעו אל הזירה! לכן ברור כי אכן מדובר במי שרצח/ה את המנוחה! (כלומר ברוצחת א.ק). מכאן גם המסקנה החד משמעית הנובעת מכך, והיא כי המבקש אכן איננו הרוצח!**

וכעת לנושא חשוב נוסף שבבל דן בו בחוות"ד השניה:

155. בנוסף לשאלתו הראשונה של הח"מ במכתבו השני אל בבל (ולקביעתו של בבל במענה לה, שנסקרה לעיל), שאל הח"מ את בבל גם את <u>השאלות השניה והשלישית</u> הבאות:
<u>שאלה 2</u>: מה הסיכוי שארבעת כתמי הדם הקטנים, שנמצאו על המיתקן בתא השלישי (שלפחות אחד מהם הוא כתם דם של המנוחה), הגיעו אליו <u>חמש שעות</u> לאחר הרצח, מאחת מהסוליות של מחלץ אלמוני, בעת שהוא עבר מהתא השני לתא השלישי?
<u>שאלה 3</u>: מה הסיכוי שארבעת כתמי הדם הקטנים, שנמצאו על המיתקן בתא השלישי (שלפחות אחד מהם הוא כתם דם של המנוחה), הגיעו אליו <u>מיד</u> לאחר הרצח, אם נניח שמטביע שלוש העקבות המטפסות, עבר מהתא השני לתא השלישי מיד לאחר הרצח?

156. על השאלות השניה והשלישית השיב בבל את התשובה העיקרית הבאה: "כפי שכתבתי בדעתי לגבי שאלה 3 בחוות דעתי הראשונה [נספחים 8, 9], העובדה שהדם

שהתפשט על גבי מכסה האסלה, זרם על גבי עקבת הנעל שם, פירושה שהעקבה הזאת <u>הוטבעה מקסימום שעה אחרי סיום הדקירות</u>, מפני שזרימת הדם על מכסה האסלה תיפסק מקסימום תוך שעה אחת אחרי סיום הדקירות.
העובדה שנשארה עוד כמות מסוימת של דם על סוליית הנעל אחרי העקבה הראשונה (שעל מכסה האסלה), פירושה שיתר שתי העקבות, על מיכל ההדחה ועל הצד העליון של הקיר המפריד, נעשו זמן קצר מאד אחרי עקבת הנעל הראשונה, כי אחרת הדם על סוליית הנעל היה מתיבש או נעלם משפשוף.
בהתבסס על הנ"ל, מסקנתי היא כי כתם הדם של המנוחה, שנמצא על מיתקן התליה של נייר הטואלט בתא השלישי, הועבר לשם ע"י מישהו שעבר מתא 2 לתא 3 מיד לאחר הרצח או לכל היותר שעה אחרי הרצח.

157. **עינינו הרואות אפוא כי מונחות לפנינו <u>שלוש ראיות/הוכחות פורנזיות נפרדות</u> לכך ששלוש העקבות הזרות, שאינן שייכות למבקש, הוטבעו <u>מקסימום שעה אחרי רצח המנוחה</u>, ולכן מקורן יכול היה להיות רק ברוצח (רוצחת), ולכן המבקש הוא לא רוצח המנוחה!**

שלוש הראיות הן: כתם הדם שכיסה מקסימום תוך שעה לאחר הרצח על העקבה הראשונה שעל האסלה, כתם הדם של המנוחה על המיתקן בתא השלישי שהגיע אליו תוך אותו פרק זמן, והעובדה כי אילו מטביע שלוש העקבות הזרות היה "דנידין המחלץ האלמוני" אזי מז"פ היה מגלה כמובן את עקבותיו גם בתא השלישי, מה שלא קרה משום שהן נוקו ע"י המנקה בין הרצח לבין גילוי גופת המנוחה.

בנוסף, **בתת פרק הבא ייסקרו אימרותיהם בחקירה של כל חמישה עשר האנשים שחלפו בשירותי הבנות (בזמנים שונים ולפרקי זמן שונים) אשר כולם סיפרו כי לא נכנסו לתא מלמעלה ולא טיפסו בתוכו ולא יצאו ממנו מלמעלה, וגם לא ראו אף אחד אחר עושה זאת!**
כל אלה הוכיחו, מן הסתם, כבר בתחילת ינואר 2007 כי אין ולא היה כל סיכוי לקיומו של "דנידין המחלץ האלמוני"!

לכן העובדה כי המבקש איננו רוצחה של המנוחה, הינה ברורה כשמש, ובשל קיום הראיות החדשות יש לקיים בעניינו משפט חוזר, ויפה שעה אחת קודם.

<u>תת פרק 5.5: אימרותיהם בחקירה של כל הנוכחים/החולפים בשירותי הבנות (חמישה עשר) הוכיחו חד משמעית כבר אז כי רק הרוצחת יכלה להותיר את העקבות הזרות (ואת כתם הדם של המנוחה על גבי המיתקן בתא השלישי) ולא שום "מחלץ" אלמוני כביכול. זאת בשל שמונה הסיבות המצטברות הבאות:</u>

א. משום ש<u>דלת התא השני כבר נפתחה לרווחה כדקה אחרי שגופת המנוחה התגלתה ע"י שני המתנדבים</u>, ושניהם היו בסמוך לתא וכן בסמוך לחדר השירותים מבחוץ (לאותה דקה, ועם קשר עין איתו) עד להגעת אב הבית ופתיחת הדלת.

ב. משום שדקה נוספת <u>לאחר</u> שדלת התא כבר נפתחה לרווחה, הוזעק והגיע לשירותי הבנות השוטר הראשון – יוסי לוי (שחיפש אחר המנוחה במקום אחר בשטח ביה"ס).

ג. משום שהשוטר יוסי לוי כבר סגר את הזירה מיד עם הגיעו אליה.

ד. משום ש<u>כל</u> הנוכחים בזירה נחקרו (ואין שום סיכוי שנוכח/חולף כלשהו נעלם "מתחת לרדאר" ולא נחקר).

ה. משום שכל הנוכחים סיפרו כי לא טיפסו בתוך התא השני למעלה וגם לא ירדו אליו מלמעלה(!), וכולם, מלבד הפרמדיק ונהג האמבולנס, סיפרו כי בכלל לא נכנסו אליו!

ו. משום שכל הנוכחים גם סיפרו כי לא ראו אף אחד אחר מטפס בתוך התא או יורד אליו, והרי ברור שהיו זוכרים לו ארע מחזה חריג כזה, ומדווחים עליו לו התרחש במציאות.

ז. משום שקיימת התאמה וחפיפה מלאה בין גירסאות כל החמישה עשר, מבחינת מועד ופרק הזמן של נוכחות כל אחד מהם בשירותי הבנות (להבדיל מהתא), ללא כל "חור נטוש" כלשהו בציר הזמן, אליו יכל "להסתנן" "דנידין המחלץ האלמוני".

ח. משום שאפילו אם "דנידין" היה מגיע מהחלל דקה לאחר גילוי הגופה, מבלי ששני מגלי הגופה יראו אותו, אזי היה מגלה את דלת התא פתוחה לרווחה, ולא היה צריך לטפס בתוך התא כדי לצאת ממנו.

וראו בנדון:

158. **<u>צבי חוטר</u>**

<u>ת/317</u> - הוד' 6.12.06 21:35

ע' 1- במסגרת החיפושים הגענו בערך ב- 18:30 לביה"ס ואח"כ הגענו לשרותי בנות והבחנו בדלת או שתיים נעולות. יואב התכופף ואמר שרואה דם ואני הצצתי מלמעלה מהתא הסמוך וראיתי ילדה שכובה...

ע' 2 – הזדעזעתי מהמראה וירדתי מהקיר שעליו טפסתי (10-15) וניסיתי ליצור קשר עם מוטי [בן צור] והוא לא ענה לי, וראיתי את אב הבית, ומאחר והדלת [של התא השני] היתה נעולה בקשתי ממנו שיביא שפיץ פלאייר ובמקביל הודענו לכוחות הבטחון ומד"א, **<u>ובטרם הכוחות הגיעו פתחתי את הדלת, והמראה היה לא מלבב ומסעיר ביותר</u>**..." 24,23) "**<u>ותוך מספר דקות הגיעו כוחות משטרה ואחריהם מד"א</u>**".

ע' 3 – (15) לא (ניסינו לבדוק אם הילדה בחיים באמצעות בדיקת דופק) אבל הבחנתי שהיא ללא תנועה.

ע' 4 – לא (<u>אף אחד מאיתנו – יואב, אני, ואב הבית</u>) **לא נכנסנו לתא השירותים**. **עמדנו מחוץ לדלת לאחר שפתחנו אותה** ומה שראינו הספיק לנו כדי לדעת שזו הילדה שמדובר בה. גם אני וגם יואב חובשים בצבא ואם היינו רואים סימן כלשהו של חיים, אז היינו עושים צעד לעברה כדי להושיט עזרה.

העתק ההודעה מצ"ב כ**<u>נספח 55</u>**.

<u>ת/318</u> - הוד' 3.1.07

ע' 1(1-20) [מספר שוב איך היה עם יואב כשגילו ראשונים את גופת תאיר] (17) ביקשתי מיואב שיזעיק את המשטרה והתקשרתי במקביל למד"א, ולפני שהמשטרה ענתה בטלפון הגיע אלינו רמי דאודי ואמרתי לו שהיא פה... בזמן שהמתנו ראיתי את קובי [אב הבית] ואת מוטי בן צור בקומה מתחת והודעתי להם שמצאנו אותה (21) בהמשך בקשתי מקובי להביא שפיץ פלאייר (26)...

(29-33) **<u>אחרי שקובי הביא את השפיץ פלאייר, הוא ניסה לפתוח את הדלת אבל לא הצליח ואז אני ניסיתי והצלחתי לפתוח. אז היינו אני, יואב חדד, קובי</u>**, יכול להיות גם רמי דאודי אבל אני לא בטוח, כמעט בטוח. הייתי צמא לראות אם יש איזה סימן כזה או אחר של חיים. יכול להיות שנכנסתי צעד אחד בפנים אחרי שפתחתי את דלת תא השירותים השני. <u>אחרי שפתחתי את התא עם הפלייאר שפיץ אני חושב שיואב היה לידי אבל **אני לא זוכר שמישהו נכנס לתא**</u>.

(34-40) **בטוח שלא טיפסתי** או עליתי על החלק העליון של הקיר בין התא הראשון לתא השלישי כשהתקרבתי לתא השני.

ע' 2,1 - בטוח שלא נגעתי במנוחה ואני מניח שגם אלה שהיו איתי לא נגעו בה. לא ראיתי שהתקרבו לבדוק אותה. כולנו היינו בכזו טראומה שרק רצינו לברוח מהמקום.

ע' 2 (45-48) [האם יתכן שאתה או אלו שהיו איתך ירדת דרך הקיר לאיזור האסלה בה היא יושבת כדי לבדוק אם היא חיה?...] ת: אמרתי שרק לאחר שפתחתי את הדלת אולי הכנסתי רגל אחת פנימה ולא יותר. **בודאות לא ירדתי או עליתי על האסלה ולא נגעתי כלל במנוחה.**

העתק ההודעה מצ"ב כ**נספח 56.**

[**ת/612** – מזכר רס"ב אריה בנאסולי מיום 3.1.07 – גביתי היום עדות מצבי חוטר, ונטלתי את נעליו וערכתי עמו שחזור והראה כיצד טפס על הקיר].

העתק המיזכר מצ"ב כ**נספח 57.**

נ/51 – שחזור צבי חוטר – 4.1.07.

ע' 3- (מדגים איך טפס והציץ מלמעלה, מהתא הראשון הסמוך) – **בשום פנים ואופן לא עליתי**/נגעתי בצד ההוא (הרחוק מדלת התא) + יתכן שנגעתי בדלת כשפתחתי אותה .

ע' 4 – (מדגיש שוב כי בטיפוסו נצמד לקיר של התא הראשון ולא עבר אותו).

העתק תמליל השיחזור מצ"ב כ**נספח 58.**

עדות צבי חוטר בבהמ"ש בישיבת 20.12.07 בע' 399-405. (מוגשות הודעותיו בהסכמה)

בע' 400 (5-8): "לא נכנסתי דרך השירותים אלא מהצד החיצוני שלו....טיפסתי על הקיר החיצוני....מחוץ לקירות התאים בכלל". טיפסתי בכלל מחוץ לתא הראשון, על הקיר החיצוני של התא הראשון, שהפריד בינו לבין התא השני, והצצתי. רגליי היו על הדופן העליונה של התאים מהצד של התא הראשון סמוך לדלת הראשית.

בע' 402: **לא נכנסתי לתא**. אולי הנחתי רגל קדמית אבל לא מעבר לכך. אולי 20 ס"מ קדימה (מעבר לקו הדלת).

נכון שכשעליתי רגליי לא דרכו בדם.

לא ראיתי מישהו מהם (יואב או אב הבית) נכנס לתא. נכון שרצינו רק לברוח משם.

העתק פרוט' עדותו מצ"ב כ**נספח 59.**

159. **<u>יואב חדד</u>**

<u>נ/48</u> – הוד' 6.12.06 22:40.

ע' 1 – (15 והלאה) – הצצתי (מתחת לדלת) וראיתי את הרגליים ודם, ואמרתי לצבי שהיא פה וצבי הציץ מלמעלה וראו אותה ואמר שהיא "בתנוחה לא הגיונית".

ע' 2 – באותו רגע הגיע בחור נוסף ואני התקשרתי למשטרה ב-18:50 עפ"י הפלאפון שלי, וצביקה במקביל התקשר למד"א.

(13-15)- [כיצד נפתחה דלת התא?] – אני חושב שהגיע קובי אב הבית של ביה"ס ופתח אותה עם פלאייר.

העתק ההודעה מצ"ב כ**<u>נספח 60</u>**.

<u>עדות יואב חדד בבהמ"ש</u> בישיבת 6.12.07 בע' 380-383. (הודעתו הוגשה ע"י התובעת, וסומנה כמוצג הגנה).

נשארנו אני וצבי לבד והצצתי מלמטה וראיתי נעלי ספורט וג'ינס. הדלת היתה נעולה. אמרתי לצבי שהיא פה והתקשרתי למשטרה ב-18:50 והוא התקשר לאמבולנס.

"הופיע אב הבית...הוא ניסה לפתוח את הדלת ולא הצליח. אח"כ צבי לקח ממנו את הפלאייר והצליח לפתוח את הדלת ואח"כ הגיעו כבר שני שוטרים ואמבולנס...[התובעת: מגישה את ההודעה נ/48].

בע' 383 (10-13): לא (נכנסתי לתא) וגם צביקה לא, למיטב זכרוני.

העתק פרוטי עדותו מצ"ב כ**<u>נספח 61</u>**.

160. **<u>יעקב (קובי) סמברנו – אב הבית של בית הספר</u>**

<u>נ/80</u> – הוד' 6.12.06 23:00

ע' 1 – אני אב הבית של ביה"ס + המשכנו מאיר אמסלם ואני לחפש את הילדה ואז קרא לי צבי [חוטר] וטען שמצא את הילדה. הגעתי לשירותים, טיפסתי על כיסא וזיהיתי את תאיר. **הדלת היתה נעולה. הבאתי שפיץ פלאייר ופתחנו את הדלת, צבי פתח, והזמנו כוחות מד"א ומשטרה**.

העתק ההודעה מצ"ב כ**<u>נספח 62</u>**.

<u>נ/81</u> – הוד' 8.12.06

כמעט ולא מדבר על האירוע.

העתק ההודעה מצ"ב כ**<u>נספח 63</u>**.

נ/82 - הוד' 18.12.06

ע' 1 – מסרתי מספר עדויות. אחת ביום הרצח (רביעי) ואחת ביום בשישי, בה מסרתי את כל הידוע לי.

במהלך חיפושנו בחור בשם חדד (יואב) רץ לעברנו ואמר לי שמצא אותה או "מצאנו אותה", הצביע על דלת התא השני ואמר שהדלת סגורה. עליתי על כיסא והצצתי מלמעלה **וראיתי את תאיר ואז הבאתי שפיץ פלאייר. ניסיתי לפתוח את המנעול ולא הצלחתי כי רעדתי כולי והידיים שלי לא עבדו ונתתי את השפיץ פלאייר**

ע' 2 – לאחד מהשניים שהיו לידי, יתכן חדד, והוא פתח את התא [בפועל היה זה צבי חוטר] ואני יצאתי מהשירותים כי לא יכולתי לעמוד במראה של הגופה. חדד אמר לי שהוא כבר יצלצל למד"א ואני הלכתי לפתוח את השער הצפוני של ביה"ס, כדי שאמבולנס ייכנס פנימה, **שם ראיתי שוטרים שחיפשו את תאיר, והודעתי להם שמצאו אותה בתא השירותים**...

לא נכנסתי לשום תא שירותים ובטוח לא לתא שבו היתה תאיר.

לא ראיתי אף אחד נכנס לתא השירותים.

מי שהיה בחדר השירותים (כשהייתי) זה אני והבחור שחיפש איתי [לפני שקובי הוזעק לשירותי הבנות - מאיר אמסלם, וראו בנדון הודעתו הראשונה של קובי - נ/80 לעיל, וכן בהמשך להלן הודעתו של מאיר אמסלם עצמו - ת/315] + **חדד ואולי אדם נוסף שהיה איתו** [צבי חוטר או רמי דאודי, וראו הודעותיהם של השניים לגבי מעמד פתיחת דלת התא].

ע' 3 בסוף - [החוקר כותב שעובר לחקור את קובי באזהרה]

ואכן, נגבית באותו היום – 18.12.06 - מאב הבית הודעה נוספת נפרדת נ/83 - שבה הוא נחקר תחת אזהרה בחשד למעורבות ברצח המנוחה אולם אין בה דבר שום דבר רלוונטי חדש בסוגיית פתיחת דלת התא השני.

העתק ההודעה מצ"ב כ**נספח 64.**

נ/84 – הוד' 24.12.06

ע' 2 – עליתי על כסא **והבטתי לתוך התא וראיתי את תאיר...ירדתי למשרדי והבאתי שפיץ פלאייר וניסיתי לפתוח את הדלת אבל בהלם שהייתי בו והמראה שראיתי...הידיים שלי רעדו מהתרגשות ולא הצלחתי לפתוח. לידי עמד בחור בשם חדד והוא הצליח לפתוח את התא עם אותו שפיץ פלאייר.** אני הייתי כבר בחוץ. לא הצלחתי לעמוד במצב הזה.

ע' 3- יצאתי לפתוח את השער למד"א.

העתק ההודעה מצ"ב כ**נספח 65.**

נ/85 - הוד' 2.1.07 – [לא רלוונטית].

נ/86 - הוד' 3.1.07 - [גם בה אין שום דבר חדש או שונה בסוגיה].

עדות קובי סמברנו בבהמ"ש בישיבת 19.6.08 בע' 739-763

(רוב העדות לא רלוונטית לסוגיית העקבות הזרות ומועד פתיחת דלת התא השני)

בע' 749 : כשהלכנו לכיוון האודיטוריום רץ אלינו, אני חושב רמי, ואמר לנו : "מצאנו בשירותים", והלכנו לשם והיה שם צביקה חוטר ואמר שהיא נמצאת בתא השני, סגורה. לקחתי כסא, העמדתיו מול דלת התא ועליתי, וראיתי מחזה מחריד. הלכתי להביא שפיץ פלאייר ולא יכולתי (לפתוח) ומי שפתח היה חוטר, עד כמה שזכור לי. (אחרי פריצת התא) ירדתי והלכתי לפתוח למד"א את השער החיצוני והתקשרתי שוב למד"א כדי שיבואו מהשער האחורי.

161. **מוטי בן צור**

ת/319 – הוד' 3.1.07

ע' 3- ב- 18:50 **שמעתי צעקה וראיתי את חברי צבי חוטר עם ידיים על הראש ובטראומה, והצביע על השירותים. רצתי למעלה... וראיתי אותו ואת יואב מחוץ לשירותים ולא היה אף אחד בשירותים** [וראו להלן ההבהרה בנדון שסיפק בשיחזורו] ונכנסתי לתא הכי ימני [הראשון] ועליתי על האסלה [וראו חוו"ד שור - ת/362 , שעפי"ה בע' 5 סע' 8 עקבת נעלו אכן נמצאה על האסלה בתא הראשון]

ע' 4 – ונשענתי עם החזה שלי על אדן הקיר המפריד והסתכלתי לתוך התא, שהיה סגור, וראיתי את הילדה... מאותו מצב שתארתי שטפסתי, ירדתי חזרה.

ע' 5 - ויצאתי חזרה... **ולא היה אף אדם בשירותים** [וראו להלן ההבהרה בנדון שסיפק בשיחזורו] והבנתי שהתקשרו למד"א, ואמרתי שאני רץ לחפש את שמואל ראדה [אביה של המנוחה] ואיך שאני יוצא אני פוגש אותו ליד אולם הספורט [ובזמן הזה נפתחה הדלת ע"י אב הבית וצבי חוטר – י.הל] ונסענו יחד לפינת החי... ואני מנסה למשוך זמן, **וציפיתי שיגיעו כבר משטרה ומד"א ויודיעו לו בצורה רשמית**...

5,6 – אני באופן אישי לא פרצתי שום דלת או מנעול, ולא ראיתי מישהו שפורץ.

6 – [ראית את קובי פורץ מנעול?]- האמת שהיו שלבים שלא הייתי איתו ביחד. לא זכור לי שראיתיו פורץ.

לא (חזרתי לתא השירותים אחרי שטפסתי וראיתי את הגופה מלמעלה).

7 – לא הייתי בשלב של פתיחת דלת תא השירותים.

8 – **לא שמתי כף רגל על הקיר המפריד בין תאי השירותים**. רק חזה וידיים.

לא (נכנסתי לתא בו שכבה הילדה).

העתק ההודעה מצ"ב כ**נספח 66.**

נ/ 53- תמליל שחזור 4.1.07

ע' 1 [אחרי שכבר גבינו ממך עדות, תתחיל לשחזר את הקטע מהרגע שבו ראית את צבי חוטר קורא לך...]

(משחזר שדלת התא היתה סגורה וטיפס מהצד וראה את המנוחה והזדעזע, וירד מהר ולא עשה כלום מעבר לכך).

בע' 4 – מספר כי היה לבד בשירותים אבל **קרא לצבי חוטר ויואב חדד [שהיו בסמוך] והם עזרו לו לטפס מהצד ולהציץ לתוך התא השני מלמעלה.**

העתק תמליל השיחזור מצ"ב כ**נספח 67.**

עדות מוטי בן צור בבהמ"ש בישיבת 20.12.07 בע' 405-407.

[בע' 405: התובעת מגישה בהסכמה את הודעתו ת/319 והסניגור הקודם מגיש את נ/53].

נכון שכשנכנסתי לשירותים אף אחד לא נכנס איתי ואף אחד לא היה בשירותי הבנות.

בע' 406: נכון שעליתי על האסלה בתא הראשון (ואז הצצתי לתא השני).

נכון שלא נגעתי בדם וגם לא התלכלכתי בדם כלשהו.

העתק פרוטי עדותו מצ"ב כ**נספח 68.**

וראו חוו"ד שור – **ת/362** (נספח 5) בע' 5 סע' 8 בפרק המימצאים, לפיה נמצאה טביעת נעלו של מוטי על האסלה בתא הראשון, וזאת בהתאם לגירסתו של מוטי.

162. **רמי דאודי**

ת/355- הוד' 3.1.07 [בע' 421 לישיבת יום 30.12.07 הוגשו בהסכמה ההוד' ותמליל שחזור העד].

ע' 1 למטה- כשנכנסתי לבניין (ביה"ס) ראיתי את קובי סמברנו [אב הבית] ויואב ע' 1,2- חדד וצביקה, ובערך ברבע לשבע צביקה קרא לי או התקשר אלי ואמר לי "שהיא פה", ואז נכנסתי לתא הראשון ועליתי על האסלה [וראו חוו"ד שור - ת/362 בסע' 9 עקבת נעלו שנמצאה על האסלה בתא הראשון] והניאגרה והצצתי וראיתי וזיהיתי אותה, והיה לי "פלאש" ומיד ירדתי, והמטרה שלי היתה להרחיק את שמואל [אביה של המנוחה], שידעתי שהוא בדרך לשם.

3- בשום אופן לא דרכתי על הקיר בין התאים, **ולא ראיתי מישהו מטפס על הקיר או על הדלת**.

3,4- [ראית מי פתח את הדלת?]- בזמן שהייתי בתא הראשון, יצאתי ועמדתי ליד הכיורים ליד יואב וצביקה, **והגיע קובי סומרנו עם שפיץ פלאייר והוא היה לחוץ וניסה לפתוח ולא הצליח, ואז צביקה לקח את זה ממנו וסובב את הלשונית אבל לא פתח את הדלת, אלא רק את הנעילה,** ואז יצאנו מהשירותים והתחלנו לחייג למשטרה.

העתק ההודעה מצ"ב כ**נספח 69.**

ת/656 – תמליל שחזור מ.ט 4/07 3.1.07 (שני עמודים- לא רלוונטי)

העד לא העיד בבהמ"ש כי בישיבת יום 30.12.07 בע' 421 נקבע שעדותו התייתרה לאחר שהודעתו ותמליל שחזורו הוגשו בהסכמה.

וראו חוו"ד שור – **ת/362** (נספח 5)– בע' 5 סע' 10 בפרק המימצאים לפיה נמצאה טביעת נעל של דאודי על האסלה בתא הראשון, בהתאם לגירסתו.

163. **מאיר אמסלם**

ת/315 – הוד' 11.12.06

ע' 1- בערך ב-18:00 עד 18:30 ראיתי את קובי [אב הבית] והוא אמר לי שמצאו אותה ו"זה לא נראה טוב"...עליתי בריצה במדרגות וראיתי בתא השירותים השני או השלישי מהכניסה את הילדה מלאה בדם...ראיתי שדלת התא מבפנים מרוחה בדם ואני ישר ברחתי משם. כל זה היה כהרף עין, וישר רצתי לכיוון אביה של תאיר כי פחדתי שיבוא למקום...

ע' 2,1 – לא זכור לי שנגעתי בדלת התא שבו נמצאה תאיר או בכל דבר אחר בשירותים.

ע' 2- **לא נכנסתי לתוך התא**. רק הצצתי לתוכו לשניה.

לאחר שהפניתי את אביה של תאיר למקום אחר, **צעקתי לשוטר יוסי** ואמרתי לו שהילדה בקומה שניה בשירותים והיא מלאה בדם.

העתק ההודעה מצ"ב כ**נספח 70.**

ת/316 – הוד' 4.1.07

ע' 1- התחלנו את החיפושים בערך ב-17:00 וחפשתי ביחד עם השוטר יוסי לוי באולם הספורט...שמעתי מקובי [אב הבית] שמצאו את תאיר בביה"ס ושהמצב לא טוב...רצתי ועליתי לכיוון חדר השירותים וקובי נשאר למטה. **נכנסתי לשירותים וראיתי דם באחד התאים שהדלת [שלו] היתה פתוחה והצצתי פנימה לשניה. ראיתי אותה וברחתי משם...**אמרתי לאבא שלה שיילך לפינת החי כדי להרחיק אותו...

לא ראיתי (מישהו מטפס מציידי קירות התאים של השירותים).

העתק ההודעה מצ"ב כ**נספח 71.**

עדות מאיר אמסלם בבהמ"ש בישיבת 20.12.07 בע' 399,398 (הודעותיו הוגשו בהסכמה באותו מעמד)

בע' 398 (29,28): **לא (נכנסתי לתוך התא).**

בע' 399 (1-6): **כן (ראיתי את דלת התא פתוחה).**

כן. (בשלב זה יצאתי מיד ממתחם השירותים).

העתק פרוט' עדותו מצ"ב כ**נספח 72.**

164. **רכז המודיעין יוסי לוי** (שהגיע לזירה ראשון מבין השוטרים)

ת/352- הוד' 3.1.07

ע' 1 הגעתי לביה"ס ליד אולם ספורט ביחד עם עובד המתנ"ס מאיר אמסלם. אחרי מספר דקות מאיר רץ לעברי וצעק: "בוא מהר. המצב לא טוב". רצתי אחריו לתוך ביה"ס. כשהגעתי לשירותים ראיתי אדם חובש כיפה שאינני מכיר, שעמד ליד השירותים. [לפחות שלושה מהאזרחים שנכחו בשירותי הבנות, ומסרו הודעות, היו חובשי כיפה: צבי חוטר (מי שגילה את גופת המנוחה עם יואב חדד), מוטי בן צור, ורמי דאודי. שלושתם שיחזרו למצלמה, לבקשת החוקרים, כיצד טיפסו בתא הראשון והציצו ממנו לתא השני, אל גופת המנוחה, ובדיסק הסרט ניתן לראות כי שלושתם חובשי כיפה! (וראו שחזור צבי חוטר – נ/51, שחזור מוטי בן צור – נ/53 ושחזור רמי דאודי – ת/656), וראו גם בסע' 185 (ה) להלן]

נכנסתי פנימה לשירותים... פתחתי את התא הראשון ולא ראיתי כלום. **פתחתי את התא השני [כי דלתו כבר לא היתה נעולה!] ואז ראיתי את הילדה שוכבת על האסלה**... יצאתי החוצה וביקשתי מהאנשים שלא יאשרו לאף אחד להגיע לכיוון השירותים ושיוציאו את כל מי שנמצא בחזית ביה"ס החוצה. בשלב זה חזרתי לשירותים, נכנסתי פנימה, **סגרתי עלי את דלת השירותים ע"מ לא לאפשר לאף אחד להיכנס ולשמור על הזירה**. התקשרתי למפקד תחנת גולן והודעתי לו על המקרה. למקום הגיעו שני עובדי מד"א, אחד מהם פרמדיק, ונכנסו פנימה. בקשתי

מהם לא לנגוע בכלום מסביב וכן לקבוע את המוות. בשלב זה הגיע מפקד התחנה ראובן ארבל ונכנס לשירותים ומאז הוא
ע' 2 - שנהל את האירוע במקום.
כשנכנסתי לשירותים דלת התא השני, בו היתה תאיר, היתה סגורה ולא נעולה.
העתק ההודעה מצ"ב כ**נספח 73.**

עדות יוסי לוי בבהמ"ש בישיבת 30.12.07 בע' 419-421
ביום 30.12.07 הודעתו ת/352 מוגשת בהסכמה, והוא העיד, אולם לא לגבי הסוגיה.

165. **איל בן משה – הפרמדיק (מד"א)**

ת/301- דו"ח 6.12.06 (נספח 24) ע' 1- **בהגיענו** המשטרה ואנשים אחרים נכחו במקום **והשירותים היו פתוחים**... מצאנו אותה שרועה...
לא ניתן לסקור את כל הפציעות כיוון שקציני המשטרה הסתפקו בקביעת המוות הראשונית שלנו טרם הגעת רופא לזירה, ונתבקשנו למינימום תנועה ונגיעה בזירה, ולא להזיז את הגופה!

ת/302 – הוד' 6.12.06 (נספח 23)
בסביבות 19:00 נקראנו לזירה. הגעתי עם נהג האמבולנס צביקה נבו [לסביבת השירותים, אך עדיין לא לשירותים עצמם, וראו הודעתו להלן ת/304 שבה הוא ציין כי מי שפתחו לו את דלת חדר השירותים היו רק מפקד התחנה ראובן ארבל וכן השוטר יוסי לוי]. במקום נכחו שוטרים ומספר אנשים בלבוש אזרחי שאחד מהם הציג עצמו כשרת ביה"ס. בתא השירותים ראינו נערה... ומכיוון שנתבקשנו ע"י קצין המשטרה במקום ראובן לא להזיזה, בצענו קביעת מוות ראשוני בטרם הגיע רופא, אותו הזמנו. בצענו חיבור למוניטור שבו ניצפה קצב לב מסוג אסיסטולה, ולא היה מקום לביצוע פעולות החייאה כלשהן ובכל זאת **הזמנו רופא לקביעת מוות מסודרת (דר' ערן הרצוג) אך לנ"ל לא ניתנה אפשרות להכנס לזירה כי השוטרים מנעו זאת מאיתנו.**

ת/303 – הוד' 10.12.06
[לא רלוונטי]
ת/304- הוד' 3.1.07
ע' 1 – בשירותים היו אנשי משטרה **ומי שפתחו לנו את הדלת הראשית של השירותים היו מפקד התחנה** [רפ"ק ראובן ארבל, שנחקר, וראו דבריו בהמשך] אני **חושב ובחור בשם יוסי לוי, שהציג את עצמו כקצין מודיעין**. [האם טיפסת על קירות

התא?] **<u>דלת התא בה היתה תאיר היתה פתוחה כשהיינו במקום</u> + הקצין במקום ביקש מאיתנו כמה שפחות להסתובב בזירה.**

העתק ההודעה מצ"ב כ**<u>נספח 74</u>.**

<u>עדות איל בן משה בבהמ"ש בישיבת 6.12.07 בע' 383-386</u>

בע' 386 (3-13): **לא טיפסתי על קיר או אסלה וגם נבו** [צבי נבו - נהג האמבולנס והחובש] **לא טיפס על אסלה או ניגארה או כל מקום אחר.**

העתק פרוט' עדותו מצ"ב כ**<u>נספח 75</u>.**

166. **<u>צבי נבו- נהג האמבולנס</u>**

<u>נ/319</u> - <u>הוד' 6.12.06</u>

ע' 2 – רופא הגיע למקום ולא נתנו לו להכנס.

העתק ההודעה מצ"ב כ**<u>נספח 76</u>.**

<u>נ/41</u>- <u>הוד' - 3.1.07</u>

הגעתי ב- 19:00 יחד עם איל בן משה, שהוא הפרמדיק. כשהגענו היו במקום אנשי משטרה ו**הונחינו לא לגעת בכלום**.

כשהגענו דלת תא 2, בו היתה הגופה, היתה פתוחה.

דלת תא 4 היתה נעולה ואני כמעט בטוח שאחד השוטרים טפס בתא השלישי על הניאגרה, והסתכל לתוך התא הרביעי.

אני עצמי לא טפסתי ולא עליתי לשום מקום.

העתק ההודעה מצ"ב כ**<u>נספח 77</u>.**

<u>עדות צבי נבו בבהמ"ש בישיבת 29.11.07 בע' 309-315</u>

בע' 310 (2-5): כשהגענו "**אסרו עלינו להכנס.** אמר לנו שאחד יכול להכנס לתוך זירת הרצח עצמו, לתוך השירותים ממש, ואז הפרמדיק אמר שאין דבר כזה וששנינו צריכים להכנס יחד, שנינו צוות....כשנכנסנו **הקצין אמר לנו לא לגעת בשום דבר**...ואז אחרי זה הוציאו אותנו החוצה , **סגרו את הזירה לגמרי, ולמרות שקראנו לרופא לקבוע את המוות, אסרו עליו להכנס**".

בע' 313 (5-8): **לא עליתי על האסלה או על הניאגרה, וגם הפרמדיק לא עלה עליהם.**

העתק פרוטוקול עדותו מצ"ב כ**<u>נספח 78</u>.**

וראו חוו"ד שור - ת/362 (נספח 5) בע' 5 סע' 9 במסקנות/מימצאים לפיה נמצאו שתי טביעות נעל של החובש צבי נבו על ריצפת רחבת שירותי הבנות, מחוץ לתאים.

167. **ת/154** - רס"מ **דוד בן שושן** - דו"ח פעולה – 6.12.06 (לא העיד בבהמ"ש)
ב- 19:00 רכז המודיעין יוסי לוי קרא לנו להגיע לביה"ס... הגעתי עם מפקד התחנה וראיתי כבר את מד"א מטפלים במישהו בתוך השירותים...
העתק הדו"ח מצ"ב כ**נספח 79.**

168. **ת/638** – מזכר מאת **פקד אלי שקד** - 7.1.07 (לא העיד במשפט)
ב- 6.12.06 18:00 קבלתי הודעה מטכנאי הזיהוי על מציאת גופה. הגעתי לזירה ב- 18:35 [ברור שהשעה שגויה משום שבמועד זה טרם התגלתה עדיין הגופה – י.הל] ומרגע הגעתי לזירה לא נכנס איש לזירה ללא רשותי וכל מי שנכנס, נכנס עם ערדליים.
העתק המיזכר מצ"ב כ**נספח 80.**

עינינו הרואות כי הוא לא נכנס לתא מלמעלה ולא יצא ממנו מלמטה, ובודאי גם לא היה עושה זאת באופן תאורטי בשל מודעותו הרבה לצורך במניעת "זיהום" הזירה.

169. **רפ"ק יואב קלינבוים - רמח"ם תחנת גולן** – מיזכר מיום 7.1.07 (לא העיד במשפט והמיזכר לא הוגש).
"בתאריך 6.12.06 בעת הגיעי לזירת רצח תאיר ראדה בביה"ס נופי גולן, נפגשתי מחוץ לביה"ס עם פקד אלי שקד ק. זיהוי גליל ושנינו ביחד ולבד נכנסנו לחדר השירותים הגדול בו נמצאה גופת הנרצחת. פקד אלי שקד נכנס בראש כשאני עם פנס שנתן לי מפקד שקד, הולך אחריו. אני מעבר לכניסה ליד כיורי המים, לא המשכתי והארתי בפנס לפקד אלי שקד שהדליק נורה סגולה לאחר שכיבה האור בחדר השירותים. **בודאות אני לא נכנסתי לתאי השירותים עצמם. לפי מיטב זכרוני גם פקד שקד לא נכנס** אלא האיר בפנסו לתוך תאי השירותים. מלבד שנינו לא היה אף אחד בחדר השירותים הנ"ל".
העתק המיזכר מצ"ב כ**נספח 81.**

170. מיזכר מאת רס"ר **אריק קליימן** מיום 7.1.07 (לא העיד במשפט והמיזכר לא הוגש).
"בעקבות אירוע רצח...יצאתי יחד עם רכז המודיעין...אני ירדתי באיזור מתנ"ס קצרין ויוסי נסע בחזרה לביה"ס. משלא מצאתי אותה חזרתי לכיוון ביה"ס, שם מסר לי יוסי להגיע בדחיפות מאחר והוא יחד עם מאיר אמסלם – איש אחזקה של

המתנ"ס ואב הבית של ביה"ס קובי סמברנו מצאו את תאיר. הנ"ל בקש ממני לסגור את שער הכניסה ולהגיע אליו וכך עשיתי. אנשים החלו לזרום כולל אנשי המשפחה והחלה שם תיגרה עם בני המשפחה. כשהייתי שם מי שראיתי באיזור היו יוסי לוי, ראובן ארבל. אח"כ אנשי מז"פ. מעבר לכך לא ראיתי אחרים שנכנסו לאיזור הזירה מאחר והייתי עסוק במניעת האחים של הנרצחת מלגשת לזירה. לציין כי אני עצמי עמדתי בפתח הזירה אך **לא נכנסתי לזירה** וזה היה במהלך מניעת האחים מלהגיע לזירה".

העתק המיזכר מצ"ב כ**נספח 82.**

171. רס"ב **אלי סילוק** - הודעה מיום 3.1.07 (לא העיד במשפט והודעתו לא הוגשה).

"אני עובד כרמק"מ [קצין מתנדבים] תחנת גולן...חזרה אלי תחיה טלפונית, נשמעה נרגשת ואמרה לי שמצאו את הנערה מתה בביה"ס...הגעתי במהירות לביה"ס...עליתי במהירות והגעתי לשירותי בנות. זיהיתי מחוץ לשירותים אנשי מד"א ...נכנסתי לתוך מבנה השירותים, בפרוזדור השירותים שם ראיתי את מפקד התחנה רפ"ק ארבל, את רכז המודיעין יוסי לוי, אדם נוסף שלדעתי היה פרמדיק של מד"א לפי בגדים שלבש. שאלתי את ארבל מה קורה ואמר לי: לא טוב. תפוס את העניינים בחוץ ותתחיל לארגן את העניינים, לבודד את המקום. יצאתי מיד החוצה והתחלתי לפעול...ארגנתי את השוטרים שהיו במבנה ...במטרה לבודד את זירת האירוע.....וסגרנו עם סרטי זירה את המדרגות המובילות לשירותים שבו בוצע הרצח ואת המבנה כולו...**לא ראיתי מה מתרחש בתוך תא השירותים** בו היא היתה כי זה לא ענין אותי. מספר שניות דברתי עם מפקד התחנה בפרוזדור השירותים ו**לא הצצתי לתאים**...**לדעתי כן [דלת התא היתה פתוחה]** אבל עמדתי בזווית שלא יכולתי לראות מה מתרחש בתוך התא....**לא, לא ראיתי שמישהו טיפס כלל....לא טיפסתי בכלל**"

העתק ההודעה מצ"ב כ**נספח 83.**

172. **ת/314**- מזכר מאת **רס"ב ראובן ארבל- מפקד התחנה** מיום 7.1.07

בשעות הערב התקשר אלי יוסי לוי ואמר לי שנמצאה הגופה... הלכתי לביה"ס. סע' 3: עליתי לקומה שניה והבחנתי **ביוסי לוי** ואמר לי: 'בוא תראה משהו'. נכנסנו פנימה לשירותים **כשהוא סוגר את הדלת** ובתא השני הבחנתי בגופת נערה ובמקביל בשני חובשים מטפלים בה. סע' 4: "**הוריתי שאיש לא ייכנס לשירותים, כולל שוטרים ועובדי המקום**".

העתק המיזכר מצ"ב כ**נספח 84.**

העד העיד בבהמ"ש בישיבת 20.12.07 בע' 396-398

בע' 398 : **לא דרכתי על האסלה ולא על הניאגרה וגם לא על הקורה המפרידה בין התאים.**

לסיכום:

בפרק זה נסקרו הודעותיהם בחקירה ועדויותיהם בבהמ"ש קמא של **כל** חמישה עשר האנשים **היחידים (ולא היו מלבדם!)** שנכחו בזירה – שירותי הבנות [וראו בנדון רשימתם המלאה במיזכר ת/95, בתחילת תת הפרק הבא – 5.21], הן אלה שהגיעו אליה עובר לגילוי הגופה בתא (יואב חדד וצבי חוטר) וראו אותה "מלמעלה" (הציצו מהתא הראשון) או "מלמטה" (הציצו במרווח מתחת לדלת התא), והן אלה שהגיעו אליה לאחר גילוי הגופה, וחלקם ראה אותה מלמעלה. מאלה גם אלה, **שכולם נחקרו והעידו במשפט, או שהודעותיהם הוגשו בהסכמה במקום עדויותיהם, עולה חד משמעית כי אף אחד מהם לא נכנס לתא מלמעלה ו/או טפס בתוכו ויצא ממנו מלמעלה!**

אדרבה, הודעותיהם של רוב אנשי הזירה הוגשו בהסכמת הצדדים במשפט, בין אם הם העידו ובין אם הגשת הודעותיהם ייתרה את הצורך בעדויותיהם.

יתר על כן, השוטר הראשון שהגיע לשירותי הבנות (מאיזור אחר בביה"ס, שם חפש את המנוחה) – **יוסי לוי - סיפר, כידוע, כי כשהגיע דלת התא כבר לא היתה נעולה (משום שנפרצה כבר קודם לכן ע"י צבי) והוא פתח אותה וראה להרף עין את גופת המנוחה.**

משלב זה, עפ"י כל העדויות, הזירה כבר נסגרה לכל איש, ואנשי הזירה שכן נכנסו אליה ברשות בהמשך - הפרמדיק, נהג האמבולנס ושוטרים נוספים – מסרו אף הם כי דלת התא היתה פתוחה וכי בכל מקרה הם לא נכנסו אל התא מלמעלה או טיפסו בתוכו וממנו החוצה, וגם לא ראו אחר עושה זאת, והרי ברור שהיו זוכרים פעולה כזו חריגה לו ארעה במציאות!

עינינו הרואות אפוא לא רק כי אף אחד משלושת ה"מחלצים" [מונח מטשטש שהוטבע במשפט ע"י ראשי צוות החקירה ובאי כח התביעה] **שגילו את הגופה ופתחו את דלת התא (צבי חוטר, יואב חדד ואב הבית קובי סמברנו) ומשני האזרחים שצפו בגופה מלמעלה (מהתא הראשון) כדקה לפני פתיחת הדלת, לא נכנס בכלל לתא**

הנעול (מלמעלה) ולא טפס ממנו החוצה; אלא גם כי <u>לאף אחד מהשוטרים ו/או מאנשי הרפואה - לא היה מלכתחילה שום צורך וסיבה להכנס לתא מלמעלה ו/או לצאת ממנו מלמעלה, משום שדלת התא כבר היתה פתוחה לרווחה כשהם הגיעו לזירה</u>!

יתר על כן ואדרבה, <u>לפי סע' 54 לפסק דינו של כב' השופט עמית (דעת הרוב)</u> בערעור (בניגוד להסכמת הצדדים במשפט ובסיכומיהם, ובניגוד לקביעה העובדתית של בהמ"ש קמא), היציאה מהתא במסלול העקבות הזרות הצריכה אקרובטיקה, וספק אם היא אפשרית בכלל, ולכן בוודאי לא הגיוני (לשיטת השופט עמית) שדווקא ה"מחלץ" האלמוני בצע אותה, כשהוא בוודאי פטור מ"טירוף" הצורך בבריחה מהירה מהתא, ועוד כשדלת התא - "דרך המלך" - פתוחה לרווחה ופתוחה בפניו! (וראו שם: "קשה להלום כי הרוצח יניח את רגלו על החלק הקטן הפנוי של מכסה האסלה, תוך שהוא מקפיד לא לדרוך על המנוחה, לאחר מכן יעביר רגל שניה אל מיכל ההדחה (העשוי מפלסטיק ועלול להשבר תחת משקלו של הרוצח) . או – אז, ימצא הרוצח את עצמו עם הפנים אל הקיר, יסתובב בתוך התא הצפוף ויחלץ עצמו מהתא, תוך שהוא דורך עם רגל אחת על קיר אחד – פעולה אקרובטית כשלעצמה, שאני מתקשה להבין כיצד היא אפשרית").

בשל האמור לעיל, ולא בכדי, "נזקקו" ראשי צוות החקירה (שלטענת הח"מ לא נהגו ביושר עם המבקש וגם לא עם בהמ"ש, שבו היתלו) לטשטוש ולהטעייה באמצעות ה"ספין"/סחריר, שהצליח, למגינת לבו של המבקש. לפי ה"ספין", כידוע, מי שהותיר את העקבות הזרות הוא "המחלץ האלמוני", שלא אותר "משום מה" ונותר אלמוני ונערץ לנצח, ושמשום מה גם לא נזעק ביוזמתו (כשוטר מסור או כאיש הצלה אחר שעוסק בחילוץ) להציג עצמו בפני החוקרים כ"סינדרלה" בעלת "נעל הזהב" שכולם מחפשים (וראו בנדון בתת פרק הבא העוסק ב"ספין").

כמו כן, בנוסף ל"ספין" ובהמשך לו, **התביעה מצדה נזקקה בסיכומיה גם לשני תסריטים דמיוניים מופרכים כדי "להסביר" כיצד יתכן כביכול [ולא יתכן!] שהעקבות הזרות אמנם אינן שייכות למבקש אבל כביכול גם לא לרוצחת** (וראו אף בנדון בתת הפרק הבא).

תת פרק 5.6: סקירת ה"ספין" של החוקרים ושל הפרקליטות לגבי העקבות הזרות, שהוצג על ידם הן במהלך המשפט בבית המשפט קמא והן בערעור, ותשובת ההגנה במשפט

173. ראו בראש ובראשונה את **ת/95** – מיום 7.1.07 - **מיזכר הספין** שהגה ראש הצח"מ יורם אזולאי מספר ימים קודם לכן [**חודש לאחר רצח המנוחה**, וראו בתת פרק הקודם 5.5 את מלוא ההודעות שהחלו להיגבות מהנוכחים בזירה ביום 3.1.07!] מאת **פקד מרי דניאלי**: רשימת הנכנסים לזירה 6.12.06 (מיזכר שאליו צורפה טבלה ובה רשימת הנוכחים בזירה וכן תמצית גירסאותיהם של רק שני שליש מהם): "בתאריך היום נתבקשתי ע"י ר. הצח"מ פקד יורם אזולאי להכין רשימה מסודרת של **כל** הנכנסים לזירת הרצח ...ולבדוק אם קיים אדם שנכנס לתוך תא השירותים בו נמצאה וטפס על האסלה, הניאגרה והקיר המפריד לתא הסמוך. [וכי למה, ריבונו של עולם, שמישהו יטפס למעלה בתוך התא השני, אם מהעדויות עלה באופן חד משמעי שאף אחד לא נכנס לתא מלמעלה (ובכלל) ולא יצא ממנו מלמעלה, ודקה אחרי גילוי הגופה הגיע קובי אב הבית ודלתו של התא כבר נפתחה לרווחה?! – י.הל] לאור בקשה זו אספתי את **כל** העדויות והדוחו"ת הקיימים בתיק החקירה ומיציתי אותם בטבלה המצורפת..." [היא ממש לא מיצתה בטבלה את גירסאות כל אנשי הזירה, שנחקרו כולם כאמור, אלא, כאמור, רק שני שליש מהם, 10 מתוך 15, וכמו כן תרמה ל"ספין" רבות גם מעבר לכך].
העתק המיזכר מצ"ב כ**נספח 85**.

וראו עדותה של פקד דניאלי בבהמ"ש, בישיבת 16.9.07 בע' 189 (בחקירה ראשית). היא העידה כי בטבלה שערכה "**מדובר בכל האנשים אשר נכנסו לזירת הרצח ביום הרצח**", ואכן, **כל מי שנכנס לזירת הרצח, דהיינו כל חמישה עשר האנשים ששמותיהם כלולים במזכר ת/95, אותר, נחקר ומסר הודעה או כתב מיזכר**! (וראו פירוט גירסאותיהם בתת הפרק הקודם).
העתק פרוטוקול עדותה במשפט מצ"ב כ**נספח 86**.

עינינו הרואות אפוא כי שופטי הרוב בבהמ"ש הנכבד (כב' השופטים עמית וזילברטל) טעו, עם כל הכבוד, בקובעם בפסה"ד בערעור, בסע' 52 לפסק דינו של כב' השופט עמית, כי: "את שלוש טביעות הנעליים הזרות, ניתן להסביר במהומה ששררה עם גילוי הגופה. עד לסגירת הזירה כראוי, נכנסו לתא השירותים הקטן

אזרחים, צוותי מד״א ושוטרים שונים. הרשימה ת/95 כוללת חמישה עשר אנשים, שרק עשרה מהם תוחקרו בין 2.1.07 – 4.1.07 - אם מי מהם הותיר את העקבות״.
(וראו בנדון גם בסע׳ 185 (א) להלן)

כאמור ברישת פרק זה, מיזכר זה והטבלה המרושלת (שלא לומר חסרה בזדון) שצורפה אליו, לא תרמו דבר להבנת שתי העובדות שהח״מ הוכיח בנקל בתת הפרק הקודם, שבו נסקרו גירסאות כל עדי הזירה - העובדה שדלת התא כבר נפתחה עוד לפני שהשוטר הראשון (יוסי לוי) הגיע לזירת הרצח וסגר אותה; והעובדה כי אף אחד מאנשי הזירה לא נכנס אל התא מלמעלה וגם לא טפס מתוך התא למעלה והחוצה!

יתר על כן, **טבלת גירסאות עדי הזירה החסרה מנעה מראש את האפשרות להבין את שתי העובדות הקריטיות בחשיבותן שצויינו לעיל, וזאת משום שהיא החסירה הן את גירסאותיהם של חמישה מתוך חמישה עשר הנוכחים בזירה** (וראו הטעות בנדון של דעת הרוב) **והן את הפרטים החשובים בגירסאות העשרה, שכן הובאו בתמצית במיזכר!**

בטבלה ״הוקדשו״ לכל מבקר בזירה משפטים ספורים, לא ניתן היה להבין ממנה את סדר הגעתם לזירה של האנשים שצוינו בה, ומעל לכל – **הושמטו ממנה עובדות קריטיות בחשיבותן**. כך למשל **הושמטה** ההדגשה של כל אחד ואחד מהם כי לא נכנס אל התא מלמעלה וגם לא טפס ממנו החוצה, וגם לא ראה אף אחד אחר עושה כן; וכך למשל בסקירת גירסתו של **השוטר יוסי לוי** (השוטר הראשון שהגיע לזירה משום ששהה באיזור אחר בביה״ס) **הושמטה** גירסתו לפיה כאשר הגיע אל התא השני דלתו כבר לא היתה נעולה, והוא אף ראה מבעד לה, להרף עין, את גופת המנוחה! כמו כן **הושמטה** גירסתו כי הוא דאג לסגור את שירותי הבנות כדי שאיש לא ייכנס אליהם! (ולכן גם לכל השוטרים ואנשי מד״א שהגיעו בהמשך לזירה ונכנסו אליה באישור, לא היה שום צורך לטפס בתוך התא למעלה!).

הדבר היחיד שהמסמך תוכנן להשגתו והצליח בכך באופן פנטסטי, בשל כותרתו וההשמטות הקריטיות שבו, הוא יצירת הרושם (השיקרי והזדוני!) כאילו שרר בזירה תוהו ובוהו, וכי כביכול היו בה ובתא השני אנשים נוספים, שהחוקרים לא איתרו אותם.

174. **פקד (אז) יורם אזולאי -** ראש הצח״מ בפועל - הוא העד הראשון שהחל להעיד מטעם התביעה. (למרות שבחלוף מספר ימים מהאירוע החליפו באופן רישמי רפ״ק (אז) שמואל בוקר, מפקד ימ״ר גליל, הרי שבפועל אזולאי המשיך לפקד על החקירה, וראו עדות בוקר בנדון בע׳ 919,918).

אזולאי העיד ראשון לא בכדי. **למן עלותו על דוכן העדים, ובעקביות, הוא החל להשריש את ה"ספין" על "מהומה בזירה" ועל "מחלצים" למרות שלא היו כאלה. זאת משום שאף אחד לא חילץ את גופת המנוחה מהתא וגם לא הזיזה.**

וראו עדותו של אזולאי כדלקמן:

בעמ' 92-11: חקירתו הראשית ע"י התובעת (17/6/07, 1/7/07).

בעמ' 156-93: חקירתו הנגדית של העד ע"י סניגורו הקודם של המבקש – עו"ד דוד שפיגל (1/7/07, 8/7/07, 12/7/07).

בעמ 161-157: חקירתו החוזרת ע"י התובעת (12/7/07).

בישיבת 17.6.07 בעמ' 12 הוא העיד בחקירה ראשית כי "הגיעו לזירת הרצח צוות מחלצים וחברים של בני המשפחה ושוטרים. קודם כל הגיעו למקום אותם מחפשים ומצאו אותה בתא השני ומפה "אנו מקבלים את ההודעה כמובן בשעה 19:30"..."ומארגנים את הכח ומתחילים לנוע לכיוון קצרין. "הגענו בסביבות השעה 21:00 לקצרין".

עינינו הרואות כי רפ"ק אזולאי לא היה בזירה בעת שנמצאה גופת המנוחה, וכי הגיעה אליה כשעתיים ורבע אחרי שדלת התא כבר נפתחה (ב-18:50), כך שכל עדותו לגבי ה"מהומה" וכו' בשירותי הבנות היתה <u>עדות שמיעה בלתי קבילה לתוכנה</u>, במקרה הטוב, ובפועל, כאמור, הטעיה מקוממת!

וראו המשך עדותו: "כשהגעתי לשם ראיתי הרבה מאוד שוטרים שנמצאים בסביבה, הרבה מאוד אזרחים ומחלצים שניסו לעזור, בני המשפחה ואחים של המנוחה שניסו להגיע אליה, ניסו לפרוץ בכח והיו בסערת רגשות גדולה מאד ואנחנו כמובן מנענו מהם להתקרב כדי שלא יהיה מצב של פגיעה בזירה, כמה שיותר בעדינות, כמובן שהייתה שם המולה ואני כשהגעתי הוריתי מיד על סגירה באזור, אבל היה לי ברור שהגיעו הרבה אנשים לזירה, הרבה מחלצים כדי לנסות לעזור, הרבה מאוד אזרחים, הרבה מאוד שוטרים, הצוות הרפואי שהיה שם והיה לי ברור שהזירה צריכה להשמר עד כמה שאפשר, מרגע שבאתי נתתי הנחיה לשמור על הזירה עד כמה שאפשר" [אבל שירותי הבנות נסגרו כבר מיד אחרי שהשוטר יוסי לוי הגיע אליה, למעלה משעתיים קודם לכן! כמו כן שירותי הבנות נסגרו היטב, ולא "עד כמה שאפשר"!]

ועוד: תא השירותים השני היה נעול והמחלצים נאלצו לפרוץ את התא כדי להגיע למנוחה. כשאני הגעתי התא כבר היה פרוץ.

וראו גם עדותו ביום 1.7.2007, בעמ' 90: היו טביעות [נעל] נוספות בזירה, מסרו לנו אותם שוטרים ומחלצים שהיו בסביבה, היו גם טביעות שעד היום אנו לא יכולים לזהות ולשייך בעצם, היו שם הרבה מחלצים ואנשים שהגיעו לסייע ולא הצלחנו לקשור כל טביעה וטביעה לבעלים שלה.

וראו גם עדותו ביום 8.7.2007 בעמ' 114-112 (בחקירה נגדית לסניגור דאז):

היו עקבות נעליים שלא ידענו לשייך אותם לאנשים מסוימים, היה המון בלגן בזירה כאשר אנחנו הגענו. לא הצלחנו לאתר, היו מחלצים והרבה אנשים.

שאלה: את הנעליים של אנשי מד"א אספתם ובדקתם?

תשובה: נכון, את אלה שידענו שהיו בזירה **[אבל החוקרים ידעו בדיוק מי הורשה להכנס לזירה אחרי שהיא נסגרה ע"י השוטר הראשון שהגיע – יוסי לוי, ואנשי מד"א היו כאמור שניים בלבד - נהג האמבולנס צבי נבו והפרמדיק איל בן משה + עפ"י חווה"ד של שור נמצאו שתי עקבות נעל של החובש על ריצפת מיתחם השירותים, <u>ולא בתא השני</u>. כמו כן נמצאו ט.נ של שני "מחלצים" נוספים – מוטי בן צור ורמי דאודי – בתא <u>הראשון</u>**, וראו ת/362 ע' 5 סע' 8, 9, 10].

וכן בע' 113: "היו נעליים שם שלא קשרו לנאשם, חלק מהטביעות איננו יודעים למי שייכות ולא הצלחנו לאתר את זוגות הנעליים לאחר הרצח ולא הצלחנו לגלות למי הם שייכים, גם הטביעות על האסלה ועל הקורה".

וכן בע' 114: "אולי אחד המחלצים כדי לנסות ולעזור למנוחה. אולי אחד השוטרים, היו הרבה אנשים בזירה".

שאלה: תשאלתם את המחלצים, הנוכחים בזירה.

תשובה: כן.

שאלה: האם אחד מהם היה בתוך שלולית הדם ויצא החוצה, דרך על האסלה וברח החוצה?

תשובה: **לא,** אבל יש לנו עדות שאחד מספר שראה מישהו אכן מטפס בצורה שאתה מתאר מהאסלה לקורה וכו'. **[עוד "ספין" שיקרי משום שכל מי שנכנס לזירה נחקר ואמר מפורשות כי אף אחד לא נכנס לתא השני מלמעלה ו/או טפס ויצא ממנו מלמעלה! כמו כן, נהג האמבולנס צבי נבו מסר בהודעתו כי שוטר טיפס בתוך התא <u>השלישי</u> כדי להציץ לתא הרביעי, והוא כלל לא עלה על הקורה. (בדיוק כמו שצבי חוטר, מוטי בן צור ורמי דאודי הציצו לתוכו מהתא <u>הראשון</u>. הא ותו לא]**

וכן בישיבת 12.7.07 בעמ' 158 בח"ח לתובעת (שמצטרפת ל"ספין" ומעודדת את השרשתו): "הייתה המולה בזירה, לא הגענו לכל אלה שהיו בזירה". **[כן הצליחו להגיע לכולם! ו**ראו בתת פרק 5.5 בע' 102] אבל כל אלה שידענו בוודאות שהיו בזירה

אליהם הגענו וביקשנו את הנעליים ובדקנו, היו אנשים נוספים בזירה שאליהם לא הגענו. **[הטעיה נוספת. אין אף אדם שהיה בזירה ולא נחקר!]**
העתק פרוט' עדותו הראשונה של יורם אזולאי מיום 17.6.07 – 12.7.07 מצ"ב כ**נספח 87.**

175. **אבי שי** - מי ששמש בעת החקירה כקצין אגף החקירות במודיעין של המחוז הצפוני של משטרת ישראל, הוא העד השני שהמשיך להשריש את ה"ספין" למרות ש**הגיע לזירה אפילו לאחר יורם אזולאי, וגם עדותו היא עדות שמיעה בלתי קבילה, במקרה הטוב, ובמציאות – הטעיה בכל הנוגע לעקבות הזרות.**
וראו עדותו בישיבת יום 8/11/07, בחקירה ראשית של התובעת, בע' 198: "אני מעריך שהייתי שם בסביבות השעה 21:30 – 22:00".
ובע' 198, 199: שאלה: "איזה גורמים היו במקום כשהגעת?
תשובה: היו גורמי התחנה ומפקד התחנה, היו גורמים מרחביים כגון קצין הזיהוי וצוותו, סגן ראש לשכת החקירות של מרחב גליל וגורמי פיקוד כגון מפקד מרחב גליל וסגן מפקד המחוז שהיה למעשה עובר לאותו יום ממלא מקום של מפקד המחוז ששהה בחופשה, זו הייתה תקופה לפני ואחרי, ימים ספורים.
שאלה: מי עוד היה בזירה?
תשובה: "היו גורמים רבים נוספים, גורמי הצלה בעיקר, מגן דוד אדום ויותר מצוות אחד ככל שאני זוכר, היו אנשי מגן דוד והמתנדבים של כל אמבולנס, לזירות כאלה מגיעים מספר מתנדבים, נוער מתנדב וכיו"ב, הם היו בזירה, היו אנשי תחזוקה של בית הספר, זה כבר מתוך מבנה בית הספר, היו עיתונאים רבים בתוך חצר בית הספר, גם צוותי טלויזיה וגם עיתונאים וצלמים, למרות שלכאורה ההנחיה הייתה שמקום בית הספר והחצר כולה היה אמור להיות מקום שבו לא יהיו אזרחים, בפועל היו שם אזרחים, עיתונאים וכו', ומעבר אני יכול לומר, למרות שזה נעשה במשורה, נכנסו עיתונאים גם לתוך בנין זירת העבירה עצמה, בנין בית הספר עצמו, ככל שאני או אחד הקצינים האחרים נתנו דעתנו לכך, ניתנו שוב ושוב הנחיות להוצאתם אבל אני לא יכול לומר שהסגירה הייתה סטרילית ככל הנוגע לבנין בית הספר עצמו". **[יתכן, אבל לא לגבי זירת הרצח - שירותי הבנות - שנסגרה מצוין עד כדי כך שבקושי אישרו לפרמדיק ולנהג האמבולנס להכנס לתא!]** [וראו בנדון גם גירסת החובש (נהג האמבולנס) צבי נבו, בסע' 166 לעיל].
שאלה: השירותים עצמם היו סגורים?
תשובה: כשאני הגעתי השירותים היו סגורים ותחת אבטחה של אנשי משטרה.
שאלה: אתה עצמך ראית את הזירה, את הגופה, הגופה עוד הייתה במקום?

תשובה: אני נכנסתי לראות את הגופה ואת הזירה, עשיתי זאת ביחד עם אנשי המעבדה הניידת, אני מבקש להדגיש שבניגוד לצערי לאחרים, אני למשל הקפדתי לעשות זאת לאחר ששמתי ערדליים על הנעליים, כמו אנשי הזיהוי במעבדה, אני בטוח שאחרים, אנשי משטרה, אחרים זה אנשי מגן דוד, אחרים זה מתנדבי מגן דוד, אחרים זה אנשי תחזוקה, לפחות אחד או שניים, אני יודע את זה מדיווחים וגם מתוך ראיה והערות וגערות של חלק מהגורמים שאני נזפתי בהם. **[במציאות, לאחר סגירת הזירה המוקדמת, כדקה לאחר פריצת דלת התא השני, נכנסו אליה רק הפרמדיק ונהג האמבולנס, ושתי ט.נ של אחד מהם נמצאו על ריצפת מיתחם שירותי הבנות, ומכל מקום שניהם סיפרו, מן הסתם, כי לא טפסו בתוך התא].**

וראו עדותו בחקירה נגדית לסניגור עו"ד שפיגל, בעמ' 219-217:

מדיווחים שקיבלתי מגורמים בתחנה, למשל קצין הזיהוי שקד, דיווח לי שהיו בזירה אנשים נוספים, לא אנשים בודדים ממד"א, היו יותר, היו אנשי תחזוקה, בשלבים שונים בתוך השירותים גם כן, צריך גם להדגיש שלקח זמן לא מבוטל מרגע התגלות הגופה ועד שדווחתי, לשלב הזה אין לי מידע.

שאלה: כשהגעת לזירה ואתה רואה אישית, בעיניך, שהזירה סגורה ומאובטחת אנשים נכנסים לזירה, ואתה אומר שגערת בהם כלומר אתה יודע במי עסקינן, אתה יודע במי מדובר, אתה לא לוקח מהם פרטים, אתה רק מספר, ואתה קצין אח"מ, זה לא חשוב לקחת מהם פרטים. אני אעשה אבחנה – ראית אנשים שנכנסים לזירה הכללית בתוך בית הספר, אני יכול להבין. אני מדבר על תא השירותים שבו נמצאה המנוחה, התא הזה – ראית אנשים נכנסים לשם?

תשובה: אני אישית לא.

שאלה: אתה קיבלת דיווחים שחוץ מהפרמדיק והסייען שלו, נכנסו שוטרים לתוך תא השירותים הספציפי הזה?

תשובה: קיבלתי דיווח כזה בהערכות מצב מגורמים שונים בחקירה. אני גם ביקשתי שתעשה פעולה לאתר כל אדם שאנו מסוגלים אפילו לחשוד שהיה בסביבת השירותים, וגם הוריתי לדגום טביעות נעליים מאנשים בין אם זה מד"א, בין אם זה אנשי משטרה, והנושא הזה עלה במספר ישיבות, ועודכנתי שנעשו בדיקות שלא היו רלוונטיות.

שאלה: קיבלת דיווח שלקחו טביעות נעליים, איתרו את השוטר דאודי שהיה בסביבת השירותים, הוא היה על סף הכניסה, למעט שני עובדי מד"א שמהם נלקחו אותן דגימות, התברר שהנעליים שנדגמו מהן והטביעות שנמצאים בתוך זירת הרצח, אינם זהים בכלל, נכון?

תשובה: ככל שאני יודע זה נכון אבל אני יודע גם שאנחנו הונחינו לאתר אנשים נוספים ונעשתה פעולה. אנו גם יודעים שלא רק שני אנשי מד״א היו שם.

שאלה: מי עוד היה בזירה שידוע לך?

תשובה: אני אמרתי לך שקיבלתי דיווחים בהערכות מצב והנחיתי לנסות למצות למשל דרך היומנים, דרך הפרמדיק ודרך הנהג, למשל אם היו נערים מתנדבים של מד״א, אני גם יודע לומר שהיה גם יותר מצוות אחד, אני גם יודע לומר שקביעת המוות נעשתה דרך צוות שלישי אחר וזה היה תחת פיקוח המשטרה ואני גם יודע מדיווחים שהיו אנשי שירות שנכנסו כדי לסייע והיו אנשים נוספים עד שאובטחה הזירה, <u>והזירה לצערי לא אובטחה מהרגע הראשון</u>, לפחות לפי הדיווחים [**מעיד הפוך מכל העדויות**].

שאלה: תא השירותים שבו נמצאה המנוחה היה סגור ונעול, אף אחד לא היה בתוך התא, הדלת הזו נפרצה על ידי איש אחזקה שלווה ע״י שוטר מתנדב, כלומר, התא החיצוני היה נעול והזירה עצמה נשארה סטרילית עד לרגע שנכנסו פנימה שני אנשי מד״א כדי לבדוק סימני חיים, אני אומר לך כנתון.

תשובה: אני ביקשתי למצות את הבדיקה ולנסות ולגלות מה היה, אני קיבלתי דיווחים שונים, אני הייתי מרוחק.

שאלה: אני אומר לך כמי שקרא את חומר החקירה, אין דיווח כזה על גורמים נוספים שידוע עליהם שהיו בתוך הזירה עצמה מעבר לאותם שניים – שלוש שדיברנו עליהם, כולל אותו אחד שעמד מבחוץ.

תשובה: אני חוזר על מה שאמרתי קודם לכן. על פי הדיווחים שקיבלתי היו יותר, אני לא יודע לומר לך האם הצליחו בסופו של דבר להגיע לכל אחד ואחד מהאנשים האלה למרות שזו הייתה ההנחיה. [**מעיד הפוך מהעדויות**].

שאלה: האם הדיווחים מתועדים?

תשובה: יש שתי צורות, דיווחים מהשטח שלא מתועדים והערכות מצב שמתועדות.

שאלה: באותן הערכות מצב מתועדות יש לך דיווח כזה על כמה ואיך שמנסים לאתר?

תשובה: כן. בהחלט. יש דיווח על כך שהיו נוספים.

שאלה: מעבר למה שיודעים?

תשובה: כן, יש הנחיות שלי ופידבקים בכל מיני ישיבות שנעשו נסיונות לאתר, בחלק הצליחו. [**דברים בעלמא**].

שאלה: האם אנו יכולים לראות את הערכות המצב המתועדות?

תשובה: אני לא יודע אם הם חלק מחומר החקירה.

שאלה: מחומר החקירה עולה כי למעט שני אנשי מד"א שניסו לעשות פעולות החייאה על תאיר ז"ל יחד עם שני אנשים נוספים, אחד מהם מר אמסלם שבכלל ברח, לא יכול היה לשאת במראה, כולל איש האחזקה שגם הוא לא נכנס, מחומר החקירה אלה האנשים שהיו שם. האם היו דוחות פעולה כלשהן שמתעדות בדיקה, חקירה ונסיון לאיתור של גורמים נוספים שלשיטתכם ולידיעתכם על סמך נתונים, היו בזירה וטרם נחקרו?

תשובה: אני לא יודע להשיב לך. אין לי דוחות כאלה.

שאלה: אני אומר לך כנתון עובדתי, בחומר החקירה אין שום דו"ח כזה שמנסה למצוא אנשים נוספים שהיו בזירה שמנסים לאתר אותם?

תשובה: אני חוזר שוב על מה שאמרתי לך קודם".

העתק פרוט' עדותו של אבי שי מצ"ב כ**נספח 88.**

176. **ירון שור - מומחה התביעה לטביעות נעליים.**

אם לא די בחוסר יושרם של קברניטי החקירה, הוא "הגדיל לעשות" והצטרף אליהם. באופן זה, חרף העובדה שהעיד כי העקבות הזרות אינן מתאימות לנעליו של המבקש, הוא המשיך באופן מקומם להשריש את ה"ספין", והפר בכך את מחויבותו כעד מומחה להיות אובייקטיבי.

וראו עדותו מתוך החקירה הנגדית בעמ' **499-507** (עדותו המלאה ניתנה בישיבות 17/2/2008, 24/2/2008 בעמ' 468-531):

בע' 500: בסעיפים 6 - 7 לחוות דעתי מופיעות 3 עקבות הנ"ל על מושב האסלה, על מיכל המים ועל הקיר המפריד, נמצאות 3 עקבות חלקיות של נעליים שהוטבעו בדם ואשר לגביהן לא מצאנו נעל מתאימה לא בקרב הנעליים שנבדקו בתיק זה ולא באוסף המעבדה.

ובע' 501: שאלה: אותן עקבות על האסלה, על הניאגרה ועל הקורה, מבדיקה שלכם איננה תואמת או נשללת האפשרות שהן שייכות לנאשם או לכל אחד אחר מהאוסף של אותן נעליים שתפסתם ובדקתם, אני לא מדבר על האוסף הכללי.

תשובה: אכן.

וכן בע' 504: "העובדה היחידה היא שלא מצאתי עקבות נעליים המתאימות לנעלי החשוד, לא מצאתי [מלבד על מכנסי המנוחה], לא על רצפת תא השירותים ולא מחוצה לה, וזו העובדה היחידה.

שאלה: מהעובדות שציינו כאן בפניך, ההטבעה על האסלה, ההטבעה על הניאגרה, ההטבעה על הקורה, שאלה טביעות נעל לא שנויות במחלוקת, זוהו כטביעות נעל, הטביעות הללו שאינן זהות על פניהן עם טביעות הנעל של הנאשם מובילות למסקנה, אם נאמץ את חוות דעתך המלומדת, כי היה עוד אדם בתוך התא?

תשובה: המסקנה שאני יכול להסיק מכל מה שהזכרת, חלקן אני יכול לקרוא להן העקבות הבלתי מוסברות, כלומר שאיני יודע באיזה נעליים נעשו, האם הנעלים עם הזיגזג, הנעליים על מכסה האסלה, על הניאגרה, כל הנעליים האלה שהיו בזירה והותירו את רישומן במקומות שונים בזירה, הנעליים הללו אינן ברשותי, ברור שלתוך תא השירותים נכנסו אנשים רבים, חלקם אנחנו יודעים, החובש, **בן צור**, כל מיני אנשים שאת נעליהם קיבלנו לבדיקה, וחלק מהעקבות בדם לא מצאנו על ידי מי הוטבעו, אין לי ספק שחלק מאותם אנשים היה בתוך תא השירותים ורגליו, נעליו טבלו בדם שהיה על הרצפה. בכל זאת מצאנו עקבות חלקיות ביותר מחוץ לתא השירותים, עקבות חלקיות ביותר על הקורה, עקביות חלקיות נוספות שברור שמעידות על כך כי אלו שדרכו בתוך המקומות האלה לא נתפסו על ידינו או נעליהם".

חשוב לציין לגבי עדותו של שור:

א. כי בחוות דעתו הוא לא ציין כי מצא ט.נ כלשהי על ריצפת התא השני, ואף חזר על כך בתחילת עדותו, בע' 501: "חוץ ממה שאמרתי בסע' 7-6 (לגבי העקבות הזרות שאינן תואמות למבקש), כל יתר העקבות בדם נמצאו מחוץ לתא בו נמצאה המנוחה" + "לא מצאתי [ט.נ] על הרצפה".

בהמשך עדותו בחק"נ הוא פתאום שינה את עמדתו מקצה לקצה וטען כי הוא כן מזהה ט.נ לא משויכת על ריצפתו של התא, בסמוך לקיר המערבי. ט.נ נטענת זו, מן הסתם, היתה כנראה של הפרמדיק אלא שהדבר, בנסיבות האמורות, מעולם לא לובן עד תום.

ב. כי על רקע האמור בס"ק הקודם, **עדותו של שור, כאילו "ברור שלתוך התא נכנסו אנשים רבים", היתה עדות שמיעה פסולה וגם המשכו של ה"ספין"**, שכן הוא העיד בתשובה זו לגבי דברים שברור כי לא היו בתחום מומחיותו, וששמע אותם מחבריו החוקרים.

ג. כי עדות השמיעה שלו, לפיה [מוטי] בן צור כביכול היה אחד מה"אנשים רבים" שכביכול נכנסו לתא, היתה דוגמה לדיווח השגוי שקיבל מהחוקרים, ולו רק משום שמוטי בן צור, (כמו כל הנוכחים האחרים מלבד הפרמדיק והחובש) כלל לא נכנס לתא (וראו גירסתו בנדון בסע' 161 לעיל, כולל העובדה שעקבת נעלו נמצאה על האסלה בתא הראשון!).

העתק פרוט' עדותו של ירון שור מצ"ב כ**נספח 89.**

177. **סיכומי התביעה** (המצ"ב כ**נספח 90**)

בסיכומיה בעמ' 84-83 , בפרק "עקבות הנעליים", המשיכה התביעה להטמיע את המונח: "המחלץ/ים" וכן את ה"ספין" ולטעון כי למרות שהעקבות הזרות אינן שייכות למבקש, הרי שהן כביכול גם אינן שייכות לרוצח האמיתי [הרוצחת האמיתית]. בהקשר זה הטעתה את בהמ"ש קמא בטענה כי " נמצאה התאמה בין נעלי המחלצים לבין חלק מהעקבות בזירה", שהרי התאמה כזו נמצאה רק לגבי ט.נ מחוץ לתא השני! (ת/362 סע' 8-10).

בנוסף טענה, כאמור (בע' 88 ס"ק 6 + בע' 354-351 סע' 11(6), **לאפשרות התקיימותם של שני תסריטים מופרכים** שישללו מהעקבות הזרות את משמעותן המזכה לגבי המבקש:

עפ"י **התסריט הראשון של הפרקליטות** יתכן שהמבקש רצח את המנוחה עם זוג הנעליים שכביכול הותיר עקבה/ות חלקית/ות על מכנסי המנוחה (לפי מומחה התביעה ירון שור ולפי דעת הרוב של בהמ"ש הנכבד בערעור), עזב את זירת הרצח (מבעד לדלת התא), החליף את נעליו לזוג אחר ואז חזר לתא (מבעד לדלת התא) כעבור מספר דקות עם הזוג האחר, נכנס אליו כדי לנקות מימצאים פורנזיים, נעל אותו, ויצא מלמעלה, בהותירו את העקבות הזרות.

ייאמר מיד כי תסריט מופרך זה עומד מלכתחילה בסתירה לשתי קביעות של דעת הרוב בפסה"ד בערעור, משום שבסע' 54 לפסק דינו של כב' השופט עמית, הוא קובע כי: **"ההגיון אומר כי [הרוצח] הסתלק במהירות מזירת הרצח, מאחר שכל רגע יכולה היתה להיכנס תלמידה אחרת לחדר השירותים** ".

ואכן, הרוצחת [א.ק] לא היתה מסתכנת בחזרה לתא ובתפיסתה. אחרי הכל, מדובר בזירת רצח שסביבתה משופעת באנשים, והיא עוד הותירה את דלת התא לא נעולה (שהרי לפי התסריט הזה של התביעה הרוצחת לא יצאה מהתא מלמעלה בעזיבה הראשונה). מכאן שרבים הסיכויים כי דלת התא תפתח בנקל ע"י משתמשת פוטנציאלית חדשה בשירותים או מנקה.

כמו כן, עפ"י קביעת כב' השופט עמית בסיפת סע' 54 לפסה"ד, המבקש הביע את בטחונו בפני המדובב כי: "**אני בטוח שבשירותי נשים אין טביעות אצבעות שלי**", ואם כך אז בודאי שלא היתה לו שום סיבה לשוב אל זירת הרצח לאחר שכבר נטש אותה.

יתר על כן, **<u>תסריט זה מופרך</u>** מחמש סיבות נוספות: <u>ראשית</u>, משום שבמקום לשוב לזירת הרצח ולהסתכן, הרוצחת היתה פשוט משמידה ומעלימה את זוג הנעליים שנעלה בעת שרצחה את המנוחה. <u>שנית</u>, משום שאם הרוצחת היתה רוצה באופן דמיוני לחזור לזירה כדי "לנקותה", היא לא היה נזקקת לזוג נעליים שני אלא חוזרת אליה עם אותו הזוג ה"ראשון" ופשוט משמידה אותו אח"כ. <u>שלישית</u>, משום שאם באופן דמיוני הרוצחת היתה משתמשת בשני זוגות נעליים אז היא היתה משמידה את שניהם ולא מפלה בינהם – האחד מעלימה ואת השני לא. <u>רביעית</u>, משום שהמימצאים בתא מלמדים כי הרוצחת כלל לא ניקתה דבר מקירות התא, מדלתו או מגופת המנוחה, שהרי על כל אלה נמצאו כתמי דם שונים, ט.א וכן שערות רבות; ולא ניכרו עליהם שום סימני ניקוי או ניגוב. (ולא נשמעה גם שום עדות או ראיה כלשהי בנדון. פשוט טענה בעלמא). <u>חמישית</u>, משום שהמבקש מעולם לא "ידע לספר" תסריט מופרך זה...

עפ"י **<u>התסריט השני של הפרקליטות</u>** יתכן שבין בריחת המבקש מהתא (בזינוק מעל הדלת, כפי ששחזר, ומבלי שהותיר את העקבות הזרות) לבין מציאת הגופה ע"י יואב חדד וצבי חוטר (למעלה מחמש שעות אח"כ), הגיע לתא אדם תמים <u>(אדם תמים הגיע לשירותי הבנות?? האמנם הידיעה השיפוטית של דעת הרוב כוללת גברים תמימים שנכנסים בטעות לשירותי בנות, ועוד מטפסים בהם ב"תמימות" בתוך אחד מהתאים</u>?? מילא היה נכתב שאולי הגיעה נערה תמימה. בכל זאת מדובר בשירותי בנות) , נכנס אליו מלמעלה, ירד אל ריצפתו המגואלת בדם, נבהל (רק אחרי שירד "נזכר" להבהל?? לפני שנכנס לא נבהל ממראה המנוחה ומהתזות הדם הפזורות לכל עבר???) ואז טפס חזרה, יצא ממנו מלמעלה והותיר את העקבות הזרות.

גם **ההסבר השני מופרך** כאמור , וזאת <u>בשל שש הסיבות הבאות</u>: <u>ראשית</u>, משום שאם בכלל היתה נקלעת לזירה נערה תמימה, הרי שככל הנראה היא נזקקה לשירותים והיתה בוחר בתא פנוי, וכלל לא נותנת את דעתה לתא הסגור. <u>שנית</u>, משום שאם היתה בכל זאת מציצה לתא הנעול מלמעלה או מלמטה, הרי כאדם תמים ומקל וחומר בהיותה נערה צעירה, היא היתה נבעתת ונבהלת מהגופה ומה"שפריצים" של הדם, בדיוק כמו יואב וצבי, ולכן נמלטת מיד משירותי הבנות ובודאי לא נכנסת לתא מלמעלה. <u>שלישית</u>, משום שגם אם באורח פלא היא לא היתה נבעתת מהגופה ומהדם, אז לא היה לה שום אינטרס לרדת אל תוך התא ואל הגופה. מה ההגיון בכך ומה המטרה? הרי הרוצחת לא הותירה על הגופה מזוודת מזומנים תפוחה. <u>רביעית</u>, משום שאם, כנגד כל הגיון, התמימה לא היתה נרתעת

מהגופה ומהדם, אז היא היתה לבטח נרתעת מהאפשרות הסבירה מאד שדם המנוחה יכתים את נעליה ובגדיה, ואלה יהפכוה לחשודה המיידית ברציחתה. חמישית, משום שאם כנגד כל הגיון, התמימה היתה נכנסת לתא מלמעלה, אז היא היתה יוצאת ממנו ב"דרך המלך", ע"י פתיחת הדלת מבפנים, ולכן התא היה נמצא מלכתחילה כשדלתו פתוחה ולא נעולה. שישית, **אפילו לפי הספקולציות השגויות (עם כל הכבוד הראוי) של דעת הרוב (כב' השופט עמית) בסע' 54 לפסה"ד של בהמ"ש הנכבד בערעור, הרי שהיציאה מהתא במסלול העקבות הזרות היתה אקרובטית וקשה מאד לביצוע, אז למה יתכן שדווקא התמימה היתה אקרובטית נינג'ה?** (וראו שם: "קשה להלום כי הרוצח יניח את רגלו על החלק הקטן הפנוי של מכסה האסלה, תוך שהוא מקפיד לא לדרוך על המנוחה, לאחר מכן יעביר רגל שניה אל מיכל ההדחה (העשוי מפלסטיק ועלול להשבר תחת משקלו של הרוצח) . או – אז, ימצא הרוצח את עצמו עם הפנים אל הקיר, יסתובב בתוך התא הצפוף ויחלץ עצמו מהתא, תוך שהוא דורך עם רגל אחת על קיר אחד – פעולה אקרובטית כשלעצמה, שאני מתקשה להבין כיצד היא אפשרית").

והנה, אבוי, חרף כל הפגמים הרבים בשני התסריטים של הפרקליטות, בהמ"ש קמא, כמו גם דעת הרוב של בהמ"ש הנכבד בערעור, טעו משלא החילו עליהם ועל ה"ספין" המופרך של הפרקליטות, את ההלכה הידועה שהם מחילים מאז קום המדינה, ובאופן קבוע, על כל נאשם המתיימר לתת הסבר לראיות נסיבתיות, שתצריפן מסבכו בעבירה:

"השלב השלישי בבחינת הראיות הנסיבתיות מתבצע באמצעות מבחן הספק הסביר. הסברו של הנאשם יוכל להצילו ממסקנה מרשיעה אם בהסבר החלופי שהוא מציע יש כדי להטיל ספק בעוצמת הראיות הפליליות של התביעה (ע"פ 16/82 מלכה נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(4) 309, 317 (1982) (להלן: ענין מלכה)). כדי להעלות ספק סביר, **על ההסבר להיות רציני, ולא מסופק או מפוקפק**:

> **לא די באפשרות תיאורטית גרידא, ודאי שלא די בהסבר כושל, מפוקפק או לא אמין. רק הסבר מתקבל על הדעת, או המותיר לפחות ספק סביר, עשוי להיות בו כדי לערער החזקה העובדתית... הסבר מסופק או מפוקפק מטבעו אינו אמין, ולמאומה לא יצלח**; שלא כן הסבר, המותיר בלב השופט ספק סביר, העשוי לפעול לטובת הנאשם" (ענין מלכה, בעמ' 316). [הציטוט מע"פ 10365/08 אלעיסאווי, דעת המיעוט המרשיעה של כב' השופטת פרורצ'ייה)".

יתר על כן, **למרבה האבסורד והתסכול הכואב בהמ"ש קמא קבע** בע' 245, 246 **בהכרעת הדין כי: "<u>אין בהעלאת השערות היפותטיות, אשר אינן מבוססות בחומר הראיות, כדי לעורר ספק סביר בדבר אשמתו של נאשם</u>"** (ראה למשל: ע"פ 5793/02 **דוד נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 27.10.2003)" (ההדגשה במקור), **<u>והשתמש בציטוט זה דווקא לצורך דחיית טענת המבקש כי העקבות הזרות מוכיחות את חפותו, במקום להשתמש בציטוט כדי לדחות את הספין ההזוי</u>, ולזכות את המבקש!**

ובחזרה לסיכומי הפרקליטות והמשך הטמעת ה"ספין". ראו בסיכומיה בפרק המבוא סעיף 6, חלק ד: "היעדר ספק סביר" ס"ק 1: [כל הסעיפים והמספרים להלן הם מסיכומי התביעה]

בעמ' 17: מתוך **הראיות הפורנזיות**

(1) "עקבות נעליים נוספות בזירה מלבד העקבות המתאימות לנעלי הנאשם, שחלקן זוהו כעקבות של מחלצים וחלקן לא זוהו. נבהיר כי הימצאות העקבות ניתנת להסבר בכמה דרכים אפשריות, אשר אף אחת מהן אינה שוללת ואינה סותרת את אשמת הנאשם כמבצע הרצח.

וראו גם בעמ' 84-83 לסיכומיה: "עקבות הנעליים", סע' 11:

"נושא עקבות הנעליים הוא בעל חשיבות ראייתית רבה בתיק זה, ואנו נייחד לו מקום של כבוד בעת הדיון בתוספות הראייתיות. בשלב זה, נתייחס לנושא גילוי העקבות בעיקר מן ההיבט העובדתי והכרונולוגי ברצף החקירתי, ופעולות החקירה שבוצעו.

א. עקבות שהתגלו בזירה והשוואתן לנעלי המחלצים

(1) כבר בעת בדיקות הזירה בליל הרצח, נצפו ותועדו ע"י אנשי המעבדה הניידת בזירה מס' עקבות נעליים, חלקן בדם, הן בתוך התא בו נמצאה המנוחה, והן על רצפת קומפלקס השרותים.

(2) בשל ריבוי הנכנסים והיוצאים מהזירה בשלבים הראשונים של גילוי הגופה ועד לסגירתה המוחלטת של הזירה ע"י גורמים מוסמכים, שכללו

את המחפשים שגילו את הגופה, אזרחים שנכחו בבית הספר, הצוותים הרפואיים, והשוטרים הראשונים שהגיעו למקום (שיכונו להלן כולם יחד: "המחלצים"), היתה הנחת העבודה כי מן הסתם, שייכות חלק מן העקבות לאותם מחלצים, אשר נכנסו לתא, דרכו בדמה של המנוחה על רצפתו, ולאחר מכן דרכו במקומות נוספים באיזור השרותים. **["ספין"]**

(3) על מנת לאתר ולשלול את עקבות המחלצים, תפסו החוקרים את נעליהם של המחלצים אשר ידועה היתה נוכחותם בזירה ושלחו אותם להשוואה במעבדת סימנים עם העקבות שנמצאו בזירה.

(4) בבדיקתו של ירון שור ממעבדת סימנים, נמצאה התאמה בין נעלי המחלצים לבין חלק מהעקבות בזירה". **["ספין", משום שכל עקבות המחלצים אותרו <u>מחוץ לתא השני</u> – בתא הראשון ועל ריצפת רחבת השירותים – ת/362 סע' 8-10].**

(1) גם לאחר ההשוואה לכל הנעליים שנתפסו מהמחלצים, מחשודים פוטנציאליים ומהנאשם, נותרו, הן בתוך התא והן מחוצה לו – עקבות שונות אשר לא תאמו לאף אחת מהנעליים שהתקבלו לבדיקה .

(2) בין אלה, **התגלתה עקבת נעל חלקית בדם על מכסה האסלה, לצד גופת המנוחה, וסימנים נוספים, הדומים לה במידת מה, על מכסה הניאגרה ועל הקיר שבין תא 2 לתא 3 . ירון שור התרשם בבדיקתו, כי "כנראה" מדובר בעקבות של אותה נעל, השונה מכל הנעליים שהתקבלו לבדיקה, ומהעקבות על מכנסי המנוחה** .

(3) החוקרים עשו מאמץ להגיע לכל המחלצים והנוכחים בזירה בערב גילוי הגופה, לתפוס נעליים ולערוך עמם שחזורים של מסלולי כניסתם ויציאתם לתא, אולם לא הצליחו לוודא כי אכן אותרו ונחקרו כל המחלצים והנוכחים בזירה בעת גילוי הגופה, או כי הנעליים שנמסרו על ידם הן אכן אלה שנעלו בליל הארוע **[כאמור, הוכח כי כל האנשים שנכחו בזירה נחקרו וכי כל הודעותיהם הוגשו לבהמ"ש קמא].**

(4) ממצאים אלה הובילו את החקירה למבוי סתום בעניין העקבות הנוספות, נלקחו בחשבון מספר תרחישים אפשריים שלא נשללו

-ביניהם כי מדובר במחלץ שלא אותר, אדם עלום שנכנס ויצא" מהתא לאחר הרצח ואפילו כי הנאשם עצמו שב לזירה בנעליים אחרות . למשמעות ממצאים ואפשרויות אלה נתייחס בהמשך בעת הדיון האם קיימות ראיות המעוררות ספק סביר באשמת הנאשם. נציין כבר עתה כי לדעתנו – אף אחד מהתרחישים המסתברים אינו מעורר ספק כזה".

וכן בעמ' 351–354 לסיכומיה:

"<u>הראיות הפורנזיות בזירה</u>

א. <u>עקבות נעליים נוספות על עקבות נעלי הנאשם</u>:

1. בזירה (בקומפלקס השרותים, בתא בו נמצאה המנוחה ובתאים הסמוכים) נמצאו כאמור מספר עקבות נעליים. חלקן מיוחסות למחפשים/מחלצים שהיו בזירה עת נמצאה הגופה, וחלקן למרות מאמצים ניכרים שנעשו בניסיון לזהות את מותירי העקבות, לא יוחסו לנעל ספציפית שנבדקה. ["**ספין**"]

2. לנוכח שלל העדויות הנוגעות למספר הרב של המחלצים המחפשים ואנשי הרפואה שהיו בזירה, ולנוכח העובדה שהזירה בשלבים הראשונים, ועד להגעת אנשי משטרה למקום, הייתה פתוחה לכל, כפי שהובהר בראשית סיכומינו בסקירה הכרונולוגית של החקירה, ברור מדוע לא ניתן לייחס כל אחת מהעקבות לאדם ספציפי ולזהותה. הדבר אמור גם **בעקבות בקומפלקס, אשר סביר להניח כי נוצרו <u>לאחר גילוי הגופה</u>, ע"י מחלצים שיצאו מהתא** (שכן קודם לכן נוקה הקומפלקס ולא היו בו סימנים כלשהם), וגם בעקבות בתא עצמו. **["ספין"]**

3. **במהלך המשפט התייחסה ההגנה לעקבות או חלקי עקבות נעל מוכתמות בדם שנמצאו על האסלה, על מיכל הניאגרה ועל הקורה המפרידה בין תא מס' 2 לתא מס' 3. הועלתה טענה כי עקבות אלה שייכות לרוצח האמיתי של המנוחה, מאחר והן אינן תואמות את נעליו של הנאשם הרי שהוא איננו הרוצח.**

4. **אין מחלוקת בין ההגנה לתביעה בנוגע לעובדה כי הנעליים שהותירו עקבות אלה לא אותרו.** השאלה שבמחלוקת היא מה פירושה של קביעה זו. לטעמינו, אין בעקבות הללו - לא מוסברות ככל שיהיו, בכדי

לאיין את המסה הקריטית של הראיות שהצטברה כנגד הנאשם, והן אינן יורדות לשורש הראיות הקיימות ופוגמות בהן".

178. התייחסות ההגנה במשפט לעקבות הזרות:

בשלב ההוכחות: **כנגד ה"ספינים" וההטעיות מצד החוקרים והתביעה בסוגיית העקבות הזרות, ניסתה ההגנה במשפט להתגונן**, כאמור, באמצעות עד הגנה אחד –אלכסנדר פלג, אשר למרבה הצער לא זכה לאמונו של בהמ"ש קמא (וראו בהכרעת הדין בע' 287 וגם בע' 267-282).

הוא העיד כמומחה לזירות פשע, וזאת בישיבת 14/5/2009, בעמודים 1374-1399 וכן בישיבת 17/5/09 בעמ' 1400-1430 .

חוות דעתו הוגשה כמוצג **נ/185** – נספח 28 - בהסתייגות התביעה לפיה הוא הסיק מסקנות שאינן בתחום התמחות אלא מסורות להכרעת בהמ"ש.

וראו עדותו בע' 1374-1376 כי פרש מהמשטרה בשנת 1999 וכי היה במשך שנים רבות "ראש מעבדת תל אביב, אז הייתה מעבדה אחת בכל המשטרה של כל הפשעים החמורים בארץ...הייתי ראש מעבדה ניידת של תל אביב...יצא לי להתמחות בתחום הזה אני חושב 12 שנים ברציפות".

וכן: "ערכתי עשרות אם לא מאות שחזורים במסגרת תפקידי בזירות רצח. במסגרת תפקידי רציתי להשתכנע שהמשחזר הוא אכן המבצע. אני חייב לציין כי היו שחזורים שהחלטתי להפסיק בהתחלה, באמצע. היו שחזורים שהחלטתי לא לעשות כיוון שהם לא תאמו מבחינת זירת האירוע".

בעמ' 1380-1381 הוא העיד כי הוא אמנם לא מומחה להשוואת טביעות נעל אולם הוא כן מומחה "להצביע על עקבות רלוונטיות בזירה שקשורות לאירוע שאני חוקר, שאני בודק, זו המומחיות שלי, אני מצביע עליהן, מנציח אותן ושולח למעבדה במטה הארצי", כולל טביעות נעל.

שאלה: אני רוצה שתאיר את עינינו לגבי עקבה ספציפית אחת שנמצאה על האסלה, העקבה המוכתמת בדם, ראית את התמונה? מה אתה למד ממנה?

תשובה: **העקבה הזו רלוונטית לגבי שעת הרצח כי יש נזילת דם עליה**, מה שמצביע על מידת הרלוונטיות.

ובעמ' 1418, בחק"נ לתובעת:

ש. בסעיף 4 , 5 לחוות הדעת שלך אתה מתייחס לאופן היציאה של הנאשם מתא השירותים ואתה קובע כממצא, שהרוצח השאיר עקבות נעליים על האסלה, על

הניאגרה ועל הקיר המפריד. אני שואלת אותך למה אתה החלטת שזאת דווקא יציאה של הרוצח?

ת. בהנחה שלא היה אדם נוסף שיצא והשאיר את כתמי נעליו על האסלה ועל הקיר המפריד, אנחנו לא יכולים להסביר [אחרת] את הסיבה של העקבות הללו.

ש. בהנחה שלא היה אדם אחר שדרך אחר כך על עקבות הדם?

ת. <u>העקבה של הדם שעל האסלה יש עליה דם שזב מגופה של המנוחה, זאת אומרת שנעשתה בסמיכות לרצח</u>.

ש. למה לא כתבת את זה בחוות הדעת? למה בחרת לכתוב שהרוצח הוא זה שעשה את זה? למה אתה כותב בחוות הדעת רוצח ולא "אדם"?

ת. <u>בגלל שהדם זרם</u> [על העקבה].

ש. הגענו למסקנה שאתה לא יכול לשלול שאדם אחר נכנס אחרי חמש או עשר דקות.

ת. זאת אפשרות. הדם זב על העקבה.

ש. אתה יודע כמה זמן הדם המשיך לזוב?

ת. לא, אני לא יודע. **יש כאן היגיון, מה גם שבשחזור הוא לא הצביע על כך שהוא חזר.**

העתק פרוטי עדותו של פלג מצ"ב כ**<u>נספח 91</u>.**

<u>בסיכומי ההגנה</u>: (מצ"ב כ**<u>נספח 92</u>**)

בע' 21 בסע' 3, תחת הכותרת: "המימצאים שנתגלו בזירת הרצח", ציינה ההגנה את קיומן של העקבות הזרות ואת אי התאמתן, לא למבקש ולא לאף אחד מה"מחלצים".

כך גם בע' 35-21 , בסע' 3 שכותרתו: "סימני שאלה נוקבים", דילמה מס' 1, שם הדגישה כי העקבות הזרות שייכות לרוצח.

בס"ק ג' הדגישה ההגנה כי (ההדגשה במקור): "**ההשלכות של הימצאות עקבות נעל טבולות בדם בזירת הרצח שאינם של הנאשם והממוקמות לכאורה במסלול הימלטות מזירת הרצח, היו רבות משמעות גם אליבא דהגיונם של החוקרים, כך שבתאריך 8/1/07 נשלח צוות חוקרים לביקור נוסף בזירת הרצח (יעקב מלכא ראובן אזולאי וטכנאי זיהוי שאמור לתעד בהסרטה את הניסוי) על מנת לתעד ניסוי של שחזור יציאה מן התא בהתאם למיקום עקבות הנעל הטבולות בדם שהוטבעו במסלול הבריחה לכאורה מן התא.**

כ-3 שבועות לאחר שחזור הנאשם את יציאתו לכאורה מן התא, שחזור אשר לא עלה בקנה אחד, לא עם מיקום העקבות [הזרות] ולא עם אופן היציאה כמשוחזר ע"י הנאשם לאור מיקום העקבות (ת/453)".

וכן (ההדגשה במקור): "**<u>ראשית</u>: לא למותר יהא להדגיש כי זהות כל המחלצים, אנשי ההצלה והמשטרה שנכחו בזירה עצמה הייתה ידועה לגורמי החקירה <u>ומכולם וללא יוצא מן הכלל נגבו הודעות ונעליהם נתפסו ונבדקו</u>.**
לזירת הרצח עצמה, תא שירותים מס' 2 , <u>לא הורשה</u> אף גורם להיכנס למעט החובש והפרמדיק, הזירה עצמה נשמרה ע"י כוח משטרה שסגר את קומפלקס השירותים כולו ולא איפשר לאף גורם להיכנס למעט קצין המודיעין וקצין נוסף שמסרו הודעה היכן עמדו ומה בדיוק עשו.
מהודעתם עולה בעליל כי לא הסתובבו בתוך התא ו/או שטיפסו על האסלה מיכל ההדחה או הקורה המזרחית, וצוות המעבדה הניידת המיומן בתיעוד זירות פשע שתיעד את הזירה כשהוא מצויד באמצעים סטריליים לתיעוד הזירה מבלי לפגוע בראיות שבזירה ובוודאי לא באמצעות הטבעת עקבות הטבולות בדם במיקום בו נמצאו.
ויודגש כי צוות המחלצים האזרחים שגילו את גופת המנוחה לא נכנסו כלל לתוך תא מס' 2 כעולה מהודעותיהם" .

וכן (ההדגשה במקור): "**כל העקבות המיוחסות לצוות המחלצים ההצלה והמשטרה שהיו בזירה, הוטבעו במקומות שכדלקמן:**

א. בתא <u>מס' 1</u> על מכסה האסלה - של מרדכי בן צור (סעיף 8 לחוו"ד של ירון שור ת/362).

ב. בתא <u>מס' 1</u> על האסלה - עקבת נעל של העד רמי דאודי (ת/362 סעיף 10).

ג. על הרצפה בשירותי הבנות [לא בתא השני] שתי עקבות נעל המתאימות לנעלי <u>החובש</u> (ת/362 סעיף 9).

הנה כי כן נמצאנו כבר עתה נלמדים כי התיאוריה עליה נסמכת המאשימה ולפיה כנראה שהו בתוך זירת הרצח אנשים נוספים הקשורים לצוות החילוץ ההצלה והמשטרה ושזהותם אינה ידועה, הינה תיאוריה בעלמא חסרת כל ביסוס ראייתי על פניה, ובשים לב כי מדובר בפרק זמן של יותר מארבע שעות [צ"ל יותר מחמש

שעות – י.הל!] משלב ביצוע הרצח עד לגילוי גופת המנוחה, פרק זמן ניכר דיו על מנת לגרום להתקרשות [לקרישת – י.הל] הדם בזירה בכלל ובקידמת התא בפרט, שלא היה מגואל בשלוליות דם, שניקוו בין בסיס האסלה לקיר המזרחי.
עובדה זאת כשלעצמה משמיטה את הבסיס מהתיאוריה של המאשימה לפיה <u>העקבות הטבולות בדם</u> יכול והוטבעו ע"י מי מצוות המחלצים ההצלה והמשטרה שהיו בזירה, כשכאמור זהות כולם ידועה נגבו מהם הודעות ונתפסו נעליהם לבדיקה והשוואה".

וכן (ההדגשה במקור): **"בהמשך ובהקשר זה שולפת המאשימה מנבכי דמיונה הקודח תיאוריה הזויה נוספת שיש בה לשיטתה כדי "להסביר" את הימצאות עקבות הנעל העלומות הטבולות בדם".**

וראו בסיכומי ההגנה גם בע' 179, מתוך תת פרק: "ממשיכים "בשחזור" ת/27 עמ' 8 למטה", וכן בע' 317, 318, 365, 368, 369, 409, 410 שם.

<u>תת פרק 5.7: סקירת הצלחת הספין בבהמ"ש קמא: קביעותיו המוטעות של בית המשפט קמא לגבי העקבות הזרות, הן בהכרעת הדין הראשונה והן בהכרעת הדין המשלימה</u>.

<u>בהכרעת הדין הראשונה</u>

בהמ"ש קמא קיבל, כידוע, את ספין ה"מחלץ האלמוני" ובהתאם לכך קבע כי יתכן שהוא הותיר את העקבות הזרות. כמו כן בקר נחרצות את מומחה ההגנה <u>פלג</u>, ותחת זאת קבע לגביו בע' 287 (וראו גם 267-282) להכע"ד כי הוא איננו מומחה, והתיימר לקבוע קביעות שאין לו כלל מומחיות לגביהן. כך למעשה לגבי כל הנושאים שלגביהם העיד.

כמו כן קבע בהמ"ש קמא בעמ' 245, 246 , מתוך פרק י"ד - "ראיות פורנזיות נוספות בזירה": "אכן, ניתן להעלות תרחישים נוספים להימצאות ממצאים פורנזיים נוספים בזירה, אולם כלל נקוט בידנו כי:

"**<u>אין בהעלאת השערות היפותטיות, אשר אינן מבוססות בחומר הראיות, כדי לעורר ספק סביר בדבר אשמתו של נאשם</u>**" (ראה למשל: ע"פ 5793/02 **דוד נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 27.10.2003).

צודק הסניגור בטענותיו, כי בזירה לא נמצאו ממצאים אחרים כדי ראיה פיזית – אובייקטיבית הקושרת את הנאשם דווקא לרצח המנוחה.

אין בנמצא ממצאי ד.נ.א, אין ממצאים ביולוגיים, אין טביעות אצבע, ולבד מעקבות הנעליים כפי שהורחב בפרק שייוחד לכך לעיל, הרי שלעניין ממצאים בזירה כזירה, הצדק עם הסנגור.

עם זאת בנסיבות כאן, הממצאים שנמצאו, ככל שקושרים אנשים אחרים לנוכחות בזירה, <u>אינם</u> ראיות בעלות פוטנציאל של זיכוי <u>ואינן</u> יכולים לעמוד ולקיים ספק כלשהו באשמת הנאשם, נוכח מכלול ראיות התביעה במכלול תיק זה.

.....

ומתוך המשך פרק זה סעיף 4 עמ' 256-261:

(4) **<u>עקבות הנעליים הנוספות שנמצאו בזירה:</u>**

"בתא השירותים נשוא הרצח, נמצאו עקבות נעליים רבות, הן בתא עצמו והן על רצפת מתחם השירותים (ראה תמונות 9, 11-13, 40,41,55,57,68, לת/1).

"בפועל, הזירה "זוהמה" כבר בשלב הראשון, שכן עד לסגירת המתחם כראוי, נכחו <u>בתא</u> [ההדגשה שלי – י.הל] **המחפשים שגילו את הגופה, אזרחים שונים, צוותי מד"א והשוטרים הראשונים שהגיעו למקום (ראה רשימת הנוכחים בזירה, ת/95)"** [אימוץ ה"ספין"].

"לאור האמור, הניחו החוקרים כי מקצת העקבות המצויות במתחם, שייכות בחלקן למי מהגורמים אשר שהו בתא ויכול כי דרכו על הדם ויצרו עקבות נוספות.
לשם איתור מטביעי העקבות, נשלחו למעבדת סימנים זוגות נעליים רבים.

בין הנעליים שבחן המומחה שור, ניתן למנות את נעלי החשוד רפאל כהן, חמישה זוגות נעליים המיוחסות לחשוד ישראל נפתלי, זוג נעלי החשוד יוסי לוי, זוג נעלי החשוד בני סלע, זוג נעליים המיוחסות לפראמדיק, זוג נעליים המשויכות לחובש, ארבעה זוגות נעליים המשויכות לנאשם, זוג נעליים המשויכות לעד מרדכי בן צור וזוג נעלי ספורט המשויכות לרמי דאודי (ראה חוות דעת שור ת/362, עמודים 3-1).

<u>בבדיקתו של ירון שור, נמצאה התאמה בין נעלי המחלצים לבין חלק מהעקבות בזירה</u>.
<u>מעל מכסה האסלה בצידו החיצוני, **בתא** השירותים **הראשון** ובמעתקי הג'ל, נמצאות מספר עקבות נעליים המתאימות בדגם לנעלי העד מרדכי בן צור, בתצלומים המסומנים "שירותי בנות, על הרצפה בשירותים" **[מחוץ לתאים]**, נמצאו שתי עקבות חלקיות המתאימות לחלקים המקבילים בנעל המיוחסת לחובש, בתצלומים המסומנים "שירותי בנות, על האסלה **בתא הראשון** הסמוך לדלת הכניסה" נמצאה עקבה חלקית המתאימה לנעל המיוחסת לעד רמי דאודי</u> (ראה ת/362, סעיף 10)". [ומה רבותא בכך מלבד ה"ספין" המקומם?? הרי כל המימצאים הללו מתאימים בדיוק להודעותיהם של השלושה, לפיהן מוטי בן צור ורמי דאודי הציצו לתא 2 לאחר שעמדו בתא הראשון על מכסה האסלה. כמו כן, שתי עקבותיו של החובש אותרו ברחבת השירותים, אולם חד משמעית אף אחד מהם לא טפס בתוך התא השני, וראו, כאמור עדויות כל הנוכחים בזירה בתת פרק 5.5 בע' 102].

"כן נקבע כי על גבי מכסה מושב האסלה, נמצאת עקבה חלקית של נעל, מוטבעת בדם השונה מכל הנעליים שהתקבלו לבדיקה. על גבי מכסה מיכל ההדחה ועל הקיר המפריד בין התא השני לשלישי, נמצאות שתי עקבות חלקיות, כנראה מאותו הדגם שהותיר את העקבה שע"ג מכסה מושב האסלה (שם, בעמ' 5) [סע' 7,6 לחוו"ד ת/362 – י. הל].

ההגנה ניסתה להיתלות באילן קיומן של שלוש העקבות הללו ולטעון כי עקבות אלו שייכות לרוצח האמיתי. נטען כי לא ייתכן ועקבות אלה הוטבעו ע"י מי מצוות החילוץ או המחפשים, שכן גופת המנוחה נמצאה שעות ארוכות לאחר הרצח, פרק זמן בו נקרש הדם, לפיכך כיצד נוספו לקדמת התא טביעות נעליים טבולות בדם שנקרש זה מכבר?"
[חשוב לציין כי טיעון זה אכן נטען בע' 29 לסיכומי ההגנה אולם עיקר טיעונה בנוגע לעקבות הזרות היה, מן הסתם, כי כל הנוכחים בזירה נחקרו וכולם אמרו שבכלל לא נכנסו לתא ובטח לא טיפסו בו ו/או ירדו בתוכו, ונעליהם גם נתפסו ונמצאו לא מתאימות לעקבות הזרות].

"עלי לדחות את הטענה, לבד מהעובדה כי עניין קרישת הדם הינו סברה מדעית אשר לא הוכחה בחוות דעת מתאימה, הרי בפנינו כעובדה ממצאי חוות דעתו של שור (ת/362), לפיה **נמצאו** מספר עקבות כתואמות לנעלי העד מרדכי בן צור, החובש ורמי דאודי, אשר נכחו בזירה **שעות ארוכות לאחר הרצח**". [אבל לא בתוך תא השני אלא בראשון! כמו"כ, בכל מקרה עקבותיהם של שניים אלה נמצאו באבק ולא בדם כך שאין להן שום נפקות לסוגיית קרישת הדם][ההדגשות במקור]

"לעניין עקבות אלה העיד שור :
"ברור שלתוך תא השירותים נכנסו אנשים רבים, חלקם אנחנו יודעים, החובש, בן צור, כל מיני אנשים שאת נעליהם קיבלנו לבדיקה וחלק מהעקבות בדם לא מצאנו על ידי מי הוטבעו, אין לי ספק שחלק מאותם אנשים היה בתוך תא השירותים ורגליו, נעליו טבלו בדם שהיה על הרצפה. בכל זאת מצאנו עקבות חלקיות ביותר מחוץ לתא השירותים, עקבות חלקיות ביותר על הקורה, עקבות חלקיות נוספות שברור שמעידות על כך כי אלו שדרכו בתוך המקומות האלה לא נתפסו על ידנו או נעליהם" (עמוד 505 לפרוטוקול).

אף ששור תיאר את התרחיש ההגיוני ביותר, ואין להוציא מכלל אפשרות כי אחד מהנוכחים הרבים בזירה הוא זה שהותיר את העקבות, כאשר בלהט האירועים לא זכר לשחזר כיאות את התנהלותו בתא, עדיין <u>לא עלה בידי המאשימה ליתן מענה חד משמעי לקיומן של העקבות</u>, יכול ועקבות אלה נותרו כתוצאה מתרחיש אחר אשר אין מתפקידנו לנחש. [ההדגשה בקו וההגדלה שלי- י.הל]

במלאכת הכרעת הדין הניצבת לפתחו של ביהמ"ש, אין הוא יכול להשיב לעיתים על כל שאלה העולה, אם מצד הסניגוריה ואם מצד המאשימה.

יכול ויהיו שאלות אשר לעולם תישארנה ללא מענה".

"במשפט רצח, בו העדים שנוכחו בשעת מעשה, הם, לעתים, במספר מועט או אינם בנמצא כלל, **עלול חומר ההוכחה מטעם הקטיגוריה להכיל, לפעמים, חלל ריק ופרשיות סתומות.** ברור כי במצב דברים כזה **אין מתפקידו של בית־המשפט למלא את החלל או לפרש את הסתום ובודאי שחלילה לו לעשות כן בדרך מלאכותית.** עליו, על בית־המשפט, להביא בחשבון כי בחומר העדות שהציגה הקטיגוריה ישנם דברים אחדים אשר אמנם לא בא עליהם פתרון משביע רצון ולשקול אם, אף־על־פי־כן, קיימת הוכחה מספקת המקשרת את הנאשם אל מעשה הרצח בו הואשם. במלים אחרות, תפקידו של בית־המשפט הוא לדון בהאשמה, המתבררת לפניו, **על סמך החומר שהוצג במשפט, ולאו דווקא לצייר תמונה המגלה את פרטי המקרה בשלמותם".**

עוד אומר לטעמי, כי יכול ויהיו מקרים שבהם החללים החסרים יהיו משמעותיים כדי כרסום בחומר שהוצג ככזה, אך עדין הכרעת בית המשפט הינה על סמך החומר שהוצג, לא אחרת, אין בית המשפט יוצר מלא מחסר ; והשאלה הינה, האם בחומר בפניו השכילה המאשימה להוכיח אשמת נאשם מעבר לכל ספק סביר ולא אחרת.

מן הכלל אל הפרט:

על מכנסי המנוחה נמצאו שש עקבות (ברמות זיהוי שונות) המצביעות, כי הנאשם נחלץ מן התא אחר שדרך על גופת המנוחה, הנאשם שיחזר זאת כאשר השחזור תואם לזירה.

הנאשם דרך על מושב האסלה [לא נכון! ההפך. טה"נ היחידה על האסלה היתה העקבה הזרה הראשונה] **כאשר גופת המנוחה הייתה שרועה שם, דרך על מכנסיה והותיר שם מספר עקבות, נתמך בידיו** כתם הדם היחיד על הקיר השמאלי/מזרחי היה כידוע וכמוסכם של עקבת הנעל השלישית, ולא של יד/כף יד!] **ואין בהימצאות עקבות נוספות בכדי להחליש עובדות אלה.**
(ראה הפרק שיוחד לנעליים בהרחבה).

יתכן [הבאת הספק לרעת הנאשם – י.הל] **מצב בו עקבות הנאשם לא נמצאו בתוך התא..... יתכן** [שוב הבאת הספק לרעת הנאשם – י.הל] **כי עקבתו ככל שהושארה, נמחקה לאחר שדם המנוחה המשיך לזרום מגופה.**

מתוך פרק כא' להכרעת הדין "ההיבט המשפטי", תת פרק "העדר ספק סביר" עמ' 431-432

אין חולק כעובדה כי עקבות הנעלים האחרות לרבות על האסלה ומיכל הניאגרה ועל הקורה המפרידה בין תא מס' 2 לתא מס' 3 לא אותרו, עקבות אלה אינן תואמות לנעלי הנאשם אך אין בכך כדי לקבוע על סמך כך, כדי ספק לאמור, ספק כי הנאשם שבפנינו אינו הרוצח, אין כך פני הדברים כאן.

<u>עקבות נעליים אלה לא אותרו, בעוד על מכנסי המנוחה כפי שציינתי לעיל, זוהו מספר עקבות נעליו הנדירות של הנאשם, מוטבעות על מכנסיה</u>.

העובדה שעקבות הנעליים האחרות לא אותרו, אין בה כדי להוות ספק כדי ראיה בבחינת "ספק סביר" לזיכוי הנאשם.

"יתכן שיוותרו סימני שאלה או "חורים ראייתיים" מסוימים לאחר עיבוד מכלול ראיות התביעה ולעיתים אין בידינו לשחזר למלוא פרטיו את האירוע שבמוקד כתב האישום. ועדין, אין משמעותם של אלה כי נוצר בהכרח ספק סביר באשמה, ספק סביר ממשי הוא ולא די בהעלאת אפשרויות תיאורטיות גרידא" (ע"פ 2331/08 קסטרו נ' מ"י (לא פורסם, 24.04.09).

בית המשפט העליון ציין בלשון ברורה:

"לא אחת קורה כי הראיות הניצבות בפני בית המשפט אינן מתיישבות האחת עם רעותה. חוסר אפשרות לגבש תזה עובדתית המתאימה באופן מושלם לפסיפס הראיות אינו מהווה מכשול בלתי עביר. בפסיקה נקבע כי ניתן להגיע למסקנה המרשיעה <u>גם כאשר</u> נותרות תהיות שונות ללא מענה. זאת, כאשר הראיות המרשיעות הינן <u>בעוצמה המספיקה</u> כדי לבסס את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר על אף אותן תהיות" (ע"פ 7443/06 **ארקה נ' מ"י**, (לא פורסם, 28.09.08) וראו עוד כפי שציטטנו כבר לעיל בעניין שושני ובוניפד).

<u>בהכרעת הדין המשלימה</u> (מיום 24.2.14)

בסע' 68 להכע"ד: " הסנגורים בסיכומיהם מציינים כי ממאזן הראיות הפורנזיות יש לזכות את הנאשם, כאשר הם מציינים ראיה פורנזית פוזיטיבית מזכה – מסלול טביעות

נעליים בדם המסמן את נתיב בריחת הרוצח כטענתם (להלן: "העקבות האחרות"). אין כל חולק כי בתא השירותים מצויות עקבות נעל על גבי מכסה מושב האסלה, על גב מכסה מיכל ההדחה ועל הקיר המפריד בין התא השני לשלישי. עוד אין חולק כי עקבות אלה **אינן** של הנאשם (ראה בהרחבה דיון בעניין זה עמ' 225 ואילך להכרעת הדין).

הכרעתנו הראשונה כי עקבות נעליו של הנאשם מצויות על מכנסי המנוחה בעלות משמעות מצמררת וברורה – הנאשם דרך על הגופה בעת שנחלץ מן התא. גם אם נמצאו בזירה עקבות אחרות מגואלות בדם, המסקנה המתבקשת היא כי **עקבות הרוצח הן אלו שעל הגופה**, והעקבות האחרות, נוצרו ע"י מחלץ זה או אחר או ע"י אחד מני הרבים אשר זיהמו את זירת הרצח" [ההדגשה במקור].

בסע' 108: "אין כל ספק כי עקבות הנאשם אשר נמצאו על מכנסי המנוחה שימשו כ"דבר מה" נוסף אחד מיני רבים. חוות דעתו של המומחה בודזיאק כשלעצמה, גם לשיטת ההגנה, לא יכולה לבסס טיעון לזיכוי, אלמלא מסלול "העקבות האחרות", מסלול אשר הביא את ההגנה לחיפוש אחר מומחה נגדי למומחה שור.

ואולם, כפי המפורט לעיל, אין כל ספק ולו ספק ספיקא כי על מכנסי המנוחה מוטבעות עקבות נעליים. עוד אין ספק כי הנעליים אשר הטביעו את מסלול "העקבות האחרות" **<u>שונות</u>** [ההדגשה במקור] במידתן ובתצורת סולייתן מהעקבות שעל מכנסי המנוחה וכאשר מנחת כיוון העקבות **כמסלול הדגמת** יציאתו מהתא.

מכל האמור לעיל ובדגש על עובדת הימצאות עקבות נעל על מכנסי המנוחה, הרי שנתון "העקבות האחרות" חסר כל משמעות. הדעת נותנת כי אדם שאינו הרוצח לא יעז לדרוך על גופת נערה צעירה ומכאן כי עקבות אלה שייכות ככל הנראה (כפי שהנחנו אף בהכרעת הדין העיקרית), למי מהמחלצים או מהסקרנים אשר הצטופפו בזירה.

כך גם כך ו**לאור הלכת מצגורה, הרי שניתן כאן משקל נמוך לכל קביעה מתחום השוואת עקבות נעליים – הן זו של שור, הן זו של בודזיאק, הן לגבי העקבות שעל מכנסי המנוחה, והן לגבי העקבות שעל מיכל ההדחה.** [אבל גם אחרי פס"ד מצגורה יש הבדל ענק בין קביעה שהעקבות הזרות **אינן** של המבקש לבין קביעה כי העקבות על מכנסי המנוחה הן **כן** שלו בסבירות כזו או אחרת! זאת משום ששלילת התאמה היא אבחנה הרבה יותר קלה, אמינה ומהירה מקביעת קיומה של התאמה, בדיוק כמו בהשוואת דנ"א או ט.א]

מכל האמור לעיל הרי שחוות דעתו של המומחה בודזיאק, לא יצרה ולא יכולה היתה ליצור ספק סביר במעורבותו של הנאשם".

תת פרק 5.8: סקירת הצלחת הספין גם בבהמ"ש הנכבד: קביעותיה השגויות גם של דעת הרוב בבהמ"ש הנכבד בנוגע לעקבות הזרות

179. ראשית, מן הראוי להדגיש כי סקירת טעויותיה של דעת הרוב, אין משמעה כי בקשה זו הפכה, מבלי משים, לערעור על פסק דינה. חלילה.

סקירה זו גם לא באה, חלילה, כדי לפגוע בכבודם הרב של כותביה אלא **נעשית אך ורק לשם שתי מטרות: הראשונה - כדי להציע מצע רק ביותר בקן הראיות החדשות, שאמור להכיל את אלה החדשות, הנוגעות לעקבות הזרות,** הבאות היום כדי לעזור לאחיותיהן הישנות (שניגפו בפני חידק טורף מסוג ספינוקוקוס), בהוכיחן אף הן כי אכן רק הרוצחת היא שהותירה את העקבות הזרות, ולא שום "מחלץ אלמוני".

השניה – כדי ללמד שהיה די והותר בראיות הישנות בענין העקבות הזרות כדי לזכות את המבקש, במובן זה שכל קריאת תגר על המציאות וההגיון החדים כתער והמזכים, שהן סיפקו, מביאה והביאה על הקורא תגר, שגיאות ו"פציעה עצמית" מחודו של התער. (קריאת תגר משמעה התפלפלות עם עובדותיהן ופרטיהן של העקבות הזרות ו/או עימותן עם תסריטים המתיימרים לאיינן ממשמעות מזכה).

180. שנית, ייאמר מיד כי למרות שהח"מ אינו שופט עליון אלא רק סניגור, ולפיכך הוא חש יראת כבוד אוטומטית ו"מעמדית", במיוחד כלפי שופטי בהמ"ש העליון, הרי שהוא נאלץ להסכים עם רוח הדברים במסגרת ביקורתו הנוקבת והנדירה של כב' השופט דנציגר על פסק דינו של כב' השופט עמית, דהיינו של דעת הרוב. **הראשון כמעט "האשים" את כב' השופט עמית בהתעלמות מעקרון הספק הסביר ובהיפוך נטל ההוכחה**, וגיוסו של העקרון לטובת התביעה דווקא (וראה ביקורתו למשל בסע' 357, 358, 359, **360**, 362 לפסק דינו, וראו הפירוט בסע' 74 לפרק הרביעי לעיל).

עם כל הכבוד הראוי, בסע' 50-54 לפסק דינו, כב' השופט עמית אכן השתמש בטעות גם בסוגיית העקבות הזרות, בספק הסביר לטובת התביעה במקום לטובת המבקש, וגייס לטובתה ולרעת המבקש שפע ספקולציות, שלא רק עומדות בסתירה למספר ראיות חשובות, אלא גם אינן הולמות באופן מלא את ההגיון.

181. וכאן יודגש גם כי **חיסול נפקותן המזכה של העקבות הזרות הוא העוול הגדול והבולט ביותר שנגרם למבקש, הן ע"י ביהמ"ש קמא והן, עם כל הכבוד, גם ע"י דעת הרוב של בהמ"ש הנכבד** (מבלי לגרוע ממשקלם של יתר הפרטים המוכמנים "השליליים" או "החסרים" כפי שנקבעו בפסק דינו של כב' השופט דנציגר, ובכללם כמובן סוגית להב הסכין).

182. ודוק, עניין לנו בשלוש עקבות נעל המוכתמות בדמה של המנוחה, אשר הוסכם לגביהן ע"י הצדדים כי הן "שרטטו" את מסלול יציאתו של פלוני מהתא (מלמעלה) לאחר רצח המנוחה, ואשר לא הוטבעו ע"י נעליו של המבקש ושל אף אחד מכל ה"מחלצים" שפקדו את הזירה ונחקרו!

183. **לא בכדי זכו העקבות הזרות למשקל משמעותי בגיבוש הספק הסביר באשמת המבקש, בפסק דינו המזכה של כב' השופט דנציגר, וכן לתשומת לב "מיוחדת" כראייה "בצד הזכות" של המבקש, גם בפסק דינם של שופטי דעת הרוב - כב' השופטים עמית וזילברטל**, חרף דחייתם את ערעורו.

כך קבע לגביהן כב' השופט דנציגר בסע' 293 לפסק דינו: כי **שלושתן נוצרו מאותה נעל ואינן תואמות לאף אחת מנעלי המבקש** וכן לאף אחת מנעלי חשודים אחרים, מחלצים ושוטרים שנכחו בזירה, כי אכן המבקש לא מסר בהודאתו כי יצא במסלול התואם את מסלול העקבות הזרות ובפועל בהודאתו אין כל התייחסות או הסבר לקיומן, וכי **קיומן עומד אפוא בסתירה מהותית לאופן התרחשות הרצח, כפי שתואר ע"י המבקש.** (וראו גם בסע' 71 לפרק הרביעי לעיל).

וכך קבע לגביהן כב' השופט עמית בסע' 51 לפסק דינו כי: **לטעמי זו הראיה היחידה שאינה מתיישבת עם מארג הראיות הצפוף שנזקף לחובתו של ה[מבקש].** דומני שהיא שהביאה את חברי בסופו של יום "לחצות את הגבול" אל זיכוי מחמת הספק. [ואולם] לדידי, אין בראיה בודדת זו אפילו לקרב את ה[מבקש] אל קו הגבול. (וראו בנדון גם בסע' 84 לעיל לפרק הרביעי).

וכך קבע לגביהן כב' השופט זילברטל בסע' 4 לפסק דינו: **בראש רשימת הנושאים שנותרו בגדר תעלומה מצויות העקבות הזרות**. אני מצטרף לחוות דעתו של השופט עמית וכן לדבריו בנדון. אין בפנינו נתון שבהיוותרותו בלתי מוסבר מחייב זיכוי. **מדובר בסימן שאלה מטריד ביותר** אך על רקע המארג הראייתי המרשיע הכולל, אינו מייצר ספק.

וכאן הוסיף: יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בפסק דינם המשותף [והידוע] של כב' הנשיאה בדימוס נאור וכב' השופט דנציגר בע"פ 4354/08 רבינוביץ: "אני רואה בית... אני רואה עץ... אני רואה שמיים..." (וראו בנדון בסע' 92 לפרק הרביעי).

184. ואולם, כב' השופט זילברטל וכב' השופט עמית טעו משום שהעקבות הזרות יצרו "בית" נוסף בפני עצמו, ולכן דעת הרוב (כמו ביהמ"ש קמא) היתה צריכה להגיד לעצמה: "**אני רואה שמיים, אני רואה אדמה ובתווך אני רואה שני בתים - האחד**

של אשמה והשני של חפות, ובית האשמה משתחווה לבית החפות, ומרכין את ראשו בפניו. לכן אזכה את הנאשם". [וראו בנדון גם הקטע המסומן באדום בשני העמודים האחרונים של בקשה זו].

185. להלן אפוא רשימת הכשלים בקביעות דעת הרוב בנוגע לעקבות הזרות (וראו הביקורת הספציפית לגביהן בסע' 360 לפסה"ד של כב' השופט דנציגר, בסע' 74 לעיל).

לגבי פסק דינו של כב' השופט עמית:

א. **בסע' 52** רישא לפסק דינו הוא קבע כי: "עד לסגירת הזירה כראוי נכנסו לתא השירותים הקטן אזרחים, צוותי מד"א ושוטרים שונים. הרשימה ת/95 כוללת חמישה עשר אנשים שרק עשרה מהם תוחקרו... אם מי מהם הותיר את העקבות" [ושמות החמישה, כולם שוטרים, מפורטים בהמשך דבריו באותו סעיף].

מדובר בטעות כפולה:

ראשית, משום שבניגוד לקביעתו נחקרו כל חמישה עשר הנוכחים בזירה(!) כולל חמשת ה"חסרים", וראו בנדון סקירת תמצית כל אימרותיהם בתת פרק 5.5 בע' 102 לעיל.

שנית, משום שכמפורט בתת פרק 5.5, דלת התא נפתחה לרווחה כבר כדקה לאחר גילוי גופת המנוחה ע"י יואב חדד וצבי חוטר, ועוד לפני שהשוטר הראשון (יוסי לוי) הגיע בכלל לשירותי הבנות, וסגר אותם לסקרנים. מכאן שמלכתחילה לא היה שום צורך לאף "מחלץ" לצאת מהתא מלמעלה או להכנס אליו מלמעלה, ולכן גם לא היתה חשיבות בסוגיית העקבות הזרות לאימרתו של אף אחד מהנוכחים בזירה, שהגיע אליה לאחר שדלת התא כבר נפתחה לרווחה (בלי קשר לעובדה שכולם נחקרו), וכאלה היו ממילא כל חמשת ה"חסרים".

ב. כב' השופט הוסיף וקבע בסע' 52 לפסק דינו כי: "אין צורך בדמיון מפותח כדי לצייר את התמונה לפיה מאן דהוא מנסה "להתלות" מעל המנוחה והאסלה – רגל פה (על מיכל ההדחה) ורגל שם (על הקיר) בעוד שני הפרמדיקים שנכנסו לתא בודקים אם המנוחה בחיים..."

ובכן, ראשית, כדי לצייר את הציור של כב' השופט יש (ועוד איך!) צורך בדמיון מפותח, ובודאי דמיון שמופעל כנגד נאשם, ותוך התעלמות מהראיות [ע"ע

ביקורת כב' השופט דנציגר בפסק דינו, כפי שנסקרה בסע' 74 לעיל]. וממה נפשך? הפרמדיקים איל בן משה וצבי נבו נחקרו ולא סיפרו דבר/ציור כזה (אלא להפך, שאף אחד לא ניתלה מעליהם ואף אחד לא טיפס בתוך התא!) אז למה לדמיין ציור כזה בכל זאת?! ולמה עוד לכתוב שכביכול אין צורך בדמיון מפותח לכך?!

שנית, כב' השופט ציין בעצמו בסע' 53 לפסק דינו, בפיסקה השניה, כי "צבי נבו [נהג האמבולנס] סיפר כי הוא כמעט בטוח שאחד השוטרים טיפס על הניאגרה בתא השלישי" [והציץ לתא הרביעי]. מכאן הרי ברור, מקל וחומר, שצבי בודאי היה מספר אם מישהו היה ניתלה מעל ראשו שלו בתוך בתא השני, בזמן שצבי מחבר מוניטור לגופת המנוחה! אז למה לדמיין לרעת המבקש את שצבי לא אמר?!

שלישית, דלת התא הרי נפתחה לרווחה כדקה אחרי גילוי הגופה, ובערך עשר דקות לפני שהגיע האמבולנס עם איל בן משה וצבי נבו [ראו סקירת גירסאות כל הנוכחים בתת פרק 5.5, וספציפית בסע' 165, 166 לעיל את הודעות שני אנשי מד"א כי הדלת היתה כבר פתוחה כשהם הגיעו], אז מדוע, ריבונו של עולם, "המחלץ האלמוני" היה צריך להכנס מלמעלה לתוך התא ולהתלות מעל הגופה?! הרי הוא לא הליקופטר. מדוע שלא יספק את סקרנותו באמצעות הצצה מהתא הראשון או השלישי? (כפי שעשו חלק מעדי הזירה הסקרנים, שהגיעו לשירותי הבנות).

רביעית, כב' השופט סתר עצמו, שהרי קבע בסע' 52 כמה שורות בלבד אחרי ה"ציור" שצייר, כי: "גודל תא השירותים אינו מותיר מקום ליותר מאדם אחד, שניים לכל היותר, להדחק אל תוך התא", והנה הוא פתאום התנדב והכניס שלושה לתא (וארבעה, ביחד עם המנוחה) ?!

לא זו אף זו, עם כל הכבוד הראוי לשופט הנכבד, "הכנסת" שלושה פילים לפולקסווגן חטאה למבקש שבעתיים משום שהיא ביטלה דווקא את עדויותיהם של שני עדי תביעה חשובים: קצין המעבדה הניידת – ינאי עוזיאל - שקבע כי אפילו לאדם אחד קשה לזוז בתא, ועורך השחזור של המבקש, שאמר לחבריו השוטרים, ספונטאנית באמצע השחזור, כי אין מקום בתא אפילו לשני אנשים! [וראו אימרותיהם של השניים בסע' 109 לעיל].

חמישית, אם בכל זאת שני פרמדיקים מטפלים בו זמנית במנוחה, בתוך התא, כשדלתו פתוחה (יש לזכור), מה פתאום השלישי- "מאן דהוא" – הגיע מלמעלה?! לכבוד מה ולשם מה?! הרי דווקא לשם גיוס התשובה לשאלה זו חייבים להצטייד בדמיון מפותח.

שישית, צבי נבו, נהג האמבולנס, העיד במשפט כי [ראו בתת פרק 5.5, בסע' 166 לעיל]: "**כשהגענו אסרו עלינו להכנס. אמר לנו ש**[רק] **אחד יכול להכנס לתוך**

זירת הרצח עצמו, לתוך השירותים ממש, ואז הפרמדיק אמר שאין דבר כזה וששנינו צריכים להכנס יחד, שנינו צוות....ואז אחרי זה הוציאו אותנו החוצה, סגרו את הזירה לגמרי, ולמרות שקראנו לרופא לקבוע את המוות, אסרו עליו להכנס".

עינינו הרואות אפוא כי אפילו לשני החובשים בקושי ניתן להכנס לזירה יחדיו, ואפילו כניסתו לזירה של הרופא, שהגיע מאוחר יותר, נחסמה(!) והוא שב על עקבותיו, אז כיצד ניתן אישור ל"מחלץ" אלמוני להכנס לתא ביחד עם שני הפרמדיקים, ולרחף מעליהם כמסוק פיקוד??

וכיצד ארע שדברים כדרבנות אלה של צבי נבו, לא צוטטו ע"י כב' השופט עמית, ולא מנעו ממנו להפוך את נטל ההוכחה לרעת הנאשם/המבקש, ולבסס עוד יותר את הספין, שהולדתו, כאמור, בנוכלות??

שביעית, אם מישהו ריחף בתא מעל גופת המנוחה (ויודגש כמובן כי הח"מ שולל זאת מכל וכל) אז אולי בלי כוונה הוא נחת עם רגליו על ירכיה, והוא שהותיר את העקבות, שגילה לדעתו שור, על מכנסיה, ואשר לגביהם נקבע ע"י בהמ"ש כי "שום "מחלץ" לא יעז לדרוך על גופת המנוחה"? ומדוע אפוא לא נקבע ע"י בהמ"ש כי: "שום מחלץ לא ידרוך בכוונה על גופת המנוחה, אבל אם יחליק בתא מלמעלה אז כן ידרוך עליה".

ומדוע, אפוא, אפשרות זו לא דומיינה ע"י כב' השופט עמית?? הרי דווקא הפעם, לשם גיוסה, הוא באמת לא היה צריך דמיון מפותח.

ג. בהמשך סע' 52 לפסק דינו תהה כב' השופט מדוע חמשת השוטרים ה"חסרים" לא תושאלו שוב (בנוגע לשאלה אם טיפסו בתוך התא או ראו מישהו שטיפס בתוך התא)?

ראשית, מדובר בתהיה מוטעית משום שכולם, כאמור, הגיעו זמן רב יחסית לאחר שדלת התא כבר נפתחה, וחלקם אפילו לאחר שהחובשים כבר הגיעו, ולא היה להם (ולכל בן תמותה אחר) צורך לטפס בתוך התא.

שנית, מגירסאות החמישה לא ברור כלל מה היה הצורך לתשאלם שוב! [ראה בפרק 5.5, סע' 167-172 לעיל] דוד שושן הגיע לדבריו בזמן שהחובשים כבר טיפלו במנוחה, אריק קליימן מסר כי כלל לא נכנס לזירה, ראובן ארבל מסר כי כשהגיע החובשים כבר טיפלו במנוחה (ובעדותו במשפט הוסיף כי הוא עצמו לא טיפס בתא ולא דרך על האסלה וכו'), הרמח"ם יואב קלינבוים מסר כי בכלל לא נכנס לתאי השירותים וכי גם אלי שקד לא נכנס אליהם, ואלי שקד הוא קצין זיהוי וככזה, מקל וחומר, בודאי לא זהם את הזירה וטפס בתוך התא, וגם לא מסר דברים בכגון זה.

שלישית (ויתר על כן), חזקה על כל אחד מהחמישיה החסרה כביכול, שהיה שמח לבשר לאומה שהוא ה"סינדרלה" בעלת העקבה הזרה, המסירה את הספק, ה"מעיק" על אשמתו של המבקש.

ד. כב' השופט מציין כי הפרמדיק איל בן משה לא נשאל אם ראה מישהו אחר מטפס [כאילו רק אם היה נשאל אז היה מספר שראה מישהו שטיפס בתוך התא].

מדובר בטעות. ראשית, משום שאיל ספר כאמור, כי כשהגיע לתא דלתו כבר היתה פתוחה, אז למה שמישהו יטפס בתוך התא...[ראו כאמור בסע' 165 לעיל]

שנית, ברור כי לו היה רואה כדבר (החריג) הזה, היה מספר על כך, בעיקר לנוכח דבריו המלמדים על הקפדת הקצין במקום על שמירת הזירה.

שלישית, איל דווקא כן סיפר על דברים שלא נשאל. וראו בת/304 כי סיפר מבלי שנשאל, למשל את הדברים הבאים: כי דלת התא הסמוך היתה סגורה, כי שהה במקום מספר דקות וכי השתמש בכפפות.

ה. כב' השופט מציין בהמשך כי: "איננו צריכים להרחיק עדותנו כדי לדעת שבמקום היו אנשים נוספים שלא תוחקרו בנושא. מהדו"ח שצורף לרשימה ת/95 אנו למדים כי רכז המודיעין יוסי לוי...הבחין באדם חובש כיפה ליד השירותים, שאינו מכיר אותו... לא ברור מי הוא אותו אדם חובש כיפה שהיה בזירה.."

ראשית, העובדה שיוסי לוי לא הכיר את חובש הכיפה אינה מלמדת כי האחרון לא נחקר! (מה רבותא אם נוכח א' בזירה איננו מכיר את נוכח ב'? העיקר שהראיות מלמדות כי כולם נחקרו!)

שנית, לפחות שלושה מהאזרחים שנכחו בשירותי הבנות, ונחקרו גם נחקרו, היו חובשי כיפה: צבי חוטר (מי שגילה את גופת המנוחה עם יואב חדד), מוטי בן צור, ורמי דאודי.

שלושתם שיחזרו למצלמה, לבקשת החוקרים, כיצד טיפסו על מכסה האסלה בתא הראשון והציצו ממנו לתא השני, אל גופת המנוחה, ובסרטי השיחזורים ניתן לראות כי שלושתם חובשי כיפה! (וראו שחזור צבי חוטר – נ/51, המצ"ב כ**נספח 93**, שחזור מוטי בן צור – נ/53 המצ"ב כ**נספח 94** ושחזור רמי דאודי – ת/656, המצ"ב כ**נספח 95**) (וראו בנדון גם בסע' 164 לעיל).

מכאן שאין שום הפתעה מרעישה ו/או מסתורית בעובדה שיוסי לוי ראה חובש כיפה שאינו מוכר לו משום שהוא פשוט ראה את אחד מהשלושה (או את יואב חדד, שאולי גם הוא חובש כיפה). אין אפשרות אחרת!

ו. בהמשך סע' 52 כב' השופט ציין כי רמי דאודי סיפר כי כשהגיע לביה"ס במסגרת החיפושים אחרי המנוחה, הוא פגש בחנייה את כל החברה [כאן בא פירוט האנשים שפגש והכיר] + "מיכאל אברהם ועוד שאני לא זוכר". כאן ציין כב' השופט כי רשימת הנוכחים בזירה במיזכר ת/95 לא כללה את שמו של מיכאל אברהם ושל האנשים הנוספים שרמי דאודי לא זכר [כאילו יש בכך לרמוז שהיה תוהו ובוהו בשירותי הבנות, ואנשים שנכחו שם "חמקו מתחת לרדאר"].

מדובר בטעות. ראשית, משום שרמי סיפר שפגש את כל האנשים האלה בחניית בית הספר, כפי שציין השופט, ולא בשירותי הבנות! אז מה רבותא בכך?! לכן לא היה בדיווחו מאומה רלוונטי לענייננו, שהרי המון אנשים חיפשו אחרי המנוחה בשטח ביה"ס, במקומות שונים מאשר בשירותי הבנות! כך, לדוגמה, רמי עצמו סיפר בהודעתו כי התחיל לחפש אחריה בחדר המורים עד שהוזעק לשירותי הבנות...וגם יוסי לוי השוטר סיפר (כדוגמה נוספת) שחיפש באולם הספורט עד שהוזעק לשירותי הבנות, אז למה מענין אותנו אדון מיכאל אברהם?! או האנשים הנוספים שרמי פגש בחניה ונשתכחו מזכרונו?!

שנית, עדויות הנוכחים [ראו בפרק 5.5] מלמדות שצבי חוטר ויואב חדד לא עזבו את מפתן התא מהרגע שגילו את גופת המנוחה ועד שדלת התא נפתחה כעבור דקה, וכן עד שהזירה נסגרה למבקרים באופן מסודר. הואיל והם סיפרו מי בדיוק הגיע לשירותי הבנות, וכך עשה גם כל מי שהגיע מלבדם לזירה (בתצריף מדהים של התאמה בין כל הגירסאות); והואיל ושמו של מיכאל אברהם לא הוזכר ע"י אף אחד מהם, אז למה הוא הפך למעניין?!

ז. **בסע' 53** לפסק דינו הוסיף כב' השופט וקבע כי: "גם בהנחה שלא נפקד מהרשימה אף אחד מהעוברים ושבים בזירה, מי לכפינו יתקע כי מי מהם לא ניסה "להתלות" בתא השירותים לשניה קלה ע"מ לאפשר לאחרים לגשת לגופה, מבלי שבמהלך ההתרגשות והמהומה בתא הקטן והצפוף, הדבר נחרט בזכרונו? או שמא אף התבייש לחשוף זאת כשנשאל על כך?".

ובכן, ראשית, למה "להתלות" לשניה קלה במקום לצאת החוצה לשניה קלה מבעד לדלת הפתוחה, ולפנות מקום דרכה? [האם כשפלוני מגיע אל דירתו כשהוא מצויד במפתח הדלת, ומקל וחומר אם יש כבר מישהו בתוך הדירה שיפתח את דלתה, אותו פלוני מטפס אליה על המרזב?!]

שנית, שוב כב' השופט סותר את עצמו, שהרי כבר קבע בסע' 52 כי בתא יש מקום לכל היותר לאדם – שניים, אז למה פתאום הוסיף על התכולה המקסימאלית אדם נוסף??

שלישית, מדוע "שישכח" ש"נתלה" בשירותים לשניה קלה? או שיתבייש פתאום לספר? הביישנים למשטרה? הביישנים למד"א?

אדרבה, אנשי ההצלה הרי היו, כאמור, כמהים ומאושרים לספק את "הנעל של סינדרלה" כדי לפתור את התעלומה בפתרון זהב שיסיר, יאייד, ירוצץ, יגרוס, ויטחן לעפר דק את "הספק היחיד" לטובת המבקש (כדעת כב' השופט עמית), ובדרך זו גם יסלול למבקש נתיב מהיר וחלק למאסר עולם.

רביעית, ויותר חשוב: מי יתקע לכפינו, אם נפליג על כנפי דמיונו השגוי של כב' השופט [שהח"מ חולק עליו מכל וכל], כי מי שדרך על המנוחה בדרכו הנמהרת "להתלות לשניה קלה" למעלה, מפאת "ההתרגשות והמהומה בתא הקטן והצפוף", לא היה דווקא אותו "מחלץ" שלישי, רביעי או חמישי, (כפי שנכתב בס"ק ב' לעיל בסופו).

ואולי מה שהתבייש לספר היה דווקא זה??

הרי תסריט המשך דמיוני זה (הזוי אף הוא) הוא הרבה יותר "הגיוני" מאשר "התביישות" של אחד מכוחות ההצלה לספר כי הוא אשר יצר כביכול את העקבות הזרות.

ומדוע על כל זאת לא התפנה לחשוב כב' השופט, במסגרת הספק הסביר בו הוא מחוייב? ובמיוחד כשהוא אמור לשמש דוגמה לכל שופטי שלום והמחוזי, להפעלת הספק הסביר לטובת הנאשם ולא לטובת התביעה.

ח. עוד הוסיף כב' השופט מיד לאחר האמור בס"ק ז' לעיל [היתלות ה"מחלץ" הבישן מעל גופת המנוחה]: "על אפשרות סבירה זו ניתן להקיש מהעובדה שהמחלצים טיפסו וניסו **להגיע** לתא השירותים השני גם מלמעלה". מיד אח"כ ציין את העובדה כי בתא הראשון נמצאו טה"נ של מוטי בן צור ורמי דאודי, וכן את העובדה שהחובש (נהג האמבולנס) צבי נבו סיפר כי הוא חושב שראה שוטר מטפס בתא השלישי [ומציץ לתא הרביעי].

גם דברים אלה הינם טעות מהסיבות הבאות:

ראשית, כב' השופט השתמש במושג עלום - "**להגיע** לתא". אין ספק שה"מחלצים" ניסו **להציץ** לתוך התא השני הנעול, ולכן טיפסו (באופן טבעי ומתבקש) בתוך התא הראשון והציצו ממנו אל גופת המנוחה בתא השני. יחד

עם זאת, הם בשום אופן לא ניסו **להכנס** לתוך התא השני, שבו נמצאה גופת המנוחה, ועובדה שאיש מהם לא נכנס מלמעלה לתוך התא, לאחר שהציץ אליו! שנית, בהתאם לאמור לעיל, ה"מחלצים" האזרחים תיארו את הלך רוחם, שהיה בדיוק הפוך מנסיון להכנס לתוך התא! וראו בתת פרק 5.5 המתחיל בע' 102, כיצד נבעתו ממראה גופת המנוחה ומכל התזות הדם, ומיד נרתעו לאחור ויצאו מהתא הראשון, ולא חלמו אפילו להכנס לתוך התא השני! [הודעת צבי חוטר (מראה מסעיר ביותר), הודעת אב הבית קובי סומברנו (היה בהלם וידיו רעדו), הודעת מוטי בן צור (צבי חוטר היה בטראומה) והודעת רמי דאודי (קיבל "פלאש" בעיניים ומיד קפץ אחורה ונעמד ליד הכיורים)].

שלישית, גם העובדה שצבי נבו סיפר כי הוא חושב ששוטר טיפס בתא השלישי אינה רלוונטית, הן משום שצבי הוסיף (מה שכב' השופט לא ציין) כי אותו שוטר הציץ מהתא השלישי בכלל לתא הרביעי, והן משום שגם השוטר המציץ לא נכנס מלמעלה לתא השני וגם לא לשום תא אחר.

ט. **בסע' 54** רישא לפסק דינו קבע כב' השופט כי: "לטעמי – ולא נעלם מעיני כי הדבר לא נטען ע"י המאשימה בסיכומיה - ספק רב אם שלוש העיקבות הנ"ל אכן משרטטות מסלול יציאה מהתא. אסביר".

כאן עבר כב' השופט להצגת תסריט ארוך של התנהלות הרוצח [רוצחת] בתוך התא, תוך שהוא קובע, בין היתר, כי: "דומני כי ההגיון מלמד שטביעות הנעל על גופתה של המנוחה שייכות לרוצח, בעוד שטביעות הנעל הזרות שייכות לאלמוני שהגיע לאחר הרצח, וביקש לכבד את המנוחה ולהימנע מלדרוך עליה. הדרך בה [המבקש] חלץ עצמו מהתא במהלך השחזור היא הדרך המהירה ביותר וההגיונית ביותר מבחינת הרוצח: עליה מהירה על מכסה האסלה עם הפנים לכיוון הדלת, מה שמתיישב הן עם כיוון העקבות והן עם העובדה שעקבת נעל ימין נמצאת על המיכנס השמאלי ועקבת נעל שמאל על המיכנס הימני של המנוחה - תוך דריכה על המנוחה ותנופה בכח הידיים למעלה באמצעות קורות התא, כפי שהדגים בקלילות [המבקש]".

כב' השופט טעה גם בקביעות אלה:

ראשית, הפרקליטות לא "לא טענה" בסיכומיה כי העקבות הזרות לא מהוות מסלול יציאה מהתא, אלא **הסכימה**, כאמור, כי הן מהוות מסלול יציאה מהתא (והמשיכה וטענה לגביהן את ה"ספין" – ש"דנידין המחלץ האלמוני", הוא שהותירן, או אפילו המבקש, ששב לזירה עם זוג נעליים אחר, וראו בסע' 177 רישא לעיל את תסריטיה המופרכים לגבי זהות היוצא מהתא, שהותירן).

לא בכדי ביקר כב' השופט דנציגר בסע' 360 לפסק דינו את קריאת התגר הדימיונית ויוצאת הדופן הזו כנגד נאשם בתיק פלילי, והכל בניגוד לראיות (וראו בפרק הרביעי בסע' 74 לעיל).

במילים אחרות, במקום לכתוב כי: "**ספק רב**" אם העקבות הזרות מהוות מסלול יציאה מהתא [עובדה ברורה לכל], היה צריך כב' השופט להשתמש ב"**ספק הרב** מאד" המצוי בעקבות הזרות, לטובת המבקש, ולהצטרף לדעתו המזכה של כב' השופט דנציגר.

שנית, הדרך שקבע כב' השופט להימלטות מהתא דווקא תאמה את הימלטות הרוצחת במסלול העקבות הזרות, עם הגב לדלת התא, וכלל לא עם הפנים לדלת ובקפיצה מעליה! זאת משום שלפי תיאורו של כב' השופט, עקבת ימין של המבקש היתה על ירך שמאל של המנוחה, וההפך, ולכן פניו של המבקש היו בכיוון מיכל ההדחה/ הניגארה (אחורי התא) ולא בכיוון הדלת (כלומר בכיוון הפוך מקביעת כב' השופט, כאילו הרוצח קפץ החוצה מעל הדלת)!

שלישית, כפי שנכתב כבר בס"ק ב' סיפא, ז' לעיל, לפי דמיונו של כב' השופט (שהח"מ מתנגד לו) אם "דנידין המחלץ" ריחף בתא מעל גופת המנוחה (ויודגש כמובן כי הח"מ שולל זאת מכל וכל) הרי שהוא יכל לדרוך בלי כוונה על ירכיה של המנוחה, ולכן בכל מקרה העקבות הזרות נותרות עם מלוא עוצמתן המזכה.

לגבי פסק דינו של כב' השופט זילברטל:

186. העקבות הזרות היו בגדר ראיה מזכה ולכן גם כב' השופט זילברטל טעה, בקובעו לגביהן בסע' 4 לפסק דינו כי אף ש"**מדובר בסימן שאלה מטריד ביותר**...אך על רקע המארג הראייתי המרשיע הכולל [הוא] אינו מייצר ספק".

קביעה זו כשלעצמה יכולה ללמד כי אף בקירבו התגבש הספק הסביר באשמתו של המבקש, שהרי מהו "סימן שאלה מטריד ביותר" אם לא ספק סביר?

וראה בהקשר זה גם דבריו של כב' הנשיא בדימוס ברק **בדנ"פ 4342/97, 4530 אל-עביד**, בע' 859: "**יש פעמים שבהן עצם ההתלבטות בשאלת קיומו של ספק סביר, עולה כדי ספק סביר בעצמה ומביאה לזיכויו של הנאשם מחמת הספק**".

<u>תת פרק 5.9: משקלן העצום והמזכה של הראיות הפורנזיות החדשות לגבי העקבות הזרות, עולה עוד יותר נוכח הילכת מצגורה, ומאיין את חוות הדעת של שור לגבי הימצאות (כביכול) עקבות נעליו של המבקש על מכנסי המנוחה</u>.

187. בהמ"ש קמא, כזכור, (בשתי הכרעות הדין), אמץ את חוו"ד של שור לגבי העקבות על מכנסי המנוחה ואת ה"ספין" של החוקרים והתביעה לגבי העקבות הזרות, וקבע כי רק הרוצח (ולא ה"מחלץ האלמוני") היה יכול לדרוך על גופת המנוחה, ולכן העקבות הזרות שייכות ל"מחלץ האלמוני".

יחד עם זאת, בסע' 87, 88 להכרעת הדין המשלימה קבע כי **לאחר שבחן את חוו"ד של שור לאור הקשיים שצוינו <u>בהלכת מצגורה</u>**, הרי שאמנם יש לתת משקל לחוות דעתו (<u>לפיה טה"נ ע"ג מכנסי המנוחה מתאימות לנעלי המבקש</u>) אולם "**מדובר בראיה שספק אם נוכל להשען עליה משפטית כתוספת ראייתית יחידה**", וכן: "ניתן לייחס משקל לחוות דעתו של רפ"ק שור, אם כי **משקל מופחת**".

188. דעת הרוב של בהמ"ש הנכבד אימצה את קביעותיו של בהמ"ש קמא ולכן דחתה את ערעורו של המבקש.

189. יחד עם זאת ולמרות זאת, עינינו הרואות כי **כיום הראיות ה"ישנות" והחדשות מוכיחות חד משמעית כי רק הרוצחת היא שהותירה את העקבות הזרות**, אשר אינן שייכות למבקש!

190. **המסקנה המתבקשת היא כי המבקש לא רצח את המנוחה**, וזאת למרות שאל מול העקבות הזרות נותרה לה מנגד, עדיין שרירה וקיימת באופן אירוני, חוו"ד של שור לגבי המצאות כביכול טה"נ של המבקש על מכנסי המנוחה.

191. המסקנה היא אפוא כי שור טעה, וזאת למרות שהח"מ נמנע במכוון, מן הסתם, מלהטריח שוב את בהמ"ש הנכבד בחוו"ד חדשה של מומחה להשוואת נעליים (אחרי שההגנה כבר קיבלה, במסגרת הליכי הערעור, אישור להבאת חוות נוספת בסוגייה זו, כראייה חדשה בערעור, ואף היא נדחתה).

192. מן המקובץ עולה כי צריך לקיים משפט חוזר בעניינו של המבקש, והח"מ ידגיש כי <u>צריך להורות על קיום משפט חוזר למבקש אפילו מבלי להזדקק לקביעה כי שור טעה</u>. די להסתפק לשם כך בקביעותיו של כב' השופט דנציגר, הן לגבי העקבות הזרות והן לגבי חוו"ד של שור בענין העקבות על מכנסי המנוחה, אליהן "הצטרפו" בעקיפין גם שופטי דעת הרוב עמית וזילברטל [ראו קביעותיהם בפרק הרביעי לעיל וכן להלן].

193. וראו קביעת כב' השופט דנציגר בסע' 293 לפסק דינו כי: "שלושתן נוצרו מאותה נעל ולא תואמות לאף אחת מנעלי המבקש וכן לאף אחת מנעלי חשודים אחרים, מחלצים ושוטרים שנכחו בזירה. ואכן, <u>המבקש לא מסר בהודאתו כי יצא במסלול התואם את מסלול העקבות הזרות ובפועל בהודאתו אין כל התייחסות או הסבר לקיומן. קיומן עומד אפוא בסתירה מהותית לאופן התרחשות הרצח, כפי שתואר ע"י המבקש</u>".

וראו בסע' 294-297 לפסק דינו (ראו בפרק הרביעי לעיל בסע' 70, 71 לעיל) כי **<u>צודקת ההגנה בטענתה</u> כי הרציונל של הלכת מצגורה** [אפשרות הפחתת מישקל חוו"ד בנושא השוואת טביעות נעל] **אינו רלוונטי לגבי העקבות הזרות וזאת לאור הסכמת הצדדים בדבר אי התאמתן של אלה לטה"נ של המבקש**. לכן בעוד **משקלה של חוו"ד של שור נחלש מאד לאור הלכת מצגורה** (ומתאיין לאור קושי ויזואלי ספציפי, כפי שיתואר בהמשך) **משקלן המשמעותי של העקבות הזרות כראייה נסיבתית, העומדת בסתירה להודאות המבקש, נותר על כנו.**

194. וראו העובדה כי גם כב' <u>השופט עמית</u> הסכים בסע' 50 לפסק דינו כי: " אכן, השוואה לצורך שלילת התאמה, 'חזקה' יותר מהשוואה לצורך קביעת התאמה", ומכאן למעשה דעת הרוב הסכימה בעקיפין עם הרציונאל של דעת המיעוט המזכה. (וכן ראו קביעתו בסע' 51 לפסק דינו כי העקבות הזרות "זו הראייה <u>היחידה</u> [ההדגשה במקור] שאינה מתיישבת עם מארג הראיות הצפוף שנזקף לחובתו של ה[מבקש]").

195. וראו קביעתו הנוספת של כב' השופט דנציגר בסע' 299 לפסק דינו: **ביהמ"ש קמא נסמך בדחותו את טענת ההגנה, על כך שסימני הדם על מכנסי המנוחה מקורם בטה"נ של המבקש ועל כך שאלה שונים מהעקבות הזרות. מכאן הסיק שטה"נ על המכנסיים שייכים בהכרח לרוצח, שהרי רק רוצח ידרוך על גופת המנוחה, ומכאן שהעקבות הזרות לא שייכות לרוצח.**
ואולם, **בניגוד לקביעת ביהמ"ש קמא, לא ניתן לפסוק שסימני הדם הנחזים לט.נ ע"ג מכנסי המנוחה מקורם בנעלי המבקש**....

יש אפוא בראיה זו כדי לגרוע ממשקל הודאות המבקש, ולא ניתן להתעלם מהשאלה שנותרה פתוחה והתביעה לא סיפקה לה מענה ברור חרף המאמצים שהשקיעה בנסיון לברר למי הן שייכות.

וראו בסע' 303: **ממצא נוסף שיש בו כדי לגרוע ממשקל ההודאות הוא קיומן של העקבות הזרות במסלול היציאה מהתא. בהקשר זה קבעתי כי אף אם נניח כי הן שונות מטה"נ ע"ג מכנסי המנוחה, ללמדנו כי יתכן שלא מדובר בעקבות הרוצח אלא של אדם אחר, עדיין <u>שאלה זו נותרה ללא מענה</u> ולכן גוררת הפחתה במשקל ההודאות.**

וראו בדיקתו בסע' 334-340 את חוו"ד של שור לאור שבעת הקשיים שנימנו בהלכת מצגורה, ואת קביעתו בסע' 341 כי בהצטבר **אי ההתאמה הויזואלית בין עקבה מס' 1 (המשמעותית ביותר) ע"ג מכנסי המנוחה לבין טה"נ של המבקש**, לצד ההתגלמות הקונקרטית של חלק מהחששות האינהרנטיים של ההלכה, **לא ניתן לקבוע ממצא עובדתי כי טה"נ ע"ג מכנסי המנוחה מקורן בנעלי המבקש. לכן ראיה זו אינה יכולה להוות "דבר מה נוסף".**

196. וראו קביעתו התומכת של כב' השופט עמית בסע' 49 לפסק דינו: "**טביעת הנעל כשלעצמה ובבדידותה מהווה לכאורה ראייה מכרעת בתיק זה ולכן אני מבין את זהירות היתר בה נקט חברי בעניין זה. אף אני סבור כי יש לבחון ראייה זו בזהירות יתרה וכי אין ליתן לה משקל מכריע....**אני סבור שיש לקבל את חוו"ד שור בכל הנוגע להתאמה הסוגית לנעל הסלמנדר הייחודית. גם ככזו, מדובר בראייה נסיבתית עוצמתית, אך **מתוך זהירות אני מוכן לראות את טה"נ כראייה נסיבתית בעלת <u>משקל בינוני</u>.**

197. יתר על כן, גם קביעותיו של כב' השופט זילברטל מדעת הרוב מתיישבות כאמור עם קביעתו של כב' השופט דנציגר, המצדיקה את קיומו כיום של משפט חוזר למבקש. כך, בסע' 4 לפסק דינו הוא קבע, כזכור, כי העקבות הזרות הן "**סימן שאלה מטריד ביותר**", ואשר לקביעת שור שבמחלוקת, הוא מציין בסע' 7 לפסק דינו כי במחלוקת ב**עניין טה"נ ניתן להגיע למסקנה המרשיעה גם <u>ללא הקביעה שעל מכנס המנוחה הוטבעה טה"נ מהסוג שנעל [המבקש], ועל כן אין צורך להכריע בגדר ערעור זה בשאלת קבילותה ומשקלה של חוו"ד שור</u> ולהתייחס לפס"ד <u>מצגורה</u>.**

198. עינינו הרואות אפוא, **כי הן לשיטת בהמ"ש קמא בהכרעת הדין המשלימה והן לשיטת שלושת שופטי בהמ"ש הנכבד, חוו"ד של שור בדבר המצאות טה"נ של המבקש על מכנסי המנוחה, איננה בעלת משקל גבוה אלא בעלת משקל <u>קטן ומופחת</u> ולכל היותר <u>בינוני</u>. לכן ככזו היא מתבטלת בפני הראיות החדשות והישנות העוצמתיות והחד משמעיות לגבי העקבות הזרות, ואין בקיומה כדי לחסום את קיומו של משפט חוזר למבקש.**

<u>תת פרק 5.10: נפקותן המזכה של הראיות החדשות לגבי העקבות הזרות, וזאת ביחס לקביעות לגבי העקבות הזרות בשתי הכרעות הדין של בהמ"ש קמא וכן בפסה"ד של דעת הרוב של בהמ"ש הנכבד</u>

199. כאמור בתת פרק 5.7 וכן בתת פרק 5.8 לעיל, בהמ"ש קמא (בשתי הכרעות הדין) וכן דעת הרוב של בהמ"ש הנכבד, היו ערים לספק לכאורה שהעקבות הזרות יצרו ועוררו ביחס לאשמתו של המבקש, וזאת חרף הודאתו בביצוע רצח המנוחה.

200. בהמ"ש קמא "ניער מעל פניו" את נפקותן המזכה או למיצער את הספק הסביר באשמה שהן מגבשות, בשל המישקל הגבוה שנתן לחוו"ד של שור, ובשל קביעתו לאורה, כי המבקש דרך על גופת המנוחה, כי מדובר בחיזוק מהותי להודאתו ברצח המנוחה, וכי לכן הוא אכן רוצחה.

בהמ"ש קמא הוסיף לכך גם את התובנה כי רק הרוצח יעז לדרוך על גופת המנוחה, ומכאן היתה קצרה דרכו "לחבר" לעקבות הזרות את ספין ה"מחלץ האלמוני".

הוא ריפד אפוא את הספין בתירוץ הידוע, שנשתל בקביעות בכל ההרשעות ה"מתנדנדות" כדי להפיס את דעתו של המותב המרשיע, וכדי להרגיע את נפשו: "אני רואה שמיים, אני רואה בית.." וכן: "אין זה מתפקידו של בהמ"ש להשלים את כל הפרטים החסרים לקבלת התמונה המלאה בתיק ו/או לפתור את כל התעלומות בו ו/או להתיר את כל התהיות שהוא מעלה".

ברם, כיום, לא רק שחווה״ד של שור מתבטלת בפני הראיות החדשות בנוגע לעקבות הזרות, ומקו״ח בצירוף הישנות הנוגעות אליהן, אלא שהשמש הנטועה בשמיים של בהמ״ש, מאירה כבר על בית אחר לגמרי, בית שלא ניתן להגדירו כדיור למשתכן האשם אלא כדיור למשתכן החף מכל רע!

201. לגבי פסה״ד של דעת הרוב בבהמ״ש הנכבד, הדברים יפים שבעתיים. זאת משום שקביעות כב׳ השופט עמית לגבי העקבות הזרות משופעות, כאמור, עם כל הכבוד, בטעויות רבות, והוא בודאי לא היה חוזר עליהן כיום נוכח הראיות החדשות.

ואשר לכב׳ השופט זילברטל, הוא הרי קבע לגביהן בסע׳ 4 לפסק דינו, כי אף ש״**מדובר בסימן שאלה מטריד ביותר**...על רקע המארג הראייתי המרשיע הכולל [סימן השאלה בכל זאת] אינו מייצר ספק״ .

אין ספק כי ה״מארג הראייתי הכולל״ כיום היה בנקל הופך גם אצל כב׳ השופט זילברטל, למיצער באמצעות ״דחיפה קלה״ (שהיא כל מה שכב׳ השופט היה צריך כדי לזכות אף הוא את המבקש), את ״**סימן השאלה המטריד ביותר**״, לספק סביר באשמת המבקש, ואולי אפילו, כמתבקש, להוכחה הברורה בדבר חפותו!

<u>תת פרק 5.11: ראיה חדשה – חוו"ד של המומחה לשיחזור מידע ממחשבים, מר יואב זילברשטיין, אשר בדק את הדיסק הקשיח של מחשב המבקש, וקבע כי **כל קביעותיהם של מומחה המחשב של המשטרה, ובהתאמה מלאה גם של בהמ"ש קמא בשתי הכרעות הדין וכן של בהמ"ש הנכבד בפסק דינו, לגבי התנהלות המבקש במחשבו, היו שגויות מהיסוד, וגרמו למבקש "רצח אופי"!</u>**

202. **בפסה"ד של בהמ"ש קמא וכן בפסה"ד של בהמ"ש הנכבד נקבעו שלוש קביעות קשות מאד לגבי התנהלותו של המבקש במחשבו, אשר מלמדות היטב כי למרות שהן הוגדרו "רק" כ"חיזוקים חיצוניים" להודאתו ברצח המנוחה, הן היו למעשה בעלות השפעה מכרעת על הרשעת המבקש!** (והשפיעו רבות לרעת המבקש גם על פסה"ד של דעת הרוב בבהמ"ש הנכבד, כפי שהדבר בא לידי ביטוי למשל כבר בפתחו, וראו בסע' 3 לפסק דינו של כב' השופט עמית: " [המבקש] נמצא בקרבת זמן ומקום לזירת הרצח; יש לו את ההזדמנות לבצע את הרצח מבלי שאף אחד יחוש בהיעדרו; יש לו נגישות גבוהה לכלי עבודה, לרבות סכינים יפניות מסיביות; <u>לפני הרצח הוא מתעניין בדרך בה ניתן לשסף צווארו של אדם ובמצבים של אי שפיות זמנית בעת רצח</u>; הוא חובב סכינים". כמו"כ, הן אמורות להשפיע לרעה ואכן משפיעות, בצדק, על כל בר דעת נורמטיבי).

203. ודוק, **בהמ"ש קמא קבע**, על בסיס קביעותיו של מומחה המחשב המשטרתי צחי סגל בדוחו"ת הבדיקה שלו ת/625, ת/626, ת/629, ת/628, ת/632, ת/633, ת/634 **את ארבע הקביעות הבאות לגבי המבקש, שהלכה למעשה שלוש הראשונות מתוכן היו קביעות "רוצחות אופי", המרשיעות כשלעצמן ברצח המנוחה**!

א. <u>כי המבקש חיפש במחשבו סרטי "סנאף", שהם סרטים אמיתיים, המתעדים אונס ורצח</u> [והח"מ תוהה ומבקש מהקב"ה: כיצד העוסקים בכך עדיין חיים?? הואל נא להשמידם מיד!]

ב. <u>כי המבקש החזיק במחשבו תמונות פורנוגרפיות של קטינים וקטינות, וצפה בהן</u>.

ג. <u>כי המבקש צפה בכתבה/מאמר באינטרנט שעניינה/ו ב"שיטות להטלת מורא" באמצעות סכין, דהיינו בשיטות להשתלטות על פלוני/ת באמצעות סכין</u>.

ד. כי המבקש צפה באינטרנט גם במאמר על "אי שפיות זמנית", שבו היה כתוב על נאשמת שקיבלה הקלה משמעותית בעונש בגין "אי שפיות זמנית". [את קריאת המאמר קשר המומחה המשטרתי וכן בהמ"ש לעובדה כי זדורוב אמר למדובב (לאחר שהודרך על ידו) כי הוא לא זוכר את פרטי הרצח כי היה לו "בלאק אאוט" וכו'].

204. אם לא די בקביעות אלה (שיצוטטו להלן במסגרת סקירת חוו"ד של מר יואב זילברשטיין, שבה הן שזורות), **בהמ"ש קמא הוסיף וקבע כי המבקש ביצע את חיפוש סרטי ה"סנאף" ואת קריאת המאמר של "שיטות להטלת מורא" באמצעות סכין, בסמוך לפני יום הרצח!**

וראו דבריו, שאינם משתמעים לשתי פנים, בע' 53 להכרעת הדין המשלימה, נספח 3: **"<u>ההסתברות כי הנאשם גלש "לתומו" ימים ספורים לפני הרצח, באתרים המלמדים שיסוף בסכין בדגש על צווארו של הקורבן, ובחיפוש אחר סרטי "סנאף", הינה הסתברות נמוכה</u>"**.

במילים אחרות, **בהמ"ש קבע כי קיימת במחשב ראיית סיוע עצמאית וברורה לכך שהמבקש רצח את המנוחה!**

205. צא וחשב. **קביעות אלה כשלעצמן מביאות מיד למסקנה המהירה וה"אוטומטית" בקרב כל שופט ובקרב כל אדם נורמטיבי, כי המבקש רצח את המנוחה, ולמיצער למחשבה העוקבת כי אם "במקרה ובניגוד להגיון" המבקש לא רצח את המנוחה, אז מגיע לו מאסר עולם "גם ככה", רק בגלל מעשיו האפלים ואישיותו האפלה!**

(ויודגש כי הח"מ שותף למחשבה זו לגבי כל המעורבים בכל דרך שהיא, אקטיבית או פאסיבית, בפדופיליה ו/או בסרטי "סנאף").

206. למרבה הצער ובאופן תמוה ביותר, אל מול חוו"ד של מומחה המחשב המשטרתי, צחי סגל, אשר בדק את הדיסק הקשיח של מחשב המבקש, לא עמדה למעשה חוו"ד נגדית של מומחה מחשב מטעם ההגנה, וזאת משום שמומחה המחשב מטעם ההגנה, מר אילן אלמליח, כלל לא בדק את הדיסק הקשיח....

מסיבה זו נדחתה חוות דעתו של מומחה ההגנה – נ/303, וראו בנדון בע' 364 להכרעת הדין הראשונה.

יחד עם זאת, מן הראוי לציין כי אלמליח כן הפנה לחלק מהקבצים שבדק מומחה ההגנה הנוכחי, וחלק מממצאיו (של אלמליח), כמו העובדה שהמבקש כלל לא חיפש סרטי סנאף, נפסלו שלא בצדק משום שהם אינם קשורים כלל לדיסק הקשיח.

207. בחודש אוקטובר 2018 התפנה הח"מ גם לסוגיה הנדונה ופנה אל המומחה לשיחזור מידע ממחשבים – מר יואב זילברשטיין (להלן: **מומחה המחשב החדש**) – עדכנו בכל האמור לעיל, וביקשו לבדוק את הדיסק הקשיח של מחשב המבקש.

208. משנענה מומחה המחשב החדש לבקשה, פנה הח"מ לפמ"צ במכתב, והחל להניע את תהליך העתקת הדיסק הקשיח המבוקש. במהלכו של זה ארעו מספר תקלות, המוזכרות בראשית חוו"ד של מומחה המחשב החדש (והח"מ החליט לחסוך מבהמ"ש הנכבד את כל ההתכתבויות בנדון, וסבור שלא יידרש אליהן גם בעתיד).

209. מכל מקום, בסיום התהליך קיבל מומחה ההגנה החדש, מר יואב זילברשטיין, שני עותקים של הדיסק הקשיח, שקד על בדיקתם, וביום 12.5.19 כתב את **חוות דעתו, המפורטת ביותר, והכוללת הצגת תמונות מסכי מחשב, המדגימים את תהליך הבדיקה וגילוי הממצאים.**

העתק חוו"ד ונספחיה מצ"ב כ**נספח 96**

210. הואיל ובחוות דעתו מזכיר המומחה החדש זילברשטיין את תרגומו של מר יצחק אילן לשני "מאמרים" ברוסית ("הטלת מורא" באמצעות סכין, וכן "אי שפיות") שהם שניים מארבעת הנושאים שהוא בדק, מצ"ב כ**נספח 97,** חוו"ד התרגום מטעמו של מר יצחק אילן לשני המאמרים.

להלן, אפוא, עיקרי חוו"ד של מומחה המחשב החדש:

211. ראשית, ראו נא בראשית חוו"ד את **נסיונו המקצועי העצום ואת מיגוון לקוחותיו המוסדיים הבטחוניים** (לקוחות חברת "טיקטק", שהקים), המדברים בעד עצמם, ועליהם נימנים "משרד ראש הממשלה, משרד הביטחון, צה"ל, משטרת ישראל, רשויות החוק ,משרד המשפטים ובתי המשפט, משרדי הממשלה השונים, כנסת ישראל, חברת בזק, חברת החשמל, בנק לאומי , בנק הפועלים, בנק דיסקונט, הבנק הבינלאומי הראשון, רפא"ל, אלתא, אלביט, המרכז למחקר גרעיני שורק" ועוד.
כמו כן, החברה של מומחה המחשב החדש משמשת כספק מורשה של משרד הביטחון וזרועותיו השונות (מס' ספק 83168341) והיא בעלת סווג בטחוני מתאים לכל סוגי העבודות.
אם לא די בכך, החברה של המומחה החדש סייעה למשטרה בפענוח רצח הנערה שלי דדון ז"ל, וזכתה בגין שת"פ זה לתעודת הוקרה מיוחדת.
כמו כן סייעה החברה למשטרה בפענוח רצח בני הזוג מעוז מירושלים.

212. וראו תחת הכותרת: "תהליך הבדיקה והשחזור החקירתי" את קביעתו כי: "**מצאתי ראיות חד משמעיות לניתוח שגוי של המשטרה, שהביא להסקת מסקנות שגויות לחלוטין, תוך כדי התעלמות ממשמעות הראיות ברמה האובייקטיבית, התייחסות שגויה לפעולות שביצע המשתמש ולמשמעותן** והכל כפי שארחיב להלן".

213. לגבי "**<u>סוגיית חיפוש סרט SNUFF</u>**"

"אחת מהטענות המרכזיות לגבי סוגיות השימוש במחשב, היא שזדורוב חיפש סרטי SNUFF באינטרנט, כפי שבאה לידי ביטוי בפס"ד המחוזי [נספח 1] עמוד 363-364:

מרשימת הפעולות שבוצעו במחשב הנאשם על היוזר שלו עולה, בין היתר, חיפוש סרטי סנאף (ראה: ת/632, ע' 2).

סרטי סנאף הם:

"...**סרטי מחתרת אותנטיים של אונס ורצח של ילדים בעיקר או קטינות, זה סרטים שקשה מאוד למצוא באינטרנט ורק מי <u>שמחפש היטב</u> יכול להגיע לסרטי סנאף, המחיר שלהם אלפי דולרים בסרט אותנטי...**". (ראה: ע' 870, ש' 29- ע' 871, ש' 2 לפרוטוקול).

אשר לנאשם, נמסר בהקשר זה:

"...**במקרה שלנו אני <u>לא</u> טוען שהחשוד חיפש סרט, משהו אותנטי אבל עצם זה שהוא רשם סנאף בכותרת אז הייתה לו איזה פנטזיה כנראה לחפש סרטים שכביכול אותנטיים, כי סרטים כאלה לא מוצאים באימיול...**

...במקרה זה הסנאף הזה הוא <u>ניסה להוריד</u> אותו באימיול."

(ראה: ע' 871 לפרוטוקול, ש' 3-11).

ובחקירתו הנגדית העיד:

"**ש. לגבי הסנאף – יכול להיות שבן אדם מקליד את המילה סנאף בטעות**

ת. אדם נורמטיבי לא מקליד את המילה סנאף, הוא הקליד את זה בהקשר של סקס"
(ראה: ע' 875 לפרוטוקול, ש' 3-2).

חיפוש סרטי הסנאף באימיול נעשה ביום 26.11.06 (ראה: ע' 874 לפרוטוקול), **כשבוע וחצי** עובר לרצח המנוחה.

כעולה מ – נ/303, חוות דעתו של מר אלמליח, הוא לא מצא כי הוקלדה המילה snuff בבדיקת היסטוריית הגלישה. דא עקא, שמומחה זה כפי הציון על ידו, לא בדק את הדיסק הקשיח של מחשב הנאשם.

לא ניתן להתייחס לחוות דעתו של מר אלמליח ככזו, שעה שלא בדק את הדיסק הקשיח הן לענין חיפוש המילה snuff והן לענין התמונות.

מעבר לכך, עדות מר סגל כמבואר לעיל, מלמדת דווקא על כניסות במחשב הנאשם, וכן ציין כי אין הכרח שהנאשם שמר את התמונות אלא גילה התעניינות בנושא, חוות דעת מר אלמליח אינה סותרת (מעבר לעובדה שלא בדק הדיסק הקשיח) את ההתעניינות של הנאשם ככזו בנושא מבלי להתייחס לרזולוציה פרטנית יותר כמו מספר התמונות ככאלה וכו'.

"וראה גם בע' 53 של הכע"ד המשלימה [נספח 3] של בהמ"ש המחוזי: "ההסתברות כי הנאשם גלש "לתומו" ימים ספורים לפני הרצח, באתרים המלמדים שיסוף בסכין בדגש על צווארו של הקורבן, ובחיפוש אחר סרטי "סנאף", הינה הסתברות נמוכה. במחשבו של הנאשם נמצא ריכוז גבוה של תמונות פורנוגרפיות של קטינים וקטינות. מומחה המחשבים המשטרתי הגיע למסקנה כי בעליו של המחשב גילה התעניינות בנושאים פדופיליים (ראו ת/629, ת/630, ת/631, וכן ע' 868 לפרוטוקול).

מדובר בהצטברות רבה של נתונים מחשידים ובלתי סבירים ובסמיכות זמנים מובהקת לרצח המנוחה".

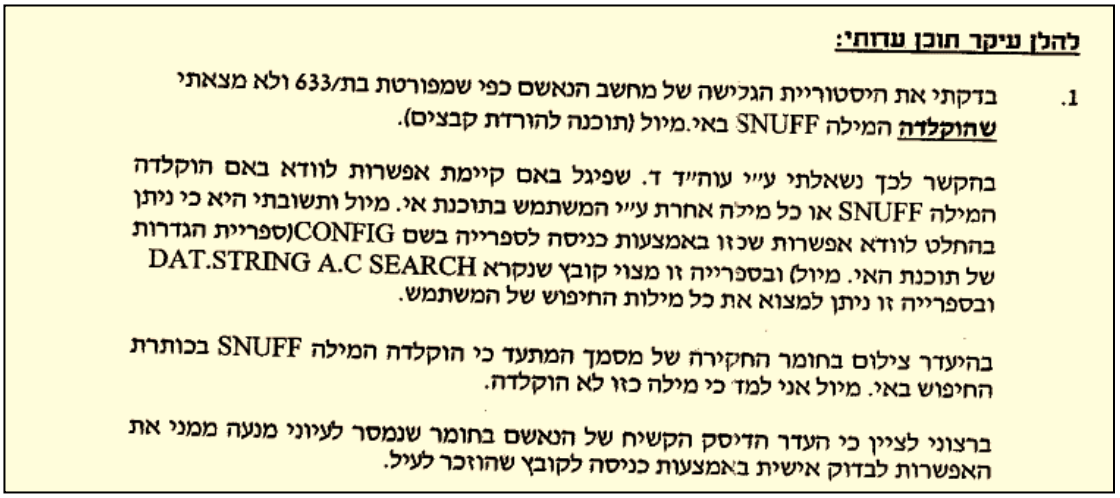
ניתן לקבוע באופן חד משמעי – זדורוב לא חיפש SNUFF כאשר ביצע חיפוש לסרטון. חד משמעית מדובר בטעות של המשטרה.

מעיון מדוחות המשטרה ופרוטוקול הדיונים, לא מצאתי כי המשטרה פענחה את הקובץ אלא הסתפקה בהימצאותו של קובץ בודד בשם הכולל את המילה SNUFF כדי להגיע למסקנה כי זדורוב "רשם סנאף".

כדי להגיע לקובץ זה, ברמת סבירות גבוהה ביותר באופן קיצוני, הביטוי שהקיש המשתמש הוא sex-police. אני מגיע למסקנה זו מכיוון שאין שום ביטוי הקרוב למילים המופיעות בשם הקובץ, למעט הביטוי sex-police .

ניתן לקבוע כבר בשלב זה, כי טענת המשטרה כי זדורוב "רשם SNUFF" הינה טעות קשה ביותר. **<u>זדורוב לא חיפש בתוכנת Emule את המילה Snuff באופן חד משמעי.</u>**

אדגיש כי כבר בחוות דעת שהוגשה בעבר בתיק ע"י אילן אלמליח, הדגיש האחרון כי קיים קובץ כזה המצוי בדיסק, אולם העדר של הדיסק הקשיח (אשר לא נמסר לו) מנע ממנו את האפשרות לבדוק את הקובץ. להלן הקטע מתוך חוות דעת אלמליח:

<u>להלן עיקר תוכן עדותי:</u>

1. בדקתי את היסטוריית הגלישה של מחשב הנאשם כפי שמפורטת בת/633 ולא מצאתי **<u>שהוקלדה</u>** המילה SNUFF באי.מיול (תוכנה להורדת קבצים).

בהקשר לכך נשאלתי ע"י עוה"ד ד. שפיגל באם קיימת אפשרות לוודא באם הוקלדה המילה SNUFF או כל מילה אחרת ע"י המשתמש בתוכנת אי. מיול ותשובתי היא כי ניתן בהחלט לוודא אפשרות שכזו באמצעות כניסה לספרייה בשם CONFIG(ספריית הגדרות של תוכנת האי. מיול) ובספרייה זו מצוי קובץ שנקרא DAT.STRING A.C SEARCH ובספרייה זו ניתן למצוא את כל מילות החיפוש של המשתמש.

בהיעדר צילום בחומר החקירה של מסמך המתעד כי הוקלדה המילה SNUFF בכותרת החיפוש באי. מיול אני למד כי מילה כזו לא הוקלדה.

ברצוני לציין כי העדר הדיסק הקשיח של הנאשם בחומר שנמסר לעיוני מנעה ממני את האפשרות לבדוק אישית באמצעות כניסה לקובץ שהוזכר לעיל.

<u>מדהים לא פחות הוא להבין מדוע חיפש זדורוב את הצרוף " sex-police ". די להביט ברשימת כל החיפושים כדי להבין שזדורוב חיפש בעיקר קבצי מוסיקה.</u>

ניתן לראות כי <u>מדובר בהרכב מוסיקלי בשם "Sex Police "</u> . להרכב מספר רב של שירים, עמוד פייסבוק (<u>https://www.facebook.com/YpsiSexPolice/</u>) וסרטונים רבים הניתנים לצפייה ב – YOUTUBE.

לפני הצרוף "Sex police" זדורוב חיפש את הערך villi tokarev . חיפוש שערכתי ב-GOOGLE הניב את התוצאות הבאות [צילום מסך מ"יוטיוב". מדובר בזמר].

ערך נוסף שחיפש לפני [sex-police] היה: Prodidji , כנראה הכוונה להרכב מוסיקלי בשם PRODIGY.

אחרי החיפוש של הערך"sex-police" , זדורוב חיפש את הביטוי e.morricone או e.morrikone. בחיפוש שביצעתי ב- GOOGLE, ניתן לראות כי מדובר באמן אניו מוריקונה.

<u>גם המילים האחרות ברשימת החיפושים, נראות רלוונטיות לעולם המוסיקה והסרטים.</u>

ניתן לראות כי מדובר בהרכב מוסיקלי בשם " Sex Police" . להרכב מספר רב של שירים, עמוד פייסבוק (https://www.facebook.com/YpsiSexPolice/) וסרטונים רבים הניתנים לצפייה ב – YOUTUBE.

הימצאותו של קובץ נוסף סמוך המכיל את הערך Police sex מחזק עוד יותר את אמינות הראייה – זדורוב לא חיפש Snuff. זדורוב חיפש Sex-Police, שהוא במקרה גם שם הרכב מוסיקלי.

חוקר המחשבים של המשטרה העיד [בע' 874 לפרוטוקול] בשורה 11: "אבל בטוח שהוא הקליד [את המילה "snuff"] . ניתן לקבוע – חוקר המשטרה טועה באופן חד משמעי.

ניתן לקבוע באופן חד משמעי – זדורוב לא חיפש סרטי Snuff בתוכנת Emule.

זדורוב חיפש את הביטוי Sex-police, סביר להניח כדי להגיע לקבצים מוסיקליים. יתרה מזאת – החיפוש של המילים, תוך כדי שימוש במקף בין המילים, "sex-police" , הוא בעל משמעות חשובה ביותר ומראה שקיים קשר בין המילים שחיפש, עובדה המחזקת עוד יותר את החיפוש הממוקד לביטוי הצמוד הקשור לשם הלהקה.

אוסיף ואומר – **ביצעתי חיפוש מקיף למילה Snuff ולא מצאתי בכל חומרי החקירה עדות לחיפוש שביצע המשתמש למילת מפתח זו בכל היסטוריית החיפוש וקבצי הרישום של מערכת חלונות.**

לסיכום טענה זו, ניתן לקבוע באופן חד משמעי, כי המשטרה טעתה בצורה קשה ולא פענחה את רשימת הביטויים שהמשתמש הקיש כדי לחפש קבצים ו/או סרטונים. לו הייתה המשטרה בודקת את הקובץ המתעד את הביטויים שהמשתמש מקיש, ולו הייתה בודקת את ההקשר לביטוי, היתה מגיעה למסקנה כי זדורוב לא חיפש סרטי Snuff.

לסיכום - ביהמ"ש הוטעה על ידי המשטרה וקבע עובדות אשר באופן חד משמעי אינן נכונות: זדורוב לא חיפש סרטי Snuff ".

214. לגבי "**<u>סוגיית תמונות הפדופיליה</u>**"

"כפי שנמסר לי, תמונות הנחשדות כתמונות פדופיליות נמצאו במחשב והוגשו לבית המשפט במסגרת ראייה ת-626.

כמו כן הוגשה ראייה ת-629 ובה קישורים ("לינקים" / LNK) ל- "פעולות שבוצעו במחשב" וכן "תמונות הנחזות כתמונות של קטינים שהיו במחשב החשוד".

בית המשפט התייחס לכך בפס"ד בסיכום ראיות המחשב: "ממצאי המחשב ככאלה מוסיפים אף הם נדבך נוסף"

מתוך פסה"ד במחוזי [נספח 1] עמודים 366-367:

כך גם בהודעתה מיום 22.12.06, שעה 10:15 (ת/686) מסרה, כי **<u>בעיקר הנאשם</u>** משתמש במחשב, אך גם היא מעט, אחותה שהגיעה בסופי שבוע, אחיו ואחותו של הנאשם (ת/686, ע' 3).

כאשר נשאלה אולגה, האם הנאשם היה נכנס לאתרי פורנוגרפיה, השיבה:

"ת. לא, אני בטוחה שלא היה נכנס, הדבר הזה לא היה מעניין אותו.
ש. איך את מסבירה את זה שהיו תמונות של ילדות אצלכם במחשב של ילדות מהאינטרנט?
ת. איזה ילדות, אין לי הסבר כזה, אני לא ראיתי תמונות כאלה של ילדות במחשב.
ש. איך את מסבירה את זה שהיו תמונות של ילדות ערומות במחשב?
ת. זה אותו דבר, אני אף פעם לא ראיתי תמונות כאלו במחשב, ואני לא מאמינה שהיה, ואם היה אני נזכרת שפעם חיפשנו רקע יפה במחשב ואז היו הרבה סוגים, רכבים, אנשים מפורסמים, מטוסים ויכול להיות שאחד הסוגים היו שם בנות מתוך הרקע, לפורנוגרפיה הוא לא היה נכנס ומוריד בנות ערומות.
ש. איך את מסבירה את זה שהיו תמונות של ילדות ערומות באקט מיני במחשב שלכם?
ת. אותו הדבר, אני לא יכולה להסביר דבר כזה כי אני לא ראיתי דבר כזה ולא מאמינה שהיה דבר כזה.
ש. האם את יכולה להסביר את התמונות של הפדופיליה אצלכם במחשב?

ת. אמרתי לך שהוא בחיים לא ראיתי שהוא התעסק בקבצים פורנוגרפיים או מוריד משהו בסגנון הזה, וחוץ מזה כל התיקיות שיש במחשב, לא ראיתי תיקיה שמדברת על פורנוגרפיה." (ת/686, ע' 4, ש' 21- ע' 5, ש' 13).

אחות הנאשם, קסניה, ואחות אשתו של הנאשם, יוליה, נחקרו **<u>ושללו</u>** גלישה לאתרי פדופיליה שנמצאו במחשב הנאשם, אחות הנאשם אישרה התכתבות באינטרנט, אך הייתה שם כתובת אחת שלא הצליחו לאתר (ראה: ע' 686 לפרוטוקול, עדותו של יעקב מלכא).

כך גם אחיו של הנאשם, איגור, **<u>שלל</u>** גלישה באתרי סקס במחשב הנאשם (ת/682, ע' 1, ש' 25-26).

אמה של אולגה, עמם גרו הנאשם ואשתו, מסרה בעדותה כי אינה יודעת לעבוד על המחשב, לא עבדה עליו אף פעם וכך גם בעלה (ראה: ע' 974-975 לפרוטוקול, עדות יבגניה גריישב).

ממצאי המחשב ככאלה מוסיפים אף הם נדבך נוסף.

"בהמ"ש המחוזי גם קבע בע' 53 להכע"ד המשלימה [נספח 3] כי: "במחשבו של הנאשם נמצא ריכוז גבוה של תמונות פורנוגרפיות של קטינים וקטינות. מומחה המחשבים המשטרתי הגיע למסקנה כי בעליו של המחשב גילה התעניינות בנושאים פדופיליים (ראו ת/629, ת/630, ת/631, וכן ע' 868 לפרוטוקול.

מדובר בהצטברות רבה של נתונים מחשידים ובלתי סבירים ובסמיכות זמנים מובהקת לרצח המנוחה".

בדקתי את תוכן תיקיה ת-626 ומצאתי בה ממצא קריטי: **כל התמונות שמופיעות בה הן בחלון זמנים שבין 22/8/2003 עד 18/5/2005**.

באותו אופן בדקתי את תוכן התיקייה ת–629 המכילה תמונות הנחשדות כתמונות פדופיליות. כל התמונות בתיקייה הן בטווח התאריכים 6/6/2003 עד 18/5/2005 .

ניתן לראות בעמודה "Created" את תאריך יצירת התיקייה של המשתמש. ניתן ללמוד כי המשתמש "Roma" שהוא ככל הנראה הפרופיל של רומן זדורוב נוצר בתאריך 9/1/2006 בשעה 15:44 . פרופיל אחר הנמצא במחשב הינו "Olga" שהוא ככל הנראה הפרופיל של גב' זדורוב – א.ק. פרופיל זה נוצר מאוחר יותר בתאריך 27/9/2006 .

ניתן לראות כי **אין הגדרה לפרופילים נוספים של משתמשים למעט Roma ו – Olga**. כל שאר הספריות המצויות תחת ספריית Documents and settings הינם ספריות רגילות ("ג'נריות") המצויות בהתקנה שגרתית של Windows XP .

עולה השאלה הקריטית – כיצד הגיעו למחשב תמונות המופיעות בת-626 ות- 629 לתוך המחשב? הרי הפרופיל הראשון של המשתמש הינו מתאריך 9/1/2006 והתמונות הינן מחלון זמנים שבין 22/8/2003 עד 18/5/2005?

כיצד צפה זדורוב בתמונות שמעודכנות לתאריך 6/6/2003 עד 18/5/2005? כיצד ראה פנים אל פנים את התמונות במחשב שבו מוגדר הפרופיל הראשון הקיים רק מתאריך 9/1/2006?

<u>אילו היה חוקר המשטרה בודק את 4 הקבצים הרלוונטיים לבדיקת התמונות, היה מגיע למסקנה כי התמונות הגיעו למחשב בעת שימוש במשתמש אשר איננו Roma או Olga , אלא משתמש בשם Dominic</u>.

<u>הפרט החשוב ביותר שניתן לראות הוא בעמודה הימנית – המשתמש שפעל במחשב נקרא "DOMINIC". אדגיש – לא מדובר במשתמש Roma או Olga</u>.

<u>זהו משתמש מחשב אחר, אשר אינו קיים לצד המשתמשים ROMA ו- OLGA</u>.

אציין כי בעדותו של מומחה המשטרה [בע' 871 לפרוט'], לא הוזכרו כלל קיומם של קבצי index.dat לגבי משתמשים אחרים, אלא רק [user אחד]: המשתמש ROMA.

אילו היה בודק לעומק את ת-626 ובמיוחד את הקבצים הרלוונטיים לתקופת הזמן של התמונות (מצורפים כאמור בנספח ב' לחוות דעת זו), היה מגלה כי מדובר במשתמש אחר: **DOMINIC** .

פרט נוסף מעניין....הנתיב של הקובץ השמור במחשב הוא תחת פרופיל המשתמש **DOMINIC**. אדגיש שוב – אין במחשב של רומן זדורוב, בשני ההעתקים שקיבלתי, משתמש בשם זה תחת רשימת המשתמשים. **שם זה לא הוזכר עד היום בדוחות המשטרה, בפרוטוקול עדות מומחה המשטרה או בפסקי הדין.**

<u>לממצא זה משמעות דרמטית באופן קיצוני</u>. כל התמונות שהוצגו בראיות ת-626 ות-629 הם מתאריכים 6/6/2003 ועד 18/5/2005. **<u>המשתמש היחיד</u>** שנמצא בקבצי התיעוד מסוג index.dat, המתאים ללוח הזמנים של התמונות, הינו DOMINIC.

<u>מיהו DOMINIC</u>**?**

<u>ניתן לקבוע באופן חד משמעי – המחשב של זדורוב שימש משתמש אחר בשם DOMINIC זמן רב לפני שהמשתמש Roma (שם המשתמש של זדורוב) כלל נפתח במערכת ההפעלה</u>.

מכיוון שמשתמש זה אינו קיים בשני ההעתקים שקיבלתי, חשוב לתחקר בצורה מעמיקה את ההיסטוריה של השימוש במחשב לפני שהמשתמש Roma נוצר במערכת ההפעלה.

ניתן לקבוע בסבירות גבוהה, שהמחשב היה בשימוש גורם אחר (הרשום כמשתמש Dominic) או שנקנה משומש והמידע הקודם בו נמחק.

אדגיש כי גם בשני ההעתקים שקיבלתי, קיימים שרידים ברורים למשתמש Dominic .

ניתן ללמוד כי המשתמש DOMINIC גלש לאתרי פורנו, כך למשל מתוך ניתוח קובץ index58.dat המצוי בת- 626 :

ניתן לראות כי תמונות הורדו למחשב בתאריך 16/5/2005 מאתר tryteens.com , ע"י משתמש DOMINIC.

ביצעתי חיפוש מעמיק בתוך מוצגי התביעה לגבי פעילות נוספת של "דומיניק". מצאתי בתוך ת-626 תיקייה בשם " mail roman " ובה נמצאו קבצי DBX , שהם קבצי נתונים של תוכנת הדואר Outlook express ופנקס כתובות (ריק) בשם DOMINIC.wab המצביע על השימוש של משתמש dominic במחשב בתוכנת Outlook express.

קיימים בת- 626 , בתיקיית mail roman, 6 קבצים מסוג DBX, ששונה לאחרונה בתאריך 17/5/05 , העתק הקבצים מצ"ב כנספח ד' לחוות דעת זו.

מדובר בקבצים שאינם קיימים בשני העתקי הדיסקים שברשותי, ואני מניח בסבירות גבוהה ביותר כי מדובר בקבצים ששחזרה המשטרה מתוך המחשב.

בתוך קובץ inbox.dbx, שהוא תיבת הדואר הנכנס, נמצאו מאות פרטי דוא"ל ("אימיילים") /שחזרתי את הקבצים באמצעות כלי שחזור מוכר בשם : SysInfoTools-dbx-file-viewer :

בפענוח הממצאים לעיל, נראה כי האובייקטים נמצאו במצב "מחוק" (עמודה email status" לעיל. המשמעות היא כי המשתמש מחק את הדוא"ל מתוך תוכנת OUTLOOK EXPRESS עד מועד 17/5/05 .

בנוסף, **מצאתי כי הערך "dominic" או "Dominik" מופיע מאות פעמים בתוך פרטי הדוא"ל. תכתובות הדוא"ל כוללות מספר רב של כתובות דואר אלקטרוני ,** כך למשל

בניתוח הממצאים לעיל עולה כי המשתמש במחשב פעל תחת תיבות דואר בשם "dominic" או "Dominik ", בעיקר תיבה בשם : "dominik@ntworld.com ".

יש סיכוי גבוה כי מדובר במשתמש שפעל באנגליה, וזאת מכוון שמופיעים מספר אלמנטים הקושרים את השימוש של dominic לאנגליה.

כך למשל בחיפושים שעשה dominic מופיע דומין אנגלי (uk)".

"איך הגיעו חלקי המחשב (במיוחד הדיסק הקשיח) לידיו של זדורוב?

כפי שנמסר לי ע"י עו"ד הלוי, מסר לו רומן זדורוב כי הוא זוכר שבעבר נקנו חלקים משומשים עבור המחשב, אך הוא איננו בטוח בכך באופן וודאי, איננו זוכר את הנסיבות לכך וגם איננו זוכר את המועד המדויק שהקניה, ככל שאירעה, התרחשה, וזאת בחלוף כ-12 שנה.

עוד נמסר לי ע"י עו"ד הלוי קובץ בשם "165-06 (21).docx" שהוא תמלול שיחה בין זדורוב לארתור. הקובץ המלא מצ"ב כנספח ה' לחוות דעת זו.

בשיחה אומר זדורוב (שנרשם בשורה בטעות בשם "ארתור") לארתור [**בע' 106**] כי: "יש לי חבר שהוא מבין במחשבים , **<u>הוא הרכיב לי , לקח חלקים והרכיב לי את כל המחשב</u>**".

ניתן להבחין כי הדובר "ארתור" הוא "זדורוב" (ראה חץ להלן), לפי שורה קודמת לשאלה ולפי השאלה הבאה ששאל ארתור. <u>אציין כי גם בקובץ הוידאו שקיבלתי ניתן לשמוע בצורה ברורה, שרומן הוא שזה שאומר את הדברים</u>.

זדורוב: אינטרנט משגע (קללה) . אי אשפר לשבת כל הזמן באינטרנט . שמת סרטים להורדה ולא צריך יותר שום דבר . אי-מול מוריד לאט לאט ובסדר . אינטרנט זה משהו

ארתור: בכמה כסף אתה לקחת מחשב ? חדש ?

זדורוב: AMD מעבד 2200 , 80 גיגה זיכרון . בקיצור , כל התוספות , D-3 גרפיקה , D-3 קול , מחזיק 16 רמקולים , 2000 .

ארתור: 2000 ? בחייך .

ארתור: יש לי חבר שהוא מבין במחשבים , הוא הרכיב לי , לקח חלקים והרכיב לי את כל המחשב .

ארתור: אה , הוא בעצמו הרכיב ?

זדורוב: כן . הוא איש מחשבים . יש לו חברה .

ארתור: זה יותר טוב מפנטיום ?

זדורוב: גרפיקה קול הרבה יותר טובים מפנטיום 4 . הרבה יותר טוב . במחשב שלי אפשר להוריד מעבד או להוסיף עוד דיסק קשיח לעוד 80 גיגה ולשים . . . , אה , ולהגדיל זיכרון של לוח האם לגיגה ולשים ווינדווס ויסטה .

ארתור: אה , כן ?

זדורוב: זאת אומרת אפשר ישר להתקין את הווינדווס החדש שיצא .

ארתור: אה , כן ?

"**לסיכום** – ניתן לקבוע באופן חד משמעי: **<u>המשתמש ROMA שהוא שם המשתמש של זדורוב בשני ההעתקים שקיבלתי, אינו קשור בשום דרך להורדת הקבצים שנטען לגביהם שהם קבצי פדופיליה</u>**. הקבצים הגיעו למחשב באמצעות פעולות שביצע המשתמש **DOMINIC**, שלא אוזכר עד היום בכל ההליכים המשפטיים. התמונות שהופיעו בת-626 ות- 629 לא הגיעו למחשב ע"י המשתמש המכונה Roma אלא ע"י DOMINIC.

<u>לממצא זה משמעות דרמטית באופן קיצוני – המשטרה טענה כי זדורוב יכל לראות את התמונות "פנים אל פנים" וכי הוא "התעניין בנושא"</u>.

<u>ניתן לקבוע חד משמעית</u> - התמונות בת- 626 , ות- 629 הורדו למחשב בתקופת זמן 6/6/03 עד 18/5/05. **<u>מדובר בפרק זמן של יותר מחצי שנה לפני שזדורוב או מי מטעמו הגדיר במחשב את הפרופיל ROMA</u>** .

<u>כמו כן, נמצאו מאות מיילים מחוקים של גורם בשם "דומיניק" (באנגלית) המתאימים בדיוק לאותה תקופה בחודש 05/2015</u> .

<u>לסיכום פרק זה – ניתן לקבוע באופן חד משמעי – המשטרה טעתה והטעתה את בית המשפט</u>. הראיות שהוצגו בפני בית המשפט במוצגים ת-626, ת-629 לא קשורות למשתמש Roma שהוא המשתמש של זדורוב אלא למשתמש קודם בדיסק הקשיח של המחשב, כפי שניתן לראות בניתוח קבצי index.dat מתוך המוצגים שהביאה המשטרה. התמונות הורדו למחשב ע"י המשתמש DOMINIC, ולא מצאתי כל אינדיקציה לכך שרומן פעל תחת שם משתמש זה או שבאופן כללי השתמש בדיסק קשיח זה באותה התקופה. טעות זו הובילה את בית המשפט לאמץ את דעת המשטרה בצורה שגויה".

215. לגבי **<u>סוגיית המאמר העוסק ב- "שיטות להטלת מורא" באמצעות סכין</u>:**

"אחת מטענות המשטרה היא כי זדורוב נכנס לאתר אינטרנט ובו "מאמר", שתורגם ע"י החוקר זמואלסון, העוסק לדבריה ב- "שיטות להטלת מורא".

כפי שנמסר לי ע"י עו"ד ירום הלוי, בתרגום שבוצע ע"י מר יצחק אילן (נספח 97) "המאמר" לא עוסק בשיטות להטלת מורא, אלא להפך: כיצד להתגונן מפני גורמים עבריינים שמטילים מורא על אחרים".

"להלן ציטוט מתוך פסק הדין בבית המשפט המחוזי [נספח 1] בעמודים 364-365:

כך הוגשה לביהמ"ש גם היסטוריית הגלישה של היוזר של הנאשם (ת/633), כאשר האתרים המופיעים בתדפיס נבדקו על-ידי העד סגל והחוקר יוסף זמואלסון, ובמסגרת זו, ביום 28.12.06, זוהתה כתובת של אתר אינטרנט ובו מאמר (שתורגם מרוסית לעברית על-ידי החוקר זמואלסון) העוסק בשיטות להטלת מורא, כך ניתן למצוא שם:

"אז אם אתה ימני אז הסכין מוצאת מייד ביד ימין ובאותו רגע ביד שמאל (כף יד) מבוצעת או דחיפה של היריב בכתף כדי שיסתובב אליך עם הגב או תפיסתו בבגד (צווארון) ומשיכה חזקה לכיוון שלך גם כדי שיסתובב אליך עם הגב. בזמן שמחזיקים אותו ביד שמאל יד ימין עם הסכין מייד הולכת לגרון היריב ואתה צריך לצעוק לכל הגופים חזק וברור 'תעמדו אני הורג' לאחר מכן יש לך שניה להכנסת קצה המעוקל של הסכין בתחתית הסנטר מתחת ללסת מכיוון הגרון, תכניסו את הסכין 2-2 וחצי ס"מ אין שם שום עורקים חשובים אבל זה אזור מאוד רגיש על גוף האדם אפילו אדם שיכור. הקצה האחד צריך להיות מופנה כלפי מעלה כדי שהלקוח בזמן תזוזות לא יחתוך לעצמו מייד את הגרון. אתה עוד תצטרך אותו."

וכך בהמשך:

"אם יש לך ידיים חזקות אז בזמן לקיחת הגוף בשבי תחזיק את הכתפיים שלו ביד שמאל כאלו לחבק אותו, קצה הסכין יוחדר לפי הטבעת זה מאוד מאוד כואב לקליינט והוא 'ישיר כמו זמיר' כל דבר שתגיד לו במאה אחוז."
(ראה: ת/ 634).

כתבה זו נמצאה על-ידי הקלדת אחת הכתובות שהופיעה בהיסטוריית הגלישה של היוזר של הנאשם, מיד בדף האינטרנט אליו הגיעו, לא היה צורך להיכנס ללינק מסוים (ראה: ע' 872 לפרוטוקול, ש' 29-28).

בהתאם להיסטוריית הגלישה של יוזר הנאשם, התאריך בו נכנסו בוודאות לאתר ולמאמר הזה היה 2.12.06 (ראה: ע' 873 לפרוטוקול; ת/634, ע' 11), **ארבעה ימים לפני רצח המנוחה!**

כמו כן, אוזכר הנושא בפס"ד המשלים של בית המשפט המחוזי [נספח 3] מיום 24/2/14, עמוד 53 :

> ביום 28.12.06, במסגרת בדיקת היסטוריית הגלישה של היוזר של הנאשם (ת/633), זוהתה כתובת של אתר אינטרנט ובו מאמר בשפה הרוסית העוסק בשיטות להטלת מורא. מאמר זה מציג לקורא את האופציה הנוחה ביותר לתפיסת קורבן ונעיצת הסכין "**בתחתית הסנטר מתחת ללסת מכיוון הגרון**" תוך ציון העורקים שבאזור (ראו: ת/ 634). הנאשם נכנס לאתר ולמאמר זה ביום 2.12.06 **ארבעה ימים לפני רצח המנוחה** (ראה: ע' 873 לפרוטוקול; ת/634, ע' 11).

בנוסף, גם בית המשפט העליון התייחס לנושא, בפס"ד שניתן בתאריך 23/12/15 [נספח 4] עמוד 178 :

> 316. בתשתית הראייתית ניתן למצוא אינדיקציות שונות להתעניינותו של המערער בסכינים ובשימוש בהם, שגם הן מספקות חיזוק מסוים להודאות. על כך מלמד כמובן אוסף הסכינים של המערער, שהיה אחד מהנתונים שהעלו את חשדם של החוקרים לגביו (הכוונה אינה לסכינים ככלי עבודה אלא לאיסוף סכינים כתחביב). כמו כן, בחיפוש במחשבו האישי של המערער נמצא כי הלה קרא ברשת האינטרנט ביום 2.12.2006 (ארבעה ימים לפני הרצח) מאמר בשפה הרוסית העוסק בשיטות להטלת מורא [ת/634; כך סומן גם תרגום המאמר לעברית]. במאמר מוסבר לקורא כיצד להטיל מורא בתוקף פוטנציאלי. בין היתר, ישנה התייחסות במאמר לשימוש בסכין במטרה להפחיד או לרתק את התוקף, לרבות החדרת להב הסכין לאזור שמתחת לסנטרו. קובץ נוסף שנמצא במחשבו של המערער הוא ספר המכונה "סכין" החובק כ-200 עמודים ובו סקירה של עולם הסכינים הטקטיות, לרבות היסטוריה, מאפיינים וסוגים שונים של סכינים [ת/329]. עוד עלה מהחיפוש במחשב כי ביום 26.11.2006, כשבוע וחצי לפני רצח המנוחה, חיפש המערער סרטי "סנאף", שהם כזכור סרטים אותנטיים המתעדים מעשי רצח ואונס. המערער עצמו אישר בחקירה כי הוא מתעניין בנשק קר ונוהג לקרוא על כך מאמרים וספרים [ת/20, עמ' 34-35]. מקבץ ראיות זה מלמד במובהק על העניין

כפי שיתברר להלן, **<u>זדורוב לא חיפש כלל את הנושא באינטרנט</u>**. יתרה מזאת, ניתן לומר בסבירות גבוהה ביותר , שזדורוב אפילו לא קרא את הטקסט המופיע בעמוד האינטרנט המדובר.

ביצעתי ניתוח חקירתי בממצאי "דיסק הקבצים החלקיים" שהתקבל מהפרקליטות וכן ב- "העתק 40%", **<u>ובשתי ראיות אלו נמצאו הוכחות חד משמעיות כי זדורוב כלל לא חיפש מאמר בנושא שעליו נטען שהוא "שיטות להטלת מורא"</u>**.

"זדורוב חיפש מידע על טלפון Motorola c650 ולא חיפש מידע על אלימות.

אתר rambler.ru הינו מנוע חיפוש רוסי ותיק מאוד, שהיווה פורטל פופולרי בשפה הרוסית ופעיל עד היום, וע"פ הקישור לעיל ניתן ללמוד כי הערך אותו חיפש המשתמש הינו **motorola c650** (ראה חצים לעיל). ככל שנמסר לי ע"י עו"ד הלוי הטלפון הנייד של זדורוב היה מתוצרת **MOTOROLA** .

אוסיף כי נעשו על ידי זדורוב בדקות של 13:22-13:29 – מספר חיפושים על מכשיר Motorola בדגמים שונים, כי שניתן לראות בצילום הבא:

ניתן לקבוע באופן חד משמעי – זדורוב משוטט באינטרנט באתרים בהם הוא מחפש דגמים של MOTOROLA . הראיה לעיל הינה ראייה חד משמעית ומוצקה ומראה כי זדורוב לא חיפש אתר אלים או מאמר קשור לנושא.

ניתן לראות כי גם המשתמש מתעניין במספר דגמים של MOTOROLA ולא רק בדגם אחד.

בין המילים הצמודות למילה MOTOROLA, יש גם את ערך "PRO", "CE650", ו - "C650". **מדובר בחיפוש טכני חד משמעי, ולא בחיפוש של מידע אלים או קשור לנושא כלל.**

זדורוב הגיע לעמוד הפורום, במקרה, מכיוון שהתוצאה עלתה לו באופן מקרי לחלוטין. התוצאה היתה העשירית בעמוד החיפוש, כפי שניתן לראות בצילום.

האם בכלל קרא זדורוב את התגובה הרלוונטית של המשתמש, עליה נטען כי מכילה מאמר העוסק "בשיטות להטלת מורא"?

הסיכוי לכך – קלוש. העמוד של הפורום - ארוך מאוד, ומכיל טקסט רב. כמו כן, **ניתן לקבוע בוודאות מוחלטת כי זדורוב המשיך בגלישה שלו**, כי ניתן לראות כבר שכדקה וחצי אח"כ, בשעה 13:32 גלש המשתמש לאתר אחר (ראה סימון לאתר הבא, כדקה וחצי אחרי הכניסה לעמוד הפורום).

ניתן לראות כי גם בעמוד הבא – זדורוב מחפש מידע על MOTOROLAC650 .

כדי שזדורוב היה יכול בכלל לקרוא מה רשום בתגובה הרלוונטית בפורום, היה עליו לגלול למטה את המסך, המכיל טקסט רב מאוד לקריאה במשך דקה וחצי. הסיכוי לכך אפסי !

יתרה מזאת – לא רק שזדורוב לא יכל להספיק להגיע בעמוד הפורום לתגובה זו בדקה וחצי (התגובה מצ"ב בת-634, נספח ט' בחוות דעת זו), הרי שגם לא יכל לקרוא את התגובה הארוכה בפרק זמן זה.

בנוסף, כפי שנמסר לי ע"י עו"ד הלוי, קטע הטקסט בתוך האתר תורגם בצורה מקצועית ע"י צוות ההגנה, באמצעות סגן ראש השב"כ לשעבר, מר יצחק אילן. לדבריו, המאמר לא עוסק בשיטות להטלת מורא, אלא ההפך הגמור מזה: כיצד להתגונן בפני גורמים עבריינים שמטילים מורא על אחרים.

זדורוב חיפש מידע על טלפונים ולא על אלימות - באופן חד משמעי.

אחד מהעמודים אליו נכנס הוא פורום, שבו <u>מתחת לשם משתמש מסוים, הופיע הדגם של הטלפון</u> motorola, ולכן זדורוב מצא את העמוד.

באותו עמוד יש קישור לכתבה אחרת, אליה זדורוב כלל לא נכנס (עליה ארחיב בהמשך), המשטרה טוענת כי מדובר בכתבה על "אישה שרצחה מישהו, כך ע"פ תרגום יוסי".

זדורוב ממשיך לחפש מידע על טלפונים כי כעבור כדקה וחצי מהכניסה לפורום כבר המשיך להיכנס לשני אתרים נוספים בנושא טלפונים.

<u>כמסקנה סופית – הפורום אליו נכנס אינו תוצאה של חיפוש על מידע אלים אלא חיפוש תמים על דגמים של טלפונים. מדובר בטעות קשה של המשטרה שהביאה את בית המשפט להסקת מסקנות על התעניינותו של זדורוב במידע אלים לכאורה, 4 ימים לפני הרצח.</u>

<u>ניתן ללמוד כי פסקי הדין נתנו משמעות לראייה זו, ובטעות יסודה</u>".

216. לגבי **<u>סוגיית "המאמר על אי שפיות זמנית</u>:"**

"סוגייה נוספת שעלתה בפסקי הדין, היא מאמר העוסק "באי שפיות זמנית".

בחיפוש מקיף שביצעתי בשני ההעתקים שקיבלתי – **<u>לא נמצאה כל ראייה כי המשתמש נכנס וגלש לקישור זה</u>**. ביצעתי גם חיפוש ללינק של הכתבה וגם חיפוש למילות המפתח השונות המצויות בת- 589.

<u>גם בפסה"ד נקבע כי הסטוריית הגלישה "אינה מספקת אינדיקציה לכך שעיינו בכתבה או רפרפו בה". במילים אחרות – לא נכנסו בכלל לאתר הזה.</u>

ניתן ללמוד מתוך פס"ד במחוזי [נספח 1] עמוד 365 :

כתבה זו הודפסה מאותו הדף שבו הייתה כתבה על הסכינים (ראה: ע' 874 לפרוטוקול).

חשוב לציין בהקשר זה, כי היסטוריית הגלישה אינה יכולה להצביע על כתבה ספציפית מבין כל הכתבות בפורום אלא מצביעה על העמוד הכללי ואינה מספקת אינדיקציה לכך שעיינו בכתבה או רפרפו בה (ראה: ע' 879 לפרוטוקול).

בהתאם לדו"ח בדיקה ותפיסה מיום 28.12.06, החתום על-ידי לב ארליכמן (ת/344), במהלך בדיקת הדיסקים שנתפסו יום קודם לכן בחדר המחשב בבית הנאשם, נמצא דיסק אחד עליו כתוב "קטלוג נשק קר" (בתרגום מרוסית), בו צרוב קובץ ששמו "סכין" (תרגום מאנגלית), המכיל ספר ובו 170 תמונות של סכינים, **הסברים** על שימוש ומודלים.

ניתן ללמוד לעיל כי בית המשפט מבין כי הסטוריית הגלישה "אינה מספקת אינדיקציה לכך שעיינו בכתבה או רפרפו בה" .

יחד עם זאת, התמונה נראית שונה בפס"ד המשלים [נספח 3] עמוד 53:

מעבר לממצאים ראיתיים נסיבתיים נוספים בעניין מחשבו של הנאשם (כתבה נוספת שאותרה באינטרנט ועליה דובר בפורום אליו גלש הנאשם על מקרה בו ביהמ"ש גזר עונש של שנתיים מאסר על-תנאי לבחורה אשר הורשעה בהריגה במצב אי-שפיות זמנית (ראה: ת/589) ומציאת דיסק בביתו של הנאשם עליו מצוין "קטלוג נשק קר", הרי שבפנינו ראיות נסיבתיות מובהקות. ההסתברות כי הנאשם גלש "לתומו" ימים ספורים לפני הרצח, באתרים המלמדים שיסוף בסכין בדגש על צווארו של הקורבן, ובחיפוש אחר סרטי "סנאף", הינה הסתברות נמוכה.

כלומר – **<u>בפסה"ד המשלים כבר מתייחסים לראייה על כתבה זו, כראייה נסיבתית, על אף שהמשתמש כלל לא נכנס לכתבה זו.</u>**

בית המשפט העליון ממשיך להתייחס לנושא, עמוד 215 בפס"ד [נספח 4]:

המחשב ומנסה להוריד או לצפות בסרטי "סנאף", ככל הנראה ללא הצלחה. חולפים ימים אחדים, אנו נמצאים כעת ארבעה ימים לפני הרצח. המצלמה עוקבת אחר זדורוב המשוטט באינטרנט וקורא מאמר העוסק ב"שיטות להטלת מורא", שיטות בהן ניתן לנטרל במהירות וביעילות את היריב. במהלך שיטוטיו באתר האינטרנט נופלת עינו של זדורוב, על כתבה המספרת אודות תושבת מוסקבה שהורשעה בהריגה אך נדונה רק לשנתיים מאסר על תנאי, מאחר שהיתה במצב של אי שפיות זמנית בעת הרצח. מבטו של זדורוב מוסב מפעם לפעם אל הקיר והוא סוקר את אוסף הסכינים שלו. זדורוב מתעניין מאוד בסכינים. מלבד אוסף הסכינים שלו הוא מחזיק בדיסק המכיל 170 תמונות של סכינים כולל הסברים על אופן השימוש בהם. עוד קודם לכן זדורוב עיין באינטרנט בספר לוחמה של הקג"ב המסביר, בין היתר, את הדרך בה ניתן לשסף גרונו של אדם במהירות, תוך מתן הסבר על שני עורקי הצוואר המרכזיים.

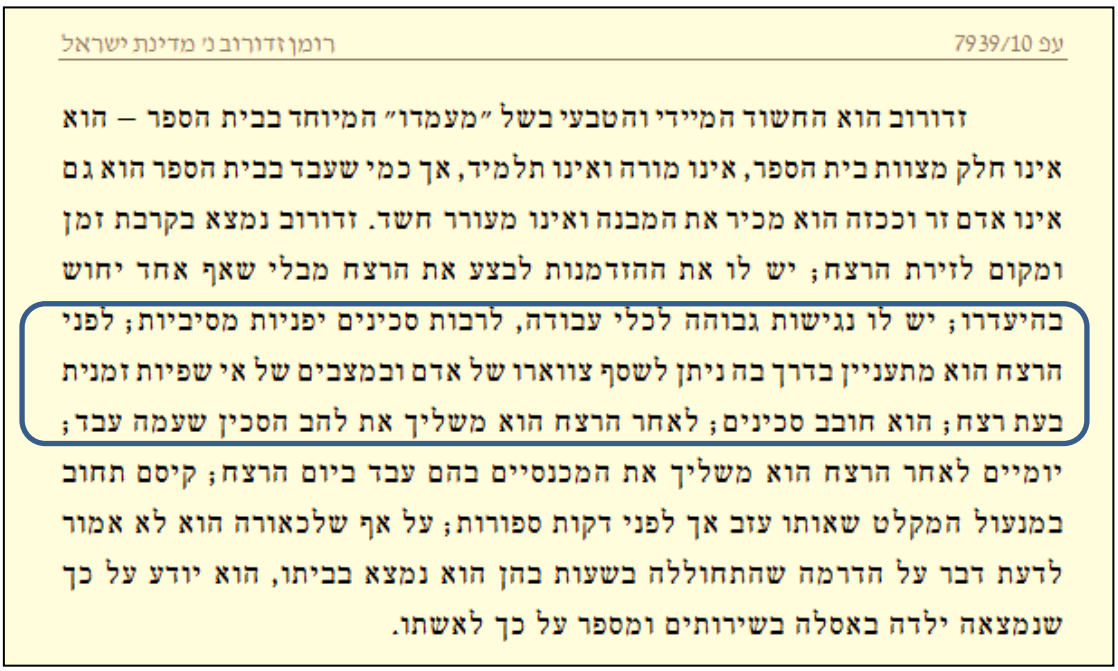
ניתן לראות כי פסה"ד מתייחס לכך כראייה – שזדורוב קרא מאמר על "שיטות להטלת מורא" על אף שזדורוב לא נכנס לקישור על הכתבה. גם אם זדורוב קרא את התגובה של המשתמש (הסיכוי לכך כאמור אפסי מכוון שבדקה וחצי בסבירות גבוהה כלל לא יכל להגיע לקרוא את התגובה עקב אורך העמוד), הרי שהתגובה כלל לא מדברת על הנושא "אי שפיות זמנית". כפי שנמסר לי על ידי עו"ד הלוי, מר יצחק אילן מסר כי הטקסט המופיע בעמוד לא מזכיר בכלל "אי שפיות זמנית".

בית המשפט מוסיף וקובע כי "נופלת עינו של זדורוב על כתבה המספרת אודות תושבת מוסקבה שהורשעה בהריגה אך נדונה רק לשנתיים מאסר על תנאי, מאחר שהייתה במצב של אי שפיות זמנית בעת הרצח".

<u>מדובר כאן בטעות חד משמעית של בית המשפט</u>. זדורוב כלל לא נכנס לכתבה עליה נטען כי היא מדברת על אי שפיות זמנית.

מהמידע שהועבר לי ע"י עו"ד הלוי, נראה כי גם זדורוב לא יכל לדעת כלל כי מדובר בקישור לכתבה על אי שפיות זמנית (אדגיש שוב כי לא נכנס כלל בקישור). זאת משום שלפי התרגום של יצחק אילן (ראו נספח 97) לא ניתן כלל היה ללמוד מהכותרת של הקישור, כי מדובר בכתבה בנושא "אי שפיות זמנית".

"וגם בעמוד 216 מפסה"ד של בהמ"ש המחוזי [נספח 1]:

עפ 7939/10 רומן זדורוב נ' מדינת ישראל

זדורוב הוא החשוד המיידי והטבעי בשל "מעמדו" המיוחד בבית הספר – הוא אינו חלק מצוות בית הספר, אינו מורה ואינו תלמיד, אך כמי שעבד בבית הספר הוא גם אינו אדם זר וככזה הוא מכיר את המבנה ואינו מעורר חשד. זדורוב נמצא בקרבת זמן ומקום לזירת הרצח; יש לו את ההזדמנות לבצע את הרצח מבלי שאף אחד יחוש בהיעדרו; יש לו נגישות גבוהה לכלי עבודה, לרבות סכינים יפניות מסיביות; לפני הרצח הוא מתעניין בדרך בה ניתן לשסף צווארו של אדם ובמצבים של אי שפיות זמנית בעת רצח; הוא חובב סכינים; לאחר הרצח הוא משליך את לחב הסכין שעמה עבד; יומיים לאחר הרצח הוא משליך את המכנסיים בהם עבד ביום הרצח; קיסם תחוב במנעול המקלט שאותו עזב אך לפני דקות ספורות; על אף שלכאורה הוא לא אמור לדעת דבר על הדרמה שהתחוללה בשעות בהן הוא נמצא בביתו, הוא יודע על כך שנמצאה ילדה באסלה בשירותים ומספר על כך לאשתו.

"כפי שנמסר לי, גם שאר התגובות בפורום תורגמו ע"י צוות ההגנה באמצעות סגן ראש השב"כ לשעבר, מר יצחק אילן, <u>והוא מצא כי בכל התגובות בעמוד הפורום, לא מוזכר כלל הצרוף "אי שפיות זמנית"</u>.

<u>אדגיש שוב – המשתמש כלל לא נכנס למאמר, לא נמצאה לכך אינדיקציה בשני ההעתקים שקיבלתי , באופן חד משמעי.</u>

<u>לסיכום – בית המשפט קבע בצורה לא נכונה כי זדורוב התעניין במצבים של "אי שפיות זמנית". הוכח באופן חד משמעי כי לא נמצאו ראיות שזדורוב נכנס לקישור על הכתבה, וגם המשטרה קבעה שאין שום אינדיקציה לנושא"</u>.

217. בסיכום חוו"ד מומחה המחשב החדש חזר על ארבע מסקנותיו לגבי ארבעת הנושאים: "<u>מסקנות</u>: מחוות דעת זו עולה, כי בית המשפט הנכבד טעה ב- 4 נושאים עיקריים, כתוצאה מניתוח שגוי שביצעה המשטרה לראיות המחשב.

<u>חד משמעית - רומן זדורוב לא חיפש SNUFF באינטרנט</u>, והסרטון שנמצא במחשב המכיל בשמו את המילה SNUFF הינה תוצאה של חיפוש ערך אחר של הערך Sex-police, הקשור ככל הנראה לפי הקשר החיפושים לעולם המוסיקה.

<u>חד משמעית - התמונות אותן הציגה המשטרה כתמונות פדופיליות שנמצאו בדיסק, אינן קשורות למשתמש ROMA</u> שהוא המשתמש של זדורוב במחשב, אלא למשתמש היסטורי אחר בשם DOMINIC. המשטרה לא ניתחה את מאפייני התאריך של התמונות ואת קבצי ההיסטוריה הרלוונטיים לתמונות אלו. אציין כי נמצאו מאות תכתובות דוא"ל בדיסק הנחזות כתכתובות שקשור אליהן דומיניק.

<u>חד משמעית - זדורוב לא חיפש מידע אלים, כפי שנטען לגבי הפורום אליו נכנס, [המאמר על "שיטות להטלת מורא" באמצעות סכין] אלא חיפש מידע על דגמי MOTOROLA</u> , שאחד מתוצאותיו הינו פורום שבו חתום שבו הופיע בחתימת משתמש בשם unname2 הצירוף motorolaC650 אותו הקליד זדורוב כדקה וחצי קודם לכן. בנוסף, הסיכוי כי זדורוב הספיק בדקה וחצי להגיע ולקרוא את התגובה אשר הוגדרה כמאמר של "שיטות להטלת מורא" הינו אפסי, מכיוון שהעמוד ארוך מאד והוא עבר לעמוד אחר (הקשור במוטורולה, כמובן) כעבור כדקה וחצי".

<u>"בית המשפט טעה וקבע כי זדורוב נכנס למאמר על "אי שפיות זמנית" למרות שאין כל ראייה לכך, וגם המשטרה לא מצאה "אינדיקציה" לנושא"</u>.

218. אם כן, **מסקנתו המנומקת כדבעי של המומחה החדש, לפיה המבקש כלל לא ביצע את ארבע הפעולות האפלות שיוחסו לו, יצרה באופן אוטומטי פרדוקס כפול**

ומקומם, והוא: העובדה כי אופיו הטוב של ה"רוצח" "נרצח" על לא עוול בכפו (בפעולה של מומחה המחשב המשטרתי), וכן העובדה כי בהמ"ש קמא, כמו בהמ"ש הנכבד, הלכו שבי אחרי "רצח אופי" זה ולכן קבעו בטעות כי המבקש כביכול ביצע את אותן פעולות אפלות; בזמן שבעלת הסטיה הסדיסטית לביתור איברים ולדם, ובעלת המח הרצחני, היתה ועודנה דווקא א.ק, שהמשיכה וממשיכה בעזרת המשטרה והפרקליטות להסתובב חופשי בקרבנו [וראו בהקשר זה כמובן את כל הפרק השישי, וכדוגמה ויזואלית קלה מאד להבנה, את סיוע מס' 14, בע' 321 להלן. זה מכיל את פירוט חלק מהציורים שציירה א.ק, ותצלומיה, המוכיחים אף הם את האמור לעיל וכן כי היא אשר רצחה את המנוחה].

תת פרק 5.12: קשירת הקשר לפשע שקשרו המדובבים, לעיוות דינו של המבקש.

קשירת הקשר תועדה בראיה "ישנה", שהיא הקלטת שיחה בת רבע שעה ברוסית בין שני המדובבים שפעלו בתיק הנדון לשם דיבוב המבקש: "יבגני" (שכונה גם ז'ניה), שהיה **שוטר**, וארתור, שהיה עבריין וחתם על הסכם הפעלה. השניים שוחחו והוקלטו בתא בהעדרו של המבקש, שהוצא לחקירה דקה לפני שהשניים החלו לשוחח ביניהם. שיחה מדהימה וחשובה ביותר זו, בת שתי דקות מתוך רבע השעה, המהווה לא פחות מ"חומר נפץ", היתה אפוא מעין חבויה ב"קלטת שינה" (תנומה) מסוימת של המדובבים והמבקש, שהועברה להגנה לאחר הגשת כתב האישום נגדו, ביחד עם עוד הרבה מאד סרטי חקירה ודיבוב אחרים. היא "שכבה" לה כל מהלך המשפט, למרבה הצער, כאבן שאין לה הופכין, ולא שימשה את ההגנה, בשתי הערכאות, כצופר האזעקה שהיתה צריכה לשמש.
שיחה זו חמקה באופן אבסורדי "מתחת לרדאר", ולכן היא כלל לא נדונה בבהמ"ש קמא ולפיכך גם לא בא זיכרה מעולם בשתי הכרעות הדין של בהמ"ש קמא וגם לא בפסה"ד בערעור של בהמ"ש הנכבד.

כפי שיתואר לעיל ולמרבה הצער, הראיות מוכיחות כי לא רק שקשירת הקשר האיומה והמוקלטת בין שני המדובבים, אכן מומשה, באופן זה שראש צוות החקירה יורם אזולאי העביר "במחשכים" פרטים מוכמנים מהרצח לארתור; אלא שהתובעת/ות במשפט ככל הנראה ידעה/ו עליה בדיעבד, וחדלה/ו מחדלים קשים כלפי בהמ"ש קמא ובהמ"ש הנכבד, וכלפי המבקש.

ולגופו של ענין:

219. המבקש נעצר לראשונה כחשוד ברצח שישה ימים לאחריו, ביום 12.12.06.

220. אין מחלוקת כי בתיק הנדון הופעלו שני מדובבים לגבי המבקש: הראשון **שוטר** שכונה "יבגני" או "ז'ניה" (ראו הודעתו היחידה של יבגני, **נספח 101** בע' 1), והשני היה עבריין, שכונה "ארתור".
לארתור היה עבר פלילי, שכלל הרשעות בעבירות של זיוף, הונאה בכרטיס אשראי וכן **קבלת דבר במירמה**; (ראו בגיליון ההרשעות פסקי דין מס' 1, 2, 14, משנת 2006, היא שנת הדיבוב).
העתק גיליון הרשעותיו הקודמות – ת/399 – מצ"ב כ**נספח 98.**

221. שני המדובבים שלטו בשפה הרוסית ודיברו באמצעותה עם המבקש (בתא המעצר).

222. עם ארתור נחתם הסכם ביום 13.12.06 ובו הובטח לו שכר יומי של 300 ₪ וכן שכר של 12,000 ₪ (!) תמורת הפללת המבקש. עם יבגני השוטר לא נחתם הסכם, למיטב ידיעתו של הח"מ.

223. <u>בהסכם עם ארתור</u> מיום 13.12.06 - <u>ת/398</u> – נכתב למעלה כי היעד להפללה הוא המבקש (שמו המלא) ובהמשך נקבע, בין היתר, כי:

בסע' 1: "המדובב מתחייב בזאת לעשות את כל שביכולתו, וזאת במטרה <u>לאסוף ראיות</u> כמיטב יכולתו <u>מהעבריין</u>/ים הרשומים מעלה".

בסע' 6: "בתמורה לעבודתו יקבל המדובב", ובס"ק (ב'): "סך של עד "**<u>12,000</u>**" ₪ כגמול סופי כשהסתיימו ההליכים המשפטיים, שתרומתו להם היתה <u>בהשגת הודאה מוקלטת</u> או בע"פ מהעבריין..." [עם תום החקירה ארתור אכן קיבל את כל ה-12,000 ₪, וראו אישורו בנדון בעדותו מיום 27.3.08 בע' 624].

העתק ההסכם עם ארתור מצ"ב כ**<u>נספח 99</u>.**

224. <u>מי שתדרך את ארתור לפני כניסתו לתאו של המבקש ודיבובו היה ראש צוות החקירה – **יורם אזולאי**</u> – כדברי ארתור בהודעתו הראשונה בע' 1.

העתק הודעת ארתור הראשונה מיום 15.12.06 בשעה 10:55 מצ"ב כ**<u>נספח 100</u>.**

225. יבגני נפגש לראשונה בתא עם המבקש כבר ביום מעצרו של המבקש, ביום 12.12.06, ואילו ארתור הוכנס לתאם למחרת היום (אחרי שחתם על ההסכם עמו), ביום 13.12.06.

226. יבגני שהה בתא עם המבקש (ועם ארתור) כשלושה ימים, וביום 15.12.06 בשעה 09:02 עזב את התא ולא שב אליו יותר, ואילו ארתור שהה בתא עם המבקש לפחות עד ליום 19.12.06 ו"ליווה" אותו עד שהמבקש "נשבר" ואמר דברים, שהוחשבו כהודאה אותנטית ברצח המנוחה. [בפועל ארתור נצמד למבקש, הדריכו ורימה אותו, ובשת"פ עם החוקרים שיבש הליכים ורימה גם את בהמ"ש, כפי שיפורט להלן].

227. גם יבגני וגם ארתור מסרו הודעות במהלך הפעלתם, שבהן כמובן סיפרו על דברי המבקש בתא.

בהתאם לחומר החקירה שבידי הח"מ, יבגני מסר הודעה אחת, ביום 15.12.06 בשעה 10:11 (אחרי שכבר סיים את תפקידו), ואילו ארתור מסר שש הודעות, החל מיום 15.12.06 בשעה 10:55, וכלה ביום 19.12.06.

228. **<u>וכעת לסיקור הרמאות ושיבוש הליכי החקירה והמשפט</u>**, שלמרבה הצער כלל לא לובנו/הועלו על נס בבהמ"ש קמא, והראיות המבססות אותה, שהיו קיימות בתיק, ונותרו, כאמור, כ"אבן" (ישנה) שלא היה לה הופכין.

229. ביום 12.12 החל יבגני לשוחח בתא עם המבקש. המבקש סיפר לו כי מה שמחשידו בביצוע הרצח, לפי החוקרים, הוא זריקת מכנסיו, העובדה שהוא עובד עם סכינים, וכן העובדה שהחזיק בביתו באוסף סכינים; ו"הוא גם חשב לעצמו בקול רם מי יכול היה לבצע את הרצח". (ראו הודעת יבגני בע' 1).

העתק הודעתו היחידה של יבגני מצ"ב כ**נספח 101.**

230. למחרת, 13.12, הוכנס לתא גם ארתור ואז המבקש חזר על אותם הדברים גם בפניו, והוסיף כי בחקירתו באותו יום נאמר לו שנמצאו כתמי דם על חפציו. (ראו הודעת יבגני, נספח 101 בע' 1 למטה, 2 למעלה).

231. ביום 14.12 המבקש סיפר ליבגני ולארתור ש**אמרו לו בחקירה גם שהילדה נאנסה וזה מאד הבהיל אותו**, ולכן אמר: "מילא, אני מוכן להודות ברצח אבל לא באונס". (ראו ע' 2 בהודעת יבגני).

במציאות, כידוע, המנוחה לא נאנסה אלא ש**המבקש לא ידע זאת משום שלא רצח את המנוחה(!), ובעצם סברתו ההפוכה ובהלתו כתוצאה ממנה, חשפו מכללא פרט מוכמן שלילי מובהק (גם אם לא "הספיק להודות" שאנס את המנוחה!**

14. **גם ארתור מסר בהודעתו הראשונה** (נספח 100) את אותם דברים לגבי המבקש, דהיינו **שהמבקש סבר שהמנוחה נאנסה והיה מבוהל מכך.**

וראו בע' 2, 3 שם: כי ביום 14.12 חזר המבקש מחקירה ואמר להם ש**הילדה גם נאנסה.** ארתור ציין בנדון כי: "אני הרגשתי שאכן רומן היה לחוץ מאד מהקטע הזה של האונס, והמשיך ואמר במילים האלה: '**אני מוכן להודות ברצח, בהכל במה שהם אומרים, אבל לא (ל.ב) באונס כי זה כבר מוגזם**", וכן: "**איך אפשר לאנוס ילדה בת 13. היא יותר מדי קטנה**".

ובע' 6 באותה הודעה: החוקר מתמקד בבהלתו של המבקש מהידיעה שהמנוחה גם נאנסה, ושואל את ארתור: "האם אתה זוכר עוד דברים מהשיחה שהיתה לך עם רומן בענין הקטע שאמר לך שהוא מוכן להודות ברצח ולא באונס הילדה?", וארתור משיב: "**רומן היה יותר מדי לחוץ על ענין אונס אכזרי, הוא לא היה מוכן לקבל את הדבר הזה**. שמעתי ממנו במילים האלה: 'הכל, רק לא אונס. אני מוכן לקבל או להודות ברצח ולא מוכן ללכת לבית סוהר עם אונס'".

232. ביום 16.12.06 מסר ארתור הודעה נוספת ובה ציין בע' 1 כי ביום רביעי [13.12] נכנס לתאו של המבקש וכי "אתמול" [15.12] מסר (ארתור) עדות (ראו נספח 100) על כל מה שהיה.

בע' 3 סיפר ארתור כי המבקש העלה מחשבות מי יכל לבצע את הרצח, וכן סיפר כי הוא איננו יודע כיצד הרצח בוצע, כי שמע מהחוקרים שהמנוחה נדקרה, והוסיף (המבקש) כי: "**אם הייתי יודע איך עשו את זה ודקרו אותה, הוא היה מודה בזה".**

[משפט אותנטי ברור של חפות ואבסורד] **עוד אמר: "אם אני אודה, איך אני אגיד איך רצחו אותה? מה אני אענה?"**

העתק הודעת ארתור מיום 16.12.06 מצ"ב כ**נספח 102.**

233. עינינו הרואות כי עד למסירת הודעותיהם הראשונות של שני המדובבים, ביום 15.12.06 בשעה 10:55 וכן בשעה 11:10, וגם למחרת היום, המבקש השמיע באוזניהם מלוא החופן של דברי חפות, כולל, מכללא, את "סברת האונס", המוכיחה לכאורה את חפותו!

234. וראו את ביצוע **קשירת הקשר לפשע – לשיבוש הליכי המשפט והחקירה, שנעשה ע"י שני המדובבים בבוקר יום 15.12.06.**

ביום 14.12.06 בחצות הלכו זדורוב ושני המדובבים לישון (והדבר הונצח במ.ט 165/06 בקלטת 6 (שהקליטה מיום 14.12.06 משעה 21:20 ועד 15.12.06 בשעה 01:25 לפנות בוקר).

למחרת בבוקר, בעוד השלושה עדיין ישנים, ביום 15.12.06 בשעה 08:44, העיר הסוהר את המבקש, וביקשו לקום ולצאת לחקירה, וראו תמליל קלטת 8 לאותו מ.ט 165 [ביומן ההאזנה המשטרתי נכתב בטעות כי מדובר כביכול בקלטת 7] שהקליטה ביום **15.12.06 משעה 05:44 ועד שעה 09:21**: "קדימה, תתארגן ליציאה".(וראו במונה זמן מסד 08:44:18 בחלק הרביעי של דיסק הקלטת שיצורף בהמשך להלן).

העתק שני העמודים הרלבנטים מיומן ההאזנה לתא, המלמדים על האמור לעיל, מצ"ב כ**נספח 103.** (וראו גם בתמליל המשטרתי של קשירת הקשר נספח 107, בע' 2, 3 – המבקש נקרא ע"י שוטר ומתלבט אם לקחת את חפציו האישיים עמו או לא).

כדקה וחצי לאחר שהמבקש יצא מהתא (לפי הסרט, בחלק הרביעי, בשעה 08:47) ובעודו של התא עדיין חשוך, החלו יבגני וארתור לדבר ביניהם (בחלק הרביעי במונה זמן מסד 08:48:33). (להלן עיקרי הדברים).

בשעה 08:49:12 שואל יבגני את ארתור אם הוא חושב שהמבקש אכן רצח את המנוחה: "מה אתה חושב? זה הוא?", וארתור משיב לאחר זמן מה שהוא לא יודע, ומחזיר את אותה השאלה ליבגני. יבגני משיב בהמשך: "לא, ככל הנראה זה לא הוא". (וראו כנ"ל גם בתמליל המשטרתי בע' 3 למטה).

בשעה 08:52 הסוהר מודיע ליבגני כי תיכף יוציאו אותו מהתא, וארתור אומר ליבגני שכבר יותר לא יראה את יבגני, ויבגני משיב שכבר אסור לו יותר להכנס לתא (בגלל סיפור הכיסוי שלו שמוצה) ו"שניים זה יותר מדי" (ע' 4 בתמליל המשטרתי).

יבגני: "זין. איך אפשר לדעת, אם (משהו) קיצר אותו והוא הרג אותה .. והאם אנס? באמת, בלאט, פוחד מזה כמו מאש".....

ארתור: " אני לא יודע. אני לא חושב שאנסו אותה"....

יבגני: " אם מישהו היה אונס אותה, אז היה זרע, אילו היה זרע, זה היה קל.."

ארתור: " הרי אין שם זרע בכלל".

יבגני: " אז איך אנסו אותה?"

ארתור: " הרי לא אנסו אותה, נדמה לי. אני יודע מלכתחילה, זין איך אפשר לדעת. אני לא יודע. מה יש כאן, שמפחידים אותו שאנסו, מה, אולי זה מפחיד אותו".

יבגני: " כדי שיהיה אחר כך קל יותר את הרצח?"

ארתור: " לא, שהוא יגיד "אני לא אנסתי אותה, אני רק רצחתי. חח. הרי לא, אני לא חושב, שאנסו אותה".

"יבגני: " אז אני לא יודע".

ארתור: " נראה, אולי הוא ייפתח אלי. אני לא אהיה איתו סוסי-מוסי".

ובהמשך, בשעה 08:57, ארתור ממשיך: " תגיד לי, איזה בן אדם ייקח על עצמו רצח?"

יבגני: " איזה בן אדם, שלא רצח עדיין, יגיד: אונס לא, אבל רצח זה כן, אקח'. אני הייתי צועק יום שלם: מה יש? מה יש? זין איך התחרפנתם?"

ארתור: " מה יש? גם אני: איזה רצח? איזה אונס? איזה זין? לגמרי לא עשיתי כלום. אם הם יגידו לו: "לא, לא היה אונס, רק רצח. אז אתה יודע, לתפוס אותו על המילים".

יבגני: " זין יודע, אני לא יודע מה קורה שם..... הוא הלך וזרק מכנסיים, הוא היה יכול לזרוק עוד משהו".....

ארתור: "אני לא יודע איך [חתך] אותה, אבל אני משוכנע במאה אחוז..[שהמנוחה נחתכה] שמאחורה. הוא תפס אותה בפה, וממש ככה דפק, בארטריה". (ובע' 7 לתמליל המשטרתי: "אני לא יודע איך...אבל אני בטוח במאה אחוז שהוא תפס אותה מאחורה בפה...").

יבגני: " ולבטן? הרי שם ... לדעתי ... כתבו שם בעיתונים שחתכו אותה, וזהו".

ארתור: " הרי לא כתוב שבבטן".

יבגני: " לא בבטן, אני לא יודע לאן ממש".

ארתור: " וחתכו. לא אמרו שלבטן. אני יודע. לא לבטן. אני חושב.. ממש ארטריה".

יבגני: " ואחר כך אנסו או לא אנסו?"

ובמונה זמן מסך 09:00:07 מתחילה קשירת הקשר. ארתור: " תראה ... **כשתצא ... תדבר עם יורם** [יורם אזולאי, ראש צוות החקירה ומי שתדרך את ארתור,

כפי שמסר הלה בהודעתו, וראה בנדון בסע' 224 לעיל] בטלפון, **תדבר איתו, תגיד: 'תעדכן אותי'**".

יבגני: " מה?"

ארתור: "**אתה הרי** (עברית) **שוטר**, **שיעדכן אותך**. תגיד: 'היה לנו זין כמה שיחות ביננו, **איך למעשה היא נרצחה**?"

יבגני: " **אוקיי, (עברית) בסדר. (רוסית) תיכף אדבר איתו**".

ארתור: " **אתה תדבר איתו. תגיד: 'איך היה**?" [איך נרצחה המנוחה]

יבגני: " : **כן**, **הוא יוציא אותך היום**".

ארתור: " הבנת?"

יבגני: " **הוא יוציא אותך היום**, **אז אתה תגיד לו**. **אני אגיד לו, והוא יגיד לך איך [נרצחה המנוחה]**".

ארתור: "**כן**",

בנקודה זו ארתור מביע את דעתו כי לא יוציאו אותו "היום" מהתא, משום שכך נאמר לו, ויבגני מתעקש כנגד דעתו כי כן יוציאו אותו מהתא באותו היום! (ראו בהמשך קשירת הקשר)(הערה: בתמליל המשטרתי בע' 8 חילופי הדברים לא תורגמו במדויק).

כאן הסתיימה השיחה וכעבור דקה הוצא יבגני לצמיתות מהתא.

העתק הדיסק המלא (ארבעה חלקים) של קלטת 8 (כארבע שעות) הכולל בחלקו הרביעי את רבע השעה המלאה של שיחת המדובבים (זמן מסך 08:48:33 ועד 09:42:49, ממספר שניות לאחר צאתו של המבקש מהתא ועד צאתו של יבגני מהתא, בצירוף כתוביות תרגום בעברית בגוף הסרט [שהכין מתרגם מטעם הח"מ], מצ"ב כ**נספח 104**.

העתק קטע הסרט, בחלק הרביעי של הדיסק, של שיחת המדובבים המלאה (כעשרים דקות) מצ"ב כ**נספח 105**.

העתק הקטע המצומצם מהסרט, בחלק הרביעי של הדיסק, רק של **קשירת הקשר עצמה** (כשלוש דקות) בצירוף כתוביות תרגום לעברית, מצ"ב כ**נספח 106**.

העתק התמליל המשטרתי של שיחת המדובבים המלאה (כעשרים דקות) מצ"ב כ**נספח 107**. (בתמליל זה נכתב בטעות שמו של יורם כ"יואב").

העתק התמליל של ההגנה לשיחת יבגני וארתור המלאה מצ"ב כ**נספח 108**.

235. עינינו הרואות כי **שני המדובבים (אחד מהם שוטר!) קשרו קשר לשיבוש הליכי חקירה ומשפט(!) ובעצם להפליל את המבקש על לא עוול בכפו, בעלילת שווא, ע"י כך שארתור יקבל מידע חשוב ביותר לגבי דרך ביצוע הרצח, לא מ"העבריין", דהיינו מהמבקש, אלא מראש צוות החקירה – יורם אזולאי!**

ויודגש, פחות מ-48 שעות אחרי שחתם על ההסכם לפיו (נספח 99) "הוא מתחייב בזאת לעשות את כל שביכולתו, וזאת במטרה **לאסוף ראיות** כמיטב יכולתו **מהעבריין**/נים הרשומים למעלה", **ארתור כבר חתר תחת ההסכם, ו<u>ביצע</u> עבירה מוגמרת ועצמאית של קשירת קשר לפשע (עם שוטר בתפקיד), במטרה לקבל במירמה את סכום העתק שהובטח לו בסע' 6 להסכם – עד 12,000 ₪ (בשנת 2006!), וללא שמץ מצפון ומחויבות לאמת!**

236. לא זו אף זו, **מי ששתף איתו פעולה, כאמור, היה <u>שוטר</u>, שהוא חלק אינטגרלי מצוות החקירה, והדבר מוכיח כי מהרגע הראשון של החקירה פניה לא היו מועדות לחקר האמת אלא ל"תפירת התיק" על המבקש, ועל וידוא הרשעתו ברצח המנוחה!**

237. ויודגש כי העובדה שיבגני היה **שוטר**, ושארתור דווקא ניצל את מעמדו הזה של יבגני לשם קשירת הקשר ("אתה הרי **שוטר**...שיעדכן אותך איך היא נרצחה") מחמירה שבעתיים את עוצמת קשירת הקשר ואת עיוות הדין שנגרם למבקש!

יבגני היה כמובן חייב לדחות מיד ובשאט נפש את הצעתו של ארתור, ואולם הוא לא עשה זאת אלא קיבל מיד את הצעת ארתור, ואישר לארתור כי אכן יעביר כבר עם צאתו מהתא ("תיכף אדבר איתו") את המסר לראש צוות החקירה יורם אזולאי, ואף הודיע פעמיים לארתור בבטחון ובפסקנות כי יורם יוציא אותו עוד באותו היום מהתא ("הוא יוציא אותך היום") כדי שיעביר לארתור את פרטי הרצח לצורך המשך "דיבוב" המבקש!

238. יתר על כן, עינינו הרואות כי מיד לאחר תום קשירת הקשר (שמסתיימת ב-15.12.06 בשעה 09:00), בשעה 09:01, מדליקים כבר יבגני וארתור את האור בתא, וב- 09:02 יבגני כבר עוזב את התא (ראו בסרט קלטת 8 נספחים 104, 105) [ביומן ההאזנה נרשם בטעות כי מי שיצא הוא "החשוד"].

קלטת 8 מסתיימת, כאמור, בשעה 09:21 ועד אז ארתור לא מוצא מהתא.

239. ב-21:09 (וראו בדפים מיומן ההאזנה נספח 103) כותב השוטר כי: "<u>הפסקת הקלטה מפני שהחשוד לא נמצא בתא, באישור יורם אזולאי</u>...הוצאת CD7 והחלפתו ל - CD8... דיסק מס' 8 ריק.." [מדובר בטעות מספרית].

240. **<u>במהלך השעה הבאה, שכבר לא הוסרטה ולא הוקלטה, (גם) ארתור אכן הוצא מהתא, בהתאם להתחייבות והצהרת יבגני במסגרת קשירת הקשר</u>**, וראו בנדון העובדה כי **בשעה 10:55 (15.12.06) ארתור כבר מוסר את הודעתו הראשונה** (נספח 100) **[שעתיים ורבע אחרי קשירת הקשר] ולא אומר במהלכה שום מילה על קשירת הקשר לפשע, שביצע עם יבגני, לשיבוש הליכי משפט(!) ורבע שעה אח"כ – ב – 11:10 – גם יבגני השוטר מוסר את הודעתו היחידה** (ראו נספח 101) **וגם הוא איננו מוסר שום פרט על העבירה הפלילית שביצע, והמזימה המושחתת שרקם עם ארתור**!

241. למותר לציין כי **הוצאת ארתור מהתא בהתאם להתחייבות יבגני כלפיו, תומכת מאד בכך שקשירת הקשר אכן מומשה**!

242. רק בחלוף כשש שעות, בשעה 15:38, מחודשת ההקלטה בתא (וראו ביומן ההאזנה נספח 103): "15:38 – <u>תחילת הקלטה</u> D.V.D + דיסק 9. העצור רומן מוכנס לתא...". מסיבה זו לא ניתן לדעת מתי חזר ארתור לתא לאחר שמסר את הודעתו, אולם הוא כבר היה בתא כשהמבקש הוחזר אליו מחקירתו.

243. למחרת, 16.12.06, ארתור מסר, כאמור, את הודעתו השניה ובע' 1 ציין כי בהודעתו הראשונה מיום 15.12.06 (שנמסרה שעתיים ורבע(!) אחרי קשירת הקשר) סיפר כביכול את "כל מה שהיה" [שקר] וגם בהודעתו זו שוב לא אזכר במאומה את מזימת השיבוש, כפי שלא אזכרה גם בכל הודעותיו הנוספות.

244. לא זו אף זו, שום מיזכר לא נרשם בתיק לגבי מזימת השחיתות שנרקמה בין השניים, ואשר יורם אזולאי היה שותף לה, כפי שעולה מקשירת הקשר ומיתר הראיות שייסקרו בהמשך להלן. <u>יורם לא רשם שום מיזכר</u> לפיו יבגני פנה אליו כביכול וסיפר לו על המזימה, תוך הבעת חרטה, ויורם כביכול הביע את זעזועו ונקט בפעולות כנגד ארתור, ובראש ובראשונה הפסקת פעילותו באופן מיידי!

כך גם יבגני. לא רק שהוא לא דיווח בהודעתו על המזימה אלא שהוא גם לא רשם מיזכר כלשהו בנדון, למשל שארתור פנה אליו בהצעת השיבוש והוא (יבגני) עשה את עצמו כאילו הוא משתף פעולה עם ארתור, אבל למעשה דאג לסכל את המזימה ולהפסקת פעילותו המיידית של ארתור.

הנה לנו ראיה נסיבתית נוספת התומכת בכך שהקשר לא רק נקשר אלא גם מומש!

245. וראו גם את ההוכחה הברורה לכך ש**<u>קשירת הקשר גם מומשה</u>!**

יורם אזולאי, במקום לתת נפקות לסברתו המוטעית של המבקש, כי המנוחה כביכול נאנסה (סברה שגלום בה פרט מוכמן שלילי מהותי) ולשחררו, הוא <u>דאג לעדכן את ארתור כי המנוחה בודאות לא נאנסה. כמו כן דאג גם לוודא שארתור יעדכן את המבקש בנתון הזה</u>, והכל כדי שהסברה המוטעית של המבקש לא תהפוך, "חלילה" להודאה ב"אונס" של המנוחה, ותסכל את הרשעתו המתוכננת בקפידה!

וראו העובדה כבדת המשקל כי **<u>באותו יום של קשירת הקשר – 15.12.06 - מיד בסמוך לאחר שובו של המבקש לתא (בשעה 15:38 לפי יומן ההאזנה ו-15:42 לפי הסרט עצמו) ארתור כבר "יודע" לומר למבקש בנחרצות כי החוקרים מרמים אותו בטוענם כי המנוחה נאנסה</u>!**

כלומר, **בשעה 08:47 הוצא המבקש מהתא, בשעה 09:00 נקשר הקשר לפשע השיבוש בין שני המדובבים, לפיו יורם יעביר לארתור פרטים על הרצח ועל הדרך בה בוצע, בשעה 09:01 הוצא גם יבגני מהתא** [השוטר המאזין רשם בטעות ביומן ההאזנה כאילו "החשוד" יצא מהתא בשעה 09:03, אולם בפועל בערך במועד זה, כאמור, מי שיצא מהתא היה יבגני, בתום שיחתו עם ארתור], **ועד השעה 10:40 לכל היותר הוצא גם ארתור מהתא** (ומסר את הודעת הראשונה ב-10:55), **עד השעה 15:37 הוא חזר לתא, בשעה 15:38 (או 15:42) חזר גם המבקש לתא (וההקלטה חודשה) ובין שעה 19:41 ועד שעה 23:45** (פרק הזמן בו עבדה קלטת מס' 10, וראו זאת ביומן ההאזנה נספח 103) **ארתור כבר ידע להדגיש בפני המבקש כי החוקרים משקרים אותו בטענתם כי המנוחה נאנסה**! (וראה השיחה מיד להלן).

מכאן עולה חד משמעית, בודאי בצירוף הקלטת קשירת הקשר, וכן מהראיות שייסקרו להלן כי במהלך "חלון" איוורורו של ארתור מהתא באותו יום, מהבוקר ועד אחה"צ, יורם אזולאי דאג לעדכנו לפחות בפרט המוכמן כי המנוחה לא נאנסה, ולוודא כי יבהיר עובדה זו גם למבקש!

246. וראו שיחת ארתור והמבקש מיום 15.12.06, מ.ט 165/06 קלטת 10, בע' 98-95, זמן מסך: 22:58:16-23:02:25 בדיסק.

<u>המבקש אומר שהוא משוכנע שהיה אונס</u>. המדובב משכנע אותו שלחוקרים יש ראיות נגדו שהוא הרג, אך **<u>אין להם ראיות שהוא אנס</u>! "<u>הם מרמים אותך</u>**- ANI TEBIA NA PUSHKU BERUT" ומילולית, בסלנג של עבריינים, "הם לוקחים אותך על התותח".

וראו העובדה החמורה הנוספת והיא כי דברים אלה של ארתור למבקש הועלמו מהתמליל ע״י החוקרים, והם כתבו במקומם: ״לא נשמע״.

וראו שם בנוסף:

ארתור: לא שאני, אני לא אומר לך כאילו שאתה עשית, אני מתכוון . . . אתה צריך לברר בדיוק, אם יש אונס או אין .

המבקש: יש אונס . למה ?

ארתור: זה אתה חושב ככה . זה אתה חושב ככה . שיש .

המבקש: תראה אה . . . כשקרה הרצח, השמועות רצו מהר . אני שמעתי מלא סיפורים . אני שמעתי שאנסו אותה, אני שמעתי הכל . למה//

ארתור: //נו באמת, אנשים משקרים, מדברים, (לא נשמע)//

המבקש: //תראה, זה כן, אבל . . . תראה ככה, ארתור . . . תראה עכשיו, היום כל הזמן שאלו אותי מי רצח, ראה ולא ראה, איך הרג . אבל אתמול (לא נשמע) הפסיכולוג אמר לי, איך אתה בתחום המין ? אני אומר בסדר, אני ואישתי, תלוי מתי ואיך וכל זה . היא אומרת לי, ותראה, למשל . . . סקס עם ילדות ? אני אומר, אני לא מבין את זה . סקס (לא נשמע) ילדה אחת (לא נשמע) איזה סקס ? על מה יש לדבר בכלל ? אתה מבין ? זאת אומרת, הפסיכולוג אמרה . . . היא ניסתה (לא נשמע) פדופיל, אם אני פדופיל או לא פדופיל . זה דבר ראשון . היום, החוקר הזה, שיט . . ישראלי אחד אומר, אתה אנסת אותה ? אתה מבין ? זאת אומרת, הם כולם מתחילים להיכנס לנושא הזה . זאת אומרת, תודה באיך שאתה דפקת אותה, מפה לשם . זה לא . . . הדיבורים האלה הם לא סתם ככה . זאת אומרת שהרצח היה עם אונס . (לא נשמע) אני יודע שאני לא זיינתי אותה, אני יודע שאני לא הרגתי אותה . להוכיח אני לא יכול, המעבדה יכולה להוכיח כי אין שם שום דבר שלי עליה . אני רק לא יודע, יש להם ראיות נגדי, אני לא מתווכח, יש . אבל . . .

מונה: 03:18:44

ארתור: יש להם ראיות כאילו שאתה הרגת, כן ? **אבל מאיפה יש להם ראיות שאתה אנסת ? אין אצלך זה, אין שום דבר** . לא זרע ולא שום דבר . אם היה שם זרע שלך או איזה שהוא נוזל, הם כבר היו סוף הדרך, כבר היה ראיות על הכל...

המבקש: אה, כאילו שאני אקח את האינוס ? (לא נשמע) .

ארתור: **לא . יכול להיות שהם אומרים כאילו . . . אומרים (לא נשמע) אינוס, לא אינוס . אתה מבין ? אבל בעיקרון אין אינוס, הבן אדם ש . . . הבן אדם שביצע את הרצח, הוא יודע שלא היה אינוס, נכון ? הוא יודע שלא היה אינוס .**

[<u>הערה</u>: גם כאן, במקום "לא נשמע", שכתבו החוקרים, צריך להיות: "<u>הם מרמים אותך</u>"].

<u>המבקש</u>: אם הוא סתם הרג אותה, אבל אם הוא גם כן זיין אותה ?

<u>ארתור</u>: כן . אם הבן אדם פשוט הרג . . .

<u>המבקש</u>: נו .

<u>ארתור</u>: **הוא יודע שלא היה אינוס, נכון** ?

<u>המבקש</u>: <u>כן</u> .

<u>ארתור</u>: <u>הוא ינסה להוכיח שהיה רק רצח</u> ?

<u>המבקש</u>: <u>כן</u> .

<u>ארתור</u>: **ולא היה אינוס .**

<u>המבקש</u>: <u>כן</u> .

<u>ארתור</u>: אז זהו . אז זאת אומרת (לא נשמע) שהיה רצח .

<u>המבקש</u>: בסדר .

<u>ארתור</u>: אתה מבין ?

<u>המבקש</u>: (לא נשמע)//

<u>ארתור</u>: //ושטות הזאת, **תגיד** שיט, **<u>אתם לא תכניסו לי גם כן אינוס</u>**, שיט . . . בשום פנים ואופן, שיט . . . אתה מבין ? **אינוס זה יותר גרוע מרצח .**

<u>המבקש</u>: <u>אני יודע, בגלל זה אני לא מתכוון לקחת על עצמי אינוס</u> .

<u>ארתור</u>: **מה קרה לך ? שיט . . . אינוס, שילך להזדיין, אל תיקח על עצמך את האינוס, בכלל שילך להזדיין"** .

וראו גם בע' 114 שם:

"<u>ארתור</u>:תקשיב, יש לך או זה או זה . תראה מה המצב שלך . **המצב שלך הוא כזה שאם אתה שותק זה אומר שאתה לוקח גם את האונס וגם את הרצח . או ש<u>אתה אומר בקיצור, אני לא אנסתי אף אחת</u>, שיגעתם אותי לגמרי, (לא ברור) ככה וככה, עשיתי אחת, שתיים, שלוש וזהו, יותר אני לא עשיתי כלום . <u>לא היה שום אונס</u> . אני יכול ללכת אתכם עד הסוף".**

העתק תמליל השיחה המלא המשטרתי מצ"ב כ**<u>נספח 109</u>.** (מספר המ.ט על התמליל שגוי).

העתק תמליל ההגנה מצ"ב כ**<u>נספח 110</u>** [ההערות להלן לגבי המילים הספציפיות ברוסית, שבהן השתמש ארתור, מתבססות על קביעות המומחה יצחק אילן, בחוות דעתו נספח 124 בסע' 11 שם, וראו גם בסע' 286 לעיל]

העתק קטע הסרט הרלוונטי (מונה זמן מסך 16:58:22- 25:02:23) הנושא כתוביות בעברית שהכין מתורגמן מטעם החי"מ, מצ"ב כ**נספח 112**.
העתק הדיסק המלא מצ"ב כ**נספח 111** (קשירת הקשר מתועדת בחלק 4, מונה זמן מסך 16:58:22- 25:02:23, מבין ארבעת הקטעים של הדיסק המלא).

כמו כן, ביום 18.12.06, בקלטת 25 של מ.ט 165/06, בזמן מסך 38:26:17 – 55:28:17 וכן בתמליל בע' 88, 89 ואילך **המדובב משכנע את המבקש להודות למחרת בפני השוטרים, ומתדרך אותו בדיוק מה להגיד, וחס וחלילה לא להגיד שאנס:** "אתה פשוט תסביר להם כמו שצריך, תגיד להם שיש לי בעיה....בגלל זה **באותו יום שאתה הגעת ואתה אמרת: אונס, אונס, אבל לא היה אונס..** ", וכן: "לא, **אתה הגעת ואתה אמרת...אונס...אבל יכול להיות שאני...אבל לאנוס? לא יכול להיות**".
וכן, ארתור ממשיך לדבר בגוף ראשון כדי שהמבקש יפנים מה להגיד לחוקרים: "**אני הייתי מסוגל להרוג אבל לאנוס לא אנסתי**".

העתק תמליל קטע זה, שהכינה ההגנה, מצ"ב כ**נספח 113**.
העתק התמליל המלא המשטרתי של קלטת 25, מצ"ב כ**נספח 114**.
העתק קטע הסרט (מונה מסך 38:26:17 – 55:28:17) עם כתוביות שבו המדובב משכנע שהמנוחה לא נאנסה מצ"ב כ**נספח 115**.
העתק הדיסק המלא של קלטת 25 מצ"ב כ**נספח 116**.

247. ויודגש כי **בהמ"ש קמא דן רבות בהכע"ד הראשונה וכן בהכע"ד השניה בהתיחסותו של המבקש לשאלה אם המנוחה נאנסה או לא, ואולם:**
א. **בהמ"ש קמא מעולם לא התייחס כלל בכל ציטוטיו הרבים לתרומתו המכרעת של ארתור (כבר ביום 15.12.06, דהיינו בשלב מוקדם של חקירת המבקש) להנחלת התודעה במוחו של המבקש כי המנוחה לא נאנסה, בניגוד לסברתו, וכי החוקרים "עובדים עליו" בנדון! באופן זה בהמ"ש כמובן גם לא כלל בשתי הכרעות הדין את הדברים שצוטטו לעיל בסעיף הקודם!**
ב. **בהמ"ש קמא ציין בשתי הכרעות הדין כי המבקש לא הסביר בחקירתו הנגדית בבהמ"ש כיצד "ידע" להודות רק ברצח ולא באונס, והוסיף (בהמ"ש) כי יש לכך תמיכה באותנטיות של הודאתו ברצח. בכך נעשה עוול למבקש משום שבהמ"ש לא התייחס, כאמור, לעובדה שבמציאות הראיות מוכיחות כי ארתור הוא ששכנע את המבקש שהמנוחה לא נאנסה, ולכן המבקש "ידע" להודות רק ברצח! (והרי החשש שהמבקש האומלל, שאיננו מבין מה קורה סביבו, עוד יודה "חלילה" גם**

ב"אונס", הוא שגרם ליורם אזולאי לתקן מהר באמצעות ארתור את סברתו המוטעית כי המנוחה נאנסה).
למותר לציין כי ההוכחה בראיות כי ארתור הוא שעומד מאחורי מודעותו של המבקש לכך שהמנוחה לא נאנסה, היא החשובה והקובעת, ולא מידת טפשותו של המבקש ורמת האינטליגנציה הנמוכה שלו במהלך החקירה ובמהלך עדותו!

גם בהמ"ש הנכבד אזכר בפסק דינו בערעור את סוגיית הודאתו של המבקש רק ברצח ולא באונס (וראו למשל סע' 202- 204 לפסק דינו של כב' השופט דנציגר וכן סע' 69 לפסק דינו של כב' השופט עמית), ואולם **גם בהמ"ש הנכבד כלל לא התייחס לעובדה שהוכחה בסעיף הקודם, והיא שארתור הוא ששכנע את המבקש בשלב מאד מוקדם של החקירה כי המנוחה לא נאנסה!**

248. אלמלא עדכונו של ארתור ע"י יורם אזולאי כי המנוחה בודאות לא נאנסה, ועידכונו של המבקש ע"י ארתור בעובדה זו, המבקש ככל הנראה לא היה מורשע ברצח משום שהיה משתכנע מארתור להודות ברצח כדי לקבל עונש מופחת במקום מאסר עולם ו"על הדרך" מודה גם ב"אונס" המנוחה (שנעשה גם תוך כדי "אפקט"....עובדה שהיתה לבטח מסירה מהמבקש את המחסום הפסיכולוגי להודות בעבירה זו). בהמשך היה משחזר גם את ה"אונס", וסולל, מבלי דעת, את דרכו לחופש.

249. וראו בנוסף בנוגע למימוש הקשר, גם את <u>ההתאמה המדהימה וה"קוסמית" בין ראש צוות החקירה יורם אזולאי לבין ארתור</u>, שבאה לידי ביטוי בכך שבניגוד גמור לגירסת הודאתו של המבקש, שבה הוא הדגים כי דקר/חתך את המנוחה מהצד, כשהפרופיל הימני שלה מופנה אליו, <u>וידו פשוטה לפנים מלוא אורכה</u> (ראו בסע' 111 – 114 לעיל), יורם אזולאי וארתור סברו אחרת ממנו, ו"החזיקו" בדיוק באותו תסריט שונה בתכלית, לפיו הרוצח [רוצחת] נצמד למנוחה דווקא **<u>מאחורה</u>**, <u>ריתק אותה אליו כשגבה אל בטנו, ואז שיסף את גרונה מאחור עם יד מכופפת בזוית חדה</u>. בהקשר זה ייאמר כי ארתור הזכיר למבקש גם ב-14.12.06, יום לפני קשירת הקשר (בהמשך לדברי יבגני), את האפשרות שהמנוחה נחתכה מאחור, וגם אמר ליבגני ביום 15.12.06, שניות לפני קשירת הקשר בין שניהם: "אני לא יודע איך...אבל אני בטוח במאה אחוז שהוא תפס אותה **<u>מאחורה</u>** בפה..." (ראו בסע' 234 לעיל וכן נספח 105 מונה זמן מסך 37 :59 :08); אולם באופן הכי בוטה הוא הדריך את המבקש בסמוך <u>לאחר</u> קשירת הקשר, ביום 15.12.06 בערב (במקביל לכך שעדכן את המבקש כי המנוחה לא נאנסה). וראו בקלטת 9 חלק רביעי (נספח 148) שעון מסך 21 :19 :19, את **הדגמתו למבקש כיצד ניתן לשסף גרון מאחורה (ולא ממול הקרבן) וכי אז, לדבריו,**

ההתלכלכות בדם הקורבן היא מינימלית משום שהדברים היחידים שיתלכלכו יהיו הידיים והסכין, שאותן יהיה אפשר לשטוף, ואת הסכין גם לזרוק.

וראו, באופן "משלים", את חקירת המבקש ביום 19.12.06, לאחר שכבר "נשבר" והודה.

המבקש נחקר ע"י ראש צוות החקירה יורם אזולאי והחוקר סשה (וראו בפירוט בנדון גם בסע' 112 לעיל).

יורם אזולאי, הצופה מהצד בהדגמה של המבקש, מחליף את סשה בתור ה"ילדה", ומדריך אותו פעמיים באופן בוטה ובלתי חוקי כי המבקש חתך את המנוחה **<u>מאחורה</u>**! כך, הוא ממש מנסה לשים מילים בפיו של המבקש: "יכול להיות **היא עמדה עם הגב אליך?"** + "**ואתה עשית לה ככה <u>מאחורה</u>**?", תוך ש**הוא נצמד עם גבו אל חזית המבקש** ועוד מעז ו**מדגים תנועת שיסוף על גרונו שלו <u>מאחורה</u>**! ואולם המבקש אינו מבין את הרמז הכפול, ובמקום זאת ניגש אל יורם מהצד, ו"דוקרו" כשידו מושטת לפנים והפרופיל הימני של יורם כלפיו.

העתק הקטע המצולם כבר צורף כנספח 20, והוא נמצא גם בדיסק חקירת המבקש המלא מיום 19.12.06 – מ.ט 172-06-1 (נספח 21), בחלק השני, מונה מחשב: 21:55 - 23:53.

חשוב לציין, כפי שכבר הודגש בסע' 112 לעיל, כי **בהדרכה הבוטה מצד יורם אזולאי כלפי המבקש (מאחורה!) היתה חומרה נוספת, הנעוצה בעובדה כי באמצעותה הוא למעשה הבהיר למבקש כי הדגמתו קודם לכן בתא לארתור כיצד דקר כביכול את המנוחה (דקירה מהצד עם יד פשוטה מלוא אורכה לפנים, כשהיד "מטיילת" באויר מצד לצד, וראו בסע 111 לעיל) לא היתה נכונה!**

והרי אם יורם אזולאי הבין שהמבקש איננו יודע את הפרט הכי מרכזי וחשוב בחקירה, שהרוצח היה חייב לדעת, כיצד המנוחה נדקרה, אז מדוע לא הורה לשחררו ממעצר??

וראו גם את דברי ארתור בחקירתו הנגדית במהלך עדותו ביום 27.3.08 בע' 644 לפרוט'. הוא נשאל ע"י ההגנה: "**האם אתה הוא זה שהראית לרומן את האפשרות שהרצח קרה כשהוא אוחז במנוחה <u>מאחור</u> ומשסף את גרונה?**

<u>ארתור</u>: כל זה היה תיאורים, אני מראה על משהו ומתאר, יכול להיות שקרה ככה ויכול להיות שקרה ככה, הכל בדרך של השערות".

במציאות ברור כי לא מדובר בהשערות וגם לא בצירוף מקרים קוסמי וגם לא בטלפתיה בין ארתור ויורם אזולאי.

בדיוק כפי שארתור שכנע את המבקש כי המנוחה לא נאנסה, בשליחותו של יורם, ארתור גם ניסה להטות את גירסתו של המבקש בדיוק כפי שיורם אזולאי ניסה להטותה (גם) באותה נקודה, והדברים אומרים דרשני!

250. וראו העובדה כי במהלך כל המשפט לא הוזכרה כלל קשירת הקשר!

וראו עדותו הראשית של יורם אזולאי בישיבת יום 17.6.07, בע' 43 לפרוטוקול. התובעת שואלת אותו: "מה בעצם תדרכת את המדובבים, מה סיפרת להם על האירוע ואם נתת להם הנחיות כלשהו?", ויורם משיב: "האירוע הזה היה מתוקשר מאוד, **לא היה צריך לתת להם הנחיות מיוחדות, אמרנו להם שמדובר בחשוד ברצח של תאיר ראדה.**

התובעת: נתת להם פרטים על הרצח? איך מצאו את הגופה?

יורם: **לא, שום דבר.** אני לא יכול להגיד שהם לא שמעו מכלי התקשורת. **מאיתנו הם לא קיבלו כלום".**

(העתק פרוט' עדותו הראשונה צורף כנספח 87).

עינינו הרואות: שום מילה על עבירת קשירת הקשר לפשע שבוצעה, ושום מילה על עדכונו של ארתור את המבקש שהמנוחה לא נאנסה(!) בניגוד לסברת המבקש.

ובהמשך הוסיף יורם אזולאי בע' 46 לפרוטוקול: "קודם כל הבהרנו לו בצורה שלא משתמעת לשתי פנים שאין סיכוי שאדם יודה, יחתום ובזה יסתיים הסיפור, **הוא צריך לתת פח"מים**, [אבל יורם דווקא דאג להרוס את סברת המבקש כי המנוחה נאנסה, סברה שגילמה בתוכה פח"מ שלילי מהותי!] הסברנו לו מה זה, **הוא צריך לשחזר**..." [אבל יורם גם ניסה, כאמור, להשפיע על המבקש לשנות את הדגמתו כיצד כביכול חתך את המנוחה].

עינינו הרואות כי **מבחינת ביצוע עבירת קשירת הקשר, כל עדותו של יורם אזולאי עברה ב"שקט מופתי". הוא לא אמר מילה על כך שמישהו סיפר לו אי פעם על ההצעה של ארתור ליבגני ו/או על קבלתה ע"י יבגני ו/או על הצעה ברוח קשירת הקשר שהופנתה אליו עצמו ע"י ארתור ו/או ע"י יבגני!**

עובדה זו מהווה ראיה תומכת נוספת לכך שקשירת הקשר אכן יצאה אל הפועל, במיוחד משבחלוף כשנה מעדותו של יורם, ארתור עלה על דוכן

העדים, ובחקירתו הראשית פתאום התיר לבדו רסיס קטן ומניפולטיבי משתיקת הקושרים, וראו בנדון מיד להלן.

251. וראו עדותו של ארתור, שניתנה ביום 27.3.08.

בפתח עדותו הראשית, בע' 628, 629 שאלה אותו התובעת: "סיפרו לך פרטים על הרצח, איך בוצע הרצח, שיטה, משהו, פרטים כלשהם?"

ארתור: **לא, לי לא מספרים פרטים כאלה.**

תובעת: במהלך הימים שישבת בתא, נתנו לך החוקרים, לא מה ששמעת מהנאשם, מהחוקרים קיבלת פרטים נוספים על מה שידעת?

ואז, ארתור פתאום אומר: "**היה מקרה שביקשתי מהשוטר השני שהיה איתי בתא, אמרתי לו, תשמע, תגיד להם שאולי יגידו לי משהו, איזה פרט, כי קשה לי לעבוד ככה, אבל לא נתנו לי שום פרט, אמרו שאסור**".

העתק פרוט' עדותו במשפט, מצ"ב כ**נספח 117.**

252. **חרף דבריו המפתיעים (לכאורה), שאין להם זכר באימרותיו ו/או באף אימרה של עד כלשהו ו/או בשום מיזכר בתיק, התובעת לא שאלה אותו שום שאלה לגביהם, ובכלל זה, למצער, את השאלות המחוייבות הבאות: למה היה קשה לך לעבוד "ככה", מבלי לקבל מהחוקרים את הפרטים "איך" נרצחה המנוחה, במקום לקבלם מהמבקש, כפי שהתחייבת לעשות ??**

(לגבי: "תגיד להם?") מי מהחוקרים היה אמור להעביר לך את פרטי הרצח??? (לגבי: "אמרו שאסור"??) מי אמר??

הרי יבגני בטוח לא אמר לך ש"אסור", שהרי נרתם בכל מאודו ליזמתך לביצוע עבירת קשירת הקשר לפשע - לעלילה ולשיבוש ההליכים! וגם יורם לא אמר לך שאסור, שהרי אחרת היה כותב על כך מיזכר.

יתרה מזו, יבגני כלל לא הובא לעדות ע"י התביעה, ולא העיד במשפט!!

והרי יורם אזולאי כבר העיד שנה לפניך ובכלל לא הזכיר מאומה בנושא!

אז אולי אתה ממציא עכשיו, בדיעבד, שמישהו עלום אמר לך ש"אסור", למרות שבפועל אתה, יבגני ויורם התנהגתם דווקא כאילו זה ממש מותר??

וכיצד קרה שדווקא בעדותך הראשית אתה פתאום מספר על כך לראשונה?! מדוע לא סיפרת זאת כבר בהודעות הרבות שמסרת במהלך התקופה בה דובבת את המבקש?!

ומה עם התובעת ותפקידה הציבורי המיוחד, כקצינת בהמ"ש וכשליחת הציבור לעשיית דין אמת וצדק?!?
הרי חזקה עליה כי כבר במהלך ליוויה את החקירה או לכל היותר במהלך התכוננותה להוכחות, קראה את תרגום שיחת המדובבים הקצרה, הכולל את קשירת הקשר!
אז האם לא דיברה עם ארתור בנדון ביזמתה בעת שערכה לו רענון במשרדה?!
והאם ארתור לא סיפר לה ביזמתו את "רסיס קשירת הקשר" (שעליו סיפר בעדותו הראשית) או אפילו את כל האמת על ביצוע עבירת קשירת הקשר ו/או על הגשמתה בפועל, באותו רענון, עובר לעלותו על דוכן העדים?!
אם כן, מדוע אפוא לא כינסה מיד ישיבה דחופה עם כל הדרגים הבכירים בפרקליטות?! הרי התברר לה כי שני המדובבים ביצעו עבירה פלילית חמורה, ששומטת את כל הבסיס החוקי והמוסרי של הודאת המבקש ברצח המנוחה! והרי על פני הדברים היתה צריכה להפתח מיד חקירה פלילית של מח"ש בנדון!
והרי בפועל לא רק שלא נפתחה חקירה שכזו אלא שהפרקליטות "הגדילה לעשות" ולטשטש, ולפיכך אפילו לא הביאה לעדות את שותפו של ארתור לביצוע הפשע – יבגני.
מחדל אי הבאת יבגני לעדות בולט במיוחד משום שהוא היה שוטר, וככזה בודאי שהיה לו מה להעיד, ומקל וחומר הדבר ברור היום בדיעבד.
ומדוע במקביל לכינוס הישיבה הפנימית הדחופה (שלא כונסה), לא העבירה התובעת להגנה את דבריו הנדונים והחדשים של ארתור בכתב, עוד לפני שהוא עלה על דוכן העדים?! הרי היא היתה מחויבת לעשות כך משום שמדובר בחידוש מפיו, שכן מדובר בדברים שהעד לא מסר

בשום מסמך; והרי ברור כי אם היתה עושה כן אז ההגנה היתה מבקשת לדחות את עדותו של ארתור ולהבין את פשר הדברים ואת קשירת הקשר, שכנראה לא גילתה עד אז.

ומנגד (בניגוד להגיון), אם ארתור הפתיע בדבריו דלעיל את התובעת ה"מופתעת", אזי מדוע היא לא ביקשה מיד מהרכב השופטים לעצור את הישיבה, ולו רק כדי לברר את כל השאלות ההכרחיות, שחלקן מועלות כאן??
ומדוע, אם לא ביקשה מיד לעצור את הישיבה, לא שאלה את ארתור על מה הוא מדבר פתאום, ולא ביקשה לקבל הבהרות ופרטים נוספים???
הרי תפקידה כקצינת בהמ"ש היה ועודנו לעזור לבהמ"ש לעשות צדק!
מדוע לא שאלה אותו למשל את השאלות שצויינו לעיל?
וכיצד דממה אל מול העובדה שיורם אזולאי העיד, כאמור, שנה לפניו, ולא הזכיר מאומה בסוגיה?? מה עשתה בנדון??
וכיצד קרה שהיא בכל זאת לא הביאה לעדות את יבגני??
והרי יבגני, כידוע, לא אמר לארתור שום דברי איסור ומניעה אלא דווקא סיכם וביצע ביחד איתו את עבירת קשירת הקשר לעלילה ולשיבוש ההליכים!

(מן הראוי לציין כי גם יורם וגם ארתור לא נחקרו נגדית בסוגיה ע"י סניגוריו הקודמים של המבקש, שיתכן כי חרף פרק הזמן שחלף מאז קיבלו את ההקלטות, טרם גילו באותה עת את קיומה של שיחת קשירת הקשר, ואולם מכל מקום עובדה זו איננה מקהה כלל מחומרת קשירת הקשר והוצאתה אל הפועל).

253. וראו העובדה המדהימה הנוספת והיא כי במסגרת פרשת ההגנה, במהלך שנת 2009 הביאה ההגנה, כעדי הגנה, שני מדובבים שישבו עם ארתור באותו תא בכלא – **ד.י** ו- **מ.ר** - והם העידו בדלתיים סגורות כי **ארתור סיפר להם שהדריך את המבקש, בשת"פ עם החוקרים, כי התיק היה "חרטה", וכי הזהיר את יורם אזולאי כי אם לא יקבל**

הטבות שונות, אז "יפתח" את כל האמת על הדרך שבה הופעל והמבקש הופלל.

254. וראו עדותו של ד.י ביום 22.3.09 בע' 1263(27) – 1264 (1-7) העיד כי ארתור סיפר לו שלא היה לחוקרים בכלל תיק נגד המבקש ושארתור תדרך אותו והכניס מילים לפיו למרות שהוא חף מפשע, והביאו למצב של הודאה באשמה.
כמו כן הוסיף בע' 1265 כי לבקשת ארתור התקשר לראש ימ"ר גליל, שאותו לא הכיר [יורם אזולאי], ואמרתי לו שארתור רוצה לצאת מהכלא דחוף ולקבל דיסקים, ואם זה לא יעשה אז ארתור "יפוצץ" את כל הסיפור.
העתק פרוט' עדותו מצ"ב כ**נספח 118.**

255. וכאן ראוי להדגיש שתי עובדות מהותיות ונעלות בחשיבותן. האחת מחמיאה למהימנות העד והשניה מאד לא מחמיאה לב"כ הפרקליטות, שהפעילה מניפולציות על העד כדי לנסות להוכיח שהוא כביכול משקר.
העובדה לטובת העד היא שהוא כלל לא ידע על קשירת הקשר שיזם ארתור, והעובדה שזו הוקלטה(!), והרי הקלטת הקשר הפכה את עדותו לעוצמתית, משום שזו לא נמסרה בחלל ריק!
ומנגד, ב"כ התביעה, אשר כבר ברור שידעה בשנת 2009 על קיומה של קשירת הקשר המוקלטת (עוד מלפני הגשת כתב האישום, ולכל המאוחר בדיוק שנה קודם לכן, ביום 27.3.08 (שאז ארתור הרי "פלט" בעדותו הראשית משפט על כך שבמהלך דיבוב המבקש, הוא רצה שהחוקרים יגידו לו איך נרצחה המנוחה, ונענה כביכול "שאסור"....וראו בנדון בסע' 251 לעיל), **לא עדכנה גם הפעם את בהמ"ש קמא על דבר קיומה של ההקלטה הנוראית ועל עובדת הצטלבותה של זו עם העדות החדשה! במקום זאת עוד ניסתה להפוך את העד לשקרן, כשהיא יודעת שארתור הוא השקרן והנוכל, והיא בעצם שותפה להולכת בהמ"ש שולל, ולזריית חול בעיניו!!**

256. וראו גם עדותו של מ.ר ביום 17.9.09, שכאסיר הובא לבהמ"ש מהכלא. כמעט לכל אורך עדותו הוא סירב להעיד (התחרט) והוכרז כעד עויין (לתצהירו) לבקשת ההגנה. אז נחקר חקירה נגדית ע"י שני הצדדים והמשיך להתעקש לא להעיד, בהסבירו כי נאמר לו שייענש ובין היתר עבודתו תופסק, והוא אב לילדים.
לקראת סיום עדותו הטיחה בו ב"כ התביעה, שהמשיכה למעול בחובתה להביא בפני בהמ"ש את כל האמת, כי הוא שיקר בתצהירו לסניגורים, והוא השיב בע'

1666(21): "לא שיקרתי", ובחקירה חוזרת לסניגור אישר "ברגע האחרון" (אם כי בלי לפרט) כי אכן ארתור אמר לו שהתיק "חרטא" והמבקש חף מפשע, ושהוא (העד) קיבל אינפורמציה על התיק (מהחוקרים) וסובב את המבקש איך שהוא רוצה. העתק פרוט' עדותו מצ"ב כ**נספח מ.ר.**

257. לאחר מסירת עדויות השניים ביקשה **התובעת** להביא עדויות הזמה ובכך כבר **היטעתה את בהמ"ש קמא והמשיכה לעוות את דינו של המבקש. זאת משום שעדי הזמה נועדו, כידוע, להזים טענה מפתיעה שהנאשם מעלה במסגרת עדותו, ואולם עדויות השניים כלל לא הפתיעו את הפרקליטות, שהרי ההעדויות הללו הצטלבו להפליא עם קיומה של הקלטת קשירת הקשר, ועם העובדה שהקשר גם מומש(!), והדברים הרי היו ידועים לפרקליטות זה מכבר!**

עינינו הרואות כי הפרקליטות הסתירה עובדות חשובות מבהמ"ש קמא והטעתה אותו (וזאת בלי קשר לשתיקתה של ההגנה דאז בנדון, שהרי חובת ההגינות של התביעה כלפי בהמ"ש היא, כידוע, מוחלטת, ואינה תלויה בהתנהלות ההגנה).

258. הפרקליטות הביאה אפוא לעדות הזמה את י.ע, כנראה גם מדובב לשעבר, שישב עם ארתור ושני העדים, והוא שלל מניי ובייי את גירסאותיהם, וסיפר שארתור דווקא אמר שהמבקש הוא הרוצח....

259. לאחר עדות ההזמה של י.ע הגיעה הציניות לשיאה. הפרקליטה הביאה כעד "הזמה" לבהמ"ש לא אחר מאשר את יורם אזולאי!

על מה דיברה איתו במשרדה לפני עדותו החוזרת?? האם כעת סיפרה לו על הקלטת קשירת הקשר וביקשה לדעת האם הוא ידע על קיומה עוד בזמן החקירה?? (הרי בעדותו במשפט ביום 17.6.07 לא הזכיר במילה שום דבר חריג, ורק התעקש כי לא היה צורך בכלל להדריך את המדובבים) **והאם סיפרה לו שארתור העיד ביום 27.3.08 כי הוא ביקש לדעת דווקא מהחוקרים כיצד נרצחה המנוחה "ואמרו לו שאסור"?? ואם שאלה שאלות אלה אז מה השיב לה??, ובמידה ואמר שלא ידע כלום, אז האם שאלה כיצד תשובתו מתיישבת עם תשובתו של יבגני בתא לארתור שידאג לכך שארתור יוצא מהתא אל יורם עוד באותו היום, ושיורם אכן יגיד לארתור כיצד נרצחה המנוחה?? ואיך, אם יורם לא ידע כלום, זה מסתדר עם חובתו של יבגני, כשוטר, לדווח ליורם על יזמת ארתור?? ואיך אם יורם לא ידע כלום, אז ארתור אמר בעדותו הראשית ש"אמרו לו שאסור?? אז מי אמר לו שאסור??**

ואם יורם אמר לפרקליטה שכן ידע על קשירת הקשר??....

והאם התובעת התייעצה בעניין עם הממונים עליה??

ולמה לא הועבר להגנה תמצית בכתב של תשובות יורם בראיון לפני עדות ה"הזמה" שמסר?! הרי לא יתכן שהתובעת העלתה אותו לעדות מבלי להכינו לפני כן! פשוט אין סיכוי ש"נפלה" עליו פתאום בלי שום הכנה ומתן רקע לפני עדותו השניה והחריגה במשפט.

260. וראו **<u>עדות ה"הזמה" של יורם אזולאי, מיום 20.12.09, שהיוותה דווקא תמיכה בעובדה שיורם אכן היה שותף לקשירת הקשר, וזו אכן מומשה!</u>**

ראשית, הוא חזר על העדות שמסר שנתיים קודם לכן, ביום 17.6.07 (וראו בנדון בסע' 250 לעיל), ולפיכך שוב התנהל הדיאלוג הבא בחקירתו הראשית ע"י ב"כ הפרקליטה: היא ביקשה את תגובתו לעובדה כי **ד.י** וכן **מ.ר** העידו שארתור סיפר להם לאחר דיבוב המבקש כי הוא הכניס למבקש מילים לפה, לאחר שהודרך לעשות כך ע"י צוות החקירה, וכי הוסיף שהמבקש חף מפשע. בתגובה יורם אזולאי השיב כי "לא היו דברים מעולם", וכי הדבר העיקרי שנאמר למדובבים הוא ש"אתם הולכים לדובב בתיק תאיר ראדה, ולא היה צריך מעבר לכך".

והתובעת: "מבחינתם אתה בכלל מבקש....לשים מילים בפה של חשוד", ויורם משיב: "ממש לא. אין מצב כזה".

העתק עדותו האחרונה, עדות ה"הזמה", מצ"ב כ<u>**נספח 120**</u>.

אם כן, מבחינת התובעת ויורם אזולאי לא נוצר כל חדש תחת השמש, **והשאלה הנכבדה היא כיצד הפרקליטה העזה לנהל דיאלוג כזה וחקירה כזו מול בהמ"ש קמא, בנסיבות שכבר צויינו לעיל?!**

261. למען הסר ספק, הח"מ יבהיר כי לצורך בקשתו לקיים משפט חוזר למבקש, אפילו לא מעניין אותו אם במציאות ארתור אמר את הדברים לד.י ולמ.ר (למרות שכאמור, הצטלבות עדויותיהם עם הקלטת הקשר אומרת דרשני). הדבר העיקרי הוא עצם מתן עדויותיהם מבלי ידיעתם על ההקלטה, והתנהלות הפרקליטות ויורם אזולאי, המספקים תמיכה נוספת לקיום קשירת הקשר ומימושה, ולעובדה שנגרם עיוות דין למבקש.

לסיכום, המסקנה מכל האמור לעיל ברורה ומעציבה! התובעת ככל הנראה ידעה עוד למן ליווי החקירה על קשירת הקשר לשיבוש החקירה ושתקה, ולמיצער ידעה עליה כשהתכוננה להוכחות בתיק ושתקה, ובהמשך אף העזה להביא בסיום פרשת ההגנה עדויות "הזמה" לטענה שכבר היתה מודעת לה לכל המאוחר במהלך פרשת התביעה. בכך תרמה את תרומתה לעיוות דינו של המבקש, בדיוק כפי שעשתה,

משהמשיכה ביודעין את ה"ספין" של יורם אזולאי בנוגע ל"דנידין המחלץ האלמוני", והגישה כתב אישום כנגד המבקש למרות שכבר היה ברור כי הרוצח [רוצחת] הוא (ורק הוא) שהותיר את העקבות הזרות, והוא איננו המבקש!

למותר לציין כי נמצא ה"אקדח המעשן" להוכחת "תפירת התיק" למבקש, אשר ביחד עם כל הראיות החדשות והישנות שהובאו ויובאו בבקשה זו, מצדיקים קיום משפט חוזר למבקש וזיכויו מעבירת הרצח בה הורשע.

262. **קיום משפט חוזר למבקש וזיכויו מעבירת הרצח בה הורשע, מתבקשים מקל וחומר, לאור פסה"ד של בהמ"ש הנכבד** מיום 2.8.18 ב- **ע"פ 2868/13, חייבטוב נ' מ"י**, וכן פסקי הדין של בהמ"ש המחוזי בירושלים מיום 26.11.18 ב-**תפח (ים) 20705-07-14 – מ"י נ' סולומון רדאי** וכן בהמ"ש המחוזי בנצרת מיום 11.2.19 **ב-תפח (מח נצ) 44182-03-16** – מ"י נ' פלוני, שניתנו בעקבות ולאורו של פס"ד חייבטוב.

בשלושת פסקי הדין האלה זוכו הנאשמים מרצח, בשלושתם הם הואשמו/הורשעו על סמך הודאותיהם בפני מדובב/ים, ובשלושתם נקבע כי נפלו פגמים קשים בהפעלת המדובבים!

העתק פסה"ד בע"פ 2868/13, חייבטוב נ' מ"י, מצ"ב כ**נספח 121.**

העתק פסה"ד ב **תפח (ים) 20705-07-14 – רדאי** מצ"ב כ**נספח 122.**

העתק פסה"ד **ב-תפח (מח נצ) 44182-03-16** – פלוני, מצ"ב כ**נספח 123.**

263. עיון בשלושת פסקי דין אלה והשוואתם למקרה דנן מעלה כי **הפעלת המדובבים בתיק הנדון ביחס למבקש היתה לא פחות שערורייתית (ואולי יותר) מהפעלת המדובבים בשלושת פסקי הדין, ובכלל זה במקרה של חייבטוב, שאותו זיכה בהמ"ש הנכבד למרות שמסר לכאורה פרטים מוכמנים בהודאותיו (כפי שהדבר הוזכר בפסה"ד).**

264. ודוק, בסע' 79 ג. לפס"ד חייבטוב ציין כב' השופט בדימוס שוהם כי (כל ההדגשות שלי – י.הל): "במענה לשאלה השלישית, נמסר [ע"י הפרקליטות – י.הל] כי מאז שנת 2006, מועד בו התנהלה החקירה, ננקטו אמצעים רבים כדי לוודא "שהפעלת מדובבים תתבצע בצורה מסודרת עם מינימום תקלות, ומתוך קשב רב לפסיקות בית המשפט הנכבד". לגבי השינויים, העיד בבית המשפט המחוזי קצין המדובבים הראשי דאז, ובשיחה עם

קצין המדובבים הראשי הנוכחי, רפ"ק משה עמר, עלו הדברים הבאים, שיובאו כלשונם:

"1. בשנת 2009 הוקמה חוליית דיבוב ארצית במטה הארצי עם קצין דיבוב ארצי וקציני דיבוב מחוזיים הכפופים אליו, ולא ליחידות החוקרות.....

4. נקבעו כללים מחמירים באשר לגיוס מדובבים, בין היתר **נאסר להשתמש** בנרקומנים או **באנשים שהורשעו בעבירות מרמה** וכדומה....

6. **החוזה עם המדובב מתנה את התגמול בעבודה ולא בהבאת ראיות מפלילות** והתגמול מוגבל לגמול כספי בלבד.

7. **המדובב מבודד מצוות החקירה ואין מגע ישיר ביניהם – תדרוך המדובב נעשה על ידי קצין הדיבוב המחוזי ולא על ידי צוות החקירה**, גביית הודעות מהמדובב נעשית על ידי שוטר שאיננו חלק מצוות החקירה.

8. תדרוך המדובב נעשה בהתאם לטופס מובנה כתוב שהוא חלק מחומר החקירה הגלוי ומועבר להגנה.

9. **החוזה עם המדובב קובע שורה של איסורים ותנאים עליהם מתחייב וחותם המדובב.** החוזה כולל, בין היתר, איסורים מפורשים על שימוש בסמים במהלך הדיבוב והתערבות בתחום של הייעוץ המשפטי, כולל השפעה בעניין בחירת עו"ד או במתן עצה משפטית".

כמו כן בסע' 94 הוסיף כב' השופט כי: "עוד נקבע בעניין פלוני, **כי אין מקום להבטיח למדובב בונוס או תגמול גבוה יותר בגין חילוץ הודאה מפלילה מפיו של החשוד**, וכפי שציין השופט(כתוארו אז) ס' ג'ובראן ב**ע"פ 2642/10** איסאקוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.11.2011) (להלן: עניין איסאקוב), כי:

"העובדה שלמדובב מובטח בונוס, ששוויו פי עשרה משכרו בגין יום עבודה אחד, בתמורה להשגת הודאה מן החשוד, מייצרת תמריץ חזק ביותר למדובב ועשויה להשפיע על אופן ביצוע תפקידו ועל העדות שהוא מוסר בבית המשפט. באופן עקרוני, אני סבור כי עדיף לנסח הסכמים אלו באופן המנטרל ככל האפשר את האינטרסים הזרים העשויים להשפיע על פעולותיו של המדובב כלפי החשוד..."

ובסע' 106 הוסיף: "אין חולק, וגם בית משפט קמא עמד על כך, כי במקרה דנן היו תקלות רבות ונפלו פגמים לא מעטים בדרך הפעלתו של המדובב, ובאופן שבו הוא פעל, אל מול [חייבטוב]. **בראש ובראשונה, יש לראות כפגם מהותי את העובדה כי לא נערכו תרשומות ואין בנמצא תיעוד לגבי תדרוכים שנעשו למדובב**, כך שאין לדעת מהן ההנחיות שניתנו לו, ועד כמה נמסרו לו פרטים על אודות האירוע בסנוקר, אם בכלל. המדובר בתקלה חמורה....."

<u>עינינו הרואות אפוא, בהשוואה לקביעות הבאות, כי בתיק הנדון</u>:

א. חקירת המבקש נוהלה באותה שנה בה נוהלה חקירת חייבטוב (2006), כלומר לפני שהוכנסו השינויים, ההגבלות והאיסורים בנוהלי הפעלת המדובבים.

ב. <u>בעוד שעפ"י הנוהל החדש נאסר במפורש לגייס מדובב שהורשע במירמה, הרי שארתור היה נגוע בהרשעות במירמה ובזיוף</u>! (ראו בנדון סע' 220 לעיל וכן נספח 98).

ג. בעוד שעפ"י הנוהל החדש אסור שהגמול למדובב יותנה או יהיה כרוך בהבאת ראיות מפלילות כנגד יעד הדיבוב אלא בעבודה בלבד, <u>שכרו של ארתור נכרך בהבאת ראיה מפלילה כנגד המבקש</u>! (ראו סע' 223 לעיל וכן נספח 99).

ד. יתר על כן, השכר שהובטח לארתור בהסכם בגין הבאת ראיה מפלילה כנגד המבקש, ושאותו אכן קיבל בתום החקירה, היה גבוה ביותר! (12,000 ₪ בשנת 2006. פי 40 מהשכר היומי שהובטח לו בגין הדיבוב). מכאן, שבעצם הובטח לארתור כי יתעשר אם יביא להפללת המדובב, אז מה הפלא שהוא מיהר להפעיל את מיומנות המירמה, שבה כבר היה לו ניסיון מוכח.

ה. **עפ"י הנוהל החדש, המדובב מבודד מצוות החקירה ואין מגע ישיר ביניהם – תדרוך המדובב נעשה על ידי קצין הדיבוב המחוזי ולא על ידי צוות החקירה, ואולם במקרה דנן יורם אזולאי, ראש צוות החקירה בכבודו ובעצמו, תדרך את ארתור** (וראו הודעת ארתור - נספח 100 בע' 1 וכן בסע' 224 לעיל), ואף צורף לקשירת הקשר עמו.

ו. עפ"י הנוהל החדש תדרוך המדובב נעשה בהתאם לטופס מובנה כתוב שהוא חלק מחומר החקירה הגלוי ומועבר להגנה, ואולם במקרה דנן לא תועד התדרוך של יורם אזולאי לארתור. אדרבה, הראיות מלמדות ומוכיחות כי השניים היו שותפים לקשירת קשר לעיוות דינו של המבקש.

ז. עפ"י הנוהל החדש החוזה עם המדובב קובע שורה של איסורים ותנאים עליהם מתחייב וחותם המדובב, כמו למשל איסור "התערבות בתחום של הייעוץ המשפטי, כולל השפעה בעניין בחירת עו"ד או במתן עצה משפטית", ואולם במקרה דנן ארתור גם ייעץ "עצות משפטיות" למבקש (כמו למשל כי כדאי לו להודות ברצח כי יקבל עונש מופחת... וראו בנדון בסע' 296 להלן) וגם הסיט את המבקש כנגד עורך דינו, שהוא והמבקש סברו שהוא סניגור ציבורי. (וראו בנדון למשל דברי כב' השופט בדימוס דנציגר

בסע' 70, 71 לפסק דינו בערעורו של המבקש: "בענייננו, מתעוררת אי-נוחות למקרא התבטאויות מסוימות של ארתור באוזני [המבקש] בנוגע לעורכי דין מטעם הסנגוריה הציבורית ככלל, ועורך הדין שייצג אותו בפרט. מטיעוני ההגנה עולה כי השניים טעו לחשוב שעורך הדין שייצג את [המבקש] בשעתו הוא סנגור ציבורי, כשבפועל יוצג על ידי עורך דין פרטי (עו"ד אריה הרמלין). דוגמה לסגנון התבטאותו של ארתור ניתן למצוא בדברים שלהלן:

> "אל תסמוך על עו"ד. תיזהר, פה אפשר לקנות אותם בקלות, תיזהר. יש הרבה כאלה שאפשר לקנות אותם. אילו הוא היה לא בחינם אז אפשר היה לסמוך עליו, אבל אלה לך תדע הם עו"ד כאלה... הם מוכנים לעשות כל דבר בשביל הקריירה שלהם" [ת/401א, מ"ט 165/06 (19), עמ' 6 מיום 17.12.2006].

ובהמשך:

> "תראה, עורך הדין הזה הוא מסוכן בגלל שהוא זה, לא... לא פרטי, בגלל שהוא סניגור ציבורי. הם (קללה) יכולים למכור אותך בשתי שניות, תיזהר ממנו. זה טוב שהוא מעדכן אותך מה ומו, מעלה לך מצב רוח. זה טוב מאוד. אבל בכל זאת, תשים לב ותיזהר, הבנת?" [שם, עמ' 35]". [אם כי יובהר שוב כי לדעת כב' השופט, הסטה ספציפית זו מצד ארתור לא הגיעה לדרגה חמורה])".

עינינו הרואות כי במקום שההסכם עם ארתור יכלול איסורים, הוא כלל דווקא תמריץ להתעשרות מהירה בגין הבאת ראיה מפלילה כנגד המבקש, שאכן תרם את תרומתו לקשירת הקשר, שמומשה, לשיבוש ההליכים. כמו כן, אותו "איסור" כביכול לקבל את פרטי החקירה המוכמנים מהחוקרים... שאותו המציא פתאום ארתור "בשפה רפה" בעדותו הראשית, כחמישה עשר חודשים לאחר תום החקירה, לא נרשם מעולם, כאמור, בשום מקום, לא לפני קשירת הקשר ולא לאחריה!

ח. **במקרה דנן נוצר תקדים שלא נודע כמותו בתולדות המדינה, ומן הסתם גם לא בשלושת פסקי הדין שצויינו לעיל** - שני מדובבים הוקלטו כיצד הם קושרים קשר לעוות את דינו של החשוד, וזאת בשת"פ עם ראש צוות החקירה! לא זו אף זו, רכיב מרכזי בקשירת הקשר המתועדת היה מדובב שהוא **<u>שוטר</u>**, שלא הוזמן בכלל לעדות ע"י הפרקליטות, המחויבת בהבאת כל האמת הידועה לה בפני בהמ"ש (אף למעלה מהנדרש מההגנה).

אין ספק אפוא כי התנהלות המדובבים וראש צוות החקירה יורם אזולאי בתיק הנדון היא ההוכחה האולטימטיבית לנחיצותם הקריטית של

הנוהלים החדשים, שהותקנו למרבה הצער רק כשמשפטו של המבקש כבר היה בעיצומו.

ט. במקרה דנן נוצר גם התקדים לפיו הוכח בראיות כי קשירת הקשר אכן מומשה, וראש צוות החקירה פעל בתיאום עם ארתור כנגד המבקש, ואף העביר לו לפחות פרט חקירה מוכמן מהותי אחד, וארתור הנחילו למבקש.

265. בשל כל האמור לעיל ברור כי סיכומו של כב' השופט מלצר בסע' 12 לפסק דינו בענין חייבטוב, לפיו: "מכלול הפגמים [בהפעלת המדובב בחקירת חייבטוב] עומד לפיכך אפילו בתנאי המחמיר שנקבע ב-עניין יפת, שדרש כי על מנת שתתקבל טענת הגנה מן הצדק יש להוכיח "התנהגות בלתי נסבלת ושערורייתית" של הרשות (כאן הגוף החוקר). עיינו: שם, בעמ' 370. מקל וחומר שהתנהלות זו עומדת בדרישות (המקלות יותר), שהותוו לצורך קבלת הטענה של ההגנה מן הצדק ב-עניין בורוביץ"; רלוונטי וישים גם בענייננו של המבקש, ומצדיק את קבלת עתירתו לקיום משפט חוזר בעניינו, ובהמשך את זיכויו מעבירת הרצח בה הורשע.

266. גם ביחס לפסקי הדין של בהמ"ש המחוזי בירושלים ובהמ"ש המחוזי בנצרת, חומרת הפגמים בהפעלת המדובבים כלפי המבקש היתה רבה יותר, וכל מילה מיותרת.

יתר על כן, מן הראוי להדגיש לגבי הנאשם הקטין שזוכה בבהמ"ש המחוזי בנצרת, כי מלבד הודאותיו בפני המדובבים בהמתת המנוח, הוא אף תועד בסרט אבטחה רודף בלילה אחרי המנוח, ועוד במועד שבו נרצח המנוח!! (ראו סע' 53 לפסה"ד).

לא זו אף זו, הוא הכחיש בתחילה כי הרודף בסרט זה הוא, ורק כשהשיב לאשמה שינה חזית והודה כי מדובר בו (ראו סע' 263 לפסה"ד לגבי גירסאותיו הסותרות בנדון). כלומר, חרף קיומה של ראיה אובייקטיבית ממדרגה ראשונה התומכת בהרשעתו, שהצטרפה להודאתו בפני המדובבים בביצוע הרצח, ולגירסאותיו הסותרות בנדון וראיות נוספות כנגדו, הוא זוכה, והכל בגלל הפגמים בהפעלת המדובבים כלפיו.

מכאן, מקל וחומר, שהמבקש זכאי לקיום משפט חוזר בעניינו. זאת בשל עיוות הדין שיצרה קשירת הקשר ומימושה למבקש, וגם משום שבהחלט ניתן לקבוע לגביה כי **<u>היותה בפירוש ראיה שיסודה בשקר</u>** ואלמלא באה לעולם המבקש לא היה מודה הודאת שווא ברצח המנוחה ולא היה מורשע. (וראו בנדון כמובן סע' 31 (א) (1) לחוק בתי המשפט, בסייג לפיו אין עדיין מדובר בקביעה שיפוטית).

<u>תת פרק 5.13: חוות דעת מר יצחק אילן – סגן ראש השב"כ לשעבר מומחה לחקירות ולאיתור הודאות שווא – כי הודאתו של המבקש הינה הודאת שווא.</u>

להלן יובא עיקר חוות דעתו, המצ"ב כ**<u>נספח 124</u>.**

<u>"עיקר המימצאים והמסקנות"</u> (ראו בע' 5-7 בחוו"ד)

267. "**<u>הגעתי לכלל מסקנה כי זדורוב לא רצח את המנוחה. דעתי מתבססת על ניתוח כל מוצא פיו במהלך החקירה, הן בחדרי החקירות והן בתא המעצר, וכן על ניתוח מדוקדק של הראיה העיקרית בתיקו - הודאתו בפני החוקרים והמדובב ארתור (להלן: ארתור) , שהינה הודאת שווא</u>".**

268. "מסקנתי מעוגנת בעובדה כי **כאשר זדורוב לא הודרך ע"י חוקריו וע"י ארתור, הוא מסר להם פרטים שגויים לגבי האירוע, בנקודות מהותיות ומרכזיות(!), לרבות במהלך השחזור. <u>כמו כן הוא לא ידע נכונה שום פרט חקירה מוכמן מהותי</u>** (למעט מספר תא השירותים שבקירבתו פגש בה לדבריו [ושבו בוצע הרצח], אותו ניחש לדבריו, ואעמוד על כך בהמשך)".

269. "כמו כן, התברר לי כי **הפרטים "הנכונים" שאותם "מסר", הועברו לו על ידי החוקרים בשלבי החקירה השונים, לרבות במהלך החקירה הפרונטלית, בפעולותיו של ארתור וכן במהלך שחזור הרצח בזירה,** הכל כפי שיפורט להלן".

270. "**הסיבה המכריעה שהביאה את זדורוב להודות ברצח שלא ביצע, הייתה העובדה כי <u>חוקריו השתמשו בתחבולה בלתי חוקית בנסיבות המקרה</u>, שבמסגרתה הפעילו עליו למעשה "<u>פעולת מלקחיים</u>" פסולה. כך, מצד אחד –מצדם - הם הטיחו בזדורוב בשלבים הראשונים של החקירה כי דמה של המנוחה נמצא כביכול על חפציו** (תחבולה לגיטימית כשלעצמה שמוסכם כי לא הייתה נכונה), מסרו לו כי לאחר בדיקות המעבדה הם יודעים כי הוא הרוצח, וציינו בפניו מספר פעמים כי יש להם עד שראה אותו בקומת הרצח, **ומצד שני הם תידרכו את ארתור לפעול כלפי זדורוב באופן בלתי חוקי ו"במחשכים" (מבלי לתעד זאת במזכר), הכל כמפורט בסעיף הבא".**

271. "**הם עידכנו אפוא את ארתור <u>בפרטים מוכמנים בנוגע לרצח</u>, והוא, בהתאם להנחיה ולתדרוך שקיבל מהם, אכן נקט בארבעה פעולות הפסולות הבאות כלפי זדורוב:**

<u>ראשית</u>, הוא שכנעו כי "ממצא" הדנ"א של המנוחה כביכול על חפציו (בצירוף זריקת המכנסיים והעובדה שאנשים ראו אותו בזירה)מספיקים להרשעתו ברצח, ולכן הוא צפוי לעונש של מאסר עולם.

<u>שנית</u>, הוא שכנעו כי כדאי לו להודות ברצח המנוחה, וזאת כביכול כדי לזכות בהקלה בעונשו (שללא הודאתו יהיה, כביכול, בטוח מאסר עולם ועוד 10-15 שנים) (לפעמים שכנעו בדרך ישירה (למשל שכדאי לו להודות בהריגה במקום לקבל מאסר עולם) ולפעמים בדרך עקיפה (בטענה שיש יתרונות גדולים בהודאה, וסכנה גדולה בהכחשה).

<u>שלישית</u>, כשזדורוב אמר לו כי הוא מוכן להודות אבל לא יודע את פרטי הרצח, ארתור שיכנעו,מצד אחד, כי הוא חייב להודות הודאה שתשמע כנה (שהיא איננה הודאה בסגנון : "אני מודה אבל לא עשיתי את זה") משום שאחרת החוקרים ידחו את הודאתו והוא לא יזכה להפחתה בעונש ; ומצד שני, במקביל, כי הוא יכול לספר שביצע את הרצח בזמן שהיה נתון ב"אמנזיה"/"אפקט" (מונח שהיה מוכר לזדורוב והוא העלה אותו כבר בחקירתו הראשונה בתשובה לשאלה) /"**מסך שחור"/"בלק אאוט" (וזאת כדי לתת מענה הגיוני ל"חורים השחורים" הצפויים בגירסתו). בכך למעשה שלח את זדורוב כדי "לשתות בצמא" את פרטי החקירה מהחוקרים וממנו, וזאת במטרה האבסורדית ומכמירת הלב - לשכנעם כי הוא אכן רוצחה של המנוחה.**

<u>רביעית</u>, <u>הוא מסר בעצמו לזדורוב (במפורש) לפחות פרט חקירה מוכמן מרכזי אחד, שאותו יכל לדעת רק מהחוקרים</u>, ואכן קיבלו מראש צוות החקירה במסגרת קשירת הקשר של המדובבים עם האחרון, שתתואר להלן, והוא העובדה כי המנוחה <u>לא</u> נאנסה במהלך הרצח או לאחריו" [וראה בנדון בסע' 11 לחוות דעתו וכן סע' 286 להלן].

"מסירת פרט מוכמן זה לזדורוב היתה פרי קשירת קשר לשיבוש החקירה, שנקשרה ביזמת ארתור, בינו לבין המדובב השני, שהיה <u>שוטר</u>, והופעל (שלושה ימים בלבד)".

272. **"ואכן, אדגיש בהקשר זה כי במהלך עבודתי <u>האזנתי</u> לשיחה מוקלטת חמורה ביותר בין ארתור לבין המדובב המשטרתי יבגני (ז'ניה), אשר כמוה לא שמעתי מעולם בכל עשרות שנותי כחוקר!**

<u>באותה שיחה "פרטית", שלושה ימים אחרי מעצרו של זדורוב, ובזמן שהוא התעקש עדיין על חפותו, כששני המדובבים נמצאו לבד בתא (שתי דקות אחרי שזדורוב הוצא ממנו לחקירה) השניים קשרו קשר לפשע, כלומר לשיבוש החקירה</u>. ארתור (שהיה מודע לכך שיבגני נמצא דקות לפני סיום תפקידו כמדובב

ויציאתו לתמיד מהתא) בקש מיבגני השוטר שאחרי צאתו מהתא יפנה לראש צוות החקירה – יורם אזולאי – ויבקש ממנו להעביר לארתור את הפרטים כיצד נרצחה המנוחה! יבגני מצידו, הסכים ואישר לארתור כי אכן כך יעשה (חרף היותו שוטר!), וזאת לא לפני שארתור וודא פעם נוספת שיבגני הבין בדיוק מה הוא מבקש לקבל מיורם. מספר דקות אח"כ יבגני הוצא מהתא".

273. **"לגבי מימוש הקשר, יובהר כי להגנה של זדורוב (כמו לכל חשוד וסניגור) כמובן לא היו מיקרופונים שתולים בכיסיהם או בשיניהם של ראש צוות החקירה וארתור, ואולם, כאמור לעיל, יש לפחות פרט מוכמן אחד מהותי, שמוכח בהקלטות כי זדורוב כלל לא ידע אותו וטעה לגביו – העובדה כי המנוחה כלל לא נאנסה ולא הותקפה מינית – וארתור הקפיד לעדכנו לגביו לאחר קשירת הקשר (כי המנוחה לא נאנסה, ויפסיק בעצם להיבהל, כפי שאכן ממש נבהל, מסברתו המוטעית כי היא נאנסה והוא חשוד גם באונס)!**

כמומחה בחקירות וכמומחה להודאות שווא, אני קובע כי האמור לעיל כשלעצמו מוכיח כי זדורוב הודרך בדרך להודאתו, וכי הודאתו היתה הודאת שווא (ומקל וחומר נוכח יתר שיחותיו של זדורוב, שאסקור להלן בחוות דעתי)".

274. "זדורוב הודה אפוא בפני ארתור בביצוע הרצח, אחרי שארתור ביצע לגביו את כל הפעולות שתוארו לעיל, ואם לא די בכך גם הפעיל עליו מכבש לחצים אדיר, תוך כדי שהוא "מאשימו" שהוא (זדורוב) "לא סומך עליו" וגם מתנהג אליו כאל קווקזי טיפש (ראה בנספח ה' - קלטת 26 מ.ט 165/06 מ-18-19.12.2006, חלק 1 זמן מסך 23:03:30), ובכך בעצם הפעיל עליו מניפולציה לפיה הוא עלול להפסיד את הקשר החברי ביניהם ואת מעמדו ה"רם" של ארתור בעולם העברייני, כמסייע למבקש בתמיכה ועצות".

275. "זדורוב הודרך ע"י ארתור, בכך שהאחרון אמר לו בפה מלא מה לעשות, איך להודות, ואיזה פרטים להגיד במהלך הודאתו, וזדורוב אכן מסר פרטים רבים בהודאתו, בדיוק "כמו תוכי" לפי תדרוך ארתור (ועל כך יורחב בהמשך)".

א. "<u>הפרטים שמסר זדורוב בחקירותיו וכן בשחזורו (לפני שהודרך ואף לאחר מכן) סותרים את עובדות ומימצאי רצח המנוחה</u>:" (ראו בחוו"ד בע' 8-21, סע' 1-10)

276. **"<u>זדורוב אפילו לא ידע את הפרט הראשוני והבסיסי ביותר - היכן הייתה ממוקמת הלכה למעשה זירת הרצח – חדר שירותי הבנות</u>!** [סע' 1 בחוו"ד]

וראה תמליל סרט 1 מתאריך 19.12.06, מ.ט 172-06, עמוד 19 שורות 47-41 שם זדורוב מספר לחוקרים שהלך אחרי המנוחה במדרגות לכיוון הקומה "**השנייה**", והיא פנתה **ימינה**.

במציאות חדר השירותים בו בוצע הרצח **לא נמצא בקומה "השנייה" (כפי שמכנה זדורוב את הקומה שמעל הקומה, בה בוצע הרצח), אלא בקומת "הביניים"**, חצי קומה מתחת לקומה "השנייה", **והפניה אליו מהמדרגות (כפי שניתן לראות מצוין בסרט השחזור) היא לכיוון שמאל ולא ימין**. [ואכן, ראו בנדון מיד להלן בנוגע לשחזורו]".

העתק תמליל חקירת המבקש, סרט 1 19.12.06, מ.ט 172-06, מצ"ב <u>**כנספח 125**</u>, וצורף לחוות דעתו כנספח א'.

העתק דיסק חקירת זדורוב, סרט 1, (חלק 1) זמן סרט 36:57:00, 19.12.06, מ.ט 172-06 צורף לבקשה זו כנספח 21, וצורף לחוות דעתו כנספח ב'.

העתק התמונה של גרם המדרגות שמוביל אל שירותי הבנות בקומת הביניים – זירת הרצח – מצ"ב כ<u>**נספח 126**</u>, וצורף לחוות דעתו כנספח ג'.

העתק התמונה של גרם המדרגות שמוביל <u>מעל</u> לשירותי הבנות בקומת הביניים – זירת הרצח – אל הקומה השניה - מצ"ב כ<u>**נספח 127**</u>, וצורף לחוות דעתו כנספח ד'.

"יתר על כן, גם כשזדורוב כבר "נשבר" והחליט להודות ברצח, <u>הוא סיפר גם למדובב את הפרט המוכמן השלילי כי הרצח היה כביכול בקומה שניה ולא בקומת הביניים</u>.

מדובר בראיה חדשה משום שהתמליל המשטרתי לקטע שיחה זה היה שגוי".

וראו סרט השיחה בינו לבין ארתור ב-מ.ט 165/06 מיום 19.12.06 קלטת 26, חלק 3 המצ"ב כ<u>**נספח 128**</u>, וצורף לחוות דעתו כנספח ה'.

"וראה בזמני המסך הבאים:

58:55:23 – <u>זדורוב</u>: **<u>בשביל מה/למי היא רצה למעלה? במדרגות לקומה, הרי/על פניו יש שירותים שמאלה</u>**. **[זהו משפט חשוב המלמד על כך שזדורוב חשב בטעות שהמנוחה חלפה על פני השירותים בקומת הביניים שבהם בפועל נרצחה, וכלל לא נכנסה אליהם (בכיוון שמאלה לעולה במדרגות) אלא עלתה ימינה לקומה מעליהם –קומה שניה – שבה היו כיתות לימוד**

ושירותים נוספים, והרי בדיוק לפי סברה זו זדורוב גם עמד לטעות בשיחזורו, כפי שאתאר מיד להלן].

23:56:06 – ארתור: .. אה, היא כנראה הלכה למעלה לעשן.

23:56:09 – זדורוב: יכול להיות, אני לא יודע.

23:56:11 – ארתור: היא בקשה ממך, כן? את זה?

23:56:13 – זדורוב: אני לא נתתי.

חשוב לציין כי קטע חשוב ביותר זה של השיחה (בע' 24 בתמליל) תורגם באופן שגוי, הן על ידי המשטרה/התביעה והן על ידי ההגנה במשפט בבהמ"ש קמא, כאילו לא ניתן להבין את דבריו, ולכן הוגש שגוי לבית המשפט!!

חיזוק לשיחה שהובאה לעיל בין זדורוב לארתור קיים בשיחתם כמה דקות לפני כן, בה זדורוב מסביר לארתור את זירת הרצח, ואומר לו במפורש שהמנוחה הלכה לקומה השנייה, "איפה שכיתות ושירותים". [חשוב לציין שבקומת ביניים, היכן שממוקמים השירותים שבהם בוצע הרצח, אין כיתות לימוד, ולכן אין ספק שזדורוב התכוון לקומה השניה, כלומר לקומה אחת מעל הקומה שבה בוצע הרצח].

וראה קטע שיחתם באותו דיסק במוני המסך הבאים:

23:44:50 – זדורוב: היא הייתה בקומה הראשונה אבל היא התהלכה, ראיתי את זה.

23:44:55 – ארתור: היא למדה בשנייה?

23:44:57 – זדורוב: **איפה שיש להם כיתות ושירותים**.

23:44:59 –זדורוב: **היא הלכה לשנייה. אני אחריה**".

התמליל המשטרתי הכולל את התרגום השגוי של קטע זה, שהוגש לבית המשפט, מ.ט 165/06, קלטת 26, מצ"ב כ**נספח 129**, וצורף לחוות דעתו כנספח ו'.

העתק תמליל ההגנה של קלטת 26 מ.ט 165/06 מיום 18-19.12.06 מצ"ב כ**נספח 130**, וצורף לחוות דעתו כנספח ו1'.

"גם בשחזור ניכר כי זדורוב התכוון להמשיך ולעלות לקומה שמעל זירת הרצח(!) וכבר עמד לפנות ימינה בעליה (במקום שמאלה לחדר שירותי הבנות) אלא שאז החוקרים עצרו אותו באמתלת שווא של פתיחת אזיקים, והניחו לו לראות את זירת הרצח שהייתה מסומנת באופן בולט. אז כבר תיקן עצמו ופנה בכיוונה.

וראה בשחזור מונה 19:33. בעליה במדרגות מקומה ראשונה לקומת הביניים שואל השוטר אנטולי, עורך השחזור, ברוסית: "לאן היא פונה?" **זדורוב עונה ברוסית: "היא פונה ימינה", במקום לענות שהיא פונה שמאלה, שהרי בסוף גרם**

המדרגות, בצד שמאל, היו ממוקמים שירותי הבנות שבהם ארע הרצח.
אנטולי מנחה את השוטרת בעברית: "את פונה ימינה". השוטרת פונה ימינה וזדורוב כבר פונה ימינה אחריה **ומתכוון לעלות לקומה שמעל, להפנות גבו לזירת הרצח, ולהחמיצה** . הוא מביט לעבר הקומה שמעל ואומר: "פה יש שירותים", וכוונתו לשירותים בקומה שמעל. שניות לפני כן, כאשר השוטר אנטולי מנחה בעברית את השוטרת: "את פונה ימינה", [הבלש אלדד חדד] טופח על גבו של השוטר ראובן אזולאי [ראובן אזולאי], אליו קשור זדורוב באזיקים, כדי שיעצור במקום! בלי שום סיבה הגיונית, גורם הבלש לעצירת השחזור במקום, מעכב את זדורוב במקום, כביכול כדי לפתוח לו את האזיקים, ומונע ממנו לעלות לקומה שמעל. **<u>בזמן הזה זדורוב מבחין בשירותי הבנות בקומת "הביניים"</u>**, כאשר דלת הכניסה אליהם מוכתמת בכתמים שחורים של המז"פ ומודבק עליה נייר בגודל של A4 ובו כתוב בעברית: **"השירותים לא בשימוש"** וכן כתוב **ברוסית**: **"<u>שימו לב! לשירותים לא להיכנס ולא לנקות</u>"**.
כל בר דעת היה מבין שמדובר בזירת האירוע. לאור זאת זדורוב מצביע בשלב זה על השירותים בקומת ביניים כמקום הרצח".

העתק התמונה מתוך השיחזור של השניה שבה זדורוב מבחין בדלת שירותי הבנות "הנכונים" (התמונה מצולמת מכיוון אותה דלת), מצ"ב כ**<u>נספח 131</u>**, וצורף לחוות דעתו כנספח ז'.
העתק השלט ברוסית שניתלה על דלת שירותי הבנות שבהם ארע הרצח, מצ"ב כ**<u>נספח 132</u>**, וצורף לחוות דעתו כנספח ח'.

"הערה: חשוב לציין שבכל הערכאות המשפטיות לא הייתה התייחסות למה שהיה כתוב על הדף ברוסית, אלא רק למה שהיה כתוב בעברית! ההבדל בתוכן ברור ונהיר לכל!

העובדה שזדורוב עמד לעלות לקומה שמעל הקומה, בה בוצעה הרצח, והשוטרים מנעוהו מלעשות כן באמצעות התערבות גסה במהלך השחזור, בולטת מאד. השוטר שכביכול מנסה לפתוח לו את האזיקים (אשר לפני כן יוזם את העיכוב של זדורוב באמצעות נגיעה בידו בגבו של השוטר שזדורוב קשור אליו), מצביע באצבעו לכיוון השירותים בקומת "הביניים" ובכך מסמן לאנטולי, עורך השחזור, שמדובר

במקום הנכון. מכאן ניתן להסיק שזדורוב לא ידע בכלל באיזה מתקן שירותים בוצע הרצח".

העתק תמליל השחזור צורף לבקשה כנספח 17, וצורף לחוות דעתו כנספח ט'.

העתק דיסק השחזור צורף לבקשה כנספח 16, וצורף לחוות דעתו כנספח י'.

[לגבי העובדה כי זדורוב ניחש את מספר התא שבקירבתו (מחוצה לו) עמדה המנוחה [והיה התא השני] , ראה בסע' 290 להלן].

277. **"זדורוב מסר הן למדובב והן בחקירתו, לפני השחזור, פרט מהותי ביותר שגוי, לפיו לאחר שהמנוחה נפלה ומתה, הוא סגר את דלת התא כביכול מבחוץ, וזאת למרות שמוסכם כי הרוצח (או הרוצחת) סגר/ה את הדלת מבפנים ונמלט/ה מהתא מלמעלה".** [סע' 2 בחווה"ד]

"ולגבי חקירתו: ראו בהמשך בסע' 12 [בחווה"ד] [סע' 287 להלן] בפירוט העובדה שהחוקר סשה אמר לזדורוב מפורשות בחקירה ב-19.12.06, כשעתיים לפני השחזור, את **הפרט המוכמן הקריטי** בחשיבותו לפיו: "**מצאו את הגופה של המנוחה כאשר דלת התא בשירותים הייתה סגורה**", וראה תמליל סרט 1, 19.12.06, מ.ט 06-172 (נספח א'): עמוד 83, שורות 44-39] וכן דיסק חקירת זדורוב, סרט 1 (חלק 3), 19.12.06, 06-172 (נספח ב') במונה 35:22.

וראה תמליל החקירה, נספח א' - עמוד 34 שורות 40-3:

זדורוב נשאל ישירות מה הוא עשה עם הדלת. זדורוב עונה ברוסית: "**שום דבר. נראה לי שלא עשיתי כלום. יכולתי רק לסגור אותה קצת...**"

החוקר יורם אזולאי שואל את החוקר סשה: "**מה אתה אומר לו?**" (כוונתו שיתרגם לו לעברית את מה שנאמר ברוסית). סשה עונה לו: "**אמרתי לו, אחרי שהלכת, אחרי מה שקרה עם הילדה, ועזבת את שירותי הבנות לשירותי הבנים, מה עשית עם הדלת? אז הוא נזכר עכשיו, יכול להיות שסגר**".

"ניתן להבחין בהבדל המהותי בין דברי זדורוב לבין התרגום המגמתי של סשה, שנאמר בעברית, לאוזני אזולאי, אך בעיקר לאוזניו של זדורוב: במקום לתרגם "נראה לי שלא עשיתי כלום. יכולתי רק לסגור אותה קצת", סשה מתרגם, כאמור: "יכול להיות שסגר", ובכך מעביר רמז עבה לזדורוב שדלת התא הייתה סגורה.

אחרי שזדורוב מבין כי התשובה לא מספקת את החוקר וכנראה קולט את הרמז שבתרגום דבריו המגמתי על ידי החוקר, הוא מוסיף שסגר אותה באמצעות החלק האחורי של הסכין היפני, בהכניסו אותו בתוך החריץ שבמנעול.

משמעות הדברים היא כי **הוא סגר את הדלת מבחוץ, שהרי מבפנים יכול היה לסגור אותה באמצעות המנעול/סוגר, ולא היה נזקק לאמצעי עזר.**

בהמשך,**<u>זדורוב שב ומציין מפורשות שאת הדלת הוא סגר מבחוץ</u>**, וראה נספח א' – תמליל סרט 1, 19.12.06, 172-06, עמוד 42 שורות **14-11:** " החוקר <u>ששה</u>: "סגרת כשהלכת, לא מבפנים?". <u>זדורוב</u>: "**מבחוץ**". <u>ששה</u>: "מבחוץ". <u>זדורוב</u>: "**מבחוץ**".

<u>"בהמשך החקירה, כאשר ששה נשאר איתו לבד ומבקש לפרט כיצד סגר את הדלת, אומר זדורוב: "אני הלכתי ואפילו לא סגרתי את הדלת". במקום שלשה תידלק נורה אדומה בגלל שינוי גרסתו של זדורוב, הוא גוער בו ואומר: "איך זה שלא סגרת, אם אמרת שסגרת את מנעול הדלת"? זדורוב עונה: "סגרתי...</u>(נספח א' ע' 42 שורות 20-18).

מדובר בשגיאה חמורה של החוקר והדרכתו את זדורוב שהדלת אכן היית סגורה!!"

"כמה דקות אחרי זה החוקר ששה מחליט לומר לזדורוב מפורשות שדלת התא הייתה סגורה, כדי שזדורוב יבין באופן חד משמעי ולא יתלבט יותר. ששה אומר לו: "**כן, מצאנו אותה כאשר הדלת הייתה סגורה [...] <u>אתה מבין על מה אני מדבר?</u>**" [**ההדרכה הכי בוטה שיכולה להיות! ממש הכנסת מילים לפה!**] (שם, בע' 42 שורות 46-41)".

כמו כן, ראו תמליל סרט 2, 19.12.06, 172-06 , המצ"ב כ**<u>נספח 133</u>**, וצורף לחוות דעתו כנספח א1'.

"בע' 3 זדורוב מוסר: "תקף אותי פחד ואני קפצתי מהתא החוצה" (ע' 3 שורה 12) ... "אני קפצתי מהתא החוצה" (ע' 3 שורה 14).

כאן המקום להדגיש כי **זדורוב לא אומר שקפץ מעל התא מלמעלה. הוא משתמש במלה VISKACHIL שפירושה בהקשר זה: "זינקתי החוצה/הדפתי את עצמי החוצה".אילו רצה לציין שקפץ מעל התא (TO JUMP OVER) הוא היה צריך להשתמש במלה PERESKACHIL.**בנוסף לכך הוא **<u>ממשיך ומוסר כי סגר את הדלת מבחוץ</u>**–המשך הגיוני של יציאתו החוצה בצורה רגילה ע"י פתיחת דלת התא ולא בצורת קפיצה מעל התא". [וראו כמובן בתת פרק 5.1 בסע' 110-114 לעיל את העובדה כי המבקש כלל לא ידע כי במציאות דקירת המנוחה וחיתוכה נעשו כשדלת התא היתה סגורה(!) ולכן סיפק פרט מוכמן שלילי

מהותי, בהדגימו את הרצח במשרד החקירות ובשיחזורו בזירה, כשהדלת פתוחה לרווחה, וכשהוא נמצא בכלל מחוץ לתא בעת שהמיתה!]

278. "**רק** בחלוף מספר שעות, **בעת השחזור, זדורוב העלה את האפשרות כי הוא סגר את הדלת מבפנים, וגם אז לא ידע להחליט אם סגר אותה מבפנים או מבחוץ**!

עובדה זו כשלעצמה מלמדת באופן ברור כי הוא בכלל לא רצח את המנוחה. זאת משום שאם היה באמת רוצח אותה, הוא היה חייב לזכור לפחות את העובדה הבסיסית ה"מינימלית" כי קפץ החוצה מתוך התא (ולא משנה אם מעל הדלת או לתא הסמוך) ולכן גם היה יודע "בהילוך אחורי" בודאות ובהחלטיות כי נעל את הדלת מבפנים, שהרי אם לא נעל אותה מפנים אלא מבחוץ, הרי שלא היה צריך לקפוץ מעל הדלת החוצה!!

אדרבה, הרי בסופו של השחזור, שנעשה לכאורה מרצונו החופשי, הוא קפץ החוצה מהתא, ואף הדגים זאת פעמיים, לבקשת עורך השחזור וכן לבקשת החוקר הבכיר שהתערב – אבי שי (ראו בדיסק השחזור - נספח י' – במונה 19:46 וכן במונה 20:07), אז למה לא הייתה לו היכולת להגיד זאת בהחלטיות ובביטחון לפני ביצוע ההדגמות??

אין לי ספק לאור ניסיוני העצום, כאמור, ולאור מומחיותי לאתר הודאות שווא, כי הדברים מלמדים על סתירה מהותית בדבריו ובהתנהלותו, ועל כך שהוא לא הכיר את עובדות הרצח, מעבר למה שהפנים מהדרכת החוקרים ומרמזיהם!

וראה מונה השחזור 19:46:47 בדיסק נספח י' (וכן בע' 11-12 לתמליל השחזור נספח ט'): זדורוב אומר שסגר את הדלת. השוטר שואל: "איך סגרת, אתה סובבת את הדבר הזה?" השוטר מצביע על הסוגר של הצד הפנימי של הדלת של התא. התשובה: "כן... כן אני סובבתי... או שאני מבחוץ סגרתי... אני חושב שסגרתי מבפנים... או מבחוץ (זדורוב חושב)... אני לא זוכר בדיוק, אני סגרתי את הדלת כאילו תפוס כאן... אני ראיתי... הלכו לי הרבה דברים בראש ואני לא יכולתי להבין כלום... ואני יצאתי החוצה, אני יצאתי מלמעלה" [אז אם סגר את הדלת מבחוץ, מדוע יצא מלמעלה?]

וראה בחקירתו בחלק האחרון של השחזור, במונה 21:27 בנספח י' השוטר שואל אותו על כך שבחקירה הוא אמר שסגר את התא מבחוץ. זדורוב: אני לא זכרתי במדויק. אני לא זכרתי במדויק. אני חשבתי שאני סגרתי מבחוץ בסכין, אבל במקום נזכרתי שסגרתי מבפנים..

השוטר: למה אמרת שסגרת מבחוץ?

תשובה: אני לא יודע שסגרתי את הדלת... אני לא יכול להגיד במדויק איך סגרתי... לא יכול להגיד במדויק שאני סגרתי דלת מבפנים.

שאלה: אתה זוכר שסגרת את הדלת מבפנים או מבחוץ?

תשובה: מבפנים.

וראה כמובן העתק תמליל השחזור, נספח ט', בעמ' 24.

וראה גם תמליל חקירתו מיום 26.12.06 (תמליל חקירת בוקר מ- 26.12.2006, מ.ט. 123-06, עמודים 32-16) המצ"ב כ**נספח 134**, וצורף לחוות דעתו כנספח יא'.

במהלך חקירתו זו מסביר זדורוב לחוקר באריכות ובפרוטרוט ש**רק בשחזור הוא הבין שאת הדלת אי אפשר לסגור מבחוץ** (שלא כמו בשירותים של הבנים). זאת כאשר ראה את הדלת של התא הראשון ואף את הדלת של התא השני במראה. לאור זאת הוא שינה את גרסתו.

חשוב לציין כי מבחינתי אין זה משנה אם זדורוב דיבר אמת או לא כשאמר שרק בשחזור הבין כי לא ניתן היה לסגור את הדלת מבחוץ.זאת משום שעובדה מוצקה היא שהחוקר רמז לו בחקירה לפני השחזור,שהוא יצא מהתא מלמעלה [וראו בנדון בסע' 288 להלן] וגם משום שהנקודה המכריעה נעוצה, כאמור, בעובדה שזדורוב לא זכר אוטומטית ובודאות כי נעל את הדלת מבפנים ויצא מהתא מלמעלה, עובדה שהיה חייב לזכור בוודאות, לו אכן רצח את המנוחה!

וראה, כאמור, [בסע' 288 להלן] את העובדה כי **החוקר הדריך את זדורוב להגיד כי הוא יצא מהתא מבפנים, ע"י כך שטיפס בו למעלה ואז יצא ממנו, וזאת, כאמור, משום שזדורוב כלל לא ידע כי הרוצח נעל את הדלת מבפנים!**" [וראו העובדה כי המבקש מסר לגבי המנעול בדלת התא השני דווקא פרט מוכמן שלילי נוסף, בדיוק הפוך ממה שקבעו לגביו בטעות שתי הערכאות, בסע' 314 ג' להלן]

279. **"זדורוב שיחזר את קפיצתו אל מחוץ לתא, בנתרו ישירות מעל דלת התא והחוצה, כשפניו מופנות אליה, וזאת בניגוד למסלול שלוש ה"עקבות הזרות" (שעלו דווקא בכיוון הפוך מקפיצתו)** (סע' 3 בחוות"ד) - עם הגב לדלת התא: על מכסה האסלה, על מיכל ההדחה (הניגארה) ומשם אל חלקו העליון של הקיר המפריד בין התא השני

לשלישי, שבו (בתא השלישי) גם זוהה בדיעבד רק בתחילת 2019 כתם דם של המנוחה! (לפי מה שנמסר לי ע"י עו"ד ירום הלוי)".

תצלום שלוש העקבות הזרות, שנמסר למר יצחק אילן ע"י החי"מ, מצ"ב כ**נספח 135**, וצורף לחוות דעתו כנספח יב'.

"ברצוני להדגיש בקשר לעובדה זו כי אני ער לעובדה (שאף היא נמסרה לי ע"י עו"ד ירום הלוי) כי בהמ"ש המחוזי וגם דעת הרוב בבהמ"ש העליון קבעו שדווקא קפיצתו של זדורוב בשחזור, היא שהייתה "הקפיצה הנכונה" של הרוצח; וכי לפיכך מסלול העקבות הזרות היה ככל הנראה מסלולו של מחלץ תמים מכוחות ההצלה, שלא אותר.

יחד עם זאת ולמרות זאת, ראויה בעיני לציון העובדה כי במהלך השחזור, לאחר הדגמת הקפיצה הראשונה ע"י זדורוב, החוקרים נראו לי לא מרוצים מהדגמה זו, שסתרה את מסלול העקבות הזרות, ולכן גם נראו לי כמנסים לרמוז/לכוון את זדורוב לכך שדווקא מסלול העקבות הזרות לעבר התא השלישי הוא המצופה מבחינתם! וראו [בסע' 288 להלן] את ניסיון החוקר סשה, עוד לפני השיחזור, לכוון את זדורוב לכך שקפץ החוצה מהתא.

וראה בנדון במונה דיסק השחזור נספח י': 19:47 (הדגמה ראשונה): זדורוב עולה על האסלה עם הפנים לדלת התא, נישען בידיו על קירות התא וכביכול יוצא מעל הדלת. **או אז החוקר מצביע על התאים הסמוכים ושואל אותו האם קפץ "דרך שם ודרך שם" (התאים הסמוכים). זדורוב עונה שלא, וכי קפץ ישירות מעל הדלת של השירותים של התא השני.**

כמו כן, לקראת סיום השחזור, במונה 20:03, **הקצין אבי שי מתערב בשחזור ומבקש מעורך השחזור לדעת איך זדורוב יצא מהתא. העורך מסביר שזדורוב קפץ מעל הדלת, ואז הקצין מוסיף ושואל בנוכחות זדורוב**: "**הוא עבר לתא סמוך?**", והעורך עונה שזדורוב לא קפץ לתא סמוך אלא מעל הדלת של התא השני. החוקר מבקש אפוא לדעת האם זדורוב יהיה מסוגל לשחזר שוב את הקפיצה. זדורוב נשאל האם הוא יכול לשחזר שוב את הקפיצה, ומשיב: "אני חושב שלא... אני יכול להראות, אבל אני לא יודע, אני...אני חושב שאני לא יכול לעשות את זה... אני יכול לעשות את זה. אנטולי: אז עשית את זה? זדורוב: **ייתכן** VOZMOZNA". **כבר בתשובתו "ייתכן" (אשר לא מופיע בתמלול של המשטרה!!) ניתן להבין את חוסר ביטחונו והססנותו לגבי אמיתות תשובותיו בסוגיה זו!**

הוא מובל שוב לשירותי הבנות ולתא השני, ואז מדגים שוב את הקפיצה מעל דלת התא (בהדגמה זהה להדגמה הראשונה).

וראה האמור לעיל במונה 20:08 – 20:10 בדיסק השחזור נספח י' וכן בעמ' 20-23 לתמלילו נספח ט'.

מניסיוני העצום כחוקר ובהכירי את כל תרגילי החקירה של חוקרים, תרגילים שאת חלקם ביקרתי ו/או פסלתי בעצמי בדיעבד פעמים רבות, התרשמתי מאוד שהחוקר שאל את עורך השחזור בנוכחות זדורוב אם הוא עבר לתא הסמוך (השלישי), בתקווה שזדורוב יקלוט את הרמז, ולפיכך בתקוה כי בקפיצתו השנייה ייצא החוצה דרך התא השלישי, ולא יקפוץ החוצה ישירות מעל דלת התא!

אחרת פשוט בלתי סביר לחלוטין כי הקצין "המתערב" היה "מסכן" את משקל הקפיצה הראשונה עם הפנים לדלת, ישירות מעליה והחוצה. וכי למה שיבקש לסכנה בקפיצה חוזרת אם היא הדגימה את הקפיצה/היציאה ה"נכונה" לאותה עת מבחינתו??"

280. "**<u>בכל חקירתו וכן בכל שחזורו זדורוב לא ידע את שחייב היה לזכור ולדעת לו אכן רצח את המנוחה - כי במציאות מכסה האסלה, האטום במרכזו, הורד (רק) לאחר מותה של המנוחה, וכיסה על המושב במצב מאוזן; וכי המנוחה הונחה עליו לאחר מותה</u>, ובמצב זה ננטשה לבדה בתא (ולא בשוכבה על ריצפת התא!)**

<u>מסיבה זו הוא מסר תאור לא נכון, הן לגבי מצב המכסה והן לגבי מנח הגופה</u>". (סע' 4 בחווה"ד)

העתק תצלום מכסה האסלה המורד, ועליו גופת המנוחה, מצ"ב כ**<u>נספח 136</u>**, וצורף לחוות דעתו כנספח יג'.

העתק תצלום הצד הפנימי של מכסה האסלה, המכוסה בכתמי דם, והמוכיח כי בעת שנדקרה המנוחה , הוא היה מורם, מצ"ב כ**<u>נספח 137</u>**, וצורף לחוות דעתו כנספח יד'.

"יתר על כן, **<u>גם בשיחזור זדורוב מסר פרט שגוי לגבי מצב האסלה</u>**, וראה מונה השחזור 19:47:40 שם סיפר כי <u>מושב</u> האסלה היה אמנם מורד, **אולם <u>מכסה</u> האסלה היה פתוח** (כלומר מורם במצב אנכי).

וראו בתמליל השחזור נספח ט' בעמ' 12 במענה לשאלת עורך השיחזור אנטולי ובקלטת השחזור, נספח י', זמן על המסך 19:47:50, העלה זדורוב את האפשרות כי <u>הפיל את המכסה תוך כדי יציאתו מהתא</u>, אפשרות שכמובן הייתה בלתי אפשרית, משום שהמנוחה הרי הייתה מונחת על מכסה האסלה: זדורוב: "..על האסלה...בעזרת הידיים אני...

אנטולי: המכסה היה פתוח? סגור?

זדורוב: המכסה היה ...

אנטולי: ואיפה המכסה עכשיו? מה, אין כבר את המכסה?

זדורוב: המכסה היה מורם כאן והמכסה (הערה: את המלה "מכסה" אומר בעברית, הוא מתכוון למושב, לפי תנועת היד שלו) עצמו היה סגור. אני לא זוכר במדויק, או כאשר טיפסתי יכולתי להפיל, אני לא זוכר..."

"כמו כן, גם בחקירתו שבה כבר הודה ברצח, נספח א' עמוד 41 שורות 59-54, **הוא מסר כי המכסה העליון של האסלה היה פתוח והמושב איפה שיושבים היה מורד".**

281. "**זדורוב טען גם בתיאורו את מנח גופת המנוחה לאחר מותה ובעת נטישתה**. ראה בנספח א' - ע' 42 שורות 59-51, ע' 43 שורות 6-1, שם **סיפר כי המנוחה נפלה בין האסלה לבין הצד הימני של הקיר של תא השירותים.** (סע' 5 בחוו"ד)

וכן בע' 84 שורות 10-1 : כי **לאחר הדקירה היא נפלה על הרצפה בין האסלה לקיר, וראשה כמעט היה במגע עם הקיר.** (עפ"י עדכון שקיבלתי מעו"ד ירום הלוי, הוא אף הביע טעות מהותית זאת במפורש בשרטוט שהכין).

כל זאת למרות שבמציאות, כידוע, **גופת המנוחה נמצאה שרועה על מכסה האסלה המורד** (וראה התצלום נספח טו).

חשוב לציין כי החוקר סשה שאל את זדורוב בתגובה : **"היא כביכול לא נפלה על הרצפה לגמרי?"**, ובכך לדעתי המוצקה ניסה לרמוז לזדורוב שהגופה לא נמצאה על הרצפה!

כמו כן ראו גם דבריו של זדורוב בדיסק השחזור נספח י' במונה 13:41:19 שם הוא מצביע באופן שגוי על ריצפת התא, בין האסלה לקיר הימני, כמקום הנפילה כביכול של המנוחה".

282. "**זדורוב מסר בחקירתו כי דקר את המנוחה במקומות שבהן כלל לא נדקרה** (כפי שעלה מנתיחת גופתה)". (סע' 6 בחוו"ד)

"וראה בנספח א' - חקירתו ביום 19.12.06 (תמליל מ.ט. 06-172,סרט 1, עמודים 78-76) שם הוא נשאל האם יכול להיות שפצע את המנוחה במקום נוסף בגוף מלבד בצוואר. זדורוב עונה שפצע אותה **באזור הבטן, באזור התוספתן ומתחת למותן** (ע' 77, שורות 19-1). הוא גם **מדגים** את מקומות הדקירה האלה **ומצביע** על דקירה גם **באזור החזה וביד** (לגבי הפציעה ביד ראו מיד להלן) (ע' 77, שורות54-46, ע' 78, שורות 41-1).

במציאות לא נמצאו כל סימני דקירה בגופת המנוחה באזור הבטן".

העתק חוו"ד הפתולוגית מצ"ב כ**נספח 138**, וצורף לחוות דעתו כנספח טו'.

"וראה בתמליל נספח א' גם בע' 77 שורות 54-46, ע' 78 שורות 34-1. כאשר הוא נשאל איפה עוד פצע אותה, אומר זדורוב שפצע אותה ביד ימין, כשהיא הרימה אותה לצורך התגוננות. זדורוב גם **מדגים** ומצביע על אזור ה"פציעה": **גב יד ימין".** (וראה במונה 30:06-30:02 בדיסק הסרט 1 חלק 3– נספח ב'), וכן בצילום מסך מתוך החקירה, המצ"ב כ**נספח 139,** וצורף לחוות דעתו כנספח טז'.

"במציאות הפציעה היתה במקום בדיוק הפוך! בשורש כף יד שמאל (פעמיים בדיוק הפוך ממה שמסר), [וראה בע' 5, סעיף 6 ג' לחוו"ד הפתולוגית נספח 138]
כמו כן, **על פי ממצאי הנתיחה, הפציעה בשורש כף היד כלל לא התרחשה בזמן ההתגוננות, אלא לאחר שלבה של המנוחה כבר חדל לפעום"** [וראה בע' 9 לחוו"ד הפתולוגית בסעיף הסיכום, שם נכתב שהפציעה בשורש כף יד שמאל נגרמה קרוב לוודאי לאחר המוות].
"חשוב לציין כי לאחר שזדורוב מוסר את דבריו לעיל, החוקר יורם אזולאי מבקש ממנו להדגים איפה בוצעו הפציעות, ולצורך כך החוקר מדריך את זדורוב בהושיטו את ידו כאשר גב ידו למטה ושורש כף ידו כלפי מעלה, וזאת באופן מכוון כדי שזדורוב יצביע על שורש כף היד של החוקר, בניגוד לדברים שמסר בחקירתו.
וראה גם ב**דיסק השחזור**– נספח י' - במונה 19:42/46 - זדורוב מסביר שדקר אותה 4-2 פעמים: פעם ראשונה בגרון. אחר כך ניסה לדקור אותה בחזה ובמקרה פגע ביד (מצביע על אזור היד) ואחר כך באזור החזה ..."אני לא יודע בדיוק". אחר כך מסביר שדקר אותה בגרון "חצי גרון או קצת... אני לא יודע איך, מה... הילדה מיד הרימה את היד... ואני דקרתי פעם שניה וזה פגע באזור החזה איפשהו...אני לא יודע, דקרתי אותה 3 פעמים, 4 פעמים... היא התחילה להתקפל ואני דקרתי באזור פה (מצביע על אזור המותן הימני של השוטרת הניצבת בשחזור), באזור הזה..."
"במציאות דבריו סותרים, כאמור, את ממצאי החקירה ונתיחת הגופה, הן לגבי פגיעות באזור המותן והן לגבי מיקום הפציעה ביד ועיתויה".

283. **"זדורוב שלל בשחזור כי תפס בשיערה של המנוחה, וזאת למרות שבתא וכן על גופתה נמצאו שערות שלה, שנתלשו מקרקפתה!** (פרט שנמסר לי ע"י עו"ד הלוי).
רק לאחר שהשוטר הדריכו באופן בוטה כי כן תפס בשיערה, זדורוב תיקן את גירסתו. (כמו כן, גם בשיחה עם המדובב, שנחשבת כהודאה אותנטית, זדורוב אמר כי לא רצה לגעת בכלום)". (סע' 7 בחוו"ד)
"וראה בשחזור במונה 19:49:50 השוטר שואל האם המנוחה ניסתה להדוף אותו או שהוא אחז במשהו בזמן שדקר את המנוחה, והוא משיב בשלילה: "לא, **אני**

דקרתי <u>ולא אחזתי</u>.. <u>לא אחזתי</u>...אני דקרתי, ויכול להיות ששמתי יד כדי שלא תיפול עלי (זדורוב מדגים על השחקנית, איך הוא שם את היד על גבה).

מונה סרט 29:21–בחלק האחרון של השחזור, בחקירה במשרד (נספח י׳):

שוטר: במקום האירוע היו שערות שלה. **האם היה רגע שאתה תפסת בשערות שלה?**

זדורוב: **<u>אני לא חושב שתפשתי בשערות שלה</u>**, אני לא יודע.

שוטר מדריך: ״<u>איך יכול להיות שהשערות שלה הופיעו באזור העבירה</u>?״

[חוקר מלמד את זדורוב את פרטי הרצח].

זדורוב: ״אני לא זוכר״.

שוטר ממשיך להדריך באופן בוטה: <u>״מה זה ,לא זוכר?׳, זה חשוב</u>״.

זדורוב מבין ומציית להדרכה: ״יכול להיות שכשהיא נכנסה לתא **אני תפסתי בשערות שלה״. [זדורוב מדגים לבקשת החוקר את תפיסת השערות]״.**

284. **<u>״זדורוב כלל לא ידע ולא שיער כי זירת הרצח, תא השירותים הקטן והצפוף , היה מוצף בכתמי דמה של המנוחה, שהותזו לכל עבר, כפי שארע במציאות</u>!** (סע׳ 8 בחוו״ד) לכן אמר לארתור במ.ט 165/06 מיום 16.12.06 העתק מטושטש 165/06 קלטת מס׳ 15 בע׳ 86: ״...כי לא הלכתי במקום שנוזל דם מלמעלה...״ וכן: ״על הסוליה יכול להיות [דם] אך למעלה לא, כי לא עשיתי את זה״.

העתק התמליל וההדיסק של קלטת 15 מ.ט 165/06 מיום 16.12.06 מצ״ב כ**<u>נספחים 140, 141</u>**, וצורפו לחוות דעתו כנספח יז׳.

285. **<u>״גם בתחילת חקירתו וגם בתחילת שיחותיו עם המדובב, עוד מספר ימים לפני שהודה ברצח בפניהם, זדורוב סיפר להם פרטים ששמע, לדבריו, על הרצח, ושהיו שגויים״</u>.** (סע׳ 9 בחוו״ד)

״חשוב לציין כי עפ״י הבנתי המקצועית המבקש לא חזר על שמועות אלה במסגרת הודאתו משום שלא קיבל רמזים לגביהם מהחוקרים. לכן הבין כי הם לא נכונים, ולגבי ה״אונס״ כבר הובהר לו ע״י ארתור כי הוא לא קרה.

וראה דבריו בחקירתו 12.12.06, חלק 1, מ.ט 161/06 נומרטור 51:23 ובתמליל בעמ׳ 11, 15, 31״.

העתק התמליל (של מלוא הדיסק – שני חלקים) מצ״ב כ**<u>נספח 142</u>**, וצורף לחוות דעתו כנספח יח׳.

העתק הדיסק (שני חלקים) מצ״ב כ**<u>נספח 143</u>**, וצורף לחוות דעתו כנספח יט׳.

"זדורוב, כאמור, סיפר גם למדובב המשטרתי יבגני (ז'ניה) (ביום מעצרו) כי שמע ש**שיספו את גרונה של הנרצחת, דקרו אותה <u>פעמיים בלב</u>, פתחו את <u>בטנה</u>, <u>אנסו אותה</u> והחביאו אותה בארון (או מאחורי ארון).** מדובר בפרטים לא נכונים בעליל של האירוע, למעט שיסוף הגרון.

להלן הציטוטים הרלוונטיים מהדיבוב:

זדורוב: ...אומר לי, איך הרגו את הילדה? אני אומר, מאיין אני יודע? שמעתי ששיספו לה את הגרון, שמעתי ששתי דקירות בלב, שמעתי ש<u>אנסו אותה</u> ופתחו לה את הבטן, בקיצור שמעתי המון דברים. (ע' 11).

וכן: עד כמה שאני שמעתי, את הילדה הזאת, אני שמעתי המון, הרגו אותה, אחר כך החביאו אותה אחרי איזשהו ארון ברזל, אתה מבין, זאת אומרת, אין לי מושג, מה אני יכול להגיד, אני לא יכול, אני לא יכול להגיד כלום...(ע' 31).

וכן: אתה מבין, <u>אני יכול להודות, להגיד, כן עשיתי את זה, כן, אני, הם ישאלו, איך עשית את זה, יהיה חקירה</u>, **<u>אני לא יודע איך עשיתי את זה</u>**, אני לא עשיתי את זה, אני לא יודע, <u>אני לא יודע איך הרגו אותה</u>, אני לא יודע איפה החביאו אותה.

יבגני: לא, אם אתה לא עשית את זה, אז אתה לא יודע את זה.

זדורוב: בגלל זה אני לא יכול להגיד כן אני עשיתי את זה, ואני באמת לא יודע איך זה קרה, אני לא יכול להגיד את זה, <u>אני לא יכול להגיד איפה החבאתי אותה</u> [והרי היא כלל לא הוחבאה, אלא שזדורוב מאמין לשמועות שהיא הוחבאה לאחר שנרצחה], אני לא יכול להגיד כמה פעמים דקרתי אותה.(ע' 42).

גם בחקירה מיום 13.12.06 – מ.ט 119/06, עמודים 26-27 בתמליל , זדורוב מספר בחקירה לשני חוקרים, יוסי ואלכס, את אותו הדבר שסיפר למדובב יבגני, **ששמע שחתכו גרון המנוחה, שדקרו אותה פעמיים בלב, חתכו לה את הבטן, שאנסו אותה והחביאו את הגופה בארון או מאחורי הארון".**

העתק תמליל החקירה מיום 13.12.06 – מ.ט 119/06, מצ"ב כ**<u>נספח 144</u>**, וצורף לחוות דעתו כנספח כ'.

ב. "כל הפרטים הנכונים שמסר זדורוב,למעט אחד, נמסרו לו ע"י חוקריו"

(ע' 21-34 בחווה"ד, וסע' 11-18 שם)

286. **"החוקרים עדכנו את זדורוב באמצעות המדובב ארתור בפרט המוכמן החשוב מאד, והוא כי המנוחה לא נאנסה! זאת למרות שזדורוב סבר כי היא כן נאנסה, כלומר חשף פרט מוכמן שלילי חשוב ביותר!** [סע' 11 בחווה"ד]

הערה מקדימה: חשוב לי להדגיש כי קשירת הקשר נרקמה ביום 15.12.06 בבוקר, וזדורוב עודכן בפרט המוכמן באותו היום אחה"צ/ערב, ואולם התאריך הרישמי של חווה"ד הפתולוגית (עפ"י מידע שקיבלתי מעו"ד הלוי) הוא מאוחר יותר בארבעה ימים - 19.12.06, לכאורה נתון השולל מלכתחילה את הטענה, ולא היא! זאת בשל מספר סיבות: ראשית, משום שהמנוחה נמצאה כשמכנסי הג'ינס שלה ונעליה לגופה והם סגורים כהלכה(!), עובדה השוללת כמעט מלכתחילה אונס, ויורם אזולאי כמובן ידע זאת. (ואם זדורוב היה רוצח את המנוחה, הוא היה יודע באיזה מצב עזב אותה, ופשוט היה מגחך לגבי חשד/שמועת האונס!). שנית, משום שבמציאות החוקרים מתעדכנים טלפונית מהמכון לרפואה משפטית בממצאי נתיחת הגופה העיקריים כבר בסמוך לאחר נתיחת הגופה, וימים רבים לפני הדפסת חווה"ד המושלמת, וזאת כדי ליעל את החקירה (אדרבה, לא יתכן אחרת) ואני אישית נהגתי כך כמעט תמיד. שלישית ויתר על כן, עודכנתי ע"י עו"ד הלוי גם כי במקרה הנדון, ביום האירוע (6.12.06), האנס הסידרתי בני סלע היה חופשי ובבריחה מהכלא, ולכן הצורך של החוקרים לדעת אם המנוחה גם נאנסה היה דחוף שבעתיים, ופשוט לא יתכן שהם "ישבו בחושך" בענין זה שבועיים עד להדפסת חווה"ד הרישמית".

וראה תמליל ודיסק שיחת ארתור וזדורוב מיום 15.12.06, מ.ט 165/06 קלטת 10, צורפו לבקשה זו 5כנספחים 109-112, וצורפו לחוות דעתו כנספחים כא, כב'.

"וראה שם בע' 92-114, מונה: 04:23-58:22 .

זדורוב אומר שהוא משוכנע שהיה אונס. המדובב משכנע אותו שלחוקרים יש ראיות נגדו שהוא הרג, אך **אין להם ראיות שהוא אנס! "הם מרמים אותך**- ANI TEBIA NA PUSHKU BERUT"ומילולית, בסלנג של עבריינים: "הם לוקחים אותך על התותח".

וראה העובדה החמורה הנוספת והיא כי דברים אלה של ארתור הועלמו מהתמליל ע"י החוקרים, והם כתבו במקומם: "לא נשמע".

וראה שם בנוסף:

ארתור: לא שאני, אני לא אומר לך כאילו שאתה עשית, אני מתכוון . . . אתה צריך לברר בדיוק, אם יש אונס או אין .

זדורוב: יש אונס . למה ?

ארתור: זה אתה חושב ככה . זה אתה חושב ככה . שיש .

זדורוב: תראה אה . . . כשקרה הרצח, השמועות רצו מהר . אני שמעתי מלא סיפורים . אני שמעתי שאנסו אותה, אני שמעתי הכל . למה//

ארתור: //נו באמת, אנשים משקרים, מדברים, (לא נשמע)//

זדורוב: //תראה, זה כן, אבל . . . תראה ככה, ארתור . . . תראה עכשיו, היום כל הזמן שאלו אותי מי רצח, ראה ולא ראה, איך הרג . אבל אתמול (לא נשמע) הפסיכולוג אמר לי, איך אתה בתחום המין ? אני אומר בסדר, אני ואישתי, תלוי מתי ואיך וכל זה . היא אומרת לי, ותראה, למשל . . . סקס עם ילדות ? אני אומר, אני לא מבין את זה . סקס (לא נשמע) ילדה אחת (לא נשמע) איזה סקס ? על מה יש לדבר בכלל ? אתה מבין ? זאת אומרת, הפסיכולוג אמרה . . . היא ניסתה (לא נשמע) פדופיל, אם אני פדופיל או לא פדופיל . זה דבר ראשון . היום, החוקר הזה, שיט . . ישראלי אחד אומר, אתה אנסת אותה ? אתה מבין ? זאת אומרת, הם כולם מתחילים להיכנס לנושא הזה . זאת אומרת, תודה באיך שאתה דפקת אותה, מפה לשם . זה לא . . . הדיבורים האלה הם לא סתם ככה . זאת אומרת שהרצח היה עם אונס . (לא נשמע) אני יודע שאני לא זיינתי אותה, אני יודע שאני לא הרגתי אותה . להוכיח אני לא יכול, המעבדה יכולה להוכיח כי אין שם שום דבר שלי עליה . אני רק לא יודע, יש להם ראיות נגדי, אני לא מתווכח, יש . אבל . . .

מונה: 03:18:44

ארתור: יש להם ראיות כאילו שאתה הרגת, כן ?**אבל מאיפה יש להם ראיות שאתה אנסת ? אין אצלך זה, אין שום דבר** . לא זרע ולא שום דבר . אם היה שם זרע שלך או איזה שהוא נוזל, הם כבר היו סוף הדרך, כבר היה ראיות על הכל...

זדורוב: אה, כאילו שאני אקח את האינוס ? (לא נשמע) .

ארתור: **לא. יכול להיות שהם אומרים כאילו . . . אומרים (לא נשמע) אינוס, לא אינוס . אתה מבין ? אבל בעיקרון אין אינוס, הבן אדם ש . . . הבן אדם שביצע את הרצח, הוא יודע שלא היה אינוס, נכון ? הוא יודע שלא היה אינוס .**

[הערה: גם כאן, במקום "לא נשמע", שכתבו החוקרים, צריך להיות: "הם מרמים אותך"].

זדורוב: אם הוא סתם הרג אותה, אבל אם הוא גם כן זיין אותה ?

ארתור: כן . אם הבן אדם פשוט הרג . . .

זדורוב: נו .

ארתור: **הוא יודע שלא היה אינוס, נכון**?

זדורוב: כן .

ארתור: הוא ינסה להוכיח שהיה רק רצח ?

זדורוב: כן .

ארתור: **ולא היה אינוס .**

זדורוב: כן .

ארתור: אז זהו . אז זאת אומרת (לא נשמע) שהיה רצח .

זדורוב: בסדר .

ארתור: אתה מבין ?

זדורוב: (לא נשמע)//

ארתור: //ושטות הזאת, **תגיד** שיט, **אתם לא תכניסו לי גם כן אינוס,** שיט . . . בשום פנים ואופן, שיט... אתה מבין ? **אינוס זה יותר גרוע מרצח .**

זדורוב: אני יודע, בגלל זה אני לא מתכוון לקחת על עצמי אינוס .

ארתור: **מה קרה לך ? שיט . . . אינוס, שילך להזדיין, אל תיקח על עצמך את האינוס, בכלל שילך להזדיין**" .

"כמו כן, ביום 18.12.06, בקלטת 25 של מ.ט 165/06, במונה על המסך 02:45, וכן בתמליל בע' 88, 89 ואילך (**המדובב משכנע את זדורוב להודות למחרת בפני השוטרים, ומתדרך אותו בדיוק מה להגיד, וחס וחלילה לא להגיד שאנס, כדי שלא יציג את הפרט המוכמן השלילי, שבו אחז עד לשלילתו ע"י יורם וארתור:** "אתה פשוט תסביר להם כמו שצריך, תגיד להם שיש לי בעיה....בגלל זה **באותו יום שאתה הגעת ואתה אמרת: אונס, אונס,אבל לא היה אונס.. "**, וכן: "לא, **אתה הגעת ואתה אמרת...אונס...אבל יכול להיות שאני...אבל לאנוס? לא יכול להיות".**

"וכן, ארתור ממשיך לדבר בגוף ראשון כדי שזדורוב יפנים מה להגיד לחוקרים: "**אני הייתי מסוגל להרוג אבל לאנוס לא אנסתי".**

העתק דיסק ותמליל חקירת זדורוב מיום 18.12.06, בקלטת 25 של מ.ט 165/06, צורפו לבקשה זו כנספחים 113-116, וצורפו לחוות דעתו כנספחים כג', כד'.

287. **"החוקר סיפר לזדורוב כי דלת התא נמצאה סגורה**. (וראה בנדון גם בסע' 277, 278 לעיל), וזאת אחרי ש**זדורוב התלבט בקול רם והעלה את האפשרות שאולי בכלל לא סגר את הדלת כשנמלט** [סע' 12 בחוות"ד]

וראה בתמליל חקירה נספח א' - 19.12.06, מ.ט 172-06 סרט 1,
ע' 83 (13-11), 83 (44-39):

<u>כאשר סשה נשאר אתו לבד ומבקש לפרט כיצד סגר את הדלת, אומר זדורוב: "אני הלכתי ואפילו לא סגרתי את הדלת".</u>

<u>במקום שלסשה תידלק נורה אדומה בגלל שינוי גרסתו של זדורוב, הוא גוער בו ואומר: "איך זה שלא סגרת, אם אמרת שסגרת את מנעול הדלת"?</u>

<u>זדורוב עונה: "סגרתי...</u>"

"מדובר בשגיאה חמורה של החוקר והדרכתו לזדורוב שהדלת אכן היית סגורה!!

"**<u>סשה</u>:** אני לא אומר לך שום דבר אלא שואל אותך איך. תראה,אתה צריך לדעת איך אנחנו מצאנו אותה. ראינו באיזה תנוחה היא הייתה. כן, **מצאנו אותה, כאשר הדלת הייתה סגורה**.

<u>זדורוב</u>: חכה, חכה, אני...

<u>סשה</u>:<u>אתה מבין על מה אני מדבר</u>?

<u>זדורוב</u>: אני מבין".

288. **"<u>החוקרים רומזים לזדורוב ומדריכים אותו להגיד שיצא מהתא באמצעות עליה על האסלה וטיפוס</u>!! וכל זה לפני השחזור!!** [סע' 13 בחוו"ד]

נספח א', ע' 83, שורות 22-9:

החוקר מבקש מזדורוב לתאר את פעילותו בתוך התא ורומז לו שעשה משהו עם עצמו ועם האסלה ("מניפולציה"). **זדורוב מבולבל משלל הרמזים שהוא מקבל, מבין שבהודאתו יש פרטים לא נכונים ועליו לתקן אותם ומחליט לתקן את סוגית סגירת הדלת ואומר שלא סגר, אך מיד מתקן שסגר, אחרי שהחוקר גוער בו** (ראה סעיף 12 לעיל).

בהמשך שואל החוקר: "**סשה: <u>התרוממת/נעמדת</u>? (kuda to vstaval) לאן שהוא? לאן שהוא עברת/זזת? (peredvigalsia)? <u>לאן שהוא עלית</u>?לאן שהוא ירדת? זדורוב: לא. סשה: <u>טיפסת(ועלית) על משהו</u>?"(nachto to karabkalsia). המלה karabkalsia פירושה "לזחול <u>למעלה, לטפס ולעלות, להתאמץ ולעלות</u>". זדורוב לא מבין את הרמזים הכל כך עבים ועונה בשלילה!**

הערה: חשוב לציין שהתמלול המשטרתי לא מדויק בקטע זה, והתמלול שלהלן הוא המדויק.

להלן קטע רלוונטי של התמלול:

סשה: לפני שעשית את כל המעשים שלך בתוך התא? **אתה עושה שם איזה שהוא משהו**.... איזה שהן מניפולציות עם עצמך, אתה, **עם האסלה**, תיזכר, תיזכר. **[החוקר מנסה להדריך את זדורוב לכך שהוריד את מכסה האסלה והניח עליו את המנוחה].**

זדורוב: לא, אני לא עשיתי אתה שום דבר .התכוונתי, הסתכלתי, היא . . . היא כבר לא נשמה, נראה לי . אני הלכת... **אני הלכתי ואפילו לא סגרתי את הדלת [לדעתי די במשפט זה ובמשפט בהמשך כדי להבין שזדורוב לא רצח את המנוחה. זאת משום שהוא כבר מספר שרצח אותה, ובכל זאת לא יודע את הפרטים הכי בסיסיים בסיפור הרצח – שאחרי הרצח הוא הוריד את מכסה האסלה, הניח עליו את גופת המנוחה, ואז "נעל" את דלת התא מבפנים ו"יצא" מהתא מלמעלה! רק בגין חוסר הידע הבסיסי הזה כשלעצמו, אני הייתי מורה מיד לשחררו ממעצר!]**

סשה: איך זה שלא סגרת אם אמרת שסגרת את מנעול הדלת?

זדורוב: סגרתי...(לא ברור)

סשה: אתה קמת ללכת לאן שהוא ? אתה זזת לאן שהוא ? אתה עלית לאן שהוא ? אתה ירדת לאן שהוא ?

זדורוב: לא . [והרי יש כאן שני רמזים עבים. הן לעליה על הקיר המפריד בין תא 2 לתא 3, והן לירידה אל תוך תא 3]

סשה: אתה טיפסת על משהו ?[ומה שווה השיחזור אם החוקר מעביר לו בשאלותיו את פרטי הרצח??]

זדורוב: לא . לא, לא, אני הלכתי ואני סגרתי . אני נבהלתי מאוד .. אני נבהלתי מאוד כי מישהו היה יכול להיכנס **. אני סגרתי מהר את הדלת ועזבתי.**

סשה: תגיד לי עכשיו כזה דבר, (לא נשמע) אנחנו נשחזר את הכול באופן וודאי בשביל שאחר-כך לא יהיו עליך טענות שאתה פה שיקרת, שם שיקרת, הבנת? **[אז כיצד בשיחזור, שעתיים אח"כ, זדורוב פתאום קפץ מעל הדלת, לאחר היסוסים**

רבים?? מניסיוני הרב אני מניח כי ככל הנראה זדורוב הודרך באופן בוטה, שלא בהקלטה, לומר כי טיפס בתוך התא ויצא ממנו מלמעלה].

[הערה: עו"ד הלוי עידכן אותי כי החוקר ששה אישר במיזכר כי לאחר סיום החקירה וחתימת זדורוב על הודעתו, וסיום ההקלטה, החוקר פנה לזדורוב והמשיך לשוחח איתו, וזדורוב אמר לו לדבריו שכנראה עלה על האסלה". היות ושיחה זו לא הוקלטה, על סמך חילופי הדברים בין החוקר וזדורוב בחקירה, על סמך ניסיוני העצום, אני חושד מאד כי זדורוב לא אמר את הדברים ביזמתו וכי החוקר המשיך להדריכו, ללא הקלטה, בכיוון הטיפוס החוצה מהתא מלמעלה]".

289. "**החוקרים אמרו לזדורוב את <u>קומת השירותים שבה בוצע הרצח</u>":** [סע' 14 לחוו"ד, וראו גם בסע' 276 לעיל את הפרק בנוגע לעובדה שזדורוב לא ידע אפילו באיזה שירותים ובאיזו קומה ארע הרצח].

וראה מ.ט 163/06 מיום <u>13.12.06 בערב</u>, נומרטור: 13:20-20:11 ע' 8,7 בתמליל, המצ"ב כ**<u>נספח 145</u>**, וצורף לחוות דעתו כנספח כה'.

"אחרי שזדורוב הוחזר מהחקירה לתאו באותו <u>ערב</u> הוא ספר למדובב על החקירה שעבר שעות קודם לכן (אחה"צ), ושבמהלכה הבין כי מה שחשב עד כה, לא נכון: <u>הוא חשב שהרצח התרחש בשירותים בקומה ראשונה</u>, **<u>אך מהחקירה שנערכה לו בצהריים או אחה"צ [והקלטה נעלמה] נודע לו כי הרצח התרחש בשירותים בקומה שניה</u>.**

להלן הציטוט הרלוונטי מהערב בתא המעצר:

<u>זדורוב</u>**:** "אני יודע שבשירותים של נשים אני בכלל לא נכנסתי. **מתברר שזה לא קרה בקומה ראשונה, זה קרה בקומה שניה. זה <u>עכשיו</u> נודע לי במהלך החקירה**. אלה סיפרו לי, אומרים, אתה יודע איפה זה קרה? אני אומר וודאי, זה ממש מעלי. מתברר שזה לא מעלי, אלא עוד יותר למעלה. זאת אומרת, הם זיינו לי את השכל.

<u>יבגני(ז'ניה)</u>: (לא ברור).

<u>זדורוב</u>**:** אה?

<u>יבגני(ז'ניה)</u>**:** מה זה קשור?אם יש דם שלך אתה גמור.

<u>זדורוב</u>**:** לא, אבל אתה רואה, **<u>הם דיברו איתי על שירותים אחד ומתברר שזה שירותים אחרים</u>**... הם רצו לגרום לי לטעות ("לדחוק אותי לטעות") **(zabluz'denie)**, כדי שאני אזכר ששמעתי משהו. איך אני יכול לשמוע, אם זה נמצא עוד יותר למעלה מאשר אני נמצא?

וראה בנדון העובדה כי באותו יום זדורוב נחקר בבוקר על ידי החוקרים יוסי ואלכס (מ.ט 119/06– נספח כ' [נספח 144], והחקירה הסתיימה בצהריים, בשעה 12:35, ועל שעת סיומה הכריז החוקר אלכס בסיום ההקלטה, בנומרטור 04:38 (וראה ע' 38 בתמליל נספח כב' [נספח 110]

חקירה זו תועדה ואולם הסוגיה שעליה סיפר למדובב לא הוזכרה בה כלל, וכאן המקום לציין כי עפ"י עדכון שקיבלתי מעו"ד הלוי, זדורוב נחקר בשנית ב – 13.12.06 גם בין 16:30 ל-18:00 (ע"י החוקר מלכא) והדבר תועד במזכר ת/441, ולכן המסקנה היא שהדרכת זדורוב לגבי המיקום הנכון של זירת הרצח נעשתה בחקירתו השניה באותו יום אחה"צ או במהלך ה"יום הארוך" שהיה לזדורוב ב-13.12, באחת משיחותיו עם החוקרים שליווהו.

בהקשר זה אציין עוד כי זדורוב נשמע מספר, כאמור, בערב למדובב ש **"זה עכשיו נודע לי במהלך החקירה"**, מה שמתיישב יותר עם האפשרות שהוא קיבל מהחוקרים את העידכון לגבי מיקום הרצח כנראה אחה"צ.

כמו כן, החוקר סשה חקר את זדורוב יום למחרת (14.12) [מ.ט 164/06 בחקירה מיום 14.12.06, חלק 2, בע' 17, ואז אמר לו: "אתמול ספרת לי לאחר הארכת מעצר שנזכרת שפגשת את מיכאל"...", ומכאן עולה כמובן כי סשה תשאל ותדרך אותו גם ביום 13.12, בנפרד מחקירתו של זדורוב בבוקר וכן אחה"צ.

המסקנה: זדורוב קיבל את העידכון בפרט החשוב בחקירתו אחה"צ של יום 13.12.06 או בסמוך לה, וזאת מסשה או ממלכא.

וראה גם תמליל חקירת זדורוב חמישה ימים אח"כ –ביום 18.12.06, מ.ט 168/06 – ע"י יעקב מלכא ועוד שני חוקרים דוברי רוסית: יוסי זמואלסון ואלכס גורודינסקי".
העתק תמליל החקירה מצ"ב כ**נספח 146**, וצורף לחוות דעתו כנספח כו'.

"החוקר אומר לזדורוב, כי מישהי נתנה עדות שראתה אותו בקומה שנייה (הערה: פרט זה כשלעצמו אינו נכון אבל העיקר הוא שזדורוב מבין בטעות שהרצח בוצע כביכול בקומה השנייה, למרות שבמציאות בוצע, כאמור, בקומת הביניים בין הקומה הראשונה לשנייה.

זדורוב שוב חוזר ואומר כי רק מהחקירה הוא מבין שהרצח בוצע בקומה שניה, ולפני כן הוא חשב שהרצח בוצע "בקומה שמעליו", כלומר בקומה ראשונה.

עמוד 3:

מלכא: יש למשל. יש לנו עדות. מישהו ראתה אותך בקומה השניה, עולה לקומה השניה.

זדורוב: לא, אני לא היה בקומה השניה.

מלכא: היא אומרת שהיא ראתה אותך עולה לקומה השניה.

עמודים 19-18

יוסי: מתי אתה מבין שזה בשירותים אחרים?

זדורוב: פה בחקירה.

יוסי: רק כאן, מתי שהיית כבר עצור או מתישהו לפני זה?

זדורוב: לפני זה הלכתי, **אמרו שבשירותים. אמרו שמעליי, אמרו שיותר למעלה, אני לא יכולתי להבין באיזה שירותים**. ו...

יוסי: הוא אמר שרק במשטרה, בחקירה הוא הבין שמדובר בשירותים של ה... שירותים שלא במקלט.

עכשיו אני מבין מה זה קומה שנייה זה היה. אני לא היה שמה.

עמודים 46-45

יוסי: כולם שקרנים ואתה בסדר?

מלכא: כולם אומרים משהו ואתה אומר משהו אחר.

זדורוב: אני לא יודע. אני לא עושה את זה. אני לא לראות מי עושה זה, אני לא היה לקומה שנייה. אני לא עושה זה.

מלכא: מה, הילדה משקרת שראתה אותך עולה לקומה שניה?

זדורוב: אני לא היה שמה.

מלכא: אולי בכל זאת עלית לקומה שנייה?

זדורוב: בטעות אני אלך, לא הולך.

מלכא: לא הולך?

זדורוב: בטעות לא הולך. אני לא עובד שם. למה? **שירותים פה, איפה מקלט שלי. במקלט ארבע, כן, אני אלך, אבל אני לא הולך לקומה שנייה, למה לי?** קומה שנייה זה איפה קיוסק, שמה אני אלך, אני היה שם, כן, אני לקנות אוכל, לקנות קולה. כן, שמה אני היה. אבל לקומה שנייה לבית ספר אני לא היה.

חשוב לציין שהחוקרים בציינם "קומה שנייה" התכוונו לקומה בה בוצע הרצח, אך זדורוב קרא לקומה זאת "קומה ראשונה", "קומה מעליו" (כלומר, מעל המקלט בו עבד). אי- הבנה זו היא שגרמה לכך שזדורוב הגיע למסקנה שהרצח

בוצע קומה מעל הקומה בה בוצע הרצח בפועל. זאת הסיבה שבעת שחזור והוא אכן התכוון לעלות אליה, וכבר עמד להפנות את גבו לשירותי הבנות ה"נכונים" ולהמשיך לעלות במדרגות, עד שהשוטרים עצרו אותו באמצעות התערבות גסה במהלך התקין של השחזור וגרמו לו להבין היכן זירת הרצח האמיתית".

290. **"החוקר מכוון את זדורוב לנחש את מספר התא שלדבריו, בקירבתו עמדה המנוחה [ואשר בתוכו בוצע הרצח].** [סע' 15 בחווה"ד]

תמליל חקירה [נספח 125] סרט 1, 19.12.06, 06-172, ע' 62, שורות 45-37:

זדורוב מוסר כי המנוחה עמדה **ליד תא שתיים** בשירותים, וזאת לאחר שבתחילה מסר כי **היא עמדה "ליד... בין... איפה שהראשון והשני"**, אך בהמשך אמר **"לפי דעתי, ליד התא השני".**

"עם זאת, חשוב להדגיש כי בתחילה זדורוב דיבר על "שירותים" - ברוסית: tualet שהכוונה במילה זו היא למבנה הכללי של השירותים – וזאת להבדיל מתא בשירותים, שנקרא ברוסית kabina. בתגובה יורם אזולאי מנתב אותו לדבר על תאי השירותים עצמם, וזאת כבר בשאלה הבאה: **"תגיד לי, אתה יודע, בשירותים, זה אמרת, שהיא עמדה, בין איזה תא לאיזה תא? בין תא?"** (ע' 32 שורות 38-37). [הערה: לזדורוב היו שלוש אפשרויות (בין 1 ל-2, בין 2 ל-3, ובין 3 ל-4) והסתברות הניחוש היתה רק 3:1].

חשוב לציין כי **בסרט החקירה** [חלק 2 במונה 55:27] **נראה זדורוב מהסס, חושב מספר שניות, מסתכל על סשה (חוקר נוסף) בעיניים,**ורק אז אומר: **"לפי דעתי, ליד התא השני"; וכי יורם אזולאי מאשר לו כי ניחושו הוא נכון, באומרו: "יופי" (ע' 62 שורה 46) ובמקביל גם החוקר "סשה" מהנהן בחיוב בראשו.**

בהמשך, שני החוקרים הם אלה **הראשונים** שאומרים לזדורוב שהכול התרחש בתוך התא שירותים (ראה עמ' 62):

יורם: אני רוצה שתזכור, עשית כמה פעולות בתוך התא. מה עשית? היא עכשיו עשית מה שעשית, נבהלת, נכון?

זדורוב: אני רצחתי אותה ו...(רוסית)

יורם: מה עשית בתוך?

סשה: בתוך תא עצמו, מה שאתה מספר... אחרי שקרה מה שקרה (רוסית)

יורם: אתה היית איתה בתוך התא.

סשה: אתה נבהלת (רוסית)

זדורוב: כן

שוב, עד כה זדורוב לא הזכיר כלל שום אירועים <u>בתוך</u> התא. החוקרים הם הראשונים שמדריכים אותו שביצע פעולות בתוך התא.

בנוסף, בחקירה מיום 26 דצמבר 2006, בע' 33-36 [נספח 134- מ.ט. 123-06, VTS-01-1] נשאל זדורוב איך ידע שהרצח בוצע בתא 2, ומשיב בע' 33 (ראה בתמליל נספח יג): **"כי ראיתי בעיניך. אמרתי 'שתיים' והעיניים שלך התחילו ... אז הבנתי (יתכן: "שאמרתי נכון")**.

מניסיוני הרב, נחקרים שמודים הודאת שווא מנחשים חלק מהפרטים המוכמנים. כאשר מדובר בעשרות פרטים מוכמנים, אין לתמוה שהנחקר יכול לנחש כמה אחדים מהפרטים, בייחוד אם מדובר מראש באפשרויות מצומצמות, כמו במקרה שלנו שיש רק 4 תאים בתוך השירותים ולכן יש רק שלוש אפשרויות של "בין לבין".

החוקר חייב לקחת בחשבון שחלק קטן מהפרטים המוכמנים יכולים להיות מנוחשים על ידי הנחקר והדבר אינו מצביע שמדובר בהכרח בהודאת אמת!"

291. **<u>"החוקרים רמזו לזדורוב כי הרצח בוצע כביכול באמצעות סכין יפנית וחיתוכה בצואר של המנוחה</u>** [סע' 16, 18 בחווה"ד]

המסר לזדורוב של האפשרות התאורטית שהרצח בוצע באמצעות הסכין היפנית שלו, עלתה כבר ביום 15.12.06 ע"י החוקר יוסי זמואלסון, שאמר לו בחלק 3 של החקירה, בדקה 10:13: " יכול להיות שמישהו לקח את הסכין שלך והרג איתו?".

כמו כן, בחקירתו ביום 18.12.06 ההדרכה בנדון כבר הפכה יותר בוטה. וראה תמליל חקירת זדורוב – מ.ט 168/06 מיום 18.12.06 [נספח 146] - על ידי יעקב מלכא, ועוד שני חוקרים דוברי רוסית: יוסי זמואלסון ואלכס גורודינסקי.

עמוד 4:

מלכא: בזמן שהיא נרצחה, אתה היית בבית ספר, נכון?

זדורוב: אני היה בבית ספר.

מלכא: לך יש סכינים, יש ענייניים, יש כלים.

זדורוב: כן, בטח, זה כלים לעבודה. אני לא יכול לעבוד...

מלכא: כלי לעבודה יכול להפוך להיות כלי רצח. **סכין טפטים יכולה להיות היום לעבודה, מחר בבוקר אפשר להרוג איתה בן אדם**. אתה מבין?

זדורוב: אני לא רצח... אני לא רצחת.

עמודים 38-37

מלכא: עולה לקומה השנייה. כן. אתה נמצא בבית ספר, סכינים יש לך הרבה.

זדורוב: כן. יש אצלי סכינים, יש הכול, אבל אני לא רצחתי. זה סכינים של עבודה. זה לא סכינים בתיק אחד זה ב... תיקים.

מלכא: יש לך סכינים פה על הזה (מצביע על המותן)...

זדורוב: כן, אבל כל הזמן אצלי".

292. "**ארתור והחוקרים כיוונו את זדורוב למניע אפשרי לרצח – הקנטה והעלבה כביכול מצד המנוחה , ו"עצבים" שקיבל, וב"קיומם" של אלה הודה בהמשך להדרכתם** [סע' 17 בחווה"ד].

וראה דברי ארתור לזדורוב בנספח כא' [נספחים 109-112] - בתמליל קלטת 10 במ.ט 165/06, מיום 15.12.06, בע' 105,106 :

ארתור : "... תקשיב, לאבד שליטה אני אומר לך, אני כשאני רב עם אימא שלי, אילו הייתי מאבד שליטה הייתי לא רק נותן לה מכה, הייתי גם כורת לה את הראש . למה ?כי הם שונאים אותנו . אתה מבין ?שונאים . אני יודע מה זה כעס . אני יודע מה זה לכעוס . כשאתה בא ויום ביומו המופרעים האלה מתעללים בך...."

ארתור :(רוסית) מצב של אי שפיות זה כשהעיניים שלך והמוח שלך אתה רואה את הכל, הכל שחור . אתה רואה את הכל בשחור . הכעיסו אותך ואתה ניגש ככה, הכעיסו אותך. . . . זה לא קורה ביום אחד שהכעיסו אותך . יכול להיות שכל יום זיינו לך את המוח, פעם אלה, פעם אחרים, פעם אלה..."

"וראה גם בתמליל החקירה מיום 18.12.06 עמודים 42-41.

מלכא: אם תספר לנו מה היה שם באמת, אולי אנחנו יכולים טיפה לעזור לך. תבין, יש הבדל בין רצח לבין הריגה לבין... (לא ברור) אם **נגיד מישהו בא, הקניט אותך, אמר לך משהו, העליבה אותך, עצבנה אותך, משהו ואתה בגלל זה השתגעת, תפסת שיגעון. והרגת את הילדה. תגיד.**

זדורוב: אני לא הרגתי ילדה".

293. "**זדורוב סיפר למדובב המשטרתי כי את העובדה שהרצח בוצע בסכין וכן ששחטו באמצעותה את המנוחה, מסרו לו החוקרים במהלך בדיקת הפוליגרף**" [סע' 18 בחווה"ד]

"וראה תמליל חקירה מיום 12.12.06 [נספח יח' – נספחים 143,142] בע' 15 (מצ"ב התרגום המדויק, השונה מהתרגום שמופיע בתמליל) :

זדורוב: ...עד כמה שידוע לי, הרגו אותה בסכין, **זה היום אמרו לי במכונת אמת,** ש...(אמר ברוסית : ..zver, ככל הנראה זאת התחלה של המלה : zverskoe שפרושה "אכזרי". להערכתי רצה לומר : "רצח אכזרי". זדורוב משתמש במלה זו בהמשך).

יבגני(ז'ניה): אתה אומר ששיספו לה את הגרון, הרי לא בשניים שיספו אותה...

זדורוב: לא, ראה, זה אני שמעתי סיפורים, עוד שמעתי שפתחו לה את הבטן, עוד שמעתי שתי דקירות ("מכות") בלב, או שיספו לה את הגרון, או אנסו, זאת אומרת המון דברים מסתובבים, אבל על... מתי שהייתי היום במכונת אמת, הוא אמר שהרגו אותה בסכין, הרגו באכזריות, יותר מדויק, לא... הוא אמר ששחטו/דקרו למוות, זאת אומרת שחטו/דקרו למוות בסכין, אבל הוא אמר רצח אכזרי...

הערה: בתמלול, בנוסף לאי-דיוקים קלים, מופיעה רק המלה "דקרו", אך התרגום הנכון הוא "**שחטו**".

להלן ההסבר: זדורוב משתמש במלה רוסית: **zarezali**, שפרושה גם דקרו וגם שחטו. המילה "שיספו", שמופיעה קודם, היא תרגומה של המלה **pererezali**, שפרושה "**שחטו/שיספו**". מכיוון שמדובר בשימוש **באותו שורש, יש להעדיף את התרגום "שחטו" על פני "דקרו" של המלה zarezali.**

לסיכום: נמסר לי ע"י עו"ד ירום הלוי כי כבר בשנת 2016 הוא ביקש לקבל את הקלטת בדיקת הפוליגרף, אולם נמסר לו, כמו גם לבהמ"ש, כי הבדיקה לא הוקלטה. מסיבה זו אנו נותרים עם דברי זדורוב, אשר על רקע כל הפרטים האחרים, המתועדים, שאמרו לו החוקרים וכן רמזו לו, נשמעים כסבירים והגיוניים".

ג. "הפעלת "ארתור" [ראו ע' 34-50 בחוו"ד, בסע' 19-23 שם]

"כבר באותו יום שזדורוב נעצר, ביום 12.12.06, הוכנס לתאו המדובב המשטרתי יבגני (ליומיים וחצי בלבד) ולמחרת הוכנס לתאו גם ארתור, ששהה עמו בתא עד 19.12.06.

הפעלתו התכסיסנית של ארתור באופן בלתי חוקי כלפי זדורוב, באה לידי ביטוי במספר פעולות:

א. בשכנוע זדורוב כי אם דם המנוחה נמצא על חפציו, הוא בטוח יקבל מאסר עולם בתוספת 10-15 שנים, גם אם הוא לא ימסור הודאה.

ב. בשכנועו כי אם יודה ב"הריגת" המנוחה, הוא יזכה לעונש מופחת של שנים מועטות.

ג. בשכנועו כי כדי שהודאתו תתקבל ע"י החוקרים עליה לכלול פרטים רבים מהרצח, אולם מצד שני, הוא גם יכול לטעון כי בעת שדקר את המנוחה הוא היה נתון ב"אמנזיה"/"אפקט" (מונח שהיה מוכר לזדורוב)/"מסך

שחור"/"בלק אאוט", ובכך ליצור את ההסבר לעובדה כי אינו זוכר את כל הפרטים.

ד. **בקשירת הקשר לפשע (שהוקלטה) שנקשרה בין ארתור לבין המדובב המשטרתי יבגני** (ביזמת ארתור), ולפיה עם סיום תפקידו כמדובב, יבגני ישוחח עם יורם אזולאי, ראש צוות החקירה, ויבקש מיורם להעביר לארתור פרטים על הדרך בה בוצע הרצח!

ה. בשכנועו/עדכונו של זדורוב בפרט המוכמן החשוב (אותו יכל לדעת רק מהחוקרים!) - כי המנוחה לא נאנסה, דהיינו בדיוק הפוך ממה שזדורוב חשב! [וראו בנדון בסע' 286 לעיל]".

294. **קשירת הקשר של שני המדובבים לשיבוש החקירה:** בסעיף 19, 20 בחוות"ד סוקר המומחה את קשירת הקשר שבוצעה בין יבגני וארתור, ואשר אליה צורף ראש צוות החקירה יורם אזולאי.

295. "לדעתי הראיות הבאות מוכיחות כי **קשירת הקשר של המדובבים לשיבוש החקירה מומשה ויצאה לפועל!**

א. ראשית, יבגני לא רק קיבל את הצעת ארתור אלא הודיע לו פעמיים בבטחון ובנחרצות כי: "הוא [יורם אזולאי] יוציא אותך היום".

ב. שנית, יורם אכן הוציא את ארתור מהתא כבר שעה לערך אחרי קשירת הקשר, משום שארתור מסר את הודעתו הראשונה באותו יום (15.12) בשעה 10:55 (עפ"י עדכון שקיבלתי מעו"ד הלוי).

ג. שלישית, **ארתור עדכן את זדורוב כבר מספר שעות אחרי קשירת הקשר (אחרי ששניהם חזרו לתא מה"איוורור") בפרט המוכמן החשוב מאד, והוא כי המנוחה לא נאנסה! זאת למרות שזדורוב סבר עד אז כי היא כן נאנסה, ובכך סיפק פרט מוכמן שלילי חשוב ביותר!** (וראה בהרחבה בנדון בסע' 11לעיל). **מכאן עולה מסקנתי שיורם אזולאי עדכן את ארתור במהלך אותו "איוורור" מהתא בפרט מוכמן זה, ועשה זאת כדי שארתור יעבירו לזדורוב".**

296. "וראה להלן לגבי הדרכתו של ארתור את זדורוב גם בהיבטים אחרים, בהתאם לאמור לעיל בהקדמה: נושאי ה"אפקט"/מסך שחור/אי שפיות/אמנזיה/הריגה ועונש מופחת". [סע' 21 בחוות"ד]

וראה מ.ט 165/06 – תמליל ודיסק קלטת 9 – מיום 15.12.06 (העתק מטושטש), מספר שעות לאחר קשירת הקשר, המצ"ב לחוות"ד כ**נספחים 147, 148,** וצורפו לחוות דעתו כנספחים כט, ל'.

"זדורוב משוכנע בחפותו ומתבטא פעמים רבות שלא ביצע את הרצח, והוא לא יודע מי ביצע את הרצח ואיך הוא בוצע. ארתור משכנע אותו שבישראל לא מזייפים ראיות (דבר המעצים את משקל טיפת הדם שנמצאה כביכול על מה מחפציו) ועל סמך ראיות שיש עליו הוא עלול לקבל מאסר עולם, גם אם הוא לא יודה בכלום (ע' 40-42). **ארתור משכנע אותו להודות "בהריגה, שזה רצח לא מכוון"** (בע' 14, 34, 35, 44) **הסיבה לכך, לפי הצעת ארתור: המנוחה קיללה את אימא שלו והוא "לא ראה כלום בעיניים"** (בע' 44).

"זדורוב אומר שהוא מוכן לקחת על עצמו הריגה, אך לא אונס. זאת אחרי שהשתכנע מארתור שהדבר לטובתו, ותוך 6-7 שנים ייצא לחופשי.(בע' 35, 36, 44).

להלן התבטאויות חשובות של זדורוב:

"מהשיחה הזאת אני **הבנתי שהילדה באמת נאנסה**" – ע' 7 בתמליל.

"**איזה בן זונה הרג את ה . . . ואני צריך לשבת פה**" – ע' 29.

<u>זדורוב</u>: "<u>פשוט תראה, אני יודע שאני לא אנסתי את הילדה, אני יודע שלא רצחתי</u>. זה שתי ראיות מאוד משמעותיות שיכולות להצדיק אותי, אלה ראיות מאוד משמעותיות . אבל . . . (הפוגה בדיבור) . תגיד לי, <u>יכול להיות פה זיוף ראיות</u> . <u>כלומר הם יכולים לזייף ראיות</u>?" (הפוגה בדיבור).

<u>ארתור</u>: "לזייף הם לא יזייפו, זה.... זה ישראל, זה לא קומוניזם ולא רוסיה. <u>בישראל לא יעשו לך ראיות מזויפות, לא מזייפים פה ראיות</u>. **[מעצים את עוצמת "גילוי" הדם של תאיר על חפציו של זדורוב!]** הם יכולים, יכולים לעצור על הראיות שכבר יש ולאסוף עוד ועל אחת הראיות האלה" . . . – ע' 40.

<u>זדורוב</u>:

"אני לא יודע איך זה קרה" – (כוונתו לרצח המנוחה) – ע' 41.

"אני לא יודע מי רצח את הילדה הזאת . צריך להעניש אותו" – ע' 43.

"אבל אני לא רוצה לקחת על עצמי רצח שאני לא ביצעתי" – ע' 43.

"אז אני אחכה לכתב האישום ואחרי זה אני אעשה עסקה, אני אקח על עצמי את הרצח, אבל לא את האונס" – ע' 44".

<u>"וראה גם קטעים רלוונטים מהתמליל ומהדיסק</u>– מ.ט 165-06 מיום 15.12.06, קלטת 10 [נספחים 109-112].

ארתור אומר לזדורוב "שאם לא ייקח על עצמו שום דבר" הוא יקבל מאסר עולם ועוד 10 שנים. (בע' 92).

זדורוב מספר שאינו יודע איך הרגו אותה ואם הוא יגיד "שאני הרגתי", החוקרים יגידו לו: "ספר איך הרגת", ולזה אין לו תשובה (בע' 94,95). **זדורוב מתבטא שאינו יודע מה לעשות ושהוא לא הרג אותה ואין לו מושג איך הרגו אותה. עוד אומר שאם היה יודע פרטים, אולי אז היה מודה שביצע את המעשה** (בע' 95).

ארתור מנסה לשכנע את זדורוב שאם לא יודה, על סמך הראיות שיש למשטרה, הוא יכול להיכנס לכלא מאסר עולם ועוד 15-10 שנה (בע' 94,98-92).

ארתור משכנע את זדורוב שאם יש לו "אפקט" - EFEKT (אי שפיות/התמוטטות/התנתקות מהמציאות), זה לטובתו, כי הוא יכול להודות בהריגה באופן כללי, מבלי שיצטרך לפרט כיצד הוא עשה את המעשה. ארתור אומר לו שעליו לחשוב ולתת תשובה מחר בסוגיה זו. זדורוב אומר שלא קרה לו "אפקט", והוא זוכר כל מה שהיה, ולא זוכר שהיה לו "אפקט". (התמוטטות – ZAVALITSIA).

[הערה: ענין האפקט עלה לראשונה כבר בחקירתו הראשונה של זדורוב ביום 12.12.06. החוקר הציע לו כי אולי רצח את המנוחה והוא לא זוכר...וזדורוב השיב כי מדובר ב"אפקט" אבל קשה מאד להכניסו למצב כזה. הוא הכחיש כי רצח את המנוחה ובתום חקירה זו נעצר, כידוע. בהמשך לזאת הועבר לתא ושם פגש את יבגני שהוכנס אליו כדי לדובבו. זדורוב העלה את נושא ה"אפקט" בשיחתו עם יבגני (מ.ט 160-06-1 בע' 20) , ואולם יותר לא העלה את הנושא ביזמתו, ויבגני סיים, כזכור, את תפקידו ב-15.12 בבוקר. המיוחד ביום 15.12 הוא שארתור, כנראה בהתאם לתדריך שקיבל מיורם אזולאי, מעלה הפעם ביזמתו את ה"אפקט" ו"דוחף" את זדורוב להשתמש בו כדי להודות בהמתת המנוחה ולקבל עונש מופחת, במקביל לעידכונו כי המנוחה כלל לא נאנסה (בבחינת "גם וגם"].

בנוסף, ארתור מנסה לשכנע את זדורוב שהוא יכול להגיד לחוקרים שביצע את המעשה כי הילדים הציקו לו וגילו כלפיו שנאה, מה שאכן נכון (לדבריו של ארתור).

ע' 92:

ארתור: //הכי חשוב, הכי חשוב, שאתה לא תיכנס למאסר עולם, אתה מבין ? זה הדבר הכי חשוב . בשביל שלא יכניסו אותך למאסר עולם ו... פלוס עשר חמש עשרה על אינוס שמה אינוס או מה . אתה מבין ? תראה//

זדורוב: //(לא נשמע)//

מונה: 03:20:14

זדורוב: (לא נשמע) אני בכלל לא מתכוון לקחת, אני אפילו את הרצח לא רוצה לקחת . שילך להזדיין, כן . הם יכולים להציג בפנים ראיות על הרצח .

ארתור: אל תיקח שום דבר, תיקח מאסר עולם ופלוס עשר .

זדורוב: פשוט תראה . . . אינוס, לא יכול להיות שלי כי אני לא הרגתי .

ארתור: נכון .

זדורוב: (לא נשמע) אני יכול לקחת רצח, אני יכול לקחת רצח . אבל הם יגידו, תספר איך אתה הרגת אותה . אתה מבין ? כש . . . אני הרגתי אותה . . . יודעים שני אנשים . . . למשל אה . . . אה . . . כשיש רצח, שני אנשים יודעים, הקורבן והרוצח, נכון ? איך הוא ניגש, מה הוא עשה, הרג . והחוקרים יודעים כי הם ניתחו את כל זה איך שזה היה . כי רק הרוצח יודע כמה פעמים הוא דקר אותה, איך הוא דקר אותה, רק הרוצח יודע את זה, אתה מבין ? **אני לא יודע איך הרגו אותה, אני לא יודע** . להגיד, כן אני הרגתי ? הם יגידו, תספר איך אתה הרגת אותה, תראה . אתה מבין ? הם יגידו, בשביל מה לעזאזל אתה לוקח את מה שאתה לא עשית ? זה לא היה ככה . אתה מבין ? **אני לא יודע מה לעשות בעניין הזה, אני לא יודע איך הרגו אותה . למשל אם אני לפחות איך שהוא הייתי יודע, אני הייתי אומר שם**, כן אני ניגשתי שם, היא שיגעה אותי ו . . . אני דקרתי אותה כמה פעמים עם הסכין, הסתובבתי והלכתי . אה, אני שטפתי ידיים שם וזה הכל . אבל . . . **אני לא יודע איך הרגו אותה, אין לי שמץ של מושג .** טיפות של דם, כן . . . מאיפה אני יודע לעזאזל איך הם הגיעו לשם ? אני הלכתי, השתפשפתי איפה שהוא על הקיר כי הרוצח הלך להתקלח בשירותי הגברים . אני נגעתי איפה שהוא בטיפות דם האלה, שיט... מאיפה אני יודע ? המכנסיים כן, המכנסיים אני מודה, אני זרקתי אותם בעצמי, כן . בזה אני מודה .

ארתור: (לא נשמע) טעות, לזרוק שתי זוגות מכנסיים, אני נגנב ממך .

זדורוב: לא שני זוגות . . . שני אה . . . (לא נשמע) שטויות, אלה (לא נשמע) . זה שאני זרקתי את המכנסיים, זה באמת לא טוב . הם בכל מקרה רוצים (לא נשמע) אותי . אני אמרתי לו, אתה רוצה, תתלה את זה עלי .

ע' 98:

ארתור: (רוסית) זה ממש רע . אתה, אתה בקצב כזה, בקצב כזה, עם ראיות כאלה, עם ראיות כאלה מצד אחד אתה לא מדבר מה ומו, נכון ?

זדורוב: (רוסית) **(מתנשף)**

ארתור:(רוסית) **אבל בכל זאת עם ראיות כאלה אתה נכנס פנימה, מקבל מאסר . מצד שני אתה לא יכול לעשות כלום** . אז **פה עדיף כבר לעשות כך שפשוט עשית הריגה**, לא כמו... איך אומרים?

זדורוב: (רוסית) במצב אי שפיות .

ארתור:(רוסית) במצב אי שפיות וכאילו שזה לא . . .

זדורוב: (רוסית) לא בכוונה .

ארתור:(רוסית) לא בכוונה .

זדורוב: (רוסית) לא בכוונת תחילה .

ארתור:(רוסית) **רצח לא בכוונת תחילה . תקבל את זה . . ., היית מקבל עשר ובעוד שש שנים היית הולך הביתה** . אתה מבין . לעומת זה שאתה לא אומר מה ומו למה, כי אתה לא עשית ובכל זאת פה בבית משפט בישראל על סמך ראיות יכולים להרשיע אותך ולגזור עליך מאסר אפילו בלי שתודה .

ע' 105,106:

ארתור:(רוסית) תקשיב, תקשיב, אני אגיד לך דבר אחד, אני אגיד לך דבר אחד זדורוב, (לא ברור) אני אגיד לך דבר כזה אני בטוח במאה אחוז, אני שם את הראש שלי על זה שאתה לא אנסת את הבחורה הזאת . לא אנסת בחיים, מאה אחוז לא אנסת . אני מוכן לשים על זה מה שאתה רוצה . אני מאמין בזה . אבל לאבד שליטה . . ., תקשיב, לאבד שליטה אני אומר לך אני כשאני רב עם אימא שלי אילו הייתי מאבד שליטה הייתי לא רק נותן לה מכה, הייתי גם כורת לה את הראש . למה ?כי הם שונאים אותנו . אתה מבין ?שונאים . אני יודע מה זה כעס . אני יודע מה זה לכעוס . כשאתה בא ויום ביומו המופרעים האלה מתעללים בך . אתה מבין ?אז **יש פה איבוד שליטה, אי שפיות יש לך פה פלוס** . אתה מבין?

זדורוב:(רוסית) במצב של אי שפיות אתה זוכר לפחות משהו

ארתור:(רוסית) אה?

זדורוב:(רוסית) במצב של אי שפיות אתה לפחות זוכר משהו . **אני לא זוכר איבודי זיכרון שלי, אין לי איבוד זיכרון** . **זאת אומרת מצב של אי שפיות אפשר למחוק** . כן עבדתי עד הזמן הזה, איפה הייתי בזמן הזה לא זוכר, אחר כך זוכר שאיכשהו הגעתי לשם... זאת אומרת אפשר לבדוק את כל זה.

ארתור:(רוסית) נו?

זדורוב:(רוסית) לא היה לי דבר כזה . אני זוכר טוב מאוד איך הלכתי לשם ולפה .

ארתור:(רוסית) **מצב של אי שפיות זה כשהעיניים שלך והמוח שלך אתה רואה את הכל, הכל שחור . אתה רואה את הכל בשחור . הכעיסו אותך ואתה ניגש ככה,**

הכעיסו אותך... זה לא קורה ביום אחד שהכעיסו אותך . יכול להיות שכל יום זיינו לך את המוח, פעם אלה, פעם אחרים, פעם אלה .

זדורוב:(רוסית) זה היה (לא ברור)

ארתור:(רוסית) (לא ברור) נמאס . אז מה אתה עושה ?מה זאת אומת (עברית) מסיכה שחורה ?

זדורוב:(רוסית) קצר בראש .

ע' 111:

ארתור:(רוסית) תקשיב, יש לך או זה או זה . תראה מה המצב שלך . **המצב שלך הוא כזה שאם אתה שותק זה אומר שאתה לוקח גם את האונס וגם את הרצח** . או שאתה אומר בקיצור, אני לא אנסתי אף אחת, שיגעתם אותי לגמרי, (לא ברור) ככה וככה, עשיתי אחת, שתיים, שלוש וזהו, יותר אני לא עשיתי כלום . לא היה שום אונס . אני יכול ללכת אתכם עד הסוף . **מצב של אי שפיות ואיבוד שליטה (לא ברור) רצח . זה אפשרי, שיבדקו . עצבנו אותי, היו משגעים אותי שם . כל יום היה זה, איך אומרים את זה בעברית?**

וראה מ.ט 165/06 – קלטת 11 מיום 15-16.12.06 (העתק מטושטש) מונה בדיסק 48:46-03:23. ארתור לוחץ מאד על זדורוב שיודה בהריגה ולא באונס. רוב הזמן שיחת חולין.

העתק התמליל והדיסק מ.ט 165/06 – קלטת 11 מיום 15-16.12.06 מצ"ב כ**נספחים 149, 150**, וצורפו לחוות דעתו כנספח לא'.

וראה גם בתמליל מ.ט 165/06 – קלטת 15 מיום 16.12.06 (העתק מטושטש) [נספח 140, 141] בע' 69 ובקלטת חלק 3 זמן מסך 19:50:19.

זדורוב מתבטא שוב שלא ביצע את הרצח....לא רוצה לשבת מאסר עולם, אבל אם יש להם ראיות "עקיפות", הוא רוצה לשבת כמה שפחות.

ארתור משכנע אותו שמצבו קשה מאוד בגלל הראיות, לכן עדיף לו לקחת הריגה ולגמור מהר. זדורוב ממשיך להכחיש, אך כבר ניכר שהוא נכנס למצב סובייקטיבי שהוא חושב שהוא נמצא בדרך ללא מוצא...

וראה גם ע' 86-88 בתמליל (נספח יז'). **זדורוב רגוע משום שלא יכול להיות דם על הנעליים, למעט אולי על הסוליה, לא על החלק העליון ולא בצדדים,** "כי לא הלכתי במקום שנוזל דם מלמעלה". "על הסוליה יכול להיות, אך למעלה לא, כי אני לא עשיתי את זה". **(הערה: לפנינו הוכחה ברורה כי זדורוב לא ידע איך ניראתה זירת הרצח, שהרי היא הייתה מלאה בכתמי דם של המנוחה, שניתזו לכל עבר!!).**

וראה גם תמליל ודיסק מ.ט 165/06 קלטת 25 מיום 18.12.06 (העתק מטושטש) (נספחים כג', כד').

זדורוב מספר על ההתקשרות של ראובן: חוקרים מבקשים ממנו הסבר לוגי מאין הוא ידע שמדובר בשירותים, כאשר ראובן אומר שלא אמר שירותים.

ע' 10 בתמליל:

ארתור: אה, נו, נו, נו, ואז מה? הוא התקשר אליך ואומר, מה קרה?

זדורוב: הוא כן. קרה משהו בבית ספר.

ארתור: נו.

זדורוב: אני אומר, מאיפה לי לדעת מה קרה שם? אין לי שמץ של מושג. אני חשבתי שבמקלט שלי... במקלט שלי מישהו נפל ונפצע, איפה שאני עובד. שם, איפה שאני עובד, אם מישהו נופל שם, אחרי זה כותבים עלי תלונה, מתלוננים ואני משלם על זה כסף, אתה לא מבין איזה סכומים, אתה מבין.

ע' 20 בתמליל, מונה מסך 34:50:14 חלק 1: ארתור: "נו. אתה רואה. באופן כללי יכול להיות שלא היה אונס. יכול להיות שהם מרמים אותך/מאיימים עליך. [בתמליל נכתב במקום זה: "לא נשמע"]

מונה מסך 26:00:15 חלק 1- **זדורוב מספר שאם יודה, לא יודע איך לשחזר, כי לא יודע פרטים. כמו כן, לשאלת ארתור, זדורוב מבהיר כי כלל לא שטף את נעליו לאחר שחזר הביתה.**

מונה מסך 13:45:15 חלק 2 – ע' 41 בתמליל -ארתור:אני אגיד לך, אתה לא רוצה לשמוע תמונת מצב?**(בתמליל מופיע "לא נישמע")** PREDSTAVLENIE. **ארתור מתאר לו בצבעים וורודים מה יקרה אם יישב בכלא רק על הריגה.**

זמן מסך 05:03:16 חלק 3 – ע' 50 בתמליל –**זדורוב: אין לי <u>מוצא</u> (בתמליל מופיע "פתרון").** [<u>הערה</u>: **דוגמא לייאוש קשה של זדורוב**].

זמן מסך 49:13:16 חלק 3 – ע' 54 בתמליל **- <u>המדובב מעלה שוב תיאוריה ומנסה לשכנע את זדורוב שיכול להיות שהוא הרג את הילדה כאשר היה לו "אמנזיה" ("מסך שחור"), תוך כדי שהילדה עצבנה אותו.</u>**

זמן מסך 58:59:16 חלק 4- ע' 76 ואילך בתמליל - **המדובב משכנע אותו להודות מחר בפני השוטרים ומתדרך אותו בדיוק מה להגיד.**

המדובב מדגיש שלא היה אונס.

וראה, מ.ט 171/06 – חקירת זדורוב מיום 18.12.06 על ידי החוקר סשה. **זדורוב מעלה בפניו את התיאוריה שארתור הציע לו, ושזדורוב בתחילה דחה, שאולי הוא**

"התנתק", SARVALSIA, קיבל בלק-אאוט, "מסך שחור" ועשה מעשה ולא זוכר מבקש ריענון זיכרון. ממשיך לטעון שלא רצח את הילדה.

העתק תמליל מ.ט 171/06 – חקירת זדורוב מיום 18.12.06 מצ"ב כ**נספח 151**, וצורף לחוות דעתו כנספח לב'.

וראה מ.ט 165/06 – דיסק קלטת 26 מיום 18-19.12.06 (העתק מטושטש)[נספח ה' – 130].

זדורוב חוזר לתא אחרי חקירה שבה הוא הציע את התיאוריה של "מסך שחור" וביקש שיעשו לו ריענון זיכרון.

זדרוב מספר למדובב שביקש מהחוקר ריענון זיכרון כי הוא לא זוכר שרצח ילדה, אך אם יוכיחו שהוא עשה, אז הוא עשה!!

בזמן מסך 23:06:35 חלק 2 **- ארתור אומר לו שזה לא טוב אם הוא לא סיפר הכול, כי חוזר ואומר שוב שלא רצח. ארתור תוקף אותו במילים קשות ואומר לזדורוב שמה שסיפר לו לפני שיצא לבית חולים, אם הוא היה מלשין, מזמן היה משתחרר ואף מקבל כסף. ארתור ממשיך לתקוף אותו שלפני כן אמר משהו וכעת משנה את גרסתו, "כאילו הוא (המדובב) שוטר".**

בזמן מסך 23:40:00 חלק 2 – **זדורוב "נשבר" לראשונה** ומספר לארתור, בין היתר גם ב<u>לחישות</u>, שביצע את הרצח אך לא אונס. מוטרד שלא ניקה דם בשירותי בנים.

חשוב להדגיש כי כאמור לעיל, בסעיף 1 לעיל, גם ב"הודאה" שלו בפני המדובב זדורוב מסר פרט מוכמן שלילי לגבי מיקום השירותים שבהם בוצע הרצח, שהרי חשב שהוא בוצע בקומה שמעל הקומה שבה בוצע בפועל"!

297. "לגבי העובדה ש**<u>זדורוב לוחש לארתור את הודאתו ברצח, ולסירוגין מגביר את קולו ואומר שהוא חף מפשע</u>** [סע' 22 בחוות"ד]**: מניסיוני העצום בחקירות וכן באיתור הודאות שווא אני קובע כי אין שום משמעות מפלילה לעובדה שעצור פלוני לוחש את הודאתו משום שגם המודה הודאת שווא רוצה להעניק להודאתו עטיפה של אותנטיות, ובעצם משחק משחק של מי שממתיק סוד עם חברו. נתקלתי בתופעה זו פעמים רבות אצל מוסרי הודאות שווא".**

"[הערה: "ההודאה" של זדורוב באה בעקבות מתקפה של ארתור. זדורוב מוטרד כביכול מטיפות דם בשירותי בנים, כאשר הוא מתעלם לגמרי משלוליות דם בזירת הרצח!]".

298. **"חשוב לציין כי למחרת, 19.12.12, כאשר זדורוב מודה גם בפני החוקרים, ניתן להבחין בבירור שהוא פועל על פי התדרוך של ארתור ואף משתמש ממש באותן מילים שלו!** [סע' 23 בחווה"ד]

וראה הפרטים הבאים:

א. בתאריך ה15.12.06 בקלטת 9 [נספחים כט', ל') – 147, 148] שעון מסך 19:19:21, **ארתור מדגים לזדורוב כיצד ניתן לשסף גרון מאחורה (ולא ממולו) ואז ההתלכלכות בדם הקורבן היא מינימלית. הדברים היחידים שיתלכלכו יהיו הידיים והסכין, שאותן יהיה אפשר לשטוף, ואת הסכין גם לזרוק.**

וראה עמ' 41 לתמליל מ.ט 165/06 קלטת 9 מיום 15.12.06:

ארתור: (רוסית) תראה . אני אומר לך, אפשר ללכת ולרצוח ככה שלא יהיה שום דם .

זדורוב: (רוסית) אני לא יודע איך זה קרה .

ארתור: (רוסית) אני אומר לך באופן כללי . לא יגיע שום דם . רק אולי ליד אבל את היד אפשר לשטוף . את הסכין אפשר לשטוף ולזרוק . אתה מבין .

כאשר נשבר זדורוב והודה באוזני החוקרים, ביום 19.12.06, הוא חוזר בדיוק על דברי ארתור, כי הדברים היחידים שהתלכלכו בדם, היו הידיים והסכין!

וראה עמ' 29 לתמליל (נספח א') מ.ט 172/06 סרט 1 מיום 19.12.06:

יורם: כמה דם היה?

זדורוב: (לא שומעים)

יורם: ככה, עצור. איפה היה לך דם?

זדורוב: קצת על הלהב וקצת נשפך לי על היד (רוסית)

סשה: קצת על הלהב והשפריץ לו קצת על היד (רוסית)

זדורוב: איזו יד, ימין או שמאל? (רוסית)

יורם: יד ימין?

סשה: כן, על יד ימין השפריץ לו קצת דם.

זדורוב: הלכתי, שטפתי את היד (רוסית) [הערה: יש כאן שגיאה קשה בתרגום, כיוון שזדורוב אומר: "שטפתי את היד, את הלהב"!!!]

סשה: שטף יד, להב.

ב. בתאריך ה- 15.12.06 שעון מסך 19:30:18, **ארתור מדריך את זדורוב קונקרטית לספר לחוקרים שרצח תחת מעטה "אפקט/טירוף" (הכוונה לאי שפיות זמנית), על מנת לקבל הקלה בעונש.**

וראה עמ' 44 לתמליל מ.ט 165/06 קלטת 9 מתאריך 15.12.06 (נספח כט'):

ארתור:(רוסית) בכל הצורות המעוותות ניצלת את הילדה . אונס, חוסר אנושיות, רצח, בקיצור כל החרא הזה . אתה אומר להם, תורידו את זה, תורידו את זה, זה לא היה, זה לא היה .

זדורוב:(רוסית) היה רצח .

ארתור:(רוסית) היה רצח **והיה מצב של טירוף** שאני עשיתי את זה . זהו . תורידו את זה, אם אתם לא מורידים את זה, לכו תזדיינו.

כזכור, כאשר זדורוב יישבר ויודה באוזני החוקרים, הוא יטען את טענת ה"בלאק אאוט" (אפקט) תחת מעטה עצבים, וישמש פעם נוספת כשליח מטעם המדובב ארתור לחוקרי התיק.

ג. בתאריך ה- 15.12.06 שעון מסך 19:30:46, **ארתור מדריך את זדורוב למסור את ליבת הודאתו, כי המנוחה קיללה את אימו והעירה הערות על מוצאו הרוסי, ולכן רצח אותה.**

וראה עמ' 44 לתמליל מ.ט 165/06 קלטת 9 מתאריך 15.12.06:

ארתור:(רוסית) לא, אתה יכול לסכם את זה איתם ישר . אתה יכול לסכם את זה ישר . אתה יכול . . מה זאת אומרת לסכם, **אתה יכול להגיד**, אני מקבל רק את הרצח . שום אונס, שום כלום. רצח שלא בכוונה תחילה, **אני לא רציתי להרוג אף אחד, ככה יצא שהביאו אותי למצב של טירוף, אני הייתי בעצבים. אני לא ראיתי בעיניים, אני שמעתי שקיללו את אמא שלי, את המשפחה שלי, במובן שכל הרוסים . . כל החרא הזה. זה הוציא אותי מדעתי ואני לא ראיתי אף אחד בעיניים . אנשים פה לא מחונכים, נו, אתה יודע, לא מחונכים . . .**

בהודאתו של זדורוב לחוקרים בתאריך ה19.12.06, הוא חוזר במדויק ובדבקות על דברי ארתור, בכל גרסאותיו והודאותיו.

וראה עמ' 27 לתמליל מ.ט 172/06 מתאריך 19.12.06:

זדורוב: **היא קיללה אותי לפני המדרגה הזו, אחר כך רצה למעלה ואני אחריה... אני הבנתי שקרוב לוודאי היא קיללה אותי "בן זונה" (רוסית)**

סשה: **קיללה אותי על המדרגות, רצתי אחריה במדרגות אחריה והבנתי שהיא, שהיא כנתה אותי כבן של זונה.**

זדורוב: רצתי אחריה לשיר... יוצא כאילו שרצתי אחריה לשירותים (רוסית) וראה שם פעם נוספת בעמ' 47, כאשר זדורוב מתאר פעם נוספת את ה"פגישה" שלו עם הילדה:

סשה: ובכן, פגשת את הילדה.

זדורוב: **היא אמרה, הילדה אמרה שהרוסים לקחו את כל העבודות. כל הרוסים נבלות. למה הגעתם לכאן? משהו כזה אמרה ש... לא נבלות. משהו. הנה אתם כולם פה... אנחנו כאן...** אני אפילו לא יודע איך לתרגם את זה. הגעתם בחינם, יש לכם עבודה. משהו כזה היא אמרה.

סשה: בעברית?

זדורוב: כן.

סשה: אתה יכול לומר את זה בעברית?

זדורוב: **לא.. הנה רוסיה, הכול רוסיות... פה בישראל... אנחנו חיים פה... וזהו, אני כבר לא הבנתי מה קורה אתי...**

סשה: או-קי.

זדורוב: **אחר כך התחילה לומר משהו כזה: קיבינימט, למה הגעתם לכאן. כאן אין לכם מה לעשות.**

סשה: היא אמרה את זה בעברית?

זדורוב: היא אמרה את זה בעברית. אני לא הבנתי בדיוק את הכול. **היא קיללה אותי. אני לא יודע למה. היא אמרה שאני בן זונה. רוסיות... מה אתה עושה פה בישראל... רוסיות... מה אתה עושה כאן?** ואחרי זה אני כבר לא הבנתי.

הקול קול זדורוב, והידיים ידי המדובב ארתור!

וראה גם בדיסק השחזור (נספח י') זמן מסך 42:33:19, ובתמליל השחזור (נספח ט') בעמ' 4:

אנטולי: **ב**סדר, כאן ראית אותה?

זדורוב: **כן. היא הסתכלה עלי ואמרה שהרוסים תפסו הכל. בכל מקום ואין חיים מאיתנו.**

אנטולי: כן.
זדורוב: **והיא אמרה- בן זונה.**

ד. בתאריך ה18.12.06 שעון מסך 16:20:34, **בעיצומה של בניית הגרסא בין זדורוב לארתור, האחרון אומר לזדורוב כי ימסור לחוקרים כי מעטה האפקט שקיבל היה כה חזק, עד כדי כך שהוא עשה את מה שעשה באופן אוטומטי. יום למחרת, כאשר זדורוב יישבר ויודה באוזני החוקרים, הוא יספר שהוא עשה את מה שעשה כאשר הוא פועל באופן אוטומטי.**
וראה עמ' 58 לתמליל קלטת 25 מ.ט 165/06 מיום 18.12.06 [נספחים 113-116, וכן כג' בחוו"ד]:

זדורוב: **אם אני נגנבתי, אני הייתי יכול לעשות הרבה שטויות.**
ארתור: **אתה היית יכול לא לזכור?**
זדורוב: **באמת.**
ארתור: **אם ממש נגנבת. אם העיניים שלך מתמלאות דם... אתה יכול להפריד שם בין כל העניינים האלה, משהו אחרי זה? אבל, אבל... באופן אוטומטי... אופן אוטומטי... נגיד עלה לך כל הדם לראש, אתה עשית את מה שאתה עשית, הרגת לדוגמא. באופן אוטומטי... אתה יכול להסתיר את העכבות שלך?**
זדורוב: **לא. לא.**

וראה עמ' 34 לתמליל [נספח 125] מ.ט 172/06 סרט 1 מתאריך 19.12.06:

זדורוב: כן, נראה לי שנעלתי אותה (רוסית)
סשה: לאיזו מטרה?
זדורוב: אולי כדי שמישהו לא יכנס או כדי שיחשבו שתפוס...
סשה: אמרתי לאיזה מטרה? הוא אומר כדי שלא יכנסו שיחשבו שזה תפוס.
זדורוב: שיחשבו שתפוס... **אני באופן אוטומטי...** (רוסית)
סשה: שיער שכדי שיחשבו שזה תפוס.
זדורוב: **אני עושה כמו אוטומטי אני לא מרגיש אני עושה..."**

[וראו גם בסע' 113, 114 לעיל את העובדה המוכחת כי המבקש הדגים בשיחזורו את דקירת וחיתוך המנוחה, כדלת התא כביכול פתוחה לרווחה, והוא והמנוחה

<u>משני צידיו של מיפתנה (הוא מחוץ לתא והיא בפנים), כפי שיורם אזולאי הדריך אותו להדגים</u>!]

299. "**<u>בסיכום חוות דעתו ציין המומחה</u>** כי: "**הודאתו של זדורוב בפני המדובב וכן בפני החוקרים, וכן שיחזורו, היא הודאת שווא!** אני, כראש צוות חקירה בשב"כ וכן כראש אגף חקירות בו, הייתי פוסל אותה ונמנע מלקבלה כבר בשלבים הראשונים של מסירתה (בין אם בפני המדובב ובין אם בפני החוקרים), וגם הייתי מורה לשחררו ממעצר (בודאי בתוקף תפקידי כראש אגף חקירות)!

בהמשך לזאת לא הייתי ממליץ בשום פנים ואופן לפרקליטות להגיש כנגדו כתב אישום בהתבסס עליה.

כמו כן, **לו אני כחוקר, הייתי שומע את שיחת קשירת הקשר לשיבוש החקירה, שבוצעה ע"י שני המדובבים, או מתעדכן לגביה, הייתי מפסיק מיד את פעילותם של השניים(!) משום שהם כבר פשעו בעצם הסיכום בינהם, והוכיחו כי האמת רחוקה מלעניין אותם, והם מוכנים להעליל על יעד הדיבוב, עובדה המכתימה את כל החקירה וגם אותי כממונה עליה.**

מהעובדה כי בסיום קשירת הקשר יבגני הודיע פעמיים בבטחון לארתור ש"היום [יורם] יוציא אותך", מהעובדה כי יורם אכן הוציא את ארתור מהתא שעה לערך אחרי קשירת הקשר, מהעובדה שארתור המשיך לדובב את זדורוב אף לאחר קשירת הקשר, כאילו "כלום לא קרה", וראש צוות החקירה לא הפסיק את פעילותו, מהעובדה כי עו"ד הלוי עדכן אותי כי אין שום מיזכר ו/או אימרה בחומר החקירה המתייחס לקשירת הקשר ובודאי לא לסיכולה, ומהעובדה כי ארתור אכן הוקלט כשהוא מודיע בנחרצות ובפסקנות לזדורוב פרט חקירה מוכמן מהותי (שהמנוחה לא נאנסה), וזאת כבר בסמוך לאחר קשירת הקשר, לאחר ששב לתא מה"איוורור"; **אני מסיק כי קשירת הקשר לשיבוש החקירה אכן מומשה; ועובדה זו כשלעצמה תורמת למסקנתי כי זדורוב הודה הודאת שווא וכי הוא לא רצח את המנוחה.**

כמו כן, **ריבוי הפרטים הבסיסיים והמהותיים ביותר בסיפור הרצח, שזדורוב כלל לא ידע, ריבוי ההדרכות הבוטות והמזהמות ש"ספג" מהחוקרים, וכן ריבוי ההשמטות המכוונות והמהותיות בתרגומים שתרגמו החוקרים מרוסית, ואשר כולן היו לרעת זדורוב, תרמו אף הן למסקנתי".**

חוות דעתו הנחרצת של המומחה, שאין להפריז בניסיונו ובמומחיותו בחקירות ובהודאות שווא, אומרת דרשני.

<u>תת פרק 5.14: לגבי הראיות ה"ישנות" - סקירת אלה אשר תמכו מאד בחפותו של המבקש כבר בבהמ"ש קמא, והעובדה כי בהצטרפן לראיות החדשות, הן מוסיפות ומצדיקות גם כיום, ומקל וחומר, קיום משפט חוזר למבקש</u>.

300. ראו העובדה כי מצד אחד המבקש גילה לחוקרים מיזמתו ועוד כשנחקר ללא אזהרה בכלל (ביום 10.12.06), כי יומיים, שלושה לאחר שהמנוחה נרצחה (ובכלל לא בערב האירוע!) הוא זרק את מכנסיו (משום שהיו קטנים עליו) אולם מנגד <u>שמר את כל יתר בגדיו, שעמם עבד ביום הרצח</u>, וכן גם את <u>הנעליים המרופטות שעמן עבד באותו היום, ועמן היה אמור "לטבוע" בשלולית דם המנוחה, שנקוותה על רצפת התא</u>!

העתק תצלום הנעליים של המבקש, שעמן עבד ביום הרצח, מצ"ב כ**<u>נספח 151א</u>**.

למותר לציין כי אילו הוכתמו מכנסיו בדם המנוחה אז גם יתר בגדיו ובודאי נעליו היו מוכתמות בדם, ולכן לא היתה למבקש סיבה "להפלות" בין מכנסיו ליתר בגדיו, ורק אותם להעלים....

301. וראו העובדה כי **<u>על נעליו המשומשות, המרופטות והמלוכלכות של המבקש לא נמצא, ולו רסיס כתם דם של המנוחה</u>** (ובכלל), וזאת למרות שהן נתפסו כשהן מלוכלכות! (וראו ע' 266-272 להכע"ד הראשונה וכן ע' 57 להכע"ד המשלימה).

עובדה זו שוללת באופן כפול ומכופל, מניי וביי, את הטענה כי הוא רצח את המנוחה, וזאת ביחד עם העובדה המצטברת שהמבקש לא העלימן, שהרי אם הן היו מוכתמות בדם המנוחה, הוא כמובן היה מעלים גם אותן ביחד עם המכנסיים ש"העלים"!

התביעה, שהתקשתה להתמודד עם הממצא האמור, טענה כי המבקש כנראה ניקה אותן לאחר הרצח עם חומר ניקוי (וראו ניתוח האפשרות בע' 270, 271 להכע"ד)...ואולם, אפשרות זו אינה סבירה בעליל, שהרי מדוע למבקש לטרוח לנקות את נעליו המשומשות והמוכתמות בדם המנוחה, כולל את סוליותיהן, במקום פשוט לזרוק אותן ביחד עם מכנסיו??

הרי לא מדובר ב"מגפיים של ברוך", שהוא ניקה אותן בספירט כל שעתיים, והיה קשור אליהן בעבותות רגש עצומים, אלא בנעליים משומשות ומרופטות (ראו נספח 151א) שכמובן היו עלולות בקלות להפלילו ברצח המנוחה, ולכן היה, כאמור, מעלימן/משמידן מיד בסמוך לאחר הרצח או איסופן לרשותו.

יתר על כן, בניסוי שנערך בין היתר ע"י שור (ת/794), נמצא כי עפ"י כל שיטות הניקוי המקובלות, בדיקת הBlue Star לנוכחות דם תניב תוצאה חיובית, אפילו אם הנעל נוקתה היטב (ת/794 עמ' אחרון). כאשר הבודקת השתמשה באותה הבדיקה על מנת לבדוק את נעלי המבקש לנוכחות דם, כל איזורי הנעליים של המבקש, שלגביהם נטען כי הותירו חלקי ט.נ עם דם על מכנסי המנוחה, הניבו תוצאה שלילית, למעט אחת; ואפילו לגבי זו הבודקת ציינה כי קיימת אפשרות שהתקבלה תוצאה חיובית בשל מגע עם חומר ניקוי כלשהו (שכן המבקש סיפר לחוקרים ב-15.12 כי הוא מנקה את כליו) או בשל הצטברות של חומר הBlue Star עצמו (ת/696).

302. לא זו אף זו, למרות העובדה כי שום רסיס דם, ולו מיקרוסקופי, לא נמצא על נעלי המבקש, הרי שדווקא **כן נמצא בסולית נעל ימין של המבקש כתם קטנטן, שהכיל תערובת דנ"א של שני אנשים, אשר לא תאם למנוחה וגם לא למבקש עצמו**. (וראו בנדון בע' 271 להכע"ד).

המסקנה העולה מכך היא כי למרות כל הנסיונות של מומחי התביעה להראות כאילו המבקש ניקה וצחצח את נעליו אחרי הרצח (פעולה מיותרת ותמוהה כשלעצמה) עצם קיומה של תערובת הדנ"א על סולית נעלו מלמדת כי הוא כלל לא ניקה/שטף/מירק את סוליות נעליו בחומר ניקוי, שהרי אז לא היתה נותרת גם תערובת הדנ"א!

303. בהקשר זה יודגש כי בהמ"ש קמא ציין [בע' 271 להכע"ד] כי לפי חומר הראיות המבקש עבד עם נעליו גם לאחר רצח המנוחה! (ולמרבה הצער בהמ"ש קמא לא ציין כי מעבידו של המבקש, ראובן ג'נאח, מסר בהודעתו ת/213 בע' 2 וכן העיד כנ"ל בע' 306, 308 לישיבת יום 29.11.07, כי המבקש היה נינוח ורגוע לחלוטין, דבר התומך מאד בחפותו.

בהמ"ש קמא עשה כן כדי להדגיש כי תערובת הדנ"א אולי נדבקה לסולית נעלו דווקא באותם יומיים לאחר הרצח, (שהרי בהמ"ש קמא חיפש וגייס את הספק לטובת התביעה במקום לטובת המבקש) ואולם לא השית דעתו ולבו לכך שבלתי הגיוני בעליל כי המבקש צחצח את נעליו המרופטות המוכתמות בדם אחרי הרצח, ועוד המשיך לעבוד איתן מבלי שום חשש שמא ישאר עליהן בכל זאת כתם קטנטן של דם שחמק מעיניו.

304. וראו העובדה שהמבקש המשיך לעבוד בביה"ס ביום הרצח עד השעה 17:30 ואח"כ עוד השאיר את תיקו במקלט ביה"ס! (אותו תיק שאמור היה להכיל את כלי הרצח ואת בגדיו המגואלים בדמה של המנוחה).

שיוויון נפש זה שבעטיו השאיר מאחוריו כביכול את ההוכחה החד משמעית לאשמתו ברצח, במקום לקחת אותה עמו, ולהשמידה, תומך ביותר בחפותו. הרי לו רצח, היה "ברור" לו שהחוקרים "יהפכו" את כל ביה"ס בחיפושים אחרי המנוחה ואחרי ראיות, ובודאי שהקיסם שנמצא במנעול הדלת (ואשר הדנ"א על גביו נמצא לא מתאים למבקש!) לא יחסום את פתיחת/פריצת דלתו.

305. כב' השופט עמית ציין בפסק דינו (של דעת הרוב) בסע' 2 כי: "זמן קצר לאחר הרצח.....המצלמה עוקבת אחר זדורוב שהולך אל חדר המורים, שם הוא מכין לעצמו קפה. משהו בתנועותיו החריגות של זדורוב מושך את עינה של הפסיכולוגית של בית הספר...זדורוב חוזר למקלט לאחר ששתה קפה וממשיך לעבוד במקלט עד השעה 17:30. כעת הוא מסיים את יום עבודתו ומותיר מאחור במקלט את תיקו עם הבגדים וכלי העבודה".

וראו גם בסע' 89, 90 לפסק דינו: "[המבקש] סיפר בהודאתו מיום 19.12.2006 כי לאחר הרצח, לאחר שנכנס לשירותי הגברים, הקיא, רעד, והלך לחדר המורים כדי לשתות קפה (ת/22, קלטת 2 בעמ' 50-51). בחדר המורים פגש שלוש מורות, אח"כ חזר למקלט, עישן מספר סיגריות בו זמנית, סבל מכאב ראש, הלם, והמשיך לעבוד ולרצף. דברי [המבקש] מתיישבים היטב עם עדותה של הפסיכולוגית רות נשרי, שהעידה כי בסמוך לשעה 14:15 הבחינה [בו] בפינת הקפה, ושמה לב כי הוא מתנהג בדרך שעוררה את תשומת ליבה, כשהוא מתנועע ב"תנועתיות נסערת".

עם כל הכבוד, דווקא ה"עובדה" (לפי ה"מצלמה" של כב' השופט) שהמבקש הלך לשתות קפה בחדר מורים במועד שבדיעבד נמצא כזמן קצר לאחר הרצח, תומכת בחפותו, שהרי אם היה רוצח את המנוחה, אז בודאי היה נסער ואולי גם באמת רועד ומפוחד, וכל מחשבתו היתה נתונה לסילוק כתמי הדם הרבים מעליו, להחלפת הבגדים, ולהסתלקות מהירה מביה"ס עם תיקו (שבו כלי הרצח וכן בגדיו ונעליו המגואלים בדם). לחילופין, לכל היותר היה יורד מיד למקלט, שהוא מקום מבודד ומצוין להרגעת הנפש ול"נשימת אויר", ולא ל"טיול" בחדר מורים, שבו יפגוש בשלוש מורות והן חלילה יראו עליו כתם דם או שיראו כי הוא נסער ורועד, ויפלילוהו בהמשך.

אדרבה, לפי כב' השופט עמית, המבקש אפילו לא הספיק להחליף בגדים משום שמיד לאחר שירד לשירותי הבנים, הקיא, רעד והלך לחדר המורים...ורק אח"כ חזר למקלטו/מבצרו, והרי תסריט זה אינו הגיוני.

יתר על כן, עיון בראיות בנושא זה חושף סיפור חד גדיא מביך ומקומם. במציאות, מתברר, כי יומיים לאחר הרצח מסרה רות נשרי את הודעתה הראשונה (ת/692) שבה ציינה בע' 1(11) כי זיהתה את אותו אדם שראתה בחדר המורים, ומדובר בכלל בגנן ביה"ס, ישראל נפתלי. מסיבה זו הוא נעצר. יתר על כן, לאחר מכן היא גם זיהתה אותו "בודאות" בתחנת המשטרה (ת/63), אולם אז הוא הוכיח אליבי מוצק, ולפיכך שוחרר אחרי מספר ימים!

הואיל ובינתיים נעצר המבקש, ולא הכחיש כי בשלב מסוים "ביקר" בחדר המורים, העלה יורם אזולאי "רעיון יצירתי", לפיו הגנן דומה למבקש, ולכן רות נשרי כנראה התכוונה למבקש. לכן הפרקליטות הגישה לבהמ"ש קמא את תמונת הגנן (ת/4) וכל החשד והזיהוי ה"ודאי" (שהופרך) כנגד הגנן, הופנה כעת אל המבקש, וזאת בלא שרות נשרי התבקשה לנסות ולזהות את המבקש או להתייחס בכלל לאפשרות כי התבלבלה בינו לבין הגנן!

כשנתיים אחר כך, פרק זמן שבו פניו של המבקש הופיעו על כל מסך ועיתון בארץ, רות נשרי כתבה מכתב לפרקליטות ובו ציינה כי היא איננה בטוחה בזהות האדם שראתה בחדר המורים (ת/694).

חרף כל האמור לעיל, בעת עדותה הראשית בבהמ"ש, ביום 23.11.08, הפרקליטה "הרשתה" לעצמה להדריכה הדרכה בוטה ומקוממת כנגד המבקש (ללא תגובה), וכך אמרה לה (בע' 977): "מהמקום שבו היה הנאשם, בחדר מורים, באיזה מידה הוא יכל היה לראות את שלוש המורות שתיארת בהודעתך?"

אז מדוע וכיצד, אפוא, רות נשר השתרבבה לה בכל זאת להרשעת המבקש עפ"י דעת הרוב, כנימוק נוסף להרשעתו?! [באותה דרך שבה נוטרלו העקבות הזרות מנפקותן המזכה ביחס למבקש, באותה דרך שבה חוו"ד מומחה המחשב המשטרתי רצחה את אופיו של המבקש והולידה נגדו חיזוקים, שלא היו ולא נבראו, ובאותה הדרך שבה פרטים מוכמנים שליליים שמסר, הפכו לפרטים מוכמנים תומכי הרשעה (ראו נא בתת פרק 5.15 בע' 252].

העתק הודעתה הראשונה של נשרי מצ"ב כ**נספח 152.**

העתק הודעתה השניה של נשרי מצ"ב כ**נספח 153.**

העתק הזיהוי הספונטאני של הגנן ע"י נשרי מצ"ב כ**נספח 153א.**

העתק מכתבה של נשרי מצ"ב כ**נספח 154.**

העתק פרוט' עדותה של נשרי במשפט מצ"ב כ**נספח 155.**

306. **למרבה הפרדוקס המבקש מעולם לא סיפר במסגרת הודאתו כי בכלל לבש כפפות בעת שדקר את המנוחה. אדרבה, הוא דווקא סיפר כי נהג לעבוד ללא כפפות מטעמי נוחות!** עובדה זו תומכת בעובדה כי הודאתו היתה הודאת שווא, שהרי ניתן היה לצפות כי יותיר את ט.א הרבות בתא ומחוצה לו.

בנוסף, וראו בסע' 344 ז' להלן העובדה כי א.ח סיפר שא.ק התוודתה בפניו שרצחה את המנוחה עם סכין וכפפות, וכי א.ק גם התוודתה בפני הפסיכיאטרית שלה כי תכננה לרצוח את השכן שלה, והכינה סכין וכפפות לשם כך (בסע' 378 להלן).

לכן ניתן להבין הרבה יותר את העובדה שלא נמצאו ט.א של א.ק בזירה מאשר את העובדה שלא נמצאו בזירה ט.א של המבקש!

<u>תת פרק 5.15: לגבי הראיות ה"ישנות" – סקירת העובדה כי בדיוק כפי שהחוקרים "רצחו" את המבקש עם חווה"ד המגמתית/רשלנית של מומחה המחשב, כך הם גם "רצחו" אותו עם "פרטים מוכמנים" שכביכול מסר, כשבמציאות המבקש בכלל לא מסר פרטים מוכמנים חיוביים אלא רק שליליים(!) ולמכביר (עם כל הכבוד הראוי לקביעות בהמ"ש הנכבד בפסה"ד בערעור), העובדה כי המבקש (בניגוד ל-א.ק) בודאי לא מסר שום פרט מוכמן חיובי אמיתי, כזה שלא היה ידוע כבר מתחילת החקירה לחוקרים(!), וכן העובדה כי בכל מקרה בהמ"ש הנכבד וכן בתיהמ"ש המחוזיים זיכו נאשמים מרצח למרות שנקבע לגביהם כי מסרו פרטים "מוכמנים"!</u></u>

307. בסע' 149 לפסק דינו ציין כב' השופט בדימוס <u>דנציגר</u> כי בהמ"ש קמא חילק את הפרטים המוכמנים שסיפר כביכול המבקש לשלוש קבוצות:

א. <u>בעלי משקל מכריע</u>: ידיעת המבקש כי לא ניתן לנעול את דלת התא מבחוץ (להלן: **פרט מוכמן א'**), תנוחת המנוחה בשעת הרצח ואחריו (בזמן הרצח ולאחר הרצח) (להלן: **פרט מוכמן ב'**) ידיעתו לאחר השיחה עם מעבידו ראובן ג'נאח כי המנוחה נמצאה בשירותים (להלן: **פרט מוכמן ג'**).

ב. <u>בעלי משקל גבוה</u>: ידיעתו כי הרצח בוצע בתא השני (להלן: **פרט מוכמן ד'**), ידיעתו על קיום טיפות דם בשירותי הבנים (להלן: **פרט מוכמן ה'**), ידיעתו כי המנוחה לא נאנסה (להלן: **פרט מוכמן ו'**) וידיעתו את המכניזם של הרצח, דהיינו את חיתוך הצוואר, בית החזה, היד והמותן (להלן: **פרט מוכמן ז'**).

ג. <u>בעלי משקל מופחת</u>: ידיעת דרך היציאה מתא השירותים (להלן: **פרט מוכמן ח'**), ידיעת מיקום זירת הרצח (להלן: **פרט מוכמן ט'**) וידיעת מראה המנוחה ופרטי לבושה (להלן: **פרט מוכמן י'**).

כב' השופט דנציגר קבע בסע' 157, 166, 186, 196, 217, 228, 243-246 כי הוא מקבל את מסקנת בהמ"ש קמא לגבי פרטים מוכמנים א', ב', ג' (סייגו לכך שהיה פחות גבוה מכפי שנקבע) ד', ז' (הפגיעה השטחית ביד והפגיעה בחזה המנוחה), י'.

מנגד, קבע כב' השופט דנציגר בסע' 199, 204, 214, 228, 234-237, 245, 246 כי הוא איננו מקבל את מסקנת בהמ"ש קמא לגבי פרטים מוכמנים ה' (כי היה פרט גלוי), ו', ז (החתך הכפול בצוואר, החיתוך <u>במותן</u>, המהווה <u>פרט מוכמן שלילי</u>, הפצע

בשורש כף היד היווה אף הוא פרט מוכמן שלילי, ח' (יש לתת לו משקל מופחת ביותר), ט' (דווקא גורע ממשקל הודאתו ושיחזורו).

בסיכומו של דבר קבע כב' השופט דנציגר כי הואיל והמבקש מסר במסגרת הודאותיו גם מספר פרטים מוכמנים "שליליים", כלומר מספר פרטים אשר עומדים בסתירה לממצאים בגופת המנוחה ו/או בזירה, הרי ש**משקלה הכולל של הודאתו במקובץ הינו בינוני לכל היותר** (ראה סע' 46, 89, 90, 116, 117, 148, 214, 228, 234-237, 245, 278, 303, 343, 346 לפסק דינו).

בסופו של דבר **החליט, כידוע, כב' השופט דנציגר לזכות את המבקש מחמת הספק חרף סברתו כי הוא מסר מספר פרטים מוכמנים**.

[כך עשו בתיקים אחרים גם בהמ"ש הנכבד וגם בתי משפט מחוזיים, בזכותם נאשמים מרצח חרף קביעתם כי אותם נאשמים מסרו פרטים מוכמנים ו/או כי היו קיימות לגביהם ראיות מסבכות משמעותיות ביותר (וראו הפירוט בנדון בסע' 322 להלן)].

308. כב' השופט עמית קבע בפסק דינו בסע' 16, 18, 54, 70, 71, 73, 74 כי ידיעת פרטים א', ז' (בנוגע לחיתוך בצואר), ח' הינם פרטים מוכמנים משמעותיים, וכי בגירסת המבקש בנוגע לחיתוך במותן וכן בסוגיית הפצע בשורש כף היד (פרט מוכמן ז') אין משום פרטים מוכמנים שליליים. לגבי פרט מוכמן ט' ציין כי המבקש בכלל לא טען בחקירותיו כי הוא דווקא רצה לעלות לקומה השניה, ורק השתהות החוקרים בשיחזור גרמה לו להבחין בחדר השירותים ה"נכון", ולכן אין בתקרית העליה במדרגות גריעה ממישקל הודאתו.

309. כב' השופט זילברטל קבע בסע' 6 לפסק דינו לגבי פרט מוכמן ז', כשופט עמית, כי אין בגירסת המבקש לגבי החתך במותן המנוחה והפציעה בשורש כף ידה כדי להוות פרטים מוכמנים שליליים.

310. להלן יתייחס הח"מ בקצרה לכל הפרטים ה"מוכמנים" שנקבע לגביהם כי המבקש מסרם, וכי משקלם מכריע או גדול - פרטים א'-ח'.

311. ראשית, חשוב לזכור כי **כל הפרטים הללו היו כאלה שנכונותם כלל לא הוכחה(!) ו/או היו בידיעת החוקרים עוד לפני שהמבקש נחקר לראשונה(!) ו/או פורסמו בקצרין ובתקשורת הארצית כבר פחות משעה מאז שנמצאה גופת המנוחה!**

זאת בניגוד למצב שבו החשוד הוא המוליך את החוקרים אל מקום הימצאות גופת הקרבן ו/או אל מקום הסתרת כלי הרצח, פרטים שבפירוש אינם ידועים להם, ושם הם אכן נמצאים; וגם בניגוד לפרט המוכמן האמיתי והמכריע שמסרה א.ק

ל-א.ח בליל הרצח (6.12.06), שעות לאחר שרצחה את המנוחה: כי בעת שרצחה אותה היא לבשה את בגדי א.ח!

פרט זה כמובן לא היה ידוע לחוקרים עד ש-א.ח מסר להם אותו באימרתו הראשונה ביום 25.4.12, והוא אומת, כידוע, שש שנים מאוחר יותר (ו-12 שנה לאחר הרצח) ביום 25.10.18, עת התגלה כי הדנ"א המיטו' של שערה שנאספה מבטנה של המנוחה, נמצא מתאים לדנ"א המיטו' של א.ח!

החו"מ יטען כי בהמ"ש קמא, כמו גם בהמ"ש הנכבד, נתנו קרדיט יתר ליושרם של החוקרים, כמו גם קרדיט יתר למנת המישכל של המבקש.

בענין זה יוכח להלן כי לזכותו של המבקש עמדו טענות מצוינות ומוכחות, אלא שהוא, הבלתי מפותח, פשוט לא טען אותן. כך למשל בשיחזור הוא הרי עלה במדרגות לכיוון הקומה העליונה וה"לא נכונה", כפי שניתן לראותה בנקל בצפייה בדיסק השיחזור, נספח 16, ואולם הוא נמנע מלהזכיר אירוע זה בחקירותיו (וראו בנדון דברי כב' השופט עמית בסע' 18 לפסק דינו); וכך למשל גם לגבי פרט מוכמן ו' - העובדה כי במציאות הוא עודכן ע"י ארתור כי המנוחה לא נאנסה, בניגוד גמור לסברתו כי כן נאנסה, וזאת במסגרת מימוש קשירת הקשר לשיבוש החקירה שקשרו המדובבים וראש צוות החקירה (וראו בנדון בתת פרק קשירת הקשר בסע' 245-249 לעיל, וכן בחוו"ד של יצחק אילן, בסע' 286 לעיל), ואולם גם על כך הוא לא מסר בחקירתו אלא הסתבך בכל מיני תשובות אחרות.

וראו למשל קביעת בהמ"ש קמא בנדון בע' 134 לפסק הדין כי "בחקירתו הנגדית נשאל [המבקש], מדוע הכחיש ביצועו של אונס אף, שכפי טענתו, חשב שהיא נאנסה, והרי ביקש שהודאתו תשמע אותנטית ככל הניתן. במקרה זה שוב מסתבך [המבקש] בלשונו ומתקשה להסביר את ההיגיון שבמעשיו".

312. <u>שנית</u>, חשוב גם לזכור כי המבקש טעה בכל כך הרבה פרטים מהותיים לגבי נסיבות ביצוע הרצח, דהיינו סיפק שפע פרטים מוכמנים שליליים(!) (וראו למשל בנדון בסע' 110-114 לעיל וכן בחוו"ד של יצחק אילן, נספח 124 בסע' 276-285 לעיל), כך שאין מלכתחילה שום הגיון לזקוף לחובתו "ידיעת" פרטים מוכמנים חיוביים, שהחוקרים יודעים אותם לפניו!! [והרי זה "לא הולך ביחד", נכון?! הרי אם הוא לא יודע בכלל באיזה שירותים ובאיזה קומה נרצחה המנוחה, ולא יודע שדלת התא היתה סגורה בעת הדקירות, ולא יודע שהרוצחת קפצה מלמעלה, ולא יודע שגופת המנוחה הונחה על מכסה האסלה, ולא יודע שהמכסה הורד, ולא יודע בכלל כיצד

נראה מנעול דלת התא השני, ולא יודע שהרבה שערות של המנוחה נמצאו בתוך התא, אז מה יש "לחפש אותו" עם זוטות?? למה??]

313. <u>שלישית</u>, הוכחת העובדה כי בין המדובבים לבין ראש צוות החקירה נקשר קשר לשיבוש החקירה, באופן זה שפרטים מוכמנים יועברו מראש הצוות אל ארתור ב"מחשכים", מקהה מלכתחילה עוד יותר את המשקל של "הפרטים המוכמנים" שהמבקש כביכול סיפק בחקירתו.

ולגופו של ענין:

314. <u>לגבי פרט מוכמן א'</u> – "ידיעת" המבקש כי המנעול של דלת התא השני היה מקולקל/שבור, כפי שכונתה על ידי הפרקליטות אותה שחיקה בלשונית המתכת שלו (וראו תמונה 22 בדיסק נספח 12).

א. ראו העובדה החשובה כי הפרט של קיום הפגם במנעול החיצוני של דלת התא השני היה ידוע לחוקרים מתחילת החקירה, והם שיקרו בגירסתם כאילו לא ידעו על כך במשך שבועיים(!), עד שהמבקש אמר זאת בשיחזורו/בסמוך לאחריו.

הרי צבי חוטר ואב הבית מסרו כבר בערב הרצח כי פרצו את דלת התא באמצעות פלייר, מיד בסמוך לאחר שצבי ויואב גילו את גופת המנוחה (וראו בנדון בסע' 158, 159 לעיל), ומעובדה זו כבר ברור שהמנעול מבחוץ לא היה תקין! (שהרי אחרת לא היה צורך לפרוץ אותה).

וראו חוו"ד (נספח 13) של ראש מעבדה ניידת, שבה ציין בסע' 5(א) כי: "על המנעול בצדה החיצוני של הדלת סימני פריצה", והרי כמו שהוא ראה זאת גם כל החוקרים ראו זאת, ובראשותם ראש צוות החקירה יורם אזולאי!

יתרה מזו, ינאי עוזיאל צילם עוד באותו ערב תמונות תקריב של המנעול השחוק/שבור בתא השני, וראו בדיסק התמונות נספח 12 תמונות 22, 23, תמונה 24, המשווה את שני המנעולים בתאים השני והשלישי, וכן תמונה 25 שהיא תמונת תקריב של המנעול התקין בתא השלישי.

בנוסף, ראו בנדון למשל בע' 3 בדו"ח שמונת העמודים בכתב יד (ראיה חדשה, נספח 15) שנכתב ע"י ינאי עוזיאל או ע"י חוקר מעבדה ניידת אחר, מיד בהגיעו לזירה: "נמסר לי כי במהלך החיפושים קרא לו אזרח שמצא את הנעדרת ויחד איתו פרצו את מנעול הדלת".

ב. יורם אזולאי העיד ביום 12.7.07 עמוד 160 לפרוט' כאילו החוקרים למדו שהתא היה נעול מבפנים רק לאחר שיחזורו של המבקש, שבו נעל אותו מבפנים, ואולם הקצין אבי שי סתר את דבריו בעדותו מיום 8.11.07 בע' 212 שם סיפר כי: " אני ידעתי שהדלת הייתה נעולה מבפנים ונשאלה השאלה בצוות החקירה, בינינו, מה הדרך שבה זה קרה". ידעתי זאת "מדוחות שהובאו לידיעתי... קיבלנו

בהערכות מצב אינדיקציה על כך שהיה צורך לפרוץ את הדלת...ידענו שאם הדלת לא נפתחת מבחוץ, היא נעולה מבפנים" (וראו גם דבריו בדו"ח שכתב אבי שי - ת/97, המצ"ב כ**נספח 156**).

כמו כן, גם מרדכי אסרף, מי שתפס את הדלתות, ובדק אותן, העיד ביום 29.11.07 בע' 323 לגבי העובדה כי הלשונית בצד החיצונית של הדלת היתה שבורה: "זה עלה גם בעדויות. רק בעזרת פלייר בסוף אפשר היה לפתוח".

ג. המבקש לא סיפר בחקירותיו על ה"מנעול השבור". אדרבה, בחקירתו ביום 19.12.06, לאחר שכבר הודה ברצח המנוחה, סיפר כי לאחר הרצח פתח את הדלת, יצא החוצה דרכה ונעל אותה מבחוץ!! (בדיוק כמו שהתובעת הציגה זאת ליורם אזולאי בחקירתו החוזרת בע' 160, וראו בנדון בנספח 87). כלומר, מבחינת ה"ידע" שלו המנעול מבחוץ היה תקין כביכול, וראו בנדון גם בסע' 277, 278 לעיל). רק בשיחזור, כידוע, פתאום שינה גרסתו ("בעזרת" החוקר סשה ששוחח איתו שיחה שלא הוקלטה לפני השיחזור) וסיפר כי נעל את הדלת מבפנים (ראו בחוות דעתו של יצחק אילן, בסעיף 278 לעיל).

יתר על כן, גם בחקירות שהתקיימו לאחר השחזור, בימים 21.12.06, 26.12.06 ובניגוד לידיעה שייחסו לו החוקרים, **המבקש כלל לא תיאר קיומו של פגם ספציפי במנעול, שבגללו לא ניתן לנעול את הדלת מבחוץ רק בתא השני, אלא מסר פרט מוכמן שלילי** ולפיו כל המנעולים בשירותי הבנות, כולל המנעול בתא השני, שונים כביכול מהמנעולים בשירותי הבנים, וחסרים את אותו עיגול מתכת עם חריץ שיש באחרונים (ובמקום זאת הם כביכול עשויים פלסטיק לבן עם חור פשוט) ולכן כביכול לא ניתן לנעול אותם מבחוץ (וראו נספח 134 בע' 16-29).

לדבריו נוכח בעובדה זו בזמן השחזור כשראה את סוג המנעול בתא הראשון וממנו הסיק שזהו הסטנדרט בכל המנעולים בשירותי הבנות, ובכלל זה במנעול התא השני.

ואכן, בזמן השחזור נראה המבקש מביט לעבר מנעול תא הראשון, שמנעולו החיצוני מכוסה בפלסטיק לבן עם חור פשוט. (וראו בדיסק השיחזור נספח 16 מונה מסך 19:38:07 עד 19:38:13)

[כדי לחזק את גרסתו, הוא הוסיף ושיקר כי כביכול נוכח לדעת גם מהסתכלות במראה במהלך השיחזור, שהמנעול בתא השני זהה לזה שבתא הראשון, ועל כך קפצה הפרקליטות כמוצאת שלל רב...ואולם, בשיקרו זה הוא דווקא חיזק את העובדה ש**סיפק פרט מוכמן שלילי(!) דווקא בסוגיה שבה יוחס לו מסירת פרט מוכמן חייובי משמעותי.** זאת משום שהמנעול בתא השני היה ללא שום פלסטיק לבן עם חור, כפי שמסר, אלא זהה, כאמור, למנעולים בדלתות בשירותי הבנים!].

315. <u>לגבי פרט מוכמן ב'</u> – "ידיעת" המבקש את תנוחת המנוחה לפני מותה ולאחריו:

א. תנוחתה כלל לא הוכחה באופן אובייקטיבי! הרי אין סרט אבטחה שמראה זאת, אז כיצד מלכתחילה נקבע פרט זה כפרט מוכמן?? מי לכפינו יתקע כי עמדה בצורה כזו או אחרת ובאיזה זוית בדיוק היה מוטה ראשה בעת חיתוך צוארה? (מלבד העובדה שהדקירות בוצעו כשהתא סגור)?? ינאי עוזיאל, ראש המעבדה הניידת הרשלן, איננו אמור להיות ה"אורים והתומים" בנדון. (וראו מחדליו למשל בעובדה כי למרבה המזל לא השכיל להבין כי בעת הרצח דלת התא היתה סגורה לחלוטין – בסע' בסע'101-103 לעיל, והעובדה כי כלל לא אסף קבוצת שיער שנותרה על מכסה האסלה, וזאת משום שהיא נראתה לו דומה לשיער המנוחה, וכך אבדה אותה קבוצת שיער לנצח (וראו בנדון בתת פרק 7.1 בע' 369 להלן).
יתר על כן, הוא כלל לא התייחס בחוות דעתו (נספח 13) ל"זווית" או ה"תנוחה" שבה עמדה המנוחה בזמן הרצח, אלא טענתו היחידה בחוות דעתו היתה כי "המנוחה נחתכה בהיותה בעמידה בסמוך לקיר המערבי. רק לאחר כשנה(!), בעדותו במשפט, הוא "נזכר" לספר כי לדעתו המנוחה עמדה עם פניה אל מול ההתזות שעל הקיר המערבי, ולא רק "בעמידה בסמוך לקיר המערבי" כמו שכתב בחוות דעתו.

ב. המבקש, כידוע, דווקא סיפק פרט מוכמן שלילי לגבי מיקום ואופן נפילת המנוחה עם מותה (ראו סע' 280, 281 לעיל) אז כיצד נקבע כי מסר פרט מוכמן חיובי בנדון??

ג. לפי חוות"ד החדשה של המומחה העולמי לכתמי דם – תום בבל – המבקש בכלל לא ידע כי רצח המנוחה בוצע כשדלת התא סגורה לחלוטין, ולכן שיחזר את הרצח באופן מופרך לחלוטין (ראו בסע' 110-114 לעיל) , אז כיצד אפוא ניתן לקבוע כי הוא ידע באיזה תנוחה היתה המנוחה בעת המאבק??

316. <u>לגבי פרט מוכמן ג'</u> – ידיעת המבקש בשיחתו עם מעבידו ראובן ג'נאח בליל הרצח ב- 23:21, כי המנוחה נמצאה/"נפלה" בשירותים:

א. <u>בלי קשר</u> לגירסאות המבקש - פרט זה מלכתחילה לא היה מוכמן משום שהוא פורסם בתקשורת כשעה לאחר שנמצאה גופת המנוחה בשירותים וכמעט שעתיים(!) לפני שהמבקש בכלל שוחח עם ראובן (בשעה 23:21)! לכן כל קצרין, אף מעבר למחפשים, כולל המבקש וראובן, כבר ידעו פרט זה מהתקשורת!
וראו הכתבה ב- ynet מיום הרצח בשעה 20:12, שבה כבר בכותרת נכתב כי גופתה נמצאה בשירותים.
העתק הכתבה מצ"ב כ**<u>נספח 157</u>**.

כמו כן, ראו מהדורת החדשות של שעה 20:00, וראו ציטוט דברי הכתב במונה 42 שניות לכתבה: "נפתחו חיפושים ברחבי קצרין. השוטרים הגיעו לפנות ערב לתא השירותים בבית הספר שבו היא לומדת, שם הם מצאו את גופתה..."

העתק מהדורת החדשות באותו ערב מצ"ב כ**נספח 158**.

ב. משום שגם מסיבה נוספת כל העיר קצרין, ובכלל זה כל החוקרים וג'נאח, ידעו פרק זה. ודוק, צבי חוטר ויואב חדד גילו את גופת המנוחה בשירותים בשעה 18:50, ואז הוזעק אב הבית ואח"כ הגיעו לשירותי הבנות גם כל יתר שנים עשר הנוכחים בהם (אזרחים, שוטרים, ושני אנשי מד"א), ומכאן כבר נמצאו לנו חמישה עשר שועלי שמשון שפיזרו ידיעה זו כאש בשדה הקוצים של ממלכת פלישתים, בכל קצרין(!), ואש זו הגיעה, מן הסתם, גם לאדון ראובן ג'נאח, שהעבירה למבקש (ואולי גם השמועה הגיע למבקש מגורם אחר. זה לא משנה את העיקר, שלא מדובר בפרט מוכמן, וגם כאן החוקרים עשו ספין).

ג. משום שכפי שכתב כב' השופט דנציגר בסע' 185 לפסק דינו: "אשתו [של ראובן] לקחה חלק בחיפושים אחר המנוחה, וככל הנראה קיבלה עידכונים על מה שהתגלה במסגרתם".

ואכן, ראובן העיד על כך במשפט בישיבת יום 29.11.07 בע' 303, והרי אך מתבקש כי הוא עודכן ע"י אשתו בזמן אמת שהמנוחה נמצאה, ונמצאה בשירותים. הרי לא הגיוני כי החסירה ממנו את הפרט המרכזי, של המקום בו נמצאה.

העתק פרוט' עדותו של ראובן ג'נאח במשפט מצ"ב כ**נספח 159**.

ד. ומה עודכנה אשתו המחפשת של ראובן, והעבירה לו? - בדיוק מה שהשמועה "סיפרה", והמבקש אמר ששמע!

וראו הודעות חלק מהעדים לגבי השמועה שפשטה: הודעת הנער אור כהן – נ/175: "ולקחו אותנו לבית הנוער ושם **סיפרו לנו שתאיר ראדה נפלה בשירותים** ושהיא מתה".

העתק הודעת אור כהן מצ"ב כ**נספח 160**.

וראו הודעת לילאן לוטן, היועצת החינוכית של ביה"ס - נ/259: "ואז התקשרה אלי פסיכולוגית בית הספר רונית אפריים ואמרה לי שמצאו את תאיר ראדה בלי הכרה בשירותים בבית הספר, ואני חשבתי שהילדה קיבלה איזה חבטה בראש או נפלה באותו רגע".

העתק הודעתה מצ"ב כ**נספח 161**.

גם האנשים הבאים, כדוגמה, שמעו את השמועה שהמנוחה נמצאה "מעולפת" בשירותים: תלמידה מכיתה ט', שמסרה זאת בהודעתה ת/643, מתנדב המשמר

האזרחי שהיה בבית הספר, ומסר כנ"ל בהודעתו נ/277, ניקול אורלב - תלמידת ביה"ס - שמסרה כנ"ל בהודעתה נ/194, ויותם אזולאי התלמיד, שמסר כנ"ל בהודעתו נ/39.

ה. לגבי הטענה כי המבקש סיפר לאשתו אולגה שראובן אמר לו שהמנוחה נפלה בשירותים, ובהמשך ראובן הכחיש שאמר זאת, בהמ"ש השליך יהבו על גירסאות שני עדים שניתנו כעשרה ימים לאחר האירוע, ללא שהוקלטו ע"י החוקרים, ועוד יצרו עדות שמיעה כפולה (אולגה סיפרה שהמבקש סיפר שראובן סיפר לו. חד גדיא בתרי זוזי). עם כל הכבוד הראוי, מדובר במבנה רעוע מדי מלכתחילה בכדי לבנות עליו "פרט מוכמן" בנסיבות הנדונות.

317. לגבי פרט מוכמן ד' – "ידיעת" המבקש כי הרצח בוצע בתא השני:

א. המבקש לא ידע זאת בדיוק כפי שלא ידע בכלל באיזה קומה בוצע הרצח (וראו בנדון לעיל לגבי פרט מוכמן א') וכפי שלא ידע פרטים אלמנטרים רבים בנוגע לרצח, כפי שפורט לעיל.

ב. כשהמבקש נשאל בחקירתו בין איזה תא לאיזה תא עמדה המנוחה, הוא התמהמה רבות בתשובתו ולבסוף השיב כי לדעתו עמדה ליד התא השני, ובהמשך הסביר כי ניחש פרט זה והבין שתשובתו היתה לשביעות רצונו של יורם אזולאי, שהשיב להערכתו: "יופי". (וראו בנדון בחוו"ד של יצחק אילן, בסע' 290 לעיל).

318. לגבי פרט מוכמן ה' – "ידיעת" המבקש כי נמצאו כתמי דם בשירותי הבנים:

פרט זה לא היה מוכמן, ולאו דווקא משום שהיה ידוע לכל, כפי שקבע כב' השופט דנציגר (בסע' 199 לפסק דינו) אלא מהסיבה הפשוטה שמעולם לא זוהו ע"י המעבדה הביולוגית כתמי דם בשירותי הבנים!!

וראו בנדון חוו"ד של דר. פרוינד ת/695 וכן עדות ראש צוות החקירה בישיבת 17.6.07 בע' 39, 40 כי לא נמצא דם בשירותי הבנים: "אבל נמצאו שני דגמים של די. אן. איי שבסוף התברר שזה לא דם".

עינינו הרואות כי לא היתה שום ראייה אובייקטיבית לפיה בכלל היה דם בשירותי הבנים, ובהקשר זה יצויין כי אותו מנקה שמסר בהודעתו השניה ת/544 כי ראה כתמי דם בשירותי הבנים, טען יום קודם (בהודעתו הראשונה ת/543) כי ראה את כתמי הדם דווקא בשירותים שהתבררו להיות שירותי הבנות, ושינה גירסתו באופן תמוה למחרת. (וראו בנדון בסע' 149-153 לעיל).

"כתמי/טיפות הדם" בשירותי הבנים החלו במניפולציה משותפת של החוקרים וארתור, ובסיועו של המבקש הפתי האומלל, התנפחה זו למימדים אבסורדיים של "פרט מוכמן".

319. <u>לגבי פרט מוכמן ו׳</u> – ״ידיעת״ המבקש שהמנוחה לא נאנסה:

כאן <u>שוב הפכו החוקרים פרט מוכמן שלילי מובהק, שהיה צריך לתמוך מאד בזיכויו של המבקש, לפרט מוכמן כביכול שלילי לרעתו</u>. זאת משום שהמבקש היה בטוח, כאמור, בניגוד למציאות, כי המנוחה נאנסה, ובכך הוכיח כי הוא איננו הרוצח, ואולם יורם אזולאי דאג שארתור יעדכנו כי היא לא נאנסה, וזאת במסגרת קשירת הקשר של המדובבים ויורם! (וראו בנדון בתת פרק 5.12, בסע׳ 219-266 לעיל).

הוסף לכך את העובדה כי הוא לא הסביר זאת בעדותו בשל מיגבלותיו, כאמור בסע׳ 311 סיפא לעיל, והנה קיבלת ״היפוך יוצרות״ מקומם.

320. <u>לגבי פרט מוכמן ז׳</u> – לגבי החיתוך בצוואר:

א. מלבד כל האמור לעיל עד כה, הרלוונטי כמובן גם לגבי ״פרט מוכמן״ זה, הח״מ מפנה ספציפית בנדון לדברי כב׳ השופט דנציגר בסע׳ 361 לפסק דינו (עם הפניה לדבריו בסע׳ 205-213 לפסק דינו) שם הוא מבקר את דברי כב׳ השופט עמית שמצא בפרט זה חשיבות.

כמו״כ, הח״מ מפנה גם ליתר ביקורתו של השופט דנציגר בסע׳ 361 לפסק דינו על קביעות כב׳ השופט עמית בנוגע לגירסת המבקש בענין החתך במותן ובשורש כף היד של המנוחה.

ב. ראו גם בחוות״ד של יצחק אילן, בסע׳ 282 לעיל, בנוגע לעובדה כי המבקש תיאר תיאורי פגיעות באיברי המנוחה שכלל לא נפגעו.

321. <u>לגבי פרט מוכמן ח׳</u> - ״ידיעת״ המבקש את דרך היציאה מהתא: גם כאן הפך לו פרט מוכמן שלילי לחיובי כביכול.

כאמור, כב׳ השופט עמית מצא כי קפיצתו של המבקש פעמיים במהלך השיחזור ישירות מעל דלת התא החוצה, היתה כביכול ידיעת הדרך הנכונה שבה הרוצח [רוצחת] יצא כביכול מהתא, וכי כביכול מדובר בידיעת פרט מוכמן משמעותי.

קביעתו זו היתה מחמירה יותר אפילו מקביעת בהמ״ש קמא, שנתן לפרט זה מישקל מופחת, ובודאי ביחס לקביעתו של כב׳ השופט דנציגר כי יש לתת לו משקל מופחת ביותר.

אדרבה, כב׳ השופט דנציגר נתן דווקא לעקבות הזרות משקל רב המבסס אפילו ספק סביר באשמת המבקש (וראו בנדון בסע׳ סע׳ 71 לעיל) ואלה הרי היתוו דרך יציאה הפוכה בתכלית לדרך היציאה שהדגים המבקש! (עם הגב לדלת התא ולא עם הפנים אליה, וכן מעבר לתא השלישי וכניסה אליו, ולא יציאה ישירה החוצה).

אם לא די בכך, כיום מוכיחות שתי חוות״ד של המומחה לכתמי דם, תום בבל (ראו תתי פרק 5.2, 5.4), כי העקבות הזרות הן אכן עקבותיה של הרוצחת, והואיל והן לא

תאמו את טה"נ של המבקש, הרי שהמבקש איננו הרוצח! (וראו בנדון בתת פרק 5.2, 5.4 לעיל בע' 88, 95 בהתאמה).

322. וראו **<u>פסקי הדין שבהם זוכו נאשמים ברצח למרות שמסרו פרטים מוכמנים ו/או למרות שהיו קיימות לגביהם ראיות מסבכות הרבה יותר משמעותיות משהתקיימו לגבי המבקש</u>**.

א. ע"פ 2868/13, **<u>חייבטוב נ' מ"י</u>** (נספח 121)– 2.8.18 – בהמ"ש הנכבד זיכה את חייבטוב מרצח למרות שבהמ"ש המחוזי בב"ש קבע לגביו כי מסר פרטים מוכמנים שתאמו את המימצאים בזירה, ולמרות שהנאשם כלל לא העיד במשפטו! (מחדל שבכוחו כשלעצמו להוות סיוע לראיות התביעה).

וראו הכע"ד של בהמ"ש המחוזי בתפ"ח 1171/07: בסע' 130: ציטוט הודאתו המוקלטת בפני המדובב. בסע' 137, 138: ציטוט הקלטת דברי הנאשם על שריפת הבגדים ששימשו לרצח והשמדת האקדח שבאמצעותו ירה במנוח.

בסע' 140, 141, 146, 148: ציטוט הקלטת שיחותיו הטלפוניות מהתא (באמצעות הפלאפון המבוקר שסיפק לו המדובב) ובהן הנאשם התקשר לחבריו ולקרובי משפחתו ותיאם לעצמו אליבי שיקרי לפיו בעת הרצח (שבוצע בשדרות) היה ברמת גן (ראיה מסבכת מאד).

ובסע' 158, 163: בהודאתו השמיע הנאשם פרטים מוכמנים רבים ביוזמתו, אשר לא הושמו בפיו ע"י המדובב, פרטים המתיישבים היטב עם עובדות האירוע, וכפי שתואר ע"י עדי הראיה.

וראו בהתאם גם <u>בפסה"ד של בהמ"ש הנכבד</u>:

בסע' 11 – ציטוט הקלטת הודאתו האותנטית לכאורה של חייבטוב בפני המדובב, בירי במנוח, וכן ציטוט תיאום האליבי המוקלט והשיקרי ע"י חייבטוב.

בסע' 14, 21 – התייחסות לקביעת המחוזי כי חייבטוב מסר פרטים מוכמנים.

בסע' 24 – ציטוט עדות השוטר בעמדת ההאזנה, ששמע את הודאת חייבטוב בפני המדובב.

בסע' 28 – ציטוט קביעות המחוזי לגבי הפרטים המוכמנים שמסר חייבטוב.

חשוב לציין כי בהמ"ש הנכבד זיכה את חייבטוב בשל פסילת הודאותיו עפ"י דוקטורינת הפסילה הפסיקתית מטעמי צדק, ולא סתר את קביעת המחוזי כי חייבטוב אכן מסר פרטים מוכמנים בהודאתו בפני המדובב.

אדרבה, באותו מקרה התגלו פגמים רבים בהפעלת המדובב, שהתגלו גם במקרה דנן, וראו בנדון בסע' 264, 265 לעיל.

ב. ע"פ 4179/09 , **<u>אלכסיי וולקוב</u>** (ושהוזכר ע"י בהמ"ש הנכבד בפסה"ד בערעור של המבקש, למשל בסע' 344 של כב' השופט דנציגר).

וולקוב הודה ברצח גרושתו, שיחזר את הרצח ואף ידע פרטים מוכמנים כמו למשל שנדקרה בגבה פעם אחת (ופעם נוספת בפנים). מסיבה זו הואשם ברצח אולם זוכה ממנו ע"י בהמ"ש המחוזי, והערעור על זיכויו נדחה ע"י ביהמ"ש הנכבד ברוב דעות. זאת בעיקר משום שבצד ידיעתו את הפרט המוכמן הנדון (וטענתו כי הסיק פרט זה מתמונת גופת המנוחה שנחשפה בפניו) לא הזכיר כלל בהודאתו ובשחזורו כי המנוחה נחנקה... למרות שסיבת המוות היתה חנק בשילוב עם אובדן דם כתוצאה מהדקירה בגב.

(ולענייננו, גם אם נחמיר עם המבקש, ונאמר שהמבקש מסר פרטים מוכמנים, הרי שהעובדה כי מסר גם פרטים מוכמנים שליליים רבים, ולא ידע פרטים מהותיים לגבי הרצח, מצדיקה את זיכויו לאור הראיות החדשות).

העתק פסה"ד מצ"ב כ**<u>נספח 162</u>**.

ג. תפח (מח נצ) 44182-03-16, **<u>מ"י נ' פלוני</u>** (נספח 123) שבו זוכה הקטין ביום 11.2.19 מרצח.

מלבד הודאותיו בפני המדובבים בהמתת המנוח, הוא מסר להם פרטים מוכמנים ובמקביל, מנגד, גם פרטים שלא תאמו את זירת הרצח (סע' 241-231). בהמ"ש תהה לגבי מידת חשיפתם של המד' עצמם לפרטים מוכמנים – שיטת החקירה שלהם, שאלותיהם, רצף השאלות, מהותן, סידרן (מספר הדקירות, מיקומן, האם היה שפריץ של דם וכו') והיציאה של אחד מהם מהתא ללא הסבר מניח את הדעת, וקבע כי הם מעוררים תהיה לגבי ידיעתם את הפרטים המוכמנים (סע' 242).

בנוסף לכך, <u>הנאשם תועד בסרט אבטחה רודף בלילה אחרי המנוח, ועוד במועד שבו נרצח</u>!! (ראו סע' 53 לפסה"ד).

לא זו אף זו, הוא הכחיש בתחילה כי הרודף בסרט זה הוא, ורק כשהשיב לאשמה שינה חזית והודה כי מדובר בו (ראו סע' 263 לפסה"ד לגבי גירסאותיו הסותרות בנדון).

בנוסף, הוא מסר אליבי לשוטר, לפיו היה בבית בעת הרצח, אולם <u>האליבי הופרך</u> (סע' 55). כמו"כ, <u>הוא שתק ברוב חקירתו ולא הותיר רושם אמין</u> (סע' 285,284).

עינינו הרואות כי **חרף קיומה של ראיה אובייקטיבית ממדרגה ראשונה התומכת בהרשעתו, וגירסאותיו הסותרות בנדון, שהצטרפו להודאתו**

בפני המדובבים בביצוע הרצח, הכוללת גם פרטים מוכמנים, להפרכת האליבי שמסר ולראיות נוספות כנגדו, הוא זוכה.

ד. ת.פ.ח (מח' תא) 573/91, **<u>מוטי בן עזרא</u>** – לא פורסם ומשום מה בלתי ניתן לאיתור במאגרים. (החי"מ ניסה בכל כוחו להשיג את פסה"ד במחוזי, כולל שיחה עם עורך דינו של הנאשם, ואולם לצערו לא הצליח. פשוט מצב הזוי. החי"מ נותר עם התחושה המוזרה כי גורמים עלומים חברו להם יחדיו כדי להסתיר מהציבור את פסה"ד).
הנאשם הורשע ע"י ביהמ"ש המחוזי ברצח ע"ס הודאתו, <u>שחזורו</u>, <u>וידיעתו פרטים מוכמנים</u>.

אחרי שכבר הורשע התגלו כתמי דם בזירת הרצח ועליהם הדנ"א של אחר (סימון בן ארי) וכן ראייה נוספת שקשרה את בן סימון למנוח) ולכן הסכימה המדינה לקבל את ערעורו בביהמ"ש הנכבד ולזיכויו מרצח. במקביל האשימה את בן סימון ברצח, וזה אכן הורשע בהמשך ברצח וערעורו על הרשעתו נדחה לאחר מספר הליכים ונפתולים (וראו גם בנדון בדנ"פ 3391/95 **<u>סימון בן-ארי</u>**).

בשל כל האמור לעיל ברור כי הקביעה לפיה המבקש מסר כביכול פרטים מוכמנים, צריכה לסגת בפני שלל הראיות החדשות לפיהן הוא לא רצח את המנוחה, ומקו"ח נוכח שפע הראיות המצטברות החדשות לפיהן א.ק היא שרצחה אותה, ושפע הראיות על עיוות הדין שנגרם לו.

<u>פרק שישי: הראיות החדשות מוכיחות כי א.ק היא שרצחה את המנוחה.</u>

<u>תת פרק 6.1: סקירת העובדה כי נמצאה התאמה בין הדנ"א המיטו' בשערה שנאספה מעל בטנה של המנוחה לבין הדנ"א המיטו' של א.ח, וכי התאמה זו כשלעצמה ולבדה מוכיחה כי א.ק היא שרצחה את המנוחה.</u>

323. בחודש מאי 2018 החל הח"מ להתניע ולהניע ביזמתו את תהליך השוואת הדנ"א בעשרות השערות חסרות השורש, שנמצאו על גופת המנוחה ובתא, לדנ"א של א.ק ושל א.ח, אשר נאסף מהשניים בעת שנחקרו תחת אזהרה בשנת 2012 – היא כחשודה ברצח המנוחה, והוא כחשוד באונס של א.ק [בהתאם לתלונותיהם ההדדיות זה כנגד זו וההפך, וראו להלן בהרחבה בתת פרק הבא].
324. הח"מ שלח אפוא ביום 17.6.18 מכתב אל הפרקליטות ובו ביקש לבצע את השוואת הדנ"א המבוקשת.

העתק המכתב מצ"ב כ**<u>נספח 163</u>.**

325. ביום 25.6.18 שלחה הפרקליטות לח"מ מכתב תשובה ובו ציינה כי: "<u>כפי שהודענו לבהמ"ש העליון...בבש"פ 325/17</u> **<u>אנו סבורים שביצוע הבדיקות שאתה מבקש לא יסייע להגנתו של זדורוב.</u>** משום כך, ונוכח עלותן הגבוהה, הודענו כי אין בכוונתנו לבצען".

בהמשך לכך ציינה כי אין לה התנגדות שהבדיקות תבוצענה במימון ההגנה, וכי הח"מ מוזמן לקדם את התהליך עם המכון.

העתק מכתב התשובה מצ"ב כ**<u>נספח 164</u>.**

326. הח"מ אכן פנה אל המכון ואז התברר כי עלות בדיקת שערה בודדת היא מספר אלפי שקלים, וכי (כידוע) קצרה ידה של משפחת המבקש מהאפשרות לגייס את הסכום הנדרש לבדיקת כל השערות.
327. מסיבה זו החליט הח"מ להתמקד בשלב הראשון בבדיקת <u>שלוש שערות</u> (בלבד) חסרות שורש, שנשלחו בשנת 2007 לבדיקת דנ"א מיטו' בארה"ב (משום שבאותם ימים עוד לא ניתן היה לבצע את בדיקה זו בארץ) ונמצאו לא מתאימות למבקש וגם לא מתאימות למנוחה (ויוער כי כל עשרות השערות נמצאו לא מתאימות למבקש).

328. אשתו של המבקש גייסה כעשרת אלפים ₪ (מחציתן מאמה ומחציתן בהלוואה) וההשוואה יצאה לפועל בחודש אוקטובר 2018.

329. ביום 25.10.18 זימנו מנהל המכון, דר. חן קוגל והיועמ"ש שלו, עו"ד שירית בכר, את החי"מ וכן את נציגי פרקליטות המדינה לפגישה בהולה במכון. בפגישה עדכנו אותם כי **<u>אחת משלוש השערות, שסימונה Q2, אשר נמצאה על בטנה של המנוחה (להלן: השערה), נמצאה מתאימה לדנ"א המיטו' של א.ח.</u>**

330. ביום 29.10.18 העבירה ראש המעבדה הביולוגית – דר. נורית בובליל לצדדים חוו"ד, שבה פירטה את טיב ההתאמה שנמצאה, ואשר באה לידי ביטוי **בחפיפה מוחלטת בין סדרת מוטציות (חלקן נדירות) בין השערה לבין הדנ"א של א.ח.**
בעמוד האחרון של חוה"ד (7) סיכמה את המימצאים כדלקמן: "הפרופילים המיטו" שנקבעו בעמדות הטווח החופף....ל-[א.ח] ולדגימת השיער [השערה]...**זהים**. <u>בהתאם לכך לא ניתן לשלול את [א.ח] ואת קרובי משפחתו מהציר האימהי כתורמים לפרופיל שהתקבל מהשערה</u>..", וכן (בתחתית העמוד): "הערה: בהשוואת פרופילי דנ"א מיטו' מדווחות שלוש רמות דיווח אפשריות: 1. **"לא ניתן לשלול" – <u>כאשר קימת התאמה מלאה בין הרצפים הנבדקים</u>**. 2. "לא ניתן לשלול או לאשר" – כאשר לא ניתן לקבוע פרופיל מהימן בשל איכות ירודה של הדנ"א הנבדק....[או] במצב של חוסר התאמה בעמדה אחת בלבד..." 3. "ניתן לשלול" – אין זהות בין הפרופילים (יש יותר משתי אי התאמות...)."

כמו כן, ראו באותו עמוד: "הפרופיל המיטו' שהתקבל מ[א.ח] ומהשערה...נבדק מול מאגר נתונים בינלאומי כללי...המכיל כ- 26,000 פרופילים מיטו' של פרטים מקבוצות אתניות שונות. הפרופיל הנ"ל נצפה 0 פעמים במאגר, מה שמצביע על <u>פרופיל שאינו נפוץ</u>". [נתון זה שונה בהמשך, בהשלמה שהעבירה דר. בובליל לצדדים, ל- 0.1%].
העתק חוו"ד של דר. בובליל מצ"ב כ**<u>נספח 165</u>**.
העתק השלמת חוו"ד של דר. בובליל מצ"ב כ**<u>נספח 166</u>**.

331. כמו כן העבירה דר. בובליל לצדדים <u>חוו"ד של מומחה לגנטיקה רפואית וגנטיקה של אוכלוסיות - דר. דורון בהר</u> – שנערכה לבקשתה ביום 26.10.18 או 28.10.18, ולפיה הדנ"א המיטו' שנמצא בשערה מתאים גם לפחות מחצי אחוז מאוכלוסיית מדינת ישראל, וכלשונו (ראו שם בע' 7 בסע' ב'): "באופן פשטני ביותר וגס ביותר ההפלוטיפ נמצא ב-9 מתוך 1,978 נבדקים או בכ <u>0.45%</u>. לכן...אנו מצפים למצוא

את ההפלוטפ במספר בודד של עשרות אלפי אנשים מתוך אוכלוסיית ישראל המונה כ-8.7 מיליון נפש".

וראו גם בע' 8 שם בסע' 3 סיפא: "לפיכך, באזורנו, **ההפלוטיפ הנחקר מצוי בשכיחות נמוכה (1/122)".**

בעמוד האחרון של חוות דעתו (ע' 9) סיכם דר. בהר את חוות דעתו וכתב בסע' 2 כי "ההפלוטיפ המיטו' הנדון עשוי להימצא במספר אלפי אנשים עד מספר בודד של עשרות אלפי אנשים בישראל", וכן בסע' 4: "המשמעות של ממצא ההפלוטיפ הנדון בנסיבות הייחודיות בו הוא נמצא, איננה נושאה של חוו"ד גנטית זו ואינה מהווה שאלה גנטית אלא שאלה בתחום המדע הפלילי. **ברור כי נוכחות הפלוטיפ זה בזירת פשע עשויה להיות בעלת משמעות גדולה יותר מאשר שכיחותה הכללית באוכלוסיה גרידא**..."

העתק חוו"ד מצ"ב כ**נספח 167.**

[מן הראוי לציין כי בהמשך נעשה נסיון עקר ע"י מומחה אוסטרי (שפעל מטעם המעבדה הביולוגית במכון) לשפר את מאפייני הדנ"א המיטו' המשותף שנמצא, ואת ה"רזולוציה" של מידת שכיחותו באוכלוסיה]

332. **שייכות השערה לא.ח, היא, הלכה למעשה, ודאית!** (וזאת במנותק מרמת שכיחותו של אותו דנ"א מיטו' באוכלוסית המדינה - 0.45%)! כל זאת בשל הסיבות הבאות:

א. משום שכידוע, משקלן ועוצמתן של ראיות פורנזיות נקבע ע"י מכלול יתר הראיות בתיק. במקרה דנן, כל **50(!) ראיות הסיוע והחיזוק הנסיבתיות החדשות לגירסת א.ח כנגד א.ק** (וראו הפירוט בתת פרק הבא (6.2), המצטלבות וצולבות את א.ק, הופכות למעשה את הסיכוי שמישהו אחר זולת א.ח (כלומר א.ק) הותיר את השערה על בטנה של המנוחה, ל**אפס, ואת הסיכוי שהשערה אכן של א.ח למאה אחוז**! (וראו בנדון למשל **פס"ד טראבין ואלעמור** בסע' 333 להלן).

אחרי הכל, **עשרות הראיות הנוספות המצטלבות, אובייקטיביות ואנושיות, הכוללות, בין היתר, גם אישור של א.ק בתצהיר כי הודתה בפני א.ב במעורבות ברצח** (ראו סע' 400, 406 להלן), **ראשית הודאה שלה ברצח, שמסרה בחקירתה ביום 18.10.17** (ראו סע' 399 להלן), **הודאה בביצועו בפני שלושה אנשים שונים** (ראו סע' 344, 390-393, 400, 406 להלן), **פוסט שכתבה והכולל את כל ה"קודים"**

לרצח המנוחה שמסר א.ח יומיים קודם לכן בהודעתו הראשונה (ראו סע' 344-348 להלן), **ידיעת א.ח פרטים מוכמנים אמיתיים נוספים ממנה (שלא היו ידועים כלל לחוקרים) כמו למשל שביצעה את הרצח כשהיא לבושה בבגדיו, וכי נשכה חתיכת בשר שהיתה תלויה מצוארה של המנוחה, פלט השיחות הנכנסות של פלאפון א.ח ואיכוניו מיום הרצח וכן נתוני בזק, שאימתו בפרטי פרטים את גירסתו המפלילה לגביה, ראיות משמעותיות בכתב מפיה שלה על כך שלעיתים היא היתה "רעבה" לרצוח אנשים (וראו למשל נספחים 194, 200, 211) וכן ראיות על כך שמספר פעמים אכן ניסתה להשביע "רעב" זה ע"י דקירת וחיתוך אנשים, בלא שפגעו בה לרעה או שהיה לה כל מניע אישי ביחס אליהם, ואף נתפסה "על חם", ובעצם הוכיחו כי היא רוצחת סידרתית בהוויתה ובנשמתה(!), ציוריה של א.ק וסמל השלום שנמצא חרוט על דלת התא השני שבו נמצאה גופת המנוחה, המוכיחים בסבירות גבוהה אף הם (בין היתר גם באמצעות חוו"ד מומחה לכתב יד) כי היא שרצחה את המנוחה, מזכר שכתבה הפסיכיאטרית שלה ולפיו א.ק אישרה כי היא רעבה לרצוח אדם [נוסף] ואף הכינה סכין וכפפות לשם כך** (וראו סע' 378 להלן), **והעובדה שהכינה דווקא אמצעים אלה, הזהים לאמצעים ששימשו לרצח המנוחה, וכן לוח הצלצולים וההפסקות של ביה"ס, מוכיחות חד משמעית ומאה אחוז, גם בלי השערה, ומקל וחומר בהצטרף אליה, כי א.ק הינה הרוצחת האמיתית של המנוחה!**

ב. **משום שכל עשרות הראיות הללו הטילו על א.ק נטל כבד מאד של מתן הסבר לקיומן, המתיישב עם חפותה, ואולם היא מעולם לא סיפקה הסבר כזה! אדרבה, בהתייחסותה לגירסת א.ח היא רק סיבכה את עצמה עוד יותר, וביססה את אמינותו עוד יותר!** (וראו למשל בנדון בסע' 349 להלן).

ג. **משום שכעת, משנמצאה גם ההוכחה הפורנזית, באמצעות ההתאמה הנדונה של הדנ"א המיטו', "מתגייסות" ומתנקזות כל אותן עשרות הראיות האחרות אל אותה התאמת דנ"א, והופכות אותה למעשה להתאמה של 100%, דהיינו לשערה של א.ח, עם המשמעות המרשיעה הנחרצת ביחס לא.ק.**

ד. משום שעדותו הנבואית של א.ח כבר בהודעתו הראשונה במשטרה (שש שנים וחצי לפני הגלוי הפורנזי המרעיש, וראו סע' 344 ז' להלן) כי א.ק סיפרה לו שביצעה את הרצח עם חלק מבגדיו, הופכת כשלעצמה ומלכתחילה את הסיכוי שמישהו אחר הותיר את השערה על בטנה של המנוחה, למיזערי.

הרי זה פנטסטי להניח שא.ח ידע לנבא בעצם כי שערה שמתאימה לדנ״א שלו תמצא על גופתה של המנוחה, וכי למרות שאכן נמצאה שערה כזו, היא בעצם כלל לא שלו אלא של פלוני/ת, שאיננו יודעים מי הוא/י.

מה שרק ״חסר לנו״ הוא שהפרקליטות תטען כי ״דנידין המחלץ האלמוני״, הוא בעל השערה, ויש לו אותו דנ״א מיטו׳ כמו אמו של א.ח....

ה. משום שגם המומחה מטעם המכון לגנטיקה רפואית וגנטיקה של אוכלוסיות, דר. דורון בהר, קבע, כזכור, בהתאם, כי **״ברור כי נוכחות הפלוטיפ זה בזירת פשע עשויה להיות בעלת משמעות גדולה יותר מאשר שכיחותה הכללית באוכלוסיה גרידא״.**

ו. משום שאין בידה של הפרקליטות שום תסריט נגדי סביר למישהו אחר זולת א.ח, שהותיר את השערה על בטנה של המנוחה ; וגם הסיכוי שבעלי אותו דנ״א מיטו׳ בלתי שכיח בעליל, מאילת, דימונה, תל אביב, ושאר חלקי הארץ, החליטו בדיוק באותו בוקר לנסוע את כל הדרך לקצרין, ועוד להכנס לביה״ס, ועוד לבוא במגע עם המנוחה, ואחד מהם אף הצליח לממש את כל אלה, הוא אפסי.

והרי יש לזכור כי הדנ״א המיטו׳ של השערה ושל א.ח **<u>איננו מתאים ל-99.55%</u>** <u>מאוכלוסית המדינה</u>!

ז. משום ש**המשטרה והפרקליטות בעצמן הרי שלחו במהלך החקירה למעבדה בארה״ב מספר שערות ו/או מיקטעי שערות ללא שורש, שנמצאו בכף ידה של המנוחה ועל גופתה, כדי להוכיח באמצעות השוואת דנ״א <u>מיטו</u>׳ שהם שייכים למנוחה או למבקש!** (וראו בנדון שתי חוות הדעת של טרי מילטון לגבי ההשוואה **המיטו׳** שבוצעה- ת/675 מיום 1.3.07 וכן ת/676 מיום 25.2.08).

העתק שתי חוות הדעת של מילטון מצ״ב כ**<u>נספחים 168, 169</u>.**

והרי השערה **Q2** הושוותה, לבקשת הפרקליטות, לדנ״א המיטו׳ של המבקש וגם לדנ״א המיטו׳ של המנוחה, מתוך ציפייה שתמצא התאמה כלשהי, אז מדוע כשאותה שערה נמצאה מתאימה לדנ״א המיטו׳ של א.ח, הבדיקה פתאום חסרת תוקף ומשקל??

לא זו אף זו, **ראו האבסורד המקומם** בעובדה שהפרקליטות הסתמכה בסיכומיה במשפט על אותה הבדיקה המיטו׳, שהעלתה זהות בין הדנ״א המיטו׳ של המנוחה לבין הדנ״א המיטו׳ בשערות שנמצאו בידיה, ששכיחותם במאגר האוכלוסיה הצפון אמריקאי, המכיל 4839 צירופי דנ״א, היתה כ- **3%**! (ת/675 בע׳ 4) (זאת לעומת הדנ״א המיטו׳ של השערה **Q2** ושל א.ח, שהושווה

עם המאגר הבינלאומי, המכיל כ26,000 צירופי דנ"א, ונמצא בו בשכיחות נמוכה יותר פי 30(!), של **0.1%**!).

<u>וראו בנדון בסיכומי הפרקליטות</u> (נספח 90) בע' 357 תחת הכותרת : "<u>שערות בזירה</u>", בסע' א **3:** "שערות ללא שורש או בעלות שורש "מת", אשר לא ניתן לבצע להן בדיקת ד.נ.א גרעיני, נשלחו, כפי שיפורט להלן, לבדיקת ד.נ.א מיטוכונדריאלי בארה"ב (ע"י המומחית טרי מלטון), ונבדקו במיקרוסקופ ע"י גרנט".

וכן, בסע' א'5(7) **:** "לטענתנו **<u>יש להעדיף את תוצאת בדיקת הד.נ.א המיטוכונדריאלי, הקובעת כי כל השערות שנבדקו מתאימות למנוחה</u>** על פני תוצאת הבדיקה המורפולוגית של גרנט שאינה מדוייקת ואינה יכולה לשלול כי מדובר בשערותיה של המנוחה, מן הטעמים הבאים:

כמפורט לעיל, כל השערות שבדקה גרנט נבדקו בבדיקת ד.נ.א מיטוכונדריאלי שאישרו התאמתן למנוחה. **בדיקת הד.נ.א המיטוכונדריאלי אמנם אינה מגיעה לשיעורי וודאות סטטיסטיים חד משמעיים כבדיקת הד.נ.א הגרעיני,** ואינה יכולה, למשל, להבחין בין קרובי משפחה מאותה שושלת אמהית, **אולם עדיין <u>מדובר בבדיקה מדעית אמינה ואובייקטיבית, המפיקה ערכים מדוייקים</u>**".

וראו העובדה כי **בהמ"ש קמא אימץ את עמדתה בהכרעת הדין, ולפיכך קבע בע' 248, כי: "בדיקה מיטו'...אינה מבחינה בין קרובי משפחה מאותה שושלת מצד האם אולם....מדובר בבדיקה מדעית ומדויקת".**

אם כן, **הפרקליטות יצרה אבסורד. הרי אם הבדיקה המיטו' כשלעצמה "פתאום" איננה אמינה לדעתה, אז למה היא הסתמכה עליה בסיכומיה?! ולמה בהמ"ש**

קמא אימץ את עמדתה? יתר על כן, אם ההשוואה המיטו' של דנ"א השערות שניטלו מכף ידה של המנוחה או מיתר גופה, לדנ"א של המנוחה, ששכיחותו באוכלוסיה שנבדקה הוא 3%, שכנעה בזמנו את הפרקליטות כי ישנה זהות משפטית תקפה בין שני הפרופילים, אז מדוע התאמת הדנ"א בשערה לדנ"א של א.ח, המצוי באוכלוסיה בשכיחות פחותה פי שלושים (כלומר ייחודית/נדירה יותר פי 30), הפכה לבלתי תקפה וחסרת משקל בעיניה??

לא זו אף זו, אם הבדיקה המיטו' פתאום איננה אמינה אז השערות שנמצאו אחרי הרצח בכף ידה או על גופה של המנוחה בכלל אינן שלה, וכידוע, גם אינן של המבקש(!), ומכאן ברור כי הן היו ועודן שייכות לרוצח/ת, שאיננו המבקש, אז מדוע המבקש לא שוחרר כבר בשנת 2007?? ומדוע כיום הפרקליטות לא מסכימה לשחררו מנימוק זה??

ואם הבדיקה המיטו' היא כן אמינה, כפי שטענה הפרקליטות בסיכומיה במשפט, וכפי שקבע גם בהמ"ש קמא, אז השערה שנאספה מבטנה של המנוחה, כן שייכת, כאמור, לא.ח (ומכאן לא.ק), ולכן היה צריך לשחרר את המבקש כבר ביום 25.10.18!

אין ספק, אפוא, שהפרקליטות מחזיקה במקל בשני קצוותיו, וכל זאת תוך רמיסת חירותו של המבקש, ורמיסת זכותו להליך פלילי הוגן!

333. וראו כדוגמה לעוצמתה של ההתאמה המיטו' כראיה מרשיעה כנגד א.ק, את קביעת בהמ"ש הנכבד למשל בע"פ 7141/07, טראבין ואלעמור נ' מ"י בסע' 46-49 לפסה"ד:

" אין בידי לקבל גם את טענתו של אלעמור לפיה עדות הגששים על ההליכה על שביל העקבות, ללא גיבוי ראייתי מינימאלי, מהווה, אם בכלל, ראיה בעלת משקל אפסי. אומנם נכון הדבר כי העובדה שלא נערכה כל בדיקה מדעית שיהיה בה לקשור את אלעמור לטביעות הרגל אשר נמצאו באזור נחל אמציה על ידי הגששים מחלישה את כוחן המרשיע של עדויות הגששים. יחד עם זאת, בדין ייחס בית המשפט קמא משקל משמעותי לראיה זו, הן כחיזוק לזיהוי אלעמור על ידי מאהר והן כראיה עצמאית שיחד עם הראיות הנסיבתיות האחרות בתיק זה יש בה להביא להרשעתו של אלעמור....."

וכן: "אין בידי לקבל את טענתו של אלעמור לפיה 'הרכבת הראיות הנסיבתיות' בנסיבות העניין מציגה תמונה חלולה שאין באפשרותה לקשור אותו למיוחס לו ולהרשיעו בפלילים. **גם אם אין בזיהויו של אלעמור על ידי מאהר ובזיהויים של הגששים את עקבותיו לבדם כדי להרשיע את אלעמור במיוחס לו בכתב האישום, הרי שכאמור לעיל, בהצטרפותן של ראיות נסיבתיות אלה ליתר הראיות הנסיבתיות בתיק, הן אוצרות כוח שדי בו כדי להביא להרשעתו של אלעמור".**

וכן: "ראיה נסיבתית נבדלת מן הראיה הישירה בכך שלא כמו האחרונה, היא אינה מוכיחה במישרין עובדה מן העובדות השנויות במחלוקת, כי אם מוכיחה היא קיומה של נסיבה שעל פיה ניתן להסיק את דבר קיומה של העובדה אשר הוכחתה נדרשת.

אף על פי כן, **כוחה הראייתי של ראיה נסיבתית, אשר מוענק לה מלוא המשקל הראייתי, זהה לכוחה הראייתי של ראיה ישירה וכל שניתן להוכיח באמצעות ראיה ישירה ניתן להוכיח גם באמצעות ראיה נסיבתית** כאמור [ראו: ע"פ 411/84 מדינת ישראל נ' לביב, פ"ד לט(1) 293, 302 (1985) (להלן - עניין לביב)]"

העתק פסה"ד מצ"ב כ**נספח 170.**

<u>הספין של הפרקליטות</u>:

334. **בניגוד למישקלה העצום של ההתאמה המיטו' בין השערה ל-א.ח (ובעצם ל-א.ק), הממוטטת למעשה את התזה המרשיעה של הפרקליטות לגבי המבקש (בדיוק כמו העקבות הזרות),** ובניגוד לעמדתה העקרונית בסיכומיה, לפיה מישקלה של התאמה מיטו' הוא גבוה ובעלת "ערכים מדויקים", **הזדרזה הפרקליטות מיד עם גילוי ההתאמה האמורה, ביום 25.10.18 ואילך, לשדר באתר משרד המשפטים ובתקשורת עמדה הפוכה. במסגרתה של זו הופץ "ספין" חדש**, לפיו ההתאמה התאורטית, "על הנייר", של הדנ"א המיטו' בשערה, לאלפי או לעשרות אלפי אנשים אחרים מלבד א.ח, שוללת כביכול את מישקל המימצא כתורם משהו להוכחת אשמתה של א.ק ברצח המנוחה, ולהוכחת חפותו של המבקש, וכמובן לסיכויי בקשתו העתידית למשפט חוזר.

335. ספין זה היה, מן הסתם, המשכו של ספין "דנידין המחלץ האלמוני" וכמובן של עמדת הפרקליטות מלכתחילה, עוד לפני ביצוע הבדיקה. עמדה צינית, מתנשאת, מקוממת, ונוגדת חתירה אל האמת זו: **"<u>כפי שהודענו לבהמ"ש העליון....אנו סבורים שביצוע הבדיקות שאתה מבקש לא יסייע להגנתו של זדורוב</u>",** (ראו סע' 325 לעיל וכן נספח 164) **בעצם "נעלה" את הפרקליטות מראש על דחייה והתנכרות לכל תוצאה שתתמוך בחפותו של המבקש!** יתר על כן, **היתה כאן הצהרה מטעה מלכתחילה גם כלפי בהמ"ש הנכבד!**

336. החי"מ יבקש להדגיש כי כאז, ביום גילוי ההתאמה (25.10.18), כן עתה, החי"מ סבור כי היה צריך לשחרר את המבקש ממעצרו מיד לאחר גילוי ההתאמה הנדונה(!) ואולם **<u>הספין המקומם הנדון בהחלט מנע ממנו להגיש (כבר אז) בקשה מוצדקת לשחרורו של המבקש ממעצרו</u>.** זאת משום שהתכחשותה של הפרקליטות למשמעות האמיתית של ההתאמה, היתה מאלצת את החי"מ "לגרור" אל הדיון בבקשת השחרור את כל הדיון בראיות הרבות הקיימות לגבי א.ק (ההופכות את התאמת הדנ"א לא.ח למאה אחוז) ואז היה הופך הדיון, מן הסתם, לדיון ארוך

ו"כבד" בהרבה מהמתאים לדיון מסוג זה, בודאי בשלב שבו טרם הוגשה בכלל הבקשה לקיום משפט חוזר.

תת פרק 6.2: הראיות החדשות מהשנים 2012, 2017, 2018, 2019 מוכיחות חד משמעית כי א.ק היא שרצחה את המנוחה.

הסקירה כוללת, בין היתר, הן את חוו"ד של דר. בובליל ודורון בהר, מהן עולה המסקנה כי השערה שנמצאה על בטנה של המנוחה, הועברה אליה בפועל מ-א.ק; והן את חוו"ד של המומחה לכתב יד – דר. מרדכי ורדי, ולפיה א.ק היא, בסבירות גבוהה, מי שחרטה את סמל השלום שנמצא על הצד הפנימי של דלת התא שבו נרצחה המנוחה.

הראיות שנאספו כנגד א.ק בשנת 2012:

337. להלן תסקרנה באופן כרונולוגי הראיות החדשות שנאספו עד היום לגבי א.ק בשנת 2012. כמו"כ יוכח כי חקירתם של א.ח וא.ק בשנת 2012 היתה מגמתית ביותר ורצופת מחדלים מכוונים שתכליתם היתה אחת – "להמית" עד כמה שיותר מהר "מות נשיקה" את החשד הרציני והכבד כי א.ק היא אשר רצחה את המנוחה, ולא המבקש.

לאחר הסקירה ייסקרו כרונולוגית גם הראיות מהשנים 2017, 2018, 2019 כנגד א.ק ובסיום תרוכזנה כל הראיות – 50 (!) סיועים וחיזוקים לגירסת א.ח - עפ"י סדר חשיבותן.

338. כחצי שנה לפני רצח המנוחה – ביום 16/6/06 – נתפסה אצל א.ק סכין "ציידים", והיא נחקרה במשטרה בחשד להחזקת הסכין שלא כדין [זו היתה הסכין ה"ראשונה" במערכה הראשונה, שאכן דקרה ורצחה ב"מערכה האחרונה" (לאו דווקא אותה סכין עצמה) וכן במערכות נוספות שיפורטו להלן].

בחקירתה סיפרה כי קנתה את הסכין חצי שנה לפני כן כמתנה לאימא שלה, משום שאמה היא פקחית ברשות שמורות הטבע "והסכין יכול לסייע לה ב'דילול' חזירי בר".

כשנשאלה מדוע הסכין עדיין אצלה, השיבה כי הסכין משמשת אותה להגנה עצמית...

העתק ההודעה מצ"ב כ**נספח 171.**

הנה, כבר כאן, חצי שנה לפני רצח המנוחה ושש שנים לפני שא.ח החליט לחשוף את סודם הנורא, ניתן ללמוד חד משמעית על א.ק:

א. כי הייתה לה נגישות לסכינים.

ב. כי מחשבתה האוטומטית היתה נתונה לדקירת יונקים חיים באמצעות הסכין (דילול וציד חזירים באמצעות סכין – פעולה אכזרית כשלעצמה).

ביום 5/11/07, כשנה לאחר רצח המנוחה, הסתיים התיק הפלילי של א.ק בגין אחזקת הסכין ב"אי הרשעה" ובצו מבחן.

339. חלפו למעלה מארבע שנים, ובחודש פברואר 2012 נפרדו א.ח וא.ק, והיא החלה להתרועע עם בחור בשם שמעון שי שוקרון (להלן: **שוקרון**).

340. בימים 31/3/12 ועד 2/4/12 שלח א.ח הן לא.ק והן לקרוביה הודעות כתובות בפלאפון וכן בדוא"ל (באנגלית ובעברית). לשם הקיצור יפורטו (בתרגום) להלן רק חלק מהמסרונים לא.ק.

א. ביום 31/3/12 בשעה 17:21 לא.ק: "<u>מחר אלך למשטרה עלייך</u>. תשכחי מכל התכניות. <u>תסגירי את עצמך</u>" [בהודעתו מיום 3/5/12 בשעה 12:55 (נספח 195) עמוד 8 כי אכן רצה להניעה למסור עצמה למשטרה].

ב. ביום 1/4/12 בשעה 19:35: "הלכתי לשם וסיפרתי להם הכל... <u>את תוכלי לרוץ/לברוח אבל **לא תוכלי יותר להתחבא מזה**</u>".

ג. ביום 2/4/12 בשעה 00:08: "סיפרתי לאחותך על **תאיר**".

העתק המסרונים מצ"ב כ**<u>נספח 172</u>.**

341. כמו כן, **ממש במקביל לשליחת המסרונים ל-א.ק ולקרוביה, א.ח פנה לרס"ר משה שטח (ששירת בעברו כרכז מודיעין במרחב יפתח) כדי לספר לו את גירסתו לגבי א.ק,** ועובדה זו **אושרה** ע"י חוקר המשטרה יהל דור (בדיון בבקשת הארכת מעצרו של א.ח, וראו בנדון גם בסע' 366 להלן) וכן ע"י משה שטח עצמו.

וראו פרוטוקול הדיון מיום 4.5.12 בבקשה להמשך מעצרו של א.ח ל"מעצר ימים" נוסף, בבית משפט השלום בנצרת, בע' 5(24-30), 6(1-3):

ש. תאשר שהחשוד טען שביום 31.3.12 הוא פנה עם המידע שיש בידיו לקצין מודיעין תחנת איילון או חולון

ת. הוא מסר גרסה על כל ההתנחלות שלו לפני שהוא הגיע אליך, במהלך ההגעה שלו אליך ומה שעשיתם אחר-כך. הוא מסר גרסה והיא נמצאת בפני בית-המשפט.

ש. האם נכון שהוא פנה לקצין מודיעין

ת. הוא פנה לטענתו.

ש. האם בדקתם את טענתו

5

ת. כן

ש. והוא יצא דובר אמת

ת. כן

העתק פרוט' הדיון מצ"ב כ**נספח 173.**

וראה גם אישור משה שטח עצמו במזכרו מיום 29.4.12: כי שירת בעברו כרכז מודיעין במרחב יפתח, כי שבועיים קודם לכן פנתה אליו פקידת קצין אח"מ ומסרה לו מספר טלפון של בחור [א.ח] שמחפש אותו כבר שבוע [כלומר מתחילת חודש אפריל 2012] וכי בעקבות זאת משה שטח שוחח עם א.ח, שאמר לו שהוא כבר הרבה זמן "סוחב את המטען" לפיו מי שהורשע ברצח המנוחה כלל לא בצע אותו וכו' (וראו הפירוט שם).

העתק המיזכר מצ"ב כ**נספח 174.**

וראו העובדה כי **פלט השיחות היוצאות של א.ח מהפלאפון שלו בשנת 2012 (-052 2344613) שנשלח אל הח"מ ע"י הפרקליטות רק בשנת 2017, ומהווה ראיה חדשה אף הוא, מלמד כי א.ח אכן התקשר ביום 1.4.12** בשעה 08:53:57 **אל משטרת מרחב יפתח (טל: 03-6802222), שבה כאמור שירת בעברו רס"ר משה שטח כרכז מודיעין.**

העתק פלט השיחות היוצאות של א.ח (ראו שורה 182) (צו מס' 41880-04-12 מיום 1.3.12-29.4.12) מצ"ב כ**נספח 175.**

וראו גם הקישור לאתר משטרת ישראל, שם מופיע מספר הטלפון האמור, כשייך למרחב יפתח –

https://www.gov.il/he/departments/general/police_tel_aviv_district

(וראו גם התייחסותו של א.ח לפנייתו למשה שטח, בשלוש הודעותיו הבאות: בהודעתו מיום 28.4.12 (נספח 188 וכן סע' 352 ג' ד' להלן), מיום 3.5.12 (נספח 195 בע' 5 וכן סע' 361 ה', ט' להלן), וכן בהודעתו מיום 11.5.12 (נספח 206 וכן סע' 370 ב' להלן).

א.ק, שידעה בזמן אמת כי הוא פנה לרכז המודיעין כדי להתלונן עליה (וראו דבריו בנדון בסע' 370 ג' להלן), ניסתה "להקדים תרופה למכה" ולפיכך עשרה ימים אח"כ (10.4.12) התלוננה כנגד א.ח כי אנס אותה, ואח"כ ביטלה את תלונתה.

342. ביום 1/4/12, אחרי שא.ח שלח את ההודעות לא.ק, התלונן שוקרון על א.ח במשטרה שא.ח מטרידו בטלפון ומאיים עליו, וביום 1/5/12 מסר בהודעתו בעמוד 3 (בין היתר) כי **א.ח אמר לו וכתב לו שייזהר מא.ק** וכן אמר שהוא עם עורך דין ושבקרוב שוקרון ישמע על "משהו גדול", ושהוא (א.ח) לא יכול למסור פרטים, וששוקרון ישמור על עצמו (בהודעתו בהמשך החקירה א.ח הסביר בעמוד 8,7 כי ב"משהו גדול" התכוון לכך שיתגלה בחדשות מי באמת רצח את המנוחה).
העתק הודעת שוקרון מיום 1.5.12 מצ"ב כ**נספח 176.**

343. (ביום 6/5/12 שוקרון מסר הודעה נוספת ובה בעמוד 1 סיפר כי א.ח הזהירו טלפונית מא.ק משום שעשתה מעשים מסוכנים בעבר, ובעמוד 2 כי **א.ח הזהירו שא.ק עלולה לפגוע בו פיזית**. שוקרון הוסיף כי א.ח נשמע מפוחד ורציני. וראו התגשמות הזהרתו בסע' 359-365 להלן, וספציפית בסע' 362 רישא).
העתק הודעתו מצ"ב כ**נספח 177.**

344. לאחר שפנייתו של א.ח לרכז המודיעין לא הועילה, הוא פנה לעו"ד ירון פורר וסיפר לו את כל השתלשלות האירועים. עו"ד פורר פנה בנדון לעורכי דינו דאז של המבקש, שפנו למשטרה, והמשטרה זימנה את המבקש למסירת עדות (וראו בנדון בהודעתו של המבקש מיום 28.4.12, נספח 188, כן בסע' 352 ד' להלן).
ביום 25/4/12 הגיע א.ח לראשונה ליחידת להב 433, ונחקר שם ע"י ימ"ר צפון (היחידה שחקרה את רצח המנוחה). הוא מסר גירסה מפורטת, שהוקלטה והוסרטה, ואשר התבררה להיות **גירסה נבואית** שתוכיח את **אמיתותה ועוצמתה** גם יומיים אח"כ (27.4) וגם שמונה ימים אח"כ (3.5).
א.ח מסר אפוא בתמליל חקירתו וכן בהודעתו (בעמודים 2–6):

א. כי הוא וא.ק התגוררו בקצרין בתקופה הרלוונטית (שנת 2006).

ב. כי א.ק כינתה את עצמה, בין היתר, בשם "**אולה**" וכן "**טל**" (שם בע' 1).

ג. כי א.ק טענה כי נמצאת בתוכה זאבה בשם "טחב" והיא מדי פעם רעבה לדם ודוחפת אותה לרצוח, ומה שא.ק חולמת ורוצה לעשות זה לשחות בדם ולהתעטף במעיים ובקרביים (שם בע' 2).

ד. כי ביום הרצח היא התקשרה אליו לפלאפון שלו (באותה תקופה – 2006), שמספרו היה **054-5817793**, מהטלפון הקווי בדירתם השכורה ברחוב הדודאים בקצרין, **שאותו לא זכר**, ושאלה אותו אם הוא זוכר את החלום שלה או את מה שהיא רצתה לעשות, ואמרה ש"הולך להיות **פה בקרוב** הרבה **בלאגן**". בגלל שסיפרה לו על הזאבה "טחב" ועל חלומה להתעטף באיברים ובדם אז הבין שה"בלאגן" שהיא מתכוונת אליו קשור לכך (וכנ"ל בע' 19 לתמליל חקירתו הראשונה).

ה. כי **שיחת הטלפון שקיבל ממנה הייתה אחרי ארוחת הצהריים, בערך ב-14:30, כשהיה בעבודה בקיבוץ גדות** [במציאות, בתמליל החקירה בע' 18, א.ח אמר ש**א.ק התקשרה ב"שתיים, שתיים ומשהו**", וראו בנספח 179 בע' 18].

ו. כי בערך בשעה 18:30 חזר לביתם, ובאו אליהם חברים: איציק מורנו, גל דורון וגיא אפריאט, ואז איציק סיפר שהמנוחה נרצחה.

ז. כי אחרי שהחברים הלכו אז שאל את א.ק אם ביצעה את הרצח והיא אישרה שכן, ופירטה: בבוקר לקחה את מכנסיו של א.ח, פאה וחולצה כהה/שחורה, הסתירה את החזה שלה עם תחבושת אלסטית, לקחה את התיק של אחותו בצבע שחור-אפור-כחול של חברת "ג'אנספורט" ושמה בו בגדים להחלפה (חצאית בהירה עם פסים) ו**סכין** שקנו ב"ריקושט" כמה חודשים קודם לכן, ובערך בשעה 11:00 או 12:00 הלכה לבית ספר "נופי גולן" והמתינה בשירותי הבנות ובמהלך השיעור השני מהרגע שהגיעה לשם נכנסה ילדה. א.ק משכה אותה לתוך התא וחתכה אותה בצוואר ואז השכיבה אותה על הרצפה ושיחקה לה קצת בשדיים והריחה את הדם, ונשכה את המנוחה בחלק התחתון של החתך כי רצתה לטעום את הדם. אחר כך ניסתה להוציא את המעיים ועשתה כמה חתכים עדינים אבל הפריעו לה, מישהו דפק בדלת. היא נעלה את הדלת מבפנים, היתה עם **כפפות**, עברה לתא הסמוך ע"י טיפוס על האסלה והניאגרה (ראו ע' 38, 39 לתמליל חקירתו), ניקתה את עצמה [בתא הסמוך], ירדה לשירותי הבנים בקומה מתחת, החליפה בגדים וברחה ברגל. אחר כך התקלחה והתקשרה לא.ח.

ח. בבוקר היא אמרה שזה עשה לה טוב, **וכי המנוחה היתה עבורה "אבן החן הקטנה שלה"**...והרגישה שיש בתוכה, בתוך אולה [א.ק], זאבה בשם "טחב"

שרוצה דם ורוצה להמשיך לרצוח.." (שם בע' 4 שורות 101,100), וכן: "**היא קוראת לתאיר מאז הרצח 'אבן טופז קטנה שלי'** כי היא מתייחסת לזה כ**פרס** שהיא זכתה בו".

גם בתמליל חקירתו מאותו יום, בע' 55,54 (ראה נספח 179 להלן) הונצחו דבריו המלאים ו**הנבואיים** לגבי סטיותיה ותאוותה לרצוח, ועוד יותר, **לגבי העובדה שהיא התוודתה בפניו כי רצחה את המנוחה**: "...מתייחסת אליה בתור שלל והיא קוראת לזה '**שלי. תאיר היא שלי**'...מתייחסת לזה בתור **פרס**, בתור משהו ששמים ב**קופסה ושומרים** לכל החיים...".

ט. כי **הראתה לו אחרי התוודותה את התיק ובו האמצעים ששימשוה לרצח, ובכלל זה הסכין והבגדים המוכתמים בדם** (ראו ע' 30, 67, 84 לתמליל חקירתו).

י. כי את התיק עם הבגדים החביאה בבית אמה בקצרין בעליית הגג בתוך שקית זבל ולאחר שהופסקו החיפושים היא ניקתה את התיק וכל תכולתו עם אקונומיקה ופיזרה אותה במספר פחי אשפה.

יא. כי א.ח לא נקט בשום פעולה ולא דיווח על כך כי פחד מא.ק ומאִמָּהּ, אולם כעת הוא כבר לא בקשר עם א.ק ומרגיש בטוח יותר לספר זאת.

יב. כי ביום הרצח בערב ראה שיש ל-א.ק שריטות בין הצוואר לחזה והכתף.

העתק הודעתו הראשונה מיום 25.4.12 מצ"ב כ**נספח 178.**

העתק תמליל חקירתו הראשונה מאותו יום מצ"ב כ**נספח 179.**

העתק דיסק חקירתו הראשונה מ.ט 428/12, מצ"ב כ**נספח 180.**

בנוסף לנכתב בהודעתו של א.ח, הוא מסר בחקירתו המוסרטת כי א.ק סיפרה והדגימה לו כי מהחתך בצווארה של המנוחה השתלשלה/השתרבבה מטה חתיכת בשר (וראו כמפורט להלן בקטעים הרלוונטים מתמליל ומדיסק חקירתו הראשונה).

א.ח תיאר והדגים אפוא בפירוט **בדיוק באיזה מקום טעמה ונשכה א.ק, לדבריה, את החתיכה התלושה מבשר צווארה של המנוחה, שהשתלשלה/השתרבבה מטה, וכיצד נראתה אותה חתיכה**:

א.ח: (בע' 36 (20) לתמליל החקירה הראשונה + במונה 05-02:34:1 שעה בדיסק החקירה המלא: "אם זה החתך אז בחתיכה התחתונה של החתך [**ובמקביל הוא מעלה ומוריד באופן אנכי את אצבעו הימנית על תחתית גרונו**], ממה שאני הבנתי ממנה, **החלק שהתקפל בצורה כזאת**"

[וכאן הוא ממשיך **להדגים באמצעות ידיו כיצד חתיכת העור התקפלה והשתרבבה /השתלשלה מטה מתוך החתך, באיזור קנה הנשימה של המנוחה**] "היא נשכה אותה פה איפשהו כדי לטעום". חוקר: "היא הראתה לך את המיקום המדויק כמו שאתה מסמן?" א.ח: "כן, בגלל זה אני יודע בערך את מקום החתך לפי איך שהיא תארה לי את זה, שזה היה בערך כאן [**שוב מדגים**], **באיזור קנה הנשימה**". חוקר: "..תראה לו [לחוקר השני שנוכח] בדיוק איפה"". א.ח: "בערך את החלק הזה היא נתנה לו ביס [**מדגים**], כלומר את החלק שהוא איזור קנה הנשימה".

וראו גם בע' 106 שורה 20 לתמליל חקירתו הראשונה + בקטע השני בסרט החקירה, במונה 25:10:4 שעות בדיסק החקירה המלא, שבו א.ח כבר מוסתר ע"י אחד מהחוקרים, וגם החוקר שמדבר איתו (השני), לא נראה בסרט אלא רק ידו. א.ח: "היא ניסתה לתת ביס איפשהו כאן בחתך שהיא עשתה **בחלק התחתון של החתך**....היא נשכה את הבשר, היא ניסתה לאכול אותו". החוקר: "אמרת היא הוציאה לך חתיכת ב...חתכה?" א.ח: "לא. היא לא חתכה חתיכה". חוקר: "מתרגם" למילים את הדגמות א.ח המוסתרות: "...היא חתכה ח..**הבשר יורד כלפי מטה**, נכון?" [ובמקביל למילים אלה החוקר, שרק ידו נראית, **מדגים באגרופו הקמוץ**, בהתאם להדגמת א.ח המוסתרת, **<u>השתלשלות מטה של חתיכת הבשר לאורך כמעט עשרה סנטימטרים</u>**].... א.ח: "ככה?" חוקר: "כן". א.ח: "או קי, אז החתיכה שהגיעה לפה [וראו בע' 106 שורה 34 + במונה 29:10:4 בדיסק החקירה המלא כיצד במקביל למשפט זה מפיו של א.ח, **<u>ידו הפתוחה (עכשיו) של החוקר ממשיכה ומחקה את הדגמתו המוסתרת של א.ח, ולפיכך מורידה עצמה במכוון כעשרה ס"מ למטה</u>**].

א.ח: היא [א.ק] פשוט באה עם השיניים אחרי שהיא הסניפה ונתנה ביס....נשכה..." חוקר: "קרעה לה בשר?" א.ח: "לא יודע. אני לא שאלתי. לא ירדתי לפרטים...אם אתה שואל אותי בקשר לטביעות שיניים אני מאמין שיהיה שמה משהו שדומה לזה".

וראו בהרחבה בתמליל את שני קטעי החקירה הרלוונטים - ע' 35(29) עד 37 (3) + ע' 106 (7-39).

345. למחרת, ביום 26.4.12, החוקרים הגיעו לביתו של א.ח ותפסו את מחשבו האישי. בבדיקת תוכנו התגלו, בין היתר, תצלומים רבים ובכללם תצלומים של ציורים שציירה א.ק, ואשר אף הם קושרים אותה לרצח המנוחה. (וראו בנדון בפירוט בנוגע לסיוע מס' 14, בע' 321 להלן).
העתק תצלומי הציורים מהמחשב, תצלומי ציורים נוספים שא.ק העלתה לרשת החברתית בערך בשנת 2017, ותצלומים נוספים הקשורים בציוריה, מצ"ב כ**נספח 181.**
על רובם המכריע של הציורים, הקושרים אותה לרצח, א.ק לא נחקרה מעולם, וראו בנדון, כאמור, בע' 321 להלן.

346. בחלוף עוד יום וחצי, **אך יומיים וחצי אחרי שא.ח מסר את הודעתו, ובעוד החוקרים מניחים לא.ק להמשיך בחייה כרגיל, גילה א.ח ביום 28.4.12 בשעה 01:30 לפנות בוקר, שכמה שעות קודם לכן (ביום 27.4.12 בערב) כתבה א.ק פוסט בדף הפייסבוק שלה: "קוראים לי טל, שלום, אני רוצה עוד אבן לתיבת האוצרות שלי, הדרקונית לא עוזבת... יש לי אבן טופז קטנה... היא שומרת עליה כמו על הלב שלה, קבורה עמוק באדמה, אוצר קטן ועצוב, אבן קטנה ובודדה, טל לא משחקת. אולה [א.ק] אצל אמא. אני רוצה לשחק!".**
העתק הפוסט, אשר נתפס ע"י המשטרה בסמוך לאחר כתיבתו, מצ"ב כ**נספח 182.**

מדף הפייסבוק עלתה אפוא המסקנה הברורה כי "אבן הטופז הקטנה שלי" היא אכן המנוחה(!), כי אכן היא קבורה באדמה, כי א.ק אכן מתייחסת למנוחה כ"אבן שלה", כי היא אכן רוצה לצרף למנוחה עוד אבן לתוך הקופסה ["תיבת האוצרות"], כי היא אכן מתייחסת למנוחה כמו לפרס שלה, כי היא אכן שומרת עליה מאד וכי היא אכן מתכוונת לרצוח עוד אדם!
גם במילותיה: "אני רוצה לשחק"(!) התכוונה לרצח אדם וכלשונה: לאיסוף עוד "אבן טופז קטנה שלה" ל"תיבת האוצרות שלה". [וראו בנדון בסע' 362 (ד') להלן את הודעתו של שוקרון מיום 3.5.12 כי אחרי שניסתה לדוקרו, אמרה לו שהיא רוצה לראות מה יש לו בפנים והיא רוצה "לשחק", וכן בסע' 365 להלן את דברי החוקרת יערית עמר במיזכר שכתבה בעקבות ניסיונה של א.ק לדקור את שוקרון, לפיהם אמרה לחוקרת שהיא רוצה "לשחק" עם החוקרת, והסבירה שהכוונה לחתוך את החוקרת, וכן דברי א.ח בנדון בסע' 370 ה'.

347. מיד לאחר קריאת דבריה של א.ק בפייסבוק שלח א.ח SMS לחוקר דניאל ביטן ואחר כך דיבר עמו. וראו מזכר דניאל ביטן מאותו יום כי א.ח התקשר אליו לפנות בוקר ומסר ש"ראה כי היא כתבה ..**והיא מחפשת עוד 'אבן חן טופז קטנה'** ולדעתו יש לה כוונה לבצע שוב מקרה נוסף כמו שמסר לי בעדות יום קודם [שרצחה את המנוחה] והוא שאל אותי אם אני זוכר את מה שהוא ספר לי ולמה הכוונה במילים 'אבן חן טופז'" והוסיף שא.ק נמצאת בקצרין ולדעתו מתכוונת לרצוח עוד מישהו/י!

על דברים אלה דיווח ביטן מיד לרמ"ח שלו וכן לראש המיפלג.

העתק המזכר מצ"ב כ**נספח 183.**

348. בעקבות דיווחו של ביטן, כתב רמ"פ תשאול ימ"ר צפון מזכר באותו יום- 28/4/12- שבו ציין כי ביטן עדכנו לפנות בוקר שיש לבדוק את הפייסבוק של א.ק וחושש שתעשה משהו כשהיא בקצרין, וכי א.ק כינתה את המנוחה "אבן חן/טופז". ועוד הוסיף: "יצרתי קשר עם מוקד הסיגינט וזאת בהמשך לחשד שעלה נגד אולה בעקבות ההודעה שנגבתה מ[א.ח]...יצר אצלי חשד.. שאולי יתכן והיא תעשה משהו...בסיוע מוקד סיגינט הוקרא לי...מה נכתב בדף הפייסבוק של אולה...בהמשך הדף פוקסס אלי למשרד ואותו סימנתי...הוחלט לעצור את אולה כחשודה בגין רצח.."

העתק המזכר מצ"ב כ**נספח 184.**

349. בעקבות זאת א.ק אכן אותרה בבית אמה בקצרין ונעצרה באותו יום – 28.4.12. היא נחקרה תחת אזהרה בחשד לרצח המנוחה ובהודעתה מיום 28/4/12 בשעה 09:35 מסרה:

א. כי א.ח מטורף וצריך לאשפזו. כמו כן , במסגרת **המניפולטיביות** שלה ספרה גם שדווקא הוא זה שמדמיין דם ומדבר איתה על מעיים...(ע' 31 בתמליל נספח 186) [ואולם היא זו שאושפזה חמישה ימים לאחר מכן להסתכלות אחרי שביום 3/5/12 ניסתה לדקור את שוקרון בצוארו, ואמרה לחוקרים שהיא רעבה לדם ורצתה להיכנס לתוך גופו הגדול של שוקרון].

ב. כי א.ח מסר לגביה שהיא מתכוונת לפגוע באנשים נוספים משום שהוא "דפוק", אלים ומטורף, ואוהב לשחק עם אנשים (בע' 4-7) [אבל התברר שהוא צדק ודבר אמת וצפה כי היא תנסה לרצוח עוד מישהו/י, ותגובותיה אלה לגביו היטיבו ללמד **עד כמה היא מניפולטיבית , מתוחכמת ומסוכנת**] .

ג. בע' 2 למעלה - כי ביום רצח המנוחה שהתה בדירה בה התגוררה באותה תקופה עם א.ח, ברחוב הדודאים בקצרין.

ד. כי ביום הרצח שמעה לראשונה על הרצח בערב מאיציק מורנו שבא לבקרם.

ה. כי א.ח תקף אותה ופגע בה מינית.

העתק הודעתה מצ"ב כ**נספח 185.**

350. בתמליל חקירתה זו הראשונה מיום 28.4.12 בשעה 09:35 – מ.ט 430/12 – בע' 40, 41 החוקר בקש את תגובתה לכך שא.ח ספר "שהתקשרת אליו ביום הרצח לפני שהוא הגיע מהעבודה ואמרת לו שעשית משהו גדול שקשור לאיזה שהוא חלום שלך", וא.ק הכחישה זאת.

העתק תמליל חקירתה הראשונה של א.ק מיום מצ"ב כ**נספח 186.**

351. בהודעתה הנוספת מיום 28/4/12 בשעה 18:07 מסרה כי:

א. אכן הייתה לה **פאה** של פורים, אבל לא עשתה אתה שום דבר.

ב. כי גירסת א.ח הזויה.

ג. כי קיימה יחסי מין אלימים עם א.ח.

העתק הודעתה מצ"ב כ**נספח 187.**

352. בעקבות הודעותיה נעצר א.ח ונחקר באותו יום – 28/4/12 – תחת אזהרה בחשד לביצוע עבירות אלימות, איומים והטרדות.

בהודעתו מסר:

א. כי נכון שתקף פעם אחת את א.ק.

ב. כי נכון שפרסם באינטרנט סרטונים שלה כנקמה, ובזאת הסתיימה נקמתו בה. (בהמשך הדגיש כי גרסתו לגביה בעניין רצח המנוחה היא אמת ולא נקמה).

ג. כי נכון שאמר/איים על א.ק שיספר למשטרה שרצחה את המנוחה כדי שתתרחק ממנו, וכדי שתדע שהולך עם זה עד הסוף.

ד. כי פנה בנדון לרכז המודיעין לשעבר משה שטח וכשזה לא עזר לו פנה לעו"ד ירון פורר וסיפר לו את כל השתלשלות האירועים לגבי א.ק, שבמהלכה זימן אליו עו"ד פורר את עורכי דינו של המבקש וסיפר להם אותה, והם שפנו למשטרה (השתלשלות זו הושמטה על ידי הח"מ לצורך הקיצור).

ה. כי <u>הוא גם ראה את הסכין ואת הבגדים ששימשו לרצח</u>.

העתק הודעתו מצ"ב כ**נספח 188.**

353. בהמשך אותו יום – 28/4/12 – שוחרר א.ח מהמעצר, וא.ק שוחררה כבר למחרת – ביום 29/4/12 – עם הפלאפון שלה, למעצר בית של חמישה ימים, כלומר עד ליום <u>3/5/12</u>.

354. ביום 1.5.12 הפיקו החוקרים את פלט השיחות הנכנסות והאיכונים ביום רצח המנוחה לפלפון של א.ח בשנת 2006 (054-5817793).
העתק הפלט מצ"ב כ**<u>נספח 189</u>** וראו שם ב**ע' 1**.
מנתוני הפלט עולה כי לא.ח נכנסו ביום רצח המנוחה שבע שיחות מהמספר הקווי **04-6961504** בשעות: 11:20 (רק חיוג עקר), **<u>11:56</u>**, **<u>14:05</u>**, 14:23 (חיוג עקר), 14:36 (חיוג עקר), 14:57 ו-18:17.
כמו כן עולה כי בין השעה 20:16 לבין 22:01 נכנסו לא.ח שלוש שיחות מטלפונים סלולריים שונים (יותר לא התקבלו שיחות אצלו באותו יום).

נתונים אלה, שכמובן לא היו ברשותו של א.ח (בודאי לא שש שנים אחרי האירוע), מאמתים את גרסת א.ח ומעניקים לה <u>סיוע</u> סלולרי בשל חמש הסיבות המצטלבות הבאות:

א. משום שא.ק אכן התקשרה אליו מהבית שלהם ברחוב הדודאים בקצרין [וראו מיד בסעיף הבא להלן אישור בנדון בראיה חדשה] **בשעה 14:05, לאחר שכבר הספיקה לרצוח את המנוחה ולהימלט רגלית מבית הספר לביתם** (בדיוק כפי שהוא סיפר וכפי שגם היא ספרה בהודעתה מיום מעצרה, כי היתה ביום הרצח בביתם, וראו בנדון בסע' 349 ג' לעיל).

ב. משום שהיא התקשרה אליו ככל הנראה גם לפני שיצאה "לצוד" את טרפה בביה"ס, בשעה 11:56, בהתאם לגרסתו כי סיפרה לו שהגיעה לביה"ס בערך בשעה 11 או 12 והמתינה לטרפה בשירותי הבנות.

ג. משום שבין 11:56 ועד 14:05 אין שום שיחה מהבית לא.ח והדבר תומך בכך שא.ק הייתה עסוקה באותו זמן בציד טרפה האקראי, דהיינו המנוחה.

ד. משום שא.ח קבל את כל השיחות הקוויות/"ביתיות" כשהיה בקיבוץ גדות (שם עבד) בדיוק כמו שספר בגרסתו.

ה. משום שאת כל השיחות לאחר השעה 18:17 (מאחרים) הוא כבר קיבל באתר "מכללת קצרין", כלומר לאחר שכבר שב לביתו המשותף עם א.ק, בדיוק כפי שסיפר כי חזר לבית בערך בשש וחצי, שבע בערב.

355. **(רק) ביום 1.10.17, בהמשך לדיון בבקשה לקבלת חומרי חקירה שהתקיים בבית המשפט העליון ביום 14.9.17, שלחה סוף סוף ב"כ הפרקליטות לח"מ מכתב, ובו האישור (<u>בנספח ד' למכתב</u>) כי המספר הקווי 04-6961504 שייך לא.ק.**

זאת שנה וחודשיים (!) לאחר שהח"מ ביקש ממנה במכתב מיום 11.8.16, ובהמשך אף נאלץ להגיש לבהמ"ש הנכבד בקשה בנדון, למסור לו (בין היתר) מי היה הבעלים של קו זה ומה היתה כתובתו של הקו.

העתק מכתבה מיום 1.10.17 וכן נספח ד' למכתבה מצ"ב כ**נספח 190.**

356. כמו כן, **רק ביום 9.11.17 שלחה ב"כ הפרקליטות מכתב נוסף לח"מ** (בצירוף מזכרים והודעות נוספות בנוגע לא.ק שניגבו ונכתבו בשנים 2017,2016) **שבו אישרה בסע' 5 כי מיקום קו הטלפון הקווי, ש"קושר לא.ק", אכן היה ברחוב הדודאים 15 בקצרין, היכן שא.ק התגוררה עם א.ח ביום הרצח!**

העתק המכתב מצ"ב כ**נספח 191.**

357. ביום 2/5/12 נחקרה שוב א.ק (בתחנת מסובים) ומסרה בהודעתה:

א. כי גם היא נקטה באלימות כלפי א.ח משום שגם לה יש "קריזות".

ב. כי א.ח אנס אותה.

ג. כי הם קיימו יחסים של סאדו-מאזו.

ד. כי היא מאשרת שפרסמה בפייסבוק פוסט על זאבה ועל חיה שנמצאת בתוכה, והוסיפה כי היא "מגדלת יער שלם, ממש גדול". יחד עם זאת הכחישה כי היא מכנה את המנוחה אבן חן, ואולם באופן מקומם נשאלה בנושא זה (בע' 8) שתי שאלות רפות ותו לא.

ה. (בעמ' 8) כי לא כינתה את תאיר בשום כינוי וגם לא "אבן חן". [ומדוע אפוא לא נשאלה מי זו אבן הטופז הקטנה שלה שקבורה באדמה, ולמה לא נשאלה מדוע היא חפצה לצרף לאבן הקבורה הבודדה עוד אבן?? מה שאכן קרה כידוע למחרת חקירתה זו, ואיך דבריה בפוסט "במקרה" מצטלבים בדיוק עם עדות א.ח לגביה יומיים לפני שהיא כתבה את הפוסט, ועם עדותו כי רצחה את המנוחה???!]

ו. כי היא אוהבת דם שמכסה את הידיים והייתה מריחה מדי פעם את הדם, בקטע שהיא חותכת את עצמה ומתקרבת לעצמה תוך כדי.

העתק ההודעה מצ"ב כ**נספח 192.**

358. בתמליל חקירתה זו מיום 2.5.12 שאל אותה החוקר בע' 15 למטה ובע' 16 למעלה: "אחרי שתאיר ראדה נרצחה, יצא לך לדבר עם [א.ח] על הענין הזה?...באותו יום של הרצח?", וא.ק השיבה בע' 16: "באו אלינו חברים נראה לי ואמרו לי: 'איזה **בלגאן**'. חוקר: "מה אמרו?" א.ק: "שיש איזה **בלגאן**". חוקר: "כן". א.ק: "בערב אמרו שיש איזה **בלגאן**". חוקר: "מה אמרו?" א.ק: "בעיקר שיש **בלגאן**. כנראה איזה ילדה נרצחה".

העתק התמליל מצ"ב כ**נספח 193.**

359. **למחרת, ביום 3/5/12, א.ק הגיעה לקצרין וניסתה לדקור את שוקרון בצווארו/בחזהו העליון באמצעות צוואר בקבוק שבור(!) (לאחר ששעה קלה קודם לכן הגיעה אליו עם סכין) ומיד אחרי מעצרה "על חם" מסרה שהייתה רעבה לדם ורצתה להיכנס לתוך גופו כי יש בו הרבה מקום.**

והנה, למרבה האבסורד, דווקא ביום שבו הוכיחה א.ק במעשיה כי היא מניפולטיבית ומסוכנת, וכי התרעת א.ח לגביה הייתה נכונה וממש נבואית – כי היא מתכוונת לרצוח עוד מישהו כדי להוסיף עוד "אבן חן" לאבן הטופז הקטנה והקבורה שלה (המנוחה) – עצרו חוקרי ימ"ר צפון מחדש את א.ח בחשד כביכול לשיבוש חקירה, מסירת הודעה כוזבת ובידוי ראיות.

לא זו אף זו, החוקרים הותירוהו כעשרה ימים במעצר כשכל מהלך חקירתו הם הטיחו בו כי הוא משקר, קיללו אותו ואיימו עליו, הכל במטרה שיחזור בו.

360. למרבה האבסורד א.ק מסרה בדו"ח מעצרה ביום 3/5/12 בשעה 12:40 כי "אני **רעבה** לדברים הטובים" (וראו גם הרעב לחתוך אנשים בסע' 365 להלן וכן לרצוח בסע 378 להלן ובנספח 211), ולקצין הממונה: "לא חשבתי להרוג אותו. רציתי לחתוך אותו, להוציא את הכל החוצה ואז להיכנס פנימה" [ולהוציא את הכל החוצה זה לא לא להרוג?? הרי ברור שניסתה לרצוח!!] ורבע שעה אחר כך – בשעה 12:55 - נגבתה מא.ח, העצור מחדש, הודעה תחת אזהרה בחשד כאמור, לבידוי ראיות, ומסירת הודעה כוזבת! **[והרי מה בדיוק שיבש הנביא?]**

העתק דו"ח מעצרה של א.ק עם תגובתה מצ"ב כ**נספח 194.**

361. חצי שעה אח"כ מסר ה"חשוד" א.ח בהודעתו מיום 3/5/12 בשעה 12:55 את הדברים הבאים:

א. בע' 3: חוזר על שיחת הטלפון שקיבל מא.ק מספר שעות לפני גילוי גופת המנוחה על ה"בלגאן" שיהיה "היום" + חלומותיה של א.ק לשחק במעיים של אנשים ולרחוץ בבריכת דם, הקשורים למיטב ידיעתו למשהו שעשו לה בילדותה (וראו דברי א.ק בהמשך כי זכור לה שסבה כיבה סיגריה על איבר מינה כשהיתה תינוקת).

ב. כשא.ק הייתה בתקופה דיכאונית היא תיארה זאבה בשם טחב שדוחפת אותה להשיג דם.

ג. כי א.ק הראתה לו את התיק והבגדים שהשתמשה בהם: מכנס דגמ"ח, סריג כלשהו שחור, סכין, נרתיק לסכין שהסכין הייתה בתוכו, פאה שחורה, סמרטוט שהשתמשה בו להשטחת החזה שלה, חולצה וחצאית בהירות, כובע

קסקט וחזייה. כל זה היה בתיק של חברת "ג'אנספורט" בצבע אפור-תכלת של אחותו ענבל.

ד. כי סיפרה שנשכה את המנוחה וניסתה להגיע לקרביים.

ה. בע' 5 : כי ביום 1/4/12 פנה לרכז המודיעין לשעבר משה שטח והאחרון אמר לו שייצור קשר עם רכז מודיעין אחר, וכשלא חזר אליו א.ח יצר קשר עם עו"ד פורר.

ו. כי הוא איננו מכיר את המבקש, והמבקש לא מעניין אותו.

ז. כי חשף את הסוד רק עכשיו משום שפחד מתגובות א.ק, אמה, משפחתו והמשטרה, ופחד שילך לכלא [**וראו בהמשך חיזוק משמעותי נוסף לאמיתות גירסתו, בהטחתו במשיבה במהלך העימות ביניהם מיום 8.5.12 כי באי דיווחו עליה הוא סייע לרצח שא.ק ביצעה, וכי הוא מסבך גם את עצמו בחשיפתו את האמת].**

ח. כי חשף את סודם גם בפני אנשים שאינם עורכי דין או חוקרים (פירוט האנשים ששלח להם הודעות).

ט. כי כשכתב בהודעות שיחשוף "דבר גדול" התכוון ש"אנשים יראו בחדשות מי [באמת] רצח את [המנוחה]".

י. בע' 8 - **כי מה שהחוקרים חושדים בו שהוא משקר ושכל מטרתו לנקום בא.ק זה אבסורד וכי "כל זה נראה לי כמו ניסיון לטיוח, בין אם על חוסר הרצון לפאדיחה למדינה ומשטרת ישראל, וממש מצטער שבכלל שפניתי אליכם ושרוצחת מסתובבת חופשי, ואולי אם תרצח עוד פעם, אתם תאכלו צינור" (והאבסורד הוא שהוא אפילו לא ידע וגם לא עודכן על ידי חוקרי ימ"ר צפון כי דקות לפני שהוא נחקר, נבואתו (והתרעתו האישית לשוקרון) כמעט התממשה במלואה, וכי גם שנתיים מאוחר יותר, בשנת 2014, א.ק תבצע הכנה נוספת לרצח, סכין וכפפות, לשם רצח השכן שלה,** וראו בנדון נספח 211).
העתק ההודעה מצ"ב כ**נספח 195.**

362. באותו יום – 3.5.12 - נגבתה במקביל הודעה משוקרון, שכמעט נרצח על ידי א.ק, ובה מסר:

א. כי א.ח התקשר אליו והזהירו מא.ק (וראו בנדון סע' 342, 343 לעיל).

ב. כי באותו בוקר היא הגיעה אליו למעונות (בקצרין) וביקשה להיכנס לביתו, והוא ביקש מאחד הדיירים להסתכל עליהם במידה ויקרה משהו, וביקש ממנה לעזוב.

ג. כי היא עזבה ואח"כ חזרה שוב עם דף נייר ובו משהו נוצץ, ומלמלה: "אני רוצה לראות מה יש לך בפנים". אחר כך הצמידה לחזהו שבר בקבוק בירה שהוכן כדי לדקור אדם. הוא הדף אותה והשתלט עליה באמצעות אנשים נוספים שהיו במקום, והחזיק בה עד שהמשטרה הגיעה.

[וראו בסע' 386, 387 להלן העובדה כי בתחילת שנת 2016 שודרה בטלויזיה התכנית "צל של אמת". במהלכה של זו שודרה הקלטה של שוקרון, שבה סיפר כי א.ק הצמידה את הבקבוק השבור לצווארו: "הצמידה לי את החפץ לגרון, שאח"כ מסתבר שהוא שבר של זכוכית. הפעילה המון כח. הייתי די בשוק מהסיטואציה, עשיתי הכל כדי להוציא את החפץ הזה מהגרון..."

העתק הקלטת דבריו בנדון מהתוכנית מצ"ב כ**נספח 196**].

ד. כי היא המשיכה למלמל: "אני רוצה לבדוק מה יש לך בפנים...**רוצה לשחק**".

ה. כי בעבר כשהכין סלט ליד א.ק, היא שאלה אותו על איכות הסכינים ויכולתם לחתוך דברים.

ו. כשחזרה בבוקר (בפעם השנייה, לפני שניסתה לדוקרו) היא ניסתה לגעת לו בבטן ו**בצוואר**, והוא הסיר את ידה ואמר לה ללכת כי אחרת יזמין משטרה.

ז. **כשבאה עם שבר הבקבוק היא הייתה חותכת אותו ללא ספק אם לא היה זז.**

העתק ההודעה מצ"ב כ**נספח 197**.

363. א.ק נחקרה במקביל תחת אזהרה ביום 3/5/12 בשעה 15:34 ונגבתה ממנה הודעה, שבה מסרה:

א. כי קמה בבוקר עם מחשבות טובות, שהיא נמצאת בתוך בריכת דם ומלא איברים מסביבה, והרגישה שצריכה לעשות משהו, ולקחה **סכין חיתוך** והלכה להסתובב "בטבע". [וראו העובדה שב"התוודותה" זו "שכחה" א.ק את תגובותיה **המניפולטיביות** ביום מעצרה הראשון בחשד לרצח, 28.4.12 כי צריך לאשפז את א.ח, כי הוא זה שדבר על מעיים וכי הוא "דפוק" (סע' 349א לעיל)].

ב. כי לא תכננה להגיע למעונות ולפגוש את שוקרון.

ג. כי **שוקרון הוא "גדול כזה. יש בו הרבה מקום... להיכנס לתוכו... לחתוך אותו, להוציא ממנו את האיברים שלו וממש להיכנס בתוכו. ככה יהיה לי שקט"**

[והרי ברור שמדובר בנסיון לרצח].

ד. כי (אחרי שהמירה את הסכין בצוואר בקבוק שבור) **שברה את הבקבוק ולקחה אתה את הפייה השבורה "כי זה יותר טוב מסכין".**

ה. בשורות 17, 18: כי כשהגיעו השוטרים "ניסיתי לנשוך את השוטר כי רציתי משהו חתיכת בשר לאכול".

העתק ההודעה מצ"ב כ**נספח 198.**

364. כמו כן מסרה גם בתמליל חקירתה זו, המצ"ב כ**נספח 199.**

בע' 4, 9 – כי רצתה להתעטף באיברי אדם כי זה עושה לה טוב.

בע' 10: כי מאוד סקסי בעיניה לחתוך בן אדם.

בע' 11: חוקר: "למה ניסית לנשוך את השוטר שאסף אותך?" א.ק: "חשבתי אולי לתפוס חתיכת בשר קטנה".

בעמוד 12: **כי עד כיתה י' למדה בבית הספר "נופי גולן."**

365. וראו מיזכר החוקרת יערית עמר מיום 3/5/12: **א.ק סיפרה שהיא תחתוך אותי ותוציא את איבריי הפנימיים, שזה מה שעושה לה טוב. כמו כן הוסיפה שרואה בני אדם כמו עופות וזה גורם לה להיות רעבה כל הזמן. לשאלה אם ניסתה משהו בעבר ענתה כי לא רוצה לדבר על זה.**

החוקרת מוסיפה כי שאלה את א.ק על מקרים קודמים והיא לא רצתה להשיב וצחקה [אז למה החוקרת לא הוסיפה לשאול?! בשביל מה היא חוקרת?!]

כמו כן ציינה שא.ק ביקשה "לשחק" אתה והבהירה כי המשחק הוא שא.ק תחתוך את החוקרת.

העתק המזכר מצ"ב כ**נספח 200.**

366. למחרת – ביום 4/5/12 – נערך דיון בבקשת חוקרי ימ"ר צפון להאריך את מעצרו של א.ח ב-10(!) ימים בשל חשד כביכול לבידוי ראיות, שיבוש הליכי משפט ומסירת ידיעה כוזבת.

סניגורו מצידו טען בתסכול כי מהיום הראשון של המעצר: "הצענו **פוליגרף, עימות** [עם א.ק], היפנוזה וכל דבר שהמשטרה רוצה לבצע. מדוע לא עושים לו פוליגרף?"

כמו כן סיכם: "אני חושב שגם מבחינה ציבורית, זה רק מרתיע עדים שיש בידיהם מידע לפנות למשטרה. למה לא מעמידים אותו לפוליגרף? עימות? איך אזרח יבוא אלי מחר כמו שהוא בא אלי ואמר שיש לו מידע, אני אומר לבהמ"ש שאני אשקול עשר פעמים".

בסיום הדיון האריכה השופטת את המעצר עד ליום 9.5.12.

העתק הפרוט' וההחלטה הוגש כבר כנספח 173.

367. גם מעצרה של א.ק הוארך, וביום 8/5/12 נערך **עימות מתועד בין א.ח לבין א.ק** – מ.ט 451/12.

מצפייה בדיסק נראית א.ק כשהיא מוכנסת לעימות חופשיה לחלוטין מאזיקים(!) ואילו א.ח כבול באזיקים בידיו וברגליו!! מדובר בהתנהלות שערורייתית מצד החוקרים; שהרי מי שחשודה ברצח המנוחה ורק חמישה ימים קודם לכן גם ניסתה לרצוח את שוקרון והודתה בכך, נחקרת כשהיא משוחררת ולא כבולה, ומי שיזם את חקירתה, ו"חשוד" בעבירת "שיבוש הליכים", אזוק כאילו הוא רצח.

בעימות ביניהם א.ח הטיח בא.ק בעמודים 3–5 לתמליל, בנוכחות שני החוקרים, כי היא התקשרה אליו בצהרי יום רצח המנוחה ואמרה לו שהולך להיות בלאגן, ובלילה התוודתה בפניו וגם הראתה לו את התיק ואת סכין הרצח, והבגדים והפאה בהם השתמשה.

למרבה האבסורד בעמוד 5 היא עדיין מעזה להטיח בו: "אתה זקוק לאשפוז מותק", אבל א.ח ממשיך להפלילה.

בעמוד 6 א.ח ממשיך להטיח בה: "טחב. טחב [הזאבה] הייתה אתך עוד מאשראם", והיא מאשרת את קיומה: "טחב כטחב נולדה אחרי פלורנטין...".

א.ח: "אני לא משחק אתך. אני פה רק כדי להוציא ממני את כל האמת. רק כדי להתנקות מכל החרא כדי לחזור אולי איכשהו להיות [א.ח] שהיה לפני א.ק.."

א.ק מכחישה וא.ח ממשיך: "אני אמרתי את זה לך ואני אמרתי את זה לגיסך, ואני אמרתי את זה (ל.ב).."

בע' 9 היא מטיחה בא.ח שאנס אותה וכו' והוא משיב: "אני מודה בזה ומצטער על זה, <u>אבל לא על זה הדיון כאן</u>".

בע' 10 החוקר שמשון אומר לא.ק שדברי א.ח מאד קשים, ושואל למה שיגיד עליה דברים כאלה, והיא משיבה שכדי שהיא תישאר בארץ במקום שתסע לחו"ל [במאסר עולם?? – כיצד זה יוסיף לקשר??], ומוסיפה: "כי **הוא מכיר את האופי שלי...הוא מכיר את פאקינג <u>טחב</u> והוא יודע איפה**... [**חוקר שמשון יוצא מהחדר וחוקר 2 נשאר בינתיים**] כי הוא תחמן ומניפולטיבי (ופונה לא.ח) **ואתה יודע איך ליצור סיפור שהוא יתאים לכל פינות הדברים**, ואם זה לא סיפור אז אתה צריך עזרה...".

א.ח: אם זה סיפור(?), אם זה המציאות אני באמת צריך עזרה. בגלל זה אני פה, כדי לקבל עזרה...".

א.ק ממשיכה להכחיש וא.ח מתעקש: "סיפרת לי הכל... יש לי את מה שנחרט לי כטראומה בראש".

א.ק: "העדות שלך, כל זה על **<u>טחב</u>, על זה שאתה מכיר אותי ואתה מכיר את הדברים שלי מבפנים**".

בעמוד 11 א.ח ממשיך להתעקש על אמיתות גרסתו לגביה ואז יוצא גם חוקר 2 מהחדר, **ושניהם נותרים לבד** [מונה 22:28].

[בשלב זה ההגיון מחייב שא.ק היתה צריכה להתנפל מיד על א.ח ולהטיח בו שהוא שקרן ונוכל וצריך לאשפז אותו (במיוחד אחרי שכך אמרה לו בעימות ליד החוקרים) ואולם היא לא עושה זאת, ודווקא כשהם לבדם היא מתחילה לדבר איתו על יחסיהם...ולמעשה ישנה כאן הודאה בשתיקה וסיוע לגירסתו! רק כשהוא שב ומטיח בה באותנטיות את גירסתו המפלילה לגביה, גם כשהם לבדם, היא משיבה לו שהוא הוזה..]

השניים מדברים אפוא בהתחלה דברים שקשורים ליחסיהם ואז, בעמודים 12–13 **א.ח מטיח בא.ק כשהם לבדם בחדר** [מונה 03:35] "**אבל ראיתי. עובדה שהראית לי את כלי הרצח. עובדה שהראית לי את התיק עם הדברים של הרצח. עובדה שבאתי וספרת לי שהולך להיות פה בלאגן גדול ארבע שעות לפני שבכלל ידעו שהיה רצח בקצרין. איך? מה, סתם?".**

א.ק: "סיפור".

א.ח: "ברור".

א.ק: "[א.ח – נוקבת בשמו הפרטי]. אתה מספר סיפור".

א.ח: ".. את זאתי שיש לה אשליות, אולי כי את חושבת שאת רואה את העתיד, סבבה. בסדר" [אומר זאת בציניות לגבי מה שאמרה לו, שהולך להיות פה בלגאן גדול].

א.ק: "**אני לפעמים אני רואה. [את העתיד, כלומר מאשרת בפליטת פה את דבריו על אמירתה ה"נבואית" בצהרי יום הרצח,** ואז, בסוף המשפט, עוצרת ב"חדות" כי קולטת את פליטת הפה, ומשנה כיוון]: "[א.ח – נוקבת בשמו הפרטי]. אני בן אדם מיוחד".

א.ח: "את רואה את העתיד".

א.ק: :" אני יכולה לקלוט מחשבות לפעמים..."

א.ח: "נכון, את יכולה לקלוט מחשבות".

א.ק: "נכון, **ואני יכולה לא לראות את העתיד. אני יכולה להרגיש אותו**" **[כלומר שוב מאשרת בעקיפין שאכן אמרה לו את הדברים].**

א.ח: "ואני לוקה בשיגעונות? אני לוקה בשיגעונות? סבבה".

א.ק: "מה זה קשור אבל לרצח?".

א.ח: "בסדר. אני לוקה בשיגעונות. **את רצחת את תאיר ראדה".**

א.ק: "אתה הוזה".

א.ח: "את היית רוצחת עוד הרבה מאד אנשים, עוד הרבה מאד לאורך השנים האלה, אם לא הייתי עוצר אותך כל פעם".

א.ק: "גיבור" [שוב היא לא מטיחה בו שהוא שקרן].

א.ח: "**לא. <u>מטומטם. מטומטם שביום שהראית לי את כלי הרצח לא הלכתי ואמרתי למשטרת קצרין הנה הרוצחת. פה נמצא כלי הרצח. מטומטם</u>. ילד מפגר והולך לאכול על זה חרא כל החיים שלי שיצאתי ילד כזה מפגר. מה לעשות? מה לעשות? <u>את יודעת שאני זה שסתמתי, את יודעת שאני זה שסתמתי את הפה שלי נחשב כמסייע לרצח</u>?"**

בשלב זה, ככתוב בע' 13, **חוקר 2 פותח את הדלת**...

העתק דיסק העימות מצ"ב כ**<u>נספח 201</u>.**

העתק תמליל העימות מצ"ב כ**<u>נספח 202</u>.**

368. באותו יום – 8/5/12 – נגבתה מא.ק הודעה נוספת שבה מסרה:

א. כי ידעה מ<u>הזאבה טחב</u> את התיאור של המעיים וכי <u>זאבים אוהבים מעיים</u>.

ב. כי אמרה שרצתה להיכנס לתוך הגוף של שוקרון כי כיף לשקר, ועכשיו החוקר לא יודע מה אמת ומה שקר (שוב הוכחה **למניפולטיביות והתחכום** הבולטים באישיותה).

ג. כי "<u>טחב</u> זו אני" + **אמרתי לא.ח שאני רעבה**. לא אמרתי לו שעשיתי את זה.

ד. כי יש לה זיכרון מילדותה שסבא שלה כיבה סיגריה על איבר מינה.

ה. כי גרו ברחוב הדודאים בקצרין בשנים 2005–2006 (בע' 5).

ו. <u>כי הבית של אמא שלה הוא בית קרקע עם עליית גג, וא.ח מכיר אותה</u>.

ז. כי: **פעם אחת הלכתי עם א.ח לבית הספר "נופי גולן" כדי להראות לו את בית הספר. זה היה כשביקרנו בקצרין ולא גרנו שם. <u>נכנסנו בטוח מהשער האחורי כי זה יותר קרוב למקום שבו גרנו</u> [היא וא.ח].**

העתק ההודעה מצ"ב כ**<u>נספח 203</u>.**

כמו כן, בתמליל חקירתה מסרה בע' 9-13: "<u>חוקר</u>: "את תיארת מקודם את המעיים. איך את יודעת מה מקור ה...מאיפה את יודעת מקום רך, טוב, חמים, חלק?" <u>א.ק</u>: "טחב....כלומר שהיא זהבה" (צ"ל "זאבה"). <u>חוקר</u>: "זאבים אוהבים מעיים?" <u>א.ק</u>: "בודאי. הם אוכלים את כל הבטן הרכה. היא זהבה [צ"ל זאבה] . זה טבעי. זה מה שזאבים עושים".

העתק תמליל חקירתה מאותו היום מצ"ב כ**<u>נספח 204</u>.**

369. באותו יום – 8/5/12 – נגבתה במקביל הודעה נוספת תחת אזהרה גם מא.ח, ובה מסר:

א. כל מה שאמרתי לגבי א.ק ותאיר הוא אמת.

ב. למיטב זכרוני רכשנו א.ק ואני שני סכינים והן היו מאותו סוג וסגנון, סכיני צייד. הסכין שעליה סיפרתי ביום 25/4/12 היא הסכין ששימשה לרצח תאיר, והיא נרכשה לאחר שהסכין הראשונה נתפסה על ידי המשטרה. [יצויין כי גם בחקירתו הראשונה ביום 25.4.12 אמר זאת].

ג. **אינני מפליל אותה מתוך נקמה. אין לי שום סיבה לשקר, במיוחד משום שדבריי עליה מפלילים גם אותי ומסבכים אותי ואני צפוי למאסר, ואין לי סיבה להפליל את עצמי, במיוחד לא בשקר כטענתכם (וראו כאמור הטחת א.ח בא.ק כשהיו לבדם בחדר העימות, בסע' 367 סיפא לעיל, כי היא רצחה את המנוחה וכי הוא היה מסייע לרצח).**

ד. לגבי סתירות בין הממצאים בזירת הרצח לבין מה שמסרתי בעדותי שא.ק עשתה (כגון היעדר חתכים בבטן המנוחה, על אף שא.ק סיפרה לי שניסתה להגיע למעיים) אני משיב שסיפרתי את כל מה שהיא סיפרה לי. לא הייתי בזירה ולא ראיתי את חומר החקירה ואת דו"ח הנתיחה.

העתק ההודעה מצ"ב כ**נספח 205.**

370. ביום 11.5.12 נגבתה מא.ח הודעה נוספת תחת אזהרה, ובה ניכרים שלושה דברים: הראשון הוא הלחץ הכבד והמגמתי של החוקרים לחלץ ממנו הודאה שקרית כי העליל כביכול על הפרקליטות; השני הוא הטעייתם את א.ח כאילו יש בידם מימצאים פורנזיים, שהוכיחו כי המבקש רצח את המנוחה, והשלישי הוא התעקשותו הספונטאנית והכנה על אמיתות גרסתו!

בהודעה זו מסר:

א. (כי אמנם) **אין לי ראיות פיזיות לכך שא.ק רצחה את המנוחה אבל ראיתי את הכלים ששימשו לרצח וגם את הניקוי שלהם בהמשך. נכון שזה עדיין לא מוכיח שא.ק רצחה את תאיר אבל אם אמרה לי שרצחה עם זה, וזה מתאים למהלך האירועים במציאות, ואני מכיר את א.ק ואת התאווה שלה לרצח ולדם [וגם א.ק הודתה כאמור בעימות ביניהם בעמוד 10 לתמליל שהוא מכיר אותה מצוין ולכן כביכול "יצר" "סיפור" "שמתאים לכל הפינות"!] אז אני מאמין שהיא הרוצחת ולא צריך מז"פ! (דברים מהלב שלא היה להם סיכוי לחדור אל לב החוקרים).**

וראה שם בע' 2 (52-54): החוקר: "אז אני אומר לך ואני יודע על בדיקות המז"פ שנעשו ברצח תאיר ראדה ושהובאו כראיה לבהמ"ש, ואלה בכלל לא תואמים, באופן מוחלט, את מה שאתה טוען", וא.ח משיב (בשורות 55-64): "אלה הדברים שהובאו לידיעתי ע"י [א.ק] והאמנתי ועדיין מאמין שזאת היא שביצעה את את הרצח, לא מתוך נקמה או טינה...ברור לי שתמיד יכול להיות שרומן באמת רצח את תאיר וא.ק פשוט ביקרה שם אחרי...יכול להיות שרומן עשה את זה...ברור שהראיות הפורנזיות קושרות את רומן לזירה. השאלה הנשאלת מה היה תפקידו".

וכן: נכון שזדורוב אמר שהוא רצח את תאיר. גם א.ק אמרה שרצחה אותה, וגם אמרה שרוצה לעשות זאת שוב.

אני מסכים שהראיות שאני מכיר אינן מצביעות בוודאות שא.ק היא הרוצחת, וזה כנראה בגלל שא.ק שיקרה לי.

ב. כי ביום 29/3/12 או 30/3/12 שלח גם לאחות של א.ק – אלונה – דוא"ל ובו כתב שא.ק ביצעה פשע גדול בעבר ושהיא מסוכנת, וציין שיחשוף את הרצח שביצעה, וביקש שתעביר זאת א.ק.

ג. כי א.ק ידעה שא.ח פנה לרכז המודיעין לשעבר משה שטח יום לפני או באותו יום.

ד. **כי הוא מזהה את הדפים שמוצגים לו מדף הפייסבוק של א.ק (הודעה שקראה לעצמה "טל" + הודעה שרוצה "לשחק" + הודעה שמחפשת אבני חן נוספות)** וכשקרא אותם ביום 27.4.12 נדלקו לו נורות אדומות והתריע לחוקרים (ראה בנדון סעיפים 346-348 לעיל).

ה. א.ק קראה לעצמה טל בציור שלה על קיר גדול בקצרין, קומיקס רצחני שמתאר שחיטות ורציחות. התרעתי בפני השוטר דני, ויצאתם לחפש אותה... **כשהיא כתבה שרוצה "לשחק"... היא תמיד רצתה לשחק עם קרביים ולשחות בדם, התייחסה לזה כמשחק. "אבן טופז" היה כינויה לתאיר כשרצתה לדבר עליה לאורך השנים.**

העתק ההודעה מצ"ב כ**נספח 206**.

371. בעקבות ניסיונה של א.ק לדקור את שוקרון הוגש כנגדה כתב אישום מקל מאד בת"פ 17924-05-12 בבית משפט השלום בצפת, שבו הואשמה רק בעבירות של ניסיון פציעה כשהעבריין מזוין ובניסיון לתקיפת שוטר, וזאת במקום להאשימה בנסיון לרצח שלו, שהרי ניסתה לדוקרו בפלג גופו העליון, ואף הודתה בחקירתה כי: "ראיתי את [איך] אני חותכת את שמעון ומוציאה ממנו את האיברים שלו" (נספחים 198, 199).

372. בהמ"ש היפנה אותה להסתכלות פסיכיאטרית בביה"ח "מזרע" וביום 10.5.12 (שבוע אחרי ניסיון הרצח של שוקרון) נכתב אודותיה דו"ח, שכלל את הדברים הבאים: בע' 2: "מוסרת כי בשבועיים האחרונים...הרגישה דחף לנסות לחתוך בו אדם ולכן הגיעה עם **סכין** למעונות בקצרין...לדבריה הדחף הזה הינו חזק מאד, קשה לה להתאפק ויכול להיות שתנסה זאת שוב...ב-6.5.12...מוסרת כי במספר שנים אחרונות החלה לחשוב על לחתוך בן אדם..."

ובע' 3: " בבדיקה חוזרת במוסדנו ב-10.5.12, בהכרה מלאה, מוזנחת, מרושלת, שיתפה פעולה, **מניפולטיבית**, בבדיקה זו החליטה לא לספר מה שהתכוונה לעשות כי זה לדעתה מעכב את שיחרורה הביתה. לדבריה היו לה "פנטזיות" אך לא עשתה כלום..."

ובע' 6: "נראה [נראית] צעיר [צעירה] מכפי גילו/ה....לאחרונה חשה דחף לחתוך בן אדם ולהכנס פנימה".

העתק דו"ח ההסתכלות (גיליון קבלה) מצ"ב כ**נספח 207.**

373. ביום 25.5.12 נכתב מכתב קצר מביה"ח "מזרע" לפרקליטות מחוז חיפה במסגרת תשובה לעתירה שהגישה א.ק (כנראה כנגד כבילתה באזיקים). נכתב בו, בין היתר, כי "כאשר השוטר ביקש לשוב ולאזוק אותה, הנבדקת התנגדה ...ניסתה לנשוך את השוטר", וכן: "גילתה רמת אלימות יוצאת דופן והיוותה סכנה ממשית לסובבים זמן ממושך", וכן: "ב- 24.5 הזיקה לעצמה בשריטה עמוקה בידה ע"י עפרון שקיבלה לצורך ציור" .

העתק המכתב מצ"ב כ**נספח 208.**

374. ביום 28.5.12 כתב הפסיכיאטר של ביה"ח "מזרע" את חוות דעתו אודות א.ק לבהמ"ש.

בחווה"ד המפורטת כלל את רוב הדברים שנכתבו אודות א.ק בדוחו"ת ההסתכלות, וכמו כן הוסיף:

בע' 5: הוא מציין כי כי בבדיקותיה של א.ק צויין כי היא **מניפולטיבית** וכי אמרה שבשנים האחרונות התעורר בה הדחף לחתוך אנשים.

ובע' 7 הוא מציין כי בהסתכלות יום 15.5.12 הוסרו מא.ק האזיקים בשעה 16:00 והיא היתה שקטה, אבל בשעה 23:00 "....השוטר התבקש ע"י הממונים עליו לאזוק שוב את הנבדקת ...צעקה...איימה על אנשי הצוות הסיעודי, על שוטר ורופאה תורנית...החלה לאיים בתקיפה פיזית. דפקה ראשה בקיר. הצוות הצליח להשתלט עליה ובעקבות חשש לנזק פיזי לה ולסובבים הוחלט להגבילה...**הנבדקת היתה אלימה מאד בזמן הגבלתה הפיזית והוגבלה רק בעזרת צוות סיעודי מתוגבר**...קיבלה טיפול הרגעתי בזריקה [שם וכמות] הנבדקת לא נרגעה, המשיכה

לאיים פיזית על הסובבים, ניסתה להוריד את הקשרים ולפגוע בעצמה. בהמשך...קיבלה טיפול הרגעתי נוסף [שם וכמות] ללא השפעה על התנהגותה. הוחלט על המשך הקשירה מחשש לסיכון מיידי".

ובע' 8: "..בגיל הבגרות הדמויות שליוו אותה היו 'זאבה רעה וזאבה טובה', מתארת את התוקפנות שלה לזאבה...".

ובע' 10 – העמוד המסכם והאחרון: "דיון וסיכום: .."יש לה כבר זמן מה דחף לחתוך אנשים ולראות מה יש בתוכם. לדבריה הדחף הזה חזק מאד, קשה לה להתאפק ויכול להיות שתנסה זאת שוב.."

בסיום חוו"ד קבע כי יש לה הפרעת אישיות קשה אולם היא כשירה לעמוד לדין.

העתק חוו"ד מטעם הפסיכיאטר של ביה"ח "מזרע" מצ"ב כ**נספח 209.**

375. בחודש יוני 2012 ערך ביה"ח "מזרע" בדיקה פסיכודיאגנוסטית ל-א.ק, ובה נכתב:

בע' 1: "בשנים האחרונות לדבריה, החלה לחשוב על 'לחתוך בו אדם'.."

בע' 2: "[א.ק] נראית צעירה מכפי גילה, פניה יפות ועדינות", וכן: "מעוררת רגשות מעורבים: מצד אחד היא מעוררת אמפתיה למול פגיעות ונזקקות שחושפת לרגעים, ויחד עם זאת עולה רתיעה מפני מבטיה הבוחנים, אותם היפנתה מדי פעם לפעם..."

בע' 4: "...עולה רצון תוקפני לטרוף ולפגוע...נראה כי כהגנה משתמשת במנגנונים של היפוך, **והופכת לתוקפן עד להנאה סדיסטית**".

ובע' 7: "...פגיעות ונזקקות אותן [א.ק] לא מסוגלת להכיל ובתגובה **הופכת תוקפנית עד לכדי הנאה סדיסטית**".

העתק דו"ח הבדיקה הפסיכודיאגנוסטית מצ"ב כ**נספח 210.**

376. לאחר קבלת חוו"ד של הפסיכיאטר המחוזי לפיה א.ק כשירה לעמוד לדין, נערכה לה חוו"ד נוספת בביה"ח "שערי מנשה" והפעם נקבע כי היא איננה כשירה לעמוד לדין. לפיכך היא אושפזה בביה"ח "מזרע" למשך כשנתיים, עד לחודש יולי 2014.

377. כשבועיים לאחר שיחרורה של א.ק מהאישפוז הממושך בביה"ח, בתחילת חודש אוגוסט 2014, **היא כבר תיכננה לרצוח (גם) את השכן שלה, ואף הכינה כבר סכין וכפפות לשם כך.**

היא סיפרה על כך לחברתה ע.ג (כמו גם שרצחה את המנוחה, וראו בנדון בסע' 390 – 393 להלן) וע.ג סיפרה זאת למטפלות שלה בביה"ח.

378. מהמטפלות עבר הדיווח במהירות לפסיכיאטרית של ביה"ח (שטיפלה גם בא.ק) - דר. איזבלה קריינין – וזו שוחחה עם א.ק בטלפון ביום 6.8.14.

וראו להלן תוכן **המיזכר (בכתב יד) שכתבה דר. קריינין ביום 6.8.14,** ואף הוא **ראיה חדשה מ-2017**, אשר מצוטט כאן במלואו (כל ההדגשות עם קו הינן במקור).

ע' 1- "אל: דר. בן אפרים, (פסיכיאטר מחוזי), 6.8.14
מאת: דר. בלה קריינין, פסיכיאטרית
בקשה להוראת בדיקה
דר. בן אפרים שלום רב!
בהמשך לשיחתנו הטלפונית: **שוחחתי היום עם גב' [א.ק]** עליה ידוע כי היתה מאושפזת פעמים רבות במזרע וכנראה מאובחנת כסכיזופרנית. **בשיחה איתה אמרה לי [א.ק] כי "יש לה רעב" לרצוח מישהו, כמו דחף. לדבריה, בינתיים משתלטת על זה, אך בקושי. לדבריה רוצה לרצוח את השכן שלה. בינתיים עשתה "הכנות לרצח" וקנתה סכין וכפפות.** בשיחה איתה אמרה גם כן כי אינה נוטלת טיפול תרופתי (אומנם, לפני מס' ימים קיבלה זריקת [שם הזריקה + ת.ז של א.ק + תאריך הלידה שלה]
ע' 2- המשך – לדבריה אינה רוצה [ל.ב] אצל פסיכיאטר מטפל (בשם ולרי) כי חוששת שיאשפזו אותה.
לסיכום: **[א.ק]** עם רקע פסיכיאטרי ידוע **מגלה מחשבות לרצוח איש מסוים (שכנה). קיים חשד גבוה למצב פסיכוטי עם סיכון (עשתה הכנות לרצח) זקוקה לבדיקה פסיכיאטרית דחופה בכפיה.**
בברכה
[חותמת וחתימה]"
העתק המיזכר מצ"ב כ**נספח 211.**

379. וראו את **המניפולטיביות** העצומה של א.ק, אשר בראיון טלויזיוני בשנת 2016 לתוכנית "הצינור", נשאלה במונה 5:13 דקות ע"י המראיין: "בתוך עצמך מסתתרת מישהי שרוצה לרצוח?", והשיבה בצחקוק "ילדותי", תוך כדי הנפת ידיים לצדדים: "לא, לא, אני בן אדם נחמד".
העתק הראיון הטליויזיוני מצ"ב כ**נספח 212.**

380. **ובחזרה למיזכר שכתבה דר. קריינין. מיד בעקבות כתיבתו הפסיכיאטר המחוזי אכן הוציא ל-א.ק צו אישפוז כפוי מיידי, והיא אושפזה מחדש בו ביום, הפעם בביה"ח "מזור".**
העתק צו האישפוז הכפוי מצ"ב כ**נספח 213.**

381. [וראו גם אישורה של א.ק עצמה בהודעתה מיום 18.10.17 – נספח 224 - בע' 3 כי בעקבות דיווחה של ע.ג לפסיכיאטרית, א.ק נעצרה שוב: "אחרי שהשתחררתי מהאשפוז הראשון טחב [הזאבה הפנימית שדוחפת אותה לרצוח] חזרה וכן דברתי עם ע.ג בטלפון. (במציאות זה היה פנים מול פנים, בביקורה את ע.ג ברמב"ם)

התקשרתי לטלפון שלה, אני חושבת שהיא היתה מאושפזת ברמב"ם...עלו לי תחושות...לפתוח גבר גדול ולהכנס לבטן שלו...ע.ג היא היחידה שהבינה אותי ואז היא אמרה לפסיכיאטרית שלה והיא שלחה לי אמבולנס הביתה לקצרין ולקחו אותי ל"מזרע". הפסיכיאטרית דיברה איתי בטלפון ואז שלחה לי אמבולנס"].

382. ביום 14.8.14 כתבה דר. מירונוב מביה"ח "מזור" דו"ח ביקור לגבי א.ק וציינה בו לגביה כי א.ק "**שואלת אותי האם אני חושבת שהיא מסוגלת להרוג. שאלתי אותה מה היא בעצמה חושבת. [א.ק] ענתה לי בחיוב, כן יכלה להרוג** כדי שהמחשבות ייפסקו....אומרת שזה קשה, 'כל הזמן לחשוב על הסובבים כמו על בשר. **יותר קל להרוג בן אדם שלא מכירה**'..."

העתק הדו"ח מצ"ב כ**נספח 214.**

383. ביום 3.9.14 כתבה דר. מירונוב דו"ח נוסף ולפיו **א.ק "ממשיכה לגלות מחשבות רצחניות** גם בשיחות עם פסיכולוגית....ממשיכה לדבריה לחפור בעבר כדי להבין מדוע השד נכנס בה ...'הוא...רוצה להרוג'....לא הורגת כי 'לא רוצה לאכזב את אמא ולא רוצה לכלא".

העתק הדו"ח מצ"ב כ**נספח 215.**

384. ביום 9.9.14 כתבה דר. מירונוב דו"ח נוסף לגבי א.ק ולפיו היא "מספרת על שיפור במצבה, **שוללת מחשבות רצחניות, לדבריה בעקבות התרופות. יחד עם זאת מרגישה ריקנות כי 'מחשבות הללו הן חלק מנשמתה'**....מספרת שבבית הפחיתה על דעת עצמה חצי מהמינון....כי מרגישה את עצמה לא יכולה לצייר כמו פעם, היא כמו רובוטית. חולמת להתחיל לימודים..."

העתק הדו"ח מצ"ב כ**נספח 216.**

385. עינינו הרואות כי א.ק שוחררה מביה"ח שוב בחודש ספטמבר 2014. מאז היא משוחררת ולמן שידורה של התוכנית "צל של אמת" (בתחילת 2016) ועד היום, היא מתראיינת לפרקים לתקשורת על כך שהיא כביכול כלל לא מעורבת ברצח המנוחה, ו"מה רוצים ממנה", מטיילת עם המראיינת הרחומה והלא מעמתת, כשמטפחת אדומה לראשה, ומצחקקת צחקוקים של ילדה "בשמלה אדומה ושתי צמות".

<u>הראיות שנאספו כנגד א.ק בשנים 2017, 2018, 2019:</u> (<u>הכוללות כמובן גם את נספחים 211-216</u> והאמור בסע' 377-385 לעיל). חלקן, שיתואר להלן, היו קיימות בידי הפרקליטה המטפלת כבר בעת שהח"מ ביקשן, ביום 11.8.16, אולם רק אחרי מסע יסורים של הח"מ, הועברו ממנה אליו בימים 1.10.17 וכן 9.11.17.

386. בחודש מרץ 2016 שודרה בערוץ 8 התוכנית "צל של אמת", אשר כללה ארבעה פרקים שעסקו בחקירת רצח המנוחה, ובה צוין, בין היתר, כי א.ח הפליל את א.ק ברצח המנוחה.

387. במהלך הפרק הרביעי, שעסק בא.ח ובא.ק, שודרו דבריו המוקלטים של שוקרון, שנמסרו ליוצרי התכנית, ובהם סיפר כי א.ק הצמידה סכין לצווארו בעת שניסתה לדקור אותו (וראו בנדון 362 לעיל).

388. בעקבות שידור התוכנית, התקשרה ביום 31.3.16 הגב' רונית סדגר, שהיתה בסוף שנת 2014 מנהלת המרכז לטיפול בנפגעי תקיפה מינית בביה"ח "בני ציון" בחיפה, לסמי, קצין נפגעי עבירה בימ"ר חוף. בשיחה היא דיווחה לו כי בעבר [בשנת 2014] מטופלת ששהתה אצלם באשפוז [ע.ג] סיפרה לה וכן לצוות המטפל בבתי החולים "בני ציון" ו"רמב"ם" בחיפה, כי חברה שלה [א.ק] סיפרה לה שהיא זו [א.ק] שרצחה את המנוחה, וכן כי היא מתכננת לרצוח את שכן שלה. הקצין העלה דברים אלה על הכתב במיזכר.

העתק המזכר מצ"ב כ**נספח 217.**

389. מאז חלפה לה כמעט שנה (!) ודבר לא נעשה עם פניה זו.

בינתיים, בחודש דצמבר 2016, הגישה א.ק תביעת לשון הרע לבימ"ש השלום בתל אביב (שהועברה בהמשך לבהמ"ש בעכו) כנגד הגב' א.ב, ובה תבעה ממנה פיצויים בשל פרסומים פוגעניים שא.ב פרסמה אודותיה (בפייסבוק ועוד) ולפיהם א.ק היא שרצחה את המנוחה (וראה בנדון גם בסע' 400 להלן).

בסוף חודש פברואר 2017 חקרו "פתאום" חוקרי ימ"ר צפון את המטפלות של ע.ג. זו האחרונה התאבדה, למרבה הצער, ביום 1.5.15, כתשעה חודשים אחרי שדיווחה לצוות המטפל שלה בשני בתי החולים, כי א.ק הודתה בפניה שהיא זו שרצחה את המנוחה, והוסיפה כי א.ק מתכננת לרצוח את השכן שלה, ואף הכינה סכין לשם כך. [לדברי ע.ג א.ק התוודתה בפניה פעמיים כי היא רצחה את המנוחה. פעם ראשונה בעת שאושפזו יחדיו בביה"ח "מזרע" בשנת 2013,2012 ופעם שניה בשנת 2014, אחרי שא.ק שוחררה מאשפוזה הראשון ב"מזרע", ובאה לבקר את ע.ג בביה"ח "רמב"ם"].

<u>וראו הודעות הצוות הרפואי</u>

390. הודעת <u>יעל שושני</u> - המטפלת של ע.ג במרכז לטיפול בנפגעי תקיפה מינית (בביה"ח "בני ציון") מיום 13.2.17. לדבריה בשנת 2014, אחרי חודש אוגוסט, הגיעה אליה ע.ג לפגישה וסיפרה לה ש**חברתה, שהיתה מאושפזת עמה בעבר בבי"ח מזרע, סיפרה לע.ג שהיא זו שרצחה את המנוחה, ובביקור נוסף של אותה חברה אצל ע.ג**

בבי"ח רמב"ם (בסמוך לפני פגישת ע.ג והמטפלת) החברה סיפרה לה שוב כי היא שרצחה את המנוחה וכי היא גם מתכננת לרצוח את השכן שלה, ואף הכינה חבל וסכין לשם כך.

וראו שם בע' 2: "המידע הזה ערער אותה [את ע.ג]...**אני רוצה לציין דבר חשוב, שע.ג היתה במצב דכאוני ולא במצב פסיכוטי כלשהו, ואני בטוחה ללא ספק כמטפלת של ע.ג, שע.ג סיפרה את האמת על הביקור של אותה בחורה, והיא לא המציאה את זה**. בעקבות המידע שמסרה ע.ג אני שתפתי את דר. בני שגם אורית בני, מתאמת הטיפול, גם קבלה אותו מידע מע.ג".

העתק ההודעה מצ"ב כ**נספח 218.**

391. וראו הודעת אורית בני מיום 15.2.17 - העובדת הסוציאלית של ע.ג אשר טיפלה בה החל משנת 2012. לדבריה בחודש דצמבר 2014 ע.ג אושפזה מרצון במחלקה פסיכיאטרית בבי"ח רמב"ם, ובאחד מביקוריה השבועיים של אורית אצל ע.ג, בסוף אותו חודש, "**ע.ג היתה מאד נסערת ואז ע.ג סיפרה לי שחברה שלה בשם אולה [א.ק] הגיעה לבקר אותה במחלקה הפסיכיאטרית שבה היא מאושפזת, ואולה סיפרה לה שהיא רצחה בעבר את תאיר ראדה**. אולה גם סיפרה לע.ג שהיא למדה בעבר באותו בית ספר...שבו נרצחה תאיר ראדה....**ע.ג סיפרה לי [גם ש] באותה שיחה אולה אמרה לה שיש לה דחף לרצוח שוב מישהו, והיא כבר קנתה סכין והיא יודעת את מי הולכת לרצוח ...מישהו שהיא מכירה והוא יהיה הקרבן**".

וכן: "ע.ג סיפרה לי עוד שאת אולה היא מכירה מאשפוז קודם שהיה לשתיהם בבית חולים מזרע ושהקשר שלהם היה מאד קרוב. **ע.ג אמרה לי שאולה מאד חשובה לה ושהיא לא רוצה לפגוע בה, ושהיא מאמינה לסיפור ובגלל זה היתה נסערת וחששה לדווח על מה שאולה סיפרה לה**". [מה שמפריך מראש טענה של עלילה מצד ע.ג כלפי חברתה הטובה א.ק] "אני באותה פגישה עודדתי את ע.ג לדווח על מה שאולה סיפרה לה וזה יותר בגלל החשש שתפגע במישהו נוסף, כפי שסיפרה לע.ג. **לע.ג היה קשה להחליט אם לעשות את זה או לא** ובזה נגמרה הפגישה ביננו. אחרי הפגישה עם ע.ג בביה"ח דיווחתי ליעל שושני...מה שע.ג סיפרה לי....ידוע לי בהמשך שע.ג סיפרה ליעל את אותו הדבר....אני לא יודעת איך הסיפור התגלגל לאחר הדיווח שלי ליעל אבל **נודע לי שאותה אולה אושפזה אח"כ במזרע בעקבות האמירות שלה". [ואכן אולה אושפזה מחדש בעקבות הדיווח של ע.ג,** וראו בנדון בסע' 378, 380 להלן].

כמו"כ מספרת אורית בני בע' 3 להודעתה כי דיווחה על דברי ע.ג לאמא שלה – דר. אהובה בני, אבל למשטרה לא דיווחה. "עודדתי את ע.ג לדווח ודיווחתי ליעל ולדר. אהובה בני, ואחרי תקופה שבטלויזיה התחילו לדבר שלא בטוח שזדורוב הוא

שרצח את תאיר ראדה, אז דברתי שוב על זה עם יעל שושני ואני יודעת שבסוף הם אלה שהגישו דיווח למשטרה [בסוף מרץ 2014], ואני אחרי הכתבה גם דיווחתי לאחראית מטעם משרד הבריאות בשם יעל ברוך".

ובע' 4: "ע.ג סיפרה לי שאולה סיפרה לה איך היא רצחה את תאיר ראדה אך אני לא זוכרת ולא יכולה להגיד לך. גם כל המידע שיש בתקשורת, הכל מתערבב לי ולא רוצה להגיד סתם כי אני לא זוכרת.

[לגבי המניע של אולה לרצח] **ע.ג סיפרה לי שאולה אמרה לה שיש לה דחפים לרצוח ויש בה חיה או מפלצת שרוצה דם**, וכן: "כשפגשתי את ע.ג היא היתה מאד נסערת ולפי דעתי זה היה יום לפני או באותו יום שאני פגשתי את ע.ג... בחודש דצמבר 2014".

העתק ההודעה מצ"ב כ**נספח 219.**

392. וראו הודעתה של דר. אהובה בני, אמה של אורית בני, מיום 13.2.17.

היא מספרת כי היא עובדת משנת 2003 כפסיכיאטרית במרכז לטיפול בנפגעי תקיפה מינית השייך לביה"ח "בני ציון". ע.ג טופלה ע"י העובדת הסוציאלית יעל שושני וגם ע"י אורית בני, וגם העדה עצמה טיפלה בה כפסיכיאטרית.

אורית בני דיווחה לעדה כי ע.ג התקשרה אליה כשהיתה מאושפזת בביה"ח רמב"ם וסיפרה לה שאולה הגיעה אליה לביקור וסיפרה לה שרצחה את המנוחה וכן מתכוונת לרצוח אדם נוסף, ו"התייעצה עם אורית מה לעשות, היות והיא חוששת שאדם נוסף בסכנה. הבת שלי עדכנה אותי באירוע...בנוסף, יעל שושני...גם היא דיווחה לי שע.ג מסרה לה שאותה חברה רצחה את תאיר ראדה ויש לה דחף לרצוח עוד אדם...הן ייעצו לע.ג לפנות למשטרה ולדווח אך היא מאד פחדה ולא רצתה לדווח, אז נמסר לה שהיא צריכה לדווח לצוות שמטפל בה... ברמב"ם ואני יודעת שהיא דיווחה לצוות...

לאחר זמן מה...היתה כתבה בטלויזיה על רצח תאיר ראדה...אז יעל ואורית עשו קישור וראו שכנראה אותה א.ק זאת אולה שע.ג דברה עליה, אז התכנסנו עם המנהלת רונית סדגר וניסינו להבין מה הם עשו עם המידע של ע.ג, וזה לא היה ברור. סיכמנו שרונית סדגר תדווח למשטרה..." [ורונית סדגר דיווחה כאמור ביום 31.3.16].

העתק ההודעה מצ"ב כ**נספח 220.**

393. וראו הודעת רונית סדגר מיום 26.1.14 [תאריך שגוי והזוי], שאותה מסרה, כפי שנכתב בה, לאחר ובעקבות דיווחה הטלפוני מיום 31.3.16 לקצין החקירות.

"לאחר שהיתה כתבה בדוקו על רצח הנערה תאיר ראדה, ועלה שם באחד הפרקים כי בחורה שמכונה א.ח [הכוונה לא.ק] רצחה את תאיר ואז...יעל שושני פנתה אלי

ואמרה לי [את דיווח ע.ג]....התקשרתי לדר. מרמור, מנהלת המחלקה הפסיכיאטרית ברמב"ם ושאלתי אם הם דיווחו על מה שע.ג דיווחה להם...ובהמשך אמרה לי שהם לא דיווחו, ואז אני החלטתי לדווח על כך למשטרה ושוחחתי עם סמי שהוא קצין חקירות מחוזי..."

העתק ההודעה מצ"ב כ**נספח 221.**

394. **וראו הודעות שתי הנשים הבכירות, מנהלת המחלקה הפסיכיאטרית בבי"ח "רמב"ם" – דר. איזבלה קריינין, ומנהלת השירות הפסיכיאטרי ב"רמב"ם - שרה מרמור, אשר אף אחת מהן לא היתה בקשר ישיר עם ע.ג, ולא שמעה ממנה בעצמה את הדברים. השתיים, אשר ממרום מעמדן היו אחראיות לדווח למשטרה מיד על דברי ע.ג לגבי התוודות א.ק בפניה (ולא בפני צוות רפואי), מעלו בתפקידן ובחובתן הציבורית, ולכן משנחקרו בחלוף כשלוש שנים על הדברים ועל מחדל הדיווח, ניסו לטשטש את אחריותן בתירוץ המקומם והשיקרי, לפיו כביכול היה ידוע להן מלכתחילה שהמאושפזים מדמיינים דברים....**

395. וראו הודעת דר. איזבלה קריינין מיום 19.2.17, בה מסרה כי אשפוזה הראשון (מרצון) של ע.ג במחלקתה ב"רמב"ם" היה בין 28.7.14 ועד 18.9.14 [מתאים לתאריך כתיבת נספח 211 על ידה, ביום 6.8.14] והשני מיום 4.12.14 ועד יום 8.1.15. באחד משני האשפוזים הגיעה למחלקה אצלנו חברה של ע.ג, ולדברי ע.ג החברה סיפרה [כאן דר. קריינין מפגינה חוסר זכרון האם לפי דיווח ע.ג, א.ק התוודתה כי רצחה בעצמה את המנוחה או רק יודעת מי רצחה וכו']. "אנחנו דנו בענין של המידע של ע.ג והחלטנו לא לתת לזה חשיבות כי לא כל כך האמנו. ע.ג היתה מאד נסערת עקב המידע ...ואני לא דברתי איתה על הענין של המידע שקבלה מאותה החברה שבאה לבקר אותה. ברצוני לציין כי עם הבנות האלו יש בעיה של אמון...[אבל דר. קריינין האמינה, כידוע, מאד לע.ג, וראו בנדון מיד להלן] ובגלל שאותה חברה שסיפרה לע.ג על המידע [א.ק] התנהגה בצורה דרמטית וחתכה את עצמה במחלקה, קשה היה להעריך כמה היא אמינה...ואז לא ייחסנו חשיבות.." [ולמה אותה חברה - א.ק - הגיעה מחדש למחלקה הפסיכיאטרית?? כי דר. קריינין אשפזה אותה בצו כפוי ביום 6.8.14 בעקבות דברי ע.ג, להם האמינה גם האמינה!!] .

בע' 3 היא נשאלת: "האם דווח לך על כך שאותה חברה של ע.ג אמרה לה עוד, שהיא מתכננת לרצוח אדם נוסף?", ומשיבה: "לא. ממש לא".

כשנשאלה למה לא דיווחו למשטרה, היא השיבה שהם קיבלו את המידע מע.ג, ואמינותה עמדה בסימן שאלה.

העתק ההודעה מצ"ב כ**נספח 222.**

396. **<u>דר. קריינין שיקרה בעדותה</u>(!) משום שהיא עצמה האמינה מאד לדברי ע.ג לגבי א.ק ולכן גם מיהרה לדבר בעצמה עם א.ק ביום 6.8.14,** כאמור בסע' 378 לעיל, **ואז התברר כי ע.ג דברה אמת משום ש<u>א.ק אישרה באוזני דר. קריינין (למיצער) את דברי ע.ג כי א.ק מתכוונת לרצוח את השכן שלה</u>, ואף הכינה <u>סכין וכפפות</u> לשם כך!**

לכן גם דר. קריינין ביקשה מהפסיכיאטר המחוזי להוציא לא.ק צו אישפוז כפוי והרי כך בדיוק הוא עשה מיד באותו יום. (היא אושפזה מחדש בפעם השניה, לאחר שרק שוחררה תקופה קצרה קודם לכן מאשפוזה הקודם שנמשך למעלה משנתיים (בעקבות נסיונה לדקור את שוקרון בפלג גופו העליון ביום 3.5.12).

וכאן לא רק צף השקר הגס של דר. קריינין אלא גם נשאלת השאלה מדוע למרות שהיא נכחה לדעת כי ע.ג דיווחה דיווח אמת לגבי כוונת א.ק לרצוח (שוב), היא לא דווחה מיד במקביל למשטרה על ה"חצי" השני האמיתי של דברי ע.ג, שנשא פני עבר, ואשר לפיו א.ק רצחה את המנוחה??? מדובר במחדל ענק ושערורייתי, שהרי אם היתה מדווחת מיד למשטרה אז המשטרה היתה תופסת מיד את הסכין והכפפות שהכינה א.ק, וניתן היה גם ללמוד מהסכין הזו על הסכין ששימשה לרצח המנוחה. (ויצויין כי גם עקבותיה של הסכין שנתפסה ביום 16.6.06 אצל א.ק, וראו בנדון סע' 338 לעיל, אבדו לנצח, לטענת הפרקליטות, משזו השיבה לח"מ כי גם היא לא קיימת וגם לא צילמו אותה, ואין שום נתונים לגביה...)

כמו כן, לו דר. קריינין היתה מדווחת בזמן אמת למשטרה אז ניתן היה כמובן גם לחקור ישירות את ע.ג על התוודות א.ק ברצח המנוחה (ולא "לתת" לה להתאבד תשעה חודשים מאוחר יותר מבלי להחקר).

למותר לציין כי מחדל ענק זה הוא שגרם לדר. קריינין לשקר בעדותה במשטרה.

397. **מן הראוי להדגיש כי גירסת דר. קריינין ושרה מרמור כאילו ע.ג מראש לא היתה ראויה לאמון, נסתרת, כאמור, לא רק ע"י מיזכרה והתנהגותה בפועל של דר. קריינין, אלא גם ע"י הודעות המטפלות הישירות של ע.ג, יעל שושני ואורית בני,**

ששמעו וראו ישירות את ע.ג בעת שדיווחה על התוודות א.ק. מהודעותיהן של אלה עולה, כזכור, כי היא היתה נסערת, והן ניסו לשכנעה להתלונן במשטרה על א.ק, וע.ג אמרה שהיא חוששת לעשות זאת בשל חברותה הטובה עם א.ק.

כמו כן **יעל שושני אף הוסיפה כי ע.ג לא היתה פסיכוטית אלא דכאונית, והיא התרשמה כי ע.ג דוברת אמת.**

לא זו אף זו, גם מנהלת המרכז לטיפול בנפגעי תקיפה מינית בביה"ח "בני ציון", רונית סדגר, טרחה כאמור (באיחור) בחודש מרץ 2016, לברר אצל שרה מרמור אם דיווחה למשטרה, ומשהתברר לה שלא, רונית דיווחה בעצמה, והתירוץ השקרי של כביכול חוסר אמינות ע.ג, כלל לא עלה בשיחתן!

398. וראו הודעתה השקרית של שרה מרמור מיום 19.2.17, שבה היא מוסרת כי שמעה אחרי כמה ימים מהאחות האחראית שירה או מדר. קריינין שע.ג סיפרה [על התוודות א.ק] ו"אנחנו לא ייחסנו לזה בכלל חשיבות בהתחלה כי אנחנו שומעים מחולים הרבה מחשבות דמיוניות גם סביב מעשים שהם ביצעו...זה נראה לנו דימיוני מה שהיא מדברת...היו לנו חולים שאמרו שהם רצחו את רבין..." [ואולם כאמור בפועל הן כן התייחסו מאד ברצינות לדברי ע.ג בנוגע לתוכנית א.ק לרצוח את השכן].

גם שרה מספרת שלא פגשה את ע.ג.

העתק ההודעה מצ"ב כ**נספח 223.**

399. גם אחרי הצטברות הודעות המטפלות לגבי א.ק, המשטרה לא טרחה לזמנה לחקירה, ורק לאחר שמונה חודשים, ביום 18.10.17, נחקרה א.ק ע"י ימ"ר צפון **ונגבתה ממנה הודעה שערורייתית "פתוחה"**, שתועדה בצילום, **במקום הודעה תחת אזהרה כחשודה ברצח, נוכח הטחת החוקר בה כי לדברי ע.ג היא התוודתה בפניה כי רצחה את המנוחה. זאת, מן הסתם, בהנחייה "מגבוה" לפיה אסור בשום פנים ואופן לחקרה תחת אזהרה כדי לא להעמיד, חלילה, את פסה"ד החלוט של בהמ"ש העליון בספק או באור מביך.**

במהלך גביית הודעתה היא צחקקה לפרקים עם גובה ההודעה ועם החוקרת הנוספת, וזכתה להזדהות, לעידוד ולעזרה בעיקר מהחוקרת.

וראו הודעת א.ק מיום 18.10.17 (שהוסרטה), המצ"ב כ**נספח 224.**

העתק דיסק חקירתה מיום 18.10.17 מצ"ב כ**נספח 225.**

בע' 1 היא מספרת שלמדה בבית ספר "נופי גולן" בעבר.

בע' 2 היא מספרת כי שבועיים אחרי ששוחררה מאשפוז של למעלה משנתיים [ממאי 2012 עד אמצע 2014, בעקבות נסיון רצח שוקרון] הוחזרה לאשפוז נוסף,

ומשקרת במסגרת המניפולטיביות הרבה המאפיינת אותה, באומרה כי היה זה כביכול אשפוז מרצון ועפ"י בקשתה, בהסתירה את העובדה כי במצוותה של דר. קריינין היא אושפזה כאמור בכפייה, כנגד רצונה [ואם לא די בכך, גם השתוללה וניסתה לתקוף באלימות את הצוות המטפל, במטרה להשתחרר מהמחלקה].

כמו"כ, היא מציינת כי היתה חברתה של ע.ג, וכי השתיים שהו יחדיו באשפוז הראשון של א.ק, שהיה במזרע, ולאחר שחרורה א.ק ביקרה את ע.ג במחלקה הפתוחה ברמב"ם, ללא השגחה/פיקוח.

במונה 15:42 בדיסק החקירה (נספח 225) החוקר מטיח בה כי מחומר החקירה עולה כי היא סיפרה לע.ג שרצחה את המנוחה, וא.ק משיבה **בהססנות**: "**לא נראה לי. לא נראה לי**" [מה שמלמד, למצער, כי סברה שישנה אפשרות שכן אמרה לה זאת], והחוקר שואל: "מה זה לא נראה לך?", ורק אז היא מתקנת עצמה ואומרת (בע' 2 להודעה) שלא אמרה לע.ג את הדברים שייחסה לה, וכי דיברה עם ע.ג על גירסת א.ח כנגדה ועל חקירתה בעקבות גירסתו.

בע' 3 (68-70) להודעה הדברים נרשמים באופן יותר מרוכך. נרשם כי היא נשאלה אם אמרה לע.ג בבי"ח רמב"ם (וכן בבי"ח "מזרע") כי רצחה את המנוחה, וכי השיבה: "**לא נראה לי**. לא ספרתי. **יכול להיות שאני אמרתי לה: 'הלואי שאני עשיתי זאת'** כי טחב קורעת אותי לגזרים בכל רצח" [והדברים מתועדים בדיסק החקירה החל ממונה 15:42 והלאה]. **בדיסק החקירה היא מוסיפה במונה 44:10 כי גם אמרה דברים אלה לא.ח, אולם החוקר לא רושם דברים אלה בהודעתה. חוקר: "אז מה אמרת לה?** (אחרי שכבר אמרה את הדברים דלעיל) **א.ק: "לא זוכרת מה אמרתי לה". חוקר: "הלואי וזה אני?" א.ק: "כן. אמרתי את זה ל[א.ח – נוקבת בשמו הפרטי]..."** ואז ממהרת לסייג זאת ומוסיפה: "אמרתי את זה אולי" וממלמלת...

בהמשך, במונה 48:36 היא מסבירה כי טחב זו דלוזיה של זאבה ששומרת עליה.

העתק קטע הדיסק שבו א.ק השיבה ש"לא נראה לי. לא נראה לי" שאמרה לע.ג שרצחה את המנוחה + ש"טחב" קורעת אותה בכל רצח + כי סיפרה גם לע.ג **וגם לא.ח** כי **הלואי** והיא היתה רוצחת את המנוחה, מצב כ**נספח 226.**

לאחר מכן, בע' 3 להודעתה מוטח בה כי עולה שאמרה לע.ג כי היא מתכוונת לרצוח את השכן וכי לצורך כך קנתה סכין וחבל, וא.ק משיבה בע' 4,3 כי אכן סיפרה לע.ג שרוצה לפתוח גבר ולהכנס לתוך גופו, וע.ג סיפרה זאת לפסיכיאטרית, שאשפזה מחדש את א.ק.

במונה 15:55 <u>היא מכחישה כי סיפרה לע.ג שהכינה סכין כדי לרצוח את השכן שלה</u> (למרות שהודתה, כידוע, בכך באוזני דר. קריינין, ולכן אושפזה מחדש!): "אני לא יודעת על איזה חבל וסכין אתה מדבר...לא קניתי שום סכין".

בע' 4 א.ק מספרת שהיא וע.ג היו חברות טובות, וכי בשלב מסוים ע.ג רצתה להיות בת זוג שלה וא.ק סרבה.

בסוף העמוד מוטח שוב בא.ק כי ע.ג סיפרה שא.ק אמרה לה שהיא מתכוונת לרצוח את השכן וכי אף הכינה סכין לשם כך, וא.ק מכחישה: "אז היא סיפרה...אני לא אמרתי שום דבר אחר גם לע.ג".

400. ובחזרה לתביעת הפיצויים של א.ק כנגד הגב' א.ב בת.א 11334-12-16 של בימ"ש השלום בעכו (להלן: **התיק**, וראו בנדון סע' 389 לעיל).

לאחר שא.ב הגישה כתב הגנה שלחו הצדדים זה לזה שאלונים.

<u>בשאלון ששלחה א.ב לא.ק היא שאלה אותה</u> (בין היתר):

בשאלה 51 – "האם נפגשת [איתי] פנים מול פנים?

בשאלה 53 – "האם היו נוכחים בפגישות אלו או בחלקן אנשים נוספים?"

בשאלה 54 – "אם כן, צייני מי היו אנשים אלו?"

בשאלה 55 – "**האם נכון שבאחת מפגישות אלה הבאת איתך סכין?**"

בשאלה 56 – "אם כן, לאיזה מטרה הבאת את הסכין?"

בשאלה 59 – "**האם אמרת [לי] שיכול להיות שהיית מעורבת ברצח תאיר ראדה ז"ל אך אינך זוכרת זאת?**"

העתק השאלון מצ"ב כ**<u>נספח 227</u>.**

<u>ביום 15.6.17 השיבה א.ק לא.ב בתצהיר (מאושר כמובן ע"י עו"ד מטעמה) את התשובות</u> כדלקמן:

העתק תצהיר התשובות של א.ק מצ"ב כ**<u>נספח 228</u>.**

לשאלה 51 – "כן, לבקשת [א.ב]"

לשאלה 53 – "כן".

לשאלה 54 – "ארי פינס, יותם גולדמן [היוצרים והעורכים של הסידרה: "צל של אמת"] ותמיר קייסי" [חבר של א.ק, שעמו היתה בקשר לאחר שאושפזה ב"מזרע"].

לשאלה 55 – "**למיטב זכרוני כן, תמיר נלחץ מאד והתעקש שנלך עם סכין, והכניס לי בכוח סכין לתיק**".

לשאלה 56 – "כאמור, **למיטב זכרוני תמיר הכניס לי את הסכין לתיק.** לא התכוונתי לעשות בו כל שימוש".

לשאלה 59 – "הדברים זכורים לי במעומעם. זכור לי שבעקבות לחץ שהפעילה [א.ב] עלי, **אמרתי [לא.ב] דברים על מעורבות שלי כביכול ברצח תאיר** (דבר שכמובן מנותק מהמציאות) אך אינני זוכרת מה היה תוכן הדברים המדויק". לחץ?? האמנם??

טענתה של א.ק על לחץ כלשהו מצד א.ב, נטענה בעלמא, ללא שום פירוט או הסבר, והיא מופרכת על פניה בשל שלוש סיבות:

א. לאור העובדה כי למרות ה"לחץ" בכל חקירותיה בשנת 2012 היא הכחישה את טענת א.ח כי היא התוודתה בפניו ברצח המנוחה.
וראו בהקשר זה את דברי א.ק לכתבת ערוץ 10 אילה חסון בראיון המצולם משנת 2016, המצ"ב כ**נספח 229.** במונה 5:18 דקות, אמרה בנוגע לחקירתה בשנת 2012: "**כל החקירות זה פשוט הפעיל עלי מלא לחץ. אני מניחה שבאיזהשהו מצב בן אדם נשבר כבר, כאילו אין מה לעשות".**

אבל הפלא ופלא. עם כל הלחץ המתואר הזה בחקירתה, א.ק כלל לא נשברה בשנת 2012 אלא הכחישה, כאמור, את החשד כלפיה וכאמור עוד העלילה על א.ח, שהוא דווקא אוהב דם ואיברים חתוכים, וראו בנדון את פירוט המניפולטיביות שלה בסע' 411 להלן (אז ה"לחץ" של א.ב, בשיחת טלפון(!), שא.ק לא טרחה אפילו לתארו, "שבר" אותה??)
המסקנה היא ברורה וחדה: א.ב בכלל לא הפעילה על א.ק שום לחץ(!), וא.ק סיפרה לה שהיא רצחה את המנוחה מרצונה הטוב והחופשי(!) ומשום שהיא באמת רצחה אותה!

ב. לאור תשובותיה המופרכות של א.ק מס' 56,55, שבהן סיפרה כי תמיר, שהיה חברה, דחף לה כביכול **בכח** סכין לתיק. על פניו הרי מדובר בהסבר מופרך, המקביל לטענתה כי הודתה בפני א.ב ברצח המנוחה כביכול בגלל **לחץ** מצד א.ב.
הנה לנו אותה תבנית התחמקות שקרית, המדברת בעד עצמה.
וראה גם העובדה כי אותו "תמיר קייסי" (שהוא למעשה מר. אמיר כיאל) מסר לח"מ תצהיר ביום 19.7.18 ובו הפריך לחלוטין את טענתה של א.ק, כאילו הוא דחף לה בכח את הסכין לתיק.
העתק תצהירו של אמיר כיאל ("תמיר קייסי") מצ"ב כ**נספח 230.**

ג. לאור הכחשתה האיתנה בנדון של א.ב בהודעתה ביום 14.10.18 (ראו סע' 406 להלן וכן נספח 232), משעה 31:09 בע' 3(67-70) : "לא הפעלתי עליה שום לחץ. הדבר היחידי שאמרתי לה זה ש [א.ח] יצא דובר אמת בפוליגרף [במסגרת תיחקורו בתוכנית "צל של אמת"], זה היה משהו שיוצרי הסדרה שיתפו אותי, ורק כי היה אכפת לי מ[א.ק] כדי שתספר נכון את הצד שלה, רק זה יכול היה אולי להתפרש כלחץ ממני...[א.ק] היתה יכולה לבחור לא לדבר איתי או להתקשר אלי בכלל אם הרגישה שהלחצתי אותה".

401. ביום **1.10.17 שלחה ב"כ הפרקליטות מכתב לח"מ בנוגע לחומרי חקירה שבקש ממנה הח"מ, ובו חשפה ראיה חדשה** (שהח"מ "רדף" אחריה כבר מיום 11.8.16) **והיא העובדה כי שיחת הטלפון מיום רצח המנוחה בשעה 14:05, שבוצעה מהטלפון הקווי [04-6961504] למכשיר הסלולארי של א.ח, ושלגביה טען האחרון כי בה סיפרה לו א.ק כי: "אתה זוכר את מה שחלמתי עליו ורציתי לעשות? אז היום יהיה פה הרבה בלגאן"** (ראה גם סע' , 344, 355 לעיל), **אכן <u>בוצעה מקו הטלפון שבבעלות א.ק</u>, דהיינו מדירתם השכורה בקצרין!** (ראו נספח 190 נספח ד').

402. **ביום 9.11.17 שלחה ב"כ הפרקליטות מכתב נוסף לח"מ ובו בסע' 5 חשפה ראיה נוספת חדשה והיא כי קו הטלפון שממנו חויגה ביום הרצח השיחה מהטלפון הקווי שעל שם א.ק לא.ח (אכן) נעשתה מהבית ברחוב הדודאים 15 בקצרין** [שבו גרו בשכירות א.ח ו-א.ק ביום הרצח, וראו בנדון בסע' 349 ג' לעיל, הודעתה של א.ק נספח 185 בע' 2 למעלה כי שם אכן גרו, <u>נספח 191</u>, וכן סע' 356 לעיל).

403. בשנת 2017 העבירה ב"כ הפרקליטות לח"מ ראיה חדשה נוספת והיא פלט שיחות יוצאות מהפלפון של א.ח אשר הוכיח כי כבר ביום 1.4.12 (עשרה ימים <u>לפני</u> שא.ק התלוננה עליו כי הוא אנס אותה כביכול) הוא התקשר למשטרת מרחב יפתח וחיפש את הקמ"ן לשעבר משה שטח כדי לספר לו שא.ק היא שרצחה את המנוחה (וראו בנדון סע' 341 לעיל וכן נספח 175).

404. בחודש פברואר 2018 חתמו שלושת עורכי דינו הקודמים של המבקש וכן עו"ד פורר, שייצג את א.ח, על תצהירים, לפיהם הם מעולם לא מסרו/עדכנו/העבירו לא.ח שום פרט ו/או מסמך כלשהו מחקירת רצח המנוחה ו/או ממשפטו של המבקש, שהואשם ברציחתה (ראו בנדון סיוע מס' 3סיפא בע' 313 להלן ונספח 238).

405. ביום 17.4.18 הוגשה לח"מ ע"י חוקר פרטי חוו"ד ולפיה המרחק בין ביה"ס "נופי גולן" לבין דירתם השכורה לשעבר של א.ק ו-א.ח ברחוב הדודאים 15 בקצרין, היה

680 מטר בלבד, וכי הוא גמא מרחק זה בהליכה בזמן של כשמונה דקות, ובריצה בזמן של כארבע דקות.

העתק חוו"ד של החוקר הפרטי מצ"ב כ**נספח 231.**

(וראו בנוגע לחוו"ד זו, שהיתה צריכה כמובן להתבצע ע"י המשטרה בשנת 2012 אלמלא "חקירת הטיוח" של תלונת א.ח, בחיזוק מס' 21 בע' 338 להלן).

406. ביום 8.10.18 זומנה הגב' א.ב למשטרה כדי למסור את גירסתה לגבי א.ק, וזאת בהמשך ישיר לכך שהח"מ העביר לפרקליטות מספר חודשים קודם לכן את תצהירה של א.ק (שבו הודתה כי סיפרה לא.ב על מעורבותה ברצח המנוחה, וראו בנדון בסע' 400 לעיל). א.ב מסרה את הודעתה הראשונה ביום 14.10.18 ובה סיפרה בע' 2(54), 3(55-57): "[א.ק] אמרה לי שהיא לא מוכנה להשתתף בסידרה ["צל של אמת"] כי היא אמורה לעשות פוליגרף...היא אמרה במפורש...'**אני מפחדת שיגלו שזה באמת אני**".

וראו דבריה בנדון גם בהקלטת תשאולה, במונה 1:16:24 –"זה היה בטלפון **ואני מיד בסיום השיחה התקשרתי ליוצרי הסידרה "צל של אמת" כי הגוף שלי רעד בעצם ממה שהיא אומרת לי**".

כמו כן הוסיפה בתשאולה את הדברים המשמעותיים הבאים לגבי א.ק, המדברים בעד עצמם:

במונה 1:23:20 - : "יש לי משהו שבאמת חשוב לי לציין. **כשנפגשנו בבהמ"ש אני והיא, היא באה אלי ליד עוה"ד שלה ועשתה לי ככה (מדגימה תנועת שליחת ידה לעבר פני החוקרת, בקונוטציה של רצח) שאני אזהר ממנה**, ואני אומרת לכם, היא, כן, נכון, אני באמת זרקתי על זוהר [ידיד שלה שלגביו דיברה בחקירה] שלא ירצח אותי, זה בסלנג, אבל אצלה זה לא בסלנג, **אני באמת מפחדת ממנה**".

ובמונה 1:34:51 – (מעיינת בהודעתה ופתאום מעירה ושואלת): "אתה רושם לי שאלה (לגבי התצהיר של א.ק)...**<u>למה לה לא קראתם לחקירה</u> ולי אתם קוראים? <u>היא מוסרת את זה בתצהיר, היא הרי חתמה את זה תחת עו"ד</u>, למה אני צריכה לבוא לחקירה ולא היא? זה מה שלא מובן לי. למה אני צריכה? היא נותנת פה עדות שהיא אמרה לי את זה. היא מודה. לא אני צריכה. אתם אפילו לא צריכים לשאול אותי. הבחורה מודה פה**".

ובמונה 00:47:1 - "היא לא תדע מזה אבל? תבטיח לי שהיא לא תדע מזה, שבאתי לתת עדות".

<u>חוקר</u>: "אם היא צריכה לדעת, נודיע לה, אם נחליט לחקור אותה...הרי היא אמרה את זה בבימ"ש".

א.ב: "**אבל אני מפחדת שהיא תעשה לי משהו. זה רציני. אני לא צוחקת. היא באה לי בבימ"ש ככה" (שוב מדגימה).**

העתק שתי הודעותיה של א.ב מצ"ב כ**<u>נספחים 232, 233</u>.**

העתק דיסק חקירתה המתועדת מצ"ב כ**<u>נספח 234</u>.**

העתק תקציר אימרותיה בתחקור, שלא הוכללו בהודעתה או שעוותו ע"י החוקרים, מצ"ב כ**<u>נספח 235</u>.**

407. כאמור בתת הפרק הקודם (6.1), בחודש מאי 2018 החל הח"מ להתניע ולהניע ביזמתו את תהליך השוואת הדנ"א בעשרות השערות חסרות השורש, שנמצאו על גופת המנוחה ובתא, לדנ"א של א.ק ושל א.ח, אשר נאסף מהשניים בעת שנחקרו תחת אזהרה בשנת 2012 – היא כחשודה ברצח המנוחה, והוא כחשוד באונס של א.ק [בהתאם לתלונותיהם זה כנגד זה).

408. ביום 29.10.18 התברר כי **ישנה התאמה בין הדנ"א המיטו' בשערה שנמצאה על בטנה של המנוחה לבין הדנ"א המיטו' של א.ח**, וכי אותו דנ"א קיים גם ב-0.45% מאוכלוסיית ישראל (וראו הפירוט בתת פרק 6.1 בע' 264).

<u>סיכום הראיות החדשות הרבות כנגד א.ק, המלמדות חד משמעית כי היא זו שרצחה את המנוחה!</u>

409. ראו כמובן בסע' 337-408 לעיל את הפללת א.ק ברצח המנוחה ע"י א.ח, ע.ג וא.ב, ע"י פיה שלה עצמה, ועוד, וכן להלן את **חמישים** הסיועים והחיזוקים לגירסת א.ח כנגד א.ק.

<u>לגבי הראיות משנת 2012</u>:

<u>חיזוק 1</u> – העובדה שא.ח מסר כבר בחקירתו הראשונה מיום 25.4.12 (נספח 178) בע' 2 להודעתו ובע' 20 לתמליל (נספח 179) כי לא.ק רצונות "להתעטף" באיברים

פנימיים, כגון מעיים: "היא... תמיד היה לה איזה שהם סטיות מוזרות כאלה ואחרות (לא ברור) לשחות בבריכה של דם או להתעטף במעיים.....היא הייתה אומרת 'אני רוצה לשחות בדם'....להתעטף במעיים וקרביים".

כשא.ק נעצרה לראשונה ביום 28.4.12 היא הכחישה כי רצחה את המנוחה וגם את דבר צמאתה לדם ולרחיצה באיברי אדם וכו'. יתר על כן, היא טענה שא.ח זקוק לאשפוז וכי דווקא הוא חושב על מעיים וכו' (ראו סע' 349 א' ב' לעיל וכן נספחים 185, 186 לעיל); ואולם משחלפו ששה ימים והיא ניסתה (ביום 3.5.12) לרצוח את שוקרון, נעצרה ונחקרה בסמוך לאחר מכן, "יצא המרצע מהשק". היא "פתאום" הודתה כי היא אכן "רעבה" לדם ולאיברים, כי אכן רצתה לדקור ולחתוך את שוקרון כדי להכנס לגופו הגדול ולאיבריו, ומשלא הצליחה בניסיונה לגבי שוקרון, רצתה לחתוך גם את החוקרת והודתה בפניה כי היא רוצה לחתוך אנשים (ראו סע' 359-365 לעיל).

כמו כן, גם בחקירתה ביום 8.5.12 א.ק שוב מסרה כי היא אוהבת להתעטף במעיים, וראו בנדון בסע' 368 לעיל.

כמו"כ, בעקבות ניסיון רצח שוקרון, אושפזה א.ק בביה"ח לחולי נפש "מזרע" וכאמור, ביום 28.5.12 כתב הפסיכיאטר המחוזי חוו"ד (נספח 209) וציין בה בע' 5 כי: "אמרה שבשנים האחרונות התעורר בה הדחף לחתוך אנשים", וכן בע' 7: "יש לה כבר זמן מה דחף לחתוך אנשים ולראות מה יש בתוכם. לדבריה הדחף הזה חזק מאד, קשה לה להתאפק ויכול להיות שתנסה זאת שוב.."

<u>חיזוק 2</u> – העובדה כי כבר בחקירתו הראשונה ביום 25.4.12 בע' 4 (101) וכן בע' 41 לתמליל חקירתו (נספחים 178, 179) מסר א.ח כי א.ק מאמינה שיש בתוכה זאבה העונה לשם טחב, וזאבה זו צמאה לדם ודורשת מא.ק לבצע מעשי רצח: "היא פשוט חשבה שיש בתוכה זאב שרוצה לגרום ל... זאבה בשם טחב שרוצה לגרום לה כל הזמן להמשיך ולעשות מעשים כאלה...שרוצה... רוצה דם, רוצה להמשיך ולרצוח. והיא סיפרה לי שהזאבה שטחב הייתה אצלה כבר תקופה לפני... במירכאות "שיגעה אותה....כדי שתביא לה דם, ותרצח".

והנה, כאשר א.ק נחקרה ביום 2.5.12, יום לפני שניסתה לרצוח את שוקרון (והודתה כי רצתה לחתוך אותו ו"להיכנס לגופו" כי היא אוהבת לרחוץ באיברים) היא כבר אימתה גם בהודעתה וגם בע' 9 לתמליל חקירתה את דבריו לפיהם קיימת בתוכה

זאבה, ומסרה כי אכן קיים בתוכה יער שלם, ושומרת היער היא זאבה בשם טחב (וראו בנדון סע' 357 לעיל וכן נספחים 192, 193).

כמו כן, גם כאשר היא נחקרה פעם נוספת ביום 8.5.12 (אחרי שניסתה לרצוח את שוקרון) היא שוב אימתה בהודעתה וכן בע' 4, 11 לתמליל חקירתה את דברי א.ח, במוסרה שהזאבה טחב מענה אותה מבפנים, ורעבה לאיברים פנימיים, כמו מעיים. עוד ציינה כי היא עצמה זו טחב, והיא עצמה רעבה למעיים [בטעות נרשם שם "זהבה" במקום "זאבה"]

וראו שם גם בע' 19: "אם לא הייתי חצי זאבה, טוב אני לא חצי זאבה, אני קצת זאבה. הלוואי הייתי חצי זאבה...**<u>אמרתי לו [הכוונה לא.ח] שאני רעבה</u>**....טחב זאת אני...טחב היא גם בפני עצמה, זה מורכב" (ראו בנספחים 203, 204).

וראו ה**<u>רעב שלה לחתוך ולרצוח אנשים</u>**, אשר היא נאלצה להודות בקיומו מספר פעמים, וראו למשל בנדון גם בנספחים 194, 200, 211 (סע' 360, 365, 378 לעיל).

כמו"כ, ביום 28.5.12 כתב, כאמור, הפסיכיאטר המחוזי (לאחר אשפוז א.ק בעקבות ניסיון רצח שוקרון) בע' 8 לחוות דעתו (ראו סע' 374 לעיל וכן נספח 209) כי א.ק מסרה לו שמקור תוקפנותה מגיע **מהזאבה.**

כמו"כ, גם בימ"ש השלום בצפת, שדן במשפטה של א.ק בגין "ניסיון פגיעת א.ק בשוקרון כשהיא מזוינת" (העבירה המינורית שבה הואשמה, כאמור, ב"אדיבות" הפרקליטות) ציין בסעיף 5 להחלטתו מיום 28.6.12 להפסיק את ההליכים המשפטיים כנגדה, כי הפסיכיאטר המחוזי ציין שא.ק מסרה לו כי קיימת בתוכה זאבה השולטת בה, <u>והדורשת ממנה לפגוע באחרים</u>!

העתק הפרוט' וההחלטה מאותו היום מצ"ב כ**<u>נספח 236</u>.**

וראו העובדה הנוספת בהקשר לחיזוק הנדון לדברי א.ח, והיא כי הוא גם חידד והדגיש כי לאחר שא.ק רצחה את המנוחה, <u>ה"רעב" שלה לרצוח</u> אמנם נרגע לזמן מה אולם בהמשך הוא התעורר שוב, ולכן היא רצתה לרצוח עוד מישהו!

לגבי העובדה שמיד לאחר הרצח היא נרגעה לזמן מה, ראו בתמליל חקירתו הראשונה, נספח 179 בע' 41: "אחרי הרצח ביום למחרת היא נרגעה, היא [טחב הזאבה] הפסיקה להציק לה, היא הפסיקה להטריד אותה..", וכן דברי א.ק עצמה

לאחר שניסתה לרצוח את שוקרון, כי היא חשבה "שסוף סוף אני אקבל קצת שקט" לאחר שתחתוך את שוקרון!

וכאן נשאלת השאלה **<u>מהיכן ידעה א.ק כי לאחר שתרצח את שוקרון יהיה לה שקט?! משום שאחרי שהיא רצחה את המנוחה אכן היה לה שקט לזמן מה,</u> ואח"כ התעורר אצלה שוב הרעב לרצוח, וא.ח הצליח כנראה להרגיעה.**
לאחר שהם נפרדו התעורר בה שוב הרעב לרצוח, ויומיים לאחר שהוא התלונן נגדה במשטרה (25.4.12), היא ביטאה את רעבה לרצוח בפוסט (נספח 182 מיום 27.4.12 בערב) ולכן א.ח, שהבין מיד מה פישרו, הזעיק את החוקרים, שעצרוה ושיחררוה למחרת (29.4), וכעבור עוד ארבעה ימים (3.5) היא ניסתה לרצוח את שוקרון.
או אז, ביום 3.5.12, מיד עם מעצרה לאחר שניסתה לרצוח את שוקרון, היא אמרה: "**<u>אני רעבה לדברים הטובים</u>**" (וראו בנדון נספח 194), בדיוק כפי ששנתיים אח"כ אישרה לפסיכיאטרית קריינין כי היא **<u>רעבה לרצוח בן אדם</u>**! (ראו בנדון נספח 211 וכן סע' 360, 363, 364 לעיל).
בדבריה אלה התכוונה אפוא שהיא רעבה לרצוח, ובעצם הודתה כי ניסתה לרצוח את שוקרון!
ביום 8.5.12 היא נחקרה שוב ובחקירתה שוב אימתה את דברי א.ח, באומרה בע' 23 לתמליל (נספח 204) כי לאחר שהיא מתעסקת עם דם, היא רגועה ושלווה, וכי דם מביא אותה לשקט!

לגבי העובדה כי בחלוף הזמן מאז שרצחה את המנוחה שוב התעורר בא.ק הרעב/הדחף לרצוח, ראו דברי א.ח בע' 100 לתמליל חקירתו הראשונה (נספח 179):
<u>חוקר</u>: "אחרי ששמעתם שנתפס רוצח בתיק היא לא אמרה לך כלום? הרי היא יודעת שאתה יודע שהיא הרוצחת".
א.ח: "ברור. היא אמרה שלא אכפת לה שרומן יישב במקומה או שכל בן אדם אחר יישב במקומה, מבחינתה זה רק הזדמנות להמשיך ולעשות את זה".
<u>חוקר</u>: "ואחרי שהוא הורשע?"
א.ח: "לא דיברנו על זה, לא דיברנו עליו. לא דיברנו על המקרה הזה אולי שנה ומשהו, ככה שיחה של פרטים ודברים...לפני זה היא אמרה לי שהיא רוצה, **<u>שהזאבה שוב פעם מציקה לה, שטחב עוד פעם משגעת אותה</u>**. תמיד איכשהו מרחתי אותה, במירכאות... אם זה אומר לגרום לה להטיל ספק ברעיונות שלה או...לגרום לה להטיל ספק בתוכניות שלה או להראות לה את המקומות שבהם היא

יכולה לטעות, בין אם זה היה במקום של לנסות להסביר לה או לגרום לה להבין שזה לא שיטה וזה לא דרך להתמודד עם הדבר הזה, מה שזה לא יהיה, **אותה זאבה שמשגעת אותה מבפנים.** וזה לא עזר. אני מאמין שיכול מאוד להיות שהיא באמת הלכה ורצחה עוד, ואני פשוט לא יודע על זה״.

וראו גם הודעתה של אורית בני מיום 15.2.17 (נספח 219 וכן בסע׳ 391 לעיל) (לגבי דברי ע.ג על התוודות א.ק בפניה בשנת 2014) בע׳ 4 כי ע.ג סיפרה לה, כאמור, שא.ק התוודתה בפניה כי היא זו שרצחה את המנוחה, ובין היתר ציינה כי: ״ע.ג סיפרה לי שאולה אמרה להשיש לה דחפים לרצוח ויש בה חיה או מפלצת שרוצה דם״.

ואכן, כאמור לעיל , **לאחר דיווח ע.ג הנסערת למטפלות על דברי א.ק, הועבר הדיווח לפסיכיאטרית דר. קריינין והיא דיברה עם א.ק וקיבלה ממנה אישור לדברי ע.ג. לפיכך כתבה, כאמור, ביום 6.8.14 את המיזכר לפסיכיאטר המחוזי, בו ביקשה כי יורה על אשפוזה הכפוי של א.ק: ״בשיחה איתה אמרה לי א.ק כי יש לה רעב לרצוח מישהו, כמו דחף״.**

וראו גם את הודעתה מיום 18.10.17 (סע׳ 399 לעיל , נספח 224 בע׳ 3 (68-70) וכן בדיסק נספח 225): ״יכול להיות שאני אמרתי לה [לע.ג] הלוואי שאני עשיתי זאת כי טחב קורעת אותי לגזרים בכל רצח, אני לא זוכרת מה אמרתי לה, היא מכירה את המאבק שלי בטחב ואת הכאב שהיא עשתה לי. אני לא אמרתי לע.ג שאני רצחתי את תאיר ראדה״.

סיוע 3 - ראו **הפרט המוכמן ממדרגה הראשונה** לגבי חתיכת הבשר שהשתלשלה/השתרבבה מטה מהחתך הפעור בצווארה של המנוחה, שא.ח מסר בחקירתו הראשונה במשטרה (ראו בסע׳ 344 לעיל העתק שני הקטעים הרלוונטים בדיסק חקירתו המלא (מ.ט 428/12) במונה 4:09:51 + ממונה 1:35:31 עד 1:31:58 עד 4:10:56 - והעתק תמליליהם- ע׳ 35(29) עד 37 (3) + ע׳ 106 (7-39).
א.ח תיאר שם כאמור בפירוט **בדיוק באיזה מקום טעמה ונשכה א.ק, לדבריה, את החתיכה התלושה מבשר צווארה של המנוחה, שהשתלשלה/השתרבבה מטה, וכיצד נראתה אותה חתיכה**:
וראו דבריו במונה 1:34:02 -1:34:05 בדיסק החקירה המלא ובעמ׳ 36 שורה 20 בתמליל: ״אם זה החתך אז בחתיכה התחתונה של החתך [**ובמקביל הוא מעלה ומוריד באופן אנכי את אצבעו הימנית על תחתית גרונו**], ממה שאני הבנתי

ממנה, **החלק שהתקפל בצורה כזאתי**" [וכאן הוא ממשיך **להדגים באמצעות ידו כיצד חתיכת העור התקפלה והשתרבבה /השתלשלה מטה מתוך החתך, באיזור קנה הנשימה של המנוחה**] "היא נשכה אותה פה איפשהו כדי לטעום". חוקר: "היא הראתה לך את המיקום המדויק כמו שאתה מסמן?" א.ח: "כן, בגלל זה אני יודע בערך את מקום החתך לפי איך שהיא תארה לי את זה, שזה היה בערך כאן [**שוב מדגים**], **באיזור קנה הנשימה**". חוקר: "..תראה לו [לחוקר השני שנכח] בדיוק איפה"". א.ח: "בערך את החלק הזה היא נתנה לו ביס [**מדגים**], כלומר את החלק שהוא איזור קנה הנשימה".

וראו גם בע' 106 בתמליל חקירתו הראשונה + בקטע הסרט השני שבו א.ח כבר מוסתר ע"י אחד מהחוקרים, וגם החוקר שמדבר איתו (השני) לא נראה בסרט, אלא רק ידו.

א.ח: "היא ניסתה לתת ביס איפהשהו כאן בחתך שהיא עשתה **בחלק התחתון של החתך**....היא נשכה את הבשר, היא ניסתה לאכול אותו". החוקר: "אמרת היא הוציאה לך חתיכת ב...חתכה?" א.ח: "לא. היא לא חתכה חתיכה". החוקר: "מתרגם" למילים את הדגמות א.ח המוסתרות: (ראו ע' 106 שורה 20 + במקביל מונה 25:10:4 שעות בדיסק החקירה המלא): "...היא חתכה ח...**הבשר יורד כלפי מטה**, נכון?" [ובמקביל למילים אלה החוקר, שרק ידו נראית, **מדגים באגרופו הקמוץ**, בהתאם להדגמת א.ח המוסתרת, **<u>השתלשלות מטה של חתיכת הבשר לאורך כמעט עשרה סנטימטרים</u>**].... א.ח: "ככה?" חוקר: "כן". א.ח: "או קי, אז החתיכה שהגיעה לפה [וראו בע' 106 שורה 34 + במקביל במונה 29:10:4 בדיסק החקירה המלא כיצד במקביל למשפט זה מפיו של א.ח, **<u>ידו הפתוחה (עכשיו) של החוקר ממשיכה ומחקה את הדגמתו המוסתרת של א.ח, ולפיכך היא מורידה עצמה כעשרה ס"מ למטה</u>**].

א.ח: היא [א.ק] פשוט באה עם השיניים אחרי שהיא הסניפה ונתנה ביס....נשכה..." חוקר: "קרעה לה בשר?" א.ח: "לא יודע. אני לא שאלתי. לא ירדתי לפרטים...אם אתה שואל אותי בקשר לטביעות שיניים אני מאמין שיהיה שמה משהו שדומה לזה".

עינינו הרואות אפוא כי א.ח הדגים באמצעות ידו את שתיארה לו א.ק - שהחלק התחתון בחתך בצוארה של המנוחה התקפל החוצה ולמטה, ויצר חתיכת בשר תלויה, והן שחתיכה זו השתלשלה מטה מהחתך בצואר.

יתר על כן, אף החוקר הדגים אחריו את השתלשלות אותה חתיכת בשר למטה.
<u>וכאן המקום להדגיש כי תיאורו של א.ח את החתיכה המשתלשלת מטה ואת מיקומה, תאם בדיוק את הנראה בתמונות המנוחה,</u> שהוגשו לבהמ"ש קמא, וסומנו <u>ת/365 תמונות מס' 94, 96, 109, 112, 114, 143, 144, 145, 146, והמצ"ב כנספח 237</u>.

מדובר אפוא בידיעת פרט ספציפי וייחודי מהרצח, ש<u>לא ניתן לדמיינו באופן אינטואטיבי</u> כשמדמיינים חתך! מכאן עולה שא.ח יכול היה לדעת אותו רק עם קרות אחת משלוש האפשרויות הבאות: אם ראה עוד לפני שנחקר לראשונה את תמונות צואר המנוחה עם החתיכה המשתלשלת מהחתך, אם שמע לפני חקירתו הראשונה את תיאור ומיקום אותה חתיכה ממי שראה את התמונות הללו, או **<u>אם אכן שמע את אותו תיאור ממי שבצע את הרצח</u>!**

וראו גם את העובדה המשמעותית הנוספת והמצטלבת, והיא שבתיאורו זה של א.ח, <u>הוא גם חשף שיטת פעולה נוספת מוכמנת של א.ק</u> – <u>נשיכת חתיכת בשר</u> - וזו אכן באה לידי ביטוי שמונה ימים בלבד אח"כ, כשא.ק נשכה את השוטר שבא לעוצרה כשניסתה לדקור את שוקרון, ונימקה זאת בכך שהיתה רעבה לחתיכת בשר! (ראו חיזוק 16 להלן).

הואיל וא.ח לא קבל משום גורם בעל גישה לתיק החקירה את תמונות המנוחה או מידע כלשהו בענין הפרט הספציפי הנדון (או כל חומר ראיות אחר ממשפטו של המבקש); והואיל והפרט הספציפי והמיוחד שתיאר לעיל גם לא פורסם מעולם בשום כלי תקשורת ובכלל זה בשום כתבה ו/או בקבוצת חברים כלשהי ברשת האינטרנט, לא לפני מסירת גירסתו הראשונה במשטרה – 25.4.12 - וגם לא אחריה, <u>מדובר בסיוע משמעותי ביותר לגירסתו כנגד א.ק</u>!

<u>וראו בנוסף את ארבעת התצהירים של עורכי הדין (גם הם ראיות חדשות משנת 2018</u>) מהם שלושה מטעם עורכי הדין אשר ייצגו את המבקש מיום שנעצר בחשד לרצח המנוחה (דצמבר 2006) ועד שא.ח סיים את חקירתו במשטרה (בחודש מאי 2012) – עוה"ד דוד וגליל שפיגל, אלקנה לייסט (ואיתי הרמלין שמונה בינתיים לשיפוט); וכן התצהיר הרביעי של עו"ד ירון פורר אשר ייצג את א.ח מרגע שזה החליט לספר את גירסתו אודות א.ק (אפריל 2012) ועד שסיים להחקר אודותיה (מאי 2012).

כל הארבעה מציינים כי מעולם לא העבירו לא.ח שום פרט ו/או ראיה כלשהי מחקירת הרצח ו/או ממשפטו של המבקש, ובכלל זה כמובן גם שום מידע על החתך/ים בצוואר המנוחה או תמונות של המנוחה לאחר מותה.
ארבעת התצהירים **מצ"ב כנספחים 238.**

יתר על כן, מדובר בסיוע מהותי, גם מהסיבה שדברי א.ח בנוגע לחתיכת הבשר שא.ק נשכה לדבריה, היו גם הם נבואיים, וזאת משום שבעת מעצרה של א.ק בגין נסיון הרצח של שוקרון, היא ניסתה לנשוך שוטר, ולאחר מכן אמרה שהיא רצתה לטעום חתיכת בשר ממנו! (ראו סיוע 16 להלן בנוגע לנשיכה. כמו כן, ראו חיזוק 19 להלן, החושף דוגמא נוספת לכך שא.ח סיפר על מילה ספציפית שבה השתמשה א.ק- "בלאגן"- בעת שהתקשרה אליו בצהרי יום הרצח, והיא אכן השתמשה בדיוק במילה זו, בפעם היחידה בכל חקירותיה, בתיאור שנתנה להלך הרוח בקצרין בעקבות רצח המנוחה).

וראו בהתאם גם את דברי א.ח בהודעתו מיום 8.5.12 (נספח 205) שבה בע' 3 (-109 96) הוא מותקף במגמתיות (כשהוא כבר כעשרה ימים במעצר) ע"י החוקר בגין העובדה שבבטנה של המנוחה לא נמצאו חתכים, ולכן כביכול דיווחו מפי א.ק איננו נכון....[וזאת מבלי שהחוקרים יתייחסו כלל לפרט המוכמן, המדויק להפליא והפנטסטי שחשף, אחד מיני רבים].
א.ח משיב: "כאמור, **כל מה ששופר לי סופר ע"י [א.ק] ואת פרטי הרצח נודע לי מפיה. לא הייתי נוכח בזירת הרצח וגם לא ראיתי את דו"ח הנתיחה לאחר המוות ולכן הפרטים שנודעו לי ע"י [א.ק] הם הפרטים שמסרתי**" + "**אני לא יכול לדעת דברים אשר אינני יודע אותם. הדברים שאני יודע סופרו לי ע"י [א.ק]** שאני מאמין באמת ובתמים שהיא הרוצחת של תאיר ראדה".

ויודגש:

א. כי **פרט מוכמן זה הוא הרבה יותר עוצמתי והרבה יותר ייחודי מכל פרט מוכמן שנקבע כי המבקש אמר בחקירתו.** [בדיוק כמו הפרט המוכמן שסיפרה א.ק לא.ח, והתברר כנכון בבדיקת דנ"א, כי רצחה את המנוחה כשהיא לבושה בבגדי א.ח, וכמו הפרטים המוכמנים הנוספים האמיתיים (שהחוקרים לא ידעו) והמדויקים שמסר!]
ב. כי גם הפרט המיוחד הנוסף שמסר א.ח ביום 25.4.12, "באותה נשימה" ביחד עם "חתיכת הבשר" שהשתלשלה מהחתך בצוארה של המנוחה, לפיו א.ק

סיפרה לו כי היא **נשכה** אותה, לא פורסם מעולם בשום כלי תקשורת ובכלל זה באינטרנט, ומלכתחילה אף לא עלה אפילו כאפשרות במשפטו של המבקש ובכל חומר הראיות שקשור אליו(!), והנה אך שמונה ימים אחרי תיאור פנטסטי זה (3.5.12) א.ק ניסתה לדקור את שוקרון בחזהו/צווארו וכשנתפסה בכפה ונעצרה, מסרה בנספחים 198, 199 (ראו גם סע' 363 ה', 364 לעיל) כי כשהגיעו השוטרים : "ניסיתי לנשוך את השוטר כי רציתי משהו חתיכת בשר לאכול".
מכאן ש**א.ח מסר במסגרת הפרט המוכמן הפנטסטי גם שיטת "עבודה" מאד ייחודית וסטייתית של א.ק, שהתבררה כנכונה!**

ג. כי אמנם הנשיכה המתוארת לא הוכחה פוזיטיבית בינתיים ואולם מנגד לא רק שגם לא הופרכה מעולם, אלא שעצם שיטת הפעולה של א.ק לנשוך הוכחה גם הוכחה! (ויודגש כי אי המצאות טביעת שיניים על חתיכת הבשר התלויה או על גופתה של המנוחה איננה מלמדת שלא היתה נשיכה, משום שנשיכה לא תמיד מותירה סימנים, קל וחומר אם לא היתה נעילת לסתות עוצמתית ו/או אם חלפו מספר שעות עד לגילוי הגופה ו/או בדיקתה וכו' ; וראה בהקשר זה דברי א.ח בתמליל נספח 179 בע' 36 כי א.ק לדבריה נשכה את החתיכה כדי לטעום את הבשר.

ד. כי טענתו הנוספת של א.ח, לפיה א.ק סיפרה לו שהחלה/ניסתה לחתוך את המנוחה בבטן (והופרעה, ראו נספח 179 ע' 37 שם), והעובדה כי לא נמצאו חתכים בבטנה של המנוחה, איננה גורעת מאומה ממשקלו הרב של הסיוע בענין חתיכת הבשר התלויה מהחתך, משום שהאחרון עומד בפני עצמו! דווקא העובדה שלא כל שמסר א.ח מפיה של א.ק התאמת במאה אחוז, מחזקת את אמינותו ואת העובדה כי מסר את כל הפרטים מפיה של א.ק ולא יכל לדעתם מתיק החקירה, שהרי אחרי הכל הוא מסר תיאור מפיה, וזו יכלה גם קצת להגזים או שהוא מצידו יכל גם בלהט השיחה והתרגשותו הטבעית לשמע הדברים, שלא לקלוט ולזכור בדיוק של מאה אחוז את דבריה, ובמיוחד כשאמר שרק ניסתה לחתוך בבטן והופרעה.

ה. הפרקליטות תנסה ככל הנראה להתמודד עם הסיוע הנדון בטענה כי פרטים מתיק החקירה, כולל תמונות גופת המנוחה, דלפו לרשת האינטרנט, ולכן כביכול א.ח יכול היה לראות את חתיכת הבשר התלויה בצוואר המנוחה עוד לפני שמסר את גירסתו ; **ואולם** עפ"י ידיעתו של הח"מ, אשר דרש וחקר בענין, תמונת החתך בצואר של המנוחה מעולם(!), לא "הסתובבה" ברשת האינטרנט (בכתבה, במאמר, בפרסום או בקבוצה כלשהי) ורק ביום 25.2.14, כלומר כשנתיים לאחר שא.ח כבר מסר את אימרותיו במשטרה, הועברה

התמונה לדף הפייסבוק האישי של לי לחיאני, תלמידת השכבה של המנוחה, ואחת מעדות התביעה בתיק [שעפ"י כל הידוע אין לה שום קשר עם א.ח, וכזכור מפרידות ביניהם כעשר שנים בגיל(!) ולכן בין השנים 2006 ועד 2012, כשמסר את הודעותיו, היא היתה בת 13-19 והוא היה בערך בין 23-29].

סיוע 4 - (ראו נספח 178 וכן סע' 344 ב', ח' לעיל וכן סע' 370 ד' לעיל)- גירסת א.ח בחקירתו הראשונה מיום 25.4.12 וכן חקירתו מיום 11.5.12 (נספח 206) כי **א.ק** ["טל" או "אולה", כפי שציינה היא עצמה בפוסט וכפי שמסר א.ח בהודעתו הראשונה] התוודתה בפניו כי היא רצחה את המנוחה וכי **היא מכנה את המנוחה "אבן טופז קטנה שלי"**, התאמתה מילה במילה בפוסט שפרסמה א.ק אך יומיים לאחר מכן (27.4.12) ובו כתבה לראשונה ולאחרונה אי פעם בפומבי כי **"יש לי אבן טופז קטנה... קבורה עמוק באדמה"** (סע' 346 לעיל ונספח 182).

סיוע 5 – א.ק כותבת בפוסט שלה כי אבן הטופז שלה קבורה עמוק באדמה!! והרי ברור כי אכן מדובר במנוחה, שדמה זועק מהאדמה בדיוק כדמו של הבל!

סיוע 6 – גירסת א.ח מיום 25.4.12 כי א.ק התייחסה למנוחה שרצחה כאבן טופז שלה, אותה היא שומרת **בקופסה**, מתאמתת כמעט באותה מילה בפוסט שכתבה א.ק: "אני רוצה עוד אבן **לתיבת האוצרות שלי, הדרקונית לא עוזבת...**".

סיוע 7 - גירסת א.ח מיום 25.4.12 כי א.ק "...מתייחסת [**אל המנוחה**] בתור שלל והיא קוראת לזה 'שלי'. תאיר היא שלי'...מתייחסת לזה בתור פרס, משהו ששמים בקופסה **ושומרים** לכל החיים. בתור גביע..", מתאמתת בפוסט, שבו כתבה א.ק כי: "יש לי אבן טופז קטנה... היא **שומרת** עליה כמו על הלב שלה".

סיוע 8 – גירסת (אתרעת/אזעקת) א.ח הנבואית כי א.ק מתעתדת לרצוח אדם נוסף בהמשך לרצח המנוחה (ראה סע' 347, 348 וכן 342, 343 לעיל), מתאמתת ומתגשמת בשלושה סיועים! ראשית, בדברי א.ק בפוסט: "אני רוצה **עוד אבן** לתיבת האוצרות שלי, הדרקונית לא עוזבת...".

סיוע 9 – שנית, בדברי א.ק בפוסט כי: "אני רוצה עוד אבן לתיבת האוצרות שלי, הדרקונית לא עוזבת...יש לי אבן טופז קטנה... היא שומרת עליה כמו על הלב שלה, קבורה עמוק באדמה, אוצר קטן ועצוב, **אבן קטנה ובודדה** [שרוצה כאמור עוד אבן

שתצטרף אליה מתחת לאדמה] , **טל לא משחקת,** אולה אצל אמא. **אני רוצה לשחק!**" (ראו בהודעות א.ח 25.4.12 וכן 11.5.12).

סיוע 10 - שלישית, **הפרשנות שא.ק עצמה מספקת לאותו "משחק", בו היא חפצה, היא שמדובר בדקירת ובחיתוך איברי אדם חיים, ולכן גם "אבן הטופז", שהיא כאמור המנוחה, היא "אבן קטנה ובודדה", משום ש"טל לא משחקת", דהיינו משום שא.ק לא דוקרת וחותכת ורוצחת עוד אנשים, ולכן אף אחד נוסף לא מצטרף בינתיים למנוחה ה"בודדה"!**

וראו בנדון בסע' 362 (ד') לעיל את הודעתו של שוקרון מיום 3.5.12 כי אחרי שניסתה לדוקרו, אמרה לו שהיא רוצה לראות מה יש לו בפנים והיא רוצה "לשחק", בסע' 365 לעיל את דברי החוקרת יערית עמר במיזכר שכתבה, בעקבות ניסיונה של א.ק לדקור את שוקרון, לפיהם א.ק אמרה לה שהיא רוצה "לשחק" עם החוקרת, והסבירה שהכוונה לחתוך את החוקרת, וכן דברי א.ח בנדון בסע' 370 ה' לעיל. (על כל האמור לעיל כלל לא נחקרה א.ק).

סיוע 11 – (ראו סע' 346-348, 370 ד' לעיל) התרעתו הנבואית של א.ח בפני החוקרים, מיום 28.4.12 לפנות בוקר, בעקבות הדברים שכתבה א.ק בפוסט ובהתאם לפרשנותו הקשורה קשר אמיץ לטענתו כי היא רצחה את המנוחה(!), לפיה א.ק מתכוונת לרצוח אדם נוסף, וכן התראתו הספיציפית בפני שוקרון כי היא עלולה לפגוע בו פיזית, התאמתה והתגשמה, כאמור, בשיא עוצמתה, **בניסיונה של א.ק לרצוח את שוקרון ביום 3.5.12, באמצעות דקירתו בצוארו. זאת ביום החמישי לשחרורה ממעצרה החפוז בחשד לרצח המנוחה** (ראו סע' 342, 343, 359-365 לעיל). הפרדוקס המתסכל הוא שא.ק נחקרה אודות הדברים שכתבה בפוסט חקירה שטחית וסתמית ביום מעצרה (28.4.12, וראו תמליל חקירתה הראשונה נספח 185 בע' 44-47), וכן ביום 2.5.12, שאז נשאלה שוב "כמה מילים" לגבי "אבן הטופז", הכחישה כי מדובר במנוחה (תמליל 2.5.12 נספח 193 בע' 17,16), ו-24 שעות אח"כ ניסתה לשסף את צוארו של שוקרון!

סיוע 12 – **אובייקטיבי- פלט השיחות הנכנסות של הפלאפון של א.ח**, שהונפק ביום 1.5.12 (ראו נספח 189 ע' 1 וכן סע' 354 לעיל) **אימת במאת האחוזים את גירסתו** (ראו סע' 344 ד', ה' לעיל). **כך למשל ביום הרצח בשעה 11:56 וכן 14:05, אכן ישנן שיחות יוצאות מהמספר הקווי 04-6961504 (שאותו כלל לא זכר א.ח אולם**

התעקש בע' 18 לתמליל חקירתו נספח 179 כי היה בדירתם השכורה בקצרין שלו ושל א.ק) לסלולארי של א.ח.

כמו כן, ב"כ הפרקליטות סיפקה לח"מ רק ביום 1.10.17 (אחרי התעקשות של למעלה משנה מצד הח"מ) **את האישור כי מספר קווי זה אכן היה שייך ביום הרצח לא.ק**! (נספח 190 ונספח ד' שלו וכן סע' 356, 401 לעיל), **וכן אישרה במכתב מיום 9.11.17 כי מספר קווי זה אכן הותקן ברחוב הדודאים 15 בקצרין, שאכן בו היתה דירתם השכורה של א.ח וא.ק בקצרין** (וראו הודעת א.ק נספח 185 ע' 2 למעלה, נספח 191 וכן סע' 356, 402 לעיל), **כלומר שהוכח כי א.ק אכן התקשרה לא.ח ביום הרצח בשעה 14:05, דבר המהווה סיוע כפול לגירסת א.ח (ומקל וחומר במצטבר לסיועים ולחיזוקים הרבים האחרים), הן כי בשיחה זו [בסמוך לאחר הרצח, שארע בערך ב-13:30] שאלה את א.ח <u>אם הוא זוכר את החלום שלה או את מה שהיא רצתה לעשות, ואמרה ש"הולך להיות פה בקרוב הרבה בלאגן</u>", והן כי אכן ביצעה שיחה זו ספציפית מדירתם השכורה, שהיתה קרובה לזירת הרצח (ראו חיזוק 21, 21א) , ואפשרה לה לברוח אליה במהירות ולהתקשר לא.ח.**

<u>סיוע 13</u> – אובייקטיבי- חמש העובדות המצטלבות הבאות הנגזרות מפלט השיחות הנכנסות של א.ח (נספח 189) מצטלבות עם גירסת א.ח בתמליל חקירתו הראשונה (נספח 179):

-העובדה שא.ק אכן התקשרה אליו מהדירה השכורה שלהם ברחוב הדודאים בשעה 14:05, לאחר שכבר הספיקה לרצוח את המנוחה ולהימלט מבית הספר לדירתם (כפי שספר שאמרה לו בדיעבד).

וראו בנדון גם הודעתה מיום מעצרה – 28.4.12 – (נספח 185) ע' 2 כי התגוררה עם א.ח ברחוב הדודאים בקצרין וכי היתה בדירתם ביום הרצח (וראו בנדון גם בסע' 349 לעיל).

-העובדה שהיא התקשרה אליו ככל הנראה גם לפני שיצאה "לצוד" את טרפה בביה"ס, בשעה 11:56, בהתאם לגרסתו (ראה סע' 344 ז') **כי סיפרה לו שהגיעה לביה"ס בערך בשעה 11 או 12 והמתינה לטרפה בשירותי הבנות.**

-העובדה שבין 11:56 ועד 14:05 אין שום שיחה מהדירה לא.ח והדבר תומך בכך שא.ק הייתה עסוקה באותו זמן בציד טרפה האקראי, דהיינו המנוחה.

-העובדה שא.ח קבל את כל השיחות הקוויות/"ביתיות" כשהיה בקיבוץ גדות (שם עבד) בדיוק כמו שספר בגרסתו (ראו נספח 179 ע' 18, 19).

-והעובדה שאת כל השיחות לאחר השעה 18:17 הוא כבר קיבל באתר "מכללת קצרין", כלומר לאחר שכבר שב לדירתו המשותפת עם א.ק, בדיוק כפי שסיפר כי חזר הביתה בערך בשש וחצי, שבע בערב.

<u>סיוע 14</u> – **<u>ציוריה ותצלומיה של א.ק</u>**, שהתגלו במחשבו של א.ח ביום 26.4.12 ו/או פורסמו על ידי א.ק בדף הפייסבוק שלה כעשר שנים ויותר לאחר שרצחה את המנוחה.

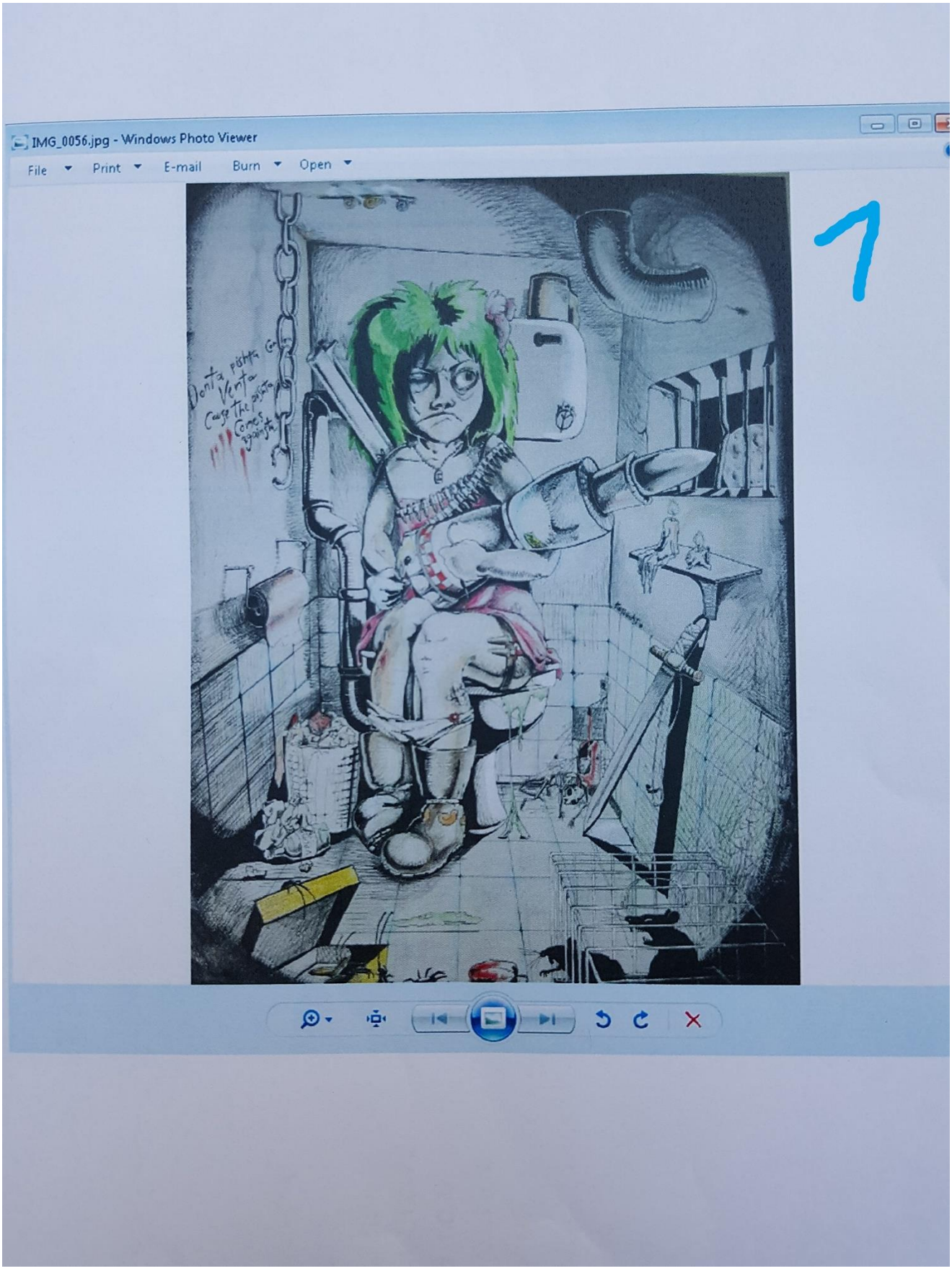
וראו בנדון בסע' 345 לעיל. כן ראו את העתק חמשת עמודי הציורים הרלוונטים וחלק מהתצלומים, ש<u>צורפו כנספח 181 וגם מצורפים באופן פיזי להלן</u>.

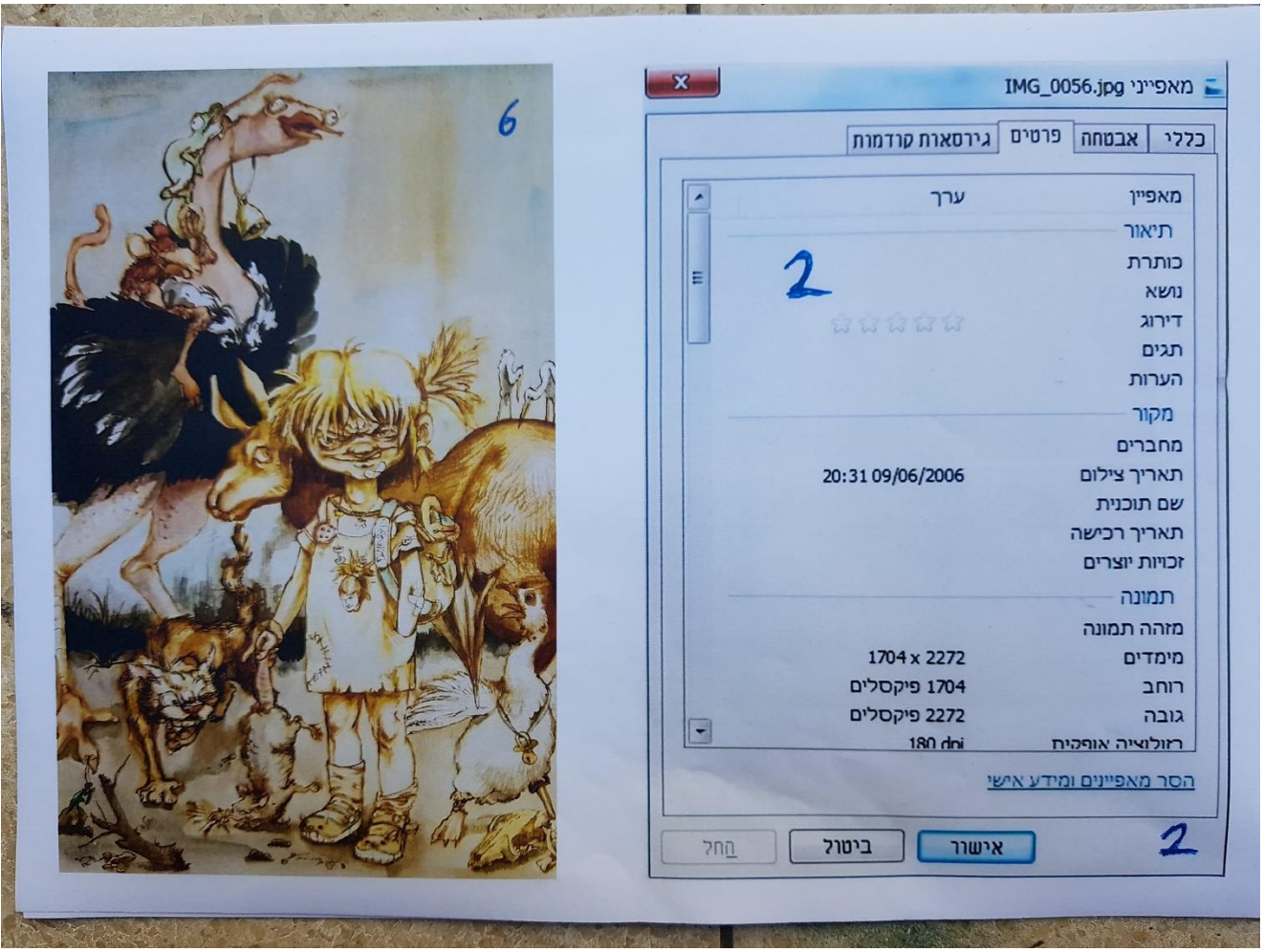
עוד לפני שיפורטו להלן הציורים וכיצד תוכנם עצמו מהווה סיוע ספציפי לכך שא.ק רצחה את המנוחה, חשוב להבין גם מראיות חיצוניות כי ציורים אלה הם חלק בלתי נפרד מאישיותה הרצחנית של א.ק.

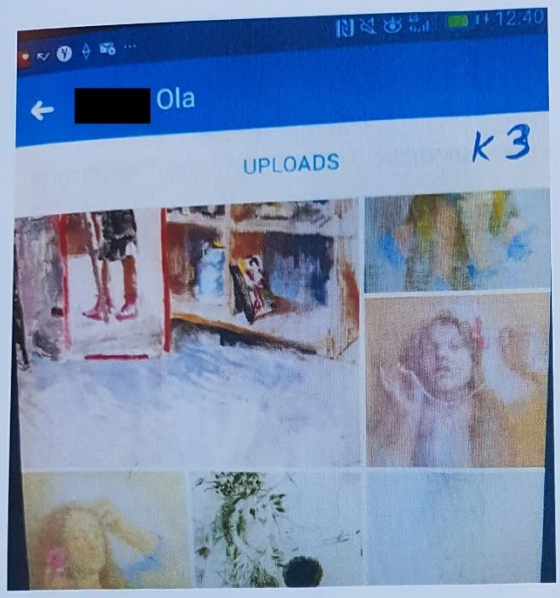
וראו בנדון למשל בסע' 373 נספח 208 לעיל כיצד במהלך ההסתכלות בביה"ח "מזרע" (אחרי שניסתה לרצוח את שוקרון) היא קיבלה עפרון כדי לצייר, והשתמשה בו כדי לשרוט את עצמה שריטה עמוקה.

כמו כן ראו בסע' 382-384 לעיל ונספחים 214-216 כיצד למרות שבדוחו"ת מימים 14.8.14 וכן 3.9.14 נרשם כי יש לה עדיין מחשבות רצחניות והיא חושבת על אנשים כמו בשר, וכי לדבריה "יותר קל" להרוג אנשים שהיא לא מכירה, הרי שביום 9.9.14 היא כבר דיברה על העדר מחשבות רצחניות בגלל שנטלה תרופות, אבל גם ציינה מאידך כי יכולת הציור שלה נפגעה בגלל התרופות, ועל כך שמסיבה זו היא הפחיתה על דעת עצמה בחצי את המינון שנטלה, וזאת כדי "לצייר כמו פעם"...

Donta pishta Contra
Venta
Cause the pishta
Comes
againsta

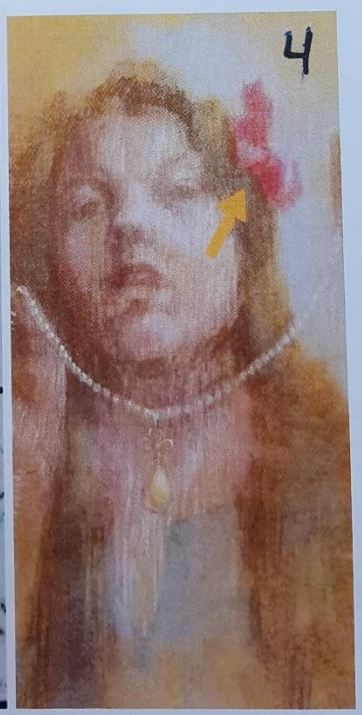

IMG_0056.jpg - Windows Photo Viewer
File
Print
E-mail
Burn
Open
1

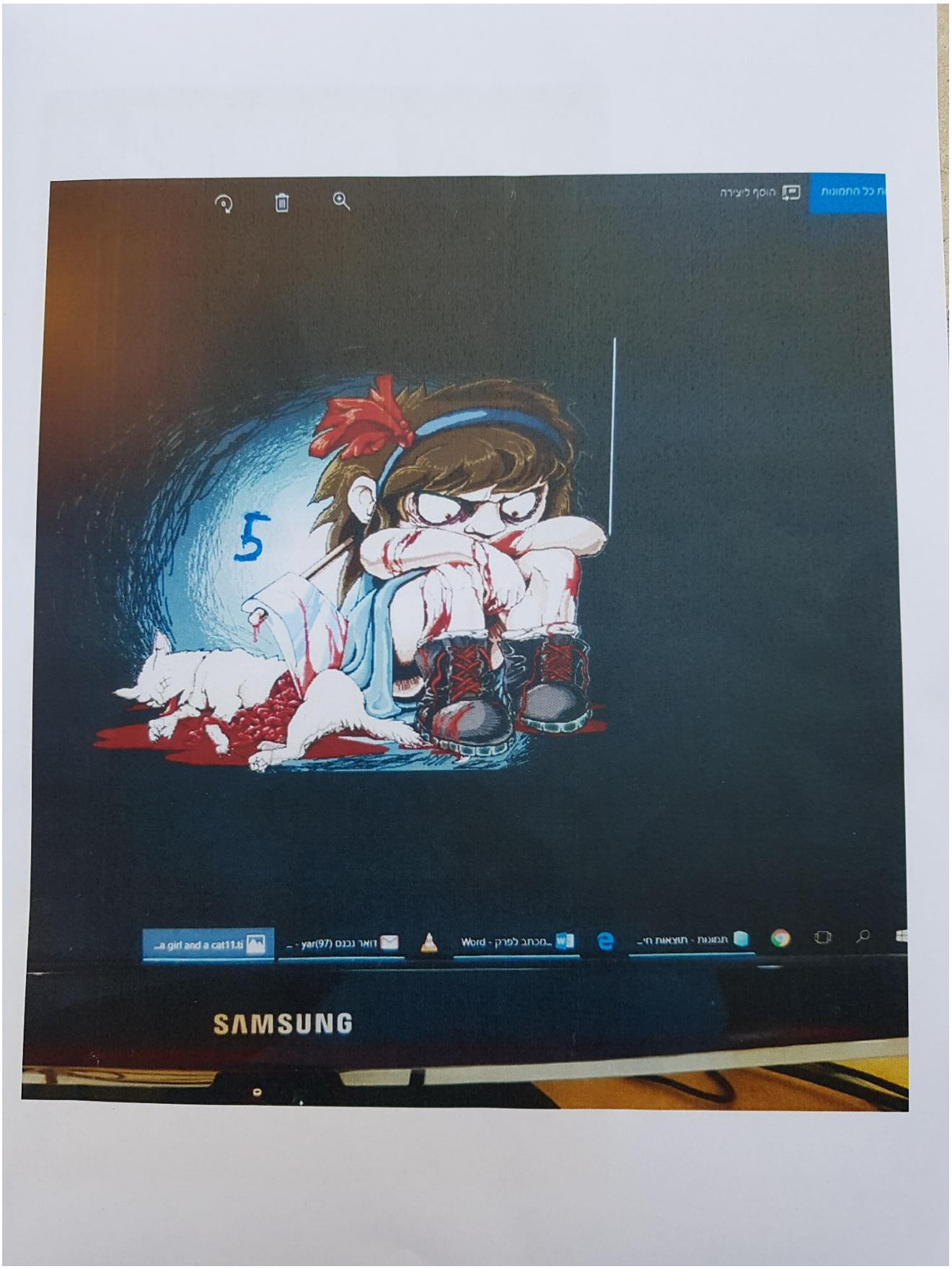

6
IMG_0056.jpg מאפייני
כללי
אבטחה
פרטים
גירסאות קודמות
מאפיין
ערך
תיאור
כותרת
נושא
דירוג
תגים
הערות
מקור
מחברים
תאריך צילום
20:31 09/06/2006
שם תוכנית
תאריך רכישה
זכויות יוצרים
תמונה
מזהה תמונה
מימדים
1704 x 2272
רוחב
1704 פיקסלים
גובה
2272 פיקסלים
הסר מאפיינים ומידע אישי
אישור
ביטול
2

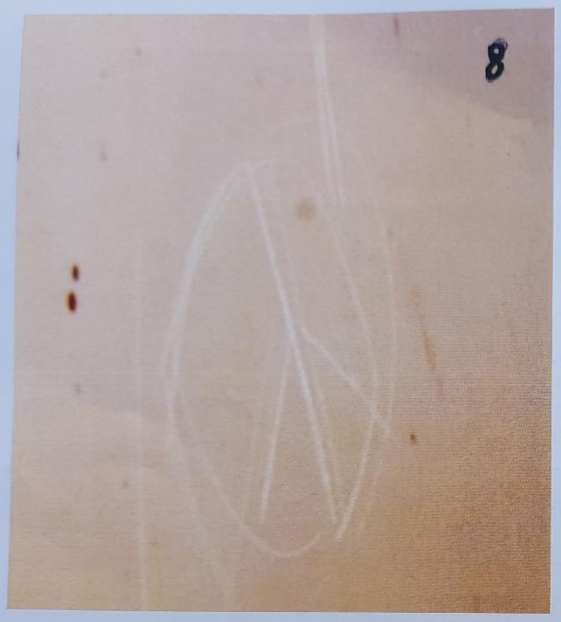

12:40
[redacted] Ola
UPLOADS
K3

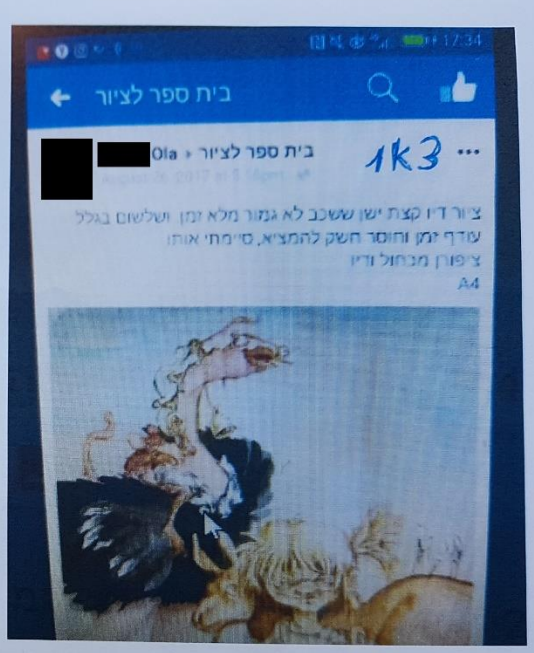

3

4

הוסף ליצירה
5
SAMSUNG

8

בית ספר לציור
בית ספר לציור
1k3
ציור דיו קצת ישן ששכב לא גמור מלא זמן ושלשום בגלל
עודף זמן וחוסר חשק להמציא, סיימתי אותו
צ'יפורן מכחול ודיו
A4

7

ולגבי הציורים עצמם:

א. ציור ראשון, שסומן ע"י החי"מ בסיפרה **1** - צויר ע"י א.ק עובר ליום 9.6.06, המועד שבו צולם (כחצי שנה לפני רצח המנוחה!) ותצלומו נתפס ביום 26.4.12 במחשבו של א.ח, כשהוא מאופיין במחשב כדלקמן: "**IMG_0056.jpg**". הוא נתפס עם עוד תצלומים רבים אחרים, והועבר מאוחר יותר להגנה בדיסק, הכולל את חומרי המחשב של א.ח, וכן חומרי חקירה נוספים אחרים של א.ח ו-א.ק).
בציור נראית ילדה/נערה יושבת בתא שירותים כשתחתוניה מופשלים, והיא מחזיקה מעין טיל. שיערה/הפאה שלה צבוע בירוק ובצידו הימני (מכיוון הצופה) צמוד פרח אדום. על קיר התא השמאלי סימני דם, ועל קיר התא הימני שעונה חרב.
על מיכל ההדחה (הניאגרה), בצד הימני התחתון, מימין לראשה, מצויר פרט ייחודי, והוא "סמל השלום" במהופך.
העתק תקריב סמל השלום המהופך בציור מצ"ב כ**נספח 239.**

לגבי העובדה שא.ק היא שציירה את ציור 1, יצויין, כאמור, כי הימצאות תצלום ציור זה במחשבו של א.ח, שהתגורר ביחד איתה באותה דירה, מלמדת לכאורה שהיא ציירה אותו. מלבד זאת, היא עצמה אישרה בראיון בשנת 2016 לתוכנית "הצינור" בטלויזיה כי היא ציירה ציור זה, שאף הוקרן לשניה במהלך הראיון (וראו שם, בנספח 212, במונה 10:3).

ב. פרטי/מאפייני ציור 1, אשר סומנו ע"י החי"מ בסיפרה **2**, הושגו בדרך הפשוטה של לחיצה על תצלומו של ציור זה במסך המחשב באמצעות הסמן הימני של עכבר המחשב, ואז לחיצה נוספת על "מאפיינים". או אז הופיעו מאפייני אותו תצלום - "**IMG_0056. jpg**" ובכללם התאריך שבו צולם ציור זה – 9.6.06.

ג. ציור שני, שסומן ע"י החי"מ בסיפרה **3**, הוא פורטרייט עצמי של א.ק, ובצד ימין (מכיוון הצופה) של ראשה מופיע אותו פרח אדום שהופיע גם בציור 1, על צד ימין של ראש הילדה היושבת בתא השירותים. [ניתן גם להשוות את הפנים בציור 3 לפניה של א.ק בתצלומים הראשון והשני, וראו להלן, ולהבין כי מדובר בה].
העתק תמונה ערוכה, המציגה את הפרח האדום בציורים 1 ו-3, סומנה ע"י החי"מ בסיפרה **4**). מכאן שהילדה בציור 1, היושבת בתא השירותים, היא א.ק עצמה.
ציור 3 הועלה ע"י א.ק לדף הפייסבוק שלה בשנת 2017, כששם המשתמש שלה היה: "Ola" בצירוף שם המשפחה של אמא שלה, באותיות באנגלית.

העתקי תצלומי מסך של דף הפייסבוק של א.ק משנת 2017 ואשר כללו את ציור 3 וכן את ציור 6, סומנו ע"י החי"מ בספרות **3א, 3א1**].

כאמור, א.ח מסר כבר בהודעתו הראשונה כי כינויה של א.ק הוא אולה, וראו בנדון בסע' 344 ב' לעיל, את העובדה שהיא עצמה הזדהתה בכינוי זה בפוסט שכתבה (נספח 182) וכינויה זה במיזכר רמ"פ תשאול (נספח 184).

וראו גם תוכנית "עובדה" ששודרה בטלויזיה ביום 20.12.18, ובמונה 20:56 בה נאמר לגבי א.ק: "אבל היא ביקשה שנקרא לה אולה. זה שמה".

וראו גם תמליל שיחתם של החוקרים עם האמא שלה במהלך ביקור בביתה, מיום 9.5.12, שבו כבר בתחילת החקירה, בע' 1, היא אומרת שהיא אמה של א.ק, וכי שם משפחתה הוא [אותו שם משפחה, המופיע בדף הפייסבוק בצמוד למילה "Ola"].

העתק התמליל מצ"ב כ**נספח 240.**

[הערה: גם בעת כתיבת שורות אלה, ביום 16.9.19, כדוגמה, א.ק השתמשה באותו שם משתמש בפייסבוק].

ד. ציור שלישי, שסומן ע"י החי"מ בסיפרה **5**, ושתצלומו נתפס אף הוא במחשב של א.ח. בציור נראית ילדה מגואלת בדם, כשהיא יושבת ליד גופת חתול מבותר. היא אוחזת בגרזן, שעדיין נעוץ בגופת החתול המבותרת. מגופתו של החתול נשפכים המעיים שלו. בצד שמאל של ראשה (מכיוון הצופה) מופיע אותו פרח אדום, שהופיע בציור 1, על ראש הילדה היושבת בתא השירותים, וכן בציור 3, על ראשה של א.ק בפורטרייט העצמי שלה. כלומר גם הילדה בציור 5 היא א.ק עצמה.

א.ק נחקרה לגבי ציור זה בסמוך לאחר מעצרה, ביום 28.4.12, וראו חילופי הדברים בתמליל חקירתה, נספח 186 בע' 46: חוקר: "תגידי, היה איזה ציור של כלב...קרוע לשניים...עם איזה גרזן, ומישהו יושב לידו והמעיים שלו בחוץ? ציור שציירת?...א.ק: "אה...זה לא היה חתולה?...זה היתה ילדה עם חתולה, כן כן כן, עשיתי את זה...ציור חמוד, חמוד". חוקר: "יש לו משמעות לציור הזה?" א.ק: "**של ילדים** כזה, לא" [וזהו. החוקר דמם ולא הוסיף לשאול בנדון. אלה היו 60 שניות על ביתור חתול כסמל לביתור "ילדים כזה", מבלי שהחוקר יטיח בה ש**הילדה המבתרת היא א.ק עצמה, כפי שכבר הוכח לעיל ויוכח להלן, והחתול הוא בעצם סמל לילדה אחרת שבותרה!**].

ה. ציור רביעי, שסומן ע"י החי"מ בסיפרה **6**, והועלה ע"י א.ק לקבוצה בפייסבוק, בשנת 2017, תוך שימוש באותו שם משתמש, שנקשר בציור מס' 3, כפי שהוסבר

לעיל. (תצלום מסך של דף הפייסבוק של א.ק בזמנו, שכלל את ציור 6, סומן ע"י החי"מ בסיפרה **6א**).

בציור רואים ילדה שעל צווארה תלויה שרשרת, והתליון בשרשרת זו הוא **<u>ראש של ילדה</u>**.

ו. <u>תצלום ראשון</u>, "**IMG_0111. jpg**" של א.ק עצמה, מיום 16.6.06 בשעה 13:27 (בדיוק שבוע אחרי שצולם ציור מס' 1, וחצי שנה לפני רצח המנוחה) נושאת שרשרת עם תיליון <u>סמל השלום</u> (שגם נמצא חרוט על צדה הפנימי של דלת התא השני, וציורו במהופך הופיע גם בציור 1 - נספח 181 - על מיכל ההדחה/הניאגרה, מצד ימין לראשה של הילדה היושבת בתא השירותים).

וראו פניה של א.ק בתצלום הראשון, אשר ללא ספק, משדרות כי הסמל בתיליון הצמוד לחזה, הוא סמל ה"שלום ולא להתראות!"

העתק התצלום של א.ק מיום 16.6.06 מצ"ב כ**<u>נספח 241</u>**.

ז. פרטי/מאפייני התצלום הראשון, אשר הושגו בדרך הפשוטה של לחיצה על תצלום זה במסך המחשב באמצעות הסמן הימני של עכבר המחשב, ואז לחיצה נוספת על "מאפיינים". או אז הופיעו מאפייני התצלום "**IMG_0111 jpg**" ובכללם התאריך 16.6.06, שבו צולם תצלום זה.

העתק תצלום מאפייני התצלום הראשון מצ"ב כ**<u>נספח 242</u>**.

ח. <u>תצלום שני</u>, "**IMG_0042. jpg**" של א.ק עצמה, מיום 17.6.06, שסומן ע"י החי"מ בנספח 181 בסיפרה **7**, ושנתפס אף הוא במחשבו של א.ח.

גם בתצלום זה עונדת א.ק את אותה שרשרת, עם התליון של <u>סמל השלום</u>.

העתק התצלום של א.ק מיום 17.6.06, הנושא מצ"ב כ**<u>נספח 243</u>**.

פרטי/מאפייני התצלום השני, "**IMG_0042. jpg**", מצ"ב כ**<u>נספח 244</u>**.

ט. <u>תצלום שלישי</u>, שסומן ע"י החי"מ בסיפרה **8** והוא תצלום מס' 11 מדיסק תמונות זירה שצילמה מעבדת ט.א. בתצלום נראה חלקו העליון של הצד הפנימי של דלת התא השני, שבו נמצאה גופת המנוחה. על גבי הדלת נראה <u>סמל השלום חרוט</u>, ולידו טיפות דמה של המנוחה.

העתק תצלום תקריב כהה של סמל השלום החרוט על דלת התא צורף בנספח 181, ומצ"ב גם כ**<u>נספח 245</u>**.

כמו כן ראו את תצלום כל הצד הפנימי של דלת התא, המצ"ב כ**<u>נספח 246</u>**. בתצלום נראית הדלת כשהיא מאד בהירה. יש "לעלות" לחלקה העליון ואז נראה סמל השלום החרוט באופן בהיר. מראהו היותר כהה, שיותר נוח לצפייה, צורף גם, כאמור לעיל.

<u>נתוני ארבעת הציורים ושלושת התצלומים, שהובאו לעיל, יוצרים במקובץ סיוע משמעותי לעדותו של א.ח כנגד א.ק</u>, וחלקם אף מוכיחים לכאורה באופן עצמאי כי היא שרצחה את המנוחה! כל זאת בשל הסיבות הבאות:

א. משום ש**<u>צירוף ציור 1 והתצלומים הראשון, השני והשלישי מלמד כשלעצמו בסבירות גבוהה, כפי שקבע בחוות דעתו המומחה לכתב יד, מרדכי ורדי, שא.ק הותירה את "חתימתה" (סמל השלום) בזירת הרצח – בתא</u>!**

ודוק, מהתצלומים הראשון והשני אנו רואים כי היתה לה זיקה לסמל השלום, משום שענדה על השרשרת שלה תיליון של סמל השלום, ובציור 1 אנו רואים שסמל זה גם צויר על ידה במהופך על הניגארה (להלן: **הסמל המצויר**), לימין ראשה של ה"ילדה" היושבת בשירותים, כלומר ראשה שלה, של א.ק. והנה, סמל השלום "מועתק" כחצי שנה (ויותר) אחרי שצויר ציור 1, מתא השירותים בציור 1 אל תא השירותים במציאות (להלן: **הסמל החרוט**), משהוא נחרט על צדה הפנימי של דלת התא שבו נרצחה המנוחה!

בחינת תקריב סמל השלום המצויר והשוואתו אל הסמל החרוט, כלשונו של דר. ורדי בחוות דעתו, מגלה את ארבע ההתאמות המיוחדות הבאות, המוכיחות בסבירות גבוהה, שא.ק היא שחרטה את סמל השלום על דלת התא, כלומר שאכן רצחה את המנוחה:

1. העובדה כי גם בסמל המצויר וגם בסמל החרוט, שיטת הציור/חריטת הסמל היתה מאד ייחודית, באופן זה שבניגוד לדרך יצירת הסמל ע"י הרוב המכריע של האנשים – ציור המעגל ואח"כ ציור ה"קלשון" בתוכו, או ציור ה"קלשון" ואח"כ הקפתו במעגל - א.ק יצרה את הסמלים המצויר והחרוט ע"י משיכת הקו המרכזי הארוך מלמטה למעלה, "כיפופו" ברציפות שמאלה ליצירת קשת המעגל בניגוד לכיוון השעון, השלמת המעגל בניגוד לכיוון השעון, ואז, לבסוף, הוספת שני הקוים האלכסוניים הקטנים של ה"קלשון".
2. העובדה כי בשניהם קו אחד "פורץ" את המעגל החוצה.
3. העובדה כי בשניהם אחד משני הקוים הקטנים האלכסונים הוא דווקא קצר מדי ולפיכך כלל איננו מגיע עד למעגל.
4. העובדה כי בשניהם הקו המרכזי נוטה באלכסון הצידה: בסמל המצויר קלות ימינה ("מספר דקות" עם כיוון השעון, בשעון מספרים) ובסמל החרוט קלות שמאלה ("מספר דקות" נגד כיוון השעון, בשעון מספרים).

בהקשר זה ראוי לציין כי הראיות מלמדות שא.ק השתמשה באופן שווה בשתי ידיה.

וראו בנדון דברי א.ח בתמליל חקירתו הראשונה מיום 25.4.12 (נספח 179) לגבי א.ק בע' 34, 35 : "היא חינכה את עצמה במהלך השנים לעבוד עם יד שמאל ברמה שהיא יכולה לכתוב לך עם שתי הידיים וזה יוצא כמעט אותו הדבר. כלומר, יש לה שליטה מלאה גם ביד ימין ושליטה נגיד תשעים אחוז ביד שמאל".

כמו כן, גם הראיון עם א.ק בתוכנית "הצינור" (נספח 212) מלמד כי היא משתמשת באופן זהה בשתי הידיים! ודוק, במונה 4:48 היא נראית מוזגת משקה מהקנקן לספל באמצעות ידה <u>הימנית</u>, ובמונה 07:48, ממש לפני הסוף, היא מוזגת משקה מאותו קנקן באמצעות ידה <u>השמאלית</u>. כמו כן, בתווך, במונה 06:50 היא מתקשרת לא.ח כשהיא מחזיקה את מכשירה הסלולרי בשמאלה ולוחצת בימינה על המקשים, ובמונה 07:38 מרימה את הספל ושותה גם בשמאלה.

שימושה השווה לכאורה בשתי ידיה איפשר לה אפוא בהחלט לבצע בידה האחת את האלכסון הנוטה ימינה בסמל השלום המצויר, ובידה השניה את האלכסון הנוטה שמאלה בסמל החרוט, ולכן גם השניים פונים לכיוונים נגדיים.

וראו בנדון חוו"ד של המומחה להשוואת כתב יד, **<u>דר. מרדכי ורדי</u>**, אשר בה קבע כי לאור כל ההתאמות שתוארו לעיל, **<u>"הגעתי למסקנה כי קיימת אפשרות בדרגת סבירות גבוהה של 85%, שאותו אדם שצייר את הסמל המצויר, כלומר א"ק, הוא שחרט את הסמל החרוט</u>"**.

העתק חוו"ד של דר. ורדי מצ"ב כ**<u>נספח 247</u>**. [התצלומים ששימשו אותו לחוות דעתו צורפו לבקשה זו כנספחים, וכולם מוזכרים בסיוע הנדון].

וראו גם שלושת החיזוקים החיצוניים הספציפיים לחוו"ד של דר. ורדי ולסיכוי הגבוה שא.ק היא שחרטה את סמל השלום על דלת התא השני:

- <u>העובדה</u> כי הסיכוי שתלמידה תמימה מן השורה הסתובבה עם אולר/סכין, וחרטה את סמל השלום על הדלת (במקום לציירו עם עט או טוש) הם מזעריים, ובמיוחד אל מול כל הראיות הרבות והמצטלבות, ה"מציבות" את א.ק בתא הרצח (ולא בכדי כל ה"תוספות" על דלתות תאי השירותים נעשו באמצעות טוש

ו/או עפרון, כמו למשל בתמונות מס' 39, 78, 189, 192 בדיסק תמונות הזירה נספח 12).

- העובדה כי לא.ק היו גם האמצעי וגם הזמן כדי לחרוט את סמל השלום על הדלת, הן משום שאחזה בסכין החדה, ששימשה אותה לרצח המנוחה בהמשך, והן משום שהיה לה הפנאי לכך בזמן שהמתינה לקרבנה בתוך התא (וראו בנדון חיזוק מס' 15 בע' 334 להלן).

והעובדה כי א.ק אמנם נשאה על חזה את סמל השלום חצי שנה לפני רצח המנוחה, ביום 16.6.06 שעה 13:27 (ראו התצלום הראשון ומאפייניו), אולם הדבר לא מנע ממנה לשאת חמש שעות אח"כ (ב- 18:30) סכין ציידים(!), שנועדה לדבריה לדילול חזירים! (כלומר לשחיטתם הסידרתית. נשמע מוכר?)

וראו דבריה אלה במהלך חקירתה תחת אזהרה, בחשד להחזקת פגיון שלא כדין, בנספח 171 וכן בסע' 338 לעיל.

ב. משום שמהצמדת הפרח האדום לעצמה בציור 3 – הפורטרייט העצמי (שמן הסתם אכן כמעט זהה לפניה בתצלומים הראשון והשני, המסומן גם בסיפרה 7, וכן לילדה בציור 1 בתא השירותים, וכן לילדה בציור 5, שביתרה את החתול, ברור שא.ק ציירה את עצמה בשלושת הציורים האלה. מכאן שהילדה היושבת בתא השירותים והילדה המבתרת עם הגרזן היא א.ק עצמה.

ג. משום ש**היא ציירה את עצמה יושבת וממתינה בזירת הרצח – תא השירותים, לכל היותר ביום 9.6.06, כלומר כחצי שנה לפני רצח המנוחה (וראו ציור 1)**! (בדיוק כפי שסיפר א.ח מפיה, וראו בנדון סיוע 15 להלן בעמוד הבא).

ד. משום שהיא "ניבאה" בציור 1 כבר כחצי שנה לפני רצח המנוחה, כי קירות תא השירותים יוכתמו בדם (ראו כתמי הדם על הקיר השמאלי בציור), והרי **זהו סוג של פרט נבואי מוכמן אמיתי(!), בדיוק כפי שידעה לספר לא.ח כי השתמשה בבגדיו בעת הרצח!**

ה. משום ש**בציור 5 היא הוכיחה הלכה למעשה ובצורה הכי ברורה ומוחשית כי היא אכן אוהבת ומשתוקקת לבתר איברים** (בהתאמה גמורה לחיזוק מס' 1 וכן 2 (וראו הפירוט שם) אדרבה, כשנשאלה ע"י החוקר אם יש משמעות לציור, השיבה: "**של ילדים** כזה", והפרשנות ההגיונית היחידה לדבריה בנסיבות הנדונות היא, כאמור, כי הילדה המבתרת היא א.ק, והחתול המבותר הוא ילדה אחרת.

פרשנות זו מצטלבת גם עם **ראש הילדה הכרות, בציור 6, המשמש כתליון השרשרת שתלויה על צווארה של "ילדה אחרת", שהיא גם א.ק.**

עינינו הרואות כי גם בציור 6 ישנן שתי <u>ילדות</u>: האחת עם פנים שנועדו לבטא רוע ואכזריות, והשניה מתה, ורק ראשה צמוד אל הילדה הרעה. (והחוקר לא הוסיף לשאול....).

ו. משום ש**שימושה בגרזן לצורך ביתורו האכזרי של החתול (והחרב המושענת על הקיר בציור 1) תואם את שימושה האכזרי בסכין לצורך שחיטתה האכזרית של המנוחה, תכנונה לרצוח את השכן שלה, וחיבתה לסכינים ולחיתוך** (וראו סיועים מס' 29, <u>47</u> להלן).

ז. משום שהמעיים הנשפכים של החתול בציור 5 מיטיבים להצטלב עם אהבתה ותאוותה לרחוץ בדם ובמעיים (ראו חיזוקים מס' 1, 2).

ציוריה ותצלומיה של א.ק, המוכיחים בסבירות גבוהה כי א.ק היא שרצחה את המנוחה, מבליטים את **הפרדוקס והאבסורד לפיהם בהמ"ש קמא, כמו דעת הרוב של בהמ"ש הנכבד, הלכו שבי אחרי רצח האופי שעשה למבקש מומחה המחשבים המשטרתי. כך ארע שהם קבעו בטעות כי המבקש כביכול חיפש סרטי סנאף, קרא מאמר על השתלטות באמצעות סכין, וצפה בתמונות פורנוגרפיות של קטינות** (וראו כמובן בנדון בתת פרק 5.11 לעיל בע' 157)**; כשבמציאות ובפועל בעלת המח המעוות והסטייתי באופן קיצוני היתה א.ק, והיא שרצחה את המנוחה.**

<u>סיוע 15</u> – אובייקטיבי - גרסת א.ח בחקירתו הראשונה מיום 25.4.12 א.ח: "היא סיפרה לי שהיא נכנסה לנופי גולן לבית ספר...בסביבות אחת עשרה, <u>שתיים עשרה אולי</u>...וחיכתה לה בשירותים של הבנות. היא חיכתה שם יותר משני שיעורים. <u>היא חיכתה יותר משיעור והפסקה בעצם...ובמהלך השיעור השני שהיא הייתה בפנים</u>...נכנסה ילדה". (ראו סע' 344 ז' לעיל נספח 178 וכן ע' 33 בתמליל נספח 179) ; מקבלת סיוע אובייקיבי לא רק משיחת הטלפון שצויינה בסע' 12, 13 לעיל אלא מעוד נתון אובייקטיבי, והוא <u>לוח הצלצולים של ביה"ס</u> –ת/379, המצ"ב כ**<u>נספח 248</u>.**

עיון בפלט השיחות של א.ח מלמד כאמור כי א.ק התקשרה אליו בשעה 11:56 מדירתם המשותפת, והשיחה נמשכה כשלוש דקות.

06/12/2006 11:56:40	GSM Telephony	3.05	קיבוץ גדות מטע אבוקדו	מטע אבוקדו	גדות	4017	A	קיבוץ גדות מטע אבוקדו	מטע אבוקדו

גם אם נניח שא.ק יצאה מיד עם תום השיחה לבית הספר נופי גולן, הליכה שארכה כ-8 דקות מדירתם המשותפת (ראו חוו"ד של החוקר הפרטי - נספח 231), אזי היא הגיעה לבית הספר מינימום בשעה 12:08.

עיון בלוח הצלצולים של בית הספר מיום הרצח מלמד כי סוף ההפסקה אחרי השיעור החמישי, ותחילת השיעור השישי, היו בשעה 12:05.
לכן א.ק הגיעה לשירותים בסמוך לאחר שכבר החל השיעור השישי. היא המתינה אפוא בשירותים לסיום השיעור השישי (12:50), לסיום ההפסקה שלאחריו ותחילת השיעור השביעי (13:05); ובערך כחצי שעה לאחר תחילתו וכשעה וחצי לאחר שהגיעה לשירותים, נכנסה אליהם גם המנוחה. זאת בדיוק לפי גרסתו של א.ח (בחלוף שיעור שלם והפסקה ועוד פרק זמן) וכן בהתאם לשעת הרצח המשוערת של המנוחה – 13:30 - לפי הדו"ח של דר. ערן הרצוג, המצ"ב כ**נספח 249.**

חיזוק 16 - (ראו גם בסיוע 3 סיפא) – א.ח מסר פרט מיוחד ו**מוכמן** (לגבי שיטת פעולה של א.ק) בהודעתו הראשונה ביום 25.4.12, והוא כי א.ק סיפרה לו שהיא **נשכה** את אותה חתיכת בשר בחלק התחתון של החתך בצואר המנוחה. פרט זה (שיטת פעולה זו) לא עלה אפילו כאפשרות במשפטו של המבקש ובכל חומר הראיות שקשור אליו, וגם לא פורסם מעולם בשום כלי תקשורת ובכלל זה באינטרנט, והנה אומת **אימות כפול** שמונה ימים בלבד אחרי מסירתו ע"י א.ח, כשא.ק ניסתה לדקור את שוקרון. כשנתפסה בכפה ונעצרה (3.5.12), מסרה, כאמור, בסע' 363 ה' לעיל, נספח 198 כי כשהשוטרים הגיעו לעוצרה: "ניסיתי **לנשוך** את השוטר כי רציתי משהו חתיכת בשר לאכול". עינינו הרואות, גם התברר כי היא אכן נושכת כשהיא "רעבה" לרצוח, וגם קשרה את הנשיכה לחתיכת בשר, בדיוק כפי שהתבטאה באוזני א.ח לגבי "חתיכת הבשר" שהשתלשלה מצוארה של המנוחה. (וראו בחיזוק 19 להלן עוד דיוק משמעותי של א.ח לגבי מילה ספציפית שבה השתמשה א.ק ביום הרצח, והגיחה מפיה בחקירה בדיוק באותו הקשר חשוב, עליו סיפר מפיה).
בנוסף, גם 12 יום לאחר מכן, במהלך אישפוזה לצורך הסתכלות בהוראת בהמ"ש, היא ניסתה ביום 15.5.12 **שוב לנשוך** את השוטר, שביקש לאוזקה (וראו בסע' 373 לעיל וכן נספח 208).

סיוע 17 – **דברי א.ק עצמה בעימות עם א.ח** (ראו נספח 202 וכן סע' 367 לעיל) - גירסתו של א.ח מיום 25.4.12 כי א.ק התקשרה אליו מהטלפון הקווי בדירתם השכורה בקצרין ביום רצח המנוחה, בסמוך לשעה 14:00, לפלאפון שלו שמספרו 054-5817793 (כארבע – חמש שעות לפני שהתגלתה גופתה של המנוחה וזמן רב לפני שאמה בכלל החלה לדאוג לשלומה) ושאלה אותו אם הוא זוכר את החלום שלה או את מה שהיא רצתה לעשות, והוסיפה כי: "הולך להיות **פה** הרבה בלאגן בקרוב" (סע' 344 ג'-ה'), **מתאמתת ומאושרת בעקיפין בעימות** בינהם שהתבצע ביום 8.5.12.

אמיתות גירסתו באה לידי ביטוי לא רק בעובדה **שא.ח לא מהסס להטיחה בא.ק כשהם לבדם (דבר שלא היה מעז לעשות, מן הסתם, לו היה מדובר בשקר) אלא למעשה גם בדברי א.ק עצמה בתגובה להטחתו**.

א.ח [מונה 35:03]: "**<u>אבל ראיתי. עובדה שהראית לי את כלי הרצח. עובדה שהראית לי את התיק עם הדברים של הרצח. עובדה שבאתי וספרת לי שהולך להיות פה בלאגן גדול ארבע שעות לפני שבכלל ידעו שהיה רצח בקצרין</u>. איך? מה, סתם?**".

וא.ק משיבה: "סיפור".

א.ח: "ברור".

א.ק: "[א.ח – נוקבת בשמו הפרטי]. אתה מספר סיפור".

א.ח: ".. את זאתי שיש לה אשליות, אולי כי <u>את חושבת שאת רואה את **העתיד**</u>, סבבה. בסדר" [אומר זאת בציניות לגבי מה שאמרה לו, שהולך להיות פה בלגאן גדול].

א.ק: "אתה מספר סיפור" + "**<u>אני לפעמים אני רואה</u>**". [**את העתיד**, כלומר שלאחר הכחשתה האוטומטית, **היא מאשרת בפליטת פה את דבריו על אמירתה ה"נבואית" בצהרי יום הרצח**, ואז, בסוף המשפט, עוצרת ב"חדות" את דבריה כי קולטת את פליטת הפה, ומשנה כיוון]: "[א.ח – נוקבת בשמו הפרטי]. אני בן אדם מיוחד".

א.ח: "<u>את רואה את העתיד</u>".

א.ק: :" אני יכולה לקלוט מחשבות לפעמים..."

א.ח: "נכון, את יכולה לקלוט מחשבות".

א.ק: "נכון **<u>ואני יכולה לא לראות את העתיד. אני יכולה להרגיש אותו</u>**" **<u>[כלומר שוב מאשרת בעקיפין שאכן אמרה לו את הדברים]</u>**.

עינינו הרואות כי אמנם בהתחלה א.ק השיבה לו בשפה רפה כי הוא כביכול "מספר סיפור" אולם מיד בהמשך חשפה כי למעשה הוא דבר אמת!

<u>חיזוק 18</u> – העובדה כי כשא.ק נשאלה ע"י החוקרת יערית עמר ביום 3.5.12 (בסמוך לאחר ניסיונה לרצוח את שוקרון) אם ניסתה לעשות כאלה דברים גם בעבר, היא **לא הכחישה** אלא <u>סירבה להשיב</u>, וציחקקה (וראו בנדון בסע' 365 לעיל).

הדעת נותנת כי אלמלא רצחה את המנוחה, אז פשוט היתה מכחישה (כמו בראיונותיה בתקשורת...והרי זה כל כך קל אז למה לא התנהגה כמו בהם?)

[וראו בהקשר זה גם את העובדה כי בחקירת יום 18.10.17 במונה 15:42 בדיסק החקירה (נספחים 225, 226) החוקר הטיח בה (ללא אזהרה!...) כי מחומר החקירה עולה כי סיפרה לע.ג שרצחה את המנוחה, וא.ק השיבה **בהססנות**: "**לא נראה לי. לא נראה לי**", וזאת במקום "לקפוץ" מיד ולהשיב (כמו בראיונותיה הקלילים בתקשורת): "מה? מה פתאום!", [מה שמלמד כי סברה בעצמה "לפחות" כי קיימת אפשרות שכן אמרה לה זאת, כלומר כי אכן רצחה את המנוחה], והחוקר המלטף שואל ברוך של אב נורמלי ליד מיטת בתו: "מה זה לא נראה לך?", ורק אז היא מתקנת עצמה ואומרת (בע' 2 להודעה נספח 224) שלא אמרה לע.ג את הדברים שהאחרונה ייחסה לה (וראו בנדון בסע' 399 לעיל)]

<u>חיזוק 19</u> – (המצטלב עם סיועים מס' 12, 13, וראו בנדון גם סע' 344 ד', ה' ונספח 179 ע' 18 וכן סע' 358 ונספח 193 לעיל) – העובדה שגם גירסתו <u>הראשונה</u> של א.ח מיום 25.4.12 כי א.ק התקשרה אליו מהטלפון הקווי בדירתם השכורה בקצרין ביום רצח המנוחה, בסמוך לשעה 14:00, לפלאפון שלו (כארבע – חמש שעות לפני שהתגלתה גופתה של המנוחה וזמן רב לפני שאמה בכלל החלה לדאוג לשלומה) <u>ושאלה אותו אם הוא זוכר את החלום שלה ו/או את מה שהיא רצתה לעשות, והוסיפה כי: "הולך להיות **פה** הרבה **בלאגן** בקרוב"</u>, <u>התגלתה כנבואית</u> במובן זה ש<u>**הרגע היחיד**</u> שבו א.ק השתמשה במילה "**בלגאן**" בכל חקירותיה ותשאוליה הרבים והארוכים, ארע כאשר היא נשאלה בחקירתה ביום 2.5.12 אם דיברה עם א.ח על רצח המנוחה ביום הרצח, והשיבה כי בערב החברים שלהם אמרו שהיה **בלגאן** כי ילדה נרצחה!

עיון בנספח 193 בע' 15, 16 יגלה מיד כי כשהחוקר הטיח בה כי א.ח סיפר שביום הרצח בצהריים היא סיפרה לו (עפ"י ניסוח החוקר) שעשתה "משהו גדול", החוקר כלל לא השתמש במילה "בלגאן", ולכן מילה זו לא נחשפה לאוזניה של א.ק ע"י מי מהחוקרים!

והנה, כשתיארה בתשובה לשאלתו, בע' 16, מה סיפרו החברים על רצח המנוחה מספר שעות אחריו, השתמשה <u>ארבע פעמים</u>(!) במילה "**בלגאן**" (כמעט תת מקלע של "בלגאן"), **בדיוק כפי שא.ח סיפר שהיא הודיעה לו באותו יום בצהריים את מה שיתחולל בקצרין מאוחר יותר באותו היום - בלגאן**!

ויודגש, אילו המילה המדוברת היתה רווחת בפיה של א.ק, הרי שכמובן ניתן היה להחמיר עם א.ח ולייחס לו "הדבקת" "מטבע לשון" אופייני לה, לדברים שייחס לה, ואולם מש<u>הראיות מוכיחות חד משמעית כי היא השתמשה במילה הנדונה **אך ורק** כדי לתאר את האוירה בציבור בקצרין, שיצר רצח המנוחה</u>, שעל ביצועו

הודיעה לו ברמז כבר בצהרי יום הרצח, הרי שמדובר בחיזוק משמעותי ביותר לדבריו של א.ח, על גבול הסיוע!

חיזוק 20 – העובדה כי בתמליל חקירתו הראשונה מיום 25.4.12 (נספח 179) בע' 40,36 א.ח סיפר כי א.ק התוודתה בפניו כי לאחר ששבה מהרצח לדירתם המשותפת, היא הסתובבה בדירה והריחה (הסניפה כלשונו) את דמה של המנוחה, ואז נכנסה להתקלח.
והנה, ביום 2.5.12 א.ק מסרה כי היא אוהבת להריח דם (וראו סע' 357 לעיל) וכמו"כ, לאחר שהיא ניסתה לרצוח את שוקרון ונעצרה (3.5.12) , היא מסרה בע' 8 לתמליל חקירתה (נספח 199): "זה עבודה כאילו, לרצוח בן אדם ולשחק איתו ולהתחיל להוציא, ולנשום את זה..."

כמו כן, ביום 28.5.12 כתב הפסיכיאטר המחוזי חוו"ד לבהמ"ש לגבי א.ק (נספח 209), ובע' 5 ציין כי: "לפי תיאור רופא תורן בבדיקה ....מסרה שמגיל 14 החלה לפגוע בעצמה ועשתה חתכים ..... מאז נהנית לראות ולהריח דם".

חיזוק 21 –- חיזוק מרובע, המוכיח את זמינותה הרבה של א.ק לביצוע רצח המנוחה: **21א** - א.ק מסרה בעצמה כי פעם אחת עובר לרצח נכנסה עם א.ח לחצר ביה"ס "נופי גולן" מהשער האחורי, שלדבריה היה יותר קרוב לדירה שבה התגוררה ביום הרצח עם א.ח בקצרין [ברחוב הדודאים 15 – ראו נספח 185 בע' 2, סע' 368 ח' ונספח 203).

ויודגש כי דירתה המשותפת בקצרין עם א.ח אכן היתה קרובה לביה"ס!
21ב - מלבד העובדה שהח"מ וידא עובדה זו בעצמו, מצ"ב בנדון ראיה חדשה נוספת מיום 17.4.18 - חוו"ד של חוקר פרטי (נספח 231) לפיה המרחק בין ביה"ס "נופי גולן" לבית ברחוב הדודאים 15 בקצרין הוא 680 מטר בלבד, כי זמן ההליכה שלו את המרחק הזה היה כ-8 דקות, וכי זמן ריצתו מרחק זה היה כ-4 דקות בלבד.

שתי ראיות אלה מחזקות מאד את טענת א.ח, הן כי א.ק התוודתה בפניו כי אחרי הרצח (שארע בערך בשעה 13:30 לפי נספח 249, ועד שעה 14:20 לפי קביעת בהמ"ש) היא רצה מהזירה לביתם, כמקום מפלט קרוב, הן כי הספיקה כבר עובר לשעה 14:05 לחזור לביתם ולהתקשר אליו עם "הבשורה" כי "היום יהיה פה בלגאן גדול", והן כי יכלה להכנס לביה"ס גם מהשער האחורי.

<u>21ג</u> - ראו העובדה כי א.ק נראתה צעירה מכפי גילה ועם פנים יפים ועדינים! (בשנת 2012, וראו בנדון בסעיף 375 לעיל) ומקו"ח נראתה עוד יותר "נערה יפה" שש שנים קודם לכן, ביום הרצח).
עובדה זו בודאי עזרה לה גם להכנס ללא בעיה לביה"ס, אפילו מבעד לשער הראשי, וכן להטמע בשירותי הבנות.
<u>21ד</u> – ראו העובדה כי נערים, שכלל לא למדו בביה"ס "נופי גולן", נכנסו אליו בחופשיות ביום הרצח. (ציטוטי תלמידים מע' 360 להכע"ד של בהמ"ש קמא – נספח 1)
מכאן ניתן ללמוד, מקו"ח כי א.ק יכלה לחדור אליו בקלות "מכל הכיוונים".

<u>חיזוק 22</u> – העובדה כי א.ק היתה בבית ביום הרצח, כפי שאישרה בהודעתה נספח 185 בע' 2 למעלה (ראו גם סע' 349 ג' לעיל) וכן בראיון שלה עם הכתבת איילה חסון, במונה 6:00 דקות (ראו נספח 229). עובדה זו הותירה לה את הפנאי וההזדמנות לבצע את הרצח.

<u>חיזוק 23</u> – העובדה כי א.ק למדה בעברה בבית ספר "נופי גולן" (ראו סע' 364 לעיל ונספח 199 וכן סע' 399 ונספח 224 בע' 1), והעובדה כי לפיכך הכירה היטב את זירת הרצח (שירותי הבנות) ואת דרך ההימלטות המהירה ממנה לדירתה המשותפת עם א.ח ברחוב הדודאים 15 בקצרין.

<u>חיזוק 24</u> - העובדה כי א.ק הודתה בהודעתה השניה ביום מעצרה הראשון ב-28.4.12 כי אכן היתה לה <u>פאה</u> (נספח 187 וכן סע' 351 לעיל), והדבר תומך בגירסתו של א.ח כי א.ק סיפרה לו כי בין יתר הציוד ששימש אותה לרצח המנוחה, היתה גם פאה (סע' 344 ז').

<u>חיזוק 25</u> – העובדה כי כחודש לאחר שא.ח וא.ק נפרדו, ביום 31.3.12, א.ח לא רק שלח מסרונים אל א.ק, אל אחותה ואל גיסה, בהם כתב כי היא רצחה את המנוחה, אלא **כתב במסרוניו לא.ק עצמה כי: "מחר אלך למשטרה עלייך...תסגירי את עצמך", וכן : "לא תוכלי יותר להתחבא מזה"** (נספח 172 וכן סע' 340, 342 לעיל).
<u>התבטאות זו מלמדת לא רק שהוא סבר כי היא אשמה(!) אלא גם כי **הוא ידע שהיא יודעת שהיא אשמה**</u>(!), שהרי ידע כי הוא וגם היא יודעים כי היא

מתחמקת כבר תקופה ארוכה מלתת את הדין על דבר מה פלילי שביצעה, וכי בגינו נעצרים על ידי המשטרה.

יתר על כן, העובדה כי ציפה כ"מובן מאליו" שהיא תסגיר את עצמה, וכי לא תוכל יותר להתחבא מ"זה", מלמדת כי ידע שנמענת מסרוניו יודעת שאכן כך היא צריכה לעשות, וכי עליה לעשות כן בגלל "זה" – רצח המנוחה!

וראו דבריו בהתאם בהודעתו מיום 3.5.12 (נספח 195 וסע' 361 ט' לעיל) כי כשפנה לאנשים ודיווח להם שבקרוב ייחשף דבר "גדול" התכוון לכך שבקרוב האנשים יראו מי באמת רצח את המנוחה ; וספציפית לגבי המסרון בו קרא לה להסגיר את עצמה כי אין לה לאן לברוח, בהודעתו מיום 11.5.12 (בסע' 370 ב' לעיל ונספח 206 בע' 4 (123,124): "פשוט חשבתי שמתוך הלחץ שבדבר היא תסגיר את עצמה".

ואכן, ידיעתו הוודאית והחד משמעית כי היא רצחה את המנוחה וכי היא עצמה גם מודעת לכך, הפכה לכזו משום שא.ק לא רק "סתם" אמרה לו שרצחה את המנוחה, אלא כאמור שעות לפני גילוי גופתה שאלה את א.ח אם הוא זוכר את החלום שלה או את מה שהיא רצתה לעשות, ואמרה לו ש"הולך להיות פה בקרוב הרבה בלאגן", ושעות אחרי גילוי גופתה הראתה לו את הסכין, הפאה ובגדיה ששימשוה לרצח המנוחה והיו מגואלים בדמה.

חיזוק 26 - העובדה כי א.ח פנה למשה שטח, רכז המודיעין לשעבר, ממש במקביל לשליחת המסרונים ל-א.ק ולקרוביה (1.4.06), ועשרה ימים לפני שהיא התלוננה עליו בגין אונס וביטלה את תלונתה (ועשרים וארבעה ימים לפני שמסר את הודעתו הראשונה כנגדה במשטרה), וראה בנדון סע' 341 לעיל וכן **הראיה החדשה** מ-2017 - פלט השיחות החדש - נספח 175.

וראו גם בנדון דבריו בהודעתו מיום 11.5.12 (סע' 370 ג' לעיל ונספח 206) בע' 3 (122,121): "א.ק ידעה לפני יום או באותו יום שפניתי לרכז המודיעין משה שטח. בדיעבד לא הייתי צריך ליידע את א.ק ואת [אחותה] שבכוונתי לפנות למשטרה מאחר ומדובר בשיבוש הליכי חקירה".

כמו כן ראו גם בהודעתו מיום 28.4.12 (נספח 188 וכן סע' 352 ג' ד' להלן), וכן בהודעתו מיום 3.5.12 (נספח 195 בע' 5 וכן סע' 361 ה' להלן).

חיזוק 27 - העובדה כי בתחילת העימות בין א.ח ל-א.ק, א.ח הפליל אותה ברצח המנוחה בנוכחות החוקרים, וכשבהמשך החוקרים הותירו את השניים לבדם, **א.ק כלל לא התנפלה על א.ח בזעקה כי הוא שקרן ואיך העז להעליל עליה, כפי**

שהיתה עושה לו באמת העליל עליה. במקום זאת היא החלה לדבר איתו על יחסיהם, **ודווקא הוא זה שהמשיך להטיח בה גם כשנותרו לבדם כי היא רצחה את המנוחה** וכו' (נספח 202 וכן סע' 367 לעיל).

חיזוק 28 – (נספח 202 וכן סע' 367 לעיל) העובדה כי בתחילת העימות, כשהשניים עוד התעמתו בנוכחות החוקרים, א.ק אמרה לא.ח כי: " **אתה יודע איך ליצור סיפור שהוא יתאים לכל פינות הדברים** ואם זה לא סיפור אז אתה צריך עזרה...", וכן: "העדות שלך, כל זה על **טחב**, **על זה שאתה מכיר אותי ואתה מכיר את הדברים שלי מבפנים**".
דברים אלה מלמדים כי א.ח אכן הכיר את א.ק לפני ולפנים מתוך התוודויותיה בפניו, ולכן גם ידע מפיה על תאוותה הסוטה לרחוץ בדם ובאיברי אדם, לחתוך אנשים ולרצוח אותם; וגם פענח מיד את הפוסט שלה, הזדעזע מההבנה המיידית כי היא מתעתדת לרצוח תוך זמן קצר אדם נוסף, וצדק! (וראו סיועים 4-11).

חיזוק 29 – גירסת א.ח כי א.ק התוודתה בפניו כי רצחה את המנוחה באמצעות **סכין** והראתה לו אח"כ (גם) את הסכין, מקבלת חיזוק נוסף בעובדה כי עפ"י גירסת א.ח, א.ק (או ה"זאבה" שבקירבה) גם אהבה לחתוך דווקא אנשים, ולא לירות בהם למשל או לחנוק אותם. כמו"כ עובדה זו הצטלבה להפליא עם מספר עובדות נוספות: העובדה שנשאה עמה סכין לפגישה עם שוקרון (שהוחלפה ברגע האחרון בבקבוק שבור), כי ניסתה לדוקרו בצווארו (ראו דבריו בהקלטה נספח 196, בדיוק כמו שרצחה את המנוחה), העובדה כי שאלה אותו על סכינים ויכולתם לחתוך דברים (ראו בסע' 362 ה' לעיל), העובדה כי קרבה ידה לצווארו ולביטנו (סע' 362 ו' לעיל), והעובדה שהיתה לה נגישות לסכינים ולכן גם נתפסה כחצי שנה לפני רצח המנוחה עם סכין בידה וטענה כי משמשת את אמא שלה ל"דילול חזירים" (פעולה אכזרית כשלעצמה, שיכולה להתבצע כמובן ע"י שחיטתם, וראו נספח 171 וכן סע' 338 לעיל), בדיוק באופן בו נרצחה המנוחה. (וראו בנוסף בנדון גם חיזוק 47 להלן, המפרט מקרים נוספים שבהם א.ק נשאה סכין וכן שיטתה לרצוח עם סכין וכפפות).

חיזוק 30 - בהודעתו הראשונה מיום 25.4.12 בע' 3(65) נספח 178 וכן בע' 94 לתמליל נספח 179 א.ח סיפר שא.ק התוודתה בפניו כי הביאה עימה לרצח המנוחה תיק (ג'אנספורט). גירסתו מקבלת חיזוק בהודעתה של אורית בני מיום 15.2.17 (נספח

219) בע' 2 (19), שבה היא מוסרת כי ע.ג סיפרה לה שרצחה את המנוחה, והביאה עימה תיק לרצח.

<u>חיזוק 31</u> – לגבי אמינות א.ח - העובדה כי **א.ח חזר וטען (בטעות), הן בפני א.ק בעימות איתה** (כשהיו לבדם, וראו נספח 202 וכן סע' 367 לעיל) **והן לחוקרים** (נספחים 195, 205 וכן סע' 361 ז', 369 ג' לעיל) **כי כביכול מגיע גם לו עונש מאסר הואיל והוא לא דיווח על כך שא.ק רצחה את המנוחה, מיד בסמוך לאחר שהתוודתה בפניו, ולכן שתף כביכול פעולה עם א.ק; והעובדה שלמרות שכך חשב, הוא הפליל את א.ק, בסוברו שגם הוא ייכלא!** למותר לציין כי הדבר מלמד על יושרו ועל נכונותו לשלם מחיר אישי כבד במאסר, והכל כדי לנקות סוף סוף את מצפונו. חיזוק זה מאד משמעותי בתמיכה לאמינותו, ומסביר גם כי זו אחת הסיבות בעטיין כבש את גירסתו כל השנים, כל עוד היו צמודים זה לזה.

<u>חיזוק 32</u> – (ראו נספח 206 לעיל וכן סע' 370) העובדה כי גם לאחר שהחוקר <u>היטעה</u> <u>את א.ח</u> והדגיש בפניו כי המימצאים הפורנזיים מזירת הרצח כביכול מפלילים חד משמעית את המבקש ולפיכך מפריכים את גירסתו של א.ח (והכל כדי שיחזור בו מגירסתו כנגד א.ק) א.ח מצידו המשיך להתעקש כי א.ק רצחה את המנוחה או למיצער כי כך סיפרה לו, וכי הראתה לו את כלי הרצח והציוד שבו לטענתה השתמשה לשם ביצועו. יחד עם זאת, בשל ההטחה השיקרית הזו של החוקר, הוא היה מוכן, לכל היותר, "לחבר" את המבקש כשותף לרצח ביחד עם א.ק, אך בשום פנים ואופן לא "לוותר" עליה כרוצחת המנוחה.

<u>חיזוק 33</u> - העובדה המדהימה כי א.ח, שהינו אדם נורמטיבי ונטול הרשעות קודמות, היה עצור כעשרה ימים(!) בחשד (מופרך) של שיבוש הליכים ובידוי ראיות, וכל אותה תקופה, חרף לחצי החוקרים הכבדים כי הוא משקר ומעליל על א.ק, הוא המשיך להתעקש על אמיתות גירסתו כנגד א.ק.
וראו בנדון ע"פ 3636/12 <u>שוויקי נ' מ"י</u> (נספח 251) בסע' 42 ו' לפסה"ד, לפיו עמידת חשוד, שאינו מורגל בחקירת משטרה ובמעצר, על גירסתו, חרף לחץ חקירתי משמעותי לזנוח אותה, עשויה להוות חיזוק לאמיתות גירסתו.

<u>לגבי הראיות החדשות מהשנים 2017, 2018, 2019</u> (ראו להלן ראיות אלה בנוסף לארבע הראיות החדשות משנת 2017, 2018 שכבר נסקרו לעיל – שתיים לגבי הטלפון הקווי ממנו התקשרה א.ק לא.ח אחרי הרצח (<u>סיועים 13,12</u> לעיל),

השלישית לגבי התקשרותו של א.ח לרכז המודיעין לשעבר משה שטח ממש בצמידות לשליחת מסרוניו ל-א.ק, ועשרה ימים לפני שהיא התלוננה עליו על אונס (וביטלה את התלונה – <u>חיזוק 26</u> לעיל, והרביעית – חוות"ד של החוקר הפרטי – חיזוק 21א).

<u>סיוע 34</u> – (29.10.18) **<u>העובדה כי השערה שנמצאה על בטנה של המנוחה שייכת הלכה למעשה ובודאות לא.ח</u>** (וכל זאת במנותק מרמת שכיחותו של הדנ"א המיטו' המשותף לשערה ולא.ח באוכלוסית המדינה, שהיא 0.45% (וראו בנדון בהרחבה בתת פרק 6.1 בע' 264).

הואיל וכך, הואיל וא.ח סיפר כבר בהודעתו הראשונה במשטרה (שש שנים לפני שהתגלתה התאמת הדנ"א בשערה לדנ"א של א.ח) כי א.ק ביצעה את רצח המנוחה כשהיא לבושה בבגדיו, והואיל ולראיות אלה מצטרפות עוד 49 ראיות סיוע/חיזוק, ברור כי א.ק אכן רצחה את המנוחה, וכי **ההתאמה הפורנזית הנדונה מוכיחה <u>כשלעצמה</u> כי א.ק אכן רצחה את המנוחה**.

<u>חיזוק 35</u> – (2017 – השנה בה הגיע המיזכר לידי הח"מ, וראו סע' 378 לעיל וכן נספח 211). חיזוק משמעותי ביותר - העובדה ש**א.ק אישרה** בפני דר. קריינין כי **התעורר בה ה"רעב" לרצוח מישהו,** וכי אכן התכוננה לרצוח את השכן שלה ואף הכינה סכין וכפפות לשם כך [לגבי הכנת הסכין והכפפות ראו חיזוק 45].

דבריה אלה הצטלבו להפליא עם חיזוקים 1 ו-2 לעיל וכן עם דבריה לצוות המטפל, הן בשנת 2012 (לאחר שניסתה לרצוח את שוקרון) והן בשנת 2014 (לאחר שאושפזה בהמשך למיזכר הנדון), וראו בנדון בסע' 372 לעיל – **רצונה לחתוך אנשים**, בסע' 374 לעיל – **דחף חזק מאד לחתוך אנשים ולראות מה יש בפנים**, בסע' 375 לעיל – **"רצון תוקפני לטרוף ולפגוע...הופכת לתוקפן עד להנאה סדיסטית"**, בסע' 382 לעיל – **אומרת שמסוגלת להרוג, ו"יותר קל להרוג בן אדם שלא מכירה"**, ובסע' 383 לעיל – **"ממשיכה לגלות מחשבות רצחניות"**.

עינינו הרואות כי **א.ק העידה על עצמה בעצם כי היא רוצחת סידרתית פוטנציאלית(!)**, שהמניע שלה

לרצוח הוא דחף פנימי, שכלל לא קשור להיכרות עם הקרבן ו/או לסכסוך עמו, ו/או למשהו מרגיז שהקרבן עשה!

ודוק, ההגיון והדעת נותנים כי רצח כה אכזרי כשל המנוחה לא בוצע בגלל שהמנוחה קיללה את המבקש ו/או אמרה לו שהרוסים הם בני זונות (כפי שהמבקש סיפר, ופשוט ציטט את המניע המטופש שארתור המדובב שם בפיו, וראו בנדון בסע' 298 ג' לעיל) **אלא בגלל סדיזם לשמו, ותאוות רצח לשמה, ללא שום מניע "נורמלי" שקשור באופן ספציפי לקרבן, ולכן התאים לא.ק "כמו כפפה ליד".**

יתר על כן, **האכזריות המיוחדת ברצח המנוחה התאימה לא.ק ולא למבקש, גם משום שא.ק אובחנה כסדיסטית, ואילו במבקש ובאופיו ונטיותיו לא דבק רבב** (לאור מימצאי חוו"ד של מומחה המחשב החדש של ההגנה, וראו תת פרק 5.11 בע' 157).

<u>חיזוק 36</u> - (15.6.17 - ראו סע' 400 לעיל וכן נספח 228) - **הודאתה של א.ק בתצהיר התשובות בהליך המשפטי כי אמרה לא.ב שהיא – א.ק – היתה מעורבת ברצח המנוחה**.

עפ"י הפסיקה של בהמ"ש הנכבד (למשל ע"פ 6296/13, **<u>אדריס</u>**) הודאה זו אמנם אינה יכולה להוות "דבר מה נוסף" חיצוני להודאת א.ק בפני א.ח, משום שמקורה בא.ק עצמה, אולם **היא מחזקת את משקלה הפנימי של זו** (וראו בנדון בסיכום תת פרק זה).

יתר על כן, **תירוציה של א.ק בתשובתה בתצהיר לעובדה שהתוודתה בפני א.ב כי רצחה את המנוחה, אף מגדילים את משקלה הפנימי של התוודותה בפניה ובפני א.ח**.

זאת ועוד, **הודאה זו גם משתלבת עם כל הודעות הצוות המטפל של ע.ג ז"ל, לפיהן א.ק התוודתה גם בפני ע.ג כי רצחה את המנוחה** (וראה בנדון מיד להלן) **וכן באישורה של א.ק בפני הפסיכיאטרית דר. קריינין כי היא אכן מתכוונת לרצוח את השכן והכינה סכין וכפפות לשם כך** (ראו סע' 378 לעיל).

לא זו אף זו, **הודאה זו של א.ק בתצהיר מחזקת במיוחד את משקלה הפנימי של הודאתה בפני א.ח משום שלכל אורך חקירותיה בשנת 2012 היא כאמור הכחישה כי התוודתה בפני א.ח שרצחה את המנוחה, ובחקירתה ביום 18.10.17 הכחישה** (ב"חצי פה" – "לא זכור לי") **כי התוודתה בפני ע.ג כי רצחה את המנוחה** (ראו סע' 399 לעיל ונספחים 224-226).

<u>חיזוק 37</u> – (חיזוק למשקל הפנימי של הודאת א.ק בפני א.ח) - הודעתה של א.ב וכן תשאולה המתועד מיום 14.10.18 (ראו בנדון סע' 406 לעיל) שבהם סיפרה כי א.ק אכן סיפרה לה כי היתה מעורבת ברצח המנוחה וכי בהתאם לזאת חששה מבדיקת פוליגרף פן יתגלה כי באמת רצחה את המנוחה.

<u>חיזוק 38</u> - (חיזוק למשקל הפנימי של הודאת א.ק בפני א.ח) - (ראו סע' 390-393 לעיל) העובדה כי מהודעות המטפלות של ע.ג ז"ל, שניגבו בשנת 2017, עולה כי **א.ק התוודתה לא רק בפני א.ח וא.ב על כך שרצחה את המנוחה אלא גם בפני ע.ג.**

"יאמר מיד כי אמנם העדויות על דברי ע.ג לגבי התוודות א.ק בפניה (בשנת 2014) הן כמובן בגדר עדויות שמיעה לגבי תוכנן, אולם כפי שיפורט להלן, יש להן בכל זאת משמעות ראייתית משולשת: <u>ראשית</u>, הן קבילות לעצם העובדה שע.ג סיפרה כי א.ק התוודתה (גם) בפניה בשנת 2014 כי רצחה את המנוחה וכן כי הכינה <u>סכין וכפפות</u> כדי לרצוח את השכן שלה (סכין וכפפות - לפי הפסיכיאטרית דר. קריינין, סכין וחבל - לפי אורית בני, וסכין - לפי יעל שושני). <u>שנית</u>, דברי א.ק עצמה, כאמור, (לפסיכיאטרית דר. קריינין) <u>בסמוך</u> לאחר דיווחי ע.ג על דבריה, וכן בחקירתה מיום 18.10.17 (נספח 224-226) מאמתים חלק ניכר מהדברים שסיפרה אודותיה ע.ג, שכן <u>א.ק הודתה באוזניה של דר. קריינין כי אכן הכינה סכין וכפפות לשם רצח שכנה</u> (ראו חיזוק 45) ; והם קבילים לתוכנם. <u>שלישית</u>, הרצינות שבה התייחסה <u>הפסיכיאטרית דר. קריינין</u>, למיצער לדברי ע.ג בחלקם ה"עתידי", על כוונת א.ק לרצוח את שכנה ועל הצטיידותה בסכין ובכפפות לצורך כך, מחזקים אף הם את הראיות כנגד א.ק.

<u>חיזוק 39</u> – חיזוק כפול. העובדה שקיים מכנה משותף לכל התוודויותיה של א.ק כי היא זו שרצחה את המנוחה, וקיים גם מכנה משותף לכל הכחשותיה כי היא זו שרצחה את המנוחה(!), והפתרון הוא מאד פשוט.

בשלוש התוודויותיה (בפני א.ח, ע.ג וא.ב) א.ק התוודתה בפני אנשים שהיו מאד קרובים אליה, במובן של "אנשי סודה", ואילו כל הכחשותיה היו בחקירות משטרה ובראיונות לתקשורת, בעיקר ראיונות טלויזיונים. או אז היא הביאה ומביאה לידי ביטוי את המניפולטיביות העצומה שלה, מיתממת, ומצחקקת תוך כדי הכחשת כל מעורבות בפרשה.

וראו פירוט המניפולטיביות העצומה שלה בסע' 411 להלן.

כמו כן ראו בחיזוק 18 לעיל את העובדה שאפילו בחלק מחקירותיה היא היססה לפני שהכחישה עובדות המחזקות את היותה רוצחת המנוחה.

אין ספק אפוא, כי **לו הודאותיה של א.ק ברצח המנוחה בפני שלושת "אנשי סודה", כל אחד בנפרד ובזמנים שונים(!), היו רק בגלל "מצבה הנפשי הבעייתי" ולא בגלל שהיא באמת רצחה את המנוחה, הרי שהיינו "זוכים" לשמוע גם בתקשורת את הודאתה ברצח המנוחה, אולם "משום מה" בראיונותיה בתקשורת "מצבה הנפשי הבעייתי" איננו מוליך אותה להתוודות אלא רק להכחשת כל מעורבות ברצח המנוחה ואף למעלה מכך, להכחשת כל מה שתועד זה מכבר מפיה במסמכים רבים: הרצון/ה"רעב" העז (בהעדר נטילת תרופות מתאימות) לרצוח ("לדלל") באמצעות סכין אנשים או ילדים חזירים....**

<u>סיוע/חיזוק 40</u> - (ראו נספח 224-226 וכן סע' 399) העובדה כי בתגובה לשאלת החוקר את א.ק בחקירתה ביום 18.10.17 אם נכון שאמרה לע.ג שהיא (א.ק) רצחה את המנוחה, א.ק השיבה כי יכול להיות שאמרה לה ש"**<u>הלואי שאני עשיתי זאת</u>**" או **"<u>הלואי וזה הייתי אני</u>", כלומר שהלואי והיא – א.ק – היתה רוצחת את המנוחה!**

חיזוק זה הוא מאד משמעותי משום שבהבעת משאלת לבה של א.ק לרצוח את המנוחה, היא קרבה עצמה מאד לגירסת ע.ג/א.ח/א.ב כי אכן סיפרה להם כי אכן הגשימה את אותה משאלת לב!

וראה בהקשר זה העובדה כי עפ"י פסיקת בהמ"ש הנכבד דבריה של א.ק כאמור מהווים "<u>ראשית הודאה</u>" ברצח המנוחה! כך למשל נקבע בע"פ 6813/16 בסע' 37 לפסה"ד כי :"ראשית הודאה עשויה להמצא בדברי נאשם המעידים על רצונו לבצע את העבירה אף אם טוען שלבסוף לא בצע אותה".

<u>חיזוק 41</u> – (ראה סע' 399 לעיל וכן נספחים 224, 225) - יתר על כן, **א.ק מגדילה לעשות ומספרת פתאום לחוקר, "באותה נשימה", כי גם לא<u>.ח</u> אמרה בזמנו כי הלואי והיא היתה רוצחת את המנוחה!**

עינינו הרואות כי ב-2017, בחקירה שכל כולה נסב סביב הפללתה של א.ק ע"י ע<u>.ג</u>, א.ק מוצאת לנכון ביזמתה שלה, ומבלי ששמו של א.ח הוזכר בכלל ע"י

החוקרים(!) להעלות פתאום את שמו של א.ח ולספר כי אמרה לו דברים, שהם קרובים מאד לגירסתו המפלילה לגביה, שהרי הבעת משאלת לבה לרצוח את המנוחה, קרובה מאד לטענתו של א.ח כי אכן הגשימה את משאלת הלב הזאת ואף סיפרה לו על הגשמתה והראתה לו את הכלים שעזרו לה להגשימה!
[והחוקרים, שהיו צריכים וחייבים, להפוך בו ברגע את חקירתה לחקירה באזהרה, לא עשו זאת...]

<u>חיזוק 42</u> –דבריה של א.ק ביום 18.10.17 כי אמרה לא.ח ש<u>הלואי</u> והיא היתה רוצחת את המנוחה מצטלבים להפליא עם גירסתו של א.ח כי ביום רצח המנוחה בערך ב-14:00 היא התקשרה אליו ושאלה אותו <u>אם הוא זוכר את החלום שלה או את מה שהיא רצתה לעשות, ואמרה ש"הולך להיות **פה בקרוב** הרבה בלאגן"</u>. זאת משום ש**טחב הזאבה** (ראו חיזוק מס' 2) **אכן דחקה בא.ק, בסמוך לפני רצח המנוחה, לרצוח, והדבר תומך בכך שבאותו היום היא אכן הזכירה בדיעבד לא.ח "<u>את מה שהיא רצתה/חלמה לעשות</u>" באותה שיחת טלפון עמו!**

<u>חיזוק 43</u> – דבריה של א.ק ביום 18.10.17 כי אמרה גם לא.ח שהלואי והיא היתה רוצחת את המנוחה, מוכיחים כשלעצמם בדיעבד כי כאשר א.ק נעצרה ונחקרה לראשונה ביום 28.4.12 כחשודה ברצח המנוחה בעקבות הפללתה ע"י א.ח, היא **שיקרה שקר מהותי** בכך שמסרה בהודעתה כי א.ח מטורף וצריך לאשפזו, וכי דווקא הוא כביכול דבר איתה על מעיים...(וראו סע' 349 לעיל).
כמו כן, דבריה אלה מוכיחים כשלעצמם עד כמה היא מניפולטיבית וכי גם בתחילת ובמהלך העימות בינהם ביום 8.5.12 היא שיקרה לחוקרים כשאמרה להם בנוכחות א.ח כי צריך לאשפזו...
מדוע אפוא לא סיפרה להם כבר אז כי אמרה לא.ח שהלואי והיא היתה רוצחת את המנוחה?!

<u>חיזוק 44</u> – העובדה כי ע.ג האמינה מאד להתוודות א.ק ולכן היתה נסערת ובמקביל חששה לספר במשטרה את מה שסיפרה למטפלות אודות דברי א.ק, בשל חברותן הקרובה, ואכן לא עשתה זאת (ראו סע' 391 לעיל)!
עובדה זו מלמדת כי כלל לא רצתה להעליל על א.ק, ולכן הסתפקה בדיווח למטפלות, כשהיא נסערת מאד!

<u>חיזוק 45</u> - חיזוק משמעותי ביותר - העובדה שא.ק אישרה בפני דר. קריינין כי התעורר בה ה"רעב" לרצוח מישהו וכי **אכן התכוונה לרצוח את השכן שלה ואף הכינה סכין וכפפות לשם כך;** בכך אישרה את אמיתות הדיווח הכפול של ע.ג לגביה!

למותר לציין כי בכך א.ק חיזקה מאד את המשקל הפנימי של הודאתה בפני ע.ג <u>גם</u> בכך שרצחה את המנוחה(!) שהרי סיפרה לע.ג על שני הדברים ב"אותה נשימה", וגם ע.ג סיפרה למטפלות שלה על אותם שני הדברים ב"אותה נשימה" (ראו סע' 390-393).

<u>חיזוק 46</u> - (ראו סע' 380 לעיל וכן נספח 213) – העובדה שהפסיכיאטרית דר. קריינין אשפזה ביום 6.8.14 את א.ק באשפוז כפוי מיד לאחר ששמעה מע.ג כי א.ק מתכוונת לרצוח את השכן שלה, ולאחר ששוחחה בנדון עם א.ק.

<u>סיוע 47</u> - העובדה שא.ק השתמשה ברצח המנוחה (2006) **בסכין ובכפפות**, בדיוק כמו העובדה שהכינה **סכין וכפפות** לקראת רצח השכן שלה (2014)! (ובדיוק כמו העובדה שהכינה **סכין** לקראת דקירת שוקרון בשנת 2012, למרות שבסופו של דבר ניסתה לדוקרו עם בקבוק שבור).

בנוסף, ראו העובדה שהיא נתפסה חצי שנה לפני רצח המנוחה (בשנת 2006) עם סכין ציידים ולכן נחקרה תחת אזהרה בחשד להחזקת פגיון שלא כדין (ראו בסע' 338 לעיל) וכן העובדה שכל חקירותיה, נסיונות הרצח שביצעה ואין לגביהם מחלוקת, והן שני אישפוזיה הארוכים, לא מנעו ממנה להגיע גם לפגישה עם א.ב בשנת 2015 כשהיא נושאת **סכין**, ולהאשים בכך דווקא את חבר שלה לשעבר (וראו בנדון התצהיר החדש של החבר הנוסף שלה לשעבר - נספח 230 וכן סע' 400 ב' לעיל).

עינינו הרואות כי בשלושת המקרים של המנוחה, השכן ושוקרון היא השתמשה/(ניסתה/תיכננה) לצורך הרצח דווקא **<u>בכלי דקירה וחיתוך</u>**, בדיוק בהתאם לרצונה לחתוך אנשים למוות, כפי שמסרה לצוות הרפואי במהלך אישפוזה (סע' 372, 374, 375 לעיל), וכפי שסיכם את חוות דעתו הפסיכיאטר (נספח 209): "<u>יש לה כבר זמן מה [מספר שנים, ראו נספח 207 בע' 2] דחף **לחתוך אנשים** ולראות מה יש בתוכם. לדבריה הדחף הזה חזק מאד, קשה לה להתאפק ויכול להיות שתנסה זאת שוב</u>.." [והרי השחיטה הברוטאלית של המנוחה אכן איפשרה, למרבה הפלצות, לראות "מה יש בתוכה", וראו התמונות נספח 237]

יתר על כן, המנוחה הותקפה עם סכין **בצווארה** וא.ק הצמידה גם את שבר הבקבוק **לצווארו** של שוקרון (ראו גירסתו של שוקרון בראיון המוקלט לתוכנית, נספח 196, בסע' 362 ג' לעיל, וכן כתב האישום המינורי שהוגש נגד א.ק, שצוין בו כי "הצמידה שבר הבקבוק לבית החזה שלו סמוך ל**צואר**". הציטוט מופיע בע' 4 בחוו"ד של הפסיכיאטר המחוזי – נספח 209)
לפנינו אפוא עדויות וראיות המוכיחות דפוס פעולה זהה של א.ק.

<u>חיזוק 48</u> - העובדה כי לא.ק, המצחקקת בראיונות וזוכת פרס ישראל אצל אילה חסון ועוד מספר כתבים, יש כח מתפרץ עצום בעת התקף של "טחב".
וראו (נספח 196 וכן סע' 362 ג' לעיל) דבריו של שוקרון על הכח הרב שהפעילה כנגדו כשהצמידה את שבר הבקבוק לגרונו: "הצמידה לי את החפץ לגרון שאח"כ מסתבר שהוא שבר של זכוכית. הפעילה המון כח...".
כמו כן ראו העובדה כי במהלך ההסתכלות באישפוז בביה"ח "מזרע" היא השתוללה, עד כדי כך שנדרשה התערבות צוות מתוגבר של מספר אנשים כדי להשתלט עליה! לא זו אף זו, גם אחרי מתן שתי זריקות הרגעה היא לא נרגעה....
(וראו סע' 374 לעיל וחוו"ד של הפסיכיאטר נספח 209 בע' 7).
כן ראו בסע' 373 לעיל: "הפגינה רמת אלימות יוצאת דופן".
למותר אפוא לציין כי למנוחה לא היה כל סיכוי במאבק איתה, ובמיוחד כשא.ק השתמשה בסכין.

<u>חיזוק 49</u> – (ראו נספח 224-226 וכן סע' 399 לעיל) העובדה שבהודעתה מיום 18.10.17 א.ק שיקרה בנחרצות משטענה שוב ושוב כי לא סיפרה לע.ג כי היא מתכוונת לרצוח את שכנה, וכי הכינה סכין לשם כך.

<u>חיזוק 50</u> - העובדה שא.ק אישרה בחקירתה מיום 18.10.17 גם את הפרטים הבאים, המחזקים אף הם את גירסת ע.ג לגביה:

א. כי הן היו חברות קרובות מאד, וכי רק ע.ג הבינה את "הראש" שלה ואת קירבתה לטחב.
ב. כי היא וע.ג אכן היו מאושפזות ביחד בביה"ח "מזרע" [שם לדברי ע.ג א.ק התוודתה בפניה לראשונה] וכי ע.ג היתה מאושפזת [מרצון] ברמב"ם וא.ק אכן ביקרה אותה שם, והשתיים נפגשו ללא השגחה ופיקוח [ולכן א.ק גם יכלה להתוודות שוב באוזני ע.ג].

ג. כי היא סיפרה לע.ג שהיא רוצה לחדור לגוף של גבר בגלל שטחב דוחפת אותה שוב לכך, וכי בעקבות דבריה ע.ג סיפרה זאת לפסיכיאטרית, שהורתה על אשפוזה של א.ק.

פילוח הסיעים והחיזוקים - עינינו הרואות אפוא כי שפע הסיעים והחיזוקים לגירסת א.ח כנגד א.ק כולל סיעים וחיזוקים ממספר סוגים ונושאים כדלקמן:

א. סיעים וחיזוקים מפרטים "נבואיים"/ מוכמנים שמסר א.ח והתגלו כנכונים – 3-11, 34.

ב. סיעים וחיזוקים מראיות אובייקטיביות או ממוצא פיה של א.ק עצמה - 1, 2, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 24, 34, 35, 40, 41, 42, 46, 48, 49, 50.

ג. סיעים וחיזוקים ספציפיים לגירסת א.ח כי א.ק השתמשה לצורך רצח המנוחה בכפפות ובסכין, וכן לראיות לגבי זהות פעולה של א.ק – 29, 47.

ד. סיע הנובע מהציורים שציירה א.ק ומתצלומים שלה – 14.

ה. חיזוקים הנובעים מזמינותה הרבה והמיוחדת של א.ק לביצוע רצח המנוחה – 21, 22, 23.

ו. חיזוקים הנובעים מהעובדה שא.ק התוודתה גם בפני א.ב וגם בפני ע.ג כי רצחה את המנוחה, ומהעובדה שגירסאותיהן בדבר ההתוודות זכו לחיזוקים מפי א.ק עצמה, וכן לחיזוקים (לגבי ע.ג) גם מהמטפלות שלה - 36-40, 44, 45.

ז. חיזוקים לאמינותו הרבה מאד של א.ח – 25-28, 30-33.

ח. חיזוקים הנובעים מחוסר אמינותה של א.ק בהכחישה את גירסתו של א.ח לגביה – 27, 43, 49.

410. **הנה, עינינו הרואות, כי המארג העצום של הראיות הנסיבתיות המצטלבות כנגד א.ק, פורנזיות ואנושיות, כולל, בין היתר, דנ"א של א.ח (שלמעשה "מדביק" את הבגדים שלבשה א.ק לרצח המנוחה!), חוו"ד של המומחה לכתב יד, הקובעת כי קיימת סבירות גבוהה כי היא אשר חרטה את סמל השלום על דלת התא השני שבו נמצאה גופת המנוחה, ציוריה, המהווים כשלעצמם ובכל מקרה חיזוק משמעותי לגירסת א.ח, הפוסט שכתבה וכולל בדיוק את הכינויים שבהם כינתה את המנוחה לאחר שרצחה אותה (לפי הודעת א.ח הראשונה שנמסרה**

אך יומיים קודם), פלט הפלאפון של א.ח ונתוני קו הטלפון שממנו בוצעה אליו שיחה ביום הרצח ב-14:05, המוכיחים בדיעבד כי היא אכן התקשרה לא.ח במועד זה ואמרה לו כי " היום יהיה פה בלגאן גדול" משום שהיא עשתה את מה שתמיד רצתה לעשות, הוכחה כי מה שרצתה לעשות הוא אכן לחתוך אנשים ו"לרחוץ" בדמם, מסירתה בחקירתה מיום 18.10.17 כי אמרה לא.ח ש"הלואי" והיא היתה רוצחת את המנוחה (ראשית הודאה), הודאתה בתצהיר, המאושר ע"י עו"ד מטעמה, כי הודתה במעורבות ברצח, הודאתה בפני הפסיכיאטרית שלה כי היא רעבה לרצוח (עוד) אדם וכי כבר הכינה לשם כך סכין וכפפות (כשמדובר באותם אמצעים ששימשו לרצח המנוחה), הודאה בפני הצוות המטפל ב"מזרע" כי היא רוצה לחתוך ולהרוג אנשים, במיוחד כאלה שאינה מכירה ורואה בהם "בשר", שימושה החוזר ונשנה בסכין/כלי חד במטרה לרצוח/לחתוך אנשים שונים בדרך חיתוך ודקירה (שוקרון וגם השכן), וכמובן הודאותיה בביצוע רצח המנוחה גם בפני ע.ג וא.ב (המחזקות מאד את פנימיות הודאתה בפני א.ח).

בצירוף עובדת העדר כל הסבר "מנקה" מצדה לקיומן של עשרות הראיות כנגדה אלא דווקא הפוך מכך – מסירת אימרות המחזקות את הראיות כנגדה (וראו חיזוקים וסיועים 1, 2, 10, 16, 17, 18, 19, 34, 39, 40, 41, 42, 48, 49) המארג למעשה הופך את ההתאמה המיטו' של השערה מבטן המנוחה לא.ח (ולא.ק) להתאמת דנ"א גרעיני.
מסיבה זו, בדיוק כפי שהסיכוי במקרה של התאמה גרעינית, שלאדם נוסף אחר זולת פלוני (שהדנ"א הגרעיני שלו נמצא מתאים לזה בראיה המפלילה) יש את אותו דנ"א, הוא אחד למיליארד, הרי שבמקרה דנן הסיכוי כי אדם אחר זולת א.ק רצח את המנוחה חרף כל עשרות הסיועים והחיזוקים לגירסתו של א.ח כנגדה, גם הוא, לכל היותר, אחד למיליארד!
מכאן שהמארג למעשה מוכיח חד משמעית ומאה אחוז כי א.ק הינה הרוצחת האמיתית של המנוחה!

411. לכן פשוט **<u>אסור ללכת שבי אחרי המניפולטיביות העצומה שלה ואחרי מיקסם השווא של המסיכה היפה שעל פניה</u>**, אשר כבר אובחנו במהלך ההסתכלות שלה בביה"ח "מזרע" (אחרי ניסיון רצח שוקרון) מימים 10.5.12 וכן מחודש יוני 2012 (ראו בסעיף 372 לעיל, בנספח 207 ע' 3): "**<u>מניפולטיבית</u>**, <u>בבדיקה זו החליטה לא לספר מה שהתכוונה לעשות כי זה לדעתה מעכב את שיחרורה הביתה</u>", וכן בסע' 375 לעיל, ונספח 210 ע' 2 : "נראית צעירה מכפי גילה, **פניה יפות ועדינות**", ומנגד, באותו מסמך בע' 4: "....**הופכת תוקפנית עד לכדי הנאה סדיסטית**".
וראו לגבי המניפולטיביות העצומה והמסוכנת עד מאד שלה גם את דבריה עם מעצרה הראשון ביום 28.4.12, כי א.ח הוא שכביכול צריך אישפוז והוא שכביכול אוהב דם ומעיים (סע' 349 ונספח 185), את דבריה ביום 3.5.12, לאחר שנתפסה בכפה מנסה לדקור את שוקרון, כי היא רעבה לחתוך אנשים משום שרואה אותם בתור עופות (סע' 365 ונספח 200), את תעוזתה לחזור ולומר גם במהלך העימות עם א.ח ביום 8.5.12, אחרי שכבר נתפסה בכפה מנסה לרצוח את שוקרון וכבר התוודתה על מאוויה הרצחניים, כי א.ח הוא שכביכול צריך אשפוז והוא תחמן ומניפולטור (סע' 367 ונספח 202 בע' 10), את הדו"ח של הפסיכיאטרית קריינין מיום 6.8.14 על הרעב שהתעורר אצלה לרצוח מישהו (סע' 378 ונספח 211), את דוחו"ת ההסתכלות מימים 14.8.14, 3.9.14 כי היא רוצה להרוג אנשים (במהלך האישפוז המחודש בעקבות הכנת הסכין והכפפות לקראת רצח השכן שלה, בסע' 382-383 ונספחים 214, 215 לעיל), ומנגד את הצהרתה תוך כדי צחקוק "ילדותי" בראיון הטלויזיוני כי אין לה שום מחשבות רצחניות והיא בן אדם נחמד - סע' 379 לעיל ונספח 212.

412. כידוע, בארץ הורשעו אנשים ונשפטו למאסר עולם לאחר שהופללו ע"י "הודאת חוץ" שמסרו, וספציפית ע"י הודאה ברצח שמסרו לאדם אחר, שבהמשך דיווח על כך למשטרה.

<u>רבים מהם הורשעו ברצח ונדונו למאסר עולם על בסיס חיזוקים מעטים בהרבה וחלשים בהרבה מכמות ואיכות הסיועים הקיימים לגירסתו של א.ח כנגד א.ק!</u>

וראו לדוגמה את ע"פ 7532/12, **<u>אדם איטל נ' מ"י</u>**, המצ"ב לבקשה **<u>כנספח 250</u>**.

באותו מקרה נורו שני אנשים למוות ברכבם. הראיה העיקרית כנגד הנאשם היתה עדותה של אשה, שטענה כי הוא התוודה בפניה כי הוא שירה למוות (באחד מהם, שרק אותו הזכיר בהתוודותו לטענתה).

הנאשם הכחיש בתוקף כי התוודה בפניה, וטען כי היא מעלילה עליו משום שהיא חושדת בו כי הוא רצח את בן זוגה (והוסכם כי היא אכן חשדה בו בנדון).

לא היתה מחלוקת כי לא היו ראיות ישירות כנגד הנאשם, ובכלל זה ראיות על כך שהיה בכלל בזירת העבירה, עם או בלי המנוחים!

האשה המפלילה סיפרה מפיו מספר פרטים על הרצח, ומרבית החיזוקים שנמצאו לגירסתה נסבו בכלל על מעשיהם של הנאשם ואחד משני המנוחים יום קודם לאירוע, ועל הרקע לרצח.

בהשוואה לכמות ואיכות הסיועים והחיזוקים הקיימים לגירסת א.ח, ראיות התביעה באותו מקרה מחווירות, ובכל זאת הן הספיקו כדי לשלוח את אותו נאשם לשני מאסרי עולם (!), וערעורו לבהמ"ש הנכבד לא רק נדחה אלא נהדף!

באותו מקרה גם לא ניתן להכתיר אף ראיה כסיוע ממשי לגירסת האשה המפלילה, וזאת לעומת הסיועים הברורים הרבים לגירסת א.ח כנגד א.ק! (כך למשל באותו מקרה לא היתה שום ראיה מדעית/פורנזית שקשרה את הנאשם לרצח, וגם לא פרטים נבואיים של אותה אשה, שלאחר הימסרם קרמו עור וגידים, והפכו לראיות מוחשיות במציאות, כפי שקרה עם פרטים שמסר א.ח).

וראו להלן מתוך פסה"ד:

בסע' 8 שם: "בין הראיות שהציגה התביעה כתמיכה ראייתית לעדותה של לירז, נכללו ראיות שעניינן במעשיו של [איטל] בימים ובשעות שקדמו לרצח, לרבות ראיות שהצביעו על מעורבותו של [איטל] בביצועה של עסקת האקדחים ובתכנונה של עסקת הרובה" [כאמור, בשוליים...]

ובסע' 13: " סיפר לה [איטל] כי "זה היה דרך היער", כשהכוונה היא לאזור שמאחורי ביתו של [איטל]; כי ביצע את הרצח "כשהוא לובש סריג שחור עם קפוצ'ון עם כובע"; כי כשרצח את אבו רוס לא חבש את הכובע; כי ירה באבו רוס מחוץ למכונית; כי הגיע לזירה ברגל מביתו; כי שב מן הזירה ברגל לביתו; וכי בדרכו חזרה מזירת הרצח שרף את הקפוצ'ון שלבש. לשאלתה כיצד הצליח לגרום לאבו רוס, שהיה ידוע כאדם זהיר מאוד, להגיע למקום הרצח, השיב [איטל] כי הם הכירו דרך אביו".

ובסע' 23: "בית המשפט המחוזי אף קבע כי התוודותו של [איטל] בפני לירז כללה 'פרטים מוכמנים': העובדה כי הירי בוצע מחוץ למכונית; העובדה כי היה יורה אחד; ועובדת היות הרצח מוזמן. לעניין זה, דחה בית המשפט המחוזי את הטענה כי הפרטים הללו פורסמו בכלי התקשורת ולפיכך כל אדם יכול היה לדעתם".

ו<u>בסע' 16</u>: " לירז לא הסתירה שהמניע לפנייתה למשטרה היה חשדה כי [איטל] הוא שרצח את רועי, וכי רצונה הוא "שאדם ישלם על דברים שהוא עשה", "במיוחד על בעלי רועי". [**במקרה שלנו**: בדיוק כפי שא.ח לא הסתיר שהוא כועס על א.ק בגלל פרידתם אבל זה בכלל לא קשור לעובדה כי היא באמת רצחה את המנוחה! וראו דבריו למשל בהודעתו מיום 3.5.12, כששוב נעצר למרבה האבסורד דווקא ביום שא.ק ניסתה לרצוח את שוקרון (נספח 195 וכן סע' 361 י' לעיל): בע' 8 - כי מה שהחוקרים חושדים בו שהוא משקר ושכל מטרתו לנקום בא.ק, זה אבסורד, וכן: "כל זה נראה לי כמו ניסיון לטיוח, בין אם על חוסר הרצון לפאדיחה למדינה ומשטרת ישראל", ויוזכר כי א.ח פנה לרכז המודיעין להתלונן על א.ק עוד לפני שהיא התלוננה עליו על אונס, וראו בנדון סע' 341 לעיל וכן חיזוק מס' 26, והראיה החדשה שם.

כמו כן, נוכח התגשמות מספר "נבואותיו", כששיאן בהתאמת הדנ"א המיטו' בין הדנ"א בשערה לדנ"א שלו (ובעצם לא.ק), אפילו לא צריך להזקק להצהרתו על כך שדיבר אמת].

ו<u>בסע' 18</u>: " בית המשפט המחוזי דחה את טענת ההגנה, לפיה לירז כבשה את עדותה, ולפיכך אין לייחס לה משקל רב, בקבעו כי מעדותה של לירז עולים ההסברים לכבישת העדות: אשר לתקופה שבה רועי עוד היה חי, אמרה לירז כי לו סיפרה למשטרה את שידעה, רועי היה עוזב אותה; אשר לתקופה שלאחר הרצחו של רועי, העידה לירז כי החליטה למסור את הידוע לה, הן בנוגע לרצח אבו רוס, הן בנוגע לפרשות אחרות, רק לאחר שהשתכנעה כי רועי נרצח על-ידי אדם. את העובדה כי במשך מספר חודשים סירבה לירז למסור אמרה גלויה במשטרה הסביר בית המשפט המחוזי בכך שפחדה, הן מנקמתו של [איטל] בה ובילדיה, הן מתגובתו של אביה, אם יגלה כי סיפרה למשטרה את שסיפרה. בית המשפט מצא כי ההסברים לכבישת הגרסה "סבירים ביותר", ולפיכך קבע כי "אין בכבישת העדות כדי להפחית כהוא זה ממשקלה או ממהימנותה". [**במקרה שלנו**: א.ח גם הסביר כי פנה למשטרה רק בחלוף שש שנים אחרי רצח המנוחה משום שכל התקופה המשיך להיות חבר של א.ק ופחד להתלונן, ובאופן הכי תמים אף הוסיף שחשב שהוא שותף לעבירה בגלל שלא דיווח עליה...וראו בנדון חיזוק מס' 31. בנוסף, כאמור, הגשמת נבואותיו וכל יתר הסיועים אומרות דרשני].

ו<u>בסע' 22</u>: " אשר למבחן החיצוני, שעניינו בבחינת קיומם של סימני אמת חיצוניים להודאה, קבע בית המשפט כי "כאשר אין בנמצא ראיות – כגון בעניינו שאין ראיות חיצוניות לגבי אופן הגעת הרוצח לזירה עזיבתו את הזירה או לבושו אין זאת אומרת

שמשקלה של ההודאה נחלש". [**במקרה שלנו**: מקל וחומר משום שיש בו ראיות סיוע מאמתות!]

בסע' 141-143 ציין בהמ"ש כי בפס"ד וולקוב (נספח 162) נקבע כי לשם הערכת עדות מפלילה על "הודאת חוץ" של נאשם, בהמ"ש צריך לשאול את עצמו שלוש שאלות: 'מי אמר? [כלומר האם הנאשם שייך לאחת מ"קבוצות הסיכון" למסור הודאות שווא] מה אמר? [החלת המבחן הפנימי על הודאתו: מידת הפירוט שבה, וכן ההגיון וההתאמה בין הפרטים] ומהו ה'דבר מה נוסף' החיצוני לחיזוק עדותו. בהמ"ש הוסיף כי כאשר המפליל אינו איש מרות ו/או עד "מעונין" צריך לשאול שאלה רביעית והיא: "בפני מי אמר?"

בסע' 144 הוסיף: "תחילה יש להסיר מן הפרק את הטענה שהעלה [איטל], ולפיה מעצם היותה של לירז 'עדה הנוגעת בדבר', נובע כי מדובר "בהרשעה שאינה בטוחה מספיק". יפים לעניין זה דבריו של השופט י' מלץ: "עדותו של צד מעוניין איננה בהכרח שקר, כשם שעדותו של צד לא מעוניין איננה בהכרח אמת".

ובסע' 156: " **אין לכחד כי במקרה שלפנינו, לא מדובר בהודאה עמוסה בפרטים, ויש בכך כדי לפגוע במידת מה במשקלה ה'פנימי'**". [**במקרה שלנו**: הודאת א.ק, כפי שנמסרה ע"י א.ח, היתה עמוסה בפרטים, וא.ח ניבא נכונה וצדק למשל בשש הפרטים הבאים ממנה: בעובדה שסיפרה לו כי לבשה את בגדיו בעת הרצח! (סיוע 34), בעובדה שכינתה את המנוחה בכינוי "אבן טופז קטנה", ובעובדה כי היא שומרת עליה כמו אוצר, במן "קופסה" (סיועים 3-10), בעובדה כי היא צלצלה אליו ביום הרצח בשעה 14:05 ואמרה לו ש"היום יהיה פה בלגאן גדול" וכו' (סיועים 12, 13, 19), בעובדה כי המתינה בתא כשיעור וחצי עד להגעת המנוחה (ראו חיזוק 15), בעובדה כי נשכה את חתיכת הבשר שהשתלשלה מהחתך בצואר המנוחה (ראו סיוע 3 וכן חיזוק 16), ובעובדה כי סיפרה לו כי לאחר הרצח עברה לתא הסמוך, ואומתה ע"י העקבות הזרות וכן כתם הדם של המנוחה ש"התגלה" על המיתקן בתא השלישי רק בשנת 2019.

לסיכום, **לגבי התשובות לארבע השאלות המשפטיות במקרה שלנו**: לגבי השאלה מי אמר? - בכל ההסתכלויות שעברה א.ק, לא נקבע כי היא ממציאה שקרים אלא, כאמור, כי היא בעלת דחף חזק לחתוך ולהרוג אנשים, ודחף זה הוכח כשמומש במקרה שוקרון וכמעט גם לגבי השכן שלה, וראו בנדון למשל חיזוק מס' 35. אדרבה, במקרה שוקרון היא מיד הודתה כי היא רעבה לדם, כי רצתה לחתוך אותו כדי להכנס לגופו, וכי אף רצתה לנשוך את השוטר כדי לטעום את הבשר, וראו בנדון חיזוק מס' 16. כמו"כ, ראו למשל גם חיזוק 39 לגבי העובדה כי בכל חקירותיה

וראיונותיה בתקשורת היא לא "שיקרה", כלומר היא כלל לא הודתה כי רצחה את המנוחה....אדרבה, את כל המניפולטיביות העצומה שלה היא הביאה ומביאה לידי ביטוי במסגרת הכחשתה כי רצחה את המנוחה....

לגבי <u>השאלה מה אמרה</u>? – הודאתה של א.ק, היתה, כאמור, עמוסה בפרטים קוהרנטים ביחס להפרעה הפסיכוטית החריגה שלה, והרבה מאד פרטים ממנה אכן הוכחו ואומתו, כפי שפורט לעיל.

לגבי עוצמת ה'דבר מה נוסף' – כאמור, להודאת א.ק בפני א.ח יש **סיועים** חיצוניים רבים, שכבר פורטו לעיל.

לגבי <u>השאלה בפני מי אמרה</u>? - בפני א.ח, שאמינותו המופלאה הוכחה באותות ובמופתים – בנבואות הבאות שהתגשמו: אימרתו כי א.ק סיפרה שלבשה את בגדיו כשרצחה את המנוחה, אימרתו כי א.ק כינתה את המנוחה לאחר שרצחה אותה "אבן טופז קטנה", שהוכח כנכון, באימרתו כי התייחסה אל המנוחה כאל אוצר וכו', בהתרעתו כי היא עומדת לרצוח מישהו נוסף (על סמך כינוייה למנוחה בפוסט, והתייחסותה לאבן הטופז ה"בודדה" וכו'), אשר התאמתה בנסיון רצח שוקרון, בכל הפרטים הנוספים שמסר והתבררו כנכונים (ראו חיזוקים 1-13, 15 עד 20, 25, 26, וראו בהם את המסרונים ששלח לא.ק, המבטאים בטחון רב בכך ששניהם יודעים כי היא ביצעה פשע חמור (חיזוק 25), התנהגותו בעימות עם א.ק - חיזוק 31 וכן סע' 367 לעיל), וכן התנהגותו בחקירה (חיזוקים 31, 32, 33).

413. בע"פ 3636/12, <u>שוויקי נ' מ"י</u> (המצ"ב כ**<u>נספח 251</u>**) שבו זוכה שוויקי מרצח ע"י בהמ"ש הנכבד, קבע בהמ"ש הנכבד בסע' 47, 48 לפסה"ד כי כנגד ראיות נסיבתיות די לנאשם בכך שיציג תרחיש סביר כי מישהו אחר ביצע את העבירה, ואין לדרוש ממנו שיצביע על אדם ספציפי שביצעה.

כיום, המבקש, אשר הורשע ברצח המנוחה עפ"י הודאתו, וכמובן לא על בסיס ראיות נסיבתיות, מצביע על האשמה הספציפית והאמיתית ברצח, ותומך את הצבעתו בעשרות ראיות חזקות(!), שלא היו קיימות בעת שניהל את משפטו בבהמ"ש קמא, והן מעל ומעבר ל"סטנדרט" הנחוץ, לא רק כדי לחקרה תחת אזהרה (מה שלא נעשה מאז יום 28.4.12, ושיחרורה בחלוף יממה), ולא רק כדי להאשימה ברצח המנוחה אלא גם כדי להרשיעה בו. לכן קמה לו הזכות למשפט חוזר, שבו יביא את כל הראיות הללו, וייצוק הרבה יותר מאשר ספק סביר באשמתו.

414. **וכאן נזעקת השאלה בצרחה מחרישת אוזניים ומחרידת לב: למה!?!? למה אפוא למרות שהח"מ העביר כבר ביום 18.4.18 לפרקליטות המדינה את כל חומר הראיות העצום הזה כנגד א.ק, והמשיך וכתב לה מכתבים נוספים ובהם ביקש ממנה להורות למשטרה לעצור את א.ק או לפחות לחקרה תחת אזהרה כחשודה ברצח המנוחה, הפרקליטות מעולם לא הורתה למשטרה לעצור אותה מחדש, ואפילו לא, למצער, לחקור אותה תחת אזהרה!? בדיוק כפי שא.ב הטיחה בחוקר במהלך גביית הודעתה,** וראו בסע' 406 לעיל: **"<u>למה לה לא קראתם לחקירה</u> ולי אתם קוראים? <u>היא מוסרת את זה בתצהיר, היא הרי חתמה את זה תחת עו"ד</u>, למה אני צריכה לבוא לחקירה ולא היא? זה מה שלא מובן לי. למה אני צריכה? <u>היא נותנת פה עדות שהיא אמרה לי את זה. היא מודה. לא אני צריכה. אתם אפילו לא צריכים לשאול אותי. הבחורה מודה פה</u>".**

התשובה היא שהפרקליטות פשוט מעלה ומועלת באמון הציבור, ופעלה ופועלת ממניעים זרים, בהתעקשותה לחדול ולהמנע מלהביא לחקירתה של א.ק תחת אזהרה מחדש, בחשד לרצח המנוחה, ללוות את חקירתה ביושר ובשליחות אמיתית, ובסיומה להאשימה ברצח המנוחה. זאת רק בשל חששה (המבוסס) כי בכך תזרע בעצם את הזרע הגדול (והמוצדק) לקבלת בקשתו של המבקש למשפט חוזר ולזיכויו, ולהוכחה כי היא תרמה רבות להטלת מאסר עולם על אדם אומלל, חלש, וחף מפשע! (וראו בנדון בהרחבה בתת הפרק הבא).

<u>תת פרק 6.3: סירובה העקשני של הפרקליטות, משיקולים זרים, לעצור את א.ק מחדש כחשודה ברצח המנוחה או למצער לחקרה מחדש תחת אזהרה בחשד זה. זאת חרף העובדה כי הח"מ העביר לה כבר ביום 18.4.18 את כל עשרות הראיות החדשות, המוכיחות כי א.ק היא שרצחה את המנוחה.</u>

415. עם תחילת ייצוגו של הח"מ את המבקש (ממש בתחילת 2016) הוא קבל, בין היתר, את הקלסרים ובהם הראיות החדשות לגבי א.ק משנת 2012, והחל ללמוד גם אותם. ביום 11.8.16 שלח הח"מ מכתב לפרקליטות ובו ביקש ממנה לקבל חומרי חקירה חסרים רבים, ובכללם חומרי חקירה אלמנטרים לגבי א.ק, שלמרבה האבסורד לא הועברו להגנה עד לאותו זמן.

בסעיף 68 ד' של אותו מכתב הוא ביקש לקבל מסמך מחברת בזק המלמד מי היה הבעלים/המחזיק בקו הטלפון בדירתם השכורה לשעבר של א.ח וא.ק, ברחוב הדודאים 15 בקצרין, ששכנה כ-600 מטר ליד ביה"ס, וכן מסמך מבזק המלמד מה היתה הכתובת שבו הותקן בשנת 2006 קו הטלפון שמספרו 04-6961504, שממנו קיבל א.ח, עפ"י הפלט שהוצא בשנת 2012, את שיחת הטלפון הידועה מא.ק ביום הרצח בשעה 14:05 ["זוכר...? ...הרבה בלגאן..."]. לח"מ התברר כי המשטרה לא טרחה להשיג פרטים אלה בחקירה המגמתית שניהלה בשנת 2012, וזאת חרף דבריו החשובים והידועים של א.ח, למן חקירתו הראשונה]

העתק המכתב ששלח הח"מ ביום 11.8.16 מצ"ב כ**<u>נספח 252</u>** (וראו שם בסע' 68 ד').

416. **חרף העובדה כי מדובר, כאמור, בפרטים חשובים ואלמנטריים, ב"כ הפרקליטות לא העבירה אותם לח"מ, אלא רק לאחר לחצים בלתי פוסקים מצדו,** <u>בחלוף שנה וחודשיים</u>! ביום 1.10.17 היא העבירה את האישור כי קו הטלפון הקוי בדירתם השכורה היה אכן ע"ש א.ק (נספח 190 + נספח ד' שלו, וראו בנדון בסע' 355, 401 לעיל), ורק ביום 9.11.17 העבירה לח"מ את האישור כי קו הטלפון 04-6961504 [שממנו יצאה שיחה למכשיר הסלולרי של א.ח בשעה 14:05] אכן הותקן בדירתם השכורה של א.ח ו-א.ק, ברחוב הדודאים 15 בקצרין. (נספח 191, וראו בנדון בסע' 356, 402 לעיל).

(הח"מ מוצא לנכון להעיר כי רק מחשש להכבדה מיותרת הוא נמנע מלצרף מכתבי "נדנוד" נוספים בענין, שנאלץ לשלוח לפרקליטה המדוברת, אשר פשוט ציפתה כנראה שהח"מ "יישבר", ולפיכך יוותר על קבלת המסמכים).

417. ביום **18.4.18** שלח הח"מ מכתב בן עשרות עמודים אל היועמ"ש לממשלה, פרקליט המדינה וכן הפרקליטה שבאותו זמן טיפלה בתיק, ובו <u>ביקש לעצור ולחקור מחדש את א.ק בחשד לרצח המנוחה</u>, וזאת על בסיס עשרות הראיות החדשות שהצטברו כנגדה עד לאותו הזמן, ובכלל זה הראיות מ- 2012.
העתק המכתב מצ"ב כ**<u>נספח 253</u>.**

418. וראו דברי הח"מ בפתח המכתב: "במכתבי זה מצאתי לנכון לפנות אליכם השלושה (לראשונה מאז קבלתי על עצמי את ייצוגו של מרשי) וזאת בשל הסיבות הבאות:

א. משום ש**לאחר הפיכת פסה"ד נגד מרשי לחלוט, ביום 23.12.15, הצטברו בשנים 2018,2017 ראיות חדשות המוכיחות לכאורה כי א.ק היא זו שרצחה את המנוחה, ולא מרשי** (או למיצער מבססות מחדש חשד כבד עד מאד כנגדה כי היא שרצחה אותה).

ב. משום שהראיות החדשות מהשנים 2018,2017 מצטרפות לשפע הראיות שנאספו כנגד א.ק כבר בשנת 2012, לאחר מתן פסה"ד המרשיע בבהמ"ש המחוזי בנצרת (להלן: **בהמ"ש**) כנגד מרשי, ולפני דחיית ערעורו בבית המשפט העליון. זאת במסגרת חקירתה של א.ק כחשודה ברצח המנוחה, על בסיס גירסתו המפלילה במשטרה כנגדה של חברה לשעבר – א.ח.

ג. משום ש**הראיות שנאספו כנגד א.ק בשנת 2012 יצרו עשרים ושבעה (!)** [באותו זמן – י.הל] **סיועים וחיזוקים לגירסת א.ח כנגדה, ובכלל זה סיועים מפרט מוכמן מאד, שהוכחה אמיתותו** [שבאותם ימים לא היה עדיין השערה מהבטן של המנוחה אלא הפוסט שכתבה א.ק – י.הל] **מראיות אובייקטיביות וכן ממוצא פיה שלה....**

ד. משום ש**הראיות שנאספו כנגד א.ק בשנים 2018,2017 יצרו עוד שלושה עשר סיועים וחיזוקים לגירסת א.ח כנגדה, ובסה"כ ארבעים(!)** [באותו זמן] **סיועים וחיזוקים(!) ובכלל זה כאמור סיועים מפרט מאד מוכמן שהוכחה אמיתותו, מראיות אובייקטיביות וכן ממוצא פיה שלה**.

ה. **משום שבאופן בלתי צודק, חרף הצטברותן של שפע הראיות כנגד א.ק עוד בשנת 2012, סגרו המשטרה ו/או הנוגעים בדבר בפרקליטות מחוז צפון את תיק החקירה כנגד א.ק, או שהותירוהו פתוח עד היום, מבלי לחקור אותה חקירה רצינית, יסודית וממצה כחשודה ברצח המנוחה**.

ו. משום שחרף **הצטברותן אף בשנים 2018,2017 של ראיות חדשות וממשיות כנגד א.ק, היוצרות ביחד עם ראיות 2012, תלכיד <u>המרשיע אותה לכאורה</u> ברצח המנוחה, המשטרה (ימ"ר צפון וכל החוקרים הקשורים בחקירת מרשי) ממשיכה לצערי "לגרור רגליים" בחקירתה את א.ק, ולהניח לה לחמוק מלתת את הדין על מעשיה הנפשעים מאד לכאורה!**

כל זאת כדי "לשמר" את הרשעתו ואת עונשו הכבד של מרשי, לבל תחשף בציבור העובדה שחקירת רצח המנוחה היתה מגמתית ורצופת כשלים ומחדלים קשים.

ז. משום שלאחר הפיכת פסה"ד המרשיע כנגד מרשי לחלוט אני נמצא בתהליך איסוף ראיות חדשות בעניינו לצורך הגשת בקשה לקיום משפט חוזר בעניינו. חלק מהן, הנוגעות לא.ק, יפורטו להלן במכתבי זה [הראיות פורטו לעיל – י.הל].

ח. משום שנוכח כל האמור לעיל **מן הדין ומן הצדק לחקור שוב את א.ק כחשודה בביצוע הרצח, והפעם חקירה קשוחה ורצינית, המלווה בכל האמצעים החקירתיים העומדים לרשות המשטרה".**

כמו כן, בסופו של המכתב (החל מסע' 59 בו), הח"מ ציין כי: "... תלכיד הראיות החדשות הרבות מאד מחייב את פתיחת תיק הרצח מחדש ואת העמדתה לדין של א.ק באשמת רצח המנוחה.

כל אדם אשר לחובתו היו עומדות כל כך הרבה ראיות מצטלבות כנגדו, כולל שפע ראיות סיוע ממוצא פיו שלו וכן מראיות אובייקטיביות נוספות, כבר מזמן היה עומד לדין ואף מורשע (!) ואין שום הצדקה שאתם תעמדו מנגד!

כמו כן, וכמעין תמונת מראה, יודגש גם כי **<u>כל אדם שהיה מעליל על אדם אחר עלילה נוראה ומרושעת כדוגמת ה"עלילה" שהעליל א.ח על א.ק, ושנעצר בגין "עלילה" זו למשך כעשרה ימים</u> ונחקר שוב ושוב בגין חשד לביצוע עבירות של מתן הודעה כוזבת ושיבוש הליכי משפט; ומקל וחומר אם עלילתו היתה "רודפת" אחרי הקרבן זמן**

רב, כפי ש"עלילת" א.ח "רודפת" את א.ק כבר שש שנים, כולל סרט שהוקרן לגביה וזכה לפרסום רב בארץ ["צל של אמת"] , <u>כבר היה מואשם מזמן בבהמ"ש בשיבוש הליכי משפט, ואולם פרקליטות מחוז צפון מעולם לא האשימה את א.ח בדבר</u>(!) וכנראה גם סגרה גם את התיק כנגדו, והרי ברור כי לא היתה עושה כן לו באמת סברה שהעליל על א.ק, או למיצער משום שסברה כי אם תאשימו אז אכן "השד ייצא מהבקבוק" סוף סוף ו"המפלצת תתעורר מתרדמתה"!

"בשל כל האמור לעיל **אבקשכם אפוא להורות למשטרה לחקור שוב את א.ק כחשודה בביצוע הרצח,** והפעם ע"י יחידה אחרת מאשר ימ"ר צפון, ובאמצעות חקירה אמיתית וקשוחה (ולא "מלטפת" ואנמית), עם כל תרגילי החקירה והאמצעים האלקטרונים והאחרים הקיימים, ותוך התעלמות ממניפולציות "המסכנה" ה"מעונה" של א.ק!

כמו כן אבקשכם לשם כך לפתוח מחדש את תיק הרצח (במידה ולא נסגר) או לחילופין לא לסגור אותו, במידה וטרם נסגר מאז שנת 2012, חרף בקשתה המקוממת של א.ק לעשות זאת".

419. משלא נענה הח"מ ע"י היועמ"ש ו/או מי משני המכותבים האחרים במשך מספר חודשים, הוא שלח אליהם ביום **22.7.18** מכתב נוסף ובו כתב כי כבר שלושה חודשים הוא ממתין בסבלנות ובתקווה לתשובתם, אולם לצערו היא בוששת מלהגיע, והח"מ חושש בהקשר זה מהעובדות הבאות: <u>מהעובדה כי פרקליטת מחוז צפון [שכיהנה בתפקיד בשנים האחרונות ועד בערך לחודש אפריל 2019], מעורבת בהחלטה אם לקבל את בקשתו לעצור את א.ק מחדש, למרות שהיא נמצאת בניגוד עניינים משום שהיא ייצגה את הפרקליטות במשפטו של המבקש בבהמ"ש קמא</u>, וכנראה היא אף זו שהמליצה באוקטובר 2017, לחקור את א.ק <u>ללא אזהרה</u> [ראו סע' 399 לעיל וכן נספח 224] <u>למרות שהיתה חובה לעשות זאת</u>.

כמו כן, עדכן את המכותבים כי על כל הראיות שכלל במכתבו הקודם נוספה ראיה חדשה משמעותית כנגד א.ק, והיא **הודאתה של א.ק בתצהיר (מאושר כמובן ע"י עורך דינה) כי היא סיפרה לאחרת** – הגב' א.ב **<u>כי אכן היתה [א.ק] מעורבת ברצח תאיר ז"ל</u>!**

החי"מ הוסיף ופירט במכתב זה את כל האמור לגבי ראיה חדשה זו, ואשר פורט בסע' 400 לעיל וכן בנספח 228, והוסיף: "הנה אנו ניצבים בפני חידוש משמעותי! בעוד שא.ק הכחישה בחקירתה ב-2012 כי התוודתה בפני א.ח שהיא רצחה את המנוחה (וגם הכחישה שרמזה לו בטלפון כבר בסמוך לאחר הרצח כי רצחה את המנוחה, ושהראתה לו את אמצעי ביצועו)... הרי ש**ביוני 2017 היא אישרה כי סיפרה לא.ב כי כן רצחה את המנוחה!** סבורני (בטוחני) כי הראיות שסקרתי בפנייתי הקודמת מוכיחות כי א.ק רצחה את המנוחה, וכי הראיה החדשה שחשפתי כעת מוכיחה זאת מקל וחומר ומבנו של קל וחומר.

בטוחני גם שהפעם הצורך בחקירתה של א.ק בחשד לרצח המנוחה כבר זועק לשמיים! התמשיכו אפוא לעמוד מנגד גם היום? גם כיום?"

העתק המכתב מצ"ב כ**נספח 254.**

420. רק ביום **7.8.18** קבל החי"מ מכתב תשובה מהפרקליטות, שבו נכתב כי: "על דעת פרקליט המדינה ברצוני להשיבך על פנייתך...פנייתך בענין שבנדון, החומר שצירפת, וטענותיך בנוגע אליו, נבדקים במשרדנו...בעומק וביסודיות. אציין כי **בענין זה אף התקיימו ישיבות אצל פרקליט המדינה**, לשם בחינת הטענות, אך טרם גובשה התייחסותנו הסופית...עם סיום הבחינה וגיבוש עמדתנו נשיבך, ונקווה שהדבר ייעשה בהקדם".

העתק המכתב מצ"ב כ**נספח 255.**

421. למיקרא המכתב ניתן היה לחשוב שהפרקליטות שוקלת ברצינות את בקשתו של החי"מ לגבי א.ק, שהרי אם דברי החי"מ נשקלים **בעומק וביסודיות,** ואם כבר **התקיימו מספר ישיבות לגביהם אצל פרקליט המדינה,** אזי שכנראה הפרקליטות תנחה בקרוב את המשטרה לעצור את א.ק או לפחות לחקרה תחת אזהרה בחשד לרצח המנוחה.

422. ואולם הימים נקפו ודבר לא ארע. א.ק המשיכה לחיות את חייה מחוץ לסורגים.

423. ביום **3.9.18** כתב החי"מ מכתב שלישי לשלושת המכותבים ובו ציין כי דבר לא התחדש מאז המכתב שקבל ביום 7.8.18. את המכתב סיים בדברים הבאים: "אודה לכם אפוא שוב על חקירתה תחת אזהרה של א.ק ועל הובלתה אחר כבוד אל תא המעצר, שם תוכל להמשיך לצחקק, הפעם עם הסוהרות, ולהפעיל את המניפולציות שלה כאוות נפשה, עד בלי די ולנצח נצחים".

העתק המכתב מצ"ב כ**נספח 256.**

424. ביום 24.10.18 נודע לחי"מ כי א.ק יצאה מהארץ ולכן הוא שלח לפרקליטות מכתב נוסף באימייל בבוקר יום **25.10.18**. במכתב ציין כי "ברצוני לעדכנך כי כבר בשבוע שעבר א.ק עזבה את הארץ, ואינני יודע לכמה זמן....מכל מקום, אני זוקף לחובתכם

את יציאתה לחו״ל, על כל המשתמע מכך, בלא שהנחיתם את המשטרה לחקור אותה תחת אזהרה כחשודה ברצח המנוחה (ואף לעוצרה), אחרי שקיבלתם ממני את כל חומר הראיות החדש והמקיף לגביה; ומקל וחומר לאחר שכתבתם לי ביום 7.8.18 כי קיימתם מספר ישיבות אצל פרקליט המדינה לאחר שקיבלתם ממני את החומר החדש ואת הבקשה לחקור אותה תחת אזהרה״.

העתק המכתב מצ״ב כ**נספח 257.**

425. לא חלפו מספר שעות, וכאות ״משמיים״ לרלוונטיות המכתב ולאוזלת ידה של הפרקליטות, צלצלו מנהל המכון דר. חן קוגל ויועמ״ש המכון עו״ד בכר, אל הח״מ ואל ב״כ הפרקליטות והזמינו אותם בדחיפות למכון. בשעה 17:00 בישרו לצדדים כי נמצאה התאמה מיטו׳ בין הדנ״א בשערה שנמצאה על בטנה של המנוחה לבין הדנ״א של א.ח. (וראו בנדון בתת פרק 6.1 בע׳ 264).

426. במקום שהפרקליטות תסיק את המסקנה המתבקשת מה״בשורה״, במיוחד כשהיא מצטלבת עם כל עשרות הראיות שהעביר לה כבר הח״מ חצי שנה קודם לכן, היא החליטה ״להרוג את השליח״ ופתחה במלוא המרץ בחקירת שכיחות הדנ״א המשותף לשערה ולא.ח באוכלוסיית הארץ. כשהתברר כי מדובר בשכיחות של פחות מחצי אחוז, יצאה לחולל בכרמים ובחוצות, והפיצה בתקשורת את ״מחול הספין 2״ ואת השמצת צמרת המכון, וראו בנדון בסוף תת פרק 6.1 בע׳ 264 לעיל).

להסכים לשחרורו של המבקש?? הס מלהזכיר.

לעצור עכשיו את א.ק?? על שום מה ולמה (והיא בכלל בחו״ל. מטיילת ביערות אודסה עם אילנה דיין, כשלראשה כפה אדומה).

להשאיר לה זימון לחקירה אצל אמה המתגוררת בקצרין (כנראה)?? לא!

427. כעבור כחודש וחצי לערך, משנודע לח״מ שא.ק שבה לארץ, הוא שלח ביום 28.11.18 מכתב נוסף לפרקליטות, ובו ציין כי: ״כידוע, מזה תקופה ארוכה אני מפציר בכם ו״יוצא מעורי״ בנסיון לשכנע אתכם להורות למשטרה (ליחידה מאיזור המרכז ולא ל״חתול״ ימ״ר צפון) לחקור את א.ק שוב, והפעם תחת אזהרה בחשד לרצח המנוחה, ובאופן קשוח ורציני, ולא ״מלטף״ ומפנק״, כפי שנעשה עד היום.....חרף הפצרותיי לא נקפתם אצבע בנדון, ובינתיים א.ק יצאה לחו״ל לפני כחודש וחצי, חודשיים.

היום נודע לי כי היא חזרה לארץ, ובהנחה שהדבר נכון אני שב ומפציר בכם לבצע את המבוקש על ידי לגביה. כמובן שאם תיאותו סוף סוף לבצע את מבוקשי, נא הנחו את החוקרים להתעלם מהמניפולציות הפנטסטיות של הגברת, כאילו היא חולת נפש מסכנה.... להענותך המהירה לבקשתי זו האלף, וכן לעדכוני, אודה״.

העתק המכתב מצ״ב כ**נספח 258.**

428. **<u>מאז ועד היום</u>, ולמעשה מאז ששלח הח"מ את מכתבו הראשון (18.4.18) ליועהמ"ש לממשלה, לפרקליט המדינה ולפרקליטה המטפלת בפרקליטות המדינה, <u>לא קיבל הח"מ מעולם תשובה עניינית למכתבו לגבי עמדת הפרקליטות</u> (!), כפי שגם לא קבל תשובה ליתר מכתביו (!), מלבד אותו מכתב אחד ויחיד ביום 7.8.18 שבו נאמר כי הדברים שכתב וכן חומר החקירה שהעביר, נשקלים בכובד ראש, ואף קוימו לגביהם מספר ישיבות אצל פרקליט המדינה.**

במקביל, מאז חקירתה של א.ק חקירה "פתוחה" (לא כחשודה) ביום 18.10.17 היא לא נחקרה יותר ובודאי גם לא נעצרה.

429. **<u>המסקנה היא אחת: בפרקליטות אכן שקלו את חומר הראיות החדש כנגד א.ק בכובד ראש, ואף קוימו לגביו מספר ישיבות אצל פרקליט המדינה, וזאת בשל משקלו הכבד והמרשיע את א.ק ברצח המנוחה. בסיומן של אלה הוחלט בדיוק הפוך מהמתחייב עפ"י תפקידה הציבורי של הפרקליטות, שהוא לחתור לחקר האמת ולעזור לבתי המשפט לעשות דין אמת!</u>**

<u>כך הוחלט אפוא בפרקליטות לא לנקוף אצבע לגבי א.ק, פן חקירתה תחת אזהרה כחשודה ברצח המנוחה, ומקו"ח מעצרה בחשד זה, יסמנו את שביל חזרתו של המבקש (סוף סוף) אל ילדיו ואל אשתו, ובמקביל את שביל האשמתן של המשטרה והפרקליטות בהכנסתו לכלא למאסר עולם של זר מסכן, שלא חטא במאומה, מלבד בתמימות עד אין קץ!</u>

<u>לכן גם הח"מ לא זכה מעולם לשום תשובת המשך לעדכון לפיו התקיימו מספר ישיבות "כובד ראש" אצל פרקליט המדינה.</u>

<u>בלית ברירה, בהמ"ש הנכבד הוא שצריך עכשיו, בחזקת "מוטב [וחובה] מאוחר מאשר אף פעם", לאפשר את הוצאת האמת הכפולה לאור: חפותו של המבקש ואשמתה של א.ק.</u>

<u>תת פרק 6.4: כל הראיות שנאספו בשנת 2012 (בטרם שמיעת ערעורו של המבקש) בעקבות תלונתו של א.ח כנגד א.ק, ובעקבות נסיון א.ק לדקור את שוקרון בצווארו, שבוצע שמונה ימים לאחר התלונה, הן חומר ראיות חדש</u> למרות שבשנת 2013 סניגוריו הקודמים של המבקש הגישו לבהמ"ש הנכבד בקשה לקבל את חלקן כראיות נוספות בערעור, ובקשה זו נדחתה [ראו נספח 2].

430. <u>ראשית</u>, מוסכם כי כל הראיות משנת 2012 לא הובאו ולא נשמעו מעולם בפני בהמ"ש קמא, הן לפני הכרעת דינו הראשונה והן לפני הכרעת דינו השניה.
ברור אפוא כי לו רק מסיבה זו הן ראיות חדשות, וגם ברור כי לו בהמ"ש קמא היה ער לקיומן, ובעצם להוכחה הברורה כי א.ק היא שרצחה את המנוחה (ואולי, למצער, לשיטתו של בהמ"ש קמא, ל"אפשרות הסבירה" כי היא שרצחה את המנוחה), הוא לא היה מרשיע את המבקש!

431. <u>שנית</u>, הסניגורים הקודמים של המבקש אמנם ביקשו בחודש נובמבר 2012 להגיש לבהמ"ש הנכבד <u>חלק</u> מראיות 2012 לגבי א.ח ו-א.ק, כראיות נוספות בערעור, אלא שהם לא ביקשו להגיש חלק גדול אחר מראיות 2012 לגבי השניים, ואם לא די בכך, הקדישו לנושא קטע <u>מיזערי</u> בבקשה שהגישו להגשת ראיות נוספות.
העתק בקשת ההגנה להגשת ראיות נוספות בערעור מצ"ב כ**<u>נספח 259</u>.**

432. ודוק, מתוך עשרת עמודי הבקשה להגשת ראיות נוספות, שהגישו, הוקדש עמוד ורבע(!) בלבד, לקראת סוף הבקשה (סע' 35-43 שם), לנושא א.ח וא.ק, וזאת להבדיל מהמסמך המפורט ביותר בן עשרות העמודים, שהעביר הח"מ לפרקליטות לגבי הראיות החדשות בנוגע לא.ק, ואשר בערך שלושים(!) עמודים ממנו הוקדשו לראיות 2012 לגביה (וראו המכתב מיום 18.4.18 – נספח 253).

433. <u>שלישית</u>, הסניגורים הקודמים לא פירטו ספציפית מהן הראיות החדשות כנגד א.ק, שהם מבקשים להגיש, לא ניתחו אותן וגם לא צירפו אותן כנספחים לבקשה, ואף לא הדגישו כי הן מגבשות כשלעצמן סיועים וחיזוקים חזקים לגירסת א.ח כנגדה. (זאת עוד בטרם "נולדו" לגביה ראיות 2017, 2018, 2019).

434. <u>רביעית</u>, בתגובתה לבקשת ההגנה להגשת ראיות 2012 כנגד א.ק, הפרקליטות הטעתה את בהמ"ש הנכבד, וראו סע' 110 – 135 לתגובתה.
העתק תגובת הפרקליטות מצ"ב כ**<u>נספח 260</u>.**

435. להטעייתה הנדונה יכול היה הח"מ, לצערו, להתייחס רק בחלוף כשש שנים, בסוף מכתבו המפורט אליה מיום 18.4.18 (ראו נספח 253), וראו בסע' 57, 58 לאותו מכתב,

את פירוט הראיות החדשות, ופירוט הפרכתן את כל הטיעונים המטעים שכתבה הפרקליטות בתגובתה.

436. <u>חמישית</u>, בהתאם לטיעון המינורי מצד ההגנה לגבי ראיות 2012 בנוגע לא.ק, כך גם התייחס [ובעצם לא התייחס] אליהן בהמ"ש הנכבד בהחלטתו מיום 17.3.13 לדחות את הבקשה להגישן (ראו נספח 2) .

בהמ"ש הנכבד ציין בלאקוניות כי ההגנה ביקשה להגיש ראיות לגבי א.ח וא.ק, ציין בסע' 3 להחלטה כי הפרקליטות התנגדה להגשתן משום שלטענתה הוכח שא.ח איננו אמין, ואז ציין כי הוא מקבל כראיות חדשות רק את חוות דעת המומחה החדש לגבי טה"נ ואת חווה"ד החדשה של המומחית בענין להב הסכין.

עינינו הרואות אפוא כי לא ניתנה החלטה מפורטת ומנומקת לדחיית הבקשה להגשת ראיות 2012 לגבי א.ק (שכלל לא פורטו מלכתחילה...).

מסיבות אלה ראיות 2012 לגבי א.ק הן ראיות חדשות לכל דבר וענין (וכמובן שהן מצטרפות, בכל מקרה, לכלל הראיות החדשות מהשנים 2017, 2018, 2019).

<u>פרק שביעי: סקירת עיוות הדין המהותי שנגרם למבקש בשל הפעולות והמחדלים הקשים של היחידה החוקרת (ימ"ר צפון) ושל הפרקליטות</u>.

פעולות ומחדלים אלה פגעו במידה כה גדולה בהגנתו ובזכותו לניהול הליך פלילי הוגן, עד שהן מצדיקות כשלעצמה קיום משפט חוזר בעניינו. פעולות ומחדלים אלה ארעו, כאמור, הן במהלך חקירת רצח המנוחה ועד להגשת כתב האישום כנגד המבקש (מיום 6.12.06 ועד 18.1.07), הן במהלך משפטו (משנת 2007 ועד 2010), הן לאחר הכרעת הדין הראשונה (בשנת 2012) והן לאחר שפסה"ד הפך כבר לחלוט (בשנים 2017, 2018, 2019).

פעולות ומחדלים מעוותי דין אלה ייסקרו לפי סידרם הכרונולוגי, תוך הדגשת שני מועדים: מועד התרחשותם ומועד גילויים, שמן הסתם, לא תמיד חופפים.

כמובן שגילוי חדש על פעולה או מחדל ישנים מעוותי דין יוצר ראיה חדשה, ולמרבה הצער לא חסרים כאלה.

<u>תת פרק 7.1</u>: 6.12.06 - איתור וצילום קבוצת/קצוות שערות על גבי מכסה האסלה המורד, בצמוד לגופת המנוחה, אולם אי איסופה ואי העברתה לבדיקה במעבדה ביולוגית (ובעצם מתן יד לאובדנה לנצח) "ככל הנראה" מהנימוק שהיא היתה דומה לפי מראה עינו של קצין המעבדה הניידת, לשיערה של המנוחה (גילוי מיום 7.3.19).

<u>תת פרק 7.2</u>: 6.12.06 – איתור וצילום מספר שערות ארוכות על כף ידה הימנית של המנוחה ואי העברתן לבדיקת מעבדה ביולוגית. (גילוי מיום 7.3.19)

<u>תת פרק 7.3</u>: 12/06 – "העלמת" כתם דם של המנוחה, שנמצא על גבי מיתקן נייר הטואלט בתא השירותים השלישי [שאליו הוליכו העקבות הזרות מהתא השני] ע"י רישומו כאילו נמצא על גבי חתיכת נייר טואלט בתא השני, שבו נמצאה גופת המנוחה (גילוי משנת 2018 ואישורו ביום 17.1.19).

<u>תת פרק 7.4</u>: 15.12.06 - קשירת הקשר המוקלטת של שני המדובבים לשיבוש החקירה (שלושה ימים לאחר מעצרו של המבקש, דקות לאחר יציאתו מהתא), ומימושה בפועל ביחד עם ראש צוות החקירה יורם אזולאי – ראיה מזעזעת ונפיצה, שנעלמה "מתחת לרדאר" של שתי הערכאות, תוך גרימת עיוות דין מהותי למבקש. (גילוי ראשון ע"י ההגנה הנוכחית של המבקש בחודש מאי 2019).

<u>תת פרק 7.5</u>: 12.12.06 – 19.12.06 - העברת פרטים מהחקירה למבקש, הן באמצעות ארתור המדובב והן בהדרכתו הישירה ע"י החוקרים.

<u>תת פרק 7.6</u>: 28.12.06 - איתור ואיסוף קבוצת/קצוות שיער כהה מלאכותי במכולת אשפה במיתחם בית הספר, שלושה שבועות אחרי הרצח, ואי העברתה עד היום לבדיקת מעבדה, חרף בקשת הח"מ.

<u>תת פרק 7.7</u>: 7.1.07 - המצאת ספין "דנידין המחלץ האלמוני" חודש לאחר הרצח, וזאת במטרה להמנע "בכח" מנפקותן המזכה של שלוש העקבות הזרות, שהוכיחו את חפותו של המבקש, ותחת זאת להעמידו לדין "בכח".

<u>תת פרק 7.8</u>: 8.1.07, 17.1.07 - השמדת החוקרים המכוונת של כל זוגות המכנסיים הכחולים הרבים שמצאו במזבלה, חלקם ללא סימני דם וחלקם עם סימני דם לא מפלילים, וזאת מבלי להציגם לצורך זיהוי בפני המבקש או מי מהעדים שראו אותו ביום הרצח, כדי ש"חלילה" לא יזהו את אחד מהזוגות כזוג שהמבקש השליך בתום לב.

<u>תת פרק 7.9</u>: 11.11.08 - השמדת כל המבחנות עם החומר שנלקח מתחת לציפורני המנוחה, וזאת באמצע משפטו של המבקש בבהמ"ש קמא, ומבלי לתת הזדמנות להגנה לשקול אפילו את בדיקת החומר ע"י מומחה מטעמה. (גילוי מיום 30.7.18).

כמו כן, בדיקת החומר מתחת לציפורניים (בטרם השמדת המבחנות) במעבדה הביולוגית, בבדיקה המכוונת לאיתור דנ"א זיכרי בלבד.

<u>תת פרק 7.10</u> – 29.4.12 – יוני 2012 - שחרורה של א.ק ממעצרה בחשד לרצח המנוחה (מיום 28.4.12) כבר למחרת היום (29.4), חקירתה המגמתית גם לאחר שניסתה לרצוח אף את שוקרון (3.5.12), מעצרו של א.ח והנסיון להלך עליו אימים במטרה שייסוג מהפללתו לגביה, העמדתה לדין בעבירה מינורית ובכל מקרה אי העמדתה לדין ברצח המנוחה במקום המבקש חרף כמות הראיות העצומה והחזקה כנגדה (מאי, יוני 2012).

<u>תת פרק 7.11</u>: 6.8.14 - הפסיכיאטרית קריינין לא מדווחת למשטרה על התוודות א.ק לע.ג כי רצחה את המנוחה, למרות שקריינין שמעה על כך ולמרות שא.ק מאשרת בפני קריינין כי היא רעבה לרצוח והכינה סכין וכפפות כדי לרצוח את השכן, וקריינין מאמינה לדיווח + לכן המשטרה לא תופסת את הסכין של א.ק וגם לא חוקרת את ע.ג + תשעה חודשים אח"כ (מאי 2015) מתאבדת ע.ג, מבלי שנחקרה במשטרה (+ קריינין משקרת בחקירתה בנדון ב- 2017).

<u>תת פרק 7.12</u>: מרץ 2016- קבלת הדיווח במשטרה על התוודות א.ק ברצח המנוחה (גם) בפני ע.ג + אי חקירת הדיווח כמעט שנה (עד פברואר 2017) + זימון א.ק לחקירה רק בחלוף למעלה משנה וחצי אחרי הדיווח (ביום 18.10.17).

<u>תת פרק 7.13</u>: 18.10.17 - חקירתה של א.ק ביום 18.10.17 חקירה "פתוחה" במקום תחת אזהרה, כחשודה ברצח המנוחה, וזאת למרות שצבר ההודעות שניגבו בחודש פברואר 2017 מהצוות הרפואי של ע.ג, הוכיחו כי גם לע.ג היא היא סיפרה שרצחה את המנוחה, ולמרות שהחוקר הטיח בה כי לכאורה הפלילה את עצמה ברצח המנוחה (גילוי ביום 9.11.17).

<u>תת פרק 7.14</u>: 2018, 2019 - אי מעצרה של א.ק חרף עשרות הראיות המוכיחות חד משמעית ו"זועקות" כי היא אכן רצחה את המנוחה, אשר הועברו ע"י החי"מ לפרקליטות, ביחד עם מכתב נלווה, ביום 18.4.18 (גילוי מתמשך על פני 2018, 2019). [הפניה לתת פרק 6.3 בע' 358]

<u>תת פרק 7.15</u>**:** 2018, 2019 - אי מעצרה של א.ק חרף העובדה כי נמצאה התאמה בין הדנ"א המיטו' של השערה שנלקחה מהבטן של המנוחה, לבין הדנ"א המיטו' של א.ח (עובדה המוכיחה מבנו של קל וחומר כי היא אשר רצחה את המנוחה).

<u>תת פרק 7.1: 6.12.06 - איתור וצילום קבוצת/קצוות שערות על גבי מכסה האסלה המורד, בצמוד לגופת המנוחה, אולם אי איסופה ואי העברתה לבדיקה במעבדה ביולוגית (ובעצם מתן יד לאובדנה לנצח) "ככל הנראה" מהנימוק שהיא היתה דומה לפי מראה עינו של קצין המעבדה הניידת, לשיערה של המנוחה (גילוי מיום 7.3.19).</u>

437. גופת המנוחה התגלתה, כידוע, בשעה 18:50 ע"י יואב חדד וצבי חוטר, ובערך בשעה 21:00 הגיעה מעבדה ניידת לזירה וצילמה את גופתה כשהיא שרועה על מכסה האסלה המורד, את התא השני מבפנים, את חדר השירותים בכללותו, ואת גופת המנוחה לאחר שפונתה מהתא.

438. בתמונות מס' 88, 160, 166, 175 הונצחה קבוצת שערות על גבי מכסה האסלה המורד, צמודה מימין לאחורי המנוחה השרועים על המכסה.
העתק התמונות מצ"ב כ**<u>נספח 261</u>.**

439. עיון בתמונה 175 מגלה כי חוקרי המעבדה הניידת צילמו את קבוצת השערות גם לאחר שגופת המנוחה פונתה ממכסה האסלה ומהתא, ועיון בתמונה מלמד עד כמה היא בלטה על גבי מכסה האסלה באותו שלב, כאנדרטה למאבק "לחיים או למוות" שהתחולל בתא (והסתיים בטרגדיה).

440. חרף זאת, כשהחי"מ עבר על כל חומר הראיות הרב בתיק, הוא הופתע לגלות כי אין בו שום תיעוד על כך שקבוצת שערות זו הועברה בכלל למכון, וגם לא שום דיווח מהמכון כי היא הועברה אליו וגם שום חוו"ד עם התייחסות כלשהי לבדיקתה.

441. ביום 11.11.18, כמעט שלוש שנים לאחר שקיבל על עצמו את ייצוג המבקש, שלח אפוא החי"מ מכתב למשיבה ובסע' 7, 8, 9(ג) (ד) שבו ציין את האמור לעיל וביקש לבדוק אם קבוצת השיער היא שיער מלאכותי, כלומר חלק מפאה נוכרית, וכן אם

היא זהה לשערות המלאכותיות (חלקים מפאה נוכרית) שהתגלו במיכלית אשפה במיתחם ביה"ס שלושה שבועות לאחר הרצח (וראו בנדון בתת פרק 7.6 בע' 374 להלן).

העתק המכתב מצ"ב כ**<u>נספח 262</u>**.

442. משלא קיבל תשובה מהפרקליטות, שלח לה הח"מ מכתב נוסף ביום 23.1.19 ובו ביקש שוב לבדקה והסביר כי קיימת אפשרות כי קבוצת השערות שנמצאה על מכסה האסלה אינה שייכת למנוחה אלא דווקא לא.ק, או שהשערות בקבוצה הינן מלאכותיות אף הן, דהיינו מפאה (מה שיתאים לגירסת א.ח כי א.ק סיפרה לו שרצחה את המנוחה כשעל ראשה פאה נוכרית).

העתק המכתב מצ"ב כ**<u>נספח 263</u>**.

443. ביום 7.3.19 קיבל הח"מ את מכתב התשובה מהפרקליטות, ונדהם לקרוא בו בסע' 7 כי חוקרי המעבדה הניידת בכלל לא אספו ממכסה האסלה את קבוצת השיער, וזאת "ככל הנראה" משום שבמבט עיניים היא נראתה להם כשייכת למנוחה!....

העתק המכתב מצ"ב כ**<u>נספח 264</u>**.

444. תשובה זו היא איומה (מלבד היותה על גבול ההזויה), שהרי היא מעלה סימני שאלה חדשים וקשים:

א. האם באמת לא נאספה קבוצת השיער ממכסה האסלה?

ב. אם כן נאספה – האם יתכן שנבדקה ומשום מה התוצאות נעלמו?

ג. אם אכן לא נאספה, כיצד יתכן שלא נאספה חרף קיומה הזועק על מכסה האסלה, כאנדרטה לזכר המאבק הנורא?! הרי זה תפקידה של המעבדה הניידת: לאסוף ממצאים בזירה שבכוחם לתרום לפענוח הפשע שבוצע בה, והרי ברור שעל פניה היה לקבוצת השיער פוטנציאל רב להשגת מטרה זו. מחדל אי איסופה הרי דומה לרופא שיגיע לזירת פיגוע, יסרב לטפל בפצועים ובהמשך יתקשה להסביר מדוע מעל בתפקידו ובאמון שניתן בו באופן כה בוטה.

ד. מדוע אף אחד מאנשי המעבדה הניידת ובמיוחד העומד בראשה – ינאי עוזיאל – לא רשם מיזכר כלשהו על ההחלטה לא לאסוף את קבוצת השערות?!

ה. אם קבוצת השיער אכן לא נאספה, היתכן שלא נאספה מסיבה אחרת מזו שנרשמה אחרי ה"ככל הנראה"?!

ו. גם אם קבוצת השיער לא נאספה משום שנראתה בעין בלתי מזויינת שייכת למנוחה: ממתי מעבדה ניידת מסתמכת על מבט עיניים במקום על מיקרוסקופ?! הרי כשמה היא אמורה להיות – מעבדה – הלא כן?

ושנית, נניח שהקבוצה היתה נמצאת שייכת למנוחה, האם בכך לא היתה מלכתחילה חשיבות ותרומה לפתרון תעלומת הרצחה של המנוחה?!

445. למותר לציין כי המחדל הנוגע ל"העלמת" קבוצת השיער שאותרה על מכסה האסלה, בין בפעולה מכוונת ובין במחדל מכוון או רשלני, גרמה למבקש עיוות דין (לבדה או ביחד עם כל הפעולות/ המחדלים האסורים הנוספים) משום שלו היתה קיימת, היה ניתן לבדקה ולגלות אולי כי היא שייכת לא.ק (לאחר שהפאה שלה הוסרה ממנה במהלך המאבק) או שהיא שיער מלאכותי, המתאים לטענת א.ח כי א.ק התוודתה בפניו כי רצחה את המנוחה כשפאה לראשה.

תת פרק 7.2: 6.12.06 – איתור וצילום מספר שערות ארוכות על כף ידה הימנית של המנוחה ואי העברתן לבדיקת מעבדה ביולוגית (גילוי מיום 7.3.19).

446. כאמור בתת פרק הקודם, גופת המנוחה התגלתה בשעה 18:50 ובערך בשעה 21:00 הגיעה מעבדה ניידת לזירה וצילמה את גופתה, בין היתר, לאחר שפונתה מהתא.

447. במסגרת צילומי גופת המנוחה צולמו, בין היתר, גם שתי כפות ידיה, ועל כל אחת מהן הונצחו בצילומים מספר שערות ארוכות.
העתק תמונת כף יד ימין של המנוחה מצ"ב כ**נספח 265.**

448. כמו כן, במסמך חדש שהח"מ קיבל מהפרקליטות בשנת 2017, והמכיל שמונה דפי עבודה מתוך דיסק סריקת דפי עבודה (ראו נספח 15), נכתב בעמ' 5: "יד ימין – בכף היד תפוסות שערות".

449. כמו כן, גם ב-ת/296 - דו"ח המז"פ של ינאי עוזיאל (נספח 13) נכתב בעמ' 3: "כף יד ימין מוכתמת...בכף היד דבוקות מספר שערות בצבע שחור..."

450. כמו כן, גם ב-ת/11 (נספח 138) – חווה"ד הפתולוגית של נתיחת הגופה שכתב דר. קונסטנטין זייצב נכתב בע' 5: "בכפות הידיים נמצאות שערות בודדות, תלושות, בצבע שחור".

451. חרף זאת, כשהח"מ עבר על כל חומר הראיות הרב בתיק, הוא הופתע לגלות כי אין בו שום תיעוד לגבי בדיקת ה"שערות" שנמצאו בכף ידה הימנית של המנוחה אלא רק לגבי השערות שנמצאו בכף ידה השמאלית.

452. בעוד שהשערות שנמצאו על כף ידה השמאלית נאספו ותועדו, והוזכרו בחוות דעתה של המומחית חניתה גרנט - נ/250, הרי שלגבי מספר השערות שנמצאו ואף צולמו על כף ידה הימנית, למרבה הצער והפליאה רק שערה אחת תועדה על ידה וסומנה

2A (ונמצאה שייכת למנוחה), ולגביה היא כתבה בע' 7 כי היא "שערה חלקית ללא שורש, ועם קצה חתוך, ולא מתאים לבדיקת דנ"א גרעיניי".

העתק חוו"ד מצ"ב כ**נספח 266**.

453. מסיבה זו שלח הח"מ ביום 29.11.18 מכתב נוסף לפרקליטות, לגבי שערות יד ימין שנעלמו, בו ציין את כל האמור לעיל. בסופו ביקש "בדיוק כמו בסוגיית השערות השחורות שצולמו על גבי מכסה האסלה, ונעלמו (וראה מכתבי אליך בנדון מיום 11.11.18) תפעל מיידית ובנחישות לשם בירור מה עלה בגורלן ומדוע לא תועדו, והכל כדי שאף הן תבדקנה".

העתק המכתב מצ"ב כ**נספח 267**.

454. ביום 7.3.19 שלחה הפרקליטות את מכתב התשובה, ובו ציינה בסע' 3-5 כי היא חולקת על עמדתו של הח"מ (וכל הנספחים שצורפו למכתב) לפיה נמצאו מספר שערות בכף יד ימין, ודבקה בעמדתה כי מדובר בשערה ארוכה אחת (זו שנבדקה), שהתלפפה סביב כף ידה של המנוחה כנחש אנקונדה החונק את טרפו המסכן....
אם לא די בכך, היא הוסיפה כי זו עמדתה למרות שראש מעבדה ניידת לשעבר סבור גם כיום כי נמצאו על כף יד ימין מספר שערות. (במילים אחרות, הלילה החשוך הוא בעצם שמש זורחת במרום הרקיע, והכל נעים וחמים, ושהמבקש ימשיך לשבת במאסר עולם ויגיד תודה שלא קיבל גז"ד מוות).

העתק המכתב צורף כנספח 264.

455. עינינו הרואות אפוא כי נעלמו גם מספר שערות שנמצאו על כף יד ימין של המנוחה, ואשר בדיקתן היתה עשויה לשפוך אור נוסף על האירוע, שיתמוך בחפות המבקש. זאת אם היתה מתגלה לפחות אחת מהן כשערה מלאכותית של פאה נוכרית או אפילו שערה של א.ק. (בהקשר לא.ק יוער כי למרות ששיערה היה לכאורה שטני ולא שחור, והח"מ מודע לעובדה זו, הרי שעדיין היתה חיוניות רבה לבדיקת השערות שנעלמו, משום שיתכן בהחלט כי אלה שתיארו אותן כשחורות, הושפעו מהתצלומים של השערות, שיתכן כי אינם משקפים את צבען באופן מדויק).

456. בין אם הגורם הרשלן היו חוקרי מעבדה ניידת ובין אם היה גורם כלשהו במכון, הנזק להגנת המבקש נגרם.

<u>תת פרק 7.3: 12/06 – "העלמת" כתם דם של המנוחה, שנמצא על גבי מיתקן נייר הטואלט בתא השירותים השלישי [שאליו הוליכו העקבות הזרות מהתא השני] ע"י רישומו כאילו נמצא על גבי חתיכת נייר טואלט בתא השני, שבו נמצאה גופת המנוחה (גילוי משנת 2018 ואישורו ביום 17.1.19)</u>.

ראו בנדון בהרחבה בתת פרק 5.2 בע' 88 לעיל וכן גם את תת פרק 5.3 בע' 92 לעיל בנוגע לראיה החדשה - חוות הדעת (השניה מבין שתיים בנושאים שונים) של המומחה העולמי לפענוח כתמי דם – מר תום בבל, קביעותיו בה לגבי העקבות הזרות וכן לגבי כתם הדם של המנוחה על גבי המיתקן בתא השלישי, ונפקותן המזכה לגבי המבקש.

שני תתי פרקים אלה מיטיבים ללמד כי "העלמת" כתם הדם פגעה קשות בהגנת המבקש משום שאם היתה נחשפת כבר במהלך ניהול משפטו בבהמ"ש קמא, היא היתה תומכת מאד בחפותו, ומנגד, מקשה עוד יותר על הפרקליטות את הטמעת הספין של "דנידין המחלץ האלמוני", כמי שכביכול הותיר את העקבות הזרות.

<u>תת פרק 7.4: 15.12.06 - קשירת הקשר המוקלטת של שני המדובבים לשיבוש החקירה (שלושה ימים לאחר מעצרו של המבקש, דקות לאחר יציאתו מהתא), ומימושה בפועל ביחד עם ראש צוות החקירה יורם אזולאי</u> – ראיה מזעזעת ונפיצה, שנעלמה "מתחת לרדאר" של שתי הערכאות, תוך גרימת עיוות דין מהותי למבקש. (גילוי ראשון ע"י ההגנה הנוכחית של המבקש בחודש מאי 2019).

ראו בנדון בהרחבה בתת פרק 5.12 בע' 180 לעיל.

למותר לציין כי מדובר בעיוות דין רציני ומוחשי למבקש, וכי בהמ"ש הנכבד, ב<u>**ע"פ 2868/13, חייבטוב נ' מ"י**</u> (ביום 2.8.18), בית המשפט המחוזי בירושלים ב-<u>**תפח (מח ים) 20705-07-14– מ"י נ' סולומון רדאי**</u> (מיום 26.11.18) ובהמ"ש המחוזי בנצרת <u>**ב-תפח (מח נצ) 44182-03-16 – מ"י נ' פלוני**</u> (מיום 11.2.19) זיכו שלושתם נאשמים ברצח

שהואשמו/הורשעו על סמך הודאותיהם בפני מדובבים, וזאת משום שנפלו פגמים קשים בהפעלתם!

הואיל והחומרה הכרוכה בהפעלת המדובבים כנגד המבקש, שווה או עולה על זו שנדונה בשלושת פסקי הדין הללו, מן הראוי לקבל את בקשת העותר לקיום משפט חוזר בעניינו.

<u>תת פרק 7.5: 12.12.06 – 19.12.06 - העברת פרטים מהחקירה למבקש, הן באמצעות ארתור המדובב והן בהדרכתו הישירה ע"י החוקרים.</u>

וראו בהרחבה בנוגע להעברת הפרטים ע"י ארתור (מיורם אזולאי) בתת פרק 5.12 בע' 180.

כמו כן ראו בהרחבה לגבי העברת הפרטים מהחוקרים (במהלך חקירות המבקש) בתת פרק 5.13 בסע' 286-293 לעיל.

<u>תת פרק 7.6: 28.12.06 - איתור ואיסוף קבוצת/קצוות שיער כהה מלאכותי במכולת אשפה במיתחם בית הספר, שלושה שבועות אחרי הרצח, ואי העברתה עד היום לבדיקת מעבדה, חרף בקשת הח"מ.</u>

457. שלושה שבועות לאחר רצח המנוחה, ביום 27.12.06, נמצאו שערות מלאכותיות (להלן: **הש"מ**) במכולת אשפה שהיתה ממוקמת בשטח ביה"ס "נופי גולן", ושלא פונתה מיום רצח המנוחה ועד אז (במשך שלושה שבועות).

458. הש"מ הועברו לבדיקת המכון לרפואה משפטית, שקבעה רק כי הן מלאכותיות. העתק תמונות הש"מ, אשר צולמו ע"י מז"פ מצ"ב כ**<u>נספח 268</u>.**

459. **עד היום לא נבדקו הש"מ שתי בדיקות חשובות: האם דבק בהן דם של המנוחה ו/או האם דבק דנ"א של א.ק בבסיסן (שהיה חתיכות בד שנמצאו אף הן יחד איתן או חומר אחר שאליו היו מחוברות, ולו גם בחלקן).**

460. בימים 1.11.18 וכן 2.11.18 פורסמו בעיתון "ידיעות אחרונות" וכן ב- ynet כתבות אודות הש"מ שנמצאו וטרם נבדקו, ובעקבותיהן פירסמה הפרקליטות ביום

7.11.18 הודעה לתקשורת שבה נאמר כי שנתיים קודם לכן התבקשה בדיקתן של הש״מ, אולם המכון לרפואה משפטית הודיע כי אין ערך לבדיקת דנ״א בש״מ משום שהן <u>מלאכותיות</u>....

461. ביום 11.11.18 שלח הח״מ מכתב למשיבה (ראו נספח 262) ובו ציין את האמור בסע׳ 457-460 לעיל, והוסיף בסע׳ 5, 6 למכתב גם את הדברים הבאים: ״למותר לציין כי אין כל רבותא בהודעה זו שפירסמתם, שהרי ברור לכל בר דעת כי בש״מ עצמן לא יימצא שום דנ״א.

<u>מה שחשוב הוא ביצוען של שתי הבדיקות שצויינו בסע׳ 3 לעיל</u>, שאותן לא ביצעתם עד היום, ואליהן גם לא מצאתם לנכון להתייחס בהודעתכם לתקשורת (ועל כך נאמר כבר, דומני: ״ספין״, הלא כן?)״

462. בסיום המכתב ביקש אפוא הח״מ שוב מהפרקליטות לבצע את הבדיקות הבאות:

א. בדיקה האם דבק בש״מ דם של המנוחה.

ב. בדיקה האם בבסיס הש״מ (הבדים שנתפסו ביחד איתן או כל חומר אחר) נמצא דנ״א של א.ק.

463. הואיל והפרקליטות לא השיבה לח״מ על מכתבו במשך חודשיים, שלח לה הח״מ ביום 23.1.19 מכתב נוסף (ראו נספח 263) ובו כתב כי טרם קיבל ממנה שום תשובה או התייחסות למרות חשיבותו הרבה של הנושא, הנובעת (בין היתר) מהאפשרות כי השערות המלאכותיות היו שערות של פאה (ואז הן עשויות להתקשר לדברי א.ח כי א.ק רצחה את המנוחה כשהיא חובשת פאה).

כמו״כ, הזכיר כי גם היום ניתן לבצע את הבדיקות בשתי קבוצות השיער (הש״מ וכן השערות שנמצאו על מכסה האסלה) ואף **<u>להשוותן זו לזו</u>**.

לבסוף ביקש לקבל את עדכונה המהיר אם שתי קבוצות השיער, שהגיעו כמובן למעבדה הביולוגית, אבדו או הושמדו.

464. ביום 7.3.19 שלחה הפרקליטות לח״מ מכתב תשובה (ראו נספח 264) ובו ציינה בסע׳ 6 כי קבוצת השערות הנדונה ממכולת האשפה, <u>הנמצאת כיום ברשות המשטרה</u>, נבדקה ע״י מעבדת סיבים ונמצא כי מדובר בשערות מלאכותיות ארוכות, שאינן דבוקות בבד או בדרך אחרת, המלמדת כי היו חלק מפאה. מסיבה זו וכן מהסיבה שמכולת האשפה כללה אשפה רבה, אין טעם בבדיקתן...

465. מדובר בהתחמקות, הן משום שבתמונות (נספח 268) רואים בפירוש כי בצמוד לשערות נמצאו חלקי בד של פאה, שאותם כמובן ניתן היה (ועדיין) לבדוק (אם קיימים עליהם סימני דנ״א של א.ק ו/או של המנוחה) והן משום שגם לשערות המלאכותיות עצמן היה ניתן לבצע את אותה בדיקה.

466. כמו״כ, יודגש כי העובדה שקבוצת השערות על מכסה האסלה לא נאספה בכלל ואבדה לנצח (ראו תת פרק 7.1 בע׳ 369 לעיל) גרמה לנזק ראייתי משמעותי למבקש, גם משום שאבד הסיכוי להשוותן לשה״מ שנמצאו במכולה. למותר לציין כי אם היו נמצאות זהות להן הרי שהדבר היה מספק הוכחה נוספת (בנוסף לשערת א.ח שנמצאה על בטנה של המנוחה) לאמיתותה המוחלטת של גירסת א.ח כי א.ק אכן רצחה את המנוחה (כשפאה לראשה).

<u>תת פרק 7.7: 7.1.07 - המצאת ספין ״דנידין המחלץ האלמוני״ חודש לאחר הרצח, וזאת במטרה להמנע ״בכח״ מנפקותן המזכה של שלוש העקבות הזרות, שהוכיחו את חפותו של המבקש, ותחת זאת להעמידו לדין ״בכח״</u>.

467. ראו בנדון תתי הפרקים 5.5 (עדויות <u>כל</u> הנוכחים/חולפים בשירותי הבנות לפיהן לא היה ולא יכל להיות ״דנידין מחלץ אלמוני״ שטיפס מהתא החוצה), 5.6 (סקירת המצאת הספין ע״י יורם אזולאי והצגתו בבהמ״ש ע״י עדי המשטרה והפרקליטות), 5.7 (הצלחת הספין בבהמ״ש קמא) ו-5.8 (הצלחת הספין בבהמ״ש הנכבד).

<u>תת פרק 7.8: 8.1.07, 17.1.07 - השמדת החוקרים המכוונת של כל זוגות המכנסיים הכחולים הרבים שמצאו במזבלה, חלקם ללא סימני דם וחלקם עם סימני דם לא מפלילים, וזאת מבלי להציגם לצורך זיהוי בפני המבקש או מי מהעדים שראו אותו ביום הרצח, כדי ש״חלילה״ לא יזהו את אחד מהזוגות כזוג שהמבקש השליך בתום לב</u>.

468. כידוע, המבקש נחקר לראשונה ביום 10.12.06, ארבעה ימים לאחר רצח המנוחה, חקירה ללא אזהרה. למחרת, 11.12.06, שוב נחקר ללא אזהרה וסיפר כי יומיים

קודם [בשבת 9.12.06, שלושה ימים אחרי הרצח, וכלל לא מיד לאחריו!] השליך את מכנסי העבודה הכחולים שאיתם עבד ביום הרצח (ורק אותם) משום שהיו קטנים/קצרים עליו.

469. מרגע זה הפך לחשוד האולטימטיבי וביום 12.12.06 כבר נעצר, והשאר היסטוריה עצובה....

470. המבקש רצה מאד שמכנסיו יימצאו וכי החוקרים ייווכחו כי לא דבק בהם דם, ובו לא דבק רבב.

וראו בנדון דבריו למדובבים, המשתפכים ממש בכנותם (לפני שארתור קשר את הקשר עם יבגני ויורם אזולאי, ואז הדיח את המבקש במירמה).

כך למשל בתמליל מ.ט 06-161 דיסק 1 חלק 1 (נספחים 142, 143) במונה 00:11:22 (זמן מסך 20:37:23): """הכי מבאס ... יצאתי לעבודה, היו לי מכנסיים ... מכנסיים רגילים, לעבודה. נו הם קצרים. אני כמו פראייר הלכתי בהם כל היום. לקחתי וזרקתי אותם, ימזדיין! הייתי צריך להשאיר אותם, וזרקתי.....קצרים! ולא תוכל להכניסם לעבודה! ואני לקחתי אותם וזרקתי, בלאט! דביל, "בלאט", היה רצח, דביל, לקחתי וזרקתי! מבין?"

וכן במונה: 00:20:23 (זמן מסך 23:46:21): "אבל אני בעצמי לא חשבתי. אני ביקשתי את הפגומים האלה, אני אומר: 'סעו למזבלה' אני אומר: 'תנו לי שני אנשים, שישמרו עלי', אני בעצמי אחפור את המזבלה הזו.....
יבגני: למטרת איזה זין זרקת אותם?
ר: נו קטנים! מה אעשה איתם?
י: בגלל זה.
ר: אני מטומטם, לקחתי וזרקתי. המכנסיים הם קטנים! לאיזו מטרה לעזאזל אני זורק כאשר ...? ויודע, שמעתי על הרצח, אפילו לא חשבתי ... זין אפילו לא חשבתי, שבי יכולים לחשוד. המכנסיים הם קטנים, אני לא לובש אותם לעבודה. לאיזו מטרה לעזאזל אני צריך אותם זרוקים בבית? נו, לקחתי וזרקתי, בלאט. אבל כמו שהבלש אמר, אף אחד לא יחפור במזבלה". (נאנח)

ובמונה 00:28:11 (זמן מסך 23:54:09): י: "ואם זרקת את המכנסיים, יכול להיות שזרקת עוד, "בלאט", את כל זה?
ר: לא. פשוט אצלי החולצה היחידה שבה תיארו, זאת החולצה ההיא. הרי העדים ראו אותי במכנסיים האלה ובגופיה הזאת.

י: (עברית) נו, בסדר.

ר: בכל מקרה לא נעים.

י: ואת החולצה הם מצאו?

ר: כן, הבאתי להם בעצמי.

י: "בלאט".

ר: אני אומר "הנה לכם החולצה". הם לקחו לי את המכנסיים האחרים, את הסכין לקחו. (עברית) טוב, המכנסיים זה חצי צרה. הנעליים, שבהם עבדתי, אצלם. הסכין, שאיתו עבדתי, אצלם. החגורה, שהייתה עלי, גם אצלם. כיסויים של פלאפון גם אצלם. כלומר, <u>אילו היה דם, אז גם על כל זה היה דם</u>".

ובמונה 31:37:00, (זמן מסך 29:03:00) הוא אומר: "אני צריך רק, בלאט, לחכות לחוות הדעת של מומחה המזדיינת הזאת, שהיא תוכיח. אין לי יותר שום דבר.

י: ואם ימצאו את הדם, מה תעשה? לא יודע, "בלאט", באיזו דרך.

ר: אז אתחיל לבקש מעורך הדין ש... לא, <u>לא יכול להיות שעלי היה הדם שלה. פשוט לא יכול להיות</u>.

י: ואם ימצאו? אני יודע, אי שם נתקעת, הסתובבת? מה יהיה?

ר: אז <u>אתחיל לחפור לעורך הדין שימצא את המכנסיים האלה. במזבלה</u>.

י: ו... מה ההבדל? אם ימצאו על משהו, על החגורה שלך? מה תעשה אז?

ר: אז אפשר הזין כמה. הדם היה יכול במקרה להגיע. זה כבר שעורך הדין שיסתובב, לא אני.

י: איזה עורך הדין, מה יש אצלך שם?

ר: ייתכן, אם רצחו אותה, היא התגוננה, צריכות להיות לה חתיכות עור של הזה, של הפושע, אשר היה רוצח אותה.

י: את זה יבדקו.

ר: כאן יש זין כמה מכל מיני חרא.

י: את זה... את זה יבדקו. זה דבר זין.

ר: <u>שיבדקו. שיבדקו הכל. לי כבר זין כמה לא אכפת. אני מוכן לתת הכל, רק שהיו בודקים</u>.

י: לא יבדקו.

ר: <u>שיבדקו. כי בזה כבר תלויים החיים שלי</u>.

וראו מ.ט 161-06 דיסק 1 חלק 2 במונה 00:18:29 (זמן מסך 00:46:02) - כנ"ל.

וכן במונה 00:23:31 (זמן מסך 00:51:04): "י: אם, הם יכולים לחשוב שאם זרקת את המכנסיים, מה, לא זרקת את הסכין?

ר: בוודאי יכולתי לזרוק. יחד עם המכנסיים. יגידו: "לקח וזרק."

י: אהה. כן.

ר: אז אפשר לבסס את זה כיוון שרצחתי, נמצא על המכנסיים, מסתבר, לפי המילים שלכם, יש על המכנסיים, (אבל) לא על הנעליים, לא על חגורה, לא על החולצה אין עקבות?

י: נו, אני יודע?

ר: לא יכול להיות דבר כזה. קל וחומר את כל החפצים שלי הם החרימו.

י: אולי היית בשתי חולצות? הורדת אחת, ובאחת נשארת?

ר: כן. גם יכול להיות. זה, בלאט, צריך את המכנסים האלה. צריך לקחת עורך דין שהוא, בלאט ... זין איך אין לדעת".

ובמונה 00:29:51 (זמן מסך 00:57:23)

ר: "הגיוני, פשוט אתה מבין, כשביקשתי, אני אומר: "תשלחו אותי, ושני מנאייקים (שוטרים) שיעקבו אחריי," "אחפור בעצמי את המזבלה הזאת....

י: תראה ...

ר: "אקח את המכנסיים האלה, אביא אליכם." אם תרצו, אני, בלאט, אפילו אזחל בלכלוך.

י: אתה תמצא את המכנסיים האלה, נניח. אתה, בלאט, לא תמצא את המכנסיים האלה או תמצא אחרים ...

ר: אני אמצא אותם. אבל אתה מבין ... כשאמרתי לו, אני אומר ....

י: לא, אני ...

ר: תבקש שיתחילו לבדוק את מקום הזבל, כל יום - זה תחת. ככל שעוברים יותר ימים, ככה יותר זבל מביאים לשם. ככה פחות סיכוים למצוא.

י: לאיזה מקום הזבל, בלאט? איפה אפשר לבדוק את מקום הזבל הזה, בלאט? איפה המזבלה הזאת?

ר: המזבלה הזאת אצלנו בתוך העיר. אתה מבין, זה כל הקטע, שהמזבלה המזדיינת הזאת בתוך העיר שלנו. אבל ככל שזה נמשך יותר, ככה יותר זבל נופל על המכנסיים האלה".

וראו גם ביום 13.12.06, ב-מ.ט 163-06-1 חלק 1 במונה 15:26:00, בע' 7 לתמליל:
" אני כבר כמה פעמים ביקשתי, אני אומר: "תעשה לי טובה ..." "אני מבקש ממך, (עברית) בקשה, (רוסית) בלאט, "תן לי אחד, שני מנאייקים (שוטרים), לא צריך שהם יזחלו במזבלה, רק תורידו את האזיקים מהידיים ותשאירו על הרגליים, "אני אהפוך את המזבלה בעצמי. כשאמצא, אתן לך את השקית ביחד עם המכנסיים האלה. רק תן לי את הבקשה הזו, תבצע. כדי שאוכל את עצמי, אני רוצה לעזור, אני רוצה 'להלבין' את עצמי, שאני לא הייתי שם. תן לי את זה."
העתק התמליל מצ"ב כ**נספח 269.**
העתק הדיסק מצ"ב כ**נספח 270.**

471. וראו בנדון גם דברי המדובבים יבגני (השוטר) וארתור שסיפרו באימרותיהם כי המבקש רצה מאד למצוא את המכנסיים שזרק. (הודעת יבגני (15.12) עמ' 2 ש' 27, והודעת ארתור (15.12) עמ' 5 ש' 9 - נספחים 101, 100 בהתאמה).

472. וראו גם דבריו הזהים בנדון לחוקרים, למשל בתמליל מ.ט 160-06 (המצ"ב כ**נספחים 271, 272**) בע' 3, ובדיסק במונה 07:02:00.

י (חוקר יוסי): אני חושב שאתה רצחת.
ר: אני לא רצחתי אותה. אני לא רצחתי את הילדה.
י: כי יותר מדי דברים יוצא, שאתה אומר, והם לא יוצאים, מה שאתה אומר.
ר: למה אז לא החרימו לי את התיק ביום חמישי? [למחרת הרצח, שאז התיק והציוד של המבקש נותרו עדיין במקלט, הנעול עם מנעול תליה פשוט].
י: מאיפה אני יודע? אתה שואל אותי? אני לא יודע מה החרימו, מה לא החרימו.
ר: המכנסיים האלה, אשר זרקתי, אשר קטנים.
י: אז למה זרקת אותם פתאום? פתאום! זה הם היו!
ר: קטנים הם.
י: אז מה?
ר: קטנים.
י: מה הם לך? זה לא שהם מכנסיים ישנים.
ר: כי זה היום הראשון שלבשתי אותם.
י: ולמה "היום הראשון"? הרי ידעת.
ר אני לא לבשתי אותם.
י: הרי ידעת על החקירה.

ר: אני אותם ... שנייה.

י: את אלה אשר ...

ר: אני לא לבשתי אותם חצי שנה.

י: אתה אמרת בחקירה, שהם היו לך מלא זמן. פתאום לבשת אותם. פתאום... באיזה יום החלטת לזרוק אותם?

ר: הם לי... אני לא אמרתי... שפתאום לבשתי אותם . לקחתי אותם לעבודה. בגלל שהם היו נקיים. לקחתי אותם ביום חמישי. כי לא הייתה קרמיקה. כלומר, ביום רביעי. ביום רביעי הביאו קרמיקה, לקחתי בגדים נקיים והלכתי. לבשתי אותם, והם היו קטנים עלי. אני אותם ... הבאתי הביתה. וזרקתי. אחר כך.

י: אתה זרקת אותם, או האישה זרקה?

ר: אני זרקתי אותם. אילו הייתי יודע ... חמותי ראתה שהם קטנים, היו זרוקים בדלי.

י: לפני זה לא ידעת שהם קטנים?

ר: לא, לא לבשתי אותם חצי שנה כמעט, אני השמנתי ב-10 קילוגרם.

י: איך השמנת? ממה?

ר: מ-80 ל-90. אני לא רצחתי את הילדה. אם יש אפשרות כזאת, קח אותי מחר בבוקר למזבלה, אני בעצמי אחפש אותם.

ובמונה 35:49:00 (עם החוקרים סשה ויוסי): "ר: אני אומר לך, אני לא רצחתי אותה. כן, עשיתי מעשה טפשות שזרקתי את המכנסיים, כי הם היו יכולים להיות לי שימושיים עכשיו מאוד. המכנסיים היו יכולים להיות שימושיים, כדי להעביר עוד חוות דעת מומחה. אני לא רצחתי את הילדה ומעורבות ברצח.

ובתמליל מ.ט 160-06-2 בע' 15 וכן בחלק 2 של הקלטת במונה 32:23: "אנסה שלא יעצרו בזה, שיחפשו הלאה. אני אבקש, שיתנו לי אפשרות עם השומרים ללכת למזבלה על מנת שאוכל למצוא את המכנסיים שלי. אני בעצמי אהפוך את כל המזבלה הזאת, כדי שרק למצוא אותם ולהוכיח. כי על זה שמים הרבה מאוד. מאשימים אותי נפלא. מאשימים. וכיוון שהמכנסיים שלי הם נקיים, הם יהיו בלי דם. אני בטוח, שהכל יהיה נורמלי. אני בטוח שדם שלי ודם של הילדה לא עלי, לא על הכלים שלי, לא אצלה, אינם. לא .... כלומר, גם (הדם) שלי לא אצלה, גם (הדם) שלה לא עלי. אני בטוח בזה במאה אחוזים. אין לי שום חלק בתיק הזה. אני אפילו לא הייתי מופיע שם ביום רביעי, אילו לא היו מביאים קרמיקה. הייתי יוצא ביום חמישי, שישי.

473. חרף זאת ומכל מקום, בהכרעת הדין של בהמ"ש קמא נכתב רבות על גירסאותיו השונות של המבקש לגבי המכנסיים (בסוגיות אחרות שאינן קשורות ברצונו כי יימצאו) וכן על עדויות שונות של אנשים (קרוביו וכן אחרים).

474. מסיבה זו וכן מהסיבה שהחוקרים השתכנעו כי המכנסיים שהשליך היו בצבע כחול, הח"מ בחר לא לעסוק בסוגיות אחרות הקשורות במכנסיים שהשליך המבקש אלא רק במחדל המכוון והמגמתי של החוקרים, ככתוב בכותרת של תת פרק זה.

475. להלן אפוא השתלשלות האירועים התמציתית בנדון.

ביום 14.12.06, עפ"י דו"ח פעולה של איתן רפאלוב (ת/571), הגיעו שוטרים למזבלת אתר תאנים (להלן: **המזבלה**) לשם מתנקז הזבל של הישובים באזור, ובכלל זה של קצרין, לאחר שראש הצח"מ הורה לבצע שם חיפוש אחר פריטי לבוש הדרושים לחקירות. בבירור עם מנהל האתר שם עלה כי הזבל שהגיע מקצרין מיום האירוע קבור בעומק של כ- 6 מטרים לערך, וכוסה באדמה.

476. רק ביום 2.1.07, לאחר הפצרות חוזרות ונישנות מצד המבקש, בוצע חיפוש מדוקדק במזבלה, וראו בנדון מיזכר של רפ"ק איציק שמעוני (ת/473) על מבצע חיפוש אחר מכנסי המבקש שם, יחד עם כח תגבור מרחבי של 30 שוטרים: "מצאנו... 8 זוגות מכנסיים כחולים, חלקם ג'ינס וחלקם מכנסי עבודה.."

העתק המיזכר מצ"ב כ**נספח 273**.

477. וראו גם דו"ח ציון ארביב מיום 8.1.07 (ת/558) לפיו לקחו אל המעבדה הניידת ארבעה ארגזים שהכילו מכנסיים ונעל, פגשו את ינאי (כנראה עוזיאל, ראש המעבדה הניידת), ולאחר שבדקו את כל הארגזים, נמצאו שמונה פריטים שהגיבו לדם (וראו תצלומי זוגות המכנסיים בלוח התמונות ת/559).

העתק המיזכר מצ"ב כ**נספח 274**.

478. באותו יום, 8.1.07, החליט ראש צוות החקירה, יורם אזולאי, להשמיד את כל זוגות המכנסיים שלא הגיבו לדם, וראו בנדון ת/43: "לאחר בדיקת כל הפריטים ע"י ראש מעבדה ניידת חיפה הוחלט ע"י ראש המעבדה ינאי להעביר מספר פריטים להמשך בדיקות במכון לרפואה משפטית, וכי בשאר הפריטים אין כל חשיבות בתיק החקירה. לאור המפורט לעיל החלטתי להשמיד את הפריטים אשר לגביהם נקבע כי אין בהם כל חשיבות לתיק החקירה..."

העתק המיזכר מצ"ב כ**נספח 275**.

479. למחרת, 9.1.07, נחקר המבקש (ראו הודעתו ת/36) והחוקר הציג לו פריטים רבים, ביניהם פריטי לבוש, שנתפסו ברשותו (ו"חלילה" לא כאלה שנמצאו במזבלה).

בין היתר הוצגו לו שני זוגות מכנסיים, אשר עליהם, כמו על כל זוגות המכנסיים שנבדקו, לא נמצאו כתמי דם ו/או לא נמצא דם אדם ובכל מקרה לא נמצא דנ"א של המנוחה. וראו להלן תשובותיו:

"שאלה: תמונה מס' 4 הג'ינס הזה שלך? תשובה: כן. זה ג'ינס שלי. באתי בהם לעבודה ב- 6.12.06 אבל לא עבדתי בהם. שאלה: תמונה מס' 5: מכנס הצבאי הירוק הזה שלך? תשובה: כן, זה מכנס העבודה שלי, אבל לא עבדתי בהם ב – 6.12.06".

עינינו הרואות כי המבקש לא "זיהה" מכנסיים אחרים מאלה שהשליך, כמכנסיים שאיתם עבד היום האירוע, למרות שהגיע עם אחד מהזוגות, שהוצגו בפניו, לעבודה באותו יום. מכאן ש<u>לא חפץ "להצמיד" לעצמו רטרואקטיבית לעבודה ביום האירוע, מכנסיים אחרים שנמצאו בביתו, אלא דבק בגרסתו</u>.

480. ביום 14.1.07 ציין החוקר יוסי זמואלסון במיזכר ת/586 כי "לקחנו מספר ארגזים של מוצגים שנמצאו באתר הפסולת "תאנים" בחצור לבדיקת ינאי ממעבדה ניידת צפון...נמצאו ארבעה בגדים עם סימנים חיוביים [לנוכחות דם], ינאי חתך מהם לחלקים".

העתק המיזכר מצ"ב כ**<u>נספח 276</u>.**

481. ביום 17.1.07 המכון כתב מסמך לגבי השמדת המוצגים (נ/122) שבו צוין כי לאחר שנמצא על גבי חלק מזוגות המכנסיים כתמי דם, ולאחר שבבדיקה התברר כי לא ניתן להפיק מהם דנ"א הומאני, **הושמדו אותם זוגות מכנסיים, כמו גם יתר זוגות המכנסיים שעליהם מלכתחילה לא נמצאו כתמי דם.**

העתק המיזכר מצ"ב כ**<u>נספח 277</u>.**

482. באותו יום כתב גם החוקר דרבינובסקי מיזכר לגבי **השמדת כל זוגות המכנסיים** (ת/537).

העתק המיזכר מצ"ב כ**<u>נספח 278</u>.**

483. עינינו הרואות כי ראש המעבדה הניידת וראש צוות החקירה החליטו כי ברגע שלא נמצאו כתמי דם על זוגות מכנסיים שנמצאו במזבלה או שלא ניתן להפיק דנ"א מהכתמים שנמצאו עליהם, הרי שכביכול אין עוד צורך בהם בחקירה, וניתן להשמידם.

484. חשיבה זו מיטיבה ללמד ולהוכיח כי **<u>חיפוש האמת לא היה חלק מצורכי החקירה</u>, שהרי כלל לא חלפה בראשיהם של ראש המעבדה הניידת וראש צוות החקירה, המחשבה להציג באופן פיזי את כל זוגות המכנסיים (שאין בהם שום ממצא מפליל) בפני המבקש והעדים שראו אותו ביום הרצח, ולאפשר להם לנסות לזהות אחד מאותם זוגות, כפי שהמבקש ביקש באימרותיו,** וגם כפי שגם המדובבים סיפרו לגביו (ראו בסע' 471 לעיל).

485. **דפוס חשיבה מקומם זה, מתיישב להפליא עם קשירת הקשר שקשר והוציא אל הפועל יורם אזולאי ביחד עם המדובבים, לעיוות דינו של המבקש, כמו גם המצאת הספין על ידו של "דנידין המחלץ האלמוני" (כדי למחוק את ההוכחה הפורנזית האולטימטיבית לחפותו של המבקש, מלבד כמובן הימצאות שערת א.ח על בטנה של המנוחה), כמו גם יתר הפעולות והמחדלים הבלתי חוקיים שנקטו בהם החוקרים**.

486. ואשר לראש המעבדה הניידת ינאי עוזיאל, קו המחשבה שתואר לעיל מתאים להפליא גם, למשל, להחלטתו לא לאסוף כלל ממכסה האסלה את קבוצת השערות/פקעת השערות שנותרה עליה, משום שסבר עפ"י מראה עיניים שהיא כנראה של המנוחה....(ראו תת פרק 7.1 בע' 369 לעיל) וכן לקביעתו השגויה, על סמך מראה עיניו בלבד, כי שני הכתמים האדומים הקטנים ליד בית המנעול במשקוף הפנימי של התא השני, היו כביכול כתמי דם, ולכן דלת התא היתה כביכול פתוחה בזמן דקירת המנוחה וחיתוכה (וראו בתת פרק 5.1, בע' 64 לעיל).

<u>תת פרק 7.9: 11.11.08 - השמדת כל המבחנות עם החומר שנלקח מתחת לציפורני המנוחה, וזאת באמצע משפטו של המבקש בבהמ"ש קמא, ומבלי לתת הזדמנות להגנה לשקול אפילו את בדיקת החומר ע"י מומחה מטעמה. (גילוי מיום 30.7.18).</u>

<u>בנוסף, בדיקת החומר מתחת לציפורניים במעבדה הביולוגית (בטרם השמדת המבחנות), בבדיקה המכוונת לאיתור דנ"א זיכרי בלבד.</u>

487. כאמור, בתת פרק 6.1 בע' 264 (בענין התנעת תהליך השוואת מקצת השערות שנמצאו על גופת המנוחה לדנ"א של א.ק ושל א.ח), בחודש מאי 2018 החל הח"מ להתניע ביזמתו גם את תהליך השוואת הדנ"א בחומר שנאסף מתחת לציפורני המנוחה, לדנ"א של א.ק, שנאסף ממנה בעת שנחקרה תחת אזהרה בשנת 2012 כחשודה ברצח המנוחה.

488. הח"מ שלח אפוא ביום 17.6.18 מכתב אל הפרקליטות (ראו נספח 163) ובו ציין בסע' 3-5 כי: " מכל מקום, אני רוצה להמשיך ולקדם את ביצוע בדיקות הדנ"א הנדרשות ובהקשר זה אזכיר כי לפני כשבועיים פנית אלי והצעת לי כי הן תבוצענה בארץ, במעבדה הביולוגית שבמכון לרפואה משפטית (להלן המעבדה), ואשר בראשה עומדת דר. נורית בובליל. זאת במקום לבצען במעבדה פרטית בחו"ל.

לאחר ששוחחתי בנדון עם דר. בובליל ושמעתי ממנה כי ציוד הבדיקה הקיים כיום במעבדה הינו משוכלל ומתקדם בהרבה מזה שהיה במעבדה בשנת 2007 (עת נעשו בדיקות הדנ"א במהלך חקירת רצח המנוחה) ולכן מאפשר הפקת דנ"א גרעיני מוצלחת יותר וכן הפקת דנ"א מיטוכונדריאלי (שכלל לא היתה אפשרית בארץ בזמנו) החלטתי לקבל את הצעתך. בהתאם לזאת אציין את הדברים להלן.

<u>לגבי החומר שנאסף מתחת לציפורני המנוחה</u> - אבקש בשלב הראשון כי תערך בדיקה מכשירנית נוספת שלו (כמובן באמצעות הציוד החדש שלא היה קיים בעת שבוצעה הבדיקה הראשונה בשנת 2007) במטרה לגלות אם קיים בו דנ"א גרעיני "זר" מלבד הדנ"א של המנוחה (וכמובן שרק אם יתגלה כזה אז להשוותו לפרופיל הדנ"א הגרעיני של א.ק אשר נמצא במעבדה הביולוגית)".

489. ביום 25.6.18 שלחה הפרקליטות לח"מ מכתב תשובה (ראו נספח 164) ובו ציינה כי: "כפי שהודענו לבהמ"ש העליון...בבש"פ 325/17 **<u>אנו סבורים שביצוע הבדיקות שאתה מבקש לא יסייע להגנתו של זדורוב</u>.** משום כך, ונוכח עלותן הגבוהה, הודענו כי אין בכוונתנו לבצען" (וראו בנדון גם בסע' 325, 335 לעיל בענין השוואת דנ"א השערה מבטן המנוחה לדנ"א א.ח ו-א.ק).

בהמשך לכך ציינה כי אין לה התנגדות שהבדיקות תבוצענה במימון ההגנה, וכי הח"מ מוזמן לקדם את התהליך עם המכון.

490. ביום 15.7.18 כתב הח"מ לראש המעבדה הביולוגית (החדשה) במכון מכתב ובו ביקש הצעת מחיר לביצוע "בדיקת החומר שנאסף מתחת לציפורני המנוחה - **בדיקה מכשירנית נוספת של <u>כל</u> הדגימות, ללא יוצא מן הכלל, שנאספו מתחת לציפורניים (כמובן באמצעות הציוד החדש והמתקדם שלא היה קיים בעת שבוצעה הבדיקה הראשונה בשנת 2007) במטרה לגלות אם קיים בהן דנ"א גרעיני**

"זר" מלבד הדנ"א של המנוחה (וכמובן שרק אם יתגלה כזה אז להשוותו לפרופיל הדנ"א הגרעיני של א.ק אשר נמצא במעבדה הביולוגית)".

העתק המכתב מצ"ב כ**נספח 279.**

491. לאחר שליחת המכתב המתין הח"מ בציפיה לקבל הצעת מחיר לבדיקת החומר מתחת לציפורניה של המנוחה, בתקווה כי בדיקה חוזרת זו, עם הציוד החדיש ביותר, תוביל למציאת דנ"א שאינו של המנוחה, והוא יזוהה בהמשך כדנ"א של א.ק.

492. והנה, ביום 30.7.18 קיבל הח"מ במפתיע מכתב מהמכון ובו נכתב בסע' 2 ה' כי התגלה מזכר שנכתב ע"י ראש המעבדה הניידת הקודמת – דר. מאיה פרוינד – ולפיו **כל המבחנות שהכילו את החומר שנאסף מתחת לציפורני המנוחה, הושמדו ביום 11.11.08.**

כמו"כ, בסע' 2 ו' נכתב כי ראש המעבדה הביולוגית הנוכחית, דר. נורית בובליל, אכן נכחה לדעת כי במכון כבר לא קיימות אותן מבחנות.

יתר על כן, בסע' 2 ד' נכתב כי **החומר שנאסף בזמנו מתחת לציפורני המנוחה נשלח לבדיקת דנ"א זיכרי בלבד!**

העתק המכתב וכן טבלת העבודה שצורפה אליו, מצ"ב כ**נספח 280.**

493. עינינו הרואות כי **בעיצומו של משפטו של המבקש, באמצע פרשת התביעה, ראש המעבדה הביולוגית הקודמת – דר. פרוינד – הרשתה לעצמה להשמיד מוצג פורנזי, מבלי לעדכן את ההגנה של המבקש, ולאפשר לה לבדוק את המבחנות ע"י מומחה מטעמה.**

השמדה זו נעשתה ככל הנראה באישור שתי הפרקליטות שניהלו את פרשת התביעה (שאחת מהן אף התקדמה בהמשך ומונתה כפרקליטת מחוז צפון), שהרי דר. פרוינד לא היתה מעזה להשמיד את המבחנות מבלי לוודא אם הן נחוצות לפרקליטות כמוצג תביעה.

למותר לציין כי מדובר ממש בשערוריה ובפגיעה ממשית בהגנת המבקש ובזכויותיו להליך פלילי הוגן.

494. לא זו אף זו, לפנינו הוכחה נוספת לכך שהחקירה לא חתרה לחקר האמת אלא להפללת המבקש בלבד (כאופצייה אחת שאין בלתה). זאת בעצם העובדה שמטרת בדיקת הדנ"א הזר של החומר מחת לציפורני המנוחה היתה אך ורק לגלות דנ"א זיכרי, כלומר את הדנ"א של המבקש (ולא דנ"א נשי). בדיוק כפי שבתת הפרק הקודם (7.8) הוכח כי ראש המעבדה הניידת וראש צוות החקירה הורו להשמיד את זוגות מכנסי הג'ינס, שנמצאו במזבלה, ולא נמצאו עליהם כתמי דם, מבלי להציגם למבקש במטרה שינסה לזהות מי מהם כזוג שהשליך.

495. ביום 4.2.19 קיבל הח"מ אימייל מפתיע מהיועהמ"ש של המכון, עו"ד שירית בכר, (שנשלח במקביל גם לפרקליטות) שבו כתבה את הדברים העיקריים הבאים: "
במסגרת הבדיקות והבירורים שאנו מבצעים בתיק, הסתבר לנו אתמול, 3.2.2019, כי במעבדה הביולוגית שמורות מעטפות המכילות גזירי ציפורניים של המנוחה (יד ימין ויד שמאל), וכן מעטפות המכילות שרידי מטושים שנדגמו מתחת לציפורני המנוחה.
להערכתנו, שרידי המטושים הנ"ל שניטלו, ככל הנראה, מכל הציפורניים יחד (מכל יד בנפרד) שימשו לבדיקה הראשונה, בשנת 2006, ומהם התקבל פרופיל גנטי של המנוחה.
בהמשך בוצע ניסיון להפקת דנ"א משטיפת גזירי הציפורנים עצמם, אשר נלקחו להפקת דנ"א ונשלחו לבדיקת כימות לכרומוזום Yשחזרה שלילית.
נראה כי גזירי הציפורנים שנמצאו כעת לא נבדקו על ידי שטיפה, אם כי ייתכן שנדגמו כאמור באמצעות המטושים.
מתוקף האישור שניתן בעבר לבצע בדיקות גרעיניות, גזירי הציפורניים ייכנסו מחר בבוקר לעבודה על ידי ד"ר נורית בובליל.
ביום רביעי נעדכן בסטטוס הבדיקה והתוצאות שיתקבלו. הצורך בבדיקות נוספות תלוי בממצאים שיתקבלו".
העתק ההודעה מצ"ב כ**<u>נספח 281</u>.**

496. ביום 6.2.19 שלחה ראש המעבדה הביולוגית אימייל לח"מ (וכן לפרקליטות) ובו כתבה כי: "מבדיקת **6** גזירי ציפורניים שנלקחו מיד ימין ויד שמאל של המנוחה (נמצאו בארכיב המעבדה בתחילת השבוע) עולה כי אין דנ"א זר מתחת לציפורני המנוחה – כל אחד מהגזירים נבדק בנפרד ומכל אחד התקבל פרופיל גנטי מלא של המנוחה, כאמור ללא כל מרכיב משני זר. חוות הדעת תימסר בימים הקרובים".
העתק ההודעה מצ"ב כ**<u>נספח 282</u>.**

497. למחרת - 7.2.19 - שלח הח"מ מכתב תשובה ליועמ"ש המכון, ובו כתב: "מהאמור במכתבך היה ברור כי מיצוי החומר/הדנ"א, שהיה קיים מתחת לציפורני המנוחה, למעשה נזרק (עם המבחנות) [ב-2008] ולכן כבר לא יוכל לעבור השוואה לדנ"א של א.ק.
והנה, ביום 4.2.19 שלחת לפרקליטות ולי אי-מייל שבו עידכנת כי במכון נמצאו (במפתיע) מעטפות ובהן ששה (מתוך עשרה) גזרי ציפורניה של המנוחה, וכן מעטפות ובהן שרידי מטושים, שלפי הערכת דר. בובליל דגמו מתחת לציפורניים; וכן הוספת כי תעבירו את גזרי הציפורניים לבדיקת דנ"א.
אתמול - 6.2.19 - שלחה אלינו דר. בובליל אי-מייל, שבו עידכנה כי בבדיקת ששת גזרי הציפורניים נמצא רק הדנ"א של המנוחה ולא דנ"א זר כלשהו.

לאור האמור לעיל אודה לך אם אקבל מענה/אישור לשאלותי/סברותי הבאות:

א. האם ידוע לכם **היכן ארבעת גזרי הציפורניים החסרים** ולאיזה אצבעות של המנוחה הם היו שייכים?

ב. האם נכון כי לא היה כתוב על המעטפה כי הם "שייכים" לגזרי הציפורניים?

ג. האם נכון כי הואיל ושרידי המטושים נמצאו במעטפות נפרדות מהמעטפות שבהן נמצאו גזרי הציפורניים, והואיל ולא נרשם על מעטפות שרידי המטושים כי הם "שייכים" לגזירי הציפורניים דווקא; לא ניתן לדעת בודאות כי שרידי המטושים הם אכן אלה שבאמצעותם נדגמו גזרי הציפורניים בשנת 2006 ? (ולכן גם כתבת במייל מ-4.2.19 כי ל"הערכתנו" המטושים ניטלו "ככל הנראה" מכל הציפורניים יחד).

ד. האם נכון כי הואיל ודר. בובליל כתבה באי-מייל מ-6.2.19 כי רק גזרי הציפורניים נבדקו (ולא שרידי המטושים), **הרי ששרידי המטושים שהתגלו כעת, לא נבדקו?**

ה. האם נכון כי העובדה שנמצאו רק שרידי מטושים מלמדת כי, בכל מקרה, ערך בדיקתם אמור להיות נמוך בשל חלוף הזמן הגדול ומצבם הרעוע?

ו. באי-מייל ששלחת ביום 4.2.19 כתבת כי: "**נראה כי גזרי הציפורנים שנמצאו כעת לא נבדקו על ידי שטיפה" (בשנת 2006), ואולם מטבלת העבודה שצורפה למכתבך מיום 30.7.18** [נספח 280] **עולה כי שמונה ציפורניים כן עברו שטיפה ב-2006! האם נכון שבגלל עובדה זו כל חומר הדנ"א שהיה מתחת לציפורניים באותו זמן, כבר מוצה והועבר למבחנות (שנזרקו בשנת 2008), ולכן למעשה תהליך השטיפה שביצעתם כיום לששת גזרי הציפורניים היה מיותר, ולא יכול היה מלכתחילה לגלות דנ"א נשי?**

העתק מכתב התשובה מצ"ב כ**נספח 283.**

498. ביום 20.3.19 שלח המכון לח"מ (ובמקביל גם לפרקליטות) חוו"ד חדשה לגבי הבדיקה החוזרת של הגזירים שנמצאו, ולפיה (בע' 4) נמצא בהם רק דנ"א של המנוחה, ללא דנ"א זר.

העתק חווה"ד מצ"ב כ**נספח 284.**

499. ביום 1.7.19 קיבל הח"מ מכתב תשובה מהפרקליטות לחלק מהשאלות שהיפנה למכון במכתבו מיום 7.2.19 (נספח 283). במכתב ציינה הפרקליטות כי:

א. בזמנו נבדקו 8 גזירי ציפורניים.

ב. המעטפות והגזירים שוייכו זה לזה.

ג. "אין אפשרות לקבוע באופן ודאי אם גזירי ציפורניים ספציפיים אלה נשטפו בעבר בחומר ביולוגי, נדגמו באמצעות מטוש או נבדקו כלל בעבר".

ד. "שכלול טכנולוגיית הבדיקה בעת האחרונה מאפשר עריכת בדיקות בעלות רגישות גבוהה יותר וניתוח דנ"א שכמותו קטנה...גם בטכנולוגיה החדשה התקבל פרופיל גנטי יחיד של המנוחה ללא מרכיב זר כלשהו בדגימה".

העתק המכתב מצ"ב כ**נספח 285.**

500. עינינו הרואות כי <u>הפרקליטות לא השיבה לח"מ על שלוש השאלות/הטחות הכי חשובות</u>, שהח"מ היפנה אל המכון במכתבו מיום 7.2.19 (וראו סע' 3 א', ד', ו' לעיל):

א. <u>היכן הגזירים החסרים</u>? (הרי אם כטענת הפרקליטות נבדקו 8 גזירים (נניח), ולפי גירסת המכון נמצאו 6 גזירים (ראו נספח 282) אז היכן עוד שני גזירים??

ב. <u>האם שרידי המטושים שנמצאו, בכלל נבדקו</u>?

ג. **בניגוד לטענת המכון, גזירי הציפורניים כן נשטפו כבר בשנת 2007 (כפי שניתן לראות בטבלת העבודה** (נספח 280) **אז מדוע "אין אפשרות לקבוע באופן ודאי" אם נשטפו כבר??**

הרי החומר מהגזירים, שהועבר כבר אז למבחנות, שהושמדו בשנת <u>2008</u>, כבר מוצה מהם לפני 13 שנה!
מה היה אפוא הטעם ב"שטיפתם" בשנת 2019?? ברור שמישהו בפרקליטות ו/או במכון החליט לעשות "הצגה" מאוחרת של תיקון עיוות הדין שנעשה למבקש, "הצגה" שרק מעצימה את עיוות הדין!
ברור גם כי הואיל ומוסכם שכיום ישנו ציוד בדיקה משוכלל ומתקדם, הרי שאם המבחנות לא היו מושמדות, היה סיכוי מעשי לאתר באמצעותו דנ"א זר - הדנ"א של א.ק - בחומר מתחת לציפורני המנוחה.

<u>תת פרק 7.10: 29.4.12 – חודש יוני 2012 - שחרורה של א.ק ממעצרה (מיום 28.4.12) בחשד לרצח המנוחה כבר למחרת היום (29.4), חקירתה המגמתית גם לאחר שניסתה לרצות אף את שוקרון (3.5.12 ואילך), מעצרו של א.ח דווקא והנסיון להלך עליו</u>

<u>אימים במטרה שייסוג מהפללתו לגביה, העמדתה לדין בעבירה מינורית ובכל מקרה אי העמדתה לדין ברצח המנוחה במקום המבקש חרף כמות הראיות העצומה והחזקה כנגדה (מאי, יוני 2012).</u>

ראו בנדון כמובן כל תת פרק 6.2 בעי 273 לעיל.

לא בכדי א.ח, שנעצר פשוט במירמה ע״י חוקרי ימ״ר צפון (וראו בנדון נספח 195 בעי 8 וכן בסע׳ 361 יי לעיל) הטיח בהם: ״ **כל זה נראה לי כמו ניסיון לטיוח, בין אם על חוסר הרצון לפאדיחה למדינה ומשטרת ישראל, וממש מצטער שבכלל שפניתי אליכם ושרוצחת מסתובבת חופשי, ואולי אם תרצח עוד פעם, אתם תאכלו צינור.**״

וראו כמובן העובדה כי **למרות שא.ח נעצר בחשד לביצוע עבירות חמורות של מסירת הודעה כוזבת, שיבוש הליכי חקירה ובידוי ראיות(!) והוחזק במעצר ימים רבים; ולמרות העובדה כי מוסכם שהוא התעקש לספר כי א.ק ביצעה את העבירה החמורה ביותר בספר החוקים; ולמרות שהפרשה זכתה לפרסום עצום, ואינה יורדת מהכותרות כבר שלוש עשרה שנה; ולמרות ששמה הטוב של א.ק נפגע כמובן קשות [ובצדק]; משטרת ישראל ו/או הפרקליטות <u>לא העזו ולא מעזות</u> עד היום לחשוב אפילו על הגשת כתב אישום כנגדו בגין חשדות אלה!**

זאת כמובן מהסיבה שהן ידעו ויודעות היטב כי מ(ימ״ר) צפון תפתח הרעה עליהם, וגם תיבת הפנדורה הענקית, שתכולתה מוצגת בבקשה זו.

<u>תת פרק 7.11: 6.8.14 - הפסיכיאטרית קריינין לא מדווחת למשטרה על התוודות א.ק לע.ג כי רצחה את המנוחה, למרות שקריינין שמעה על כך ולמרות שא.ק מאשרת בפני קריינין כי היא רעבה לרצוח והכינה סכין וכפפות כדי לרצוח את השכן, וקריינין מאמינה לדיווח + לכן המשטרה לא תופסת את הסכין של א.ק וגם לא חוקרת את ע.ג + תשעה חודשים אח״כ (מאי 2015) מתאבדת ע.ג, מבלי שנחקרה במשטרה (+ קריינין משקרת בחקירתה בנדון ב- 2017).</u>

וראו בנדון בתת פרק 6.2 בסע׳ 378, 380, 395-397 לעיל.

<u>תת פרק 7.12: מרץ 2016- קבלת הדיווח במשטרה על התוודות א.ק ברצח המנוחה (גם) בפני ע.ג + אי חקירת הדיווח כמעט שנה (עד פברואר 2017) + זימון א.ק רק בחלוף למעלה משנה וחצי אחרי הדיווח (ביום 18.10.17)</u>.

וראו בנדון בתת פרק 6.2, בסע' 388, 389, 399 לעיל.

<u>תת פרק 7.13: 18.10.17 - חקירתה של א.ק ביום 18.10.17 חקירה "פתוחה" במקום תחת אזהרה, כחשודה ברצח המנוחה, וזאת למרות שצבר ההודעות שניגבו בחודש פברואר 2017 מהצוות הרפואי של ע.ג, הוכיחו כי גם לע.ג היא סיפרה שרצחה את המנוחה, ולמרות שהחוקר הטיח בה כי לכאורה הפלילה את עצמה ברצח המנוחה (גילוי ביום 9.11.17)</u>.

וראו גם בנדון בתת פרק 6.2, בסע' 378, 380, 390-393, 399 לעיל.

<u>תת פרק 7.14: 2018, 2019 - אי מעצרה של א.ק ע"י הפרקליטות (בהוראה/הנחיה למשטרה) ואפילו אי חקירתה תחת אזהרה חרף עשרות הראיות המוכיחות חד משמעית ו"זועקות" כי היא אכן רצחה את המנוחה, אשר הועברו ע"י הח"מ לפרקליטות ביום 18.4.18, ביחד עם מכתב נלווה, וגם חרף כל בקשותיו ממנה בהמשך שתעשה זאת (גילוי מתמשך על פני 2018, 2019)</u>.

ראו בנדון כל תת פרק 6.3 בע' 358 לעיל.

וראו בנדון כדוגמה מייצגת למחדל החמור והמקומם את זעקתה של א.ב ביום 14.10.18 כלפי החוקר במהלך גביית הודעתה, (בסע' 406 לעיל): "<u>למה לה לא קראתם לחקירה</u> ולי אתם קוראים? <u>היא מוסרת את זה בתצהיר, היא הרי חתמה את זה תחת</u>

עו"ד, למה אני צריכה לבוא לחקירה ולא היא? זה מה שלא מובן לי. למה אני צריכה? היא נותנת פה עדות שהיא אמרה לי את זה. היא מודה. לא אני צריכה. אתם אפילו לא צריכים לשאול אותי. הבחורה מודה פה".

תת פרק 7.15: 2018, 2019 - אי מעצרה של א.ק חרף העובדה כי נמצאה התאמה בין הדנ"א המיטו' של השערה שנלקחה מהבטן של המנוחה, לבין הדנ"א המיטו' של א.ח (עובדה המוכיחה מקל וחומר ומבנו של קל וחומר כי היא אשר רצחה את המנוחה. גילוי מתמשך על פני 2018, 2019).

ראו בנדון תת פרק 6.1 וכן תת פרק 6.3 בע' 264, 358 בהתאמה.

לסיכום:

מכל הראיות החדשות הרבות והעוצמתיות שהובאו לעיל בבקשה הנדונה, הן אלה המוכיחות ישירות ובודאות את העובדה כי המבקש לא רצח את המנוחה, והן אלה המוכיחות בודאות את העובדה כי מי שרצח אותה היתה א.ק (ומקל וחומר בתוספת הראיות הרבות שהוכיחו את עיוות הדין שנגרם למבקש כמעט ברציפות מתחילת החקירה ביום 6.12.06 ועד היום); ברור כי **לו בהמ"ש קמא וגם שני שופטי דעת הרוב של בהמ"ש הנכבד בערעור היו מודעים אליהן במהלך המשפט/הערעור בפניהם, הם היו מזכים את המבקש מכל אשמה**, ובודאי לא היו כותבים את הדברים הבאים, שכתבו.

וראו בהכרעת הדין של בהמ"ש קמא:

בעמ' 245, 246 , מתוך פרק י"ד - "ראיות פורנזיות נוספות בזירה": "אכן, ניתן להעלות תרחישים נוספים להימצאות ממצאים פורנזיים נוספים בזירה, אולם כלל נקוט בידנו כי:

אין בהעלאת השערות היפותטיות, אשר אינן מבוססות בחומר הראיות, כדי לעורר ספק סביר בדבר אשמתו של נאשם (ראה למשל: ע"פ 5793/02 **דוד נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 27.10.2003)".

"צודק הסניגור בטענותיו, כי בזירה לא נמצאו ממצאים אחרים כדי ראיה פיזית – אובייקטיבית הקושרת את הנאשם דווקא לרצח המנוחה.

אין בנמצא ממצאי ד.נ.א, אין ממצאים ביולוגיים, אין טביעות אצבע, ולבד מעקבות הנעליים כפי שהורחב בפרק שייוחד לכך לעיל, הרי שלעניין ממצאים בזירה כזירה, הצדק עם הסנגור". [**והרי כיום קיימת דווקא נגד א.ק ראית דנ"א, המוכיחה כשלעצמה כי היא שרצחה את המנוחה + ראיה אובייקטיבית מוכחת נוספת: מסירתה פרט מוכמן אמיתי לא.ח, שאך ורק הרוצחת ידעה אותו, והוא התגלה כנכון 12 שנה לאחר מסירתו על ידה, ושש שנים לאחר דיווחו ע"י א.ח למשטרה – העובדה שרצחה את המנוחה כשהיא לבושה בבגדיו]**

"עם זאת בנסיבות כאן, הממצאים שנמצאו, ככל שקושרים אנשים אחרים לנוכחות בזירה, אינם ראיות בעלות פוטנציאל של זיכוי ואינן יכולים לעמוד ולקיים ספק כלשהו באשמת הנאשם, נוכח מכלול ראיות התביעה במכלול תיק זה.

כן נקבע כי על גבי מכסה מושב האסלה, נמצאת עקבה חלקית של נעל, מוטבעת בדם השונה מכל הנעליים שהתקבלו לבדיקה. על גבי מכסה מיכל ההדחה ועל הקיר המפריד בין התא השני לשלישי, נמצאות שתי עקבות חלקיות, כנראה מאותו הדגם שהותיר את העקבה שע"ג מכסה מושב האסלה (שם, בעמ' 5)" [סע' 7,6 לחוו"ד ת/362 – י. הל].

"ההגנה ניסתה להיתלות באילן קיומן של שלוש העקבות הללו ולטעון כי עקבות אלו שייכות לרוצח האמיתי. נטען, כי לא ייתכן ועקבות אלה הוטבעו ע"י מי מצוות החילוץ או המחפשים, שכן גופת המנוחה נמצאה שעות ארוכות לאחר הרצח, פרק זמן בו נקרש הדם, לפיכך כיצד נוספו לקדמת התא טביעות נעליים טבולות בדם שנקרש זה מכבר?

עלי לדחות את הטענה.....

לעניין עקבות אלה העיד שור :

"ברור שלתוך תא השירותים נכנסו אנשים רבים, חלקם אנחנו יודעים, החובש, בן צור, כל מיני אנשים שאת נעליהם קיבלנו לבדיקה וחלק מהעקבות בדם לא מצאנו על ידי מי הוטבעו, אין לי ספק שחלק מאותם אנשים היה בתוך תא השירותים ורגליו, נעליו טבלו בדם שהיה על הרצפה..... " (עמוד 505 לפרוטוקול).

אף ששור תיאר את התרחיש ההגיוני ביותר, ואין להוציא מכלל אפשרות כי אחד מהנוכחים הרבים בזירה הוא זה שהותיר את העקבות, כאשר בלהט האירועים לא זכר לשחזר כיאות את התנהלותו בתא, **עדיין לא עלה בידי המאשימה ליתן מענה חד**

משמעי לקיומן של העקבות, יכול ועקבות אלה נותרו כתוצאה מתרחיש אחר אשר אין מתפקידנו לנחש.

במלאכת הכרעת הדין הניצבת לפתחו של ביהמ"ש, אין הוא יכול להשיב לעיתים על כל שאלה העולה, אם מצד הסניגוריה ואם מצד המאשימה.

יכול ויהיו שאלות אשר לעולם תישארנה ללא מענה.

במשפט רצח, בו העדים שנוכחו בשעת מעשה, הם, לעתים, במספר מועט או אינם בנמצא כלל, **עלול חומר ההוכחה מטעם הקטיגוריה להכיל, לפעמים, חלל ריק ופרשיות סתומות. ברור כי במצב דברים כזה אין מתפקידו של בית־המשפט למלא את החלל או לפרש את הסתום ובודאי שחלילה לו לעשות כן בדרך מלאכותית.** עליו, על בית־המשפט, להביא בחשבון כי בחומר העדות שהציגה הקטיגוריה ישנם דברים אחדים אשר אמנם לא בא עליהם פתרון משביע רצון ולשקול אם, אף־על־פי־כן, קיימת הוכחה מספקת המקשרת את הנאשם אל מעשה הרצח בו הואשם. במלים אחרות, תפקידו של בית־המשפט הוא לדון בהאשמה, המתבררת לפניו, על סמך החומר שהוצג במשפט, ולאו דווקא לצייר תמונה המגלה את פרטי המקרה בשלמותם"....

"יתכן שיוותרו סימני שאלה או "חורים ראייתיים" מסוימים לאחר עיבוד מכלול ראיות התביעה ולעיתים אין בידינו לשחזר למלוא פרטיו את האירוע שבמוקד כתב האישום. ועדין, אין משמעותם של אלה כי נוצר בהכרח ספק סביר באשמה, ספק סביר ממשי הוא, ולא די בהעלאת אפשרויות תיאורטיות גרידא (ע"פ 2331/08 קסטרו נ' מ"י (לא פורסם, 24.04.09)".

וראו את דברי כב' השופט זילברטל בדעת הרוב של בהמ"ש הנכבד.
בסע' 4 לפסק דינו (סע' 92 לעיל): "**בראש רשימת הנושאים שנותרו בגדר תעלומה מצויות העקבות הזרות**. אני מצטרף לחוות דעתו של השופט עמית וכן לדבריו בנדון. אין בפנינו נתון שבהיוותרותו בלתי מוסבר מחייב זיכוי. **מדובר בסימן שאלה מטריד ביותר** אך על רקע המארג הראייתי המרשיע הכולל, אינו מייצר ספק.
יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בפסק דינם המשותף [והידוע] של כב' השופטת דאז (הנשיאה כיום) נאור וכב' השופט דנציגר בע"פ 4354/08 רבינוביץ: "אני רואה בית... אני רואה עץ... אני רואה שמיים..."

למותר לציין כי נוכח הדברים הללו שכתב כב' השופט זילברטל, הוא היה צריך רק "דחיפה קלה" כדי לזכות אף הוא את המבקש, וכי הראיות החדשות היו הודפות אותו בעוצמה אל זיכוי המבקש!

ברור, אפוא, כי לו אך קיבלו לידיהם בהמ"ש קמא וכן שני שופטי הרוב של בהמ"ש הנכבד (גם כב' השופט עמית) את כל הראיות החדשות, אזי כל אחד מהם היה קובע:
"אני רואה שמים, אני רואה אדמה, ואני רואה שני בתים של רוצחים פוטנציאליים. באחד יושב אדם שהודה ברצח בפני מדובב וחוקרים, וחשף פרטים מוכמנים שליליים מהותיים, ובצידם פרטים שכבר היו ידועים לחוקרים מהמימצאים בזירה ו/או על גופת המנוחה, וכמו כן חפותו מוכחת לכאורה ע"י העקבות הזרות בצירוף כתם הדם שכיסה על העקבה הראשונה, וגם ע"י כתם הדם של המנוחה שהתגלה בתא השלישי, כמו גם ע"י שיחזורו והדגמותיו, המופרכים באמצעות תצלומי כתמי הדם בזירה (המוכיחים כי דלת התא הייתה סגורה בזמן הרצח), כמו גם ע"י הפרכת חוות הדעת של מומחה המחשב המשטרתי, שכמעט גרם לי לחשוב שהנאשם הוא סוטה אמיתי, בדיוק כמו הסוטה שרצח את המנוחה, שהרי כביכול צפה בסרטי סנאף ובתמונות פדופיליות, וקרא ממש בסמוך לפני הרצח מאמרים על הכנעת היריב באמצעות סכין ושימוש אפשרי מניפולטיבי בטענת אי שפיות (בדיוק כמו שאירע ברצח), ואם לא די בכך גם נגרם לו עיוות דין מהותי בשל קשירת הקשר העבריינית של שני המדובבים, שאחד מהם אף היה שוטר, ביחד עם ראש צוות החקירה, בשל "העלמת" כתם הדם של המנוחה ממתקן נייר הטואלט בתא השלישי, בשל המצאת הספין של "המחלץ האלמוני" ע"י החוקרים, וזאת בניסיון לעקר את הנפקות המזכה האוטומטית של העקבות הזרות, בשל השמדת כל המבחנות עם החומר שנאסף מתחת לציפורני המנוחה, והחומרה היתרה בביצוע השמדה זו באמצע שאני יושב על הכיסא במשפט ושומע את העדים(!), ובשל עוד מחדלים;

והנה, בבית שממול יושבת גברת, שלכאורה אף היא הודתה ברצח (אמנם לא בפני חוקרים ומדובב אולם בפני שלושה אנשים שונים ובזמנים שונים, ואף בתצהיר שאושר ע"י עורך דינה), והיא דווקא זו שמסרה לאחד מהשלושה הרבה פרטים מוכמנים אמיתיים, ובכללם אחד מכריע (שנתמך בהשוואת דנ"א), ובפני החוקרים חשפה ראשית הודאה ברצח, ובנוסף קיימות דווקא רק כנגדה ראיות פורנזיות: ראית דנ"א מכריעה וכן ראית השוואת כתבי יד מכבידה מאד, המוכיחות לכאורה כי היא

שביצעה את הרצח, וגם הוכח (באופן תקדימי) כי היא באמת לפעמים "רעבה" לרצוח אנשים, והוכח כי היא גם באמת ניסתה יותר מפעם אחת להשביע "רעב" זה באמצעות נסיונות מוכחים לרצוח אנשים, ועוד ע"י דקירתם וחיתוכם, בדיוק כפי שארע במקרה דנן, והוכח גם כי גרסתו של א.ח לגביה באמת הייתה ממש נבואית במספר נקודות, כמו למשל "נבואתו" כי היא כינתה את המנוחה "אבן טופז קטנה" לאחר שרצחה אותה, והעובדה כי היא השתמשה בדיוק בכינוי זה, לראשונה אי פעם בהתבטאות בכתב או בע"פ, בפוסט שכתבה יומיים אחר כך בפייסבוק, וכן נבואתו כי תוכן הפוסט שכתבה (כמו למשל שאבן הטופז הקטנה בודדה), מלמד כי היא עושה הכנות לרצח של אדם נוסף, מה ש(כמעט) התממש רק מספר ימים אחר כך, כשהיא ניסתה לדקור את שוקרון, וכן פעם נוספת, בשנת 2014, כשהיא כבר הכינה סכין וכפפות כדי לרצוח את השכן שלה (ועוד עם אותם האמצעים ששימשו לרצח המנוחה), וכמובן "נבואתו" לגבי העובדה ששמע ממנה כי רצחה את המנוחה כשהיא לבושה בבגדיו, ו"נבואתו" לגבי העובדה ששמע ממנה פרט מוכמן אמיתי נוסף ולפיו היא נשכה את חתיכת הבשר שהשתלשלה מהחתך בצוואר המנוחה, והתבטאותה הספונטאנית מיד לאחר שנעצרה בגין ניסיון דקירת שוקרון, כי היא ניסתה לנשוך את השוטר משום שרצתה לטעום חתיכת בשר שלו, והעובדה כי פלט השיחות הנכנסות שלו והנתונים מחברת בזק אימתו את גרסתו כי היא התקשרה אליו בצהרי יום הרצח, מה שהתברר להיות בסמוך לאחר הרצח ושעות לפני גילוי הגופה, ורמזה לו כי היא רצחה או חתכה מישהו, ובנוסף קיימות כנגדה גם הרבה ראיות מפלילות אחרות, וכל הראיות כנגדה מספיקות לכאורה מעל ומעבר להרשעתה ברצח המנוחה, ביחס לפס"ד אדם איטל שהורשע ברצח כפול (סע' 412 לעיל); וכל הראיות הרבות כנגדה (כולל הפורנזיות) כלל לא קיימות לגבי הדייר בבית הראשון.

לכן אעשה את הדבר היחיד ההגיוני והמתחייב בנסיבות הענין". [וראו בנדון בסע' 184 לעיל].

בשל כל האמור לעיל מתבקש בהמ"ש הנכבד לקבל את הבקשה ולהורות על קיום

משפט חוזר למבקש.

ירום הלוי, עו"ד
ב"כ המבקש